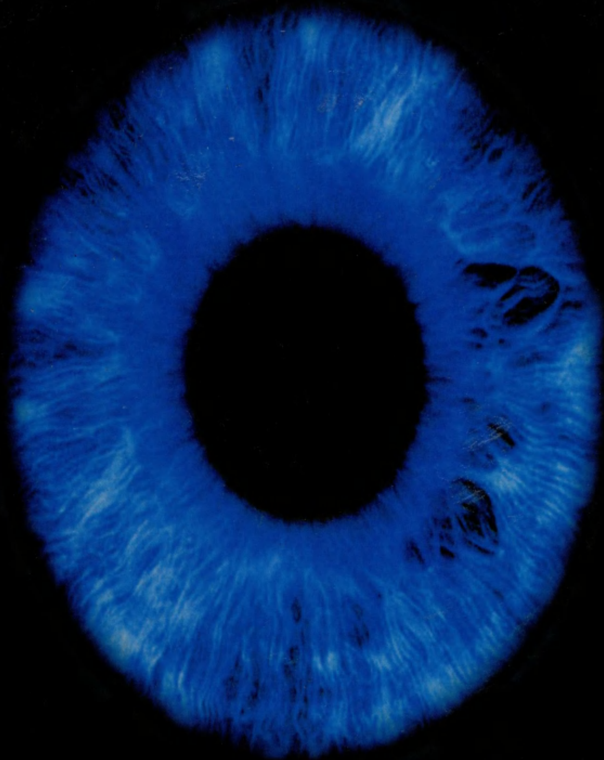

FRANK SCHÄTZING

adâncuri

FRANK SCHÄTZING

ADÂNCURI

Traducere din limba germană
RAMONA IOANA TARKA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHATZING, FRANK
Adâncuri / Frank Schatzing; trad.: Ramona Ioana
Tarka. - București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-447-8

I. Tarka, Ramona (trad.)

821.112-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

FRANK SCHÄTZING
Der Schwarm

2007

ISBN 978-973-103-447-8

Cu o dragoste mai adâncă decât oceanul
Pentru Sabina

hishuk ish ts'awalk
Tribul Nuu-chah-nulth, Insula Vancouver

Prolog

14 ianuarie

Huanchaco, coasta peruană

În acea zi de miercuri, soarta lui Juan Narciso Ucañan a fost pecetluită, fără ca lumea să bage măcar de seamă.

A făcut-o într-un context mai larg, cu doar câteva săptămâni mai târziu, fără ca numele lui Ucañan să fie menționat. Era, pur și simplu, unul din cei mulți. Dacă ar fi putut fi întrebat direct despre cele întâmplate în acea dimineață, probabil că paralelele cu întâmplările foarte asemănătoare, care aveau loc în același timp pe tot globul, ar fi ieșit la iveală. Și părerea pescarului, izvorâtă tocmai din felul său naiv de a privi viața, ar fi putut să dezvăluie o serie de conexiuni complexe, care altfel nu au putut fi observate decât mai târziu. Dar nici Juan Carlos Ucañan, nici Oceanul Pacific din fața coastei Huanchaco din nordul Perului nu divulgară nimic. Ucañan rămase mut ca peștii pe care îi prinsese toată viața. Când, în cele din urmă, numele lui se regăsi într-o statistică, evenimentele intraseră în alt stadiu, iar eventualele declarații despre dispariția lui Ucañan deveniseră de interes secundar.

Cu atât mai mult cu cât nici înainte de 14 ianuarie nu existase nimeni care să se intereseze în mod special de el sau de soarta lui.

Cel puțin asta era părerea lui Ucañan, care nu se împăca deloc cu gândul că Huanchaco devenise de-a lungul timpului un paradis balnear. El nu avea nimic de câștigat de pe urma străinilor care credeau că aici lumea este în ordine, numai pentru că băștinașii mai ieșeau pe mare în bărcile lor arhaice din papură. Arhaic era mai degrabă faptul că încă mai ieșeau în larg. Majoritatea compatrioților săi își câștigau pâinea pe traulerele industriale și în fabricile de făină și ulei de pește, datorită cărora Peru își menținea poziția de lider în domeniu alături de Chile, Rusia, SUA și națiunile fruntașe ale Asiei, deși cantitățile de pește prins scădeau necontenit. În ciuda lui El Niño, Huanchaco se extindea rapid în toate direcțiile, hotel lângă hotel. Ultimele rezervații naturale fuseseră sacrificate fără ezitare. Așadar, toți se descurcau într-un fel sau altul. Toți, cu excepția lui Ucañan, care abia de mai rămăsese cu ceva în afară de bărcuța lui pitorească, un *caballito*, „căluț“ cum denumiseră conchistadorii entuziasmați odinioară aceste construcții ciudate. Dar, după cum se prezenta situația, nici aceste *caballito* nu aveau să mai reziste mult timp.

Secolul ce tocmai începea părea că se hotărâse să îl scoată din circulație pe Ucañan.

Între timp, ajunsese să nu mai fie stăpân pe propriile sentimente. Pe de o parte se simţea pedepsit. De El Niño, care afecta de când lumea coastele din Peru şi pe care el nu îl putea împiedica. De ecologiştii care înfierau la congrese pescuitul exagerat şi exterminarea speciilor marine. Parcă şi vedeai capetele politicienilor întorcându-se lent şi ţintuindu-i pe cei răspunzători de flotele de pescuit, până când pricepeau brusc că, de fapt, se uitau în oglindă. Atunci, privirile le alunecau mai departe spre Ucañan, care nu putea oricum opri dezastrul ecologic. Că doar nu el adusese fabricile plutitoare, nici traulerele japoneze şi coreene care pândeau, în zona celor 200 de mile marine, ca să se îndestuleze cu peştele de aici. Ucañan nu era vinovat de toate acestea, chiar dacă nici el însuşi nu mai credea acest lucru. Pe de altă parte, începea să se simtă ca un ticălos. De parcă el ar fi scos din mare milioanele de tone de scrumbii şi de ton.

Avea douăzeci şi opt de ani şi era printre ultimii din tagma lui.

Cei cinci fraţi mai mari ai lui lucrau la Lima. Îl credeau fraier pentru că era încă dispus să iasă cu o barcă asemănătoare cu precursoarea unei plăci de surf, pentru a aştepta pe întinderile pustiite ale apelor de lângă coastă tonul şi scrumbiile. Care nu veneau. Fraţii săi obişnuiau să-i repete că pe morţi nu poţi să-i mai învii. Dar era în joc viaţa tatălui său, care, în ciuda celor aproape şaptezeci de ani, ieşea în larg în fiecare zi. Până în urmă cu câteva săptămâni, oricum. Acum, bătrânul Ucañan nu mai mergea la pescuit. Zăcea acasă, chinuit de o tuse ciudată, cu faţa plină de pete, şi părea să-şi piardă minţile. Juan Narciso se încăpăţâna să creadă că bătrânul va trăi atâta vreme cât el va reuşi să păstreze vie tradiţia.

Strămoşii lui Ucañan, yunga şi moche, foloseau bărci din papură de peste o mie de ani, încă dinaintea sosirii spaniolilor în ţară. Populaseră zona de coastă din nordul îndepărtat până jos, în regiunea oraşului Pisco de azi, şi aprovizionau cu peşte imensa metropolă Chan Chan. În acele vremuri, regiunea era bogată în *wachaques*, mlaştini situate în apropierea ţărmului, alimentate de izvoare subterane cu apă dulce. Acolo creştea în cantităţi sălbatice iarba-albă din care Ucañan şi cei care mai rămăseseră în meseria sa încă îşi mai împleteau *caballitos*, aidoma celor din bătrâni. Construcţia era neobişnuită. Lungă de trei până la patru metri, cu prora ascuţită, arcuită în sus şi uşoară ca un fulg, împletitura din papură era practic de nescufundat. Pe vremuri, tăiau cu miile valurile în faţa „Peştelui de aur“, regiunea de coastă numită aşa pentru că şi în zilele proaste puteai aduce acasă o pradă mai bogată decât prindeau acum oameni ca Ucañan în cele mai temerare visuri ale lor.

Dar mlaştinile au dispărut. Odată cu ele, şi pipirigul.

El Niño era măcar previzibil. Odată la câţiva ani, în apropierea Crăciunului, curentul Humboldt, de obicei rece, se încălzea în lipsa alizeelor şi sărăcea în substanţe nutritive, iar scrumbiile, bonitos şi sardelele nu se arătau, nemaigăsind nimic de mâncat. De aceea, străbunii lui Ucañan botezaseră acest fenomen El Niño, în traducere liberă „copilul Isus“. Câteodată, copilul Isus se mulţumea pur şi simplu să

zăpăcească puțin natura, dar la fiecare al patrulea sau al cincilea an trimitea peste oameni pedeapsa cerului, de parcă ar fi vrut să-i șteargă de pe fața pământului. Vijelii, averse de treizeci de ori mai abundente și lavine mortale de nămol: de fiecare dată, își pierdeau viața sute de oameni. El Niño venea și pleca; așa fusese dintotdeauna. Nu te împrieteneai cu el, dar te obișnuiai cumva. Însă, de când bogăția Pacificului era înghițită de năvoade cu o deschidere în care încăpeau douăsprezece Jumbo jeturi unul lângă altul, nici rugăciunile nu mai erau de folos.

S-ar putea, îi trecu lui Ucañan prin cap în timp ce hula îi legăna *caballito*, să fiu într-adevăr prost. Și prost, și vinovat. Noi toți suntem vinovați pentru că ne agățăm speranțele de un sfânt protector catolic, care nu face nimic nici împotriva lui El Niño, nici împotriva asociațiilor pescărești sau a acordurilor dintre state.

Odinioară, se gândi el, aveam șamani în Peru. Ucañan știa din povestiri ce găsiseră arheologii în vechile temple precolumbiene din apropierea orașului Trujillo, chiar în spatele Piramidei Lunii. Nouăzeci de schelete zăcuseră acolo, bărbați, femei și copii, omorâți în bătaie sau înjunghiați. Într-o încercare disperată de a stăvili puhoaiele din anul 650, marii preoți sacrificaseră nouăzeci de oameni și El Niño plecase.

Cine ar trebui jertfit pentru a opri pescuitul exagerat?

Ucañan se înfioră de propriile gânduri. Era un bun creștin. Îl iubea pe Isus Hristos și îl iubea pe Sfântul Petru, patronul pescarilor. Participase cu tot sufletul la procesiunile de San Pedro, când statuia din lemn a protectorului său era plimbată cu barca din sat în sat. Dar chiar și așa, dimineața dădeau cu toții fuga la biserică, însă adevăratele focuri ardeau noaptea. Șamanismul era în floare. Dar care Dumnezeu poate ajuta acolo unde însuși copilul Isus neagă că ar putea curma noua nenorocire a pescarilor, influența Lui epuizându-se în dezordinea forțelor naturii, și că oricum, tot restul ar fi, mă rog frumos, treaba politicienilor și a lobbyștilor?

Ucañan se uită spre cer și clipi.

Promitea să fie o zi frumoasă.

Momentan, nord-vestul peruan era perfect idilic. De zile întregi nu se vedea nici un nor pe cer. Surferii erau încă în paturile lor. Era prea devreme pentru ei. Ucañan ieșise cu *caballito* în larg de mai bine de jumătate de oră, laolaltă cu o duzină de alți pescari. Soarele nu se arătase încă. Acum răsărea încet de după munții învăluiți în ceață, cufundând marea în lumini pastelate. Orizontul nesfârșit, argintiu până atunci, căpătă o nuanță delicată de albastru. În zare se puteau ghici siluetele unor gigantice nave de transport, care se îndreptau spre Lima.

Neimpresionat de frumusețea dimineții, Ucañan întinse mâna la spate și scoase la iveală *calcalul*, tradiționalul năvod roșu al pescarilor de pe *caballito*, lung de câțiva metri și prevăzut de jur împrejur cu cârlige de diferite mărimi. Privi critic ochiurile fine. Stătea în picioare în barca sa de stuf. În *caballito* nu aveai loc să te așezi, în schimb la pupa era prevăzut un spațiu generos de depozitare a echipamentului

şi năvoadelor. Vâsla, o jumătate de *guayaquil* cum nu se mai folosea altundeva în Peru, o sprijinise de-a latul în faţa lui. Era a tatălui său. O luase pentru ca bătrânul să simtă puterea cu care Juan Narciso străpungea apa. În fiecare seară, de când i se îmbolnăvise tatăl, Juan punea vâsla lângă mâna dreaptă a acestuia, încredinţat fiind că, simţind-o, bătrânul va şti că are cine să ducă mai departe tradiţia familiei.

Spera ca tatăl său să îşi dea seama ce atingea acolo. Căci fiul nu şi-l mai recunoştea. Ucañan termină inspecţia *calcalului*. Îl examinase deja la mal, dar năvoadele erau preţioase şi meritau o verificare dublă. Pierderea unui năvod însemna sfârşitul. Chiar dacă el, Ucañan, era în echipa învinşilor din pocherul pentru ultimele resurse ale Pacificului, nu avea de gând să îşi permită nici cea mai măruntă neglijenţă şi nici să se lase în voia băuturii. Nimic nu i se părea mai greu de suportat decât privirea celor fără de speranţă, care îşi lăsau bărcile şi năvoadele în paragină. Ucañan ştia că, dacă ar întâlni-o vreodată în oglindă, o asemenea privire l-ar ucide.

Se uită în jur. De ambele părţi, mica flotă de *caballitos* plecate în dimineaţa aceasta la drum împreună cu el se întindea până departe, la un kilometru şi mai bine distanţă de ţărm. Azi, căluţii nu dansau în sus şi în jos, ca în alte zile. Abia dacă erau valuri. Următoarele ore pescarii aveau să le petreacă aici afară, răbdători până la fatalism. Între timp, li se alăturaseră bărci mai mari, din lemn, şi un trauler care trecu pe lângă ei îndreptându-se spre largul mării.

Ucañan privi nehotărât cum bărbaţii şi femeile îşi lăsau *calcalurile* să alunece în apă, ancorându-le cu grijă de bărci. Geamandurile roşii şi rotunde lunecau luminoase pe suprafaţa apei. Ucañan ştia că era timpul să se apuce de treabă, dar continuă să se gândească la zilele trecute, privind, pierdut, în zare.

Câteva sardele. Asta fusese tot.

Urmări din priviri traulerul care se făcea tot mai mic. Şi anul acesta venea un El Niño, ce-i drept unul comparativ inofensiv. Câtă vreme se menţinea între anumite limite, El Niño putea să aibă şi o altă faţă, una zâmbitoare şi binevoitoare. Momiţi de temperaturile mai plăcute, tonul auriu şi rechinul-ciocan, care în mod normal nu se simţeau bine aici, se rătăceau în curentul Humboldt. În acele zile de Crăciun, ajungeau pe masă porţii impunătoare. E adevărat că înainte de asta, puţinii peşti mici sfârşeau în stomacul celor mari, în loc să nimerească în năvodul pescarilor, dar nu puteau avea totul. Cine ieşea într-o zi ca asta mai departe pe mare avea în orice caz şanse să ia acasă una din bucăţile grase.

Gânduri fără rost. *Caballitos* nu ieşeau aşa departe în larg. La adăpostul grupului se mai aventurau uneori la 10 kilometri depărtare de uscat. Căluţii ţineau piept şi valurilor puternice, călăreau pur şi simplu pe coama lor. În larg, problema era curentul. Dacă mai era şi vreme aspră cu vânt suflând dinspre ţărm, trebuia să depui ceva efort fizic pentru a-ţi readuce *caballito* la mal.

Unii nu se mai întorseseră.

Drept ca lumânarea şi neclintit, Ucañan stătea pe papura împletită. În lumina dimineţii începuse aşteptarea bancurilor, care nu aveau să vină nici azi. Scrută întinderea Pacificului în căutarea traulerului. Pe vremuri ar fi găsit de lucru fără probleme pe unul dintre vapoarele mari sau în fabricile de făină de peşte, dar acum se terminase şi cu asta. După acele El Niños devastatoare de la sfârşitul anilor nouăzeci, chiar şi muncitorii din fabrici îşi pierduseră slujbele. Marile bancuri de sardele nu se întorseseră niciodată.

Ce-i rămânea de făcut? Nu-şi mai permitea încă o zi fără să prindă ceva.

Ai putea să le înveţi pe senoritas să facă surf.

Asta era alternativa. O slujbă într-unul din nenumăratele hoteluri, sub a căror putere covârşitoare vechiul Huanchaco se chircea văzând cu ochii. Să pescuiască turişti. Să poarte o jacheţică ridicolă, să amestece cocktailuri. Sau să le provoace ţipete de plăcere americancelor răsfăţate. La surf, la schi nautic, seara târziu în camera lor.

Dar tatăl lui ar muri în ziua în care Juan ar tăia legătura cu trecutul. Chiar dacă bătrânul nu mai era cu mintea întreagă, ar fi simţit că mezinul său îşi pierduse credinţa.

Ucañan strânse pumnii până i se albiră încheieturile. Apoi scoase vâsla şi, hotărât şi cu toată puterea, începu să urmărească traulerul dispărut. Mişcările îi erau brutale, sacadate de furie. Cu fiecare cufundare a vâslei se mărea distanţa dintre el şi ceilalţi. Înainta cu viteză. Astăzi, ştia asta, nu aveau să-i împiedice întoarcerea nici valurile bruşte şi abrupte, nici vreun curent perfid, nici vreun vânt puternic din nord-vest. Acum sau niciodată. În apele mai adânci mai existau ton, bonito şi macrou, şi nu erau rezervaţi exclusiv traulerelor. Erau în egală măsură şi ale lui.

După un timp se opri şi privi înapoi. Huanchaco, cu casele sale înghesuite, se făcuse mai mic. De jur împrejur vedea doar apă. Nici un proprietar de *caballito,* care să-i fi urmat exemplul. Mica flotă rămăsese mult în urmă.

Pe vremuri trăiam cu un deşert în Peru, spusese odată tatăl său, cel din inima ţării. Între timp, avem două deşerturi; al doilea este marea din faţa casei noastre. Ne-am transformat în locuitori ai deşertului care se tem de ploaie.

Era încă prea aproape.

În timp ce continua să vâslească cu lovituri puternice, Ucañan simţi întorcându-i-se vechea încredere. Aproape euforic, se imagină călărind la nesfârşit pe apă pe căluţul lui, până acolo unde din mare ţâşnesc cu miile spinări argintii, cascade strălucitoare în lumina soarelui, unde din valuri se ridică din adâncuri cocoaşele cenuşii ale balenelor şi se ivesc peştii-spadă. Vâsla îl îndepărta tot mai mult de duhoarea trădării. Braţele lui Ucañan se mişcau parcă de la sine şi când, în sfârşit, lăsă vâsla jos, din satul de pescari se mai vedea doar o siluetă cubică cu pete albe împrejur: hotelurile, mucegaiul modern care sclipea în soare şi se întindea fără oprelişti.

Ucañan simţi cum îl cuprinde teama. Niciodată nu se mai încumetase atât de departe în larg. Nu cu *caballito.* Dumnezeule, era cu totul altceva să simţi scânduri sub picioare, şi nu doar legătură de papură îngustă, cu vârf ascuţit. Ceaţa dimineţii l-ar fi putut înşela, dar acum între el şi Huanchaco erau cu siguranţă mai mult de doisprezece kilometri.

Era singur.

Ucañan aşteptă un moment. Adresă în gând o scurtă rugăciune Sfântului Petru, să îl aducă acasă sănătos, fericit, cu barca plină de peşte. Apoi respiră adânc aerul sărat al dimineţii, scoase *calcalul* şi îl lăsă să alunece fără grabă în apă. Ochiurile prevăzute cu cârlige dispărură pe rând în întunericul sticlos, până când lângă *caballito* rămase doar pluta roşie a năvodului.

Ce se putea întâmpla? Vremea era frumoasă şi, în plus, Ucañan ştia exact unde se află. În imediata apropiere, se înălţa de pe fundul mării un masiv din lavă împietrită, un mic lanţ prăpăstios de munţi. Vârfurile îi ajungeau până aproape de suprafaţa apei. Trăiau pe el anemone de mare, scoici şi raci. O mulţime de peşti mici sălăşluiau în crăpături şi prin peşteri. Dar şi exemplare mari ca tonul, bonito şi peştele-spadă veneau să vâneze aici. Pentru traulere era prea periculos să opereze în zonă, exista pericolul să fie spintecate de muchiile ascuţite ale stâncilor şi, în plus, zona nu oferea destul peşte pentru un pescuit la scară mai mare.

Dar pentru curajosul călăreţ al unui *caballito* era mai mult decât suficient.

Ucañan zâmbi pentru prima dată în acea zi. Se legăna în sus şi în jos. Aici, ce-i drept, erau valuri ceva mai înalte decât în imediata vecinătate a ţărmului, dar lui îi era în continuare foarte bine pe pluta lui de papură. Se întinse şi clipi spre soarele galben şi palid ce se ridicase peste munţi. Apoi luă din nou vâsla şi din câteva mişcări îşi conduse *caballito* în curent. Se aşeză pe vine şi se pregăti să privească în următoarea oră pluta năvodului care dansa pe apă nu departe de barcă.

După o oră prinsese trei bonitos. Aceştia zăceau graşi şi lucioşi în spaţiul de depozitare neacoperit din *caballito.*

Ucañan era în delir. Era mai mult decât prada pe ultimele patru săptămâni... S-ar fi putut întoarce acum, dar dacă tot era aici, putea la fel de bine să mai aştepte. Ziua începuse îmbucurător. Şi se putea sfârşi şi mai bine.

În plus, avea tot timpul din lume.

În vreme ce *caballito* plutea lin de-a lungul stâncilor, Ucañan îi lăsă *calcalului* frânghia mai lungă, privind cum pluta se îndepărta săltând. Căuta mereu din priviri porţiunile mai deschise la culoare de pe suprafaţa apei, unde se înălţau stâncile. Era important să se ţină suficient de departe de ele, pentru a nu primejdui năvodul. Căscă.

Frânghia zvâcni uşor.

În momentul următor, pluta dispăru în valuri. Se ivi apoi iar, țâșni în sus, dansă sălbatic încoace și încolo preț de câteva secunde și fu iarăși trasă în adânc.

Ucañan apucă frânghia. Aceasta se întinse în strânsoare și îi zdreli pielea din palme. Înjură. În clipa următoare, *caballito* se întoarse pe o parte. Ucañan dădu drumul frânghiei pentru a nu-și pierde echilibrul. Adânc sub apă, pluta sclipi roșiatic. Întinsă ca o coardă, frânghia cobora abrupt, trăgând după ea pupa micuței bărci de papură.

Ce dracu' se petrecea aici?

Trebuie să fi intrat ceva în năvod, ceva mare și greu. Poate un pește-spadă. Dar peștele-spadă s-ar fi mișcat mai repede și ar fi tras *caballito* după el. Acel ceva ce se prinsese în ochiurile năvodului trăgea în jos.

Ucañan încercă, febril, să pună iar mâna pe frânghie. O nouă zvâcnire zgudui barca. Fu tras înainte și ateriză în valuri. Apa îi pătrunse în plămâni. Ieși la suprafață tușind și scuipând, și văzu *caballito* pe jumătate inundat. Prora ascuțită stătea drept în sus. Din spațiul deschis de depozitare, peștii bonitos alunecau înapoi în mare. La vederea lor îl apucă furia și îndârjirea. Erau pierduți. Nu se putea scufunda după ei, pentru că era ocupat până peste cap să-și salveze *caballito* și pe sine.

Captura unei dimineți. Totul de pomană!

Vâsla plutea în apropiere. Ucañan nu o băgă în seamă. O s-o ia mai târziu, gândi el. Se aruncă apoi cu toată forța în lung peste proră și încercă să o apese în jos. Ajunse complet sub apă, cu *caballito* cu tot, care în continuare era tras fără milă în jos. Se târî de-a bușilea peste papura netedă până la pupă. Pipăi cu mâna dreaptă în interiorul spațiului de depozitare până găsi ce căuta. Mulțumescu-ți ție, Sfinte Petre! Cuțitul nu fusese luat de ape, și nici masca de scafandru, cel mai prețios avut al său alături de *calcal*.

Tăie frânghia dintr-o lovitură.

Instantaneu, *caballito* țâșni în sus și corpul lui Ucañan se răsuci în jurul propriei axe. Văzu cerul rotindu-se deasupra sa, ajunse din nou cu capul sub apă și se regăsi, în sfârșit, gâfâind pe barca de papură, ce se legăna iar agale, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Se ridică amețit. Pluta năvodului nu se zărea nicăieri. Căută din priviri vâsla pe suprafața apei. Aceasta plutea pe valuri, nu departe de el. Ucañan manevră barca spre ea cu mâinile, până reuși să tragă vâsla la sine. O puse în fața lui și cercetă împrejurimile.

Uite-le! Petele albe din apa cristalină.

Ucañan înjură mult timp în gura mare. Se apropiase prea mult de formațiunile submarine și își încurcase *calcalul* în ele. Nu-i de mirare că îl trăsese la fund. Se lăsase pradă visurilor idioate. Și unde era năvodul, acolo era bineînțeles și pluta. Câtă vreme năvodul era agățat de stânci, ea nu putea urca. Era prinsă zdravăn de el.

Ucañan cugetă.

Da, ăsta era răspunsul, așa trebuie să fi fost. Și totuși, îl uimea brutalitatea cu care era să fie tras la fund. Singura explicație plauzibilă

părea a fi aceea că își pierduse năvodul din cauza stâncilor, dar îndoiala persista.

Năvodul pierdut!

Nu-l putea pierde.

Cu lovituri rapide de vâslă, Ucañan readuse barca în locul unde se desfășurase scurta dramă. Privi iscoditor în jos, încercând să distingă ceva în apa clară, însă în afară de câteva porțiuni mai deschise, lipsite de contur, nu văzu nimic. Nici urmă de năvod sau de plută.

Acesta să fi fost, oare, locul?

Era un om al mării. Își petrecuse viața pe mare. Chiar și fără aparatură sofisticată, Ucañan știa că se află la locul corect. Aici trebuise să reteze frânghia, pentru ca bărcuța lui de papură să nu fie ruptă în bucăți. Năvodul lui se afla undeva, acolo, jos.

Ar fi trebuit să îl aducă înapoi.

Gândul de a se scufunda nu prea în convenea lui Ucañan. Deși era un înotător excelent, ca majoritatea marinarilor, se temea de apă. Nu toți pescarii iubeau marea, deși aceasta îi chema în larg zi de zi. Mulți dintre ei pescuiseră toată viața și nu puteau trăi fără ea, deși nici cu ea n-o duceau prea grozav. Marea le irosea forța vitală, le reținea câte puțin din ea pentru fiecare pește prins, lăsând în urmă, prin birturile din port, figuri uscate și tăcute, figuri care nu mai așteptau nimic de la viață.

Dar Ucañan avea o comoară! Un cadou de la un turist pe care îl scosese anul trecut în larg. Luă masca de scafandru din spațiul de depozitare, scuipă în ea și o umezi grijuliu ca să nu se aburească sub apă. Apoi o clăti în mare, o apăsă pe față și-și trase cureaua peste cap. Era o mască destul de scumpă, cu margini din latex moale, elastic. Dispozitiv de respirat sau tub de alimentare cu aer nu avea, dar nici nu îi trebuiau. Își putea ține respirația cât să coboare suficient de mult încât să smulgă un năvod dintre stânci.

Ucañan evaluă pericolul de a fi atacat de un rechin. În general, la latitudinile acestea nu se întâlneau exemplare periculoase pentru oameni. Rareori fuseseră văzuți rechini-ciocan sau mako, prădând năvoadele pescarilor, dar mai departe în larg. Marii rechini albi nu se prea apropiau de coastele peruane. Era, totuși, o diferență să te scufunzi în apa deschisă din imediata apropiere a stâncilor și a recifelor, ca aici, care ofereau o oarecare protecție. Oricum, socoti Ucañan, nu un rechin avea pe conștiință năvodul lui.

Propria neatenție era de vină. Asta era tot.

Își umplu plămânii și sări în valuri. Era important să ajungă repede jos, altfel aerul inspirat l-ar fi ținut la suprafață ca pe un balon. Cu corpul în poziție verticală și capul înainte se îndepărtă de suprafață. Din barcă, apa părea întunecată și impenetrabilă, dar acum în jurul lui se deschidea o lume prietenoasă și luminoasă, cu vedere clară spre reciful vulcanic ce se întindea pe o lungime de câteva sute de metri. Din loc în loc, stâncile erau mângâiate de soare.

Ucañan abia dacă zări câțiva pești, dar oricum nu era atent la ei. Privirea lui cerceta aglomerarea de stânci în căutarea *calcalului.* Prea

mult nu putea rămâne aici jos, căci valurile i-ar fi putut îndepărta barca. Dacă în următoarele secunde nu zărea nimic, trebuia să iasă la suprafață și să facă o a doua încercare. Chiar cu riscul de a trebui să încerce de zece ori! Și dacă dura o jumătate de zi. Nu se putea întoarce fără năvod.

Atunci văzu pluta plasei sale de pescuit.

Plutea deasupra unei protuberanțe stâncoase, la o adâncime de zece până la cincisprezece metri. Năvodul atârna exact dedesubt. Părea să se fi prins în mai multe locuri. Pești de recif minusculi roiau printre ochiuri. La apropierea lui Ucañan se împrăștiară. Adoptă o poziție verticală, bătu apa cu picioarele și începu să desprindă *calcalul*. Curentul îi umfla cămașa deschisă.

Îi sări în ochi faptul că năvodul era zdrențuit complet.

Se holbă buimăcit la dezastru. Stâncile nu ar fi putut provoca așa ceva.

Ce Dumnezeu se dezlănțuise aici?

Și unde era acum acel ceva?

Cuprins de neliniște, Ucañan începu să pipăie *calcalul*. Se părea că îl așteptau zile întregi de cârpit. Poate nu va reuși din prima încercare, dar chiar și un *calcal* distrus tot mai avea o valoare.

În cele din urmă se opri.

N-avea nici un rost. Trebuia să iasă la suprafață, să se uite după *caballito* și să mai coboare o dată.

În timp ce se gândea, în jurul lui se petrecu o schimbare. Întâi crezu că soarele fusese acoperit de un nor. Lumina ce dănțuise pe stânci dispăruse, reciful și plantele nu mai aruncau umbră...

Încremeni.

Mâinile lui, năvodul, toate își pierdură culoarea și păliră. Trecerea era prea bruscă și nu putea fi provocată doar de nori. În câteva secunde, cerul de deasupra lui Ucañan se întunecase.

Dădu drumul la *calcal* și privi în sus.

Cât vedea cu ochii, sub suprafața apei începuse să se adune un banc de pești strălucitori, lungi cât brațul. De uimire, Ucañan lăsă să îi scape o parte din aerul din plămâni, care se ridică spumegând. Se întrebă de unde s-ar fi putut ivi dintr-odată imensul banc. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Trupurile păreau să stea aproape pe loc, doar când și când se observa zvâcnetul unei aripioare dorsale sau câte un animal țâșnind în față. Apoi, brusc, bancul își corectă poziția cu câteva grade. Peștii se mișcară ca un singur organism, iar trupurile se lipiră și mai mult unele de altele.

Așadar, comportament tipic pentru un banc de pești. Totuși, ceva nu era în regulă cu el. Nu comportamentul peștilor îl irita cel mai mult, ci peștii înșiși.

Erau pur și simplu prea mulți.

Ucañan se învârti în jurul propriei axe. Oriunde ar fi privit, mulțimea uriașă a peștilor se pierdea în infinit. Își lăsă capul pe spate și văzu printr-un gol dintre trupuri umbra bărcii sale mișcându-se ușor

pe suprafața cristalină. Apoi se închise și această ultimă perspectivă. Se întunecă și mai mult, iar aerul rămas în plămânii săi începu să îl ardă dureros.

Dorade, gândi descumpănit.

Aproape că nu mai spera nimeni la întoarcerea lor. Ar fi trebuit să se bucure. Doradele scoteau un preț destul de bun pe piață și un năvod plin ochi asigura pentru multă vreme hrana unei familii de pescari.

Însă Ucañan nu putea să se bucure.

În schimb, teama i se furișa în suflet.

Bancul de pești era incredibil de mare. Se întindea de la un orizont la altul. Doradele distruseseră *calcalul?* Un banc de dorade? Dar cum era posibil așa ceva?

Trebuie să pleci de aici, își spuse.

Se îndepărtă de stânci, împingându-se cu picioarele. Preocupat să își mențină calmul, urcă încet și controlat, expulzând în continuare resturi de aer. Corpul său se îndrepta spre trupurile înghesuite unul în altul, care îl despărțeau de suprafață, de lumina soarelui și de barca lui. Orice mișcare în banc încetase, era o aglomerare nesfârșită de indiferență cu ochii holbați. Și totuși, avea impresia că animalele apăruseră așa subit numai pentru el, de parcă l-ar fi așteptat.

Vor să mă oprească, îi trecu prin minte. Vor să mă împiedice să ajung înapoi în barcă.

Brusc îl cuprinse groaza. Inima îi bătea nebunește. Nu mai fu atent la viteză, nu se mai gândi la *calcalul* zdrențuit și la plută, nu mai irosi vreun gând la *caballito,* voia doar să străpungă desimea îngrozitoare de deasupra sa și să ajungă înapoi la suprafață, înapoi la lumină, în elementul său, în siguranță.

Câțiva pești țâșniră în lături.

Din mijlocul lor, ceva șerpui spre Ucañan.

După o vreme, vântul se înteți.

Nici urmă de nori pe cer. Era și rămânea o zi frumoasă. Valurile se măriseră abia perceptibil, fără a deveni însă incomode pentru un om într-o barcă mică.

Dar nu se zărea nici un om.

Nimeni, cât vedeai cu ochii.

Doar *caballito,* printre ultimele de felul său, plutea încet spre oceanul deschis.

PARTEA I

ANOMALII

Şi al doilea înger a vărsat cupa lui în mare, şi marea s-a prefăcut în sânge ca de mort, şi din toate câte sunt în mare orice suflare de viaţă a murit. Şi cel de al treilea a vărsat cupa lui în râuri şi în izvoarele apelor şi s-au prefăcut în sânge. Şi am auzit pe îngerul apelor, zicând : Drept eşti Tu...

Apocalipsa Sfântului Ioan, cap. 16

Săptămâna trecută, pe coasta chiliană, valurile au adus la mal un cadavru uriaş, neidentificat, care s-a descompus rapid la aer. Potrivit pazei de coastă chiliene, masa aceea informă ar fi doar o mică parte dintr-o masă mai mare, observată anterior plutind pe apă. Experţii chilieni nu au găsit nici un fel de oase, pe care un vertebrat le-ar mai fi avut chiar şi într-o asemenea stare. Masa este prea mare pentru o piele de balenă şi nici nu are mirosul specific, au declarat ei. Cercetările de până acum au evidenţiat asemănări uimitoare cu aşa-numitele *globster*. În repetate rânduri, aceste uriaşe mase gelatinoase au fost aduse la mal în diferite zone ale coastei. Se pot face doar supoziţii privind provenienţa lor.

CNN, 17 aprilie 2003

4 martie

Trondheim, coasta norvegiană

Orașul era, de fapt, mult prea plăcut pentru a găzdui universități și centre de cercetare. Mai ales în Bakklandet sau pe Mollenberg nu se voia instaurarea „partout" a unei imagini de metropolă a tehnologiei. În mijlocul mulțimii multicolore de case din lemn modernizate, de parcuri și biserici cu aspect de țară, de construcții pe piloni în râu și curți dosnice pitorești, îți pierea orice dor de progres, cu toate că NTNU, marea Universitate tehnică a Norvegiei, se afla imediat după colț.

Mai rar un astfel de oraș unde să se împletească atât de adânc trecutul cu viitorul ca în Trondheim. Prin urmare, Sigur Johanson se considera norocos că locuia în Kirkegata pe Mollenberg, la parterul unei căsuțe zugrăvite în ocru, cu acoperiș cu fronton și cu scara și buiandrugul albe, care ar fi stors lacrimi de fericire oricărui regizor hollywoodian. Aici timpul părea să se fi oprit. Cu toate că îi mulțumea destinului că îl hărăzise biologiei marine și, implicit, uneia dintre ramurile ei de cercetare actuale, pe Johanson locul și momentul actual îl interesau doar în mică măsură. Era un vizionar și, ca toți vizionarii, era preocupat de noul absolut, ca și de idealurile de mult apuse. Viața sa era tributară spiritului lui Jules Verne. De la el încoace, nimeni nu mai știuse să îmbine cu atâta artă suflul fierbinte al epocii mașinilor, cavalerismul ultraconservator și setea pentru tot ce părea imposibil, așa cum o făcuse marele francez. Prezentul, în schimb, era un melc care ducea în spinare constrângeri și profanări, și care nu își găsea locul în universul lui Sigur Johanson. Recunoștea cerințele prezentului, îl slujea, îi îmbogățea zestrea, dar îl disprețuia pentru ceea ce făcea din acesta.

Dimineața târziu, după un weekend prelungit dedicat trecutului, Johanson își conducea jeepul spre terenurile de cercetare ale NTNU, trecând prin Ovre Bakklandet, având cursul strălucitor al Nidelvei la dreapta sa. Traversase păduri și vizitase sate izolate, uitate de timp. Dacă ar fi fost vară, ar fi luat Jaguarul și ar fi pus în portbagaj un coș de picnic cu pâine proaspătă, pateu din ficat de gâscă de la magazinul de delicatese și o sticlă mică de Traminer aromat, de preferință din 1985. De când plecase din Oslo, Johanson depistase o serie de locuri în care încă nu dădeau năvală nici băștinașii dornici de relaxare, și nici turiștii. Cu doi ani în urmă, descoperise din întâmplare un lac

ascuns, unde, spre marea lui satisfacție, dăduse peste o casă țărănească, destul de dărăpănată. Îi luase ceva timp să îl depisteze pe proprietar; acesta era unul din șefii de la societatea petrolieră de stat a Norvegiei, Statoil, care acum locuia în Sravanger. În schimb, achiziționarea imobilului mersese repede. Omul se bucurase că era cineva dispus să preia casa și o vânduse la un preț de nimic. În săptămânile următoare, Johanson plătise câțiva imigranți ilegali ruși să o refacă la un preț avantajos, până când cocioaba ajunsese să corespundă imaginii pe care și-o făcuse el despre refugiile *bonvivanților* de la sfârșitul secolului al XIX-lea, refugii care le vor fi servit ca locuință de țară și loc de desfătare.

Își petrecea aici serile lungi de vară cu privirea spre lac, citindu-i pe clasicii vizionari, de la Thomas Morus până la Jonathan Swift și H.G. Wells. Asculta Mahler și Sibelius, îl asculta pe Glenn Gould la pian și simfoniile lui Bruckner dirijate de Celibidache. Își făcuse o bibliotecă mare. Johanson deținea câte două exemplare din aproape toate cărțile și CD-urile sale preferate. Nu intenționa să renunțe la nici unele, indiferent unde s-ar fi aflat în acel moment.

Mașina urcă terenul ușor în pantă. Johanson ajunse în fața clădirii principale a NTNU, o construcție imensă cu aspect de palat, datând de la începutul secolului XX, acum pudrată cu zăpadă. În spatele ei, se întindea adevăratul domeniu al universității cu săli de curs și laboratoare. Zece mii de studenți populau o zonă ce reprezenta un orășel în sine. Un du-te-vino zgomotos domnea peste tot. Johanson își permise un oftat de mulțumire. Fusese minunat pe malul lacului. Totul era atât de izolat și plin de inspirație! Vara trecută o luase de câteva ori cu el pe asistenta șefului de la departamentul de cardiologie, pe care o știa din călătoriile de serviciu. Trecuseră destul de repede la obiect, însă la sfârșitul verii Johanson pusese capăt legăturii. Nu dorea o relație serioasă, cu atât mai mult cu cât știa foarte bine care era realitatea. El avea cincizeci și șase de ani, ea era cu treizeci de ani mai tânără. O astfel de relație mergea pentru câteva săptămâni, însă nu intra în discuție pentru o viață, peste al cărei prag Johanson oricum lăsa și lăsase să pășească puțini oameni.

Parcă în locul rezervat pentru el și traversă spre clădirea Facultății de Științe Naturale. În drum spre birou, mai dădu un tur imaginar lacului și aproape că n-o observă pe Tina Lund, care stătea la geam și care se întoarse la intrarea lui.

– Ai cam întârziat, îl tachină ea. Din cauza vinului roșu sau nu te-a lăsat cineva să pleci?

Johanson zâmbi. Lund lucra pentru Statoil și se învârtea cu precădere prin institutele de cercetare ale Sintef. Așezământul era una din cele mai mari institute autonome de cercetare din Europa. În special industria *offshore* norvegiană îi datora câteva modificări novatoare. Colaborarea strânsă dintre Sintef și NTNU era unul dintre factorii care întăriseră reputația orașului Trondheim drept centru de cercetare tehnologică. Instalațiile Sintef se întindeau în toată zona. Lund, care în scurta și vertiginoasa ei carieră ajunsese deja coordonatoare adjunctă a proiectului de forare a noilor zăcăminte de petrol, își ridicase tabăra

de doar câteva săptămâni la Institutul de tehnică marină Marintek, tot o filială a Sintef.

Dezbrăcându-și paltonul, Johanson îi admiră silueta înaltă și suplă. O plăcea pe Lund. Cu câțiva ani în urmă, aproape că se înfiripase ceva între ei, dar se opriseră la jumătatea drumului, căzând de acord că e mai bine să rămână buni prieteni. De atunci se consultau reciproc în probleme de serviciu și ieșeau uneori să ia masa împreună.

– Oamenii bătrâni ca mine trebuie să își facă somnul, răspunse Johanson. Bei o cafea?

– Dacă ai.

Se uită în secretariat și găsi o cafetieră plină. Secretara nu se vedea nicăieri.

– Doar cu lapte, strigă Lund.

– Știu.

Johanson turnă cafeaua în două pahare mari, puse lapte într-al ei și se întoarse în birou.

– Știu totul despre tine, ai uitat?

– N-ai ajuns chiar așa departe.

– Nu, slavă cerului! Stai jos. Ce te-aduce pe aici?

Lund își luă cafeaua, bău din ea, dar nu dădu semne că ar vrea să se așeze.

– Un vierme, cred.

Johanson ridică din sprâncene și o studie. Lund îi întoarse privirea, de parcă ar fi așteptat ca el să răspundă înainte să-și formuleze întrebarea. Tipic pentru ea. Un temperament nerăbdător.

Johanson luă o înghițitură.

– Crezi?

În loc să răspundă, Lund luă de pe pervaz un recipient din oțel și îl puse pe birou în fața lui. Era închis ermetic.

– Uită-te înăuntru.

Johanson deșurubă capacul și îl ridică. Recipientul era pe jumătate plin cu apă. Înăuntru se unduia ceva lung și păros. Johanson îl studie cu atenție.

– Ai idee ce poate fi? întrebă Lund.

Johanson ridică din umeri.

– Viermi. Două bucăți. Exemplare destul de impunătoare.

– Asta este și părerea noastră. Doar specia ne dă bătăi de cap.

– Pentru că nu sunteți biologi. Sunt viermi *Polychaeta*. Anelizi, dacă numele îți spune ceva.

– Știu ce înseamnă *Polychaeta*. Lund ezită. Poți să îi examinezi și să îi clasifici? Expertiza ne-ar trebui destul de urgent.

– Păi da. Johanson se apleacă și mai mult peste micul recipient. După cum spuneam, e clar că sunt anelizi. Tare frumușei, chiar. Colorați. Fundul mării e populat de animăluțele astea, n-am idee ce specie sunt. De ce vă îngrijorează?

– Ar fi bine dacă am ști.

– Nici măcar asta nu știți?

– Provin de la marginea continentului. De la 700 de metri adâncime.

Johanson își scărpină bărbia. Animalele din recipient zvâcneau și se contractau. Vor să mănânce, se gândi, doar că aici nu e nimic de mâncare. I se părea remarcabil faptul că încă mai trăiau. Celor mai multe organisme nu prea le pria când erau scoase de la adâncimi atât de mari.

Își ridică privirea.

– Aș putea să mă uit la ei. Poate mâine?

– Ar fi bine. Lund făcu o pauză. Ai remarcat ceva, nu-i așa? Ți-am văzut privirea.

– Posibil.

– Despre ce e vorba?

– Nu știu să spun exact. Nu sunt taxonom. Anelizi există de toate culorile și formele. Nici eu nu cunosc oferta completă, și pot spune că știu destul de multe. Ăștia mi se par... ei bine, pur și simplu, nu știu încă.

– Păcat. Expresia Tinei se înăspri. Apoi zâmbi dintr-odată. De ce nu te apuci să îi examinezi chiar acum și la prânz îmi spui părerea ta?

– Așa repede? Păi ce crezi tu că fac eu aici, de fapt?

– Ținând cont de ora la care ai apărut, mă îndoiesc că te îneci în muncă.

Era cam aiurea, dar avea dreptate.

– Fie, oftă Johanson. Din partea mea, ne putem vedea la unu la cantină. Îi pot tăia în bucățele sau aveai de gând să te împrietenești mai îndeaproape cu ei?

– Fă ce crezi că e mai bine. Ne vedem, Sigur.

Ieși în grabă. Johanson privi în urma ei, întrebându-se dacă nu s-ar putea înfiripa totuși o idilă între ei. Dar viața Tinei Lund se desfășura în pas alergător. Era prea agitată pentru un tip contemplativ ca el, căruia nu-i plăcea să alerge după alții.

Se uită peste corespondență, dădu câteva telefoane și în cele din urmă transportă recipientul cu viermi în laborator. Era vorba de *polychaeta,* fără îndoială. Făceau parte, alături de lipitori, din încrengătura *Annelida,* a viermilor inelați, și nu reprezentau o formă de viață cu adevărat complexă. Pe zoologi îi fascinau din alte motive. *Polychaeta* era una dintre cele mai vechi forme de viață cunoscute. Fosilele descoperite le demonstrau existența, sub aproape aceeași formă, încă din perioada cambriană mijlocie, deci cu aproximativ 500 de milioane de ani în urmă. Populau în număr mare mările și adâncurile, fiind rare în apă dulce și în solurile umede. Aeriseau sedimentul și serveau drept hrană peștilor și racilor. Celor mai mulți oameni le inspirau scârbă, probabil și pentru că, în urma conservării în alcool, își pierdeau culorile splendide. Johanson, în schimb, îi considera supraviețuitorii unei lumi apuse și ceea ce vedea i se părea neasemuit de frumos.

Timp de câteva minute examină corpurile roz din recipient, cu excrescențe tentaculare și smocuri de perișori. Apoi stropi pe rând viermii cu soluție de clorură de magneziu, pentru a-i decontracta. Existau

mai multe metode de a omorî un vierme. Uzuală era aceea de a-l băga în alcool, în vodcă sau în lichior limpede. Din perspectiva omului, aceasta promitea să fie o moarte în extaz, deci nu cea mai rea modalitate de a trece în neființă. Viermii erau însă de altă părere și, dacă nu aveai grijă să-i decontractezi înainte, în chinurile morții se strângeau într-un ghem tare. La asta servea clorura de magneziu. Mușchii animalelor se relaxau, după care puteai face cu ei ce voiai.

Ca măsură de precauție, îl congelă pe unul din ei. Era bine să ai întotdeauna un exemplar de rezervă, dacă voiai mai târziu să efectuezi analize genetice sau să examinezi izotopii stabili. Pe al doilea vierme îl băgă în alcool, îl mai examină o vreme și îl puse pe planșeta de lucru, unde îl măsură. Șaptesprezece centimetri. Apoi îl secționă pe lungime și scoase un fluierat ușor.

„Băiete, dar știu că ai cu ce mușca“, murmură el.

Și în interior, construcția caracteristică adeverea vietatea ca fiind un vierme inelat. Trompa, pe care *Polychaeta* o pot scoate fulgerător când își vânează prada, era vârâtă în învelișul corpului. Era înzestrat cu maxilare de chitină și cu mai multe rânduri de dinți minusculi. Johanson văzuse o mulțime de asemenea creaturi pe dinăuntru și pe dinafară, dar mărimea acestor maxilare întrecea orice cunoștea el. Cu cât privea mai mult viermele, cu atât mai tare îl încerca bănuiala că această specie nu fusese catalogată încă.

Ce practic, se gândi. Faimă și onoruri! Când se mai întâmplă să descoperi o specie nouă?

Nu era încă sigur, așa că apelă la internet și scotoci o vreme prin jungla de date. Era într-adevăr uimitor. Acest vierme exista, și totuși nu exista. Încetul cu încetul, Johanson deveni curios de-a binelea. Era atât de fascinat de ceea ce făcea, încât aproape că uită pentru ce studia animalul. Când, în cele din urmă, se grăbi spre cantină pe sub acoperișurile de sticlă ale universității, era deja cu cincisprezece minute în întârziere. Năvăli înăuntru, o zări pe Lund la o masă în colț și se duse spre ea. Stătea la umbra unui palmier și îi făcea cu mâna.

– Îmi cer scuze, spuse, m-ai așteptat mult?

– Ore întregi. Mor de foame.

– Putem comanda tocăniță de curcan, propuse Johanson. A fost excelentă săptămâna trecută.

Lund încuviință. Se știa că Johanson se pricepe la mâncare. Ea își comandă o Cola lângă tocăniță. Johanson se răsfăță cu un pahar de Chardonnay. În timp ce el stătea cu nasul vârât în pahar, încercând să afle dacă vinul miroase sau nu a dop de plută, Lund se foia neliniștită pe scaun.

– Ei bine?

Johanson luă o înghițitură și plescăi din buze.

– E așa cum se cuvine. Proaspăt și dens.

Lund îl privi fără să înțeleagă. Apoi își dădu ochii peste cap.

– În ordine.

Johanson lăsă paharul jos și puse picior peste picior. Îi făcea plăcere să-i pună răbdarea la încercare. Din moment ce ea îl aștepta luni dimineața ca să-i dea de lucru, merita să o chinuie.

– Anelide, din clasa polichete, asta stabilisem deja. Sper că nu te aștepți la un raport complet, asta ar dura câteva săptămâni sau luni. Deocamdată, aș cataloga cele două exemplare ale tale ca fiind o mutație sau o specie nouă. Sau mai degrabă ambele variante, ca să fiu exact.

– Ești oricum, numai exact nu.

– Scuze. Pot să te întreb unde ați găsit chestiile astea?

Lund îi descrise locul. Era la o distanță considerabilă de țărm, acolo unde platforma continentală norvegiană se întâlnea cu oceanul. Johanson ascultă îngândurat.

– Pot să întreb ce faceți acolo?

– Cercetăm batogul.

– O, mai există? Ce veste îmbucurătoare!

– Lasă-te de glume! Știi care sunt problemele când vrei să extragi petrol. Nu vrem să ni se reproșeze ulterior că am neglijat ceva.

– Construiți o platformă? Credeam că exploatarea e în regres.

– Deocamdată, asta nu e problema mea, spuse Lund ușor enervată. Eu vreau doar să știu dacă se poate construi acolo sau nu. Nu am mai forat așa departe în larg. Trebuie să verificăm condițiile tehnice. Trebuie să demonstrăm că respectăm regulile de protecția mediului. Așa că mergem să vedem ce înoată prin zonă și cum arată mediul înconjurător, ca să nu-l întărâtăm.

Johanson încuviință din cap. Lund se lupta cu rezultatele Conferinței Mării Nordului, după ce Ministerul pentru Pescuit lansase acuzația că ar fi pompate zilnic în mare milioane de tone de apă industrială infestată. Nenumărate instalații *offshore* din Marea Nordului și de lângă coasta Norvegiei scoteau de pe fundul mării, odată cu petrolul, apa industrială. Aceasta fusese amestecată timp de milioane de ani cu țițeiul și era saturată cu chimicale. De obicei, în timpul exploatării, era separată doar mecanic de petrol și dirijată direct în mare. Decenii întregi, nimeni nu pusese sub semnul întrebării această practică. Până când guvernul a însărcinat Institutul norvegian de științe marine cu un studiu, a cărui chintesență i-a speriat în egală măsură atât pe ecologiști, cât și concernele petroliere. Anumite substanțe din apa industrială dereglaseră ciclurile de înmulțire ale batogului, acționând ca niște hormoni feminini. Peștii masculi deveneau sterili sau își schimbau sexul. Păreau a fi amenințate între timp și alte specii. Prin urmare, s-a solicitat stoparea imediată a deversării, producătorii de petrol fiind forțați să caute alternative.

– Foarte bine că se uită în ograda voastră, spuse Johanson. Cu cât sunt mai atenți, cu atât mai bine.

– Chiar că îmi ești de ajutor. Lund oftă. În orice caz, scormonind prin coastă, am ajuns la o adâncime destul de mare. Am făcut măsurători seismice și am coborât robotul la 700 de metri, să facă poze.

– Poze cu viermi.

– Am fost complet surprinși. Nu ne-am fi așteptat să îi găsim acolo jos.

– Aiurea! Viermi sunt peste tot. Și mai sus de 700 de metri? I-ați găsit și acolo?

– Nu. Lund se foi nerăbdătoare pe scaun. Care e treaba cu dihăniile alea nenorocite? Aș vrea să le clasific, că mai avem o grămadă de lucruri de făcut.

Johanson își propti bărbia în mâini.

– Problema cu viermele tău, spuse, este că de fapt sunt doi viermi.

Îl privi nedumerită.

– Bineînțeles. Ți-am dat doi viermi.

– Nu la asta mă refer. Mă refer la specie. Dacă nu mă înșel, este vorba despre un soi descoperit de curând, despre care până deunăzi nu se știa absolut nimic. A fost întâlnit prima oară în Golful Mexic, unde își face veacul pe fundul mării și profită, se pare, de bacteriile care folosesc la rândul lor metanul ca sursă de energie pentru a se dezvolta.

– Metan, zici?

– Da. Și de aici lucrurile devin interesante. Viermii tăi sunt prea mari pentru specia lor. Vreau să spun că există anelizi care cresc până la doi metri și peste. Trăiesc și destul de mult. Dar aceia sunt de alt calibru și trăiesc în cu totul alte părți. Dacă viermii tăi sunt identici cu cei din Golful Mexic, atunci au crescut serios de la descoperirea lor și până acum. Cei din golf măsoară maximum cinci centimetri, ai tăi sunt de trei ori mai lungi. Și nici nu au fost menționați până acum pe coasta continentală norvegiană.

– Interesant. Cum îți explici toate astea?

– Glumești! Nu-mi pot explica. Singurul răspuns pe care îl pot găsi în momentul ăsta este că ați dat peste o specie nouă. Felicitări! Ca aspect, aduce cu viermele de gheață mexican, însă după mărime și anumite caracteristici, cu un vierme complet diferit. Mai bine zis, cu strămoșul unui vierme despre care credeam că ar fi dispărut de mult. Un mic monstru cambrian. Mă mir însă că...

Ezită. Societățile petroliere cercetaseră zona atât de minuțios, încât un vierme de asemenea dimensiuni ar fi trebuit de mult descoperit.

– Că? insistă Lund.

– Păi, din două una: sau am fost cu toții chiori, sau noii tăi prieteni nu au fost acolo inițial. Poate provin de la o adâncime și mai mare.

– Și atunci ne punem întrebarea cum de au urcat atât de sus. Lund tăcu un moment, apoi întrebă: Când poți termina raportul?

– Văd că iar mă presezi.

– În nici un caz nu pot aştepta o lună!

– În ordine, zise Johanson ridicând mâinile împăciuitor. Va trebui să îţi trimit viermii în voiaj prin lume, dar am eu oamenii mei. Dă-mi două săptămâni. Şi nu încerca să mai negociezi termenul. Mai repede nu merge, oricât aş vrea.

Lund nu răspunse nimic. În timp ce privea fix în faţa ei, sosi şi mâncarea, dar nu se atinse de ea.

– Şi zici că se hrănesc cu metan?

– Cu bacterii care mănâncă metan, o corectă Johanson. Un sistem simbiotic destul de alambicat, despre care alţi oameni mai deştepţi ca mine îţi pot povesti mai multe. Dar asta e valabil pentru viermele despre care *cred* eu că este înrudit cu al tău. Încă nu există nici o dovadă.

– Dacă e mai mare decât cel din Golful Mexic, atunci are şi apetit mai mare, cugetă Lund.

– În orice caz, mai mare decât al tău, spuse Johanson cu o privire spre farfuria ei care rămăsese neatinsă. Şi m-ar ajuta dacă ai găsi şi alte exemplare din specia ta de monştri.

– Nu va fi o problemă.

– Mai aveţi şi alţii?

Lund încuviinţă cu o expresie ciudată pe chip. Apoi începu să mănânce.

– Vreo duzină, spuse. Dar jos mai sunt.

– Mulţi?

– Păi, e doar o bănuială... Lund făcu o pauză. În orice caz, câteva milioane.

12 martie

Vancouver Island, Canada

Zilele veneau și plecau, dar ploaia rămânea. Leon Anawak nu își amintea când mai plouase așa, fără încetare, în ultimii ani. Privi afară, spre oceanul neted și monoton. Orizontul apărea ca o linie de culoarea mercurului, între suprafața apei și masa joasă a norilor. Acolo, în spate, începea să se întrevadă o pauză în răpăiala care dura de zile întregi, deși nu era sigur. Putea fi la fel de bine și ceața care se apropia. Oceanul Pacific trimitea ce voia el și, de obicei, o făcea fără preaviz.

Fără a scăpa linia din ochi, Anawak acceleră *Blue Shark*, ieșind și mai departe în larg. Zodiacul, cum erau numite bărcile gonflabile mari și motorizate, era ocupat complet. Dar cei doisprezece oameni în pelerine impermeabile, înarmați cu binocluri de campanie și aparate de filmat, tocmai își pierduseră orice urmă de interes pentru activitatea lor. Așteptaseră mai bine de o oră și jumătate să apară balenele cenușii și balenele cu cocoașă, care părăsiseră în februarie lagunele din Baja California și apele hawaiene, pentru a porni spre locurile arctice unde se hrăneau pe timpul verii. În acest scop parcurgeau de fiecare dată șaisprezece mii de kilometri. Călătoria lor le ducea din Pacific prin Marea Bering în Marea Ciukotsk, până la banchiza polară și apoi în țara huzurelii, unde își umpleau burțile cu tot felul de creveți. Când zilele începeau să se scurteze, porneau din nou la drum, înapoi, spre Mexic. Acolo, la adăpost de orci, cei mai aprigi dușmani ai lor, își aduceau pe lume puii. De două ori pe an, turmele uriașelor mamifere marine traversau Columbia Britanică și apele de lângă Vancouver Island. În aceste luni, locuri ca Tofino, Ucluelet și Victoria erau aglomerate din cauza stațiilor de *whale watching*.

Nu și în acest an.

Ar fi trebuit ca reprezentanții uneia sau alteia dintre specii să-și fi arătat de mult capul sau înotătoarea pentru fotografia obligatorie. Probabilitatea de a întâlni mamiferele marine era atât de mare în această perioadă, încât Davies Whaling Station garanta vederea balenelor, în caz contrar, ei asigurând ieșiri gratuite în larg. Uneori puteau trece câteva ore fără să vezi nimic, dar o zi întreagă era chiar curat ghinion. O săptămână întreagă fără balene era prilej de îngrijorare, însă asta nu se întâmpla niciodată.

Dar de această dată, animalele păreau să se fi pierdut undeva între California și Canada. Aventura nu avu loc nici astăzi. Oamenii își

puneau la loc camerele, căci, odată întors acasă, nu aveai altceva de povestit decât că ai navigat de-a lungul unui țărm stâncos, probabil încântător, ascuns în spatele perdelelor de ploaie.

Anawak, care la fiecare vizită în larg obișnuia să ofere explicații și comentarii, simți că limba i se lipește de cerul gurii. În decursul ultimelor nouăzeci de minute recitase istoria locului și înșirase anecdote, ca să nu lase atmosfera să se fleșcăiască de tot. În mod evident, nimeni nu mai voia să audă ceva despre vreo balenă sau vreun urs negru. Epuizase toate șmecheriile pe care le știa. Se tot gândea la cauza lipsei balenelor. Poate că dispariția turiștilor plătitori ar fi trebuit mai degrabă să îl îngrijoreze, dar nu era stilul lui.

– Ne întoarcem, anunță.

Tăcură toți, dezamăgiți. Întoarcerea prin Clayoquot Sound avea să dureze un sfert de oră și mai bine. Hotărî să încheie măcar după-amiaza razant. Oricum erau toți uzi până la piele. Zodiacul avea două motoare puternice care, dacă erau solicitate la maximum, garantau o călătorie plină de adrenalină. Viteza era tot ce le mai putea oferi acum oamenilor.

Casele pe piloni din Tofino și debarcaderul apărură curând în zare, iar ploaia încetă brusc. Dealurile și crestele munților arătau parcă decupate din carton cenușiu, iar piscurile erau învăluite în nori și ceață. Anawak îi ajută pe pasageri să coboare, după care legă zodiacul. Scara care ducea la debarcader era alunecoasă. Pe terasa stației se adunau deja următorii îndrăzneți, care aveau să caute aventura în zadar. Anawak nici nu se osteni să se mai gândească la ei. Nu era treaba lui să-și facă griji pentru alții.

– Dacă o ține tot așa, va trebui să ne reprofilăm, spuse Susan Stringer când îl văzu intrând în sala unde erau primiți turiștii și unde se vindeau biletele. Stătea după tejghea și aranja pliantele în stative. Am putea observa veverițele de pădure, ce zici?

Whaling Station era un bazar plăcut, plin până la refuz cu artă meșteșugărească, suvenire-kitsch, îmbrăcăminte și cărți. Susan Stringer lucra la Davies ca administrator. Așa își finanța studiile, la fel cum făcuse și Anawak. El absolvise cu patru ani în urmă și rămăsese fidel stației Davies ca skipper. Folosise lunile de vară ale ultimilor ani pentru a publica o carte despre inteligența și structura socială a mamiferelor marine, carte de succes, și își câștigase respectul specialiștilor prin experimente spectaculoase. Era tratat ca o stea în ascensiune și curgeau ofertele promițătoare de posturi cu dotări tentante. Pe lângă acestea, viața modestă din sânul naturii pe Vancouver Island își pierdea progresiv din farmec. Anawak știa că, mai devreme sau mai târziu, va ceda și se va muta într-unul din orașele de unde veneau ofertele. Viitorul îi părea deja trasat. Împlinise treizeci și unu de ani. În curând avea să preia o docență sau un post de cercetare într-unul din institutele mari, va publica articole în reviste de specialitate și va merge la congrese, va locui într-un apartament scump la etajul superior al unei case de al cărei fundament se vor izbi valurile circulației rutiere.

Începu să își descheie pelerina de ploaie.

– Măcar de s-ar putea face ceva, spuse sumbru.

– Ce-am putea face?

– Să căutăm.

– Nu spuneai că vrei să vorbești cu Rod Palm despre rezultatele cercetărilor telemetrice?

– Am vorbit.

– Și?

– Se pare că nu s-au întâmplat prea multe. În ianuarie, au echipat câțiva delfini și lei de mare cu dispozitive de urmărire a traseului parcurs și cu asta basta. Datele există, dar toate înregistrările se opresc la scurt timp după începerea migrației, după care pauză.

Stringer dădu din umeri.

– Vin ele, nu-ți face griji. Câteva mii de balene nu dispar așa, pur și simplu.

– Ba se pare că dispar.

Susan zâmbi.

– Poate așteaptă în trafic la Seattle. La Seattle tot timpul e blocată circulația.

– Foarte amuzant.

– Hai, nu mai fi îngrijorat! S-a mai întâmplat să întârzie și în alți ani. Ce zici, ne vedem deseară la *Schooners*?

– Eu... nu. Trebuie să pregătesc experimentul cu beluga.

Susan îl privi cu severitate.

– Dacă vrei să afli părerea mea, cam exagerezi cu munca.

Anawak scutură din cap.

– Trebuie s-o fac, Susan. Mă interesează. În plus, habar n-am să joc la bursă.

Apropoul îl viza pe Roddy Walker, prietenul lui Stringer. Era broker la Vancouver și își petrecea câteva zile în Tofino. Ideea lui despre un concediu consta în special în a enerva pe toată lumea, când cu telefonul mobil, când cu sfaturi financiare, totul în gura mare. Stringer pricepuse de mult că între cei doi nu se va înfiripa vreo prietenie, mai ales de când Walker îl pisase pe Anawak o seară întreagă cu întrebări despre originea lui.

– Poate nu-ți vine să crezi, spuse, dar Roddy poate vorbi și despre alte chestii.

– Pe bune?

– Dacă îl rogi frumos.

Sunase cam ironic.

– În regulă, răspunse Anawak, trec mai târziu.

– Aiurea. N-o să vii deloc.

Anawak rânji.

– Dacă mă rogi frumos.

Bineînțeles că nu se va duce. O știau amândoi. Cu toate astea, fata spuse:

– Ne întâlnim pe la opt, dacă te răzgândești. Poate ar trebui să îți miști totuși fundul până acolo, altfel o să prinzi rădăcini. Vine și sora lui Tom și să știi că te place.

Sora lui Tom nu era cel mai prost argument. Dar Tom Shoemaker era director comercial la Davies şi lui Anawak îi displăcea gândul să se lege prea tare de un loc pe care tocmai încerca să şi-l scoată din cap.

– O să mă gândesc.

Stringer râse, clătină din cap şi ieşi.

Anawak se ocupă o vreme de clienţi, până când apăru Tom, care preluă tura de după-amiază. Ieşi apoi pe strada principală din Tofino. Davies Whaling Station se afla chiar la intrarea în localitate. Era o clădire drăguţă, o casă tipică din lemn cu ţigle roşii, terasă acoperită şi cu gazon în faţă, unde fusese plasată, ca semn distinctiv, o coadă de balenă din lemn de cedru, înaltă de şapte metri. În imediata apropiere, începea o pădure deasă de brazi. Totul arăta de fapt exact aşa cum îşi imaginează europenii Canada. Băştinaşii îşi aduceau şi ei contribuţia, povestind cu lux de amănunte seara, la lumina felinarelor, despre întâlnirile lor cu urşi în propriile grădini sau despre cum au călărit ei pe spinarea balenelor. Nu toate poveştile erau adevărate, dar cele mai multe lucruri da. Vancouver Island îşi alimenta sârguincios mitul de concentrat de Canada. Fâşia vestică de coastă dintre Tofino şi Port Renfrew, cu plajele în pantă lină, cu golfurile, mlaştinile, râurile şi terenurile râpoase însingurate, împrejmuite de brazi şi cedri bătrâni de sute de ani, atrăgea în fiecare an cohorte de vizitatori. Cu puţin noroc, de la mal puteau fi văzute balene cenuşii, vidre şi lei de mare stând la soare în apropierea plajei. Chiar şi atunci când marea trimitea ploaie în exces, cei mai mulţi erau de părere că în acest loc insula aducea cel mai mult a paradis.

Anawak nu avea ochi pentru toate acestea.

Intră în localitate şi o coti spre debarcader. Acolo era ancorat un vas cu pânze, lung de doisprezece metri, vechi şi şubred. Îi aparţinea lui Davie. Şeful staţiei nu voia să cheltuiască pentru a-l reface. I-l închiriase în schimb lui Anawak pentru o sumă ridicol de mică, iar acesta trăia acum acolo şi abia dacă îşi mai vizita adevăratul domiciliu, un apartament minuscul în Vancouver City. Îl onora cu vizita lui doar când avea mai multă treabă în oraş.

Coborî sub punte, luă un vraf de hârtii şi se întoarse cu ele la firmă. În Vancouver avea o maşină, un Ford ruginit. Pe insulă era suficient să împrumute din când în când vechiul Land Cruiser al lui Shoemaker. Urcă, porni motorul şi merse la Wickaninnish Inn, un hotel de înaltă clasă, situat la câţiva kilometri distanţă, pe un promontoriu care oferea o privelişte fantastică. Cerul se mai limpezise. Drumul bine întreţinut traversa pădurea deasă. După zece minute, lăsă maşina într-o parcare mică şi porni pe jos, pe lângă copacii uriaşi căzuţi la pământ şi aflaţi în stare de putrefacţie lentă. Poteca urca şerpuitoare prin lumina verzuie a înserării. Mirosea a pământ umed. De pe crengile brazilor învăluiţi în muşchi şi ferigi picura apă. Totul fremăta de viaţă.

Când Wickaninnish Inn răsări în faţa lui, scurta pauză petrecută departe de compania oamenilor îşi făcuse deja efectul. Acum că se luminase cât de cât, se putea aşeza liniştit pe plajă cu hârtiile lui. Mai era până să se întunece. În timp ce cobora treptele de lemn ce duceau

într-un zigzag abrupt de la hotel până jos la mare, se gândi că ar putea să-și ofere o cină la Wickaninnish. Bucătăria era excelentă, iar gândul că va sta aici, departe de apucăturile deplasate ale lui Walker admirând apusul, îl binedispuse și mai mult.

La vreo zece minute după ce pusese stăpânire pe un buștean, cu ciornele și laptopul în brațe, zări o siluetă coborând scările și plimbându-se de-a lungul plajei. Se ținea aproape de apa albastră-argintie. Era reflux, iar nisipul strălucea în lumina după-amiezii, presărat cu bucăți de lemn aduse de apă. Persoana nu părea să se grăbească, dar era clar că se îndrepta spre bușteanul lui Anawak, făcând un ocol mare. Se încruntă și încercă să arate cât mai preocupat. După un timp auzi zgomotul moale, scârțâitor, al unor pași care se apropiau. Anawak își analiza hârtiile în mod ostentativ, dar concentrarea i se dusese de râpă.

– Bună, spuse o voce joasă.

Anawak ridică privirea.

În fața lui stătea o femeie atrăgătoare și delicată, având o țigară în mână și un zâmbet prietenos pe chip. Avea cam cincizeci și ceva de ani. Părul tuns scurt era cenușiu, fața arsă de soare și brăzdată cu nenumărate riduri. Era desculță, purta blugi și o geacă închisă la culoare.

– Bună.

Sunase mai puțin aspru decât avusese de gând. În momentul în care ridicase ochii spre ea, nu îl mai deranjase prezența ei. Ochii femeii, de un albastru adânc, străluceau de curiozitate. Trebuie să fi fost tare curtată în tinerețe. Și acum mai emana un erotism inefabil.

– Ce faceți aici? îl întrebă.

În alte condiții ar fi dat un răspuns în doi peri și s-ar fi dus pur și simplu mai încolo. Sunt multe moduri în care le poți da oamenilor de înțeles să te lase în pace.

În schimb, se auzi răspunzând cuminte:

– Lucrez la un raport despre balenele beluga. Dumneavoastră?

Femeia trase din țigară. Apoi se așeză lângă el pe buștean, de parcă ar fi fost invitată. El îi studie profilul, nasul îngust și pomeții înalți, și brusc se gândi că nu era deloc o străină. O mai văzuse undeva.

– Și eu lucrez la un raport, spuse ea. Dar mă tem că nimeni nu va dori să îl citească atunci când va veni vremea să îl public. Făcu o pauză și îl privi. Am fost azi pe vasul dumneavoastră.

Deci de acolo o știa. O femeie micuță cu ochelari de soare și glugă trasă peste cap.

– Ce se întâmplă cu balenele? îl întrebă. N-am zărit nici măcar una.

– Nu sunt aici.

– De ce nu?

– Asta mă întreb întruna.

– Nu cunoașteți motivul?

– Nu.

Femeia încuviință din cap, de parcă ar fi fost familiarizată cu fenomenul.

– Îmi pot imagina ce vă trece prin cap. Nici ai mei nu apar, dar spre deosebire de dumneavoastă, eu cunosc motivul.

– Ai dumneavoastră *ce anume* nu apar?

– Poate nu ar trebui să mai așteptați, ci să plecați în căutare, propuse ea fără să-i răspundă la întrebare.

– Suntem deja în căutare. Anawak își puse ciorna deoparte și se miră singur cât de deschis vorbea cu ea. Parcă s-ar fi întreținut cu o veche cunoștință. Căutăm în toate modurile imaginabile.

– Și cum anume?

– Prin satelit. Supraveghere de la distanță. În afară de asta, suntem în stare să localizăm dinamica grupurilor prin ecolocație. Există tot felul de modalități.

– Și totuși, le e așa de ușor să vă scape?

– Nimeni nu se aștepta la dispariția lor. La începutul lui martie, au mai fost văzute în dreptul orașului Los Angeles și cu asta basta.

– Poate că ar fi trebuit să vă uitați mai bine.

– Poate că da.

– Și au dispărut toate?

– Nu, nu toate. Anawak oftă. E puțin mai complicat. Vreți să intru în amănunte?

– Altfel nu aș fi întrebat.

– Sunt balene aici. Rezidentele.

– Rezidente?

– Lângă Vancouver Island, observăm douăzeci și trei de specii diferite de balene. Unele trec periodic pe aici, balenele cenușii, cele cu cocoașă, balenele vizon, altele trăiesc în regiune. Deja balenele-spadă sunt de trei feluri.

– Balene-spadă?

– Orcile.

– A, balenele ucigașe!

– Denumirea asta e prostie curată, spuse Anawak cu supărare. Orcile sunt prietenoase, nu există dovadă că ar fi atacat oameni. Balenă ucigașă, balenă criminală, prostia asta au inventat-o istericii ca Yves Cousteau, care nu s-a sfiit să numească orcile inamicul public numărul unu. Sau Plinius, în *Istoria Naturală!* Știți ce scrie? „O masă imensă de carne, înarmată cu dinți barbari.“ Ce tâmpenie! Cum pot niște dinți să fie barbari?

– Dentiștii pot fi barbari. Femeia trase un fum din țigară. OK, am priceput. Ce înseamnă, de fapt, *orca?*

Întrebarea îl surprinse pe Anawak. Nu i-o mai pusese nimeni până acum.

– Este denumirea științifică.

– Și ce înseamnă?

– *Orcinus Orca.* Cel care aparține lumii morților. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă întrebați a cui a fost ideea.

Femeia zâmbi în sinea ei.

– Spuneați că există trei tipuri de orci.

Anawak arătă spre ocean.

– Orci *offshore,* despre care știm foarte puțin. Vin și pleacă, de obicei în grupuri mari. Obișnuiesc să trăiască departe în larg. Orcile

călătoare, *transient orca*, duc o viață nomadă, în grupuri mici. Poate că ele corespund cel mai bine imaginii de ucigaș. Mănâncă orice: foci, lei de mare, delfini și păsări, atacă și balenele cenușii. Aici, coasta fiind stâncoasă, stau exclusiv în apă, dar în America de Sud găsiți unele care vânează pe plajă. Ies pe uscat și prind foci și alte viețăți. E fascinant!

Se opri așteptând altă întrebare, însă femeia tăcu, mulțumindu-se să-și sufle fumul în aerul înserării.

– Al treilea tip trăiește în imediata vecinătate a insulei, continuă Anawak. Sunt rezidente. Familii mari. Cunoașteți insula?

– Într-o anumită măsură.

– În est, spre uscat, există o strâmtoare, Johnstone Strait. Balenele rezidente trăiesc acolo tot timpul anului. Se hrănesc exclusiv cu somon. Le studiem structura socială de la începutul anilor șaptezeci. Făcu o pauză și o privi încurcat. Dar cum am ajuns la asta? Ce voiam de fapt să vă povestesc?

Ea râse.

– Îmi pare rău, e vina mea. V-am făcut să pierdeți firul. Eu trebuie să știu întotdeauna totul foarte exact. Cred că vă calc pe nervi cu întrebările mele.

– Deformație profesională?

– Din naștere. Și, de fapt, voiați să îmi explicați care balene au dispărut și care nu.

– Da, asta voiam, dar...

– Nu aveți timp.

Anawak ezită. Aruncă o privire spre ciornă și spre laptop. În seara asta trebuia să termine raportul. Dar seara era lungă. Și îi era foame.

– Locuiți la Wickaninnish Inn? o întrebă.

– Da.

– Ce faceți în seara asta?

– O! exclamă ea și ridică din sprâncene zâmbindu-i. Întrebarea asta am auzit-o ultima oară acum zece ani. Ce palpitant!

Anawak zâmbi la rândul lui.

– Mărturisesc că mă cam îndeamnă foamea. Mă gândeam să continuăm discuția la masă.

– Bună idee! Se lăsă să alunece de pe buștean, stinse țigara și vârî mucul în geacă. Dar vă avertizez, eu vorbesc cu gura plină. De fapt, vorbesc și întreb nonstop. Mă opresc doar dacă mi se povestește ceva care să mă lase fără cuvinte. Așa că dați tot ce aveți mai bun. Și apropo, spuse întinzându-i mâna dreaptă, Samantha Crowe. Spuneți-mi Sam, așa fac toți.

Intrară în restaurantul îmbrăcat în sticlă de jur împrejur și găsiră un loc la fereastră. Restaurantul era situat în fața hotelului și trona pe o stâncă, de parcă ar fi vrut să pătrundă în mare. De acolo, de sus, oferea o superbă priveliște panoramică spre Clayoquot Sound și insulele sale, spre golf și pădurile aflate în spate. Anul acesta însă, chiar și cu o astfel de panoramă spre mare, trebuia să te mulțumești doar cu viețuitoarele marine livrate de la bucătărie.

– Problema este că balenele călătoare și *offshore* nu au mai venit, explică Anawak. De aceea, nu vedem momentan aproape nici o orcă pe coasta de vest. Orcile rezidente sunt la fel de numeroase ca de obicei, însă lor nu le place să vină în partea asta, chiar dacă Johnstone Strait devine tot mai incomodă pentru ele.

– De ce nu le place?

– Cum v-ați simți dumneavoastră dacă ar trebui să vă împărțiți casa cu bacuri, cargoboturi, vase de lux și de pescuit sportiv? Nenumărate bărci cu motor brăzdează apa într-un du-te-vino neîncetat. În plus, regiunea trăiește din industria lemnului. Cargourile cară în Asia păduri întregi. Când pomii dispar, râurile se umplu de nisip, iar somonul își pierde locurile de depunere a icrelor. Problema cu balenele rezidente e că nu mănâncă decât somon.

– Înțeleg. Dar nu sunteți îngrijorat doar pentru orci, nu-i așa?

– Balenele cenușii și balenele cu cocoașă ne dau cea mai mare bătaie de cap. Poate au făcut un ocol sau poate că nu le place să stăm în bărci și să ne holbăm la ele. Anawak clătină din cap. Dar nu e chiar atât de simplu. La începutul lui martie, când turmele mari ajung la Vancouver Island, balenele sunt cu burțile goale de luni de zile. În timpul iernii petrecute în Baja California trăiesc din grăsimea acumulată. Ei bine, aceasta se termină cândva. Abia aici se hrănesc din nou.

– Poate că au trecut pe aici, dar la distanță mai mare de țărm.

– Acolo nu găsesc suficientă mâncare. Balenelor cenușii, de exemplu, Wickaninnish Bay le oferă o componentă esențială a hranei lor, care în largul oceanului nici nu este de găsit, *Onuphis elegans*.

– *Elegans?* Sună șic.

Anawak zâmbi.

– Este un vierme. Lung și subțire. Golful este nisipos, iar viermele trăiește acolo în număr foarte mare. Balenele cenușii îl consumă cu mare plăcere. Fără gustarea asta, abia dacă ar ajunge până în regiunea arctică. Anawak făcu o pauză și luă o gură de apă. S-a mai întâmplat odată să nu apară, pe la mijlocul anilor optzeci. Dar atunci se știa de ce. Balenele cenușii fuseseră aproape decimate. Vânate și omorâte. De atunci am reușit să le mai înmulțim cât de cât. Cred că trăiesc cam douăzeci de mii de exemplare pe glob, din care cele mai multe în apele acestea.

– Și au dispărut toate?

– Și printre balenele cenușii sunt câteva rezidente. Acestea sunt aici. Dar sunt puține.

– Dar balenele cu cocoașă?

– Aceeași poveste. Au dispărut.

– Nu spuneați că scrieți un raport despre balenele beluga?

Anawak o privi cercetător.

– Ce-ar fi să povestiți ceva și despre dumneavoastră? o întrebă. Știți, mai sunt și alții curioși.

Crowe îi aruncă o privire amuzată.

– Chiar așa? Păi, știți deja ce e mai important. Sunt o bătrână enervantă care pune întrebări.

Apăru un chelner și așeză pe masă un platou cu creveți uriași pe risotto cu șofran. În seara asta aveai de gând să stai singur aici, își spuse Anawak. Fără să te bată careva la cap. Dar îi plăcea de Crowe.

– *Ce* întrebați? *Pe cine* și *de ce?*

Crowe scoase din carapace un crevete cu aromă de usturoi.

– Pur și simplu. Întreb: e cineva aici?

– E cineva aici?

– Corect.

– Și ce răspuns primiți?

Carnea crevetelui dispăru între două șiruri regulate de dinți albi.

– Încă nu am primit răspuns.

– Poate ar trebui să întrebați mai tare, spuse Anawak bătând apropouri la comentariul ei de pe plajă.

– Mi-ar plăcea mie, spuse Crowe mestecând. Dar mijloacele și posibilitățile mă limitează momentan la un perimetru de vreo două sute de ani-lumină. Oricum, la mijlocul anilor nouăzeci analizaserăm șaizeci de trilioane de măsurători și, în cazul a treizeci și șapte, nu știm nici acum dacă sunt de proveniență naturală sau dacă a spus cineva salut.

Anawak se holbă la ea.

– SETI? o întrebă. Sunteți de la SETI?

– Exact. *Search for Extra Terrestrial Intelligence.* Proiectul de căutare PHOENIX, mai exact.

– Ascultați universul?

– Vreo mie de stele asemănătoare Soarelui, care au mai mult de trei miliarde de ani. Da. Este doar un proiect din multe altele, dar poate cel mai important, dacă îmi permiteți să mă laud.

– Măi să fie!

– Nu e cazul să rămâneți cu gura căscată, Leon, nu e chiar așa de nemaipomenit. Dumneavoastră studiați cântecul balenelor, încercând să aflați dacă cei de-acolo de jos au ceva de spus. Noi tragem cu urechea la univers, fiind convinși că adăpostește o puzderie de civilizații inteligente. Cu balenele dumneavoastră, probabil că ați ajuns mult mai departe decât noi.

– Eu am doar câteva oceane, dumneavoastră aveți întregul univers.

– Recunosc, noi bâjbâim la altă scară. În schimb, aud mereu că se știu mai puține despre ocean decât despre univers.

Anawak era fascinat.

– Și chiar ați primit semnale care ar putea proveni de la o viață inteligentă?

Crowe scutură din cap.

– Nu. Am captat semnale pe care nu le putem cataloga. Avem șanse foarte mici să realizăm un contact. Poate chiar dincolo de orice probabilitate. La drept vorbind, poate că ar trebui să mă arunc de pe cel mai apropiat pod de atâta frustrare, dar îmi place prea mult să mănânc chestiile astea și, pe de altă parte, sunt și obsedată de problemă. Ca dumneavoastră de balene.

– Eu știu măcar că există.

– Deocamdată mai degrabă nu, zâmbi Crowe.

Anawak simţea că are să-i pună mii de întrebări. Dintotdeauna îl interesase SETI. NASA demarase pe la începutul anilor nouăzeci proiectul căutării inteligenţelor extraterestre, în mod inspirat chiar la aniversarea debarcării lui Columb. Cel mai mare radiotelescop din lume, cel din Arecibo, Puerto Rico, lucra pe un program absolut nou. Pe parcursul anilor, mulţumită unor sponsori generoşi, SETI presărase de jur împrejurul globului şi alte proiecte de căutare a vieţii extraterestre. PHOENIX era unul din cele mai cunoscute.

– Dumneavoastră sunteţi femeia pe care a interpretat-o Jodie Foster în *Contact?*

– Eu sunt femeia care tare ar vrea să urce în nava aceea care a dus-o pe Jodie Foster la extratereştri. Ştiţi, fac o excepţie pentru dumneavoastră, Leon. În mod normal, îmi vine să urlu când mă întreabă lumea despre munca mea. De fiecare dată trebuie să explic ore întregi cu ce mă ocup.

– Şi eu la fel.

– Tocmai. Mi-aţi explicat ceva, deci vă datorez şi eu ceva. Ce vreţi să mai ştiţi?

Anawak nu stătu mult pe gânduri.

– De ce nu aţi avut succes până acum?

Crowe păru amuzată. Îşi mai puse creveţi în farfurie şi îl lăsă o vreme să aştepte răspunsul.

– Cine spune că nu am avut? Pe lângă asta, Calea Lactee are vreo sută de miliarde de stele. Întâmpinăm oarece probleme în găsirea planetelor asemănătoare Terrei, pentru că lumina lor e prea slabă. Le putem depista doar prin trucuri ştiinţifice, dar teoretic e plin de ele. Doar că... ascultaţi dumneavoastră o sută de miliarde de stele!

– Aşa este, zâmbi Anawak. Comparativ cu asta, douăzeci de mii de balene cu cocoaşă sunt floare la ureche.

– Păi, se vede pe mine că îmbătrâneşti şi încărunţeşti făcând treaba asta. De parcă ai vrea să demonstrezi existenţa unui peşte minuscul şi pentru asta ai analiza amănunţit fiecare litru de apă care se află în ocean. Dar peştele este mobil. Poţi repeta procedura până în ziua de apoi şi e posibil să ajungi la convingerea că peştele cu pricina nici nu există. Când colo, el există în cantităţi mari, doar că înoată tot timpul în alt litru decât cel pe care îl ai în faţă. În ceea ce priveşte programul PHOENIX, el ia sub lupă mai mulţi litri odată, în schimb ne rezumăm la Strâmtoarea Georgia, de exemplu. Înţelegeţi? *Există* civilizaţii acolo, undeva. Nu o pot demonstra, dar sunt ferm convinsă că numărul lor este infinit. Necazul face că universul este şi mai infinit. Ne diluează şansele mai rău decât automatul din Arecibo, care se ştie cât diluează cafeaua.

Anawak cugetă.

– NASA nu a trimis vreodată un mesaj în spaţiu?

– Aşa deci. Femeii îi luciră ochii. Vreţi să spuneţi să nu stăm degeaba trăgând cu urechea, ci să ne facem şi noi auziţi. Da, a trimis. În 1974, am trimis un mesaj din Arecibo spre M 13, ăsta e un grup sferic de stele, chiar după colţ. Dar lucrul acesta nu ne rezolvă cu

adevărat problema. Orice mesaj rătăceşte fără ţintă prin spaţiul interstelar, indiferent dacă provine de la noi sau de la alţii. Ar fi o coincidenţă extraordinară să îl intercepteze cineva. Şi în plus, e mai ieftin să asculţi decât să emiţi.

– Chiar şi aşa. Ar creşte şansele.

– Poate nici nu vrem asta.

– Cum aşa? întrebă Anawak surprins. Credeam că...

– *Noi* o vrem. Dar o grămadă de oameni ar privi asta cu scepticism. Mulţi sunt de părere că ar fi mai bine să nu atragem atenţia asupra noastră. Ar putea veni unii să ne ia Pământul cel frumos. Vai! Ar putea să ne mănânce.

– Asta e o tâmpenie.

– Nu ştiu dacă e chiar o tâmpenie. Şi eu personal cred că inteligenţele care stăpânesc zborul interstelar ar trebui să fi depăşit stadiul de scandalagii. Pe de altă parte argumentul nu poate fi ignorat complet. Oamenii ar trebui să se gândească mai bine *cum* atrag atenţia asupra lor. Altfel există pericolul de a fi prost înţeleşi.

Anawak tăcu. Brusc, se întoarse cu gândul la balenele lui.

– Nu sunteţi descurajată câteodată? o întrebă.

– Cine nu este? Dar pentru asta există ţigări şi filme video.

– Şi dacă vă atingeţi scopul?

– Bună întrebare, Leon! Crowe făcu o pauză şi îşi trecu, gânditoare, degetele peste faţa de masă. De ani întregi mă întreb care este, de fapt, adevăratul nostru scop. Cred că, dacă aş şti răspunsul, m-aş opri. Un răspuns înseamnă întotdeauna sfârşitul căutării. Poate ne chinuie singurătatea existenţei noastre. Poate ne nelinişteşte gândul că ne-am fi născut dintr-o întâmplare care nu s-a mai repetat nicăieri. Sau poate că vrem să aducem tocmai dovada contrară: că nu mai există nimeni altcineva şi că ocupăm un loc special în creaţie, care pasămite ni s-ar cuveni. Nu ştiu. Dumneavoastră de ce studiaţi balenele şi delfinii?

– Sunt... curios.

Nu, nu e complet adevărat, îşi spuse în acelaşi moment. E mai mult decât simplă curiozitate. Dar ce caut?

Crowe avea dreptate. În fond, făceau acelaşi lucru. Fiecare din ei trăgea cu urechea la cosmosul său, în speranţa că va obţine răspunsuri. Fiecare avea nostalgia societăţii unor fiinţe inteligente, altele decât oamenii.

O nebunie, toată chestia asta.

Crowe păru să îi ghicească gândurile.

– La capătul drumului nu se află cealaltă inteligenţă, spuse ea. Să nu ne amăgim. În final apare întrebarea: ce va face cealaltă inteligenţă din noi? Cine vom fi noi atunci? Şi ce nu vom mai fi? Se lăsă pe spate şi îi zâmbi în felul ei prietenos şi atrăgător. Ştiţi ceva, Leon, cred că la sfârşit se află pur şi simplu întrebarea asupra sensului.

Continuară să vorbească despre tot felul de lucruri, mai puţin despre balene şi civilizaţiile extraterestre. Pe la zece şi jumătate, după ce mai băură un pahar în faţa şemineului din salon, Crowe un Bourbon şi Anawak apă, ca de obicei, se despărţiră. Crowe îi spuse că va

pleca a doua zi dimineața. Îl conduse afară. Norii se retrăseseră complet. Deasupra lor se întindea un cer plin de stele, care părea că vrea să îi absoarbă. Stătură o vreme uitându-se în sus.

– Nu vă săturați uneori de stele? întrebă Anawak.

– Dumneavoastră vă săturați de balene?

Anawak râse.

– Nu, cu siguranță nu.

– Sper din suflet să vă regăsiți animalele.

– Am să vă țin la curent, Sam.

– Voi afla oricum. Cunoștințele sunt trecătoare. A fost o seară frumoasă, Leon. M-aș bucura să ne mai intersectăm vreodată, dar știți cum funcționează viețile noastre. Aveți grijă de protejații dumneavoastră. Cred că animalele au găsit un prieten adevărat în dumneavoastră. Sunteți un om bun.

– De ce credeți asta?

– În situația mea, crezutul și știutul sunt în mod necesar pe aceeași lungime de undă. Aveți grijă de dumneavoastră.

Își dădură mâna.

– Poate ne întâlnim în viața viitoare, sub formă de orci, glumi Anawak.

– De ce tocmai orci?

– Indienii kwakiutl cred că toți cei care au fost oameni buni în viața asta se reîncarnează în orci.

– Serios? Îmi place asta! Crowe râse cu toată fața. Majoritatea ridurilor, observă Anawak, erau pesemne de la râs.

– Și dumneavoastră credeți în asta?

– Sigur că nu cred.

– Cum așa? Nu sunteți și dumneavoastră unul?

– Un ce? întrebă el, deși știa exact la ce se referă Crowe.

– Un indian.

Anawak simți cum se încordează în interior. Se văzu prin ochii ei. Un bărbat de statură mijlocie, îndesat, cu pomeții lați și piele arămie, ochii ușor oblici și părul căzându-i pe frunte, drept și negru ca abanosul.

– Ceva de genul ăsta, îi răspunse după o pauză mult prea lungă.

Samantha Crowe îl privi cercetător. Apoi scoase la iveală din geacă pachetul de țigări, își aprinse una și trase un fum adânc.

– Ei bine. Sunt obsedată și de acest subiect, din păcate. Toate cele bune, Leon.

– Și ție, Sam.

13 martie

Coasta norvegiană şi Marea Nordului

Timp de o săptămână, Sigur Johanson nu o văzu şi nici nu primi vreo veste de la Tina Lund. Fusese ocupat să-l suplinească pe un coleg bolnav, ţinând câteva cursuri în plus. Era ocupat şi cu scrierea unui articol pentru *National Geographic* şi cu dotarea pivniţei de vinuri, motiv pentru care reluă corespondenţa lâncezindă cu un cunoscut din orăşelul alsacian Riquewihr care, în calitatea sa de reprezentant al renumitei crame Hugel & Fils, se afla în posesia unor rarităţi. Johanson intenţiona să îşi ofere câteva din aceste rarităţi de ziua lui. În plus, descoperise pe undeva o înregistrare pe vinil a *Inelului Nibelungilor* din 1959, dirijat de Sir Georg Solti, şi începuse să-şi scurteze serile cu ea. Sub puterea unită a lui Hugel şi Solti, viermii lui Lund căzuseră în dizgraţie, cu atât mai mult cu cât, în ceea ce-i privea, nu mai apăruseră alte rezultate.

În a noua zi după întâlnirea lor, primi un telefon de la Lund, care în mod clar era foarte binedispusă.

– Pari al naibii de exuberantă, constată Johanson. Trebuie să îmi fac griji pentru obiectivitatea ta ştiinţifică?

– Se poate, răspunse ea în doi peri, veselă.

– Explică-te.

– Mai târziu. Ascultă, *Thorvaldson* va fi mâine la marginea platformei continentale şi va scufunda un robot. Ai chef să vii şi tu?

Johanson îşi recapitulă în gând obligaţiile.

– Înainte de prânz sunt ocupat, răspunse. Trebuie să îi familiarizez pe studenţi cu sex-appeal-ul sulfobacteriilor.

– Asta pică prost. Vasul porneşte dis-de-dimineaţă.

– De unde?

– Din Kristiansund.

Kristiansund se afla la o oră de mers cu maşina, la sud-vest de Trondheim, pe o coastă stâncoasă bătută de vânt şi de valuri. De la aeroportul învecinat se ieşea cu elicopterul pe insulele de forare, care se înşirau una lângă alta pe platforma continentală a Mării Nordului şi de-a lungul canalului norvegian. Doar în dreptul Norvegiei se aflau aproximativ şapte sute de platforme pentru forarea petrolului şi gazului.

– Nu pot veni mai târziu? propuse Johanson.

– Poate că da, răspunse Lund după o scurtă tăcere. Nici nu-i o idee rea. Dacă stau să mă gândesc, am putea merge amândoi mai târziu. Ce faci poimâine?

– Nimic ce n-ar putea suferi amânare.

– Atunci totul e stabilit. Mergem amândoi mai târziu, rămânem peste noapte pe *Thorvaldson* şi avem tot timpul pentru observaţii şi evaluări.

– Am înţeles eu bine? Vrei să întârzii din cauza mea?

– Păi da. Am... deci tocmai mi-a venit ideea că aş putea petrece şi eu jumătate de zi pe coastă şi tu să vii acolo după-amiază devreme. Zburăm apoi împreună până la Gullfaks şi de acolo ne transferăm pe *Thorvaldson*.

– Îmi place la nebunie să te aud improvizând. Pot să ştiu şi eu de ce complici aşa lucrurile?

– Cum adică? Aşa e mai uşor pentru tine.

– Da, pentru mine. Dar mâine-dimineaţă tu ai putea fi deja la bord.

– Poate că îmi place să îţi ţin companie.

– Ce minciună şarmantă, spuse Johanson. Fie. Deci vei fi pe ţărm. Şi de unde anume te pescuiesc?

– Du-te la Sveggesundet.

– O, Doamne! Cătunul ăla? De ce tocmai Sveggesundet?

– Este un cătun foarte drăguţ, spuse Lund apăsat. Ne întâlnim în Fiskehuset. Ştii pe unde vine?

– Am cercetat suficient realizările civilizaţiei din Sveggesundet. Este restaurantul de pe malul mării, lângă biserica veche de lemn?

– Exact.

– La trei?

– La trei e minunat. Eu am grijă de elicopter. Ne va lua de acolo. Lund făcu o pauză. Ai primit deja vreun rezultat?

– Din păcate, nu. Poate mâine.

– Ar fi bine.

– Se rezolvă. Nu-ţi face griji.

Încheiară discuţia. Johanson se încruntă. Iarăşi viermele. Se înghesuia înapoi în linia întâi, solicitându-i întreaga atenţie.

Era într-adevăr uimitor ca o nouă specie să apară ca din neant într-un sistem ecologic în mare măsură cunoscut. Viermii în sine nu aveau nimic neliniştitor. Probabil că nu erau pe placul oricui. Ideea unor colective organice le displăcea oamenilor din principiu, în primul rând din motive psihologice. În rest, viermii erau mai degrabă folositori.

E chiar logic să fie aici, îşi spuse Johanson. Dacă sunt într-adevăr rude ale viermelui de gheaţă, atunci trăiesc indirect din metan. Şi zăcăminte de metan se găseau pe toate coastele continentale, deci şi în dreptul Norvegiei.

Dar chiar şi aşa era ciudat.

Rezultatele taxonomilor şi ale biochimiştilor vor răspunde la toate întrebările. Câtă vreme nu le avea în faţă, putea să se dedice la fel de bine traminerului aromat de Hugel. Spre deosebire de viermi, acesta din urmă era destul de rar. Cel puţin recoltele anumitor ani.

Când păşi a doua zi în biroul său, Johanson găsi două scrisori adresate lui personal care conţineau rapoartele taxonomice. Mulţumit, se uită peste rezultate şi vru să le pună deoparte. Apoi le mai citi o dată, mai atent.

Ciudate animale. Într-adevăr.

Îndesă hârtiile în servietă şi se duse la curs. Două ore mai târziu, îşi conducea jeepul prin ţinutul plin de fiorduri spre Kristiansund. Venise dezgheţul. Porţiuni mari de zăpadă dispăruseră, lăsând în urmă peisaje negre-maronii. Vremea îţi dădea de furcă, fiindcă nu ştiai cum să te îmbraci. Jumătate din personalul de la universitate era răcit. Johanson fusese prevăzător şi luase cu el o geantă care încăpea la limită în elicopter. N-avea chef nici să se aleagă cu vreo răceală pe *Thorvaldson,* nici să fie constrâns să poarte o anumită ţinută. Lund se va amuza ca de obicei pe seama lui, văzându-l cu atâta bagaj, dar îi era totuna. Dacă ar fi fost după el, Johanson şi-ar fi luat şi o saună transportabilă. În plus, bagajul său conţinea câteva produse care se pretau a fi degustate în doi, într-o noapte petrecută împreună pe vas. E drept că erau prieteni, dar asta nu însemna că trebuie neapărat să păstreze distanţa.

Johanson conducea încet. Ar fi putut ajunge la Kristiansund într-o oră, dar nu îi stătea în fire să se grăbească. Străbătuse jumătate din drum, iar acum drumul ducea de-a lungul apei şi peste o serie de poduri. Johanson savura panorama sălbatică. La Halsa, traversă fiordul cu bacul şi merse mai departe spre Kristiansund. Alte poduri se ridicau peste marea de culoarea ardeziei. Kristiansund se întindea pe mai multe insule micuţe. Traversă oraşul şi trecu pe insula istorică Averoy, unul din primele locuri populate imediat după ultima eră glaciară. Sveggesundet se afla în colţul extrem al insulei, un sat drăgălaş de pescari. În plin sezon, năvăleau aici armate întregi de turişti. Bărcile ieşeau fără încetare spre insulele înconjurătoare. Acum locul era mai puţin frecventat şi dormita în aşteptarea verii care să aducă profit.

Două ore mai târziu, când Johanson intra cu jeepul în parcarea pietruită de la Fiskehuset, un restaurant cu terasă şi vedere la mare, locul părea aproape pustiu. Era închis. În ciuda frigului, Lund stătea la una din mesele de lemn de afară. Era însoţită de un bărbat tânăr, pe care Johanson nu îl cunoştea. Ceva din felul în care stăteau aşa unul lângă altul pe banca de lemn îl făcu să intre la bănuieli. Se apropie de ei şi îşi drese vocea.

– Am ajuns prea devreme?

Ea ridică privirea. Ochii îi străluceau ciudat. Johanson îşi mută atenţia înspre bărbatul de lângă ea, un tip atletic spre treizeci de ani, cu păr blond-închis şi figură frumoasă, şi bănuiala i se transformă în certitudine.

– Vreţi să vin mai târziu? spuse Johanson tărăgănind cuvintele.

– Kare Sverdrup, făcu Lund prezentările. Sigur Johanson.

Blondul zâmbi spre Johanson şi îi întinse mâna.

– Tina mi-a povestit multe lucruri despre dumneavoastră.

– Sper că nimic neliniştitor.

Sverdrup râse.

– Ba da, chiar așa. Mi-a spus că sunteți un reprezentant extrem de atrăgător al tagmei profesorale.

– Un bătrânel extrem de atrăgător, îl corectă Lund.

– Un bătrânel extrem de cool, completă Johanson. Se așeză pe banca din fața lor, își ridică gulerul hanoracului și puse alături mapa cu rapoartele. Partea taxonomică, îi zise el. Foarte amănunțită. Îți pot face un rezumat. Îl privi apoi pe Sverdrup. Ne-ar displăcea să vă plictisim, Kare. V-a povestit Tina despre ce e vorba sau s-a limitat să ofteze ca o îndrăgostită?

Lund îl privi urât.

– Înțeleg. Deschise mapa și scoase plicul cu rapoartele. Deci, am trimis unul din viermii tăi la Muzeul Senckenberg din Frankfurt și altul la Institutul Smithsonian. În aceste două locuri, lucrează cei mai buni taxonomi pe care îi știu. Ambii sunt specialiști în tot ce viermuiește. Un alt vierme a plecat la Kiel pentru o microscopie electronică cu fascicul baleiat. Încă nu am primit raportul, nici pe cel de la analiza cu spectrometrul de masă. Deocamdată, îți pot spune doar în ce privință au căzut specialiștii de acord.

– Și anume?

Johanson se lăsă pe spate și puse picior peste picior.

– Toți sunt de acord că nu pot cădea de acord.

– Ce edificator!

– În mare, mi s-au confirmat bănuielile. Este vorba, mai mult ca sigur, de specia *Hesiocaeca methanicola,* cunoscută și sub numele de viermele de gheață.

– Mâncătorul de metan?

– O exprimare incorectă, draga mea, dar... mă rog. Asta-i una. Cealaltă veste este că maxilarele și șirurile enorme de dinți le dau de gândit. Aceste trăsături indică un animal de pradă sau unul care forează ori macină. Iar asta e ciudat.

– De ce e ciudat?

– Pentru că viermii de gheață nu au nevoie de asemenea aparate uriașe. Au maxilare, dar considerabil mai mici.

Sverdrup zâmbi încurcat.

– Scuzați-mă, doctor Johanson, nu mă prea pricep la animalele astea, dar problema mă interesează. De ce nu au nevoie de maxilare?

– Pentru că trăiesc prin simbioză, explică Johanson. Preiau bacterii, care la rândul lor trăiesc în hidrat de metan...

– Hidrat?

Johanson aruncă o scurtă privire spre Lund. Ea ridică din umeri.

– Explică-i.

– Este foarte simplu, spuse Johanson. Ați auzit, probabil, că oceanele sunt pline de metan.

– Da. În ziua de azi poți citi asta peste tot.

– Metanul e un gaz. E depozitat în cantități mari pe fundul mării și pe coastele continentale. O parte din el îngheață pe suprafața pământului. Apa și metanul se unesc formând un fel de gheață, care poate

rezista doar sub presiune mare și la temperaturi mici. De aceea se găsește doar începând cu o anumită adâncime. Această gheață se numește hidrat de metan. Totul e clar până aici?

Sverdrup dădu afirmativ din cap.

– Bun. Acum, peste tot în ocean există bacterii. Unele valorifică metanul. Îl mănâncă și elimină hidrogen sulfurat. Este adevărat că bacteriile sunt microscopice, dar apar în asemenea cantități uriașe, încât acoperă fundul mării ca niște saltele. Vorbim despre un gazon de bacterii. Aceste gazoane se găsesc cu precădere lângă rezervele de hidrate de metan. Întrebări?

– Încă nu, spuse Sverdrup. Presupun că acum intră în joc viermii dumneavoastră.

– Exact. Există viermi care trăiesc din substanțele eliminate de bacterii, intrând cu ele într-o relație simbiotică. În unele cazuri, viermele mănâncă bacteriile și le poartă în interior, alteori acestea trăiesc pe pielea exterioară a viermelui. În ambele situații, îi asigură hrana. De aceea este atras viermele de hidrate. Se instalează comod, savurează câte o porție zdravănă de bacterii și în rest nu prea face mare lucru. Nu trebuie să se îngroape nicăieri, de exemplu, pentru că nu mănâncă gheața, ci bacteriile de pe ea. Tot ce face este să topească o mică adâncitură în gheață, unde adastă mulțumit.

– Înțeleg, spuse Sverdrup rar. Viermele nu are de ce să pătrundă mai adânc. Dar alți viermi o fac?

– Există specii dintre cele mai diverse. Unele se hrănesc cu sediment ori cu substanțe din sediment, sau prelucrează detritus.

– Detritus?

– Tot ce se scufundă în ocean. Cadavre, particule, resturi de orice fel. O serie întreagă de viermi care nu trăiesc în simbioză cu bacteriile dispun de maxilare puternice pentru a apuca prada sau pentru a se îngropa pe undeva.

– În orice caz, viermele de gheață nu are nevoie de maxilare.

– Poate că totuși are nevoie, ca să macine cantități infime de hidrat și să filtreze bacteriile de acolo. Am spus deja că și el are maxilare. Dar nu asemenea colți cum au exemplarele Tinei.

Sverdrup părea tot mai interesat de discuție.

– Deci, dacă viermii descoperiți de Tina trăiesc în simbioză cu bacteriile mâncătoare de metan...

– Trebuie să ne întrebăm la ce folosește acest arsenal de maxilare și dinți, încuviință Johanson. Acum devine și mai palpitant. Și anume: taxonomii au găsit un al doilea vierme, căruia pare să i se potrivească structura aparatului maxilar. Se numește *Nereis,* un bandit care se găsește la toate adâncimile posibile. Drăgălașul Tinei are deci maxilarele și dinții de la *Nereis*, ce-i drept atât de pronunțate, încât te duce cu gândul mai degrabă la un strămoș preistoric de-al lui. La un *Tyrannereis rex,* ca să spun așa.

– Sună îngrijorător.

– Sună a bastard. Trebuie să așteptăm microscopia și analiza genetică.

– Pe coasta continentală sunt hidraţi de metan cu nemiluita, spuse Lund. Îşi ciupi îngândurată buza de jos. S-ar potrivi deci.

– Să aşteptăm.

Johanson îşi drese glasul şi îl studie pe Sverdrup.

– Şi ce învârţi dumneata, Kare? Tot afaceri cu petrol?

Svedrup dădu din cap.

– Nu, răspunse vesel. Dar pur şi simplu mă interesează tot ce se poate mânca. Sunt bucătar.

– Sunt deosebit de încântat. Nu aveţi idee ce obositor este să ai de-a face doar cu academicieni, zi lumină.

– Găteşte fantastic, spuse Lund.

Şi probabil că talentele lui nu se rezumă la atât, îşi spuse Johanson. Mare păcat! Va împărţi totuşi cu Lund bunătăţile aduse. În fond, era uşurat. Tina Lund îl tenta de fiecare dată, însă cum o vedea ieşind din încăpere, Johanson îi mulţumea din nou cerului. Pur şi simplu îl solicita prea tare.

– Şi cum v-aţi cunoscut voi? întrebă fără prea mare interes.

– Eu am preluat Fiskehuset anul trecut, spuse Sverdrup. Tina a fost de câteva ori aici, dar ne salutam doar. Îşi puse braţul în jurul ei şi Tina se trase mai aproape de el. Până săptămâna trecută.

– A venit ca un trăsnet, spuse Lund.

– Da, încuviinţă Johanson privind spre cer. Din depărtare se apropia un huruit. Se vede.

O jumătate de oră mai târziu, stăteau în elicopter împreună cu o duzină de lucrători petrolieri. Johanson privea tăcut afară. Pe sub ei alerga suprafaţa despicată a mării, monotonă în cenuşiul ei. Zburau mereu peste rezervoare de gaz şi nave petroliere, peste cargoboturi şi feriboturi. Apoi se văzură platformele. De când o companie petrolieră americană găsise petrol în Marea Nordului, într-o noapte cu viscol a anului 1969, locul se transformase într-un peisaj industrial bizar, suspendat pe piloni, care se întindea din Olanda până la Haltenbank lângă Trondheim. În zilele senine puteai zări din barcă, dintr-o singură privire, duzine întregi de platforme gigantice. Văzute din elicopter, păreau nişte jucării pentru uriaşi.

Aparatul de zbor era scuturat cu putere de curenţii de aer. Urca şi cobora. Johanson îşi potrivi căştile pe urechi. Toată lumea purta apărătoare de urechi şi echipament gros de protecţie. Erau atât de înghesuiţi, încât li se atingeau genunchii şi trebuiau să-şi coordoneze fiecare mişcare. În gălăgia asta nu se purtau conversaţii. Lund stătea cu ochii închişi. Zbura prea des, ca să îi mai pese de zgâlţâieli.

Elicopterul luă curba şi vâjâi mai departe spre sud-vest. Destinaţia lor, Gullfaks, era un grup de platforme aflate în posesia societăţii petroliere de stat Statoil. Instalaţia de forare Gullfaks C se număra printre cele mai mari platforme de la marginea superioară a Mării Nordului. Având 280 de oameni, aproape că forma o comună. La drept vorbind, Johanson nici nu ar fi avut voie să coboare acolo. Cu ani în urmă, absolvise cursul care îţi permitea accesul pe o platformă. Între

timp se înăspriseră măsurile de siguranță, însă Lund apelase la relațiile ei. Oricum urmau să aterizeze doar în tranzit, pentru a urca apoi imediat la bordul lui *Thorvaldson*, care stătea lângă Gullfaks de mai bine de o oră.

O turbulență puternică făcu elicopterul să coboare brusc. Johanson se încleștă de brațele fotoliului. Nimeni altcineva nu reacționă în vreun fel. Pasagerii, majoritatea bărbați, erau obișnuiți cu furtuni de alt calibru. Lund întoarse capul, deschise scurt ochii și îi făcu un semn complice.

Kare Sverdrup era un norocos, trebuia să recunoască.

Rămânea de văzut dacă norocosul ăla va reuși să țină pasul cu ritmul de viață al Tinei. După un timp, elicopterul coborî și descrise o nouă curbă. Marea se revărsa înspre Johanson. Zări un bloc alb, care părea să plutească deasupra apei. Se pregăteau de aterizare. Pentru un moment, Gullfaks C se văzu în întregime în geamul lateral. Un colos pe patru piloni de oțel-beton, cântărind o tonă jumătate și cu o înălțime totală de aproape 400 de metri. Mai mult de jumătate din el se afla sub apă, unde pilonii creșteau din mijlocul unei păduri de rezervoare. Blocul alb, care constituia aripa de locuit, era doar o mică parte a gigantului. Partea principală i se arăta profanului ca o încâlceală de punți suprapuse, pline ochi cu tehnică și mașini misterioase, legate între ele prin conducte de țevi cu grosime de un metru, flancate de macarale de alimentare și încoronate de catedrala petrolierilor, turnul de extracție. Din vârful unei console uriașe de oțel, aflate departe deasupra mării, țâșnea o flacără ce nu se stingea niciodată – gazul, care era separat de petrol și apoi aprins.

Elicopterul coborî spre platforma de aterizare de deasupra cabinelor. Pilotul ateriză surprinzător de lin. Lund căscă, se întinse atât cât îi permitea locul îngust și așteptă să se oprească rotoarele.

– A fost un zbor plăcut, spuse.

Cineva izbucni în râs. Lucarna de coborâre se deschise și ieșiră afară. Johanson păși până la marginea suprafeței de aterizare și privi în jos. La nici o sută cincizeci de metri sub el spumegau valurile. Un vânt tăios îi înfoie salopeta.

– Spune-mi, există ceva care ar putea răsturna chestia asta?

– Nu există nimic care să nu poată fi răsturnat. Vino! Nu prinde rădăcini aici!

Lund îl apucă de braț și îl trase după restul pasagerilor din elicopter, care dispăreau de cealaltă parte a pistei de aterizare. Un bărbat mic și îndesat, cu o enormă mustață albă, stătea la capătul scării de oțel și le făcea cu mâna.

– Tina, o strigă el. Îți era dor de petrol?

– Ăsta e Lars Jörensen, spuse Lund. El supraveghează circulația elicopterelor și vapoarelor pe Gullfaks C. O să-ți placă de el, este un excelent jucător de șah.

Jörensen le ieși în cale. Purta un tricou Statoil, și lui Johanson îi făcu mai degrabă impresia unuia care lucrează la benzinărie.

– Îmi era dor *de tine*, râse Lund.

Jörensen zâmbi. O strânse la piept, astfel încât chica lui albă dispăru sub bărbia ei. Apoi îi strânse mâna lui Johanson.

– V-ați ales o zi cam urâtă, le spuse. Pe vreme bună se vede întreaga fală a industriei petroliere a Norvegiei. O insulă lângă alta.

– Aveți mult de lucru pe moment? întrebă Johanson în timp ce coborau scara în spirală.

Jörensen scutură din cap.

– Nu mai mult decât de obicei. Ai fost vreodată pe o platformă? Ca majoritatea scandinavilor, și Jörensen trecea repede la tutuială.

– A trecut ceva de-atunci. Și cât scoateți?

– Mă tem că tot mai puțin. Pe Gullfaks, cantitatea e stabilă de multă vreme, în jur de 200 000 de barili din douăzeci și unul de puțuri de forare. Am putea fi mulțumiți, de fapt. Dar nu suntem. Sfârșitul e previzibil. Arătă spre largul mării. La câteva sute de metri depărtare, Johanson văzu un tanc petrolier andocat lângă o geamandură. Tocmai îl încărcăm. Mai urmează unul și asta ar fi tot, pe ziua de azi. Cândva, vor deveni tot mai puține. Chestia asta se sfârșește puțin câte puțin și nimeni nu poate face nimic.

Locurile de forare nu se aflau direct sub platformă, ci pe o rază largă de jur împrejur. Când ieșea, petrolul era curățat de sare și apă, separat de gaz și depozitat în rezervoarele aflate în jurul picioarelor platformei. De acolo se pompa prin țevi în geamanduri. De jur împrejurul platformei se întinde o zonă de siguranță de 500 de metri pe care nu o poate traversa nici un vehicul, cu excepția vapoarelor de intervenție ale platformei.

Johanson privi peste parapetul de fier.

– *Thorvaldson* nu ar trebui să fie aici undeva? întrebă.

– Altă geamandură. Nu o puteți vedea de aici.

– Nici măcar navele de cercetare nu au voie să se apropie?

– Nu, nu ține de Gullfaks și este prea mare pentru gustul nostru. Și cu asta basta! Destul că trebuie să le explicăm mereu pescarilor să își mute naibii fundul de aici.

– Vă fac multe probleme pescarii?

– Se poate și mai rău. Săptămâna trecută am săltat câțiva care urmăriseră un banc până sub platformă. Se întâmplă des. O situație critică a fost însă pe Gullfaks, nu de mult. Un tanc petrolier cu probleme la motor. Plutea exact în direcția aia. Am trimis câțiva oameni să îl împingă de acolo, dar până la urmă au reușit tot ei să recapete controlul asupra chestiei ăleia.

Ceea ce Jörensen povestea cu atâta detașare descria în realitate catastrofa potențială de care se temea fiecare: un tanc petrolier plin ochi s-ar putea desprinde și s-ar putea îndrepta spre platformă. O coliziune ar fi putut mișca din loc o insulă mai mică, dar cel mai serios era pericolul de explozie. Chiar dacă toată platforma era prevăzută cu un sistem antiincendiu care elibera tone de apă la cel mai mic semn de foc, explozia unui tanc petrolier ar fi însemnat sfârșitul. Ce-i drept, asemenea întâmplări nefericite erau rare și aveau loc mai mult în America de Sud, unde măsurile de protecție nu erau luate foarte în serios.

În Marea Nordului se respectau prevederile. Dacă vântul bătea prea tare, nici măcar nu se umpleau tancurile.

– Te-ai făcut un suplu, zise Lund către Jörensen, când acesta îi deschise uşa. Intrară în aripa de locuit şi traversară un coridor din care se deschideau spre camere nişte uşi identice. Nu e bună mâncarea?

– Ba chiar prea bună, chicoti Jörensen. Avem un bucătar grozav. Ar trebui să vezi sala noastră de mese, continuă adresându-i-se lui Johanson. Ritzul e o dugheană pe lângă ea. Nu, şeful nostru de platformă are ceva împotiva burţilor nordice, a dat ordin să scăpăm de toate kilogramele în plus, altfel primim interdicţie.

– Vorbeşti serios?

– Directivă de la Statoil. Nu ştiu dacă ar merge atât de departe. Dar ameninţarea dă roade. Nimeni din cei de aici nu vrea să îşi piardă slujba.

Ajunseră la o scară îngustă şi coborâră. Le ieşiră înainte muncitori petrolieri. Jörensen îi salută în timp ce se îndreptau spre baza platformei. Paşii le răsunau în puţul de oţel.

– Aşa, ultima staţie. Aveţi de ales. Spre stânga înseamnă să mai stăm la poveşti jumătate de oră, la o cafea. Spre dreapta ajungem la barcă.

– Eu aş bea o ceaşcă, spuse Johanson.

– Mulţumesc, îl întrerupse Lund, nu avem timp.

– *Thorvaldson* nu pleacă fără voi, se îmbufnă Jörensen. Ai putea liniştită să...

– Nu vreau să ajung la bord în ultimul moment. Data viitoare îmi fac timp, promit. Şi îl aduc şi pe Sigur. E cazul să te mai bată şi pe tine cineva la şah.

Jörensen râse şi ieşi afară ridicând din umeri. Lund şi Johanson îl urmară. Vântul le bătea în faţă. Se aflau la marginea inferioară a blocului, în lateral. Podeaua gangului prin care îşi continuară drumul era sudată dintr-un grilaj gros de oţel. Printre ochiuri se vedea marea învolburată. Era mai mult zgomot decât pe terenul de aterizare al elicopterului. Un zumzet permanent şi un uruit umpleau aerul. Jörensen îi duse într-un coridor scurt. O barcă portocalie din material plastic atârna de o macara.

– Şi ce faceţi pe *Thorvaldson?* îi întrebă Jörensen în trecere. Am auzit că Statoil vrea să construiască mai departe în larg.

– E posibil, răspunse Lund.

– O platformă?

– Nu se ştie. Poate chiar un SWOP.

SWOP era prescurtarea pentru Single Well Offshore Production System. Începând cu 350 de metri adâncime erau folosite aceste SWOP, nişte vapoare asemănătoare vaselor petroliere uriaşe, cu sistem propriu de forare. Erau legate de capul sondei printr-o conductă flexibilă de forare. Astfel pompau petrolul brut de pe fundul mării şi serveau totodată ca depozit intermediar.

Jörensen o bătu uşor pe obraz.

– Atunci să nu-mi ai rău de mare, mititico.

Urcară în barcă. Era mare şi spaţioasă, cu pereţi rezistenţi şi cu un rând de bănci. În afara lor mai era la bord doar timonierul. Un zgâlţâit uşor trecu prin corpul bărcii, când troliul macaralei se puse în mişcare, lăsând barca la apă. Pe lângă geamurile laterale trecu suprafaţa aspră şi cenuşie de beton. Apoi deodată se legănau pe valuri. Cârligele troliului se desfăcură şi barca ieşi de sub platformă.

Johanson se duse în spatele timonierului. Se ţinea destul de greu pe picioare. Acum putea să vadă întregul *Thorvaldson*. Pupa vasului de cercetare era prevăzută cu braţul caracteristic, cu ajutorul căruia se lăsau în mare bărcile subacvatice şi aparatura de cercetare. Timonierul încetini. Acostară şi urcară o scară de oţel protejată de jur împrejur. În timp ce se chinuia cu bagajul, lui Johanson îi trecu prin minte că poate totuşi nu fusese o idee atât de bună să îşi ia cu el jumătate de dulap cu haine. Lund, care urca în faţa lui, se întoarse spre el.

– Judecând după geamantan, am impresia că ai vrea să-ţi faci vacanţa aici, observă ea pe un ton sec.

Johanson oftă resemnat.

– Credeam că nu mai bagi de seamă.

Fiecare ţărm mai mare din lume era înconjurat de o zonă cu apă mai puţin adâncă, platforma continentală sau şelful, cu o adâncime de maximum două sute de metri. În fond, această platformă continentală nu era altceva decât continuarea submarină a plăcii continentale. În unele părţi ale lumii ieşea doar puţin în larg, în alte părţi aceste platforme se întindeau pe sute de kilometri, până se prăbuşeau în zona abisală a oceanului, uneori brusc şi abrupt, alteori în terase şi mai curând lin. Dincolo de mările de şelf începea universul necunoscut, despre care ştiinţa avea mai puţine informaţii decât despre cosmos.

Spre deosebire de abisul oceanelor, şelful ajunsese să fie aproape în totalitate controlat de om. Cu toate că mările de adâncime mică reprezentau doar vreo opt procente din suprafaţa globală a mării, aproape tot peştele prins provenea de acolo. Omul, animal de uscat, trăia de pe urma apei, prin urmare, două treimi din reprezentanţii lui se stabiliseră pe o fâşie de ţărm lată de şaizeci de kilometri.

Lângă Portugalia şi în nordul Spaniei, regiunea de şelf apărea pe hărţile oceanografice ca o fâşie îngustă. În schimb, înconjura Insulele Britanice şi Scandinavia pe o arie atât de extinsă, încât cele două regiuni se contopeau formând Marea Nordului, cu o adâncime medie cuprinsă între douăzeci şi o sută cincizeci de metri, şi astfel destul de puţin adâncă. La prima vedere, nu era nimic deosebit la micuţa mare din nordul european cu mareele şi temperaturile ei complicate, care exista în forma actuală abia de zece mii de ani. Cu toate astea, ocupa un loc central în economia mondială. Se număra printre zonele cele mai circulate din lume, fiind mărginită de naţiuni industriale foarte dezvoltate şi având cel mai mare port din toate timpurile, Rotterdam. Canalul Mânecii, cu o lăţime de treizeci de kilometri, se dezvoltase ajungând una din cele mai circulate rute ale lumii. Cargoboturi, tancuri petroliere şi bacuri făceau aici manevre în spaţiu strâns.

Erau trei sute de milioane de ani de când mlaștini uriașe legaseră continentul cu Anglia. Alternativ, oceanul înaintase și se retrăsese. Râuri uriașe aduseseră mâl, plante și resturi de animale în bazinul nordic, care cu timpul se stivuiseră într-o pătură sedimentară groasă de câțiva kilometri. S-au format zăcăminte de cărbune, în timp ce terenul continua să se scufunde. Straturi noi se împingeau mereu unele peste altele și presau sedimentele de la fund, transformându-le în nisip cimentat și calcar. În același timp, creștea temperatura din adâncuri. Resturile organice din rocă treceau prin procese chimice complicate și sub influența presiunii și a căldurii se transformau în petrol și gaz. O parte din acestea ajungea prin roca poroasă până pe fundul mării și se pierdea în apă. Cea mai mare parte rămânea în zăcămintele subterane.

Timp de milioane de ani, șelful așteptase.

Petrolul adusese cu sine schimbarea. Norvegia, aflată în declin ca națiune pescuitoare, se repezi la bogățiile proaspăt descoperite, la fel ca Anglia, Olanda și Danemarca și, în decursul a treizeci de ani se dezvoltă, devenind al doilea exportator de petrol din lume. Grosul zăcământului, circa jumătate din toate resursele europene, se afla sub șelful norvegian. Tot atât de colosale se dovediră a fi și rezervele norvegiene de gaz. Platformele au apărut una lângă alta. Problemele tehnice au fost rezolvate neținându-se cont de mediul înconjurător. Astfel s-a forat tot mai adânc, schelele simple din primele zile au cedat locul unor turnuri de forare de înălțimea Empire State Building. Începeau să fie transpuse în realitate planurile pentru platforme submarine complet telecomandate. În fond, ar fi trebuit să fie o bucurie fără sfârșit.

Dar se termină mai repede decât se așteptau. Cantitatea de pește pescuit scăzu, ca peste tot în lume, și de asemenea extracția de petrol. Ce se formase în decursul a milioane de ani urma să sece în mai puțin de patruzeci. Multe zăcăminte ale mărilor de șelf erau ca și epuizate. La orizont se înălța fantoma unui imens depozit de fier vechi, platforme părăsite care pur și simplu nu mai puteau fi îndepărtate pentru că nici o forță din lume nu ar fi reușit să le mai urmească din loc. O singură cale promitea să ducă la ieșirea din mizeria în care se vârâseră națiunile petroliere. Dincolo de șelf, pe platformele continentale și în întinsele bazine oceanice, se găseau zăcăminte neatinse. Platformele obișnuite ieșeau din discuție aici. De aceea, grupul Tinei Lund plănuia o instalație de alt gen pentru a face aceste zăcăminte productive. Coasta nu era prăpăstioasă peste tot. Era dispusă în trepte și oferea un teren ideal pentru fabricile subacvatice. Ținând cont de riscurile care decurgeau dintr-un proiect aflat la asemenea distanță dincolo de marginea șelfului, mâna de lucru umană fusese redusă la minimum. Odată cu scăderea cantității de petrol extrase, apunea și steaua lucrătorilor petrolieri, foarte căutați și bine plătiți în anii șaptezeci și optzeci. Planurile pentru Gullfaks C prevedeau reducerea personalului până la două duzini de oameni. Platforme ca „omul din lună“, un proiect secular deasupra câmpului de gaze Troll din canalul norvegian, erau aproape complet automatizate.

De fapt, afacerea cu petrol din Marea Nordului ajunsese deficitară. Doar că sistarea ei ar fi atras după sine probleme și mai mari.

Când Johanson ieși din cabina sa, la bordul lui *Thorvaldson* domnea o atmosferă liniștită de rutină. Vaporul nu era deosebit de mare. Pe un gigant de cercetare ca *Steaua Polară* din Bremerhaven ar fi putut ateriza cu elicopterul, dar *Thorvaldson* avea nevoie de acest spațiu pentru utilaje. Johanson se îndreptă agale spre balustradă și privi în larg. În ultimele două ore depășiseră colonii întregi de platforme, ale căror insule erau legate între ele prin pasaje aeriene. Acum se aflau deasupra Insulei Shetland, dincolo de marginea șelfului. Se aflau prea departe în larg pentru orice construcție. În depărtare, puteau fi zărite siluetele izolate ale turnurilor de forare, dar per total aici marea arăta din nou a mare, și nu a regiune industrială. Sub chilă, apa se întindea pe o adâncime de aproximativ 700 de metri. Coasta continentală era măsurată și cartografiată, dar din zona întunericului etern informațiile lipseau aproape cu totul. Se aruncase câte o privire din loc în loc, în lumina unor reflectoare puternice, care te puteau lămuri asupra întregului la fel ca un felinar aprins noaptea deasupra Norvegiei.

Johanson se gândi la sticla de Bordeaux și la micuța colecție de brânzeturi franțuzești și italienești din geamantanul lui. Plecă în căutarea lui Lund și o găsi la verificarea robotului. Automatul atârna în suporturile consolei, o cutie dreptunghiulară înaltă de trei metri, doldora de tehnică. Pe partea superioară închisă se putea citi numele de *Victor*. În intervalul din față, Johanson identifică un braț de prindere pliat și camere video.

Lund îi zâmbi larg.

– Impresionat?

Johanson se simți obligat să îi dea o dată ocol lui *Victor*.

– Un aspirator mare și galben, răspunse.

– Defetistule!

– Bine. Recunosc că sunt fascinat de el. Ce greutate are?

– Patru tone. Hei, Jean!

Un bărbat uscățiv cu părul roșu scoase capul de după un tambur. Lund îi făcu semn să vină la ei.

– Jean-Jacques este prim-ofițer pe depozitul ăsta plutitor de fiare vechi, îl prezentă Lund pe roșcat. Ascultă, Jean, mai am câte ceva de rezolvat. Sigur este teribil de curios, vrea să afle totul despre *Victor*. Fii bun și ocupă-te de el!

Lund se îndepărtă în pas alergător. Alban privi în urma ei, afișând o expresie de neajutorare amuzată.

– Presupun că aveți lucruri mai bune de făcut decât să mi-l explicați mie pe *Victor*, își dădu Johanson cu presupusul.

– Nici o problemă. Alban rânji. Într-o bună zi, Tina se va întrece pe ea însăși. Sunteți tipul de la NTNU, corect? Ați studiat viermii.

– Mi-am dat cu părerea asupra lor. De ce vă îngrijorează așa de tare animalele astea?

Alban dădu din mână.

– Ne facem griji mai degrabă pentru proprietățile solului de aici, de pe coastă. Viermii au fost descoperiți întâmplător și bântuie mai cu seamă fantezia Tinei.

– Credeam că pentru viermi trimiteți jos robotul, se miră Johanson.

– Tina v-a spus asta? Alban se uită spre automat și dădu din cap. Nu, asta e doar o parte a misiunii. Bineînțeles că aici nu tratăm nimic cu superficialitate, dar pregătim în primul rând instalarea unei stații de măsurare pe termen lung. Dacă vom ajunge la concluzia că locul este sigur, atunci va fi adăugată și o stație de exploatare.

– Tina spunea ceva despre un SWOP.

Alban îi aruncă o privire, de parcă n-ar fi fost sigur ce să îi răspundă.

– De fapt, nu. Fabrica subacvatică este ca și aranjată. Dacă s-a schimbat cumva ceva, eu nu am aflat nimic.

Aha! Nu avea să fie o platformă plutitoare.

Poate era mai bine să nu insiste pe tema asta. Johanson îl întrebă pe Alban în continuare despre robotul scufundător.

– Este un *Victor 6000,* Remotely Operated Vehicle, pe scurt ROV, explică Alban. Poate coborî până la adâncimi de 6 000 de metri și poate lucra acolo câteva zile. Îl conducem de aici, de sus, și obținem datele în timp real, totul prin cablu. De data asta va rămâne jos 48 de ore. Pe lângă asta va scoate, bineînțeles, și un braț de viermi. Statoil nu vrea să i se aducă reproșuri că ar fi periclitat diversitatea biologică. Alban făcu o pauză. Și care este părerea dumneavoastră despre animăluțele astea?

– Nici una, răspunse Johanson evaziv. Deocamdată.

Se auzi zgomot de mașini. Consola se puse în mișcare, ridicându-l pe *Victor.*

– Veniți cu mine, spuse Alban. Se îndreptară spre cele cinci containere de înălțimea unui om instalate în mijlocul vaporului. Cele mai multe vapoare nici nu au condițiile necesare pentru intervenția lui *Victor.* Noi l-am împrumutat de la *Steaua Polară,* pentru că aici e loc suficient.

– Ce este în containere?

– Unitatea hidraulică pentru vânturi, agregatele, tot felul de mărunțișuri. În cel din față este camera de control a ROV. Atenție la cap!

Trecură printr-o ușă joasă. În container locul era strâmt. Johanson privi în jur. Peste jumătate din spațiu era ocupat de pupitrul de comandă cu cele două rânduri de monitoare. Câteva erau oprite, altele prezentau datele de funcționare ale ROV-urilor și informații de navigare. Mai mulți bărbați stăteau în fața lor. Și Lund era prezentă.

– Cel din mijloc este pilotul, explică Alban cu voce joasă. În dreapta lui stă copilotul, care deservește și brațul de prindere. *Victor* lucrează cu sensibilitate și precizie, dar trebuie să fii la fel de priceput când îl manevrezi. Următorul scaun este al coordonatorului. El ține legătura cu ofițerul de pază de pe pod, pentru ca vaporul și robotul să conlucreze în mod optim. De cealaltă parte stau cercetătorii. Ăsta este locul Tinei. Ea va deservi camerele și va salva imaginile. Este gata?

– Îl puteți coborî, spuse Lund.

Unul după altul se aprinseră și celelalte monitoare. Johanson recunoscu porțiuni din pupă și din consolă, cerul și marea.

– Acum vedeți ce vede și *Victor*, explică Alban. Este prevăzut cu opt camere. O cameră principală cu zoom, două obiective-pilot de navigare și cinci camere suplimentare. Calitatea imaginii este deosebit de bună, chiar și la adâncimi de mai multe mii de metri putem vedea scene bune de filmat, de mare precizie și în culori strălucitoare.

Perspectivele camerelor de filmat se modificară. Robotul se scufunda. Marea veni mai aproape, apoi apa inundă obiectivele. Monitoarele arătau o lume albastru-verzuie, care devenea tot mai tulbure.

Containerul se umplu cu bărbații și femeile care lucraseră mai înainte la consolă. Spațiul deveni și mai strâmt.

– Aprindeți reflectoarele, spuse coordonatorul.

Dintr-odată, locul din jurul lui *Victor* se lumină. Chiar și așa, zona rămase difuză. Nuanța albastru-verzuie păli și fu înlocuită de un negru iluminat. În imagine nimeriră câțiva pești mărunți, apoi totul păru umplut de bule minuscule de aer. Johanson știa că în realitate era vorba de plancton, miliarde de ființe infime. Meduze roșii și meduze *Ctenophora* transparente treceau prin imagine.

După o vreme, bancul de particule se subție. Indicatorul de adâncime arăta 500 de metri.

– Ce anume face *Victor* când ajunge jos? întrebă Johanson.

– Ia probe de apă și sediment, și pe lângă asta adună viețuitoare, răspunse Lund fără să se întoarcă. În primul rând, ne furnizează material video.

În imagine intră ceva plin de crăpături. *Victor* se scufunda de-a lungul unui perete abrupt. Languste roșii și portocalii îi salutau cu antenele. Aici jos era deja beznă, dar reflectoarele și camerele scoteau în evidență culorile naturale uimitoare ale ființelor. *Victor* trecu mai departe pe lângă bancuri și castraveți de mare, apoi terenul deveni mai drept.

– Am ajuns, spuse Lund. 680 de metri.

– OK. Pilotul se apleca în față. Să luăm o curbă.

Coasta dispăru de pe monitor. Un timp văzură iar numai apă, apoi se contură brusc fundul mării în adâncul negru-albăstrui.

– *Victor* navighează cu precizie milimetrică, îi spuse Alban lui Johanson, în mod vizibil mândru. Îl puteți pune să bage ața în ac, dacă aveți chef.

– Mulțumesc, de asta se ocupă croitorul meu. Unde anume se află acum?

– Exact deasupra unui platou. În subteran zace o cantitate uriașă de petrol.

– Și hidrat de metan?

Alban îl privi gânditor.

– Desigur. De ce întrebați?

– Doar așa. Și aici vrea Statoil să instaleze fabrica?

– Este poziția noastră favorită. Câtă vreme nu vom avea motive să ne răzgândim.

– Cum ar fi prezența viermilor.

Alban ridică din umeri. Johanson observă că francezului nu îi plăcea subiectul. Priviră cum zbura robotul peste acea lume străină, depășind păianjeni de mare care se plimbau agale și pești care scormoneau prin sediment. Camerele cuprindeau colonii de bureți, meduze fosforescente și sepii mici. Marea nu era deosebit de populată aici, dar vădea o mare varietate de locuitori ai fundului mării. După o vreme, peisajul deveni aspru, plin de cicatrici. Structuri longitudinale se întindeau pe sol.

– Alunecări suprasedimentare, spuse Lund. Pe platforma norvegiană au avut loc destule alunecări.

– Ce este cu structurile astea prăpăstioase? întrebă Johanson. Solul se modificase iar.

– Chestiile astea sunt provocate de curenți. Ne îndreptăm spre marginea platoului. Lund făcu o pauză. Nu departe de aici am găsit viermii.

Priviră țintă la monitor. În lumina reflectoarelor apăruse altceva. Suprafețe mari, decolorate.

– Saltele de bacterii, observă Johanson.

– Da. Semne de hidrat de metan.

– Aici, spuse pilotul.

În imagine apărură zone albe, pline de crăpături. Metanul înghețat se afla aici direct pe sol. Brusc, Johanson mai observă ceva. Și ceilalți o văzură. Dintr-odată se lăsă o liniște mormântală în camera de control.

Părți ale hidratului dispăruseră sub o viermuială roz. La început, mai puteau fi identificate trupuri distincte. Apoi, mulțimea corpurilor care se zbăteau devenea de nepătruns. Tuburi roz cu smocuri albe se târau unele peste și pe sub altele.

Unul dintre bărbații de la pupitru scoase o exclamație plină de scârbă. Oamenii sunt atât de condiționați, se gândi Johanson. Ne e groază de tot ce se târăște, colcăie și viermuiește, când de fapt este o chestie normală. Cei mai îngroziți am fi de noi înșine, dacă am putea vedea cum se mișcă hoardele de acarieni prin porii noștri și cum se hrănesc cu seu, cum ni se cuibăresc milioane de păianjeni minisculi în saltele și în intestine miliarde de bacterii.

Cu toate astea, nu îi plăcu ce vedea. Imaginile din Golful Mexic arătaseră populații de dimensiuni asemănătoare, dar animalele fuseseră mai mici și trăiau inactive în găurile lor. Astea de aici se foiau și viermuiau pe gheață, o masă imensă care palpita și acoperea complet solul.

– Curs în zigzag, spuse Lund.

ROV-ul începu să înoate într-un soi de slalom. Imaginea nu se schimbă. Viermi, oriîncotro priveai.

Brusc, solul cobora. Pilotul manevră robotul mai departe spre marginea platoului. Nici cele opt spoturi puternice de lumină nu permiteau aici decât o vizibilitate de doar câțiva metri. Totuși, impresia lăsată era că toată coasta ar fi acoperită de aceste creaturi. Johanson avea senzația că erau și mai mari decât exemplarele pe care Lund i le dăduse să le cerceteze.

În următorul moment, totul deveni negru. *Victor* trecuse peste margine. Acum urmau o sută de metri drept în jos. Robotul își continua drumul cu toată viteza înainte.

– Învârtiți, spuse Lund. Să vedem peretele coastei.

Pilotul îl manevră pe *Victor* într-o curbă. În lumina reflectoarelor se vedeau vârtejuri de particule.

Ceva mare și deschis la culoare se arcui în fața camerelor de luat vederi, le umplu preț de o secundă și se retrase apoi fulgerător.

– Ce a fost asta? strigă Lund.

– Poziția înapoi.

ROV-ul zbură, descriind o curbă în sens invers.

– A dispărut.

– Mișcă-te în cerc!

Victor se opri și începu să se învârtă în jurul propriei axe. Nu se vedea nimic, în afară de un întuneric de nepătruns și de planctonul prins în conul de lumină.

– Ceva a fost aici, confirmă coordonatorul. Poate un pește.

– Trebuia să fie un pește al naibii de mare, mârâi pilotul. A umplut toată imaginea.

Lund întoarse capul și îl privi pe Johanson. El scutură din cap.

– N-am idee ce a fost.

– OK. Să vedem ce e mai jos.

ROV-ul se îndreptă spre coastă. Câteva secunde mai târziu, se zări un teren abrupt. Câțiva bolovani de sedimente erau la vedere, restul era acoperit de trupuri roz.

– Sunt peste tot, spuse Lund.

Johanson se duse lângă ea.

– Aveți vreo evidență a zăcămintelor de hidrat de aici?

– Totul e plin de metan aici. Hidrați, bule de gaz subterane, gaz care iese afară...

– Mă refer în special la gheața de la suprafață.

Lund scrise ceva la tastatura terminalului. Pe unul din monitoare apăru o hartă a fundului mării.

– Uite, petele astea deschise la culoare. Zăcămintele astea le-am cartografiat.

– Îmi poți arăta poziția momentană a lui *Victor*?

– Cam pe aici, spuse indicând o zonă cu decolorări pe suprafețe mari.

– Bine. Virați într-acolo, să trecem de-a curmezișul pe deasupra.

Lund îi dădu pilotului indicațiile. Reflectoarele cuprinseră iar fundul mării lipsit de viermi. După un timp terenul urcă, apoi dintr-odată apăru din întuneric peretele abrupt.

– Mai sus, spuse Lund. Încetișor.

Câteva minute mai târziu, li se arătă aceeași imagine ca mai înainte. Corpuri roz tubulare cu peri albi.

– Clasic, spuse Johanson.

– Ce vrei să spui?

– Dacă harta voastră e bună, exact aici sunt suprafeţe întinse de hidrat. Adică bacteriile stau pe gheaţă şi transformă metanul, iar viermii mănâncă bacteriile.

– Tot clasic este să apară cu milioanele?

Clătină din cap. Lund se lăsă pe spate.

– Bine, spuse ea către bărbatul care controla braţul de prindere. Îl lăsăm pe *Victor* jos. Să ia o porţie bună de creaturi din astea şi să mai observe împrejurimile – în cazul în care mai poate fi vorba de împrejurimi, cu înghesuiala asta.

Era trecut de ora zece când în uşa lui Johanson se auzi o bătaie. Deschise. Lund intră şi se lăsă să cadă în micuţul fotoliu care, împreună cu o masă minusculă, constituia luxul deosebit al cabinei.

– Mă ustură ochii, spuse ea. Alban îmi ţine puţin locul.

Privirea îi căzu pe tava cu brânzeturi şi pe sticla deschisă de Bordeaux.

– Trebuia să îmi imaginez, râse Lund. De asta ai dispărut adineaori.

Johanson părăsise sala monitoarelor cu jumătate de oră în urmă, pentru a pregăti totul.

– Brie des Meaux, Taleggio, Munster, o brânză veche de capră şi nişte Fontina din munţii piemontezi, prezentă el brânza pe rând. Baghete şi unt.

– Nu eşti normal!

– Vrei un pahar?

– Bineînţeles că vreau un pahar. Ce este?

– Un Pauillac. Trebuie să mă scuzi că nu l-am putut decanta, *Thorvaldson* are lipsuri în materie de cristaluri pentru socializare. Aţi mai văzut ceva interesant?

Lund luă paharul şi îl bău pe jumătate.

– Porcăriile alea de animale stau pe hidrat. Peste tot.

Johanson se aşeză pe marginea patului din faţa ei şi unse gânditor unt pe o bucată de baghetă.

– Cu adevărat remarcabil.

Lund se servi cu brânză.

– Şi ceilalţi sunt acum de părere că treaba asta ar trebui să ne pună pe gânduri. Cu Alban în frunte.

– La prima voastră vizită nu aţi văzut atât de mulţi?

– Nu. Adică erau mai mult decât suficienţi pentru gustul meu, dar până mai adineaori eram singură cu gustul meu.

Johanson îi zâmbi.

– Ştii doar. Cine are gust e mereu în minoritate.

– În orice caz, mâine-dimineaţă *Victor* vine sus şi mai aduce viermi. Te poţi juca cu ei, dacă mai ai chef. Se ridică mestecând şi privi prin geamul cabinei. Între timp se mai înseninase. O fâşie din lumina lunii se revărsă peste valuri, care o împărţiră sclipind. Cred că m-am uitat de o sută de ori la nenorocitele alea de secvenţe video. Chestia asta albicioasă. Şi Alban e de părere că a fost un peşte, dar dacă e adevărat, atunci avea dimensiunile unui calcan uriaş sau ale unei creaturi şi mai

mari. Şi, în afară de asta, nu s-a putut distinge nici un fel de formă a corpului.

– Poate un reflex luminos, propuse Johanson.

Se întoarse spre el.

– Nu. Era la câţiva metri depărtare, chiar la marginea suprafeţei luminate. Era uriaş şi s-a retras fulgerător, de parcă nu ar suporta lumina sau i-ar fi frică să nu fie descoperit.

– Putea să fi fost orice.

– Nu, nu orice.

– Şi un banc de peşti se poate trage fulgerător înapoi. Dacă înoată destul de aproape unii de alţii, pot lăsa impresia unui...

– Ăsta nu a fost un banc de peşti, Sigur! Avea o suprafaţă. O suprafaţă dintr-o bucată, oarecum... sticloasă. Ca o meduză mare.

– O meduză mare. Ai găsit răspunsul.

– Nu. Nu! Lund făcu o pauză şi se aşeză din nou. Uită-te singur. Nu a fost meduză.

O vreme continuară să mănânce în tăcere.

– L-ai minţit pe Jörensen, spuse Johanson deodată. Nu va fi nici un SWOP. În orice caz, nimic unde ar putea lucra muncitorii petrolieri.

Lund îşi ridică privirea. Duse paharul la gură, bău şi îl puse prevăzătoare la loc.

– E adevărat.

– De ce ai făcut-o? Te-ai temut că i-ar frânge inima?

– Poate că da.

Johanson scutură din cap.

– Îi veţi frânge inima oricum. Nu mai există slujbe pentru muncitorii petrolieri, nu-i aşa?

– Ascultă, Sigur, nu am vrut să te mint, dar... fir-ar să fie, toată industria asta trece printr-o schimbare şi necesarul de mână de lucru va fi tot mai scăzut. Ce pot să fac eu? Jörensen ştie că este aşa. Ştie şi că echipajul de pe Gullfaks C va fi redus la o zecime. Costă mai puţin să reechipezi toată platforma, decât să menţii pe statele de plată două sute şapte oameni. Statoil se gândeşte să renunţe complet la echipajul de pe Gullfaks B. O putem manevra de pe altă platformă şi, chiar şi aşa, doar cu multă bunăvoinţă o poţi considera rentabilă.

– Vrei să spui că afacerea voastră nu mai rentează?

– Afacerea *offshore* a rentat doar atunci când OPEC a crescut preţul. La începutul anilor şaptezeci. Dar de la mijlocul anilor optzeci a început iar să cadă. Şi la fel va cădea Europa de Nord când vor seca resursele, deci trebuie să forăm mai departe în larg, la adâncime, cu ajutorul ROV-urilor şi AUV-urilor.

AUV era o altă prescurtare din vocabularul explorării oceanice, aflată pe vremea aceea în gura tuturor. Acele *autonomous underwater vehicles* funcţionau în principiu ca *Victor*, însă nu mai depindeau de cordonul ombilical artificial care să îi lege de vasul-mamă. Industria *offshore* urmărea cu mare interes dezvoltarea acestor roboţi scufundători de tip nou, care pătrundeau în cele mai neprimitoare regiuni ca nişte

spioni planetari, erau extrem de flexibili și de mobili, și care între anumite limite puteau chiar să ia hotărâri proprii. Cu ajutorul acestor AUV, devenea palpabilă posibilitatea de a instala și de a supraveghea stații de exploatare petrolieră chiar și la adâncimi de cinci sau șase mii de metri.

– Nu trebuie să te scuzi, spuse Johanson în timp ce mai turna vin. Nu prea ai ce face în privința asta.

– Nu mă scuz, răspunse Lund morocănoasă. Și toți am avea ce face în privința asta. Dacă omenirea nu ar risipi combustibilul în asemenea hal, nu am avea problemele astea.

– Ba da, doar că mai târziu. Dar grija ta pentru mediu te onorează.

– Ei, și? răspunse ea acră. Nu îi scăpase nuanța sarcastică din vocea lui. Și firmele petroliere învață din greșeli, nici nu ți-ar veni a crede.

– Da, dar ce?

– În următorii zeci de ani, ne vom lupta să scăpăm de șase sute de platforme, pentru că sunt nerentabile și tehnica lor nu mai face doi bani! Știi cât costă asta? Miliarde! Până atunci, șelful va fi golit! Așa că nu vorbi de parcă am fi niște coate-goale.

– În regulă.

– Bineînțeles că toți se reped acum la fabricile subacvatice fără echipaje. Dacă nu o facem, mâine Europa va depinde complet de țevile din Orientul Apropiat și de cele din America de Sud, și noi rămânem cu un cimitir în mare.

– Eu nu am nimic împotrivă. Mă întreb doar dacă știți totdeauna foarte bine ce faceți aici.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Va trebui să rezolvați probleme tehnice majore pentru a acționa fabrici autonome.

– Da. Bineînțeles.

– Voi plănuiți extragerea unor cantități uriașe în condiții de presiune extremă și cu amestecuri foarte corozive, și în plus, pe cât posibil, fără deservire. Johanson ezită. Dar nu știți exact care este situația acolo jos.

– Atunci vom afla.

– Așa ca astăzi? Mă îndoiesc. Știi ce impresie mi-a lăsat? De parcă o bunică ar face fotografii în concediu și după aceea și-ar imagina că știe ceva despre țara în care a fost. Voi sunteți înclinați să alegeți un loc, să vă trasați un teren pe care să îl luați sub lupă atâta timp cât vi se pare promițător. Asta nu înseamnă nici pe departe că veți înțelege sistemul ăsta în care interveniți.

– Iarăși chestia asta, gemu Lund.

– Mă înșel cumva?

– Pot să îți pun pe muzică cuvântul ecosistem și să îl recit de-a-ndoaselea. Îl știu și în somn. Mai nou, ești împotriva extracției de petrol?

– Nu. Sunt doar de părere că trebuie să cunoști lumea în care pătrunzi.

– Și ce ai tu impresia că facem noi aici?

– Sunt sigur că vă repetaţi greşelile. La sfârşitul anilor şaizeci, aţi fost în febra aurului şi aţi construit de zor în Marea Nordului. Acum toate chestiile astea vă stau în drum. Ar trebui să nu vă repeziţi în felul ăsta şi în ocean.

– Dacă suntem atât de repeziţi, atunci de ce ţi-am trimis nenorociţii ăia de viermi?

– Aici ai dreptate. *Ego te absolvo.*

Lund îşi muşcă buza de jos şi Johanson decise să schimbe subiectul.

– Kare Sverdrup pare un tip de treabă. Ca să mai spunem şi ceva de bine în seara asta.

Lund se încruntă. Apoi se destinse şi râse.

– Crezi?

– Absolut. Johanson îşi desfăcu mâinile. Vreau să spun că nu a fost deloc de treabă că nu m-a întrebat pe mine înainte, dar îl înţeleg foarte bine.

Lund îşi roti vinul în pahar.

– Totul este încă atât de recent, spuse încet.

Tăcură o vreme.

– Dragoste mare? rupse Johanson tăcerea.

– La cine te referi? La mine sau la el?

– La tine.

– Hm. Lund zâmbi. Cred că da.

– Crezi?

– Sunt cercetător. Întâi trebuie pur şi simplu să cercetez problema.

Abia la miezul nopţii Lund plecă din camera lui. De la uşă mai aruncă o privire spre paharele goale şi spre cojile de brânză.

– Acum câteva săptămâni m-ai fi cucerit cu chestiile astea, îi spuse. Suna aproape a regret.

Johanson o împinse uşor pe coridor.

– La vârsta mea, treci şi peste asta, spuse el. Acum haide! Du-te să cercetezi.

Lund păşi afară. Apoi se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– Mulţumesc pentru vin.

Viaţa constă din compromisuri şi ocazii pierdute, îşi spuse Johanson închizând uşa. Apoi râse în sinea lui şi alungă gândul. Profitase deja de prea multe ocazii ca să se mai poată plânge.

18 martie

Vancouver și Vancouver Island, Canada

Leon Anawak își ținu răsuflarea.

Hai vino, se gândi. Fă-ne plăcerea.

Era a șasea oară când o balenă beluga înota spre oglindă. Micul grup de jurnaliști și studenți care se adunaseră în camera subterană de supraveghere a Acvariului din Vancouver aștepta într-o tăcere plină de atenție. Prin geamul imens puteau vedea interiorul bazinului în totalitate. Razele soarelui dansau pieziș pe pereți și podele. Camera de supraveghere se afla în întuneric, astfel încât suprafața apei proiecta magic lumini și umbre pe chipurile celor prezenți, într-un joc continuu.

Anawak însemnase balena cu cerneală netoxică. Un cerc colorat îi împodobea acum maxilarul inferior. Locul era astfel ales, încât balena nu îl putea vedea decât dacă se privea în oglindă. Două oglinzi fuseseră introduse în pereții reflectorizanți ai bazinului, și acum beluga înota cu viteză moderată spre una din ele. O făcea cu atâta precizie, încât Anawak nu avu nici o îndoială cu privire la rezultatul experimentului. Trupul alb se întoarse ușor în timp ce înota pe lângă ei, de parcă balena ar fi vrut să le prezinte privitorilor falca sa marcată. Apoi se opri în fața peretelui de sticlă și se lăsă să alunece puțin în jos, până ajunse la aceeași înălțime cu oglinda. Așteptă, se ridică și întoarse capul întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Încerca, evident, să-și dea seama din ce unghi cercul se vedea cel mai bine. Pluti așa un timp prin fața oglinzii, mișcând din aripioare și întorcându-și capul mic cu umflătura caracteristică pe frunte încoace și încolo.

În ciuda asemănării reduse cu omul, în aceste secunde beluga aducea într-un mod de-a dreptul neliniștitor cu o ființă omenească. Spre deosebire de delfin, beluga putea avea expresii faciale diferite. Momentan, părea să își zâmbească. Multe din interpretările pe care omul se grăbea să le formuleze în legătură cu comportamentul delfinilor și al balenelor beluga izvorau din acest presupus zâmbet. Într-adevăr, colțurile gurii îndreptate în sus țineau de o serie de caracteristici fizionomice care foloseau la comunicare. Balenele beluga puteau la fel de bine să își tragă colțurile gurii în jos, fără să exprime mâhnire. Puteau până și să își țuguiască buzele și să arate de parcă ar fi fluierat, binedispuse.

În momentul următor, beluga își pierdu interesul. Poate ajunsese la concluzia că își studiase suficient imaginea, căci se ridică într-o curbă elegantă, îndepărtându-se de peretele de sticlă.

– Asta a fost, spuse Anawak încet.

– Și ce înseamnă asta? întrebă o ziaristă dezamăgită, după ce balena nu se mai arătă.

– Acum știe cine este. Să mergem sus.

Urcară de la subsol înapoi la lumina soarelui. În stânga lor era bazinul, îi vedeau acum suprafața. Imediat sub valurile încrețite se vedeau înotând trupurile celor două beluga. Anawak omisese intenționat să-i informeze pe privitori dinainte asupra desfășurării exacte a experimentului. Ascultă descrierile participanților, pentru a fi sigur că nu era doar imaginația lui.

Observațiile sale erau confirmate fără excepție.

– Vă felicit, spuse el la final. Tocmai ați luat parte la un experiment care a intrat în istoria cercetării comportamentale ca autorecunoașterea în oglindă. Sunteți familiarizați cu acest termen?

Studenții erau, ziariștii – mai puțin.

– Nu-i nimic, spuse Anawak. Vă fac o scurtă prezentare. Autorecunoașterea în oglindă datează din anii șaptezeci. Timp de zeci de ani, testele s-au rezumat la primate. Nu știu dacă numele de Gordon Gallup vă spune ceva... Cam jumătate din cei prezenți făcură semn că da, ceilalți scuturară din cap. Ei bine, Gallup este psiholog la Universitatea de stat din New York. Într-o zi, i-a venit o idee destul de năstrușnică: să confrunte diferite specii de maimuțe cu imaginea lor în oglindă. Cele mai multe au ignorat-o, altele au încercat să o atace, crezând că este vorba despre un intrus. Câțiva cimpanzei s-au recunoscut într-un final în oglindă și au folosit-o pentru a se examina. Acest lucru este remarcabil, pentru că marea majoritate a animalelor nu sunt capabile să se recunoască în oglindă. Animalele există. Ele simt, acționează și reacționează. Dar nu au conștiință de sine. Nu se pot percepe ca indivizi autonomi, care se deosebesc de semenii lor.

Anawak explică în continuare cum Gallup a însemnat fruntea maimuțelor cu vopsea și cum le-a pus apoi în fața oglinzii. Cimpanzeii au priceput rapid *pe cine* văd ei acolo în oglindă. Au inspectat marcajul, au pipăit locul cu degetele și le-au mirosit. Gallup a efectuat testul cu alte maimuțe, papagali și elefanți. Dar singurele animale care au trecut într-adevăr testul au fost cimpanzeii și urangutanii. Gallup a înțeles că aceștia dispun de percepția sinelui și, prin urmare, de o anumită conștiință de sine.

– Gallup a mers însă și mai departe, explică Anawak. Multă vreme crezuse că animalele nu ar putea înțelege psihicul altor specii. Dar testele cu oglinda l-au făcut să-și schimbe părerea. Astăzi, este de părere că anumite animale nu sunt doar conștiente de ele însele, ci și că astfel îi pot înțelege pe semenii lor. Cimpanzeii și urangutanii pot atribui intenții și pot arăta compasiune. Plecând de la propria lor stare psihică, ei o pot înțelege pe a altora. Aceasta este teza lui Gallup, care între timp a găsit mulți adepți.

Făcu o pauză. Îi era clar că mai târziu va trebui să-i înfrâneze pe ziariști. Nu voia să citească peste câteva zile că belugele ar fi psihiatri mai buni, că o anumită specie de delfini ar fi înființat un club pentru naufragiați, iar cimpanzeii, unul de șah.

– În orice caz, continuă Anawak, trebuie menționat că până în anii nouăzeci au fost supuse testului cu oglinda exclusiv animalele de uscat. E adevărat că existau deja speculații despre inteligența balenelor și a delfinilor, dar demonstrarea acestui fapt nu-i entuziasma deloc pe reprezentanții industriei alimentare. Carnea și blana de maimuță prezintă interes doar pentru o parte infimă a populației lumii. Pe de altă parte vânarea balenelor și a delfinilor nu se împacă deloc cu inteligența și conștiința de sine a celor vânați. Acum câțiva ani, când am început să efectuăm teste cu oglinda la delfini, numeroase persoane nu au fost prea încântate. Am îmbrăcat bazinul în parte cu geam reflectorizant, în parte cu oglinzi adevărate. Apoi am însemnat delfinii cu vopsea neagră. Am rămas uimiți că subiecții noștri au inspectat pereții, până au găsit oglinzile. În mod evident își dădeau seama că semnul se vede cu atât mai clar, cu cât suprafața le reflectă mai bine imaginea. Dar am mers și mai departe, însemnând animalele alternativ când cu o culoare, când cu apă simplă. Era posibil ca delfinii să reacționeze la impulsul tactil al creionului, însă am observat că stăteau mai mult în fața oglinzilor și mai critic câtă vreme semnul era vizibil.

– Li s-au dat recompense delfinilor? întrebă unul dintre studenți.

– Nu, și nici nu i-am antrenat pentru test. În timpul testelor chiar le-am marcat diferite părți ale corpului, pentru a exclude efectul condiționat sau obișnuința. De câteva săptămâni facem același calup de teste și cu balenele beluga. De șase ori am însemnat balena, de două ori cu creionul placebo. Ați văzut ce s-a întâmplat. De fiecare dată, a înotat până la oglindă și a căutat simbolul. De două ori nu a găsit nimic și și-a întrerupt studierea mai repede. După părerea mea, avem dovada că balenele beluga posedă același grad de autorecunoaștere ca și cimpanzeii. Balenele și oamenii s-ar putea asemăna în anumite privințe mai mult decât credeam până acum.

O studentă ridică mâna.

– Vreți să spuneți că... Ezită. *Rezultatele* vor să spună că delfinii și balenele dispun de inteligență și conștiință, corect?

– Așa este!

– Pe ce se bazează această afirmație?

Anawak se arătă consternat.

– Nu ați auzit mai înainte? Nu ați fost jos?

– Ba da. Am văzut cum un animal și-a înregistrat imaginea în oglindă. Știe, deci, ăsta sunt eu. Deduceți de aici în mod necesar că este vorba de conștiință de sine?

– Tocmai v-ați răspuns singură la întrebare. „Știe, ăsta sunt eu." Are conștiință de sine.

– Nu mă refeream la asta. Fata făcu un pas înainte. Anawak o privi pe sub sprâncenele încruntate. Avea părul roșu, un năsuc ascuțit și dinții o idee cam mari. Experimentul dumneavoastră demonstrează o

atitudine atentă și identitate corporală. Cu succes, după cum se vede. Asta nu înseamnă însă nici pe departe că aceste animale ar avea conștiința identității *permanente* și că ar deduce de aici vreo consecință în raporturile cu alte ființe.

– Nici nu am spus așa ceva.

– Ba da. Ați susținut teza Gallup că anumite animale pot trage concluzii despre altele, pornind de la ele însele.

– Maimuțele.

– Ceea ce, între noi fie vorba, este un fapt contestat. În orice caz, nu ați făcut nici o precizare când ați vorbit mai târziu despre delfini și balene. Sau nu am înțeles eu ceva?

– Nu trebuie precizat nimic în cazul ăsta, răspunse Anawak indispus. S-a demonstrat că animalele se recunosc.

– Unele experimente permit această presupunere, da.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

Fata ridică din umeri și îl privi cu ochi rotunzi.

– Păi, nu este evident? Puteți *vedea* cum se comportă o beluga. Dar de unde vreți *să știți* ce gândește? Cunosc teoriile Gallup. El susține că a demonstrat cum un animal poate înțelege sentimentele semenilor săi. Asta presupune că animalele gândesc și simt la fel ca noi. Ceea ce ne-ați arătat dumneavoastră astăzi este o tentativă de umanizare.

Anawak rămase fără cuvinte. Încerca să îl atace. Cu propriul argument.

– Chiar v-am creat această impresie?

– Ați spus că balenele ne-ar putea semăna mai mult decât credeam până acum.

– De ce nu sunteți mai atentă, domnișoară...

– Delaware. Alicia Delaware.

– Domnișoară Delaware. Anawak își adună ideile. Spuneam că balenele și oamenii *s-ar putea asemăna* mai mult decât credeam noi.

– Și care este diferența?

– Punctul din care privim lucrurile. Nu vrem să demonstrăm că balenele devin cu atât mai asemănătoare omului, cu cât elaborăm mai multe paralele. Intenția noastră nu este să prezentăm omul ca pe un ideal, ci ne interesează înrudirile elementare...

– Eu însă nu cred despre conștiința de sine a unui animal că poate fi comparată cu cea umană. Premisele sunt prea divergente. Începând cu faptul că oamenii au permanent conștiință de sine, prin care...

– Fals, o întrerupse Anawak. Și oamenii dezvoltă o conștiință de sine permanentă doar în anumite condiții. Acest lucru este demonstrat. Copiii între 18 și 24 de luni încep să-și recunoască imaginea în oglindă. Până la acea vârstă nu sunt în stare să reflecteze la sinele propriu. Nu sunt conștienți de propria stare mintală, nici chiar cât balena pe care tocmai am văzut-o. Și nu vă mai referiți doar la Gallup. Noi aici ne străduim să înțelegem animalele. Ce vă străduiți să faceți dumneavoastră?

– Am vrut doar să...

– Ați vrut? Știți ce efect ar avea asupra unei beluga, când vă priviți dumneavoastră în oglindă? Vă pictați pe față. Ce părere să își facă balena despre asta? Crede că încercați să vă identificați în oglindă. Orice altceva i s-ar părea o idioțenie. În funcție de gustul dumneavoastră la haine și machiaj, se va *îndoi* chiar că vă puteți recunoaște în oglindă. Va pune sub semnul întrebării starea dumneavoastră mintală.

Alicia Delaware roși. Vru să răspundă, dar Anawak nu o lăsă să ia cuvântul.

– Bineînțeles că testele acestea sunt doar începutul, spuse el. Nimeni din cei care cercetează în mod serios balenele și delfinii nu vrea să reînvie mitul marelui prieten al omului, umed și vesel. Poate că balenele și delfinii nici nu au vreun interes deosebit pentru oameni, tocmai *pentru că* trăiesc într-un mediu de viață diferit, pentru că au alte nevoi și sunt produsul unei alte evoluții decât noi. Dar dacă munca noastră va face să le tratăm cu mai mult respect și astfel să le putem ocroti mai bine, atunci merită orice efort.

Anawak mai răspunse la câteva întrebări și o făcu cât mai scurt cu putință. Alicia Delaware se ținu în spate, afișând o figură încurcată. În cele din urmă, Anawak se despărți de grup și așteptă până când ieșiră toți din raza lui vizuală. Apoi se consultă cu echipa lui de cercetători, fixă următoarele termene și modul de acțiune. Rămas, în sfârșit, singur, se duse la marginea bazinului, respiră adânc și se relaxă.

Munca cu publicul nu îi făcea prea mare plăcere. Dar nu avea cum s-o evite. Cariera lui decurgea conform planului. Reputația de inovator în studierea inteligențelor i-o lua înainte. Deci va trebui să se certe în continuare cu toate Aliciile Delaware din lume, proaspăt ieșite de pe băncile universității și care, din cauza prea multor cărți, nu apucaseră să vadă nici un litru de apă de mare din interior.

Se lăsă pe vine și își plimbă degetele prin apa răcoroasă a bazinului cu balene. Era dimineața devreme. Testele și demonstrațiile științifice aveau loc de obicei înainte de deschiderea acvariului sau după închidere. După săptămâni întregi de ploi, luna martie adusese câteva zile deosebit de frumoase, iar soarele timpuriu îi mângâia pielea.

Ce spusese studenta aceea? Că încearcă să umanizeze animalele?

Reproșul îl rodea. Anawak se mândrea cu faptul că era un om de știință lucid. Chiar propria viață și-o privea cu cea mai mare obiectivitate. Nu bea, nu mergea la chefuri și nu se înghesuia să lanseze teorii speculative. Nu credea în Dumnezeu și nici nu accepta vreo formă de comportament religios. Ezotericul de orice fel îi repugna. Se ferea să proiecteze asupra animalelor orice reprezentare a valorilor umane. În special delfinii deveneau tot mai mult victimele unei reprezentări romantice, care nu era mai puțin periculoasă decât ura și aroganța: că ei s-ar dovedi a fi oameni mai buni și că oamenii s-ar putea îndrepta dacă ar încerca să învețe de la delfini și balene. Același șovinism care se exprima printr-o brutalitate fără egal stătea și la baza adorației nelimitate față de delfini. Erau sau chinuiți, sau iubiți până la moarte.

Iar miss Delaware-dinți de iepure voia să-i bage pe gât tocmai propria teorie.

Anawak continuă să-şi bălăcească mâna în apă. După un timp, balena însemnată înotă spre el. Era o femelă lungă de patru metri. Scoase capul din apă şi se lăsa mângâiată, fluierând uşor. Anawak se întrebă dacă balena putea împărtăşi şi înţelege vreun sentiment omenesc. Nu exista nici cea mai mică dovadă în acest sens. Aici Alicia Delaware avea dreptate.

Dar lipsea şi dovada că *nu* ar fi putut.

Beluga scoase un ciripit şi se retrase sub apă. Peste Anawak se aşternu o umbră. Întoarse capul şi zări lângă el o pereche de cizme brodate de cowboy.

O nu, îşi spuse. Asta-i mai lipsea!

– Ei, bine, Leon, spuse bărbatul care i se alăturase la marginea bazinului. Pe cine maltratăm azi?

Anawak se ridică şi îl măsură pe nou-venit din priviri. Jack Greywolf arăta ca ieşit dintr-un neowestern. Corpul de hun, plin de muşchi, îi era vârât într-un costum slinos de piele. Pe pieptul de lăţimea unui dulap i se bălăngăneau podoabe de indian. De sub pălăria împodobită cu pene i se revărsa pe umeri şi pe spate un păr negru şi mătăsos. Era singurul lucru al lui Jack Greywolf care părea îngrijit, în rest bărbatul arăta ca de obicei, de parcă ar fi rezistat săptămâni întregi în prerie, fără apă şi săpun. Anawak privi faţa arsă de soare pe care se lăţea zâmbetul batjocoritor. Schiţă un surâs.

– Cine ţi-a dat drumul să intri, Jack, marele Manitou?

Jack rânji.

– Autorizaţie specială, răspunse.

– Pe bune? De când?

– De când avem permisiunea Papei să vă dăm peste degete. Aiurea, Leon, am intrat adineaori ca toţi ceilalţi. Au deschis de cinci minute.

Anawak se uită descumpănit la ceas. Greywolf avea dreptate. Pierduse noţiunea timpului, stând lângă bazinul balenei.

– Sper că este o întâlnire întâmplătoare, zise.

Greywolf îşi ţuguie buzele.

– Nu chiar.

– Deci ai venit la mine? Anawak se puse încet în mişcare, obligându-l pe Greywolf să îl urmeze. Primii vizitatori se plimbau deja prin bază. Ce pot face pentru tine?

– Ştii exact ce poţi face pentru mine.

– Iarăşi vechea placă?

– Vino alături de noi.

– Nici gând.

– Haide, Leon, tu eşti de-al nostru. Nu are cum să te intereseze că o grămadă de boi plini de bani fotografiază balenele până le căpiază.

– Nici nu mă interesează.

– Pe tine lumea te ascultă. Dacă tu iei oficial poziţie împotriva *whale watching*, atunci discuţia va avea altă greutate. Ne-ai fi de mare ajutor.

Anawak se opri şi îi aruncă lui Greywolf o privire provocatoare.

– Exact. V-ar fi de ajutor. Doar că eu nu vreau să ajut pe nimeni, în afara celor care au nevoie.

– Privește! Greywolf întinse brațul spre bazinul balenelor. Ele au nevoie de ajutor! Îmi vine să vomit când te văd aici. În intimă armonie cu *prizonierii!* Îi țineți închiși sau îi vânați. E o crimă în rate. De fiecare dată când ieșiți în larg cu bărcile voastre, omorâți încă un pic animalele.

– Tu ești vegetarian, de fapt?

– Poftim? Greywolf clipi încurcat.

– Și apoi, tocmai voiam să te întreb pe cine au jupuit pentru geaca ta de piele.

Își continuă drumul. Greywolf rămase un moment cu gura căscată, apoi îl ajunse cu pași mari din urmă.

– Asta e cu totul altceva. Indienii au trăit întotdeauna în armonie cu natura. Din pieile animalelor...

– Scutește-mă!

– Dar așa este.

– Vrei să-ți spun care e problema ta, Jack? De fapt, ai două. În primul rând faci pe ecologistul, dar, în loc s-o recunoști deschis, tu porți un război în numele indienilor, dar aceștia și-au rezolvat problemele de mult, pe alte căi. A doua ta problemă este că nici măcar nu ești un indian adevărat.

Greywolf păli. Anawak știa că partenerul său de discuție apăruse de mai multe ori în fața tribunalului pentru vătămare corporală. Se întrebă cât mai putea să îl irite pe uriaș. O palmă din partea lui Greywolf putea să pună definitiv capăt oricărei altercații.

– De ce vorbești prostii, Leon?

– Ești indian doar pe jumătate, spuse Anawak. Se opri în fața bazinului cu vidre și privi cum zburdau prin apă trupurile negre, ca niște torpile. Blana le lucea în lumina matinală a soarelui. Nu, nici măcar atât. Ești la fel de indian ca un urs polar siberian. Aceasta e problema ta, care te macină: nu știi unde ți-e locul, nu îți iese niciodată nimic, ai impresia că poți să iriți oamenii cu vorbăria ta despre ecologie și să le arunci apoi vina în cârcă. Nu vreau să mă amestec în afacerea aceasta.

Greywolf clipi din ochi în soare.

– Nu te aud, Leon, zise. Oare de ce nu aud nici un cuvânt? Aud doar prostii. Zgomote. Bufnituri. Parcă ai goli o roabă de pietricele pe un acoperiș de tablă ondulată.

– Hugh!

– La dracu', nu ar trebui să ne certăm. La urma urmei, ce îți cer? Doar un pic de susținere!

– Nu pot să te susțin!

– Uite ce e, sunt prietenos din fire, așa că te anunț care va fi următoarea noastră acțiune, chiar dacă nu ar trebui s-o fac.

Anawak deveni atent.

– Ce aveți de gând?

– *Tourist watching.*

Greywolf izbucni în râs. Dinții albi îi străluceau ca fildeșul.

– Și ce vrea să fie asta?

– Ei bine, ieşim în larg şi îţi fotografiem turiştii. Îi privim ţintă. Ducem barca aproape de tot şi încercăm să punem mâna pe ei. Să vadă şi ei cum e să se holbeze cineva la tine şi să te pipăie.

– Vă pot interzice acţiunea.

– Ba nu ne-o poţi interzice pentru că trăim într-o ţară liberă. Nu ne spune nimeni unde şi când să ieşim cu bărcile noastre. Înţelegi? Am hotărât şi am pus la punct acţiunea, dar dacă vii puţin în întâmpinarea dorinţelor noastre, aş putea să o anulez.

Anawak îl privi fix. Apoi se întoarse pe călcâie şi îşi continuă drumul.

– Oricum balenele nu vin, spuse.

– Pentru că le-aţi gonit voi.

– Noi n-am făcut nimic.

– A da, bineînţeles, oamenii nu sunt niciodată vinovaţi. De vină sunt tâmpitele de animale. Tot timpul înoată direct în harpoane sau pozează pentru că vor imagini pentru albumul de familie. Dar eu am auzit că se întorc. Nu s-au arătat în ultimele zile nişte balene cu cocoaşă?

– Câteva.

– Afacerea voastră o să dea ortu' popii în curând. Vrei să rişti să vă scădem şi mai tare cifra de afaceri?

– Să mă pupi în cur, Jack!

– Hei, asta e ultima mea ofertă.

– Ce bine-mi pare!

– La naiba! Leon! Atunci pune măcar o vorbă bună pentru noi! Ne trebuie bani. Ne finanţăm din donaţii. Leon! Opreşte-te puţin! Este pentru o cauză dreaptă, nu vrei să pricepi? Amândoi vrem acelaşi lucru.

– Nu vrem acelaşi lucru. La revedere, Jack.

Anawak grăbi pasul. Ar fi vrut să o ia la goană, dar nu voia să îi dea lui Greywolf impresia că fuge de el. Ecologistul se opri.

– Bou încăpăţânat! strigă după el.

Anawak nu răspunse. Depăşi delfinariul şi se îndreptă şnur spre ieşire.

– Leon, ştii care e problema *ta*? N-oi fi eu un indian adevărat, dar buba *ta* e că tu *eşti!*

– Nu sunt indian, mormăi Anawak.

– Vai, îmi cer scuze! strigă Greywolf de parcă l-ar fi auzit. Tu eşti ceva cu totul special. De ce nu eşti acolo unde ţi-e locul şi unde e nevoie de tine?

– Nenorocitule, şuieră Anawak.

Fierbea de mânie. Întâi capra aia îndărătnică şi acum Jack Greywolf. Şi ar fi putut fi o zi frumoasă, începută cu un test reuşit. În schimb, se simţea golit şi nefericit.

Unde ţi-e locul...

Ce-şi permitea musculosul ăla fără creier? De unde obrăznicia să se lege de obârşia lui?

Unde e nevoie de tine!

– Sunt exact acolo unde e nevoie de mine, spumegă Anawak.

O femeie trecu pe lângă el, privindu-l iritată. Anawak se uită în jur. Era afară în stradă. Încă tremurând de furie, se sui în mașină, conduse până la debarcaderul din Tsawwassen și luă bacul înapoi spre Vancouver Island.

În ziua următoare se sculă devreme. De pe la șase nu mai putuse dormi și după ce fixase timp de câteva minute tavanul scund al cabinei se și hotărâse să meargă la firmă.

Nori roz se întindeau peste orizont. Încet, cerul începea să se lumineze. Munții din jur se reflectau în apa netedă ca oglinda, casele pe piloni și bărcile desenau contururi întunecate. Peste câteva ore aveau să sosească primii turiști. Anawak merse până la marginea punții, la zodiacuri, se sprijini de balustrada din lemn și privi o vreme în larg. Iubea atmosfera asta pașnică, când natura se trezea înaintea omului. Nimeni nu te călca pe nervi. Indivizii ca prietenul insuportabil al lui Stringer erau în pat și își țineau gura. Probabil că și Alicia Delaware dormea somnul ignoranței.

Și Jack Greywolf.

Vorbe lui îl urmăreau pe Anawak. Greywolf era, categoric, un idiot, dar din păcate reușise iar să pună degetul pe rană.

Două cutere mici trecură pe lângă el. Anawak stătu pe gânduri, întrebându-se dacă ar trebui să o sune pe Stringer și să o convingă să iasă cu el pe mare. Într-adevăr, apăruseră primele balene cu cocoașă. Era clar că ajungeau cu o întârziere enormă, ceea ce pe de o parte era îmbucurător, dar pe de alta, nu explica unde întârziaseră atâta vreme. Poate reușeau să identifice câteva. Stringer avea ochi buni și, în plus, îi făcea plăcere compania ei. Era unul din puținii oameni care nu îl sâcâiau pe Anawak cu obârșia sa. E indian? Sau totuși asiatic? Sau altceva?

Samantha Crowe îl întrebase. Ciudat, ei i-ar fi povestit mai multe despre sine. Dar probabil că cercetătoarea SETI era la ora asta în drum spre casă.

Gândești prea mult, Leon!

Anawak se hotărî să o lase pe Stringer să doarmă și să pornească de unul singur. Intră în stație și înghesui într-o geantă impermeabilă un laptop cu baterii împreună cu o cameră de luat vederi, un binoclu, un casetofon, un hidrofon cu căști și un cronometru. Mai luă un baton de cereale și două cutii de ice tea și duse totul la *Blue Shark*. Lăsă barca să alunece ușor prin lagună și acceleră abia după ce se depărtase de casele așezării. Prora zodiacului se îndreptă în sus. Vântul îl lovi drept în față și îi limpezi capul de gândurile apăsătoare.

Fără pasageri și opriri intermediare, totul mergea mult mai repede. Douăzeci de minute mai târziu, trecea printr-un grup de insule minuscule, ieșind spre marea de culoarea antracitului. Valuri răzlețe se rostogoleau agale. Reduse viteza. În timp ce zodiacul se îndepărta de coastă, Anawak privea în larg în lumina zorilor, încercând să nu facă loc descurajării ce devenise aproape o obișnuință. Balenele fuseseră văzute în mod sigur. Nu cele rezidente. Migranți din California și Hawaii.

Ajuns mai departe în larg, opri motorul. Imediat îl învălui o liniște deplină. Deschise o cutie de ice tea, o bău și se așeză la proră cu binoclul în mână.

Trecu aproape o veșnicie până i se păru că vede ceva, dar ridicătura întunecată pe care o zărise dispăru rapid.

– Arată-te, șopti. Știu că ești aici.

Cerceta concentrat oceanul. Minute întregi nu se întâmplă nimic. Apoi, la oarecare distanță, se ridicară din apă două siluete plate, una după alta. Se auzeau pocnituri ca de pușcă. Deasupra cocoașelor se înălțau nori albi de abur ca fumul de la gura țevii. Anawak privea în larg cu ochi rotunzi.

Balene cu cocoașă.

Începu să râdă. Râdea de fericire. Ca orice profesionist experimentat. Recunoștea specia de balene după jetul de apă. La balenele mari, schimbul de gaze avea, de fiecare dată, câțiva metri cubi. Conținutul din plămâni se comprima și țâșnea prin găurile înguste. În aer se dilata, se răcea și se condensa, formând o ceață de picături, ca un spray. Forma și înălțimea jetului puteau să difere la balenele din cadrul aceleiași specii, în funcție de durata scufundării și mărimea animalului. Chiar și vântul juca un rol. Dar aceștia erau în mod clar norii de condens stufoși, caracteristici balenelor cu cocoașă.

Anawak își deschise laptopul și porni programul. Stocase datele a sute de balene care treceau pe aici în mod regulat. Puținul pe care îl arătau la suprafață abia dacă îi furniza ochiului neexersat indicii asupra speciei, necum să mai poată recunoaște și exemplarul. În plus, vizibilitatea era adesea îngreunată de marea neliniștită, de aburi, de ploaie sau de strălucirea soarelui. Totuși, fiecare animal avea semnele lui distinctive. Cel mai simplu era să îl identifici după coadă. Când se scufunda, o scotea adesea mult din apă. Nici una nu semăna cu alta. Fiecare era prevăzută cu un model caracteristic și se evidenția mai mult sau mai puțin în funcție de forma și de structura marginii. Anawak reținuse în memorie forma multor cozi, dar laptopul cu arhiva fotografică îi făcea bineînțes munca mai ușoară.

Era aproape sigur că cele două balene de acolo din larg erau cunoștințe vechi.

După un timp, balenele ieșiră din nou la suprafață. Prima dată, abia vizibile, se arătară micile protuberanțe cu găurelele pentru jetul de apă. Din nou șuieratul cu pocnituri, și aproape concomitent norii țâșnitori ai respirației. De data aceasta, animalele nu se mai scufundară imediat, ci își ridicară cocoașa sus în aer. Se putură vedea aripioarele dorsale netede și tocite, apoi se aplecară încet în față și tăiară din nou apa. Anawak desluși clar partea posterioară a corpului și coloana vertebrală. Balenele începură să se scufunde și își sumețiră cozile din apă.

Anawak duse rapid binoclul la ochi, să arunce o privire asupra părților inferioare, dar nu reuși. Nu conta. Erau acolo. Calitatea cea mai importantă a observatorului de balene este răbdarea, și mai era destul timp până la sosirea turiștilor. Deschise a doua cutie de ceai și mușcă din baton.

Răbdarea îi fu răsplătită în scurtă vreme, când cinci cocoașe brăzdară dintr-odată apa, nu departe de barcă. Anawak își simți inima bătând cu putere. Animalele erau acum foarte aproape. Tensionat, așteptă să le vadă înotătoarele. Atât de tare îl furase spectacolul, încât la început nici nu zări silueta monumentală de lângă barcă. Dar aceasta crescu mai mare decât el, iar când în sfârșit întoarse capul spre ea, se sperie.

Uită de cele cinci cocoașe și căscă gura.

Capul balenei se ridicase din valuri aproape fără zgomot. Era atât de aproape, încât ar fi putut atinge marginea de cauciuc a bărcii. Se înălța la mai mult de trei metri jumătate, cu botul închis și brăzdat, plin de crustacee și de excrescențe noduroase. Deasupra colțurilor lăsate ale gurii, un ochi de mărimea unui pumn îl fixa pe pasagerul bărcii, aproape de la același nivel. Deasupra valurilor se vedea locul unde începeau colosalele înotătoare pectorale.

Capul stătea nemișcat ca o stâncă.

Era cel mai impresionant bun venit pe care Anawak îl trăise vreodată. Nu de puține ori văzuse animalele de la foarte mică distanță. Se apropiase de ele când se scufundau, le atinsese și se apucase de ele. Călărise pe animalele acestea. Se întâmpla destul de des ca balenele cenușii, cele cu cocoașă sau orcile să scoată capul în imediata vecinătate a bărcilor, să se uite spre mal și să examineze zodiacurile.

Dar acum lucrurile stăteau altfel.

Anawak avu impresia că nu el cerceta balena, ci balena îl cerceta pe el. Uriașul părea să nu fie interesat de barcă. Ochiul său, îngropat între pleoapele zbârcite ca de elefant, examina exclusiv persoana dinăuntru. Cu toate că balena vedea foarte bine în apă, odată ieșită din elementul său era condamnată la miopie din cauza curburii mari a cristalinului. De la distanța aceasta mică însă, îl vedea probabil pe Anawak la fel de clar cum o vedea și Anawak pe ea.

Încet, ca să nu sperie animalul, întinse mâna și îi mângâie pielea umedă și netedă. Balena nu dădu vreun semn că ar vrea să se scufunde iar. Ochiul i se rotea lent încoace și încolo, după care se fixa iar asupra lui Anawak. Era o scenă de o intimitate aproape grotescă. Oricât de tare l-ar fi bucurat aceste clipe, Anawak nu se putea să nu se întrebe de ce îl studia atât de atent animalul. În general, inspecțiile mamiferelor durau doar câteva secunde. Trebuia să depună efort pentru a sta atât de mult în poziție verticală.

– Unde ai întârziat atâta? o întrebă încet.

Un plescăit abia perceptibil se auzi din cealaltă parte a zodiacului. Anawak se întoarse la timp pentru a vedea înălțându-se un alt cap. A doua balenă era ceva mai mică, dar la fel de aproape. Și ea îl luă pe Anawak în vizor cu ochiul ei întunecat.

Uită să mai mângâie celălalt animal.

Ce voiau oare?

Începu să se neliniștească. Cercetarea asta fixă era cu totul neobișnuită, ca să nu zică bizară. Anawak nu mai trăise niciodată așa

ceva. Se aplecă totuşi la geantă, scoase repede o cameră digitală, o ridică şi spuse:

– Rămâneţi aşa frumos.

Poate că făcuse o greşeală. Dacă da, atunci era pentru prima dată în istoria *whale watching* când balenele cu cocoaşă arătau o aversiune clară faţă de camere. Ca la comandă, cele două capete imense dispărură. Se cufundară în mare aidoma unor insule. Un gâlgâit şi un plescăit uşor, câteva bule şi Anawak se trezi iar singur pe întinderea strălucitoare.

Privi în jur.

Tocmai răsărea soarele. Munţii erau învăluiţi în ceaţă. Hula mică a mării căpăta nuanţe albastre.

Nici o balenă.

Anawak expiră brusc. Abia acum realiză că inima îi bătea nebuneşte. Puse camera la loc în geanta deschisă, luă din nou binoclul în mână, dar se răzgândi. Noii lui prieteni nu puteau fi departe. Scoase casetofonul, îşi puse căştile pe urechi şi lasă hidrofonul să alunece încet în apă. Microfoanele subacvatice erau atât de sensibile, încât mai captară zgomotul făcut de bulele ce se ridicau. În căşti se auzeau pocnete şi vâjâială, dar nimic din partea balenelor. Anawak le aştepta sunetele caracteristice, însă totul rămase liniştit.

În cele din urmă trase hidrofonul la bord.

După un timp, zări câteva jeturi de apă departe, în larg. Şi atât. Era timpul să se întoarcă, chiar dacă nu îi plăcea.

La jumătatea drumului spre Tofino îşi imagină cât de bine ar fi reacţionat turiştii la acest spectacol. Cum ar reacţiona dacă s-ar repeta. S-ar duce vestea. Davies şi balenele dresate. Solicitările ar curge din toate părţile.

Fantastic!

În timp ce zodiacul trasa o dungă prin apa calmă a golfului, cercetă cu privirea pădurile din apropiere.

Puţin prea fantastic, parcă.

23 martie

Trondheim, Norvegia

Sigur Johanson fu smuls din somn. Ceva suna. Pipăi la întâmplare după deşteptător, până îşi dădu seama că era telefonul. Se ridică înjurând şi frecându-se la ochi. Simţul orientării nu prea voia să-i revină şi căzu din nou pe spate. Capul i se învârtea.

Ce se întâmplase cu o seară înainte? Se matoliseră, împreună cu câţiva colegi. Fuseseră şi nişte studenţi cu ei. Şi când colo, nu intenţionaseră decât să ia cina la Havfruen, o fostă magazie de pe lângă Gamle Bybru, vechiul pod al oraşului. La Havfruen găseai preparate de peşte delicioase şi câteva vinuri bune. Câteva vinuri foarte bune, după cum îşi aminti brusc. Stătuseră la geam privind râul, cu debarcaderele din amonte şi micile bărci private, urmăriseră cursul Nidelvei care curgea domol în fiordul Trondheim din apropiere, la fel cum şi prin gâtlejurile lor cursese câte ceva. Cineva începuse să spună bancuri. După care Johanson coborâse cu patronul într-o pivniţă plină de umezeală, unde i se arătaseră comori puse bine la păstrare, pe care şeful nu le scotea de obicei.

Una dintre problemele acestei dimineţi „matinale" părea a fi aceea că le scosese, până la urmă.

Johanson oftă.

Am cincizeci şi şase de ani, se gândi în timp ce se împingea în sus, reuşind în cele din urmă să se ridice în şezut. N-ar trebui să mai fac vitejii de genul acesta. Ba nu, greşit, ar trebui să le fac, dar nimeni nu ar trebui să mă sune atât de devreme, după ce am făcut-o.

Încăpăţânat, telefonul suna în continuare. Scoţând gemete exagerate, după cum singur recunoscu, mai ales că nu era nimeni de faţă să le audă, se ridică în picioare şi ajunse clătinându-se în sufragerie. Avea oare vreun curs azi? Gândul acesta îl lovi ca un pumn în obraz. Groaznic! Ce imagine de coşmar, să stea acolo în faţă arătându-şi adevărata vârstă, reuşind cu greu să-şi ridice bărbia din piept. Urma să se întreţină cu propria cămaşă şi cravată, cel puţin atâta vreme cât i-ar permite limba. Momentan aceasta zăcea năclăită în gură, părând să refuze orice ar avea de-a face cu mişcarea şi cu articularea.

Când ridică în sfârşit receptorul, îşi aminti brusc că era sâmbătă. Buna dispoziţie îi reveni ca prin minune.

– Johanson, se prezentă cu o voce surprinzător de clară.

– Doamne, dar mult îţi trebuie, răspunse Tina Lund.

Johanson îşi dădu ochii peste cap şi se lăsă să cadă în fotoliul din faţa televizorului.

– Cât e ceasul?

– Şase jumate. De ce?

– E sâmbătă.

– Ştiu că e sâmbătă. Ai păţit ceva? Nu pari prea în formă.

– Nici nu sunt cine ştie ce bine-dispus. Ce vrei la ora asta care, apropo, e total inacceptabilă?

Lund chicoti.

– Voiam să te conving să vii la Tyholt.

– La institut? Dumnezeule, pentru ce?

– Mă gândeam că ar fi frumos să luăm micul dejun împreună. Kare e în Trondheim pentru câteva zile, s-ar bucura să te vadă. Făcu o scurtă pauză. Şi vreau să te şi întreb ceva.

– Mă gândeam eu. Nu e genul tău să îţi doreşti dintr-odată să iei micul dejun cu mine.

– Nu mă înţelege greşit. Vreau să aflu părerea ta despre ceva.

– Despre ce?

– Nu la telefon. Vii?

– Dă-mi o oră, spuse Johanson şi căscă, mai-mai să-şi dizloce mandibula. Nu, mai bine două. Vreau să trec şi pe la universitate. S-ar putea să mai fi sosit rapoarte despre viermii tăi.

– Ar fi bine. Ce chestie, nu-i aşa? Întâi i-am înnebunit eu pe toţi cu asta, şi acum e invers. În regulă, vii când vrei, dar grăbeşte-te.

– Să trăiţi, mormăi Johanson.

Se târî sub duş, chinuit în continuare de ameţeli. După jumătate de oră de bălăceală în voie, începu să se simtă mai vioi. Vinurile acelea nu-i provocaseră chiar o mahmureală. Mai degrabă căpătase un simţ în plus. Stând în faţa oglinzii, i se păru pentru o clipă că se dublează. Nu era sigur că va putea conduce în starea în care se afla.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să încerce.

Vremea era însorită şi caldă. Strada Kirkegata părea aproape pustie. În lumina dimineţii, culorile caselor şi frunzişul timpuriu al pomilor străluceau deosebit de intens. Trondheim părea să dea probă generală pentru anotimpul primăverii. Vremea neobişnuit de frumoasă topise şi restul de zăpadă. Johanson se pomeni că ziua începuse să-i placă. Deodată i se păru în ordine şi faptul că îl trezise Lund. Urcând cu jeepul pe Gloshaugen, începu să fluiere Vivaldi. Buna dispoziţie îl cuprinsese brusc, căci fluieratul nu presupunea mari solicitări psihice sau fizice. La sfârşitul săptămânii, NTNU era închisă oficial, dar aproape nimeni nu respecta programul. La drept vorbind, acum puteai să îţi citeşti scrisorile şi mailurile, şi să lucrezi nestingherit.

Johanson intră în încăperea unde se sorta corespondenţa, cotrobăi prin raftul lui şi extrase din el un plic gros. Fusese expediat de la muzeul Senckenberg din Frankfurt. Aproape sigur conţinea raportul tehnic de laborator pe care Lund îl aştepta cu atâta nerăbdare. Îl băgă în buzunar fără să îl deschidă şi părăsi universitatea, îndreptându-se spre Tyholt.

Marintek, Institutul Tehnic Marin, avea strânse legături cu NTNU, cu Sintef şi cu Centrul de cercetări Statoil. Aici se afla, pe lângă diverse

rezervoare de simulare și tunele de valuri, și cel mai mare bazin cu apă sărată din lume, folosit pentru cercetare. Vântul și valurile erau simulate la scara modelului. Aproape fiecare instalație de producție plutitoare mai mare de pe solul norvegian fusese testată în bazinul lung de optzeci de metri și adânc de zece. Două sisteme de făcut valuri provocau curenți și furtuni în miniatură cu valuri de până la un metru înălțime care, privite dinspre macheta platformei, căpătau proporții devastatoare. Johanson presupuse că tot aici testa Lund și fabrica subacvatică pe care urma să o construiască pe coasta continentală.

O găsi într-adevăr în hala bazinului, unde stătea și discuta cu un grup de cercetători. Scena avea ceva caraghios în ea. În apa verde înotau scafandrii printre platformele de forare de dimensiunea unor jucării. Petroliere miniaturale se încrucișau cu specialiști în bărci cu vâsle. Totul părea a fi un amestec de laborator, magazin de jucării și plimbare cu barca, dar prima impresie era înșelătoare. Fără binecuvântarea Marintek, nu se prea întâmpla nimic în zona *offshore.*

Lund îl văzu și își întrerupse discuția. Veni spre el, ocolind bazinul. După cum îi era obiceiul, parcurse distanța în pas alergător.

– De ce nu ai luat una din bărci? o întrebă Johanson.

– Nu suntem aici pentru distracție, răspunse ea. Totul trebuie să fie coordonat. Dacă eu trec în trombă pe acolo, sute de muncitori petrolieri își pierd viața în unda viiturii și eu sunt de vină.

Îl sărută pe obraz.

– Mă zgârii.

– Toți bărbații cu barbă zgârie, spuse Johanson. Bucură-te că al tău se rade, altfel n-ai avea nici un motiv să mi-l preferi mie. La ce lucrați? La soluția voastră subacvatică?

– Pe cât se poate. Putem reprezenta în mod realist o adâncime a mării de o mie de metri, după care se pierde din fidelitate.

– Păi, e suficient pentru proiectul vostru.

– Simulăm, totuși, pe calculator și scenarii independente. Câteodată se abat de la rezultatele obținute în bazin, și atunci modificăm parametrii până când le potrivim cumva.

– Shell plănuiește să construiască o fabrică la două mii de metri adâncime. Am citit ieri în ziar. Aveți concurență.

– Știu. Shell a însărcinat Marintek cu treaba asta. Vom avea și mai mult de furcă. Vino cu noi, mergem să mâncăm.

Ajunși afară pe coridor, Johanson spuse:

– Eu tot nu înțeleg de ce nu vreți să folosiți SWOP-uri. Nu e mai ușor să lucrați de pe o construcție plutitoare, atâta timp cât asigurați conducte flexibile cu partea de sub apă?

Lund scutură din cap.

– Prea riscant. Construcțiile plutitoare trebuie ancorate...

– Știu asta...

–... Și se pot rupe.

– Dar în șelf sunt ancorate o grămadă de stații.

– Da, la adâncime mică. Acolo jos, situația valurilor și a curenților e cu totul alta. Și problema nu e doar ancorarea. Cu cât urci conducta

mai sus, cu atât devine mai instabilă şi nu ne dorim un dezastru ecologic. Pe deasupra, nici un om nu poate fi interesat să lucreze atât de departe în larg, pe o punte plutitoare. Şi cei mai rezistenţi şi-ar vărsa maţele. Urcăm pe aici.

Urcară o scară.

– Credeam că mergem la masă, se miră Johanson.

– Mergem, dar mai întâi vreau să-ţi arăt ceva.

Lund deschise o uşă. Se aflau într-un birou deasupra halei bazinului. Ferestrele largi ofereau o panoramă asupra şirurilor însorite de căsuţe cu fronton şi a spaţiilor verzi care se întindeau până spre fiord.

– Ce dimineaţă binecuvântată, fredonă Johanson.

Lund se apropie de un birou. Trase mai aproape două scaune de pal şi deschise un laptop cu ecran mare. Degetele îi băteau darabana pe birou, în timp ce se încărca programul. Apăru o pagină cu fotografii care lui Johanson i se păreau oarecum cunoscute. Pe ele se vedea o suprafaţă deschisă la culoare, lăptoasă, care se întuneca spre margini. Brusc recunoscu scena.

– Înregistrările făcute de *Victor*, spuse el. Chestia aia de pe coastă.

– Chestia care nu mi-a dat pace, încuviinţă Lund.

– Între timp aţi aflat ce e?

– Nu. În schimb, ştim ce *nu* e. Nu e meduză, nici banc de peşti. Am trecut secvenţa asta prin o mie de filtre. Asta e tot ce am putut obţine. Lund mări prima imagine. Când a apărut în faţa lentilei, creatura a fost luminată de proiectoare puternice. Am văzut o parte din ea, dar bineînţeles că în mod diferit faţă de cum am fi văzut-o fără lumină artificială.

– Fără lumină nu aţi fi văzut absolut nimic la adâncimea aia.

– Nici o şansă.

– Doar dacă acesta nu este un caz de bioluminiscenţă şi...

Johanson se opri brusc. Lund păru extrem de încântată. Degetele îi dansară peste tastatură şi imaginea se modifică din nou. De data aceasta se vedea un fragment din marginea dreaptă superioară. Acolo unde suprafaţa luminată se pierdea în întuneric, se contura slab ceva. O altfel de lumină, de un albastru adânc, brăzdată de linii mai deschise la culoare.

– Dacă luminezi un obiect fosforescent, nu mai vezi lumina lui. Şi reflectoarele lui *Victor* acoperă totul, până în zona de margine, unde pierd din intensitate. Aici se distinge ceva. După părerea mea, aceasta este dovada că avem de-a face cu o fiinţă fosforescentă. Şi încă una destul de mare.

Capacitatea de a ilumina era proprie unei întregi serii de vieţuitoare din adâncuri. În acest scop se foloseau de bacterii, cu care trăiau în simbioză. Organisme care luminau, ca algele şi sepiile mici, trăiau şi la adâncimi mai mici. Dar adevărata mare de lumină începea acolo unde dispărea lumina soarelui. În oceanul întunecat.

Johanson fixă monitorul cu privirea. Albastrul mai mult se ghicea decât se vedea. Unui ochi neexperimentat i-ar fi scăpat. Dar camera robotului furniza imagini cu rezoluţie foarte mare. Poate că Lund avea dreptate.

Își frecă barba.

– Cât de mare crezi că e chestia asta?

– Greu de spus. După cât de repede a dispărut, a ajuns probabil la marginea conului de lumină. La o distanță de câțiva metri. Cu toate acestea, suprafața sa acoperă aproape toată imaginea. Ce reiese de aici?

– Porțiunea pe care o vedem are vreo zece, doisprezece metri pătrați.

– Pe care *o vedem!* Lund făcu o pauză. Lumina din zonele de pe margine ne sugerează că este posibil să nici nu fi văzut cea mai mare parte.

Johanson avu o idee.

– Ar putea fi de natură planctonică, spuse. Microorganisme. Sunt câteva care luminează.

– Și cum îți explici modelul?

– Liniile deschise la culoare? Coincidență. Credem că e un model. Ne-am imaginat și canalele de pe Marte formând un model.

– Eu nu cred că este plancton.

– Nu se vede așa bine.

– Ba da, se vede. Uită-te aici.

Lund deschise pozele următoare. Obiectul surprins se retrăgea tot mai mult spre întuneric. Fusese vizibil mai puțin de o secundă, într-adevăr. Pe a doua și a treia imagine mărită încă se mai vedea suprafața slab luminată, cu liniile care păreau să își schimbe poziția pe parcursul secvenței. Pe a patra imagine nu mai era nimic de văzut.

– A stins lumina, spuse Johanson uluit.

Căzu pe gânduri. Anumite specii de caracatițe comunicau cu ajutorul bioluminiscenței. Nu era ceva ieșit din comun ca un animal care se simte amenințat să schimbe macazul, cum s-ar spune, și să dispară în întuneric. Dar animalul acesta era neobișnuit de mare. Mai mare decât orice specie de caracatiță cunoscută.

Se impunea o concluzie care nu îi plăcu lui Johanson. Nu avea ce căuta la marginea plăcii continentale norvegiene.

– *Architheuthis,* spuse.

– Calmari uriași, încuviință Lund. Te gândești automat la ei. Dar ar fi prima dată când i-am vedea în apele astea.

– Ar fi prima dată când am vedea un exemplar viu.

Ceea ce nu era chiar adevărat. Vreme îndelungată, poveștile despre *Architheuthis* fuseseră considerate fabulații marinărești. Apoi cadavrele aduse de apă la mal păruseră a le dovedi existența sau aproape o făcuseră, căci carnea de calmar era ca latexul. Cu cât trăgeai de ea, cu atât se lungea mai mult, cel puțin în faza de descompunere. Abia cu câțiva ani în urmă, cercetătorii din estul Noii Zeelande prinseseră în năvoade pui minusculi, al căror profil genetic nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că în decurs de optsprezece luni urmau să se transforme în calmari uriași, cu o lungime de până la douăzeci de metri și o greutate de două tone. Singurul cusur al acestei teorii era că nimeni nu văzuse vreodată un asemenea animal viu. *Architheuthis* sălășluia în adâncul oceanului și rămânea de văzut dacă era și luminiscent.

Johanson se încruntă. Apoi scutură capul.

– Nu.
– Ce nu?
– Sunt prea multe argumente împotrivă. Aceasta pur şi simplu nu e o zonă pentru calmari uriaşi.
– E adevărat, dar... Lund gesticulă cu mâinile prin aer. Nu ştim cu adevărat unde trăiesc. Nu ştim nimic.
– Nu au ce căuta acolo.
– Nici viermii ăia nu au ce căuta acolo.
Se lăsă tăcerea.
– Şi ce dacă, spuse Johanson într-un târziu. *Architheuthis* sunt sfioşi. Ce treabă aveţi voi? Până în ziua de azi, nici un om nu a fost atacat vreodată de vreo caracatiţă uriaşă.
– Martorii oculari spun altceva.
– Dumnezeule, Tina! Poate au tras puţin de o barcă sau alta. Dar nu vorbim serios despre caracatiţele uriaşe care ameninţă exploatarea petrolieră. Trebuie să recunoşti că ar fi mai mare râsul.
Lund privi sceptică imaginile mărite. Apoi închise fişierul.
– Bine. Ai ceva pentru mine? Vreun rezultat?
Johanson scoase plicul şi îl deschise. Înăuntru, un teanc gros de foi scrise mărunt.
– Dumnezeule! gemu Lund.
– Stai puţin. Trebuie să fie şi un rezumat. Uite-l!
– Dă-mi să văd.
– Imediat.
Johanson citi în fugă rezumatul. Lund se ridică şi se apropie de geam. Apoi începu să străbată camera.
– Spune odată!
Johanson ridică din sprâncene frunzărind teancul de foi.
– Hm. Interesant.
– Vorbeşte.
– Confirmă că e vorba de polichete. Au scris că, deşi nu sunt taxonomi, sunt de părere că viermele prezintă asemănări uimitoare cu *Hesiocaeca methanicola.* Îşi exprimă nedumerirea cu privire la maxilarele extrem de pronunţate şi în continuare spun că... hm... amănunte... am găsit. Au cercetat maxilarele. Foarte puternice şi în mod cert făcute pentru găurit şi săpat.
– Asta ştiam deja, strigă Lund nerăbdătoare.
– Aşteaptă. Au făcut şi alte cercetări. Stabilirea compoziţiei izotopice stabile, şi uite şi analiza cu spectometrul pentru masă. Ia te uită! Viermele nostru are o greutate de minus 90 de miimi.
– Poţi să îmi traduci?
– Este într-adevăr metanotrof. Viermele trăieşte în simbioză cu nişte bacterii care descompun metanul. Stai, cum să-ţi explic? Deci, izotopii... ştii ce sunt izotopii, nu?
– Atomi ai unui element chimic cu aceeaşi sarcină nucleară, dar cu greutate diferită.
– Foarte bine, stai jos. Există, de exemplu, carbon de greutăţi diferite. Există carbon 12 şi carbon 13. Dacă te hrăneşti cu ceva ce conţine

cu precădere carbon uşor, deci un izotop uşor, atunci devii şi tu mai uşor. E clar?

– Dacă mă hrănesc cu ceva uşor. Da. Logic.

– Iar metanul conţine carbon foarte uşor. Dacă viermele trăieşte în simbioză cu bacteriile care mănâncă acest metan, atunci întâi devin bacteriile mai uşoare, şi dacă viermele mănâncă apoi aceste bacterii, devine şi el uşor. Şi al nostru e foarte uşor.

– Voi, biologii, sunteţi ciudaţi. Cum aflaţi chestiile astea?

– Facem lucruri oribile. Uscăm viermele şi îl măcinăm până facem praf de vierme, pe care îl punem în maşina de măsurat. Să vedem mai departe. Microscopie electonică cu raster... au colorat ADN-ul... un procedeu foarte minuţios...

– Revino la realitate! Lund veni lângă el şi trase de un colţ al foii. Nu am nevoie de discursuri academice, vreau să pricep dacă putem fora acolo jos sau nu.

– Puteţi... Johanson trase foaia dintre degetele ei şi citi ultimele rânduri. Super!

– Ce e?

Johanson ridică privirea.

– Bestiile astea sunt pline ochi cu bacterii. Pe dinăuntru şi pe dinafară. Endosimbioţi şi exosimbioţi. Viermii tăi par a fi adevărate autobuze pentru bacterii.

Lund îi întoarse nesigură privirea.

– Şi ce înseamnă asta?

– N-are nici un sens. E clar că viermele tău trăieşte în hidrat de metan. Aproape că plesneşte de câte bacterii are în el. Nu vânează şi nu îşi face găuri. În schimb, zace pe gheaţă leneş şi gras. Şi totuşi, are maxilare uriaşe pentru găurit, iar hoardele de pe coastă mi s-au părut departe de a fi leneşe şi grase. Mi s-au părut deosebit de agile.

Tăcură din nou o vreme. În cele din urmă, Lund întrebă:

– Ce treabă au acolo jos, Sigur? Ce animale sunt astea?

Johanson ridică din umeri.

– Nu ştiu. Poate că într-adevăr s-au târât spre noi tocmai din era cambriană. Habar n-am ce fac acolo. Johanson ezită. Şi nu ştiu nici dacă au vreo importanţă. Ce mare lucru ar putea face? Se tăvălesc prin zonă, dar probabil că n-o să ronţăie conductele.

– Şi atunci ce ronţăie?

Johanson privi rezumatul raportului.

– Mai există un loc de unde am putea primi lămuriri. Dacă nici acolo nu se prind, atunci va trebui probabil să aşteptăm până ne lămurim singuri.

-- Nu mi-ar plăcea să aştept până atunci.

– Bine. Le trimit câteva exemplare. Johanson îşi întinse picioarele şi căscă. Poate avem noroc şi vin cu un vas de cercetare să arunce şi ei o privire acolo jos. În ambele situaţii va trebui să ai răbdare. Până atunci nu putem face nimic. De aceea, dacă-mi permiţi, m-aş duce acum să iau micul dejun şi să îl sfătuiesc de bine pe Kare Sverdrup.

Lund zâmbi. Dar nu părea prea fericită.

5 aprilie

Vancouver Island și Vancouver, Canada

Afacerea începea să meargă iar ca pe roate.

În alte condiții, Anawak ar fi împărtășit fără rețineri bucuria lui Shoemaker. Se întorceau balenele. Directorul nu mai vorbea despre nimic altceva. Și într-adevăr, veneau rând pe rând balenele gri și balenele cu cocoașă, orcile și chiar câteva balene-nurci. Bineînțeles că și Anawak se bucura de întoarcerea lor. Nu-și dorise nimic cu mai mare ardoare. Ar fi preferat însă ca întoarcerea să le fi fost însoțită de câteva răspunsuri, cum ar fi: unde fuseseră atâta timp, cum de nu le găsise nici un satelit și nici o sondă de măsurare. Pe lângă asta, nu îi mai ieșea din cap acea întâlnire ciudată. Se simțise ca un cobai. Cele două balene îl examinaseră cu atâta calm și scrupulozitate, de parcă s-ar fi aflat pe masa de disecție.

Erau trimise în recunoaștere?

Să cerceteze ceva?

Foarte ciudat!

Închise casa de bani și ieși afară. Turiștii se adunaseră la capătul debarcaderului. Arătau ca un comando special în ciudatele lor costume portocalii. Anawak inspiră aerul proaspăt al dimineții și îi urmă.

Auzi pe cineva apropiindu-se în fugă din spatele lui.

– Doctor Anawak!

Se opri și întoarse capul. Alicia Delaware răsări lângă el. Își strânsese părul roșu într-o coadă de cal și purta ochelari de soare albaștri, moderni.

– Mă luați și pe mine?

Anawak o privi. Apoi se uită spre coca albastră al lui *Blue Shark.*

– Nu mai sunt locuri.

– Am alergat până aici.

– Îmi pare rău. *Lady Wexham* iese în larg peste jumătate de oră. Este și mai confortabilă. E mare, are încălzire în cabine, snackbar...

– N-am nevoie de așa ceva. Sigur mai aveți un loc pe undeva. Poate în spate!

– Suntem deja doi în cabină, Susan și cu mine.

– Nu îmi trebuie loc de stat jos. Fata zâmbi. Cu dinții ei mari, arăta ca un iepure cu pistrui. Vă rog! N-aveți nici un motiv să fiți supărat

pe mine, nu-i așa? Chiar îmi doresc mult să ies cu dumneavoastră în larg. De fapt *doar* cu dumneavoastră, ca să fiu sinceră.

Anawak se încruntă.

– Nu vă uitați așa la mine! Delaware își dădu ochii peste cap. V-am citit cărțile și vă admir munca, asta e tot.

– Mie mi-ați lăsat altă impresie.

– Faza de la acvariu? Făcu un semn disprețuitor cu mâna. Să o ștergem cu buretele. Vă rog, doctore Anawak, mai stau aici o singură zi. Mi-ați face o mare bucurie.

– Trebuie să respectăm regulile.

Sunase a scuză jalnică și meschină.

– Ascultați aici, domnule încăpățânat, spuse ea. Eu sunt făcută din multă apă. Vă avertizez. Dacă nu mă luați, o să mă scald în lacrimi tot zborul înapoi spre Chicago. Vreți să fiți răspunzător de nefericirea mea?

Fata îi zâmbea. Anawak nu se putu abține și izbucni în râs.

– În regulă. Din partea mea, puteți veni.

– Chiar?

– Da. Dar să nu mă călcați pe nervi. Și înainte de toate, nu mai debitați teoriile alea confuze ale dumneavoastră.

– Nu era a mea. Era teoria lui...

– Cel mai bine ar fi să vă țineți gura cât de mult puteți.

Fata vru să răspundă, se răzgândi însă și încuviință din cap.

– Așteptați aici, spuse Anawak. Vă aduc o salopetă.

Timp de zece minute, Alicia Delaware se ținu de cuvânt. Abia dispăruseră în spatele primului deal împădurit casele din Tofino, când ea se apropie de Leon, întinzându-i mâna.

– Spuneți-mi Licia, îi zise.

– Licia?

– De la Alicia, dar Alicia e un nume tâmpit. Părerea mea. Părinții mei au fost, bineînțeles, de altă părere, dar nu te întreabă nimeni când îți aleg numele și apoi e așa penibil, că îți vine să vomiți. Vă cheamă Leon, așa-i?

Anawak îi strânse mâna dreaptă, întinsă spre el.

– Îmi pare bine, Alicia.

– Bine. Și acum să mai lămurim repede ceva.

Anawak privi spre Stringer căutând ajutor, însă aceasta conducea zodiacul. Îi întoarse privirea ridicând din umeri și se concentră din nou asupra cursului.

– Și ce anume? o întrebă el prudent.

– Faza de atunci. Am fost proastă și am făcut pe deșteapta la acvariu. Îmi pare rău.

– Am uitat deja.

– Dar *și tu* trebuie să îți ceri scuze.

– Poftim? Cum adică, și eu?

Delaware coborî privirea.

– Aveai dreptul să-mi ironizezi părerea în fața celorlalți, dar nu să te legi de înfățișarea mea.

– Dar nu m-am... La naiba!

– Ai spus că o balenă care ar vedea cum mă fardez s-ar îndoi de capacităţile mele mintale.

– Nu a fost cu intenţie. A fost o comparaţie abstractă.

– A fost o comparaţie tâmpită.

Anawak îşi scărpină chica neagră. Se enervase pe Delaware pentru că, după părerea lui, venise la acvariu cu păreri preconcepute şi se evidenţiase prin ignoranţă. Dar probabil că şi el fusese la fel de ignorant. Şi cu siguranţă că, în furia lui, o jignise.

– Bine. Îmi cer scuze.

– Se acceptă.

– Te referi la teoria lui Povinelli, observă Anawak.

Fata zâmbi. Tocmai îi dăduse de înţeles că o ia în serios. Daniel Povinelli era un adversar proeminent al lui Gordon Gallup în problema gradului de inteligenţă şi de conştiinţă de sine a primatelor şi a altor animale. Era de acord cu Gallup că cimpanzeii, care se recunoşteau în oglindă, aveau o reprezentare a propriului sine. Însă nega cu atât mai hotărât că acest lucru le-ar permite să-şi înţeleagă propriile stări mentale şi astfel şi pe cele ale altor animale. Din punctul de vedere al lui Povinelli, nu fusese nici pe departe demonstrat că vreun animal ar da dovadă de înţelegere psihologică, precum în cazul omului.

– Povinelli păşeşte pe un drum care necesită curaj, spuse Delaware. Concepţiile lui par totdeauna învechite, dar îşi asumă riscul. Lui Gallup îi este mult mai uşor, pentru că e la modă să prezinţi cimpanzeii, delfinii şi mai ştiu eu ce drept parteneri egali ai omului.

– Chiar *sunt* parteneri cu drepturi egale, spuse Anawak.

– În sens etic.

– Indiferent. Etica este o invenţie omenească.

– De asta nu se îndoieşte nimeni. Nici măcar Povinelli.

Anawak îşi plimbă privirea peste golf. Se vedeau deja insulele mici.

– Ştiu ce vrei să spui, zise după o scurtă pauză. Eşti de părere că nu trebuie să demonstrăm existenţa trăsăturilor omeneşti la animale, pentru a le trata cum se cuvine.

– Este o aroganţă, strigă Delaware cu năduf.

– Eu îţi dau dreptate. Asta nu e o rezolvare. Dar majoritatea oamenilor au nevoie să creadă că viaţa este cu atât mai preţioasă, cu cât seamănă mai mult cu a lor. A fost şi este mai uşor să omori un animal, decât un om. Devine mai dificil doar atunci când privim animalul ca pe o rudă apropiată. Cei mai mulţi oameni sunt dispuşi să creadă asta, însă foarte puţini acceptă ideea că poate nu suntem culmea creaţiei pe Pământ şi că s-ar putea să nu ne situăm pe scara creaţiei înaintea tuturor celorlalţi, ci alături de ei. Ceea ce dă naştere unei dileme: cum să am aceeaşi consideraţie pentru un animal sau o plantă ca şi pentru un om, dacă în acelaşi timp, eu consider că valoarea vieţii umane este mai mare decât cea a vieţii unei furnici sau a unei maimuţe, sau a unui delfin?

– Iată! strigă Delaware bătând din palme. Deci suntem totuşi de aceeaşi părere.

– Aproape. Cred că eşti puţin... mesianică în concepţie. Eu personal sunt de părere că psihicul unui cimpanzeu sau al unei balene beluga prezintă anumite similarităţi cu cel uman. Delaware deschise gura să răspundă. Anawak ridică o mână. Bine, să formulăm altfel: pe scara de valori a unei beluga, în cazul în care balenele se gândesc vreodată la aşa ceva, ne situăm cu atât mai sus, cu cât *ea* găseşte la noi mai mult trăsături familiare. Anawak zâmbi amuzat. Poate că unele beluga ne consideră chiar inteligenţi. Îţi place mai mult aşa?

Delaware strâmbă din nas.

– Nu ştiu, Leon. De ce am impresia că mă ademeneşti într-o capcană?

– Lei de mare, strigă Stringer. Acolo în faţă.

Anawak puse mâna streaşină la ochi. Se apropiau de o insulă pe care creşteau câţiva copaci. Pe stânci, un grup de lei de mare moţăia la soare. Câţiva ridicară leneş capetele, privind spre barcă.

– Nu e vorba aici de Gallup sau de Povinelli, am dreptate? Anawak duse camera la ochi, reglă obiectivul şi fotografie animalele. Aşa că îţi propun o altă discuţie. Să cădem de acord că nu există o scară a valorilor, ci doar o închipuire omenească a acesteia şi aşa o scoatem din ecuaţie. Amândoi suntem trup şi suflet împotriva umanizării animalelor. Eu nutresc convingerea că totuşi va fi posibil, între anumite limite, să înţelegem viaţa interioară a animalelor. Să o percepem intelectual, să zic aşa. Mai cred şi că unele animale au mai multe lucruri în comun cu noi decât altele şi că vom găsi o cale de a stabili o comunicare cu unele dintre ele. Pe de altă parte tu crezi că tot ce nu e omenesc ne va rămâne străin pe veci. Nu avem acces la mintea unui animal. *Ergo,* nu va exista comunicare, dacă va prima de-a pururi doar ceea ce ne separă, prin urmare, ar fi bine să ne resemnăm şi să le lăsăm în pace.

Delaware tăcu o vreme. Zodiacul depăşea lent insula cu lei de mare. Stringer dădea informaţii despre animale, iar pasagerii urmau exemplul lui Anawak, fotografiindu-le.

– Trebuie să meditez asupra chestiunii, spuse Delaware în cele din urmă.

Şi chiar asta şi făcu. Nu mai vorbi aproape deloc pe parcursul călătoriei, cel puţin nu până când zodiacul ajunse în larg. Anawak era mulţumit. Era bine că începuseră turul cu leii de mare. Populaţia de balene nu atinsese încă numărul obişnuit. O stâncă plină de lei de mare era un început fericit pentru expediţie şi putea servi şi ca premiu de consolare, dacă în continuare nu s-ar mai fi întâmplat mare lucru.

Dar temerile sale se dovediră neîntemeiate.

Chiar în faţa ţărmului dădură peste o turmă de balene cenuşii. Erau ceva mai mici decât balenele cu cocoaşă, dar chiar şi aşa aveau o mărime impozantă. Câteva se apropiară destul de mult şi ieşiră scurt din apă, spre încântarea fără margini a pasagerilor. Arătau ca nişte pietre, de culoarea ardeziei, acoperite de pete, trezite la viaţă. Maxilarele uriaşe le erau inundate de raci şi crustacee copepode, şi aveau paraziţi crescuţi pe ele. Cei mai mulţi pasageri filmau şi fotografiau ca apucaţii. Alţii stăteau şi priveau impresionaţi. Anawak întâlnise

bărbaţi în toată firea care lăcrimaseră la vederea unei balene ce ieşea dintre valuri.

La oarecare depărtare, se mai vedeau alte trei zodiace şi un vas mai mare cu cocă rezistentă. Toate îşi opriseră motoarele. Stringer îi anunţa prin radio ce era de văzut. *Whale watching*-ul era paşnic aici, dar unul ca Jack Greywolf s-ar război cu ei chiar şi aşa.

Jack Greywolf era un idiot.

Şi un idiot periculos pe deasupra. Lui Anawak nu îi plăcea ce plănuise. *Tourist watching.* De râsul lumii! Dar dacă s-ar ajunge la o confruntare, la început Greywolf ar avea presa de partea lui. Davies şi-ar pierde din credibilitate, indiferent de câtă conştiinciozitate şi simţ al răspunderii ar da ei dovadă. Manevrele de protest ale militanţilor pentru drepturile animalelor, chiar şi venind din partea unei adunături dubioase ca aceşti *seaguards* ai lui Greywolf, le-ar confirma unora ideile preconcepute. Nu se străduia nimeni să facă deosebirea între solicitările organizaţiilor serioase şi fanaticii de genul unui Jack Greywolf. Lucrurile acestea se întâmplau abia mai târziu, când presa începea să analizeze faptele şi când răul era deja făcut.

Şi Dumnezeu ştie că Greywolf nu era singura grijă a lui Anawak.

Supraveghea oceanul cu atenţie, cu camera pregătită. Se întrebă dacă, după întâlnirea cu cele două balene cu cocoaşă, nu începea cumva să sufere de paranoia. Avea el vedenii sau comportamentul animalelor chiar suferise o schimbare?

– La dreapta! strigă Stringer.

Capetele oamenilor din zodiac se întoarseră în direcţia în care arăta Stringer. Mai multe balene cenuşii se apropiaseră de barcă şi executau manevre spectaculoase de scufundare. Păreau să-i salute cu înotătoarele pe cei din barcă. Anawak făcu poze pentru arhivă. Shoemaker ar fi bătut din palme de bucurie. Era o experienţă ca de poveste, de parcă animalele ar fi căzut de acord să îi despăgubească pe *whale watchers* pentru lunga aşteptare cu un generos număr de revistă. Mai departe în larg, trei balene mari cenuşii scoaseră capul din apă.

– Sunt balene cenuşii, nu-i aşa? întrebă Delaware.

Îl privea pe Anawak mestecând gumă, de parcă ar fi aşteptat vreun premiu.

– Nu. Sunt balene cu cocoaşă.

– I-auzi! De unde le vine numele ăsta tâmpit? Eu nu văd nici o cocoaşă.

– Nici nu au. Dar fac o cocoaşă când se scufundă. Cred că numele le vine de la arcuirea asta caracteristică a corpului.

Delaware ridică din sprâncene.

– Credeam că numele face referire la cocoaşele mici de la bot. Pe excrescenţele alea.

Anawak oftă.

– Iar eşti în opoziţie, Licia?

– Scuze. Deodată începu să dea agitată din braţe. Hei, ce fac astea aici? Ce-i cu ele?

Capetele celor trei balene cu cocoașă despicaseră în același moment suprafața apei. Căscaseră larg boturile uriașe, de li se vedea linia roz a cerului gurii pe mijlocul maxilarului superior. Se distingeau clar fanoanele atârnând. Sacii uriași de la gât păreau umflați. Printre balene se ridica spumă și încă ceva, sclipind ca niște paiete. Pești minusculi, zbătându-se sălbatic. Ca din neant apăruseră cârduri de pescăruși și de bodârlăi, care descriau cercuri deasupra spectacolului și se repezeau în jos să ia parte la ospăț.

– Mănâncă, spuse Anawak fotografiind.

– Grozav! Arată de parcă ar vrea să ne mănânce și *pe noi*.

– Licia! Nu te preface mai proastă decât ești.

Delaware își mută guma dintr-o parte în alta.

– Nu știi de glumă, zise plictisită. Știu, bineînțeles, că se hrănesc cu plancton și cu toate viețuitoarele alea minuscule. Doar că nu am văzut niciodată cum o fac. Am crezut tot timpul că pur și simplu înoată cu botul deschis.

– Balenele netede fac așa, spuse Stringer peste umăr. Balenele cu cocoașă au propria metodă. Înoată pe sub un banc de pești mici sau de raci copepozi și îl încercuiesc într-un inel de bule de aer. Animalele mici evită apa învolburată, încearcă să se țină la distanță de perdeaua de bule și rămân strânse grămadă. Balenele ies la suprafață, deschid gura și fac hap.

– Nu-i explica nimic, zise Anawak. Ea oricum știe totul cel mai bine.

– Hap? repetă Delaware.

– Așa se zice la balenele brăzdate. Își pot desface sacul gutural, și atunci arată de parcă ar fi umflate. Prin destinderea asta bruscă, își transformă gâtlejul într-un rezervor imens pentru preluarea hranei. Dintr-o înghițitură uriașă, cad victime planctonul și peștii, care rămân agățați în fanoane atunci când balenele expulzează apa.

Anawak se apropie de Stringer. Delaware păru să înțeleagă că voia să vorbească singur cu ea. Trecu balansându-de pe lângă timonă și se duse în față, la turiști, cărora începu să le explice procedeul hap.

După un timp, Anawak întrebă încet:

– Cum ți se par?

Stringer întoarse capul.

– Balenele?

– Da.

– E o întrebare ciudată. Se gândi o clipă. Ca de obicei, cred. Dar *ție* cum ți se par?

– Ți se par normale?

– Sigur. Sunt clar în febra spectacolului, dacă la asta te referi. Da, chiar, sunt al naibii de binedispuse.

– Nu ți se par cumva... schimbate?

Stringer își îngustă ochii. Soarele strălucea orbitor pe apă. În apropierea bărcii se ivi o spinare cenușie, care dispăru imediat. Balenele cu cocoașă se retrăseseră iar sub oglinda apei.

– Schimbate? întrebă Stringer lungind silabele. Ce vrei să spui cu asta?

– Ți-am povestit despre cele două *Megapterae* care au apărut brusc lângă barcă.

Folosise spontan denumirea științifică pentru balenele cu cocoașă. Ideea care îi umbla prin minte era destul de trăsnită. Așa suna cel puțin pe jumătate serios.

– Da. Și?

– Păi... a fost ciudat.

– Mi-ai povestit. Una pe fiecare parte. Să știi că ești de invidiat. Așa o fază unică, și eu iar nu am fost de față.

– Nu știu dacă a fost o chestie unică. Mi-au lăsat mai degrabă impresia că încercau să evalueze situația... de parcă ar fi plănuit ceva...

– Vorbești în dodii.

– Nu a fost o chestie prea plăcută.

– N-a fost plăcut? Stringer clătină capul a consternare. Ești nebun? Ăsta e exact genul de întâlnire la care visez eu. Aș vrea să fi fost eu în locul tău.

– Ba nu ai vrea. Nu ți-ar fi plăcut nici ție. De atunci mă tot întreb cine a observat pe cine și în ce scop...

– Leon, au fost balene. N-au fost spioni.

Anawak se frecă la ochi și ridică din umeri.

– În regulă, uită ce ți-am spus. Probabil că e o tâmpenie. M-oi fi înșelat.

Aparatul de emisie-recepție al lui Stringer începu să bârâie. Se auzi vocea pițigăiată a lui Tom Shoemaker.

– Susan? Treci pe 99.

Mai multe *whaling stations* emiteau și receptau mesajele pe frecvența 98. Era practic, pentru că astfel toți erau la curent cu ce putea fi văzut. Paza de coastă și Tofino Air foloseau de asemenea frecvența 98 și din păcate și unii pescari sportivi, a căror concepție despre *whale whatching* lăsa de dorit. Pentru discuțiile private, fiecare stație avea canalul său. Stringer schimbă frecvența.

– Leon e lângă tine? întrebă Shoemaker.

– Da, e aici.

Îi dădu lui Anawak aparatul de emisie-recepție. Anawak vorbi o vreme, apoi spuse:

– Bine, vin acolo. Da, se poate face și repede. Spune-le că vin cu primul zbor, cum ne întoarcem. Ne vedem.

– Despre ce ați vorbit? vru să știe Stringer când îi dădu aparatul înapoi.

– Cineva solicită informații. Cineva de la Inglewood.

– De la Inglewood? Societatea de navigație?

– Da. Au sunat de la direcție. Nu i-au dat detalii lui Tom. Au spus doar că au nevoie de sfatul meu. Și că e destul de urgent. Ciudat. Tom a avut impresia ca ar fi preferat să mă teleporteze acolo.

Inglewood trimise un elicopter. La nici două ore după convorbirea prin radio cu Shoemaker, Anawak admira priveliștea spectaculoasă

a insulei Vancouver defilând pe sub el. Dealurile acoperite de brazi alternau cu vârfuri muntoase abrupte, printre care sclipeau râuri și te ademeneau lacuri verzi-albăstrii. Frumusețea insulei nu putea ascunde însă faptul că industria lemnului făcuse pagube serioase în păduri. În ultima sută de ani ajunsese să fie cea mai dezvoltată ramură a industriei din regiune. Pe zone întinse defrișarea nu putea fi trecută cu vederea.

Lăsară în urmă orașul și zburară peste circulata Strâmtoare Georgia, peste vase de lux, bacuri, cargoboturi și iahturi private. În depărtare se înălțau crestele impozante ale Munților Stâncoși cu vârfurile acoperite de zăpadă. Turnuri din sticlă albastră și roz împrejmuiau un golf larg, de unde hidroavioanele decolau și aterizau ca păsările, la fel de colorate și de numeroase.

Pilotul luă legătura cu stația de la sol. Elicopterul coborî, descrise o curbă și se îndreptă spre docuri. La scurt timp după aceea aterizară pe o suprafață liberă, de dimensiunile unei parcări uriașe. Pe ambele laturi se ridicau stive de lemn de cedru, așteptând să fie transportate. Ceva mai departe, pucioasa și cărbunii zăceau în grămezi. Un cargobot uriaș ancora în debarcader. Anawak văzu un grup de oameni din care se desprinse un bărbat, venind spre ei. Părul îi flutura în vârtejul provocat de motoare. Purta palton și își adunase umerii, încercând parcă să se apere împotriva vântului rece. Anawak își desfăcu centura de siguranță și se pregăti să coboare.

Bărbatul deschise ușa. Era înalt și bine clădit, aproape de șaizeci de ani, cu o față rotundă și prietenoasă, și cu ochii vii. Îi întinse mâna zâmbind.

– Clive Roberts, se prezentă. Managing director.

Își strânseră mâinile. Anawak îl urmă pe Roberts până la grupul care părea ocupat cu inspectarea cargobotului. Observă marinari și persoane în civil. Priveau mereu în sus spre tribord, mergeau de-a lungul lui, se opreau și gesticulau.

– Foarte amabil că ați putut veni așa de repede, spuse Roberts. Trebuie să ne cerem scuze. De obicei nu dăm buzna așa, dar este un caz extrem de urgent.

– Nici o problemă, răspunse Anawak. Despre ce e vorba?

– Despre un accident. Probabil.

– Vaporul acela?

– Da, *Barrier Queen*. Mai exact, am avut o problemă cu șlepurile care trebuiau să îl aducă acasă.

– Știți că eu sunt expert în cetacee? Le studiez comportamentul. Balene și delfini.

– Exact depre asta este vorba. Studiu comportamental.

Roberts îi prezentă celelalte persoane. Trei făceau parte din managementul societății de navigație, ceilalți îl reprezentau pe partenerul tehnic al contractului. Puțin mai încolo, doi bărbați descărcau echipament de scufundare dintr-un transportor. Anawak le văzu fețele îngrijorate, apoi Roberts îl trase deoparte.

– Din păcate, deocamdată nu putem vorbi cu echipajul, spuse Roberts. Dar am să vă trimit o copie confidențială a raportului, imediat ce îl voi avea. Nu am vrea să facem prea multe valuri pe tema asta. Mă pot baza pe dumneavoastră?

– Bineînțeles.

– În regulă. Vă voi prezenta pe scurt evenimentele. După care veți hotărî dacă vreți să rămâneți sau să plecați. Indiferent ce veți decide, vom acoperi costul pierderilor sau al neplăcerilor pe care vi le-am cauzat.

– Nu-mi cauzați nici o neplăcere.

Roberts îl privi recunoscător.

– Trebuie să știți că *Barrier Queen* este un vapor destul de nou. A fost verificat recent de-a fir a păr, a ieșit perfect din toate punctele de vedere, certificat regulamentar. Un cargobot de 60 000 de tone, care până acum a tractat fără probleme vase de mare tonaj, în special spre Japonia și înapoi. Băgăm o grămadă de bani în siguranța vasului, mai mult decât am fi obligați. În orice caz, *Barrier Queen* era pe drumul de întoarcere, cu încărcătură maximă.

Anawak încuviință fără un cuvânt.

– Acum șase zile a ajuns în zona de 200 de mile marine din fața orașului Vancouver. Pe la trei dimineața. Timonierul a fixat cârma la 5°, o corectură de rutină. Nu a considerat că este necesar să arunce vreo privire pe afișaj. Departe în față se vedeau luminile altui vapor, după care te puteai orienta cu ochiul liber, și de fapt aceste lumini ar fi trebuit să se deplaseze doar spre dreapta. Dar au rămas pe loc. *Barrier Queen* își continua drumul drept înainte. Timonierul a manevrat cârma, fără să se observe vreo schimbare vizibilă de curs, așa că a învârtit-o la maximum și, în cele din urmă, i-a reușit. Din păcate i-a reușit prea bine.

– A intrat în careva?

– Nu. Celălalt vas era mult mai departe. Dar s-a blocat cârma. Vă imaginați că, în condițiile acelea, la o viteză de 20 de noduri, nu ai cum să oprești o navă de asemenea dimensiuni. *Barrier Queen a* început să descrie un cerc foarte strâns. S-a lăsat pe o parte, cu tot cu încărcătură. O înclinare de 10°, aveți idee ce înseamnă asta?

– Îmi pot imagina.

– Chiar deasupra nivelului apei se află deschizăturile pentru drenarea apei de pe puntea vasului. Valurile mari le inundă fără încetare și la fel de repede apa se scurge înapoi afară. În cazul unei înclinări atât de mari, se poate însă întâmpla ca aceste orificii să ajungă permanent sub apă. Atunci vasul se inundă cât ai clipi. Mulțumim lui Dumnezeu că marea era liniștită, dar a fost o situație critică. Cârma nu putea fi clintită din loc.

– Și din ce cauză?

Roberts tăcu un moment.

– Nu avem idee. Știm doar că abia acum începe nebunia. *Barrier Queen* a oprit motoarele, a emis S.O.S. și a așteptat. Era clar că nu mai putea fi manevrată. Mai multe nave din împrejurimi și-au modificat

prevăzătoare cursul îndreptându-se spre acel loc, iar din Vancouver au pornit două șlepuri de intervenție. Au ajuns două zile mai târziu, după-amiaza devreme. Un șlep de 60 de metri pentru intervenții în largul mării și o barcă de 25 de metri lungime. Cel mai dificil este totdeauna să arunci funia de la șlep astfel încât să fie prinsă de la bord. Dacă e furtună, poate dura ore întregi, o manevră nesfârșită, întâi sfoara subțire, apoi următoarea ca grosime, apoi parâma grea. Dar de data asta... Nu ar fi trebuit să fie o problemă, vremea rămăsese bună și marea era calmă. Dar șlepurile au fost împiedicate.

– Împiedicate? De cine?

– Păi... Roberts făcu o grimasă, de parcă i-ar fi fost penibil să spună mai departe. Se pare că... Pentru numele lui Dumnezeu! Ați auzit vreodată ca balenele să atace?

Anawak încremeni.

– Să atace vapoare?

– Da. Vapoare mari.

– Este ceva extrem de rar.

– Rar? Roberts ciuli urechile. Dar înseamnă că s-a mai întâmplat.

– A fost consemnat un caz. A avut loc în secolul al XIX-lea. Melville a scris un roman pe tema asta.

– Vă referiți la *Moby Dick*? Credeam că-i doar o carte.

Anawak scutură din cap.

– *Moby Dick* este povestea balenierei *Essex*. A fost într-adevăr scufundată de un cașalot. Un vas lung de 42 de metri, dar din lemn și probabil că era deja cam putrezit. Dar oricum. Balena a lovit vasul, care s-a umplut de apă în câteva minute. Se spune că echipajul a rătăcit pe mare săptămâni întregi în bărcile de salvare... A, da! Și anul trecut au avut loc două cazuri în fața coastei australiene. În ambele au fost răsturnate bărci pescărești.

– Cum s-a întâmplat?

– Le-au lovit cu coada. Cu ea pot lovi cel mai tare. Anawak se gândi. Un om și-a pierdut viața. Dar a murit de inimă, cred. Când a căzut în apă.

– Ce fel de balene au fost?

– Nu știe nimeni. Animalele au dispărut prea repede. Și în plus, în astfel de cazuri fiecare observă altceva. Anawak privi spre imensa *Barrier Queen*. Părea neatinsă. În nici un caz nu îmi pot imagina un atac al balenelor asupra *acestui* vapor.

Roberts îi urmări privirea.

– Șlepurile au fost atacate, răspunse. Nu *Barrier Queen*. Au fost lovite lateral. Se pare că pentru a le răsturna, dar nu le-a reușit. Apoi, ca să le împiedice să arunce frânghia și apoi...

– Au fost atacate?

– Da.

– Nu se pune problema. Anawak scutură din cap. O balenă poate răsturna ceva mai mic sau ceva la fel de mare ca ea. Nimic de dimensiuni mai mari. Și nu va ataca nimic mai mare, dacă nu este obligată.

– Echipajul se jură pe toate cele că așa s-a întâmplat. Balenele au...

– Ce fel de balene?

– Dumnezeule, ce fel de balene? Ce ați răspuns mai înainte la întrebarea asta? Fiecare vede altceva.

Anawak se încruntă.

– Bine, să zicem că e adevărat. Să ne imaginăm cel mai rău caz. Că șlepurile au fost atacate de balene albastre. *Balaenoptera musculus* crește până la 33 de metri lungime și atinge 120 de tone. E totuși cel mai mare animal care a trăit vreodată pe Pământ. Să presupunem că o balenă albastră încearcă să scufunde o barcă de aceeași lungime cu ea. Trebuie să fie la fel de rapidă ca barca, de preferință și mai rapidă. Dar mă rog, 50 până la 60 de kilometri pe oră atinge lejer pe distanțe scurte. Are o formă aerodinamică și nu trebuie să învingă cine știe ce forțe de frecare. Dar ce impuls poate dezvolta? Și ce contraimpuls dezvoltă barca? Pe scurt, cine împinge pe cine, dacă oamenii de la bord vin spre balene?

– 120 de tone e o greutate serioasă.

Anawak arătă cu capul spre camion.

– Puteți să-l ridicați?

– Ce? Camionul? Normal că nu pot.

– Cu toate că aveți punct de sprijin. Un corp care înoată nu se poate sprijini. Pur și simplu nu puteți ridica ceva mai greu decât propria greutate, indiferent dacă sunteți balenă sau om. Nu puteți păcăli diferența de masă. Dar înainte de toate trebuie să calculați greutatea balenei împotriva greutății apei dislocate. Nu mai rămâne prea mult. Doar forța de înaintare din înotătoare. Cu această forță e posibil să imprime un nou curs vaporului. Sau poate că alunecă imediat înapoi, sub unghiul din care a lovit. E cam ca la biliard, înțelegeți?

Roberts își frecă bărbia.

– Unii spun că ar fi fost balene cu cocoașă. Alții au vorbit de balene nordice cu înotătoare, iar cei de la bordul lui *Barrier Queen* cred să fi văzut cașaloți...

– Trei specii cum nu se poate mai diferite.

Roberts ezită.

– Domnule Anawak, eu sunt un om cu picioarele pe pământ! Mi se pare plauzibil ca șlepurile să fi nimerit pur și simplu în mijlocul unei turme. Poate că nu balenele au lovit vasele, ci invers. Poate că echipajul a reacționat prost. Dar adevărul este că animalele au scufundat șlepul cel mic.

Uluit, Anawak se holbă la Roberts.

– După ce a fost întinsă parâma, continuă Roberts, între prora lui *Barrier Queen* și pupa șlepului. Un lanț de fier bine întins. Au sărit din apă mai multe animale și s-au aruncat pe el. În cazul acesta nu era nici un fel de volum dislocat de scăzut, iar marinarii spun că ar fi fost vorba de niște exemplare destul de mari. Roberts făcu o pauză. Șlepul a fost smucit încoace și încolo și s-a răsturnat. S-a dat peste cap.

– Dumnezeule! Și echipajul?

– Doi dispăruți. Ceilalți au fost salvați. Vă puteți imagina de ce au făcut animalele așa ceva?

Bună întrebare, se gândi Anawak. Delfinii cu bot gros și balenele albe se recunosc în oglindă. Oare gândesc? Fac planuri? Într-o manieră pe care să o înțelegem măcar cât de cât? Ce resorturi au? Știu ce înseamnă „ieri“ și „mâine“? Ce interes ar putea avea să împiedice sau să scufunde un șlep de intervenție?

Doar dacă șlepul le-ar fi amenințat. Pe ele sau puii lor.

Dar cum și cu ce?

– Balenele nu obișnuiesc să facă așa ceva, răspunse Anawak.

Roberts avea o figură neajutorată.

– Și eu văd lucrurile în același fel. Dar echipajele sunt de altă părere. Șlepul mare a fost atacat în același mod. Într-un târziu, au reușit să fixeze parâma. De data asta nu a urmat un nou atac.

Anawak își privea pantofii gânditor.

– A fost o întâmplare, spuse. O întâmplare îngrozitoare.

– Credeți?

– Probabil că am ști mai multe dacă am afla ce s-a întâmplat cu cârma.

– Pentru asta i-am chemat pe scafandri, răspunse Roberts. Vor fi pregătiți în câteva minute.

– Mai au un echipament de rezervă în mașină?

– Cred că da.

Anawak încuviință din cap.

– Bine. Cobor cu ei.

Apa din porturi era un coșmar. Peste tot în lume. O supă murdară, în care păreau să se zbenguie cel puțin la fel de multe materii plutitoare câte molecule de apă. Fundul era acoperit în cea mai mare parte cu un strat de noroi gros de câțiva metri, din care se ridicau permanent particule și materie organică. Când marea se închise la loc peste capul lui Anawak, acesta se întrebă cum ar putea găsi ceva aici. Avea senzația că se scufundă într-o ceață maro. Distinse cu greu conturul celor doi scafandri în fața sa, iar în spatele lor o suprafață întunecată, difuză, pupa vasului *Barrier Queen.*

Scafandrii se uitară în direcția lui și făcură semnul OK, îndoind degetul mare și arătătorul. Anawak răspunse în același fel. Dădu drumul la aerul din vestă și pluti în jos de-a lungul pupei. După câțiva metri, aprinseră luminile de pe cască. Lanternele erau puternice. Luminau în special chestiile care pluteau prin jur. Aerul expirat bolborosea și pocnea în urechile lui Anawak, în timp ce coborau tot mai mult. Prin semiîntuneric se zări cârma, plină de crestături și pete. Era lăsată într-o parte. Anawak pipăi după consola cu batometru. Opt metri adâncime. Scafandrii din fața lui dispărură după pana cârmei. Doar conurile de lumină ale lanternelor li se mai vedeau rătăcind în continuare.

Anawak se apropie din partea cealaltă.

Întâi văzu doar margini cu muchii și carapace care se suprapuneau formând sculpturi bizare. Apoi își dădu seama că era acoperită de cantități uriașe de scoici dungate. Înotă mai aproape. În fisurile și crăpăturile din locul în care pana se învârtea în cuvă, organismele fuseseră măcinate formând un terci compact, casant. Nu era de mirare că nu mai putuseră clinti cârma. Era înțepenită acolo.

Se scufundă mai mult. Și aici totul era plin de scoici. Le atinse cu prudență. Animale mici, de maximum trei centimetri, stăteau lipite unele peste celelalte. Cu maximă prudență, ca să nu se taie în carapacele ascuțite, trase de ele până reuși să desprindă câteva, în ciuda opoziției întâmpinate. Erau deschise pe jumătate. Din interior ieșeau ațele încâlcite care le susținuseră. Anawak le strecură în recipientele de la centură și se gândi.

Nu se pricepea în mod deosebit la crustacee. Existau câteva soiuri de scoici care aveau un astfel de picior franjurat și lipicios. Cea mai cunoscută și mai rău famată dintre ele era scoica-zebră, adusă din Orientul Mijlociu. În ultimii ani se răspândise în ecosistemele americane și japoneze, și începuse să distrugă fauna locului. Dacă cele care năpădiseră cârma lui *Barrier Queen* erau scoici-zebră, atunci nu era de mirare că se strânseseră în straturi atât de groase. Oriunde apăreau, se înmulțeau instantaneu într-un mod inimaginabil.

Anawak învârti în palmă scoicile pe care le desprinsese.

Cârma era năpădită de scoici. Cel puțin așa arăta. Dar cum era posibil așa ceva? Scoicile-zebră distrugeau în primul rând sistemele de apă dulce. E adevărat că supraviețuiau și se dezvoltau și în apă sărată, dar aceasta nu explica modul în care putuseră asalta un vapor aflat în mișcare în largul mării, unde nu se afla nimic altceva decât apă, pe o adâncime de kilometri întregi. Sau andocaseră deja în port?

Vaporul venea din Japonia. Avea Japonia probleme cu scoicile-zebră?

Lateral, sub el, între cârmă și pupă, din nimicul tulbure ieșeau două aripi contorsionate, fantomatice și nerealiste ca dimensiuni. Anawak se duse și mai în jos, până când putu să cuprindă marginile uneia din aripi. Îi provocă o senzație de neplăcere. Întreaga elice avea un diametru de patru metri jumate. O construcție din oțel turnat care cântărea peste opt tone. Își imagină rapid cum ar fi dacă elicea s-ar învârti la turație maximă. Părea de necrezut că ar fi putut ceva măcar zgâria chestia asta. Orice s-ar fi apropiat prea mult de ea ar fi fost nimicit fără îndoială.

Dar și pe elice erau scoici.

Se impunea o concluzie care nu îi plăcu lui Anawak. Înaintă încet spre centrul elicei, agățându-se cu mâinile de margini. Degetele îi intrară în ceva alunecos. Se desfăcură bucăți dintr-o substanță deschisă la culoare, care se îndreptau spre el. Întinse mâna, prinse una și-o ținu în fața măștii.

Gelatinoasă. Ca guma.

Arăta ca o bucată de țesut.

Anawak întoarse pe toate părţile obiectul desfăcut în fâşii. Îl introduse în recipientul de colectare şi se împinse mai departe. Unul din scafandri se apropie de el, venind de pe partea opusă. Arăta ca un extraterestru cu lampa prinsă peste mască. Scafandrul îl chema prin semne. Anawak se împinse înainte şi înotă spre el între cuva cârmei şi elice. Se lăsă încet în jos, până când labele de scafandru i se loviră de arborele cotit la capătul căruia se afla elicea. Aici era şi mai multă materie vâscoasă. Se aşternuse ca o husă peste arbore. Scafandrii încercară să rupă zdrenţe din ea. Îi ajută şi Anawak, dar se chinuiră degeaba. În cea mai mare parte, era aşa de strâns lipită de elice, încât nu putea fi desprinsă cu mâinile goale.

Îşi aminti vorbele lui Roberts. Balenele încercaseră să dea la o parte şlepurile. Absurd.

Ce putea urmări o balenă prin sabotarea manevrei de andocare a unui şlep? Să scufunde *Barrier Queen?* Dacă valurile ar fi fost mai mari, s-ar fi putut întâmpla, căci cargobotul nu putea fi manevrat. Odată şi odată valurile tot ar fi crescut. Oare animalele voiau să împiedice *Barrier Queen* să ajungă la timp în ape mai sigure?

Aruncă o privire pe manometru.

Mai avea destul oxigen. Ţinând degetul mare întins, le arătă celor doi scafandri că vrea să inspecteze carena. Îi dădură semnul de OK. Lăsară elicea în urma lor şi înotară de-a lungul bordului. Anawak era cel mai jos, acolo unde carena cotea spre chilă. Lumina lanternei sale se plimba peste învelişul exterior de oţel. Vopseaua părea destul de nouă, doar în câteva locuri se puteau vedea zgârieturi sau decolorări. Se scufundă în continuare şi totul se întunecă şi mai tare.

Fără voia lui, Anawak privi în sus. Două pete difuze de lumină îi indicau locul în care scafandrii cercetau peretele lateral.

Ce se putea întâmpla? La urma urmei, ştia unde se află. Şi totuşi, o apăsare chinuitoare i se pusese pe piept. Vâsli cu picioarele şi pluti de-a lungul carenei. Nimic nu indica vreo stricăciune.

În momentul următor, lumina lanternei de pe casca lui se estompă. Mâna dreaptă a lui Anawak zvâcni în sus. Atunci îşi dădu seama că nu lampa era de vină, ci ceea ce lumina ea. Vopseaua navei reflectase lumina în mod uniform. Acum aceasta era brusc înghiţită de masa întunecată, crestată a scoicilor, sub care dispăruse parţial învelişul lui *Barrier Queen.*

De unde apăruse cantitatea asta enormă de scoici?

Anawak dădu să urce lângă scafandri. Apoi se răzgândi şi se lăsă să alunece şi mai adânc sub carenă. Acolo, spre chilă, cantitatea de scoici era şi mai mare. Dacă partea inferioară a lui *Barrier Queen* era acoperită peste tot în asemenea hal, atunci vasul trebuie să fi atins o greutate considerabilă. Era imposibil să nu fi observat nimeni starea în care se afla nava. În ape adânci, asemenea mase puteau încetini în mare măsură un cargobot.

Ajunsese acum destul de mult sub chilă, astfel încât trebui să se lase pe spate. La câţiva metri sub el, începea deşertul de noroi al bazinului din port. Apa era atât de tulbure aici, încât abia dacă mai vedea ceva, cu excepţia munţilor uriaşi de scoici de deasupra sa. Lovind rapid din

labele de scafandru, înotă mai departe în direcţia prorei, unde excrescenţele încetară la fel de brusc cum începuseră. Anawak realiză abia acum cât de masive erau. Atârnau sub *Barrier Queen* pe o grosime de aproape doi metri.

Ce a fost asta?

La marginea excrescenţelor se căsca o deschizătură.

Anawak pluti indecis în faţa ei. Apoi duse mâna la picior unde avea un cuţit prins în teacă, îl scoase şi îl înfipse în muntele de scoici din faţa sa.

Crusta se sparse.

Ceva ţâşni zvâcnind spre el, îl izbi în faţă şi aproape că îi smulse furtunul de oxigen din gură. Anawak sări înapoi. Capul i se izbi de carena vasului. O lumină orbitoare îi explodă în faţa ochilor. Vru să se ridice la suprafaţă, dar deasupra lui era tot chila. Încercă să se îndepărteze de scoici cu lovituri grăbite de labe. Se întoarse şi se trezi în faţa altui munte de carapace mici şi tari. Marginile acestora păreau lipite de carenă cu ceva gelatinos. Simţi că i se face greaţă. Se sili să se liniştească şi încercă să recunoască atacatorul, observând particulele ce dansau în jurul lui.

Dispăruse. Nu se mai vedea nimic, în afară de crustele scoicilor sudate în mod bizar.

Abia acum băgă de seamă că pumnul drept îi era încleştat. Strângea cuţitul. Nu îi dăduse drumul. De tăiş atârna o zdreanţă dintr-o masă transparent lăptoasă. Anawak o băgă alături de bucăţile de ţesut din recipientul de colectare. Apoi avu grijă să se îndepărteze. Îşi astâmpărase setea de aventură pentru moment. Cu mişcări controlate, menite să-i încetinească bătăile inimii, urcă până ajunse să plutească alături de peretele vasului, de unde văzu, în depărtare, lumina celor doi scafandri. Se îndreptă spre ei. Găsiseră şi ei excrescenţe. Unul din ei desprindea cu cuţitul un exemplar. Anawak privi concentrat. Se aştepta în orice moment să vadă ceva repezindu-se spre ei, dar nu se întâmplă nimic.

Cel de-al doilea scafandru ridică degetul mare şi urcară cu toţii încet la suprafaţă. Se lumină. Chiar şi pe ultimul metru apa mai era tulbure, apoi totul îşi recăpătă culoarea şi conturul. Anawak clipi în lumina soarelui. Îşi scoase masca de pe faţă şi inspiră recunoscător aerul proaspăt.

La debarcader îi aşteptau Roberts şi ceilalţi.

– Ce se întâmplă acolo jos? Managerul se apleacă în faţă. Aţi găsit ceva?

Anawak tuşi şi îşi curăţă plămânii de apa din port.

– Se poate spune că am găsit!

Stăteau adunaţi în jurul camionului de transport. Anawak stabilise cu scafandrii să dea el raportul.

– Scoici care blochează cârma? întrebă Roberts neîncrezător.

– Da. Scoici-zebră.

– Cum se poate întâmpla așa ceva, pentru Dumnezeu?

– Bună întrebare. Anawak deschise recipientul cu probe de la cingătoare și lăsă fâșia de gelatină să alunece cu grijă într-un recipient mai mare. Își făcea griji pentru starea în care se afla țesutul. Arăta de parcă ar fi început să se descompună.

– Pot doar să presupun, dar eu văd lucrurile așa: Timonierul stabilește un curs de 5°. Dar cârma nu se clintește. Este blocată de scoicile care s-au așezat peste tot. În principiu, nu e deosebit de greu să blochezi o cârmă, știți asta mai bine decât mine. Doar că așa ceva nu se întâmplă aproape niciodată. Asta știe și cârmaciul, de aceea nici nu-i vine ideea c-ar putea să o blocheze ceva. Crede că a învârtit prea puțin de cârmă, așa că vrea să continue, dar cârma tot nu se mișcă. Rotorul este, de fapt, la turație maximă. Încearcă să execute comenzile. În cele din urmă, tipul se hotărăște să dea tot ce se poate și în sfârșit elicea se eliberează. În timp ce se învârte, scoicile din spațiile goale sunt măcinate, dar nu se desprind. Terciul ăsta blochează mai departe cârma, ca nisipul într-un angrenaj. Se bagă înăuntru și nu mai poate ieși. Anawak își dădu la o parte părul din ochi. Dar ăsta nu e cel mai îngrijorător lucru.

– Dar care?

– Rezervoarele sunt libere, dar elicea este acoperită de scoici. Nu știu cum au năpădit chestiile astea vaporul, dar un lucru vă pot spune cu certitudine: chiar și cea mai tare scoică și-ar fi pierdut carapacea în fața unei elice în mișcare. Deci animalele s-au urcat fie în Japonia, ceea ce m-ar mira, pentru că până la două sute de mile marine de Canada cârma a funcționat fără probleme, fie au venit cu puțin timp înainte de a se opri vasul.

– Vreți să spuneți că au atacat vaporul în plin ocean?

– Mai degrabă l-au luat cu asalt. Încerc să îmi imaginez ce s-a întâmplat. Un banc gigantic de scoici năpădește cârma. Când elicea se blochează, vaporul se înclină. Câteva minute mai târziu, vaporul stă pe loc. Elicea se oprește. Vin tot mai multe scoici, se fixează pe cârmă. Pentru a cimenta blocada, ca să zic așa, ele ajung la elice și la restul carenei.

– De unde să apară tonele de scoici mature? întrebă Roberts privind neajutorat în jur. În mijlocul oceanului!

– De ce împing balenele șlepuri și sar pe parâme? Dumneavoastră ați început cu poveștile astea ciudate, nu eu.

– Da, dar... Roberts își mușcă buza de jos. Toate s-au întâmplat în același timp. Nu știu nici eu, dar sună de parcă ar exista o legătură între ele. Dar nu are nici un sens. Scoici și balene.

Anawak ezită.

– Când a fost controlată ultima dată partea inferioară a lui *Barrier Queen?*

– Se fac tot timpul controale. Și *Barrier Queen* avea o vopsea specială. Nici o grijă, e ecologică! Dar nu se pot lipi prea multe lucruri de ea. Poate doar niște raci de mare.

– În orice caz, nu sunt doar nişte raci de mare. Anawak se opri şi privi în gol. Dar aveţi dreptate! Nici nu ar avea ce căuta acolo. Ai putea crede că *Barrier Queen* a fost supusă săptămâni întregi invaziei de larve de scoici şi în afară de asta... era şi o arătare între scoici...

– Ce arătare?

Anawak îi povesti de vietatea care ţâşnise din muntele de scoici. Retrăi scena în timp ce povestea. Şocul şi cum se lovise cu capul de chilă. Şi acum îi mai vuia de la lovitură. Văzuse stele verzi în faţa ochilor...

Nu, fulgere de lumină.

Un fulger, mai exact.

Brusc îşi dădu seama că fulgerul nu fusese în capul său, ci în faţa lui, în apă.

Chestia aia fulgerase.

Rămase câteva momente fără grai. Uită să-şi continue raportul, pentru că îşi dădu seama că acea creatură luminase. Dacă era adevărat, însemna că provine de la adâncimi mai mari. Dar atunci nu avea ce căuta lipită de *Barrier Queen* în port. Trebuie să fi ajuns la înveliş odată cu scoicile, în largul mării. Poate că acestea momiseră vietatea, servindu-i drept hrană. Sau drept protecţie. Şi dacă era o caracatiţă...

– Doctor Anawak?

Îşi întoarse din nou privirea spre Roberts.

Da, îşi spuse, o caracatiţă. Asta trebuie să fi fost. Pentru o meduză era prea rapidă. Şi prea puternică. Despicase scoicile de parcă ar fi fost un singur muşchi elastic. Atunci îşi aminti că ţâşnise afară exact în momentul în care băgase cuţitul prin fantă. Probabil că o rănise. Îi provocase oare durere? Cuţitul declanşase, probabil, un reflex...

Nu trebuie să exagerezi, îşi spuse. Ce mare lucru ai putut să vezi în supa aia groasă? Mai mult te-ai speriat.

– Ar trebui să cercetaţi bazinul portului, spuse către Roberts. Dar întâi trimiteţi probele astea, arătă spre recipientele închise, cât mai repede la institutul de cercetare din Nanaimo. Transportaţi-le cu elicopterul. Merg şi eu, ştiu cui să i le dau pe mână.

Roberts încuviinţă. Apoi îl trase pe Anawak deoparte.

– La naiba, Leon! Ce crezi *cu adevărat* despre ce s-a întâmplat? întrebă în şoaptă. Este imposibil ca într-un timp aşa de scurt să se formeze depuneri de câţiva metri grosime. Nava asta nu a lâncezit săptămâni întregi.

– Scoicile astea sunt precum ciuma, domnule Roberts...

– Clive.

– Clive, bestiile astea nu apar pe rând, ci atacă mereu ca o trupă de comando. Atât se ştie.

– Dar nu *chiar atât* de repede!

– Fiecare din scoicile astea blestemate poate avea până la o mie de urmaşi pe an. Larvele plutesc pe curentul apei sau ca pasageri clandestini printre solzii peştilor şi în penajul păsărilor acvatice. În lacurile americane au fost găsite locuri unde trăiesc 900 000 de exemplare pe un singur metru pătrat şi au venit aproape peste noapte. Ocupă

instalațiile de apă potabilă, circuitele de răcire ale regiunilor industriale din apropierea râurilor, astupă și distrug conductele, și se pare că se simt la fel de bine în apă sărată ca în lacuri și râuri.

– Bine, dar vorbești despre larve.

– Milioane de larve.

– Din partea mea, pot fi și miliarde în portul din Osaka sau pe ocean. Ce importanță are? Chiar vrei să spui că toate ar fi devenit animale adulte, cu carapace completă și tot tacâmul, în câteva zile? Adică, ești absolut sigur că avem de-a face cu scoici-zebră?

Anawak privi în spate spre camionul scafandrilor. Băgau echipamentul înăuntru. Recipientele cu probe etanșe se aflau în față, într-o cutie de plastic.

– Avem o ecuație cu mai multe necunoscute, îi răspunse. Dacă balenele au încercat într-adevăr să dea la o parte șlepurile, trebuie să ne gândim de ce au făcut asta. Pentru că se întâmpla deja ceva cu vaporul, ceva ce trebuia să fie dus la bun sfârșit? Pentru că ar fi trebuit să se scufunde, după ce scoicile îl paralizau? Apoi acest organism necunoscut, care o ia la sănătoasa când îi descopăr ascunzătoarea. Cum îți sună treaba asta?

– Ca urmarea la *Independence Day*, cu altă recuzită. Chiar crezi că...

– Stai puțin. Să luăm aceeași ecuație. O turmă cam nervoasă de balene cenușii și cu cocoașă se simte deranjată de *Barrier Queen*. În plus, mai vin și două șlepuri și dau peste ele. Ele ripostează. Din pură întâmplare, vaporul mai e lovit și de o plagă biologică pe care a luat-o din străinătate, cum se aleg turiștii cu vărsat de vânt. Să mai admitem și că în ocean un calmar s-a rătăcit printre munții de scoici.

Roberts se holbă la el.

– Știi, eu nu cred în scenarii S.F., continuă Anawak. Totul este o problemă de interpretare. Trimiteți câțiva oameni jos. Să îndepărteze excrescențele, să vadă dacă mai sunt oaspeți surpriză în spatele lor și să îi prindă.

– Ce crezi, pe când putem aștepta rezultatele din Nanaimo?

– Peste câteva zile, sper. Ar fi bine să primesc un exemplar al raportului.

– Confidențial, sublinie Roberts.

– Se înțelege. La fel de confidențial aș vrea să stau de vorbă și cu echipajul.

Roberts încuviință.

– Aici nu am eu ultimul cuvânt. Dar voi vedea ce pot să fac.

Se întoarseră la camion și Anawak își îmbrăcă geaca.

– În astfel de cazuri, se obișnuiește să fie chemați cercetătorii? întrebă Anawak.

– Acesta nu este un caz obișnuit, clătină din cap Roberts. A fost ideea mea, îți citisem cartea și știam că ești pe Vancouver Island. Comisia de control nu e foarte încântată de inițiativă. Dar cred că a fost corectă. Noi nu ne pricepem așa de bine la balene.

– Îmi voi da toată silința. Să încărcăm probele în elicopter. Cu cât le ducem mai repede la Nanaimo, cu atât mai bine. I le dăm direct lui

Sue Oliviera. Ea este şefa laboratorului. Specialistă în biologia moleculară, extrem de capabilă.

Mobilul lui Anawak începu să sune. Era Stringer.

– Trebuie să vii cât poţi de repede, spuse ea.

– Ce se întâmplă?

– Am primit un mesaj radio de pe *Blue Shark*. Au ieşit în larg şi au probleme.

Anawak avu o presimţire rea.

– Cu balenele?

– Pe naiba! Stringer o spuse de parcă îl credea dus cu pluta. Ce probleme să avem cu balenele? Tâmpitul ăsta ne stresează iar, dobitocul dracului!

– Care tâmpit?

– Cum care! Jack Greywolf.

6 aprilie

Kiel, Germania

La două săptămâni după ce îi predase Tinei Lund rapoartele asupra analizei viermilor, Sigur Johanson stătea într-un taxi care îl ducea la cea mai renumită adresă din Germania pentru științele geologice marine, Institutul de cercetare Geomar.

Cercetătorii din Kiel erau consultați ori de câte ori era vorba despre configurația, formarea sau istoria fundului mării. Chiar și James Cameron intra și ieșea de la oamenii din Kiel pentru a-și primi binecuvântarea pentru proiecte de genul *Titanic* sau *The Abyss*. Pentru opinia publică, munca cercetătorilor de la Geomar era mai degrabă greu de explicat. Căutatul prin sedimente și măsurarea concentrațiilor de sare părea să contribuie la prima vedere prea puțin la aflarea răspunsurilor cu privire la marile probleme umane. Oricum, nimeni nu și-ar fi imaginat ceea ce la începutul anilor nouăzeci nici măcar oamenii de știință nu credeau – că pe fundul mărilor, departe de lumina soarelui și de căldură, nu se întindea doar un deșert pustiu și stâncos. Acolo jos colcăia viața. E adevărat că se știa de mai mult timp de existența speciilor exotice care trăiau de-a lungul faliei vulcanice a oceanului. Dar când, în 1989, geochimistul Erwin Suess de la Universitatea de stat din Oregon a fost chemat la centrul de cercetare Geomar, acesta a relatat despre lucruri și mai bizare, despre oazele de viață din izvoarele reci din regiunile abisale ale oceanelor, despre energii chimice misterioase care ar izvorî din miezul Pământului, și despre existența unor mari cantități dintr-o substanță căreia până atunci nu i se dăduse mare importanță, ea fiind considerată un produs exotic accidental: hidratul de metan.

Acesta a fost momentul când științele geologice au ieșit din conul de umbră pe care, ca majoritatea științelor, și-l aleseseră chiar ele. Au încercat să comunice cu lumea. Au alimentat speranța că în viitor catastrofele naturale, evoluțiile de climă și de mediu vor putea fi calculate și chiar influențate. În plus, metanul părea să fie răspunsul la problemele energetice ale lumii de mâine. Setea de informație a presei fusese declanșată și cercetătorii au învățat, reticenți la început, apoi tot mai mult ca niște staruri pop, să se folosească de interesul stârnit.

Bărbatul de la volanul taxiului care-l ducea pe Johanson spre fiordurile din Kiel părea să nu fi aflat prea multe despre acest subiect. De douăzeci de minute își exprima nedumerirea, cum se poate ca un centru de cercetare valorând milioane să fie dat pe mâna unor nebuni

care, o dată la câteva luni, plecau în croaziere costisitoare, în timp ce el și alții ca el abia o scoteau la capăt. Johanson, care vorbea germana excelent, nu simțea nici o tragere de inimă să-l lămurească, iar omul continua să turuie. Gesticula, astfel încât mașina devia mereu de la drum.

– Nimeni nu știe ce fac ăia acolo, își vărsă șoferul năduful.

– Sunteți de la ziar? întrebă în cele din urmă, văzând că Johanson nu îi răspunde.

– Nu. Sunt biolog.

Șoferul schimbă fulgerător tema și începu să peroreze împotriva scandalurilor despre alimente, care se țineau lanț. Era evident că îl considera pe Johanson răspunzător, în orice caz acum profera acuze la adresa legumelor manipulate genetic și a produselor biologice, privindu-l provocator pe Johanson.

– Deci sunteți biolog. Știți cumva ce se mai poate mânca? Vreau să spun, fără să-ți faci probleme! Eu unul nu știu. Nu mai poți mânca nimic. N-ar trebui să mai consumăm nimic din ce vând ăștia. N-ar trebui să le dăm nici un cent pentru astfel de mâncare.

Mașina ieși pe sensul opus.

– Dacă nu mâncați nimic, atunci o să muriți de foame, spuse Johanson.

– Ei, și? Ce contează din ce cauză mori? Dacă nu mănânci, mori de foame. Dacă mănânci, mori din cauza mâncării.

– Sunt sigur că aveți dreptate. Eu personal aș prefera să mor din cauza unei fripturi de mușchi dopat, decât de la radiatorul cisternei ăsteia.

Șoferul apucă impasibil volanul și conduse mașina, în trombă, de-a curmezișul, peste trei benzi, ieșind de pe autostradă. Cisterna trecu pe lângă ei duduind. Pe partea dreaptă Johanson vedea apa. Merseră de-a lungul malului estic al fiordurilor din Kiel. Pe partea opusă, macarale uriașe se înălțau spre cer.

În mod cert, taximetristul îi purta pică lui Johanson pentru ultima observație, pentru că, începând din acel moment, nu îl mai onoră cu nici un cuvânt. Traversară străzile de la periferia orașului cu casele cu fronton ascuțit până când dintre ele apăru complexul întins de clădiri din țigle, sticlă și oțel, ciudat de nepotrivit în mijlocul vieții liniștite mic-burgheze a târgului. Șoferul coti brusc spre clădirea institutului și opri scrâșnind din roți. Motorul muri cu un horcăit. Johanson respiră adânc, plăti și coborî fiind convins că în ultimele cincisprezece minute trecuse prin pericole mai mari decât la bordul elicopterului Statoil.

– Chiar mi-ar plăcea să știu ce fac ăștia aici înăuntru, zise șoferul pentru ultima oară. Vorbise mai mult pentru propriul volan.

Johanson se aplecă și îl privi prin geamul portierei din dreapta.

– Chiar vreți să știți?

– Da.

– Încearcă să salveze pâinea taximetriștilor.

Șoferul îl privi nedumerit.

– Chiar așa de des nu avem noi curse aici, spuse nesigur.

– Nu. Dar pentru a o face, trebuie să circulaţi cu maşina. Dacă nu mai e benzină, puteţi să vă daţi rablele la fier vechi sau să vă orientaţi spre altceva. Asta se găseşte pe fundul mării. Metan. Combustibil. Încercăm să îl facem utilizabil.

Şoferul îşi încreţi fruntea. Apoi zise:

– Ştiţi care e problema? Nimeni nu-ţi explică asta.

– Scrie în toate ziarele.

– Scrie în ziarele pe care le citiţi *dumneavoastră*, domnul meu. Nimeni nu se străduieşte să îmi explice mie.

Johanson vru să răspundă. Apoi se mulţumi să încuviinţeze din cap şi trânti portiera. Taxiul întoarse şi plecă în trombă.

– Doctor Johanson.

Un tânăr bronzat ieşi dintr-o construcţie circulară de sticlă şi veni spre el. Johanson îi strânse mâna întinsă.

– Gerhard Bohrmann?

– Nu. Heiko Sahling. Biolog. Doctor Bohrmann va întârzia un sfert de oră, ţine o prelegere. Vă pot conduce acolo sau mergem să vedem dacă găsim o cafea la cantină?

– Dumneavoastră ce aţi prefera?

– Orice alegeţi. De altfel, sunt foarte interesanţi viermii dumneavoastră.

– V-aţi ocupat de ei?

– Toţi ne-am ocupat de ei. Haideţi să mergem, lăsăm cafeaua pe mai târziu. Gerhard termină imediat, până atunci intrăm la spectacol fără bilet.

Pătrunseră într-un foaier mare, amenajat cu gust. Sahling îl conduse în sus, pe o scară, peste un pod de oţel suspendat. Pentru un institut ştiinţific, cugetă Johanson, Geomar era suspect de luxos.

– Conferinţele se ţin de regulă în amfiteatru, explică Sahling. Dar acum este în vizită o clasă de elevi.

– Lăudabil.

Sahling zâmbi subţire.

– Un elev de cincisprezece ani nu face nici o diferenţă între un amfiteatru şi o sală de clasă. Aşa că am umblat cu ei prin institut şi au putut să-şi bage nasul peste tot şi să pună mâna pe aproape orice. Litoteca am păstrat-o la sfârşit. Gerhard tocmai le spune acolo povestea de noapte bună.

– Despre ce?

– Hidraţi de metan.

Sahling deschise o uşă glisantă. Podul se continua şi pe partea cealaltă. Ieşiră afară. Litoteca avea dimensiunile unui hangar de mărime medie. Clădirea era deschisă spre chei şi Johanson îşi aruncă privirea spre un vapor mărişor. De-a lungul pereţilor, stăteau stivuite lăzi şi aparatură.

– Aici se depozitează probele colectate, explică Sahling. În special, miez de sediment şi mostre de apă de mare. O istorie arhivată a pământului. Suntem mândri de ea, şi pe bună dreptate.

Sahling făcu un semn cu mâna. Un bărbat înalt aflat jos îi răspunse la salut, după care se întoarse spre grupul de adolescenţi care se înghesuiau curioşi în jurul lui. Johanson se sprijini de balustrada podului şi trase cu urechea la vocea care ajungea până la ei.

–... Unul din cele mai emoţionante momente pe care le-am trăit, spunea doctor Gerhard Bohrmann. La o adâncime de aproape opt sute de metri, gheara desprinsese câteva chintale de sediment amestecat cu o substanţă albă şi răsturna bucăţile pe puntea de lucru. Respectiv ce mai ajunsese până sus.

– S-a întâmplat în Pacific, explică Sahling vorbind încet. În 1996, pe vasul *Sonne*, la vreo sută de kilometri de Oregon.

– A trebuit să fim rapizi. Hidratul de metan este destul de instabil şi nesigur, continuă Bohrmann. Presupun că nici unul dintre voi nu ştie prea multe pe tema aceasta, aşa că voi încerca să vă explic în aşa fel încât să nu adormiţi de plictiseală. Ce se întâmplă pe fundul mării? Se formează gaz, printre altele. Metanul biogen, de exemplu, se formează de milioane de ani prin descompunerea resturilor de animale şi de plante. Când algele, planctonul şi peştii putrezesc, eliberează o mulţime de carbon organic. Descompunerea este realizată în principal de bacterii. Probabil ştiţi că în ocean domnesc temperaturi mici şi o presiune extraordinară. La fiecare zece metri, presiunea apei creşte cu un bar. Scafandrii ajung la 50 de metri, maxim 70, şi cu asta basta. Se pare că recordul de scufundare cu aer comprimat este de 140 de metri, ceea ce însă nu aş recomanda nimănui. Astfel de încercări se termină de cele mai multe ori cu moartea. Şi vorbim aici de adâncimi de la cinci sute de metri în sus! Aici fizica face cam ce vrea ea. De exemplu, dacă metanul urcă în concentraţii mari din interiorul Pământului până pe fundul mării, atunci acolo jos se întâmplă ceva neobişnuit. Gazul se combină cu apa rece din subteran, transformându-se în gheaţă. Veţi mai întâlni prin ziare termenul gheaţă de metan. Nu este întru totul corect. Nu metanul este cel care îngheaţă, ci apa din jur. Moleculele de apă se cristalizează formând structuri minuscule, în formă de cuşcă, în interiorul cărora se află câte o moleculă de metan. Ele comprimă gazul, astfel încât să ocupe un volum cât mai mic.

Unul dintre elevi ridică mâna ezitând.

– Ai o întrebare?

Băiatul şovăi.

– Cinci sute de metri adâncime nu este tocmai mult, nu? zise în cele din urmă.

Bohrmann îl privi tăcut câteva secunde.

– Nu eşti deosebit de impresionat, aşa-i?

– Ba da, mă gândeam doar că... ei bine, Jacques Picard a navigat cu un submarin în Groapa Marianelor, care are o adâncime de unsprezece mii de metri. Vreau să spun că asta e *într-adevăr* adânc! De ce nu apare gheaţa asta şi acolo jos?

– Jos pălăria, ai studiat istoria scufundărilor cu echipaj. Ce crezi tu personal?

Băiatul se gândi, după care ridică din umeri.

– Păi e clar, răspunse o fată în locul lui. Acolo jos sunt prea puține viețăți. La adâncimi de peste o mie de metri se descompune prea puțină materie organică, deci se formează prea puțin metan.

– Știam eu, murmură Johanson de sus de pe pod. Femeile sunt pur și simplu mai inteligente.

Bohrmann îi zâmbi prietenos fetei.

– Este adevărat. Bineînțeles că există întotdeauna excepții. Și într-adevăr, hidrat de metan se găsește și în zone mai adânci, chiar și la adâncimi de trei kilometri, când ajung acolo sedimente cu un conținut foarte mare de material organic. Așa se întâmplă în unele mări mărginașe. De altfel, am găsit concentrații de hidrat și în apă foarte mică, unde presiunea ar fi fost de fapt insuficientă. Dar atâta timp cât temperatura este suficient de scăzută, se formează hidrați, de exemplu pe șelful polar. Profesorul li se adresă din nou tuturor. Cu toate acestea, zăcămintele principale se află pe coasta continentelor între 500 și 1 000 de metri. Metan comprimat. În fața coastei americane am cercetat de curând un munte subacvatic, înalt de o jumătate de kilometru și lung de douăzeci și cinci de kilometri, format în cea mai mare parte din hidrat de metan. O parte e băgată adânc în rocă, iar alta stă liberă pe fundul mării. Știm totuși că oceanele sunt pline de el, ba am aflat chiar mai mult: coastele continentale subacvatice sunt ținute laolaltă tocmai datorită hidratului de metan! Acesta acționează ca mortarul. Dacă ne-am imagina că dispare tot hidratul dintr-o lovitură, atunci coastele continentale ar arăta ca un șvaițer. Doar că șvaițerul își păstrează forma, în ciuda găurilor. Coastele, în schimb, s-ar prăbuși! Bohrmann tăcu câteva secunde, astfel încât cuvintele să-și facă efectul. Însă asta nu e tot. Hidrații de metan, după cum am spus, rămân stabili doar la presiune foarte mare, în combinație cu temperaturi foarte scăzute. Ceea ce înseamnă că nu îngheață tot gazul metan, ci doar straturile superioare. Pentru că, spre centrul Pământului, temperaturile încep să crească din nou, iar adânc în sediment se află bule mari de metan care nu îngheață. Rămân în stare gazoasă. Nu pot scăpa pentru că stratul înghețat stă peste ele ca un capac.

– Am citit ceva despre asta, interveni fata. Japonezii încearcă să le exploateze.

Johanson se amuză. Își aducea aminte de anii școlii. În fiecare clasă era câte unul excepțional de bine pregătit, care știa deja jumătate din ceea ce ar fi urmat să învețe. Socoti că fata nu era prea îndrăgită de colegi.

– Nu doar japonezii, răspunse Bohrmann. Toată lumea ar vrea să exploateze rezervele de metan. Dar nu este un lucru ușor de pus în practică. Când am scos fragmentele de hidrat de la opt sute de metri adâncime, la jumătatea distanței s-au desprins din ele bule de gaz. Am putut aduce destul de mult pe punte, dar era doar o parte din ceea ce reușiserăm să scoatem de jos. V-am spus deja că hidratul de metan se destabilizează repede. Dacă temperatura apei de la cinci sute de metri adâncime ar crește doar cu un singur grad, s-ar putea întâmpla ca tot hidratul de acolo să devină instabil dintr-o mișcare. Așa că am intervenit

rapid şi am introdus fragmentele în nişte rezervoare cu azot, unde rămân stabile. Veniţi puţin mai încoace.

– Se descurcă bine, observă Johanson în vreme ce Bohrmann se duse cu grupul de elevi spre un raft cu rame de oţel sudate grosolan. Înăuntru erau stivuite recipiente de diferite mărimi. Jos de tot se aflau patru structuri argintii, ca nişte rezervoare. Bohmann scoase una dintre ele afară, îşi trase mânuşile şi deschise capacul. Se auzi un fâsâit. Şi din rezervor ieşi un abur alb. Câţiva elevi se dădură instinctiv un pas înapoi.

– Este doar azot. Bohrmann băgă mâna în recipient şi scoase la lumină o bucată cât pumnul, de aspectul unui bulgăre murdar de gheaţă. După câteva secunde, acesta începu să fâsâie uşor şi să pocnească. Îi făcu semn fetei să se apropie, rupse o bucată din bulgăre şi i-o întinse.

– Nu te speria, îi spuse. Este rece, dar o poţi lua în mână fără grijă.

– Miroase foarte urât, spuse fata cu voce tare.

Câţiva elevi râseră.

– Exact. Miroase a ouă stricate. Asta e gazul care scapă. Rupse bulgărele în mai multe bucăţi şi le împărţi. Vedeţi ce se întâmplă. Dungile murdare din gheaţă sunt particulele de sediment. În câteva secunde nu va mai rămâne nimic în afară de câteva firimituri şi o baltă de apă. Gheaţa se topeşte, iar moleculele de metan ies din cuşca lor şi se volatilizează. Se poate spune aşa: o bucată stabilă din fundul mării se transformă în câteva secunde în nimic. Asta am vrut să vă arăt.

Făcu o pauză. Elevii se concentrau cu toată atenţia la bulgării care se micşorau fâsâind. Din toate părţile se auzeau comentarii tendenţioase cu privire la putoare. Bohrmann aşteptă să se dizolve toţi bulgării, apoi continuă.

– Tocmai s-a mai întâmplat ceva ce n-aţi putut vedea. Şi este ceva decisiv pentru respectul binemeritat pe care îl aveam faţă de hidraţi. Spuneam mai devreme că acele cuşti de gheaţă sunt în măsură să comprime metanul. Din fiecare centimetru cub de hidrat pe care l-aţi avut în mână, tocmai s-au volatilizat 165 de centimetri cubi de metan. Topindu-se, hidratul îşi măreşte, aşadar, volumul de o sută şaizeci şi cinci de ori. Fulgerător. În urmă rămâne balta din mâna voastră. O poţi atinge cu vârful limbii, îi spuse Bohrmann fetei. Spune-ne ce gust are.

Eleva îl privi sceptică.

– Chestia asta puturoasă?

– Nu mai pute. Gazul s-a volatilizat. Dar dacă nu te încumeţi, o fac eu.

Se auziră râsete. Fata plecă încet capul şi gustă cu limba apa ce îi rămăsese în palmă.

– E apă dulce, strigă surprinsă.

– Corect. Când apa îngheaţă, sarea se separă, cum s-ar spune. De aceea, Antarctica este cel mai mare rezervor de apă dulce din lume. Munţii de gheaţă sunt formaţi din apă dulce. Bohrmann închise bine recipientul cu azot lichid şi îl împinse înapoi pe raft. Ceea ce tocmai aţi văzut este explicaţia în virtutea căreia se consideră că extragerea

hidratului de metan este o armă cu două tăişuri. Dacă intervenţia noastră provoacă instabilitatea hidraţilor, vor avea loc reacţii în lanţ. Ce s-ar întâmpla dacă ar dispărea mortarul care ţine laolaltă coastele continentale? Care ar fi influenţele asupra climei de pe Terra, dacă metanul din oceane s-ar evapora în atmosferă? Metanul este un gaz ce contribuie la efectul de seră, el ar putea încălzi mai departe atmosfera, s-ar încălzi şi mările la rândul lor şi aşa mai departe. Aici încercăm să găsim răspunsuri la toate aceste întrebări.

– Dar de ce se încearcă extragerea hidratului? întrebă un alt elev. De ce nu este pur şi simplu lăsat acolo jos?

– Pentru că ar putea rezolva problema energiei, strigă fata şi se mai împinse puţin în faţă. Am citit despre japonezi. Ei nu au materii prime, trebuie să importe totul. Metanul le-ar rezolva problemele.

– Asta este o prostie, replică băiatul. Dacă ridică şi mai multe probleme, atunci nu rezolvă absolut nimic.

Johanson începu să râdă.

– Aveţi dreptate amândoi. Bohrmann ridică mâinile. *Ar putea* rezolva problema energiei. De aceea, subiectul nu mai este de interes pur ştiinţific. Concernele energetice au început să investească în cercetare. Estimăm că hidraţii de gaze marini conţin de două ori mai mult metan decât în toate zăcămintele de gaze naturale, petrol şi cărbune din lume la un loc. Doar pe coasta de hidrat din faţa Americii, un areal care măsoară, oricum, 26 000 de kilometri pătraţi, se află 35 de gigatone. Asta înseamnă de o sută de ori mai mult decât gazele naturale consumate de Statele Unite într-un an întreg!

– Sună impresionant, îi şopti Johanson lui Sahling. Nici nu ştiam că este aşa de mult.

– E chiar mult mai mult, răspunse biologul. Nu reţin niciodată numerele, însă el le ştie cu exactitate.

De parcă i-ar fi auzit, Bohrmann spuse în continuare:

– Putem doar estima, dar e posibil ca în mare să se afle peste zece mii de gigatone de metan îngheţat. La acestea se adaugă bazinele de pe uscat, de pe pământurile îngheţate din Alaska şi Siberia. Doar ca să vă faceţi o idee asupra cantităţilor: totalitatea zăcămintelor de cărbune, petrol şi gaze naturale care ne stau astăzi la dispoziţie se ridică doar la cinci mii de gigatone, deci la jumătate. Prin urmare, nu e de mirare că industria energetică îşi sparge capul ca să afle cum se poate extrage hidratul. Un singur procent din acesta ar dubla dintr-un foc rezervele de combustibil ale SUA, care înregistrează de departe cel mai mare consum din lume. Dar se întâmplă şi aici ca peste tot şi ca întotdeauna: industria vede o uriaşă rezervă de energie, în timp ce ştiinţa vede o bombă cu efect întârziat, deci încercăm să cădem de acord ca nişte adevăraţi parteneri aflaţi, bineînţeles, mereu în slujba omenirii. Bun. Şi cu asta am ajuns la capătul expediţiei noastre. Vă mulţumesc că aţi venit. Bohrmann îşi reţinu un zâmbet. Şi că m-aţi ascultat, de fapt.

– Şi că aţi înţeles ceva, murmură Johanson.

– Să sperăm, adăugă Sahling.

– Vă țineam minte altfel, spuse Johanson câteva minute mai târziu, dând mâna cu Bohrmann. Pe internet aveați mustață.

– Am dat-o jos, răspunse Bohrmann pipăindu-și buza de sus. De fapt, este chiar vina dumneavoastră.

– Cum așa?

– Mă gândeam la viermii dumneavoastră. Chiar în dimineața asta. Eram în fața oglinzii și îmi imaginam viermele, când acesta a descris cu mijlocul corpului o întoarcere pe care mâna mea a copiat-o din rațiuni misterioase, cu aparatul de ras cu tot. Un colț al mustății s-a dus, așa că am jertfit și restul pe altarul științei.

– Așadar, am pe conștiință mustața dumneavoastră. Johanson ridică din sprâncene. Asta e ceva nou.

– Nici o problemă. Crește la loc de cum plecăm în expediție. Pe mare toate cresc mai mult sau mai puțin. Nici eu nu știu de ce. Poate că avem nevoie să ne imaginăm în postura de aventurieri, ca să nu ne apuce răul de mare. Haideți să mergem în laborator. Doriți întâi o ceașcă de cafea? Am putea face o escală la cantină.

– Nu, sunt curios. Cafeaua poate să mai aștepte. Plecați iar în expediție?

– În toamnă, încuviință Bohrmann în timp ce traversau pasarele și coridoare din sticlă. Vrem să ajungem în zonele de subducție ale Insulelor Aleutine și să cercetăm izvoarele reci. Aveți noroc că m-ați prins în Kiel. M-am întors acum paisprezece zile din Antarctica, după aproape opt luni petrecute pe mare. A doua zi am primit telefonul dumneavoastră.

– Ce ați făcut opt luni de zile în Antarctica, dacă permiteți să întreb?

– Am dus iernași pe gheață.

– Iernași?

Bohrmann râse.

– Cei care iernează acolo. Cercetători și tehnicieni. În decembrie, au început lucrul în stații. Grupul care se află acum acolo forează gheața de la patru sute cincizeci de metri adâncime. Nu este incredibil? Gheața veche conține în ea istoria climei din ultimii șapte mii de ani!

Johanson își aduse aminte de taximetrist.

– Cei mai mulți dintre semenii noștri nu vor fi foarte impresionați de munca aceasta, spuse. Nu vor pricepe cum i-ar putea ajuta pe ei istoria climei să învingă foametea sau să câștige următorul campionat mondial de fotbal.

– Aici avem și noi partea noastră de vină. Știința a stat retrasă în cochilia ei prea mult.

– Credeți? Mica dumneavoastră prelegere de adineauri nu a părut prea retrasă.

– Nu știu însă dacă ajută la ceva tot teatrul ăsta mediatic, spuse Bohrmann în timp ce coborau o scară. Nici zilele ușilor deschise nu ajută prea mult împotriva dezinteresului general. Am avut nu demult

o astfel de zi. A fost plin ochi, dar dacă ați fi întrebat după aceea pe careva dacă ar trebui să ni se aprobe alte zece milioane...

Johanson rămase tăcut o vreme. Apoi zise:

– Cred că problema o constituie mai degrabă universurile care ne despart pe noi, oamenii de știință, unii de alții. Ce credeți?

– Pentru că vorbim prea puțin între noi?

– Da. Sau, de exemplu, știința și tehnica, sau știința și armata. Toți vorbim prea puțin unii cu alții.

– Sau știința și concernele petroliere?

Bohrmann îl studie, privindu-l lung. Johanson zâmbi.

– Sunt aici pentru că are cineva nevoie de un răspuns, zise. Nu pentru a vă obliga să ne dați unul.

– Industria și armata depind de știință, indiferent dacă le place sau nu, interveni Sahling. Comunicăm pe deplin unii cu alții. Problema mi se pare a fi mai degrabă aceea că nu reușim să ne împărtășim reciproc propriile puncte de vedere.

– Și că nici nu vrem, de fapt!

– Corect. Ceea ce fac oamenii aceia pe gheață ne poate ajuta să combatem foametea. Dar la fel de bine munca lor poate duce la construirea unei arme noi. Privim același lucru, dar fiecare vede altceva.

– Și ignoră restul. Bohrmann încuviință dând din cap. Animalele astea pe care ni le-ați trimis, doctor Johanson, sunt un bun exemplu în acest sens. Nu știu dacă din cauza lor ar trebui pusă sub semnul întrebării inițiativa de pe coasta continentală. Dar, *in dubio*, eu aș tinde să cred acest lucru și să recomand prevăzător să nu se treacă la fapte. Aceasta este probabil diferența majoră dintre știință și industrie. Noi spunem: întrucât nu s-a demonstrat în mod satisfăcător ce rol joacă acest vierme, nu putem recomanda forarea. Industria pleacă de la aceeași premisă, ajunge însă la alt rezultat.

– Din moment ce nu s-a demonstrat ce rol joacă viermele înseamnă că nu joacă nici unul. Johanson îl privi. Și ce credeți dumneavoastră? Joacă vreun rol?

– Nu vă pot spune încă. Ce ne-ați trimis dumneavoastră este... ei bine, este destul de neobișnuit, ca să nu spun mai mult. Nu vreau să vă dezamăgesc, ce am descoperit până acum puteam să vă povestesc la fel de bine și la telefon, dar... În fine, m-am gândit că poate v-ar plăcea să aflați mai multe despre subiect. Aici vă putem arăta diferite lucruri.

Ajunseră în fața unei uși grele de oțel. Bohrmann acționă un întrerupător din perete, iar ușa culisă, deschizându-se fără zgomot. În mijlocul halei din spatele ușii trona un dulap uriaș, înalt cât o casă cu două etaje. La distanțe regulate erau inserate hublouri. Niște scări de oțel duceau în sus spre pasarele circulare, pe lângă aparatura conectată la dulap prin diverse țevi.

Johanson se apropie.

Văzuse pe internet poze cu aparatul acela, dar nu fusese pregătit pentru asemenea dimensiuni. Îl cuprinse o senzație ciudată când încercă să-și imagineze presiunea colosală din interiorul rezervorului plin cu apă. Un om nu ar supraviețui înăuntru nici măcar un minut.

Dulapul acesta era motivul pentru care Johanson trimisese o duzină de viermi la institutul din Kiel. Era un simulator. Înăuntru se afla o lume creată artificial: fundul mării, coasta și platforma continentală.

Bohrmann lăsă ușa de oțel să se închidă la loc în urma lor.

– Sunt oameni care se îndoiesc de sensul și scopul instalației, spuse el. Simulatorul poate oferi doar o imagine aproximativă a situației reale, dar e mai bine decât să ieșim de fiecare dată în larg. Problema cercetării geologice marine este că nu putem vedea decât decupaje minuscule ale realității. Aici avem posibilitatea să elaborăm teze general valabile, cel puțin în stadiu incipient. Putem studia bunăoară mai bine dinamica hidraților de metan în condiții schimbătoare.

– Aveți hidrați de metan aici înăntru?

– Vreo cinci chintale. Recent am reușit să îi și producem, dar nu ne place să vorbim încă despre asta. Industria ar vrea să punem simulatorul complet în serviciul ei. Sigur că ne-ar conveni să primim banii industriei. Dar nu putem să ne vindem pe bani libertatea de a cerceta.

Johanson își lăsă capul pe spate și privi în sus spre dulap. Deasupra lui, pe pasarela cea mai înaltă, se adunase un grup de cercetători. Scena părea ciudat de ireală, ca desprinsă dintr-un film cu James Bond din anii optzeci.

– Presiunea și temperatura din rezervor sunt reglabile, dar nu în trepte, continuă Bohrmann. Momentan, corespund unei adâncimi a mării de circa opt sute de metri. Chiar în pământ se află un strat de hidrați stabili gros de doi metri, ceea ce în natură înseamnă de douăzeci până la treizeci de ori mai mult. Sub acest strat simulăm căldura din miezul Pământului și avem de a face cu gazele libere. Este deci un fund al mării în toată regula, dar la dimensiunile unei machete.

– Fascinant, spuse Johanson. Dar ce anume faceți aici? Mai exact...? Mă refer la faptul că puteți cerceta, într-adevăr, dezvoltarea hidraților dumneavoastră, dar... Johanson se lupta să își găsească cuvintele. Sahling îi sări în ajutor.

– Vreți să știți ce anume facem aici, în afară de a privi?

– Da.

– Mai nou, încercăm să reconstituim o perioadă a istoriei Terrei, aflată cu 55 de milioane de ani în urmă. Undeva între paleocen și eocen, Pământul pare să fi trecut printr-o catastrofă climatică de dimensiuni mai mari. Oceanul s-a revărsat, pur și simplu. Șaptezeci la sută din vietățile de pe fundul mării, în special unicelulare, au murit. Zone întregi ale oceanului au devenit pentru o vreme potrivnice vieții. Pe continent, în schimb, a avut loc o revoluție biologică. În Antarctica au apărut crocodilii, iar primatele și mamiferele moderne din zona subtropicală au emigrat în America de Nord. O harababură fenomenală.

– De unde știți toate astea?

– Calote forate. Toate cunoștințele noastre despre catastrofa climatică le datorăm calotei forate în mare, la o adâncime de doi kilometri.

– Calota spune și ceva despre cauze?

– Metan, zise Bohrmann. Marea trebuie să se fi încălzit, iar cantități mai mari de hidrat de metan s-au destabilizat. Ca urmare, coastele intercontinentale au alunecat, eliberând și alte zăcăminte de metan. În decursul a doar câteva mii, poate sute de ani, miliarde de tone de gaze au fost eliberate în ocean și în atmosferă. Un cerc vicios. Metanul favorizează efectul de seră de treizeci de ori mai mult decât dioxidul de carbon. A încălzit atmosfera, prin urmare, oceanele s-au încălzit din nou și mai mulți hidrați s-au descompus, totul repetându-se la nesfârșit. Pământul s-a transformat într-un cuptor. Bohrmann îl privi. O temperatură a apei de cincisprezece grade, în loc de două-trei câte măsoară azi, asta e ceva.

– Pentru unii dezastruos, pentru alții... da, o schimbare provocată în mare parte de căldură. Înțeleg. În următorul capitol al micii noastre discuții, ne vom referi probabil la declinul omenirii, corect?

Sahling zâmbi.

– Nu bate încă la ușă. Dar există semne că ne aflăm într-o fază de oscilații sensibile de echilibru. Rezervele de hidrat din oceane sunt extrem de labile. Acesta este și motivul pentru care acordăm atâta atenție viermelui dumneavoastră.

– Cum ar putea influența un vierme stabilitatea hidraților de metan?

– N-ar putea cu nimic, de fapt. Viermele de gheață populează suprafața unor straturi de gheață cu o grosime de mai multe sute de metri. Topește câțiva centimetri de la suprafață și se mulțumește cu bacteriile.

– Dar viermele ăsta are maxilare.

– Viermele ăsta e o ființă fără nici un sens. Priviți-l cu atenție.

Pășiră până la un pupitru de control semirotund de la capătul halei. Lui Johanson îi amintea de centrala de comandă a lui *Victor*, doar că era puțin mai mare. Avea vreo două duzini de monitoare, majoritatea pornite, în care se puteau vedea imagini din interiorul rezervorului. Tehnicianul de serviciu îi salută.

– Observăm fenomenele cu douăzeci și două de camere simultan, în plus fiecare centimetru cub este supus unor măsurători continue, explică Bohrmann. Suprafețele albe de pe monitoarele din rândul de sus sunt hidrați. Vedeți? Aici, în stânga, este câmpul pe care am depus doi dintre polichеți. Asta s-a întâmplat ieri-dimineață.

Johanson privi cu atenție.

– Văd doar unul, zise.

– Uitați-vă mai bine!

Johanson studie atent imaginea. Deodată observă două pete întunecate. Arătă spre ele.

– Ce sunt astea? Adâncituri?

Sahling schimbă câteva cuvinte cu tehnicianul. Imaginea se modifică. Acum se vedeau ambii viermi.

– Petele întunecate reprezintă găuri, spuse Sahling. Derulăm filmul rapid.

Johanson privi viermii zbătându-se la suprafața gheții. O vreme se târâră încoace și încolo, încercând parcă să depisteze sursa vreunui

miros. În imaginile accelerate păreau a executa mişcări nefamiliare şi bizare. Smocurile de păr de pe ambele părţi ale corpului roz tremurau ca electrizate.

– Fiţi atent acum!

Unul din viermi se oprise locului. Corpul îi era străbătut de valuri ce pulsau.

Apoi dispăru sub gheaţă.

Johanson fluieră încet printre dinţi.

– Pe toţi sfinţii. Se îngroapă înăuntru.

Al doilea animal se afla încă la o oarecare distanţă de primul. Capul i se mişca în ritmul unei muzici inexistente. Brusc îşi scoase la iveală trompa cu maxilarul de chitină.

– Îşi sapă drum în gheaţă, strigă Johanson.

Privea ca paralizat spre monitor. De ce te miri? îşi spuse în acelaşi moment. Trăiesc în simbioză cu bacteriile care descompun hidrat de metan şi totuşi au maxilare pentru săpat.

Totul ducea la o singură concluzie. Viermii voiau să ajungă la bacteriile aflate mai adânc sub gheaţă. Privi încordat corpurile păroase scormonind prin hidrat. La derularea rapidă a imaginilor, părţile posterioare le tremurau. Dintr-odată dispărură. Pe gheaţă se mai vedeau doar găurile, sub forma unor pete întunecate.

Nu e nici un motiv de îngrijorare, îşi spuse. Şi alţi viermi sapă. Le place să sape. Unii găuresc vapoarele de la cap la coadă.

Dar de ce fac găuri în hidraţi?

– Acum unde sunt animalele? întrebă.

Sahling privi spre monitor.

– Au murit.

– Au murit?

– Au dat ortu' popii. S-au asfixiat. Viermii au nevoie de oxigen.

– Ştiu. Acesta este şi rostul simbiozei. Bacteriile hrănesc viermele, iar acesta le asigură oxigenul necesar făcând vârtejuri. Dar ce s-a întâmplat aici?

– Aici s-a întâmplat că viermii s-au dus singuri la moarte. Au săpat găuri în gheaţă de parcă ar fi fost griş cu lapte, până au nimerit în bula de gaz în care s-au asfixiat.

– Kamikaze, şopti Johanson.

– Arată într-adevăr ca o sinucidere.

Johanson se gândi.

– Sau ceva îi dezorientează.

– Posibil. Dar ce? În interiorul hidraţilor nu se află nimic ce ar putea declanşa un asemenea comportament.

– Poate gazul liber de dedesubt?

Bohrmann îşi frecă bărbia.

– Ne-am gândit şi noi la asta. Dar tot nu se explică de ce s-au sinucis.

Johanson văzu cu ochii minţii viermuiala de pe fundul mării. Sentimentul de neplăcere i se intensifică. Care ar fi urmările, dacă s-ar înfige în gheaţă milioane de viermi?

Bohrmann păru să îi ghicească gândurile.

– Animalele acestea nu pot destabiliza gheaţa, spuse. În mare, hidraţii au o grosime incomparabil mai mare decât aici. Creaturile acestea nebune pot zgâria suprafaţa, până la maximum o zecime din stratul de gheaţă. Apoi se sting, fără nici o îndoială.

– Şi acum? Veţi testa şi alţi viermi?

– Da. Mai avem câţiva. Poate profităm de şansa aceasta şi să cercetăm şi zona cu pricina. Cred că Statoil va saluta propunerea. *Sonne* va urca în săptămânile următoare spre Groenlanda. Putem pleca mai devreme în expediţie şi vizităm şi locul unde aţi găsit viermii. Bohrmann ridică mâinile. Dar nu eu decid. Alţii trebuie să hotărască. Lui Heiko şi mie ideea ne-a venit pe moment.

Johanson privi peste umăr spre rezervorul uriaş. Se gândi la viermii morţi din interior.

– Este o idee bună, spuse.

Ceva mai târziu, Johanson se duse să se schimbe la hotel. Încercă să dea de Lund, dar aceasta nu răspunse la telefon. Şi-o imagină în braţele lui Kare Sverdrup, ridică din umeri şi puse receptorul în furcă.

Bohrmann îl invitase la cină într-un bistro care se număra printre cele mai căutate adrese din Kiel. Johanson intră în baie şi se privi în oglindă. I se păru că ar trebui să-şi mai tundă barba. Cel puţin doi milimetri. Restul era în regulă. Părul încă destul de des, pe vremuri negru şi acum cu tot mai multe şuviţe cenuşii, îi cădea bogat pe spate. Pe sub sprâncenele negre şi stufoase, ochii îi scânteiau ca întotdeauna. Câteodată aproape că se îndrăgostea de propria charismă. Apoi iar se întâmpla să nu se mai considere aşa carismatic, mai ales dimineaţa devreme. Până acum, câteva ceşti de ceai şi un pic de îngrijire cosmetică fuseseră de ajuns ca să rezolve rapid problema. Nu de mult, o studentă îl comparase cu actorul german Maximilian Schell şi Johanson se simţise flatat până când realizase că Schell avea peste şaptezeci de ani. După aceea trecuse la altă cremă de faţă.

Cotrobăi prin geantă, îşi alese un pulover cu fermoar, îşi trase pe deasupra cu oarecare efort haina costumului şi îşi încolăci un fular la gât. Nu arăta bine îmbrăcat, şi chiar aşa îi plăcea să fie. Să nu pară bine îmbrăcat. Hainele nu se asortau niciodată. Îşi cultiva stilul dezordonat şi savura faptul că nu trebuia să-şi bată capul cu moda. În momentele de extremă luciditate, era însă dispus să admită că ţoalele pe care şi le adunase reprezentau o modă în sine, de care era la fel de dependent ca alţii de *haute couture* şi că acorda mai mult timp desăvârşirii aspectului de nepieptănat decât restul omenirii pieptănatului.

Îi zâmbi propriei imagini din oglindă, părăsi hotelul şi se urcă în taxi pentru a ajunge la întâlnire.

Bohrmann îl aştepta. Povestiră un timp despre una, alta, băură vin şi mâncară limbă de mare, care se dovedi excelentă. După o vreme, conversaţia se îndreptă din nou spre ocean.

La desert, Bohrmann întrebă ca din întâmplare:

– Sunteţi cumva familiarizat cu planurile Statoil?

– În mare doar, răspunse Johanson. Nu mă pricep în mod deosebit la afacerile cu petrol.

– Ce au de gând? Probabil că nu vor construi o platformă atât de departe în larg.

– Nu. Platformă, nu.

Bohrmann sorbi din espresso.

– Vă rog să mă scuzaţi, nu vreau să fiu prea insistent. Nu ştiu cât de confidenţiale sunt lucrurile astea, dar...

– E în ordine. Sunt cunoscut drept gură-spartă. Când cineva îmi încredinţează mie ceva, nu poate fi vreun secret.

Bohrmann râse.

– Deci ce credeţi că vor să construiască acolo?

– Se gândesc la o soluţie subacvatică. O fabrică automatizată complet.

– Aşa ca SUBSIS?

– Ce e aia?

– *Subsea Separation and Injection System.* Fabrică subacvatică. Funcţionează de câţiva ani pe Trollfeld, în canalul norvegian.

– N-am auzit de ea.

– Întrebaţi-i pe cei care au apelat la dumneavoastră. SUBSIS este o staţie de exploatare. Se află la o adâncime de 350 de metri pe fundul mării şi separă acolo petrolul şi gazul de apă. Momentan, acest proces are încă loc pe platforme şi apa de producţie se varsă în mare.

– Aşa este! Lund făcuse o aluzie la asta. Apa de producţie. O problemă cu peştii, care îşi pierd fertilitatea.

– Exact problema asta ar putea fi rezolvată de SUBSIS. Apa murdară este presată la loc în gaura de forare împingând în sus alt petrol, este separată din nou de acesta, presată iar în jos etcetera. Petrolul şi gazul ajung direct la mal, prin conducte. În sine, e un lucru bun.

– Dar?

– Nu ştiu dacă există un dar. Se spune că SUBSIS lucrează fără probleme la o adâncime de o mie cinci sute de metri. Producătorul afirmă că nici două mii nu ar fi vreo problemă, iar concernele petroliere îşi doresc cinci mii.

– Este realist?

– Pe termen scurt, da. Cred că tot ce funcţionează la scară mică reuşeşte şi la scară mare, iar avantajele sunt evidente. Foarte curând, fabricile automate vor înlocui platformele.

– Nu păreţi a împărtăşi euforia generală, observă Johanson.

Se lăsă o pauză. Bohrmann îşi scărpină ceafa. Părea că nu ştie exact ce să răspundă.

– Ce mă îngrijorează pe mine nu e fabrica, ci naivitatea întregii proceduri.

– Staţia este telecomandată?

– Complet. De pe uscat.

– Ceea ce înseamnă că eventualele reparaţii şi lucrări de întreţinere vor fi efectuate de roboţi.

Bohrmann încuviinţă.

– Înţeleg, zise Johanson după un timp.

– Problema are avantaje și dezavantaje, observă Bohrmann. Întotdeauna este riscant să pătrunzi pe un teritoriu necunoscut. Și oceanul este un teritoriu necunoscut. N-are rost să ne păcălim singuri. De aceea este poate corect să încercăm să automatizăm mijloacele de intervenție, în loc să periclităm vieți omenești. Este în ordine să trimitem roboți subacvatici pentru a observa fenomenele sau pentru a lua niște probe. Dar asta este deja altceva. Cum puteți remedia situația dacă are loc un accident la cinci mii de metri adâncime, când petrolul începe să țâșnească cu presiune din gaura de forare? Nici măcar nu cunoașteți terenul ca lumea. Tot ce aveți sunt măsurătorile. În ocean, suntem orbi. Cu sateliți, cu sonare sau cu valurile seismice putem realiza o hartă a morfologiei fundului mării cu o marjă de jumătate de metru. Detectăm rezervele de petrol și de gaze cu reflectoare de simulare a fundului mării, astfel încât harta să ne indice: aici poți să forezi, aici este petrol, aici sunt hidrați și dincolo trebuie să ai grijă... Dar *ce* este acolo jos, ce e *cu adevărat* tot nu știm.

– Exact părerea mea, murmură Johanson.

– Noi *nu vedem* efectele acțiunilor noastre și nici nu ne putem repezi pur și simplu până jos, dacă fabrica face greșeli. Nu mă înțelegeți greșit, eu nu sunt în nici un caz împotriva extracției de materii prime. Dar sunt de părere că nu trebuie să ne repetăm greșelile. Când a început extracția masivă de petrol, nimeni nu s-a gândit cum o să scăpăm de toate fiarele vechi pe care le-am înfipt atât de veseli în mare. Am deversat apa industrială și chimicalele în mare și în râuri după mottoul că o să le înghită ele. Am scufundat chestii radioactive în ocean, am exploatat și am nimicit resurse și forme de viață fără a ne gândi vreo clipă cât de complexe sunt legăturile dintre ele.

– Dar se vor construi fabricile automate?

– Fără îndoială. Sunt economice, fac accesibile niște zăcăminte la care forța de muncă umană nu ar ajunge niciodată. Și următorul pas va fi că totul se va baza pe metan. Pentru că arde mai curat decât orice alt combustibil. Adevărat! Trecerea de la petrol și cărbune la metan va încetini efectul de seră. Și asta este adevărat. Totul este în regulă, atâta timp cât se desfășoară în condiții ideale. Dar industriei îi place să confunde condițiile ideale cu realitatea. Și *vrea* să le confunde. Dintre toate prognozele, și-o va alege întotdeauna pe cea mai optimistă, ca să-i poată da drumul mai repede, chiar dacă nu se știe nimic despre cosmosul în care se intervine.

– Dar cum pot funcționa lucrurile așa? întrebă Johanson. Cum se poate extrage hidratul, dacă până la suprafață se descompune?

– Aici intervin fabricile automatizate. Hidratul poate fi topit la mare adâncime, încălzindu-l, de exemplu. Gazul eliberat este captat în pâlnii și condus în sus. Sună foarte bine, dar cine poate garanta că asemenea activități de topire nu declanșează o reacție în lanț, repetându-se astfel catastrofa din paleocen?

– Chiar credeți că s-ar putea întâmpla?

Bohrmann deschise brațele.

– Orice intervenţie necugetată este un comando sinucigaş. Dar deja a început. India, Japonia şi China sunt foarte active. Zâmbi trist. Şi nici ei nu ştiu ce se întâmplă acolo jos. Nu ştiu nimic.

– Viermi, murmură Johanson.

Se gândi la înregistrarea video făcută de *Victor* cu viermuiala de pe fundul mării. Şi la vietatea de rău augur care dispăruse aşa de repede în întuneric.

Viermi. Monştri. Metan. Catastrofă climatică.

Se impunea urgent încă un rând de băutură.

11 aprilie

Vancouver Island și Clayoquot Sound, Canada

Priveliștea îl înfurie pe Anawak.

De la cap la coadă, animalul măsura peste zece metri. Era una dintre cele mai mari orci călătoare pe care o văzuse vreodată, un mascul imens. În botul deschis pe jumătate, străluceau tipicele rânduri dese de dinți mici, conici. Probabil că era destul de bătrână, și totuși părea să plesnească de forță. Dar dacă priveai mai atent, vedeai locurile în care pielea alb cu negru nu mai strălucea, părând tocită și acoperită de cruste. Un ochi era închis și celălalt acoperit.

Oricât de mare ar fi fost, orca nu mai putea face rău nici unui somon. Zăcea moartă pe o parte în nisipul umed.

Anawak recunoscuse animalul imediat. În registre figura ca J-19, dar înotătoarea dorsală îndoită sub formă de iatagan îi atrăsese porecla de Ginghis. Anawak dădu ocol animalului și îl găsi ceva mai încolo pe John Ford, directorul programului de cercetare a mamiferelor marine de la Acvariul din Vancouver, stând de vorbă cu Sue Oliviera, șefa laboratorului din Nanaimo. Lângă ei se mai afla un bărbat. Stăteau în picioare sub copacii din apropierea țărmului. Ford îi făcu lui Anawak semn să se apropie.

– Doctor Ray Fenwick de la Institutul de Cercetări Oceanice și Pescuit, îl prezentă el pe necunoscut.

Fenwick venise pentru autopsie. După ce aflase vestea morții lui Ginghis, Ford propusese ca aceasta să nu fie efectuată în spatele ușilor închise, ci chiar pe plajă. Voia să dea ocazia unui număr cât mai mare de ziariști și studenți să arunce o privire în anatomia unei orci.

– Pe plajă are alt efect, mai spusese el. Nu este totul atât de antiseptic și distant. Stăm în fața unei orci moarte și a mării. Este mediul ei de viață, nu al nostru. Aproape că se află în pragul propriei uși. Dacă facem autopsia aici, atunci trezim mai multă înțelegere, mai multă compasiune și mai multă consternare. Este un truc, dar care funcționează.

Discutaseră problema toți patru, Ford, Fenwick, Anawak și Rod Palm de la Stația de cercetare marină de pe Strawberry Isle, o insulă minusculă din golful din Tofino. Oamenii de la Strawberry cercetau sistemele ecologice de la Clayoquot Sound. Palm își făcuse chiar un nume în cercetarea populației de orci. Căzuseră repede de acord să execute autopsia în public, pentru că așa puteau atrage atenția. Și Dumnezeu știe că orcile aveau nevoie de atenție.

– După aspectul exterior, a murit de o infecţie bacteriologică, răspunse Fenwick la întrebarea lui Anawak. Dar nu vreau să mă aventurez în pronosticuri îndrăzneţe.

– Nu vă aventuraţi deloc, zise Anawak sumbru. Vă amintiţi de anul 1999? Şapte orci au murit atunci, toate infectate.

– *The torture never stops*, fredonă Oliviera versul unei vechi piese a lui Frank Zappa. Îl privi şi îi făcu din cap un semn conspirativ. Vino cu mine.

Anawak o urmă până la cadavru. Două lăzi mari de metal şi un container stăteau pregătite pentru autopsie, pline de ustensile. Tranşarea unei orci era cu totul altceva decât autopsia unui om. Însemna muncă din greu, cantităţi imense de sânge şi o putoare îngrozitoare.

– Presa soseşte imediat, cu o grămadă de doctoranzi şi de studenţi pe urma ei, spuse Oliviera, aruncând o privire la ceas. Dacă tot ne-am adunat cu această ocazie regretabilă, să discutăm repede despre rezultatele probelor tale.

– Aţi făcut progrese?

– Pe ici, pe colo.

– Şi aţi informat Inglewood.

– Nu. M-am gândit să discutăm prima dată între noi.

– Sună de parcă ceva nu ar fi în regulă.

– Să spunem. Pe de-o parte suntem intrigaţi, pe de alta, dezorientaţi, răspunse Oliviera. În ceea ce priveşte scoicile, nu există nici un fel de documentaţie despre ele.

– Puteam să jur că sunt scoici-zebră.

– Într-un fel, da. Şi totuşi, nu sunt.

– Lămureşte-mă!

– Sunt două modalităţi de abordare. Sau avem de-a face cu o rudă de-a scoicilor-zebră sau cu o mutaţie. Ele arată ca nişte scoici-zebră, formează aceleaşi stratificări, dar la picior este ceva ciudat. Filamentele care formează piciorul sunt cam groase şi cam lungi. Le-am numit în glumă scoici cu duză.

– Scoici cu duză?

Oliviera se strâmbă.

– Nu ne-a venit altă idee. O mulţime dintre ele le-am putut studia încă vii şi dispun de... ei da, nu se lasă duse de apă, pur şi simplu, ca scoicile-zebră obişnuite, ci sunt capabile să navigheze, până la un anumit punct. Absorb apa şi o expulzează. Reculul le ajută să înainteze. Iar filamentele le utilizează pentru a stabili direcţia. Ca nişte elice mici, ce se învârt. Îţi aminteşte de ceva?

Anawak se gândi.

– Sepiile înoată prin propulsie.

– Unele. Dar mai există o paralelă. Nu te prinzi de asta decât dacă ai o minte isteaţă, dar avem destule la laborator. Vorbesc despre dinoflagelate. Câteva dintre aceste unicelulare deţin două bice la capăt. Cu unul stabilesc direcţia, celălalt se învârte şi le propulsează.

– Nu aţi luat-o cam pe departe?

– Să spunem că e vorba de convergență într-o interpretare largă. Ne cramponăm de orice. În tot cazul, eu nu cunosc nici o scoică în stare să se deplaseze în felul acesta. Sunt mobile ca un banc de pești și reușesc astfel, în ciuda carapacelor, să înoate și în sus.

– Asta ar explica cum au reușit să ajungă la carena lui *Barrier Queen* în mijlocul mării, reflectă Anawak. Și asta vă nedumerește?

– Da.

– Și ce vă dezorientează?

Olivia păși spre coada balenei moarte și își trecu mâna peste pielea neagră.

– Fâșiile acelea de țesut pe care le-ai adunat acolo jos. Nu știm ce să credem despre ele și, sinceri să fim, nici nu am mai apucat să facem mare lucru cu ele. Substanța se descompusese în mare parte. Puținul pe care l-am analizat ne-a permis să tragem concluzia că aceeași chestie era și pe elicea vaporului, și pe vârful cuțitului tău. În rest, nu seamănă cu nimic din ce cunoaștem noi.

– Vrei să spui că l-am rașchetat de pe carenă pe E.T.?

– Capacitatea țesutului de a se contracta pare a fi disproporțional de dezvoltată. Deosebit de rezistent și totodată fantastic de flexibil. Nu știm ce este.

Anawak se încruntă.

– Vreun semn de bioluminiscență?

– Este posibil. De ce?

– Pentru că am avut senzația că a luminat scurt.

– Chestia care a înotat spre tine?

– A țâșnit afară când scormoneam în depunerile acelea.

– Probabil că ai tăiat o bucată din ea și nu i s-a părut amuzant. Deși mă îndoiesc că acest țesut ar avea ceva asemănător nervilor. Ca să simtă durerea, vreau să spun. De fapt, este doar... o masă celulară.

Se auzeau voci. Un grup de oameni se apropia de ei, traversând plaja. Unii duceau camere de luat vederi, alții, materiale de scris.

– Începe, zise Anawak.

– Da. Oliviera îl privi descumpănită. Ce să facem acum? Să trimit datele la Inglewood? Mă tem că nu vor ști ce să facă cu ele. Să spun drept, mi-ar plăcea să mai primesc și alte probe. Mai ales din substanța respectivă.

– Am să-l contactez pe Roberts.

– Bine. Să înceapă măcelul.

Anawak privi orca nemișcată și fu cuprins de furie și de neputință. Era deprimant. După ce că întârziaseră săptămâni întregi, acum una dintre ele mai și murise.

– Fir-ar să fie de treabă!

Oliviera ridică din umeri. Între timp se puseseră în mișcare și Fenwick și Ford.

– Păstrează-ți lamentările pentru urechile presei, îi răspunse.

Autopsia durǎ mai mult de o oră, timp în care Fenwick asistat de Ford despică orca, îi scoase intestinele, inima, ficatul și plămânii,

explicându-i constituţia anatomică. Conţinutul stomacului fu răsfirat, dând la iveală o focă pe jumătate digerată. Spre deosebire de balenele de ţărm, orcile călătoare şi cele de larg mâncau lei de mare şi delfini, şi atacau uneori în grup şi câte o balenă.

Printre spectatori, ziariştii revistelor ştiinţifice erau în minoritate. În schimb, veniseră reprezentanţi ai cotidienelor, ai revistelor şi ai televiziunilor. Era grupul la care se aşteptaseră, care nu avea însă aproape deloc cunoştinţe de specialitate. Din acest motiv, Fenwick începu prin a prezenta caracteristicile specifice ale structurii corpului.

– Forma este cea a unui peşte, dar numai pentru că natura a adoptat acest plan de construcţie pentru o fiinţă care s-a mutat de pe uscat în apă. Aşa ceva se întâmplă des. O numim convergenţă. Specii complet diferite formează structuri convergente, cu alte cuvinte cu acelaşi efect, pentru a întâlni anumite condiţii de mediu.

Înlătură câteva bucăţi din pielea exterioară, dezvelind grăsimea aflată dedesubt.

– Încă o diferenţă: peştii, amfibienii şi reptilele sunt animale cu sânge rece, ceea ce înseamnă că temperatura lor corporală corespunde temperaturii mediului respectiv. Scrumbiile, de exemplu, trăiesc şi în Oceanul Arctic, precum şi în Mediterană, însă în Oceanul Arctic am măsura o temperatură de 4° Celsius, pe când la scrumbia din Mediterană 24° Celsius. La balene, acest lucru nu este valabil. Sunt animale cu sânge cald, ca şi noi.

Anawak privi lumea strânsă în jur. Fenwick tocmai făcuse o observaţie ce avea mereu priză la public:... „ca şi noi“, la aceste cuvinte lumea ciuli urechile. Balenele ni se aseamănă. Iat-o din nou, acea graniţă îngustă, în limitele căreia oamenii începeau să atribuie valoare vieţii.

Fenwick continuă.

– Indiferent dacă poposesc în Antarctica sau în Golful Californiei, balenele îşi menţin constantă temperatura corpului la 37° Celsius. De aceea corpurile lor dispun de un strat de grăsime numit untura balenei. Vedeţi masa aceasta albă, plină de grăsime? Apa acţionează sustrăgând căldura, însă acest strat împiedică să se piardă căldura corporală.

Privi în jur. Mâinile înmănuşate erau roşii şi cleioase de la sângele şi grăsimea animalului.

– În acelaşi timp, untura balenei poate însemna condamnarea ei la moarte. Problema tuturor balenelor care eşuează este greutatea lor corporală şi tocmai acest strat, uimitor în sine. O balenă albastră lungă de 33 de metri şi grea de 130 de tone cântăreşte de patru ori mai mult decât cei mai mari saurieni care au existat vreodată. O orcă ajunge la nouă tone. Conform legii lui Arhimede, care spune că fiecare corp scufundat într-un lichid pierde din greutatea lui cât masa lichidului dislocat, astfel de fiinţe pot trăi doar în apă. De aceea, pe uscat, balenele sunt strivite de propria greutate, iar efectul izolator al stratului de grăsime le încinge peste măsură, deoarece căldura absorbită din mediul

înconjurător nu mai este condusă mai departe. Multe balene care eşuează mor din cauza şocului termic.

– Dar aceasta? întrebă o ziaristă.

– Nu. În ultimii ani, am întâlnit aici tot mai multe animale al căror sistem imunitar s-a prăbuşit. Au murit din cauza infecţiilor. J-19 a împlinit 22 de ani. Nu mai era un animal tânăr, dar orcile sănătoase ating în medie 30 de ani. Deci avem de-a face cu o moarte prematură, şi nu se văd nicăieri semnele vreunei lupte. Eu aş spune că e vorba de o infecţie bacteriologică.

Anawak făcu un pas înainte.

– Dacă vreţi să ştiţi de ce întâmplă aşa ceva, vă putem explica, spuse el, străduindu-se să adopte un ton impersonal. Există o serie întreagă de cercetări toxicologice care arată că orcile din Columbia Britanică sunt otrăvite cu PCB şi alte substanţe ce intoxică mediul înconjurător. Anul acesta am demonstrat existenţa a peste 150 de miligrame PCB în ţesutul gras al orcilor. Nici un sistem imunitar uman nu ar avea vreo şansă împotriva acestei cantităţi de otravă.

Feţele privitorilor se întoarseră spre el. Văzu amestecul de uimire şi tulburare din ochii lor. Tocmai le servise un subiect de reportaj. Ştia că acum îi avea la mână.

– Partea rea la otrăvurile acestea este că sunt solubile în grăsime, continuă Anawak. Înseamnă că sunt transmise puilor prin laptele matern. Copiii oamenilor vin pe lume cu SIDA, noi relatăm faptele şi ne îngrozim. Extindeţi-vă, vă rog, groaza şi relataţi despre cele văzute aici. Rar o specie pe lumea asta care să fie otrăvită în asemenea măsură ca orcile.

Un ziarist îşi drese vocea.

– Doctor Anawak, ce se întâmplă dacă oamenii mănâncă din carnea acestor balene?

– Îngurgitează şi o parte din substanţele toxice.

– Cu urmări mortale?

– Pe termen lung, posibil.

– Aceasta nu înseamnă că industriile, cea a lemnului, de exemplu, care deversează aici fără să stea pe gânduri substanţe toxice în mare, sunt indirect responsabile şi de îmbolnăvirea oamenilor?

Ford îi aruncă o privire rapidă. Anawak ezita. Era o problemă spinoasă. Bineînţeles că omul avea dreptate, însă Acvariul din Vancouver încerca să evite orice confruntare directă cu industria locală, alegând în schimb calea diplomaţiei. Dacă ar prezenta elita economică şi politică din Columbia Britanică drept o posibilă bandă de criminali, atunci relaţiile s-ar înăspri şi nu dorea să îi strice planurile lui Ford.

– Consumul cărnii contaminate dăunează, în orice caz, sănătăţii umane, răspunse voit netranşant.

– Pe care industria a contaminat-o cu bună ştiinţă.

– Căutăm soluţii în această problemă. Împreună cu factorii responsabili.

– Înţeleg. Ziaristul îşi notă ceva. Mă gândesc în special la oamenii din patria dumneavoastră, doctore...

– Patria mea este aici, răspunse Anawak tăios.

Ziaristul îl privi nedumerit. Şi cum ar fi putut înţelege? Probabil că pur şi simplu făcuse cercetări amănunţite.

– Nu mă refeream la asta. Locul de unde proveniţi dumneavoastră...

– În Columbia Britanică nu prea se mai consumă carne de balenă sau de focă, îl întrerupse Anawak. În schimb, locuitorii cercului polar prezintă simptome puternice de otrăvire. În Groenlanda şi Islanda, în Alaska şi mai departe spre nord, în Nunavut, dar bineînţeles că şi în Siberia, Camceatca şi pe Insulele Aleutine, deci peste tot acolo unde mamiferele marine fac parte din hrana omului. Problema nu este atât *unde* sunt otrăvite animalele, ci că acestea migrează.

– Credeţi că balenele sunt conştiente că se otrăvesc?

– Nu.

– Dar în articolele dumneavoastră vorbiţi despre o anumită inteligenţă. Dacă animalele şi-ar da seama că e ceva în neregulă cu hrana lor...

– Oamenii fumează până li se amputează picioarele sau până mor de cancer pulmonar. Sunt complet conştienţi că se otrăvesc, şi totuşi o fac. Iar oamenii sunt în mod clar mai inteligenţi decât balenele.

– Cum puteţi fi aşa sigur? Poate că e exact invers.

Anawak oftă. Răspunse, cât putu de prietenos:

– Trebuie să privim balenele ca pe nişte balene. Sunt extrem de specializate, însă tocmai această specializare este cea care le impune limitele. Orca este o torpilă vie, cu formă aerodinamică ideală, îi lipsesc în schimb picioarele, mâinile cu care să apuce, nu dispune de mimică şi nu are vedere binoculară. Acelaşi lucru este valabil şi pentru delfini şi pentru orice fel de balene cu dinţi sau cu fanoane. Nu sunt nişte suboameni. E posibil ca orcile să fie mai inteligente decât câinii, iar balenele albe atât de deştepte, încât să fie conştiente de individualitatea lor, şi nu încape îndoială că delfinii posedă un creier unic. Dar vă rog să vă puneţi întrebarea ce fac aceste animale, la urma urmei, cu talentele pe care le posedă. Peştii trăiesc în acelaşi habitat cu balenele şi delfinii, modul lor de viaţă este asemănător în multe privinţe şi totuşi se descurcă cu un sfert de degetar de neuroni.

Anawak aproape că se bucură auzind sunetul slab al telefonului mobil. Îi făcu lui Fenwick semn să continue disecţia, se îndepărtă câţiva paşi şi răspunse.

– Ah, Leon, îl auzi pe Shoemaker. Poţi să scapi de unde eşti acum?

– Poate. Ce s-a întâmplat?

– Personajul a apărut din nou.

Furia lui Anawak depăşi orice limită.

Cu câteva zile în urmă, când se întorsese precipitat în Vancouver Island, Jack Greywolf şi *Seaguards* se retrăseseră deja, lăsând în urma lor două bărci pline de turişti nervoşi, care se lamentau în gura mare că fuseseră fotografiaţi şi luaţi în vizor ca nişte animale. Shoemaker reuşise

cu chiu, cu vai să calmeze spiritele. Fusese nevoit să le ofere câtorva dintre ei o altă cursă, gratuită. După aceea, apele se mai calmaseră. Şi cu toate astea, Greywolf obţinuse ce dorea. Provocase dezordine.

Cei de la Davies analizaseră toate variantele. Era mai bine să ia măsuri împotriva ecologiştilor sau pur şi simplu să îi ignore? Dacă ar fi ales o cale oficială ar fi însemnat să le ofere vizibilitate. Cei de teapa lui Greywolf le stăteau ca un spin în ochi organizaţiilor ecologice serioase, ca şi celor de la *Whale watchers*. Acţiunile lor se sfârşeau de fiecare dată cu procese care semănau multă confuzie în opinia publică neinformată. Însă cei care aveau dubii de partea cui se află adevărul înclinau să simpatizeze mai degrabă cu lozincile lui Greywolf.

Neoficial, s-ar fi putut implica într-o ceartă zdravănă. Dar unde duceau controversele cu Greywolf o dovedeau diversele condamnări anterioare ale acestuia, dar depindea de ei dacă se lăsau intimidaţi sau nu. Doar că nu îi ajuta prea mult. Aveau destule alte lucruri de făcut şi poate că Greywolf se mulţumea cu acest unic incident.

Aşa că hotărâră să îl ignore.

Poate aici a fost greşeala, îşi spuse Anawak conducând micuţa barcă cu motor de-a lungul plajei, peste Clayoquot Sound. Poate că Greywolf, cu mania lui de a se impune, ar fi fost mulţumit dacă ar fi primit măcar o scrisoare în care cineva să îşi exprime dezacordul. Ceva care să îi arate că fusese luat în seamă.

Cercetă cu privirea suprafaţa mării. Barca avea viteză şi nu voia să rişte să sperie sau poate chiar să rănească vreo balenă. Văzu de mai multe ori în depărtare cozi gigantice, şi nişte săbii negre şi strălucitoare tăiară valurile destul de aproape de el. Pe drum vorbi prin radio cu Susan Stringer, aflată pe *Blue Shark*.

– Ce fac indivizii? o întrebă. Devin violenţi?

Pe canalul radio se auzi un pârâit.

– Nu, zise Stringer. Fac poze, ca data trecută, şi ne insultă.

– Câţi sunt?

– Două bărci. Într-una, Greywolf şi încă unul, în cealaltă, alţi trei. Dumnezeule! Acum încep să mai şi cânte.

Un zgomot ritmic se auzi slab printre bâzâiturile aparatului.

– Bat toba, strigă Stringer. Greywolf bate din timpan şi restul cântă. Cântece de indieni! Incredibil!

– Staţi liniştiţi, auzi? Nu vă lăsaţi provocaţi. Ajung în câteva minute.

Departe, în faţa sa, se iviră petele albe ale bărcilor.

– Leon? Ce fel de indian e de fapt individul ăsta? Eu nu ştiu ce face aici, dar, dacă îşi invocă spiritele strămoşilor, aş vrea să ştiu cine urmează să apară.

– Jack e un farsor, spuse Anawak. Nu e indian deloc.

– Nu? Credeam că...

– Maică-sa este pe jumătate indiancă. Atâta tot. Vrei să ştii cum îl cheamă de fapt? O'Bannon. Jack O'Bannon. De unde până unde Greywolf.

Se lăsă o pauză, în timp ce Anawak se apropia de bărci cu viteză maximă. Zgomotul făcut de tobe ajungea deja peste apă până la el.

– Jack O'Bannon, zise Stringer lungind cuvintele. Ce grozav! Cred că o să-i...

– N-o să faci nimic. Mă vezi venind?

– Da.

– Să nu faci nimic. Aşteaptă-mă.

Anawak puse aparatul jos şi descrise o curbă largă, depărtându-se de ţărm. Acum vedea scena cu claritate. *Blue Shark* şi *Lady Wexham* se aflau în mijlocul unui grup de balene cu cocoaşă, care le înconjura de la oarecare distanţă. Ici-colo se vedeau cozile scufundându-se, precum şi nori de spumă. Coca albă, lungă de 22 de metri a lui *Lady Wexham* strălucea la soare. Două bărci mici şi prăpădite de pescari amatori, ambele vopsite într-un roşu strident, încercuiau vasul *Blue Shark* atât de strâns, încât păreau că vor să ia zodiacul cu asalt. Tobele se auziră mai tare, însoţite de un cântec monoton.

Greywolf nu părea să fi observat apropierea lui Anawak. Stătea în picioare în barca lui, lovea într-o tobă de indian şi cânta. Oamenii lui de pe partea cealaltă, doi bărbaţi şi o femeie, cântau cu el şi strigau din când în când blesteme şi înjurături. Şi în tot acest timp îi fotografiau pe pasagerii din *Blue Shark* şi aruncau în ei cu ceva lucios. Anawak îşi îngustă ochii. Erau peşti. Nu, maţe de peşte. Lumea se ferea, câţiva aruncară înapoi. Lui Anawak îi veni să intre în barca lui Greywolf şi să stea să se uite cum cade uriaşul peste bord, dar se stăpâni. Nu era o idee bună să le ofere turiştilor o scenă de luptă.

Se duse aproape de el şi strigă:

– Termină, Jack! Să stăm de vorbă.

Greywolf continuă să bată neobosit în tobă. Nici măcar nu se întoarse. Anawak văzu feţele nervoase şi stresate ale turiştilor. Prin radio se auzi vocea unui bărbat:

– Bună, Leon. Ne bucurăm să te vedem.

Era căpitanul de pe *Lady Wexham*, care se oprise la o depărtare de vreo sută de metri. Oamenii de pe puntea de sus se aplecau peste parapet, privind spre cele două zodiace asediate. Câţiva făceau poze.

– E totul în regulă la voi? se interesă Anawak.

– Totul în ordine. Ce facem cu dobitocii ăştia?

– Nu ştiu încă, răspunse Anawak. Încerc întâi cu vorba bună.

– Spune-mi dacă vrei să trec peste ei.

– Mai vorbim despre asta.

Bărcile roşii cu motor ale *Seaguards* începuseră să se lovească de *Blue Shark*. Greywolf se clătină în momentul în care barca i se ciocni de ambarcaţiunea de cauciuc şi continuă să bată în tobă. Penele de la pălărie îi tremurau în vânt. În spatele bărcilor se văzu o coadă urcând şi coborând, dar pe moment nimeni nu mai era atent la balene. Stringer privi cu duşmănie spre Greywolf.

– Hei, Leon. Leon! Anawak văzu pe cineva făcându-i cu mâna dintre pasagerii de pe *Blue Shark* şi o recunoscu pe Alicia Delaware. Purta ochelarii ei albaştri şi ţopăia în sus şi-n jos.

– Cine-s indivizii ăştia? Ce fac aici?

Anawak o privi uimit. Nu îi împuiase urechile acum câteva zile că era ultima ei zi petrecută pe insulă?

Dar acum nu avea timp pentru asta.

Îşi conduse barca în jurul bărcii lui Greywolf, o propti de-a curmezişul şi bătu din palme.

– OK, Jack. Mersi. Aţi cântat minunat. Acum spune ce doreşti.

Greywolf începu să cânte şi mai tare. Silabe monotone cu iz arhaic ce se modulau în sus şi în jos, tânguitoare şi agresive totodată.

– Jack, la naiba!

Dintr-odată se făcu linişte. Uriaşul lăsă toba în jos şi întoarse capul spre Anawak.

– Da, vă rog?

– Spune-le oamenilor tăi să termine. Atunci putem sta de vorbă. Vorbim despre tot ce vrei, dar spune-le să se retragă.

Greywolf se schimonosi la faţă.

– Nu se retrage nimeni, strigă.

– Ce e cu comedia asta? Ce vrei să obţii?

– Am vrut să îţi explic deunăzi la acvariu, dar nu ai catadicsit să stai să asculţi.

– Nu am avut timp.

– Iar acum nu am eu.

Oamenii lui Greywolf se puseră pe râsete şi pe chiuituri. Anawak încercă să-şi controleze furia.

– Îţi fac o propunere, Jack, spuse stăpânindu-se cu greu. Termini cu tărăboiul ăsta, ne întâlnim deseară la Davies şi ne spui tuturor ce ar trebui să facem noi, după părerea ta.

– Să dispăreţi. Asta să faceţi.

– De ce? Ce rău facem?

În imediata vecinătate a bărcii se ridicară două insule întunecate, brăzdate şi pătate ca stâncile roase de vreme. Balene cenuşii. Destul de aproape. Ar fi ieşit nişte fotografii minunate, dar Greywolf ruinase toată escapada.

– Plecaţi de-aici, strigă Greywolf. Se uita direct spre pasagerii de pe *Blue Shark* şi ridică mâinile ca pentru o invocaţie.

– Plecaţi şi nu mai deranjaţi natura. Trăiţi în armonie şi nu mai căscaţi gura la ea. Motoarele navelor voastre otrăvesc apa şi aerul. Răniţi animalele cu elicele vaselor. Le alergaţi pentru o poză. Le omorâţi cu zgomotul vostru. Asta e lumea balenelor. Plecaţi de-aici! Oamenii nu au ce căuta aici.

Ce dulcegărie, îşi spuse Anawak. Se întrebă dacă Greywolf chiar credea în cele debitate, dar oamenii lui începură să aplaude entuziasmaţi.

– Jack! Pot să-ţi amintesc că noi facem toate astea tocmai ca să *apărăm* balenele? Noi facem cercetare! *Whale whatching* le-a deschis oamenilor o nouă perspectivă. Dacă ne împiedici munca, sabotezi tocmai interesele animalelor.

– Vrei să ne povesteşti tu care sunt interesele balenelor? hohoti Greywolf. Poţi cumva să priveşti înăuntru capetelor lor, cercetătorule?

– Jack, termină cu rahatul ăsta cu indienii. Zi ce vrei!

Greywolf tăcu un timp. Oamenii lui se opriseră, nu-i mai fotografiau pe pasagerii de pe *Blue Shark* și nu mai aruncau în ei. Toți priveau spre el.

– Vrem să ajungem la opinia publică, zise.

– Unde, pentru numele lui Dumnezeu, ai tu aici opinie publică? Anawak făcu un gest larg. Câțiva oameni în bărci. Haide, Jack, putem sta la discuții, dar atunci hai să ajungem într-adevăr la opinia publică. Să ne întrecem în argumente și cine pierde se dă bătut.

– Ridicol, zise Greywolf. Așa vorbește fața palidă.

– Of, la dracu'! Anawak își pierdu răbdarea. Nu sunt așa de alb ca tine, O'Bannon, revino-ți odată!

Greywolf se holbă la el, de parcă i-ar fi dat cu ceva în cap. După care pe față i se lăți un zâmbet. Arătă spre *Lady Wexham*.

– De ce crezi că indivizii ăia de pe vasul vostru fotografiază și filmează cu atâta sârg?

– Te filmează pe tine și vrăjitoriile tale penibile.

– Bine, râse Greywolf. Foarte bine.

Brusc, Anawak înțelese. Printre turiștii de pe *Lady Wexham* erau ziariști. Greywolf îi invitase să vadă spectacolul.

Porcul dracului!

Vru să-i dea o replică pe măsură, când băgă de seamă că Greywolf încă se mai holba spre *Lady Wexham*, cu mâna întinsă. Anawak îi urmări privirea și își ținu respirația.

Chiar în fața vasului se catapultase din apă o balenă cu cocoașă. Fusese nevoie de o forță de împingere uriașă ca să-și ridice corpul masiv. Timp de o clipă, animalul păru că se susține doar în coadă. Un singur colț al cozii mai era sub apă, restul corpului stătea drept în sus, depășind puntea de pe *Lady Wexham*. Cutele longitudinale de pe maxilar și de pe partea inferioară a burții se vedeau clar. Înotătoarele laterale disproporționat de lungi stăteau desfăcute ca în zbor, strălucitor de albe, cu fladere negre și margini noduroase. Arăta de parcă ar fi vrut să iasă complet din apă, iar de pe *Lady Wexham* se auziră strigăte de uimire. Apoi corpul gigantic se lăsă să cadă încet pe o parte și atinse suprafața apei într-o explozie de spumă.

Cei de pe puntea superioară se traseră înapoi. O parte din *Lady Wexham* dispăru sub perdeaua de spumă. Din mijlocul ei apăru ceva masiv, întunecat. O altă balenă țâșni din adâncuri. Se ridică mult mai aproape de vas, înconjurată de o ceață strălucitoare de apă pulverizată, și Anawak știu, chiar înainte de a auzi țipetele de groază de pe *Lady Wexham*, că săritura asta nu avea să reușească.

Balena se lovi de *Lady Wexham* cu atâta putere, încât vasul începu să se clatine serios. Se auziră pârâieli și scârțâituri. Animalul se scufundă. Pe puntea de sus, oamenii se prăbușeau. Vasul se afla în mijlocul unui vârtej de spumă, când mai multe spinări se apropiară dintr-o parte și din nou se văzură două corpuri întunecate ridicându-se în aer și aruncându-se în carena vasului cu toată forța.

– Asta este răzbunarea, strigă Greywolf cu vocea întretăiată. Răzbunarea naturii!

Lady Wexham avea 22 de metri, fiind astfel mai lungă decât orice balenă cu cocoaşă. Era aprobată de Ministerul Transporturilor şi îndeplinea normele de siguranţă prevăzute de paza de coastă canadiană pentru vasele pescăreşti în caz de mare agitată, valuri mari şi chiar în cazul coliziunii cu vreun delfin ce ar fi trândăvit prin faţa lui. Chiar şi pentru aşa ceva fusese concepută *Lady Wexham*.

Anawak auzi cum porneau motoarele. Vaporul se înclinase periculos de mult într-o parte, sub forţa corpurilor care îl loviseră. Pe cele două punţi de observare domnea o panică de nedescris. Se vedea clar că pe puntea inferioară se spărseseră mai multe geamuri. Se auzeau ţipete, oamenii cădeau unii peste alţii. *Lady Wexham* porni, însă nu ajunse departe. Un alt animal se catapultă din mare şi se lovi de peretele lateral al vasului. Nici acest atac nu reuşi să răstoarne vasul, însă acum se clătina mult mai tare şi de sus ploua cu sfărâmături.

Gândurile lui Anawak goneau nebuneşte. Probabil că fundul navei se spărsese deja în câteva locuri. Trebuia să facă totuşi ceva. Poate reuşea cumva să le abată animalelor atenţia.

Mâna i se duse spre maneta de viteză.

În acelaşi moment, aerul fu sfâşiat de ţipete. Dar nu veneau de pe vasul cel mare, ci chiar din spatele său. Anawak se răsuci.

Imaginea avea ceva supranatural. Chiar deasupra bărcii ecologiştilor se înălţase trupul unei balene uriaşe. Părea aproape imponderabil, o fiinţă de o frumuseţe monumentală, cu botul plin de cruste îndreptat spre cer şi urca mereu, zece, doisprezece metri deasupra capetelor lor. Atârnă aşa, parcă agăţată de cer, timp de o fracţiune de secundă lungă cât o eternitate, învârtindu-se încet cu înotătoarele ce păreau că le fac semne.

Privirea lui Anawak se plimbă de-a lungul colosului. Niciodată nu văzuse ceva atât de groaznic şi de măreţ totodată, niciodată nu fusese atât de aproape. Toţi, Jack Greywolf, lumea din zodiac, el însuşi îşi lăsaseră capul pe spate şi priveau încremeniţi la ce urma să se întâmple.

– O, Doamne, şopti.

Trunchiul balenei se aplecă fascinant, ca filmat cu încetinitorul. Umbra ei se lăsă peste barca roşie a ecologiştilor, crescu peste prora lui *Blue Shark*, se lungi când corpul uriaş începu să cadă, mai repede şi mai repede...

Anawak apăsă pe acceleraţie. Zodiacul ţâşni cu o smucitură. Şi cârmaciul lui Greywolf reuşise o pornire fulgerătoare, dar în direcţie greşită. Barca pescărească, şubredă, se îndreptă spre Anawak. Se ciocniră. Anawak fu aruncat în spate, îl văzu pe cârmaci înghiţit de apă şi pe Greywolf căzând pe jos. Barca lor o luă în direcţia opusă, în timp ce a lui se îndreptă din nou spre *Blue Shark* cu viteză maximă. Sub ochii săi, cele nouă tone ale balenei cu cocoaşă îngropară barca pescărească sub ele, o apăsară sub apă cu echipaj cu tot şi loviră prora lui *Blue Shark*. Spuma stropi ca nişte arteziene uriaşe. Pupa zodiacului ţâşni abrupt în sus, oamenii în salopete portocalii se rotiră, aruncaţi în aer. *Blue Shark* se balansă scurt pe vârf, făcu o piruetă în jurul propriei axe

şi se prăbuşi pe o parte. Anawak se feri. Barca lui se năpusti pe sub zodiacul care se prăbuşea, se lovi de ceva masiv pe sub apă şi făcu o săritură pe deasupra. Pierdu temporar controlul, apoi puse în sfârşit din nou mâna pe cârmă, o învârti şi frână.

Imaginea care i se oferea era de nedescris. Din barca ecologiştilor nu mai rămăseseră decât nişte bucăţi strivite. *Blue Shark* plutea pe apă cu chila în sus. Peste tot oameni, unii ţipând şi zbătându-se sălbatic, alţii nemişcaţi. Costumele li se umflaseră automat, astfel încât nu se puteau duce la fund, însă Anawak presupuse că unii muriseră, zdrobiţi de greutatea balenei. Puţin mai departe, văzu cum *Lady Wexham*, în mod clar înclinată, încerca să se retragă, fiind înconjurată de spinări şi de înotătoare. O lovitură bruscă zgudui vasul, care se lăsă şi mai mult într-o parte.

Atent să nu rănească pe nimeni, Anawak conduse zodiacul printre corpurile care pluteau, trimiţând o scurtă comunicare prin radio pe frecvenţa 98, în care îşi indica poziţia.

– Avem probleme, zise cu răsuflarea tăiată. Probabil şi morţi.

Toate bărcile din zonă aveau să audă strigătul de ajutor. Nu avea timp să explice tot ce se întâmplase. La bordul lui *Blue Shark* fuseseră o duzină de pasageri, pe lângă Stringer şi asistentul ei. Apoi, cei trei ecologişti. În total, şaptesprezece oameni, însă în apă numără mult mai puţini.

– Leon!

Era Stringer! Înota spre el. Anawak o prinse de mâini şi o trase la bord. Căzu în barcă tuşind şi gâfâind. La oarecare depărtare, văzu înotătoarele dorsale ale câtorva orci. Capetele negre şi spinările se ridicau la suprafaţă, în timp ce înotau cu mare viteză spre locul accidentului.

Dovedeau o hotărâre care nu îi plăcu lui Anawak.

O descoperi şi pe Alicia Delaware, care ţinea deasupra apei capul unui tânăr al cărui costum nu se umflase. Anawak duse barca mai aproape de studentă. Lângă el, Stringer se ridică în picioare. Cu forţe reunite îl aduseră la bord întâi pe băiatul care îşi pierduse cunoştinţa, apoi pe fată. Delaware se desprinse din mâinile lui Anawak şi se aplecă imediat înapoi peste marginea bărcii, ajutând-o pe Stringer să tragă alţi oameni la bord. Unii se apropiau prin forţe proprii, ridicau braţele şi ele îi ajutau să urce. Barca se umplu rapid. Era mult mai mică decât *Blue Shark* şi era deja prea plină. Întindeau mâinile febril, în timp ce Anawak cerceta mai departe suprafaţa apei.

– Mai înoată cineva acolo! strigă Stringer.

Un corp omenesc plutea nemişcat pe apă, cu faţa în jos, statură de bărbat, cu umeri şi spate lat. Fără costum. Era unul dintre ecologişti.

– Repede!

Anawak se aplecă peste reling. Stringer era lângă el. Îl apucară pe bărbat de braţe şi îl traseră sus.

Era uşor.

Prea uşor.

Capul bărbatului căzu pe spate și îi văzură ochii goi. Încă în timp ce îl privea, Anawak își dădu seama de ce era atât de ușor corpul. Se termina acolo unde fusese talia. Lipseau picioarele și bazinul. Din tors atârnau picurând fâșii de carne, artere și intestine.

Stringer icni și îi dădu drumul. Mortul se balansă, scăpă din degetele lui Anawak și căzu plescăind înapoi în apă.

La dreapta și la stânga lor, înotătoarele dorsale ale orcilor brăzdau apa. Erau cel puțin zece, poate chiar mai multe. O lovitură scutură zodiacul. Anawak sări la cârmă, băgă viteză și o luă din loc. În fața lor se ridicară dintre valuri trei spinări gigantice, iar Anawak luă o curbă riscantă. Animalele se scufundară. Alte două veniră din partea cealaltă, îndreptându-se spre barcă. Anawak mai făcu o curbă. Auzi țipete și plânsete. Și lui îi era o frică îngrozitoare. Curgea prin el precum curentul electric și îi provoca greață, dar o altă parte a sa conducea zodiacul netulburată, într-un slalom dement printre trupurile alb-negre care încercau de fiecare dată să îi taie drumul.

Din dreapta se auzi un pârâit. Anawak întoarse capul din reflex și o văzu pe *Lady Wexham* ridicându-se dintr-un nor de spumă și răsturnându-se.

Mai târziu și-a amintit că privirea aceea, momentul acela unic de neatenție îi pecetluise soarta. Știa că nu ar fi avut voie să se uite spre vasul mare. Atunci poate că ar fi scăpat. Precis ar fi zărit spinarea stropită-n gri și ar fi văzut balena scufundându-se și ridicând coada chiar în direcția de mers.

Așa, observă coada ce cobora abia când era prea târziu.

Le aplică o lovitură din lateral. În mod normal, o asemenea lovitură nu ar fi fost suficientă pentru a scoate de pe traiectorie o barcă pneumatică, dar aveau viteză prea mare, stăteau prea înclinați în curbă și mai săreau și peste valuri. Lovitura prinse barca într-o poziție de o fatală instabilitate. Fu smulsă și ridicată în sus, pluti un moment în neant, se izbi pe partea laterală și se dădu peste cap.

Anawak fu aruncat afară.

Zbură. Se învârti prin aer. Apoi prin spumă și prin apă verde. În momentul următor se duse la fund, scufundându-se în întuneric, dezorientat, fără să știe încotro e sus și încotro e jos. Îl pătrunse un frig tăios. Dădu din picioare cu toată puterea, luptându-se să ajungă înapoi la suprafață, se zbătu gâfâind după aer și ajunse din nou cu capul sub apă. De data asta, îi pătrunse în plămâni ca un pumnal de gheață. Fu cuprins de panică, dădu și mai sălbatic din picioare, vâsli disperat din brațe și străpunse din nou suprafața apei, tușind și scuipând. Nu se vedeau nicăieri nici barca lui, nici vreunul dintre pasageri. Zări țărmul în fața ochilor. Dansa în sus și-n jos. Se întoarse, fu ridicat de un val și văzu în sfârșit capetele celorlalți. Nu mai erau nici pe departe toți, poate vreo jumătate de duzină. Aici era Delaware și acolo Stringer. Între ele, înotătoarele negre ale orcilor. Trăgeau brazde prin grupul de naufragiați, se scufundau și brusc unul dintre capete dispărea sub apă, de unde nu mai revenea.

O femeie mai în vârstă își văzu bărbatul ducându-se la fund și începu să țipe. Lovea apa cu brațele și în ochi i se citea groaza.

– Unde e barca? strigă.

Unde era barca? Înot, n-ar fi ajuns niciodată la mal. Dacă ajungeau la barcă, se puteau eventual adăposti în ea. Chiar dacă era răsturnată. S-ar putea cățăra pe ea, sperând să nu fie atacați din nou. Dar barca nu se vedea nicăieri, iar femeia striga tot mai tare și mai disperată după ajutor.

Anawak înotă spre ea. Femeia îl văzu venind și își întinse mâinile rugătoare spre el.

– Vă rog, spuse plângând. Ajutați-mă.

– Vă ajut, strigă Anawak. Stați liniștită.

– Mă scufund. Mă înec!

– Nu vă înecați. Se îndrepta spre ea cu mișcări lungi. Nu pățiți nimic, vă susține costumul.

Femeia nu păru să îl audă.

– Ajutați-mă! Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa să mor! Nu vreau să mor!

– Nu vă fie teamă, eu...

Ochii femeii se îngustară brusc. Țipetele i se terminară într-un gâlgâit, în timp ce era trasă sub apă.

Ceva atinse picioarele lui Anawak.

Îl cuprinse spaima. Se ridică deasupra apei, aruncă o privire peste valuri și văzu zodiacul. Plutea cu chila în sus. Doar câteva lungimi de braț se aflau între naufragiați și insulița salvatoare. Doar câțiva metri – și trei torpile negre și vii care veneau dintr-acolo, îndreptându-se spre ei.

Privi paralizat către orcile care se apropiau. Ceva în adâncul lui protestă: niciodată o orcă nu mai atacase vreun om în afara teritoriului lor de vânătoare. Orcile erau curioase, prietenoase sau indiferente față de oameni. Balenele nu atacau vapoare. Pur și simplu, nu o făceau. Nimic din toate astea nu ar fi avut voie să se întâmple. Anawak era atât de buimăcit încât auzi zgomotul, însă nu înțelese imediat: un uruit și un vâjâit care se apropiau devenind puternice, tot mai puternice. Apoi îl lovi un șuvoi de apă și ceva roșu se interpuse între el și balene. Fu apucat și tras peste bord.

Greywolf nu îl mai băgă în seamă. Manevră barca mai aproape de restul înotătorilor, se aplecă din nou și apucă mâinile întinse ale Aliciei Delaware. O trase din apă fără efort și o așeză pe una din băncuțe. Anawak se aplecă peste marginea bărcii, prinse un bărbat care gâfâia și îl aruncă înăuntru. Cercetă suprafața apei, în căutarea celorlalți. Unde era Stringer?

– Aici!

Se ivi dintre două creste de valuri, alături de o femeie care plutea pe apă pe jumătate leșinată. Orcile încercuiseră zodiacul răsturnat, apropiindu-se din ambele părți. Capetele negre și lucioase spintecau apa. În spatele buzelor întredeschise străluceau șirurile de dinți de culoarea

fildeşului. În câteva secunde ar fi ajuns la Stringer şi la femeie. Dar Greywolf era din nou la cârmă şi manevră barca spre ele cu precizie.

Anawak încercă să o prindă pe Stringer.

– Întâi femeia! strigă ea.

Greywolf îi sări în ajutor. O aduseră pe femeie în siguranţă. Între timp, Stringer încercă să se urce prin forţe proprii, dar nu reuşi. În spatele ei, balenele se scufundară.

Brusc, păru să fi rămas singură. Marea era goală şi pustie. Nu mai era nimeni, decât ea.

– Leon?

Întinse mâinile, cu ochii plini de spaimă. Anawak se întinse şi o prinse de braţul drept.

Prin apa albastră-verzuie, ceva mare ţâşni în sus cu viteză uluitoare. Maxilare se deschiseră, şiruri albe de dinţi în faţa cerului roz al gurii, şi se închiseră imediat sub suprafaţă. Stringer scoase un ţipăt. Începu să lovească cu pumnul în botul care o ţinea strâns încleştată.

– Pleacă, strigă. Dă-mi drumul, dobitocule!

Anawak îşi încleştă mâinile în geaca ei. Stringer privi în sus spre el. În priviri i se citea spaima de moarte.

– Susan! Dă-mi mâna cealaltă.

O ţinu strâns, decis să nu se dea bătut. Orca o apucase pe Stringer de mijloc şi trăgea de ea cu o forţă incredibilă. Un urlet ieşi din gâtlejul lui Stringer, întâi înăbuşit şi plin de durere, apoi strident, asurzitor. Încetă să lovească botul orcii cu pumnii, mai ţipa doar. Apoi, cu o forţă formidabilă, fu smulsă din mâinile lui Anawak. Îi văzu capul dispărând sub apă, braţele, degetele care tresăreau. Orca o trăgea în jos, fără îndurare. Timp de o secundă i se mai zări salopeta, un caleidoscop de culori risipite care se estompă, se dizolvă, dispăru.

Anawak fixa apa înspăimântat. Din adânc se înălţă ceva strălucitor. Un şuvoi de bule de aer. Se sparseră la suprafaţă spumegând.

De jur împrejur, apa se coloră în roşu.

– Nu, şopti.

Greywolf îl apucă de umeri şi îl trase înapoi.

– Nu mai e nimeni aici, îi spuse. Plecăm.

Anawak era ca amorţit. Barca cu motor o luă din loc uruind. Se clătină şi se redresă rapid. Femeia pe care o salvase Stringer stătea întinsă pe una din băncile laterale, plângând încet. Delware îi vorbea cu voce tremurătoare. Bărbatul pe care îl scoseseră din apă privea ţintă în faţa lui. Auzi un zgomot tumultuos la oarecare depărtare, întoarse capul şi văzu vaporul alb înconjurat de înotătoare dorsale şi de cocoaşe. După cum se părea, *Lady Wexham* abia mai putea înainta, lăsându-se tot mai dramatic pe-o parte.

– Trebuie să ne întoarcem, strigă Anawak. N-o să reuşească.

Greywolf conducea barca cu viteză maximă spre ţărm. Spuse fără să se întoarcă:

– Nu putem.

Anawak trecu lângă el, smulse aparatul de emisie-recepție din suportul lui și chemă *Lady Wexham*. Se auziră fâșâieli și pârâituri. Comandantul de pe *Lady* nu îi răspunse.

– Trebuie să îi ajutăm, Jack! Întoarce, fir-ar să fie...

– Am spus că nu putem! Cu barca mea nu avem nici o șansă. Avem noroc dacă scăpăm cu viață de aici.

Era îngrozitor, dar avea dreptate!

– Victoria? țipă Shoemaker în telefon. Ce dracu' fac toți în Victoria? Cum adică au fost solicitați? Au propria pază de coastă în Victoria. În Clayoquot Sound plutesc pasagerii pe apă, probabil că tocmai se scufundă un vapor, o comandantă de vas e moartă și tot noi să avem răbdare?

Ascultă cu aparatul la ureche, măsurând cu pași lungi încăperea în care se vindeau biletele. Se opri brusc.

– Cum adică, atunci când vor putea? Asta nu mă privește pe mine! Atunci trimiteți pe altcineva. Cum? Ia ascultați...

Vocea de la celălalt capăt al firului strigă atât de puternic, încât se auzi până la Anawak, cu toate că Shoemaker se afla la o depărtare de câțiva metri. Era agitație în stație. Davie era prezent personal. Și el, și Shoemaker vorbeau fără încetare la tot felul de aparate și receptoare, dădeau instrucțiuni sau ascultau interziși. Shoemaker nu reușea să-și revină. Lăsă receptorul jos și scutură din cap.

– Ce s-a întâmplat? vru să știe Anawak. Îi făcu semn lui Shoemaker să vorbească mai încet și se duse la el. De un sfert de oră, de când Greywolf își gonise barca bătrână înapoi spre Tofino, ghișeul de bilete continua să se umple de lume. Vestea despre atac se răspândise cu iuțeala fulgerului în mica așezare. Sosiră pe rând și ceilalți comandanți care lucrau pentru Davies. Între timp, frecvențele erau supraîncărcate. Lăudăroșeniile pescarilor amatori care se aflaseră în apropiere și se îndreptaseră spre locul catastrofei – „tinerii, prea tâmpiți ca să ocolească o balenă!“ –, începură să amuțească. Cine sărea în ajutor, devenea fulgerător ținta agresiunii. Valul atacurilor părea să se continue de-a lungul întregii linii a țărmului. Peste tot izbucnise infernul, fără ca să poată spune cineva cu adevărat ce se întâmpla de fapt.

– Paza de coastă nu poate trimite pe nimeni la noi, șuieră Shoemaker. Toți sunt plecați la Victoria și Ucluelet. Spun că mai multe vase ar fi în primejdie.

– Cum? Și acolo?

– Se pare că ar fi o grămadă de morți.

– Tocmai primesc ceva de la Ucluelet, strigă Davie spre ei. Stătea în spatele tejghelei și învârtea de butoanele unui receptor de unde scurte. Un trailer. Au receptat S.O.S-ul unui zodiac și au vrut să-i vină în ajutor. Acum sunt și ei atacați. Fug de la fața locului.

– Ce îi atacă?

– Nu mai primesc nici un semnal. S-au dus.

– Dar *Lady Wexham*?

– Nimic. Tofino Air a trimis două aparate. Tocmai am avut legătura, scurt.

– Şi? strigă Shoemaker fără suflu. O vedeţi pe *Lady*?

– *Tocmai* au decolat, Tom.

– Şi noi de ce nu suntem la bord?

– Ce întrebare tâmpită, pentru că...

– La dracu', sunt vasele noastre! De ce nu suntem în rahaturile alea de avioane? Shoemaker fugea încoace şi încolo, de parcă îşi pierduse minţile. Ce se întâmplă cu *Lady Wexham*?

– Trebuie să aşteptăm.

– Să aşteptăm? Nu putem aştepta! Mă duc acolo.

– Cum adică, te duci acolo?

– Mai e un zodiac afară, nu? Putem să luăm *Devilfish* şi să mergem să vedem.

– Ai înnebunit? strigă unul dintre comandanţi. N-ai auzit ce spune Anawak? Asta e treaba pazei de coastă.

– Dar nu e nici un rahat de pază de coastă aici! ţipă Shoemaker.

– Şi poate că *Lady Wexham* se poate salva singură. Leon a spus că...

– Poate că, poate că! Eu mă duc!

– Potoliţi-vă! Davie ridică mâinile. Îi aruncă lui Shoemaker o privire de avertizare. Tom, nu vreau să pun în pericol şi alte vieţi omeneşti, dacă nu este absolut necesar.

– Nu vrei să îţi pui în pericol *vasul!* lătră Shoemaker cu chef de ceartă.

– Vom aştepta să vedem ce spun piloţii. După aceea hotărâm ce este de făcut.

– E o decizie proastă!

Davie nu răspunse. Învârtea de butoanele receptorului, încercând să stabilească contactul cu piloţii hidroavioanelor, în timp ce Anawak se străduia să scoată lumea afară din încăpere. Din când în când, simţea un tremur în genunchi şi o uşoară ameţeală. Era probabil în stare de şoc. Ar fi dat orice să se poată întinde puţin şi să închidă ochii, dar ar fi văzut din nou orca, trăgând-o la fund pe Susan Stringer.

Femeia care îi datora viaţa lui Stringer zăcea ca leşinată pe o bancă lângă intrare. Anawak nu se putu abţine să nu o privească încărcat de ură. Dacă n-ar fi fost ea, Stringer ar fi trăit. Bărbatul pe care îl salvaseră stătea lângă ea şi plângea încet. Se părea că îşi pierduse fiica, pasageră şi ea pe *Blue Shark*. Alicia Delaware se ocupa de el. Deşi trecuse, la rândul ei, pe lângă moarte, părea uimitor de stăpână pe sine. Se părea că un elicopter era pe drum pentru a-i duce pe cei salvaţi la cel mai apropiat spital, dar în acel moment nu puteai fi sigur de nimeni şi de nimic.

– Hei, Leon! zise Shoemaker. Vii cu mine? Tu ştii cel mai bine la ce să avem grijă.

– Tom, nu pleci niciunde, spuse Davie sever.

– Nici unul dintre voi, idioţilor, n-ar trebui să mai iasă vreodată în larg, se auzi o voce gravă. Mă duc eu.

Anawak se răsuci pe călcâie. Greywolf intrase în stație. Se împinse printre oamenii care așteptau și își dădu încet la o parte părul de pe frunte. După ce îi adusese pe Anawak și pe ceilalți, rămăsese la barca lui, să verifice pagubele. Brusc se lăsă liniștea în încăpere. Toți îl fixau cu privirea pe uriașul cu coamă lungă, în costum de piele.

– Despre ce vorbești? întrebă Anawak. Unde mergi?

– La vasul vostru. Să vă aduc oamenii. Nu mi-e frică de balene. Mie nu-mi fac nimic.

Anawak scutură din cap enervat.

– Frumos din partea ta, Jack, pe bune. Dar poate că de acum încolo ar fi bine să nu te mai bagi.

– Leon, băiețelule, scrâșni Greywolf din dinți. Dacă nu m-aș fi băgat, acum ai fi fost mort. Să nu uiți asta. Voi sunteți cei care ar fi trebuit să nu vă băgați. Încă de la început.

– Să nu ne băgăm în ce? șuieră Shoemaker.

Greywolf îl privi pe manager pe sub pleoape.

– În natură, Shoemaker. Voi sunteți de vină pentru tot dezastrul ăsta. Voi, cu vasele voastre și cu camerele voastre nenorocite! Voi sunteți vinovați că au murit oamenii mei și ai voștri, și cei cărora le-ați scos banii din buzunar. Era doar o problemă de timp până să se întâmple așa ceva.

– Tâmpitul dracului! țipă Shoemaker.

Delaware își ridică privirea de la bărbatul care plângea și se sculă în picioare.

– Nu este tâmpit, spuse ea foarte categoric. El ne-a salvat. Și are dreptate. Fără el, acum am fi fost morți.

Shoemaker arăta de parcă ar fi vrut să sară la beregata lui Greywolf. Anawak știa foarte bine că trebuia și el să îi mulțumească uriașului, dar Greywolf îi supărase mult prea mult în trecut. Așa că nu spuse nimic. Timp de câteva secunde, domni o liniște neplăcută. În cele din urmă, managerul se învârti pe călcâie și se îndreptă cu pași mari spre Davie.

– Jack, spuse Anawak încet, dacă ieși acum pe mare, *pe tine* va trebui să te pescuiască din apă cineva. Și barca ta are valoare ca exponat de muzeu. Nu mai reușești încă o dată.

– Vrei să îi lași pe oamenii ăia să moară?

– Nu vreau să las pe nimeni să moară. Nici măcar pe tine.

– Vai, îți faci griji pentru umila mea persoană. Sunt așa de impresionat, că îmi vine să vomit. Însă nici nu mă gândeam la barca mea. A avut de suferit, e adevărat. O iau pe a voastră.

– Vrei *Devilfish*?

– Da.

Anawak își dădu ochii peste cap.

– Nu pot da barca așa, pur și simplu. Cu atât mai puțin ție.

– Atunci vii cu mine.

– Jack, eu...

– Shoemaker, şobolanul ăla mic, poate veni şi el. Poate avem nevoie de o momeală, acum când orcile au început în sfârşit să-şi mănânce adevăraţii duşmani.

– Tu chiar nu eşti întreg, Jack!

Greywolf se aplecă spre el.

– Hei, Leon! şuieră. Acolo afară au murit şi oamenii mei. Crezi că mi-e totuna?

– N-ar fi trebuit să îi aduci deloc.

– Nu prea are sens să vorbim despre asta acum, nu-i aşa? Acum e vorba de oamenii *voştri*. Nu sunt obligat să ies, Leon. Poate că ar trebui să îmi arăţi puţin mai multă recunoştinţă.

Anawak trase o înjurătură. Aruncă o privire în jur. Shoemaker dădea telefon. Davie vorbea la walkie-talkie. Comandanţii prezenţi şi ofiţerul manager se chinuiau cam fără succes să-i convingă să plece pe cei care mai populau încăperea.

Davie ridică privirea şi îi făcu semn lui Anawak să se apropie.

– Ce părere ai de propunerea lui Tom? îl întrebă încet. Chiar putem ajuta pe cineva sau ar fi sinucidere?

Anawak îşi muşcă buza de jos.

– Ce spun piloţii?

– *Lady* s-a răsturnat. Stă pe o parte şi ia apă.

– Dumnezeule!

– Se pare că paza de coastă din Victoria poate, totuşi, să trimită un elicopter mare. Pentru salvare. Dar mă îndoiesc că vor ajunge suficient de repede. Au mult de lucru şi permanent se întâmplă ceva nou.

Anawak cugetă. Îl speria gândul să se întoarcă în infernul din care tocmai scăpase. Dar nu şi-ar fi iertat niciodată dacă n-ar fi făcut tot posibilul să îi salveze pe oamenii de la bordul lui *Lady Wexham*.

– Vrea şi Greywolf să meargă, spuse încet.

– Jack şi Tom în aceeaşi barcă? Doamne Dumnezeule! Credeam că vrem să rezolvăm problemele, nu să creăm altele noi.

– Greywolf *ar putea* rezolva câteva. Ce are în cap e altă poveste, dar ne poate fi de folos. E puternic şi neînfricat.

Davie încuviinţă posomorât.

– Ţine-i departe unul de altul, auzi?

– Clar.

– Şi dacă vedeţi că nu are rost, veniţi înapoi. Nu vreau să facă nimeni pe eroul.

– Bine.

Anawak se duse la Shoemaker, aşteptă până când acesta termină convorbirea şi îi aduse la cunoştinţă hotărârea lui Davie.

– Îl luăm pe indianul ăsta amator cu noi? întrebă Shoemaker indignat. Eşti nebun?

– Cred că mai degrabă el ne ia pe noi.

– Cu barca noastră!

– Tu şi Davie, voi sunteţi şefii. Dar ştiu ce ne aşteaptă. Eu pot estima mai bine ce urmează. Şi ştiu că vom fi extrem de bucuroşi să îl avem pe Greywolf cu noi.

Devilfish avea aceeaşi mărime şi putere ca *Blue Shark,* era deci rapidă şi sprintenă. Anawak spera că vor putea păcăli balenele cu ea. Mamiferele încă mai aveau de partea lor efectul surprizei. Nimeni nu putea spune de unde şi când vor apărea.

În timp ce zodiacul vâjâia peste lagună, gândurile lui Anawak se învârteau în jurul cauzei acestor întâmplări. Întotdeauna fusese de părere că ştie multe despre aceste animale. Acum era complet dezorientat şi nu putea să găsească o explicaţie cât de cât raţională. Dar asemănarea cu ce păţise *Barrier Queen* nu putea fi trecută cu vederea. Se pare că şi acolo balenele încercaseră în mod intenţionat să răstoarne vapoarele. Trebuie să se fi infectat cu ceva, îşi spuse. E un fel de turbare. Doar aşa se explică. Le îmbolnăveşte ceva.

Dar o turbare care să atace mai multe specii? Deopotrivă balene cu cocoaşă şi orci, parcă văzuse şi balene cenuşii, atacând vasele. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că nu o balenă cu cocoaşă îi răsturnase zodiacul, ci una cenuşie.

Înnebuniseră animalele de la atâtea chimicale? Oare concentraţiile mari de PCB din apa mării şi hrana otrăvită le zăpăciseră instinctele? Dar orcile se hrăneau cu somon şi cu alte vietăţi care aveau toxine în ele. Balenele cenuşii şi cele cu cocoaşă, dimpotrivă, se hrăneau cu plancton. Metabolismul lor funcţiona altfel decât cel al carnivorelor.

Turbarea nu era explicaţia viabilă.

Anawak privi suprafaţa scânteietoare a mării. De câte ori trecuse pe aici, bucurându-se dinainte de întâlnirea cu imensele mamifere! De fiecare dată fusese conştient de potenţialele pericole, fără să-i fie vreodată teamă. Afară, în larg, ceaţa se putea lăsa inopinat. Vântul îşi putea schimba direcţia, aducând valuri perfide care te aruncau spre stânci. În 1998, muriseră în felul acesta un comandant de vas şi un turist în Clayoquot Sound. Dar balenele, în ciuda firii lor prietenoase, rămâneau, fără îndoială, fiinţe imprevizibile, de putere şi mărime imensă. Orice *whale whatcher* experimentat ştia cu ce forţă elementară are de-a face.

Dar ar fi fost absurd să se teamă de natură.

Omului trebuia să-i fie frică să nu fie atacat de alţi oameni în propria casă sau să nu îl calce vreo maşină pe stradă şi nu avea aproape nici o şansă să scape de aşa ceva. Pe când de o balenă agresivă te puteai feri uşor, pur şi simplu nepătrunzând în spaţiul ei vital. Dacă totuşi o făceai, atunci acceptai pericolul ca pe ceva profund natural şi autentic. Furtunile, valurile cât casa şi animalele sălbatice îşi pierdeau din grozăvie atunci când tu erai cel care le căuta apropierea. Teama pălea în faţa respectului, iar Anawak avusese pentru ele întotdeauna cel mai mare respect.

Acum era prima dată când simţea teamă la ieşirea în larg.

Hidroavioanele treceau pe deasupra lui *Devilfish,* care gonea peste valuri. Anawak şi Shoemaker stăteau în cabina de comandă. Managerul nu se lăsase până nu condusese el însuşi barca, în ciuda asigurărilor repetate ale lui Greywolf că el ar face-o mai bine. Acum Greywolf stătea ghemuit la prora, cercetând suprafaţa apei în căutarea unor

semne suspecte. Din stânga lor se împingeau pintenii împăduriți ai câtorva insulițe. Câțiva lei de mare dormitau pe stânci, de parcă nimic nu le-ar fi putut tulbura pacea sufletească. Zodiacul dudui pe lângă ei fără să încetinească, stâncile și pomii rămaseră în urmă, apoi din nou se întinse marea în fața lor. Nesfârșită, monotonă, familiară și totuși străină.

Dincolo de laguna ferită, valurile erau mai mari. Zodiacul sălta pe apă trosnind. În ultima jumătate de oră marea se înăsprise. La orizont se adunau norii. Nu arăta tocmai a furtună, însă vremea se înrăutățea rapid, după cum se întâmpla de obicei în zona asta. Probabil că se apropia ploaia. Privirea lui Anawak o căută pe *Lady Wexham*. În primul moment se temu că se scufundase. În schimb, văzu la oarecare distanță unul dintre vasele de croazieră care pe vremea asta urcau spre Alasca, traversând vestul canadian.

– Ăștia ce caută aici? strigă Shoemaker.

– Probabil că au auzit chemările de ajutor. Anawak duse binoclul la ochi. *MS Arktik*. Din Seattle. Îi știu. Au trecut de mai multe ori pe aici în ultimii ani.

– Leon! Aici!

Mici și strâmbe, abia distingându-se printre crestele valurilor ce urcau și coborau, se înălțară dintr-odată cabinele de pe *Lady Wexham*. Cea mai mare parte a vasului se afla sub apă. Oamenii se îngrămădeau în față pe punte și pe platforma de la pupa. Spuma stropea în toate părțile și nu se vedea mai nimic. Mai multe orci înconjurau epava. Păreau să aștepte scufundarea lui *Lady Wexham*, pentru a se năpusti apoi asupra pasagerilor.

– Cerule, gemu Shoemaker îngrozit, nu pot să cred.

Greywolf se întoarse spre el și îi comunică prin semne să încetinească. Shoemaker reduse viteza. O cocoașă brăzdată cu cenușiu se ridică din apă chiar în fața lor, și alte două o urmară. Balenele rămaseră la suprafață câteva secunde, expulzară un jet de apă stufos, în formă de V, și se scufundară fără să-și arate coada.

Anawak presupuse că se apropiau pe sub apă. Adulmeca iminența atacului.

– Dă-i drumul! strigă Greywolf.

Shoemaker mări viteza. *Devilfish* se ridică pe verticală și o zbughi. În urma lor, balenele țâșniră masive și întunecate din apă și se prăbușiră înapoi, fără a face vreo pagubă. Zodiacul se îndreptă cu viteză maximă spre *Lady Wexham*, care se scufunda. Puteau distinge deja siluetele de pe punte, făcându-le cu mâna. Se auzeau strigăte. Anawak observă ușurat că printre supraviețuitori se număra și comandantul. Înotătoarele negre se desprinseră de pe traiectoria din jurul lor și se scufundară.

– O să le avem pe cap cât de curând, spuse Anawak.

– Orci? Shoemaker îl privea cu ochii holbați. Abia acum părea să priceapă ce se întâmpla cu adevărat aici în larg. Ce vor să facă? Să răstoarne zodiacul?

– Ar putea s-o facă fără probleme, dar cu sfărâmatul se ocupă cele mari. Animalele astea par să-şi fi împărţit munca între ele. Balenele cenuşii şi cele cu cocoaşă scufundă vasele, iar orcile îi rezolvă pe pasageri.

Shoemaker se albi la faţă şi continuă să se holbeze la el.

Greywolf arătă spre vasul de croazieră.

– Primim întăriri, strigă.

Într-adevăr, două bărci mici cu motor se desprinseseră de la *MS Arktik* şi se apropiau încet.

– Spune-le să bage viteză sau să se care, Leon, strigă Greywolf. La viteza asta, sunt pradă uşoară.

Anawak luă aparatul de radio în mână:

– *MS Arktik*, aici *Devilfish*. Aşteptaţi-vă să fiţi atacaţi.

Timp de câteva secunde rămase totul liniştit. *Devilfish* aproape că ajunsese la *Lady Wexham*. Carena lovea crestele valurilor.

– Aici *MS Arktik*. Ce se poate întâmpla, *Devilfish*?

– Fiţi atenţi la balenele care sar. Animalele vor încerca să vă scufunde bărcile.

– Balene? Despre ce vorbiţi?

– Cel mai bine ar fi să vă întoarceţi.

– Am recepţionat un semnal de alarmă de la un vas care se scufundă.

Anawak se clătină căci zodiacul se izbise puternic de creasta unui val. Se redresă şi strigă în aparat:

– Nu avem timp de discuţii. În primul rând, trebuie să vă mişcaţi mai rapid.

– Hei, vă bateţi joc de noi? Mergem la vaporul care se scufundă. Sfârşit.

Greywolf începu să gesticuleze la prora.

– Plecaţi odată! strigă.

Orcile îşi schimbaseră cursul. Nu se mai îndreptau spre *Devilfish*, ci înotau mai departe în largul mării, direct spre *MS Arktik*.

– Fir-ar să fie! înjură Anawak.

Chiar în faţa bărcilor care se apropiau ţâşni o balenă cu cocoaşă, înconjurată de o coroană de apă scânteietoare. Preţ de o secundă rămase nemişcată în aer, după care căzu pe o parte. Anawak trase rapid aer în piept. Prin spuma ce se lăsa, văzu cum cele două bărci se apropiau nevătămate.

– *MS Arktik!* Chemaţi-vă oamenii înapoi! Imediat! Ne ocupăm noi aici!

Shoemaker încetini. *Devilfish* plutea acum chiar în faţa punţii înclinate de pe *Lady Wexham*. Vreo duzină de bărbaţi şi femei uzi leoarcă se aflau pe ea, înghesuindu-se unii în alţii. Fiecare se ţinea de ceva, încercând cu disperare să nu alunece. Valurile înspumate se spărgeau de punte. Un alt grup micuţ se refugiase pe platforma de la pupa. Atârnau ca maimuţele de barele balustradei, scuturaţi de valuri.

Devilfish se strecură păcănind între platformă şi punte. Sub zodiac puntea mijlocie sclipea în apă, într-o nuanţă alb-verzuie. Shoemaker apropie vasul de punte, până când bordura de gumă se lovi de ea. Un val uriaş prinse barca şi o împinse în sus. Pentru o clipă, Anawak

aproape că putu atinge mâinile întinse ale oamenilor. Privi fețele înspăimântate, groază amestecată cu speranță, apoi *Devilfish* se lăsă din nou în jos. Urmară strigăte de dezamăgire.

– Va fi dificil, scuipă Shoemaker printre dinți.

Anawak privi în jur, cuprins de nervozitate. Se părea că balenele își pierduseră interesul față de *Lady Wexham.* Se adunau mai departe în larg, în fața bărcilor de pe *MS Arktik*, care făcea manevre indecise de eschivare.

Trebuiau să se grăbească. Nu puteau spera că animalele vor păstra distanța la nesfârșit, și între timp *Lady Wexham* se scufunda tot mai repede. Greywolf se ghemui. Un val verde, abisal, cuprinse *Devilfish* și îl ridică din nou. Anawak văzu vopseaua decojită a turnului de pe punte trecându-i prin fața ochilor. Greywolf sări din barcă și se încleștă cu o mână de una din scări. Apa îi ajunse până la piept, apoi valul trecu și el rămase în aer, o legătură vie între oamenii de deasupra lui și zodiac. Mâna liberă o întinse în sus.

– Pe umerii mei, strigă. Unul după altul. Te ții de mine, aștepți să se ridice barca, sari!

Oamenii ezitau. Greywolf repetă instrucțiunile. În cele din urmă, o femeie îi prinse brațul și începu să alunece în jos cu mișcări nesigure. În momentul următor atârna în cârca uriașului, cramponată de umerii lui. Zodiacul țâșni în sus. Anawak reuși să prindă femeia și o trase înăuntru.

– Următorul!

În sfârșit, acțiunea de salvare luă avânt. Unul după altul se săltau peste spatele lat al lui Greywolf la bordul lui *Devilfish.* Anawak se întrebă cât timp va mai avea uriașul puterea să se țină de scară. Își suporta propria greutate, plus pe cea a pasagerilor, stătea atârnat într-o singură mână și ajungea tot timpul pe jumătate sub apă, care trăgea și smucea de el atunci când marea se retrăgea. Puntea gemea și scârțâia de mai mare mila. Un vaiet surd răsună din străfundul navei, în timp ce materialul i se deforma. Îmbinările de fier se rupseră pocnind. Pe punte mai rămăsese doar comandantul, când se auzi un scrâșnet urât. Puntea primi o lovitură. Torsul lui Greywolf se izbi puternic de perete. Comandantul își pierdu echilibrul și zbură pe lângă Greywolf. De cealaltă parte a epavei se ridică din valuri capul unei balene cenușii. Greywolf dădu drumul scării de care se ținea și sări după el. Nu departe, comandantul reveni pufnind la suprafață și ajunse din câteva mișcări puternice la zodiac. Mai multe mâini se întinseră spre el și îl traseră înăuntru. Greywolf întinse mâna după peretele bordului, îl rată și fu măturat de un val.

La câțiva metri în spatele lui, o înotătoare arcuită se împingea din apă.

– Jack! Anawak se înghesui printre oameni, fugind la pupa. Privirea sa cercetă valurile. Capul lui Greywolf apăru dintre valuri. Scuipă apă, se scufundă și se repezi pe sub suprafața apei spre *Devilfish.* Înotătoarea orcii se înclină fulgerător spre el și îl urmă. Brațele musculoase ale lui Greywolf se ridicară și loviră în coca de cauciuc. Orca

își ridică din apă capul rotund și lucios. Îi ajungea din urmă. Anawak îl apucă, ceilalți îl ajutară. Cu forțele unite, îl traseră în barcă pe uriașul de doi metri. Înotătoarea descrise un semicerc și se îndepărtă în direcție opusă. Greywolf începu să înjure, se eliberă din mâinile care îl ajutaseră și își dezlipi de pe față părul lung.

De ce nu l-a atacat orca? se întrebă Anawak.

Nu mi-e frică de balene. Mie nu îmi fac nimic.

Ar putea fi ceva adevărat în prostia asta?

Apoi își dădu seama că orca nici nu fusese în măsură să atace. Puntea mijlocie de sub zodiac, inundată, nu lăsase apei o adâncime prea mare. În imediata vecinătate a lui *Devilfish* erai ferit de balenele ucigașe, atâta timp cât nu se comportau ca rudele lor sud-americane, care continuau vânătoarea și în apă mică sau pe uscat.

Până la scufundarea lui *Lady Wexham* mai aveau o perioadă de grație, pe care trebuia neapărat să o folosească.

Se auzi un țipăt colectiv.

O balenă cenușie, un exemplar uriaș, se aruncase peste una din bărcile lui *MS Arktik* care se apropia. Bucăți din barca sfărâmată zburau peste tot. Cealaltă barcă își ambală motorul la maximum, descrise o curbă și se îndepărtă în goană. Anawak se uita fix la locul unde balena trăsese barca la fund. Înregistră îngrozit mai multe cocoașe cenușii care părăseau locul nenorocirii, îndreptându-se spre *Devilfish.*

Acum suntem iar noi la rând, își spuse.

Shoemaker era ca paralizat. Ochii amenințau să îi iasă din orbite.

– Tom! strigă Anawak. Trebuie să luăm oamenii de la pupa.

– Shoemaker! scrâșni Greywolf din dinți. Ce s-a întâmplat? Ți-a ajuns curu' pe fundul gheții?

Tremurând, managerul apucă volanul și manevră barca spre platformă. Un val ridică zodiacul, îl smuci înapoi și îl prăvăli brusc peste platformă. *Devilfish* se izbi puternic cu prora de balustrada de care se încleștaseră naufragiații. Din adânc se auzea vaietul materialului suprasolicitat. Anawak văzu cu ochii minții cum peretele bordului se rupea și mai tare și cum se prăbușeau cabinele. Shoemaker gâfâi. Nu reușea să înfigă zodiacul atât de bine sub balustradă, încât oamenii să poată sări la bord.

Cocoașele cenușii veneau legănându-se spre *Lady Wexham,* exact pe direcția de coliziune. Încă o dată, o lovitură înfiorătoare scutură epava. O femeie fu azvârlită de pe balustradă și ateriză țipând în apă.

– Shoemaker, prostul dracului! strigă Greywolf.

Mai mulți pasageri săriră și o traseră în barcă pe femeia care se zbătea. Anawak se întrebă cât timp mai putea rezista vaporul așa distrus. Acum *Lady Wexham* se scufunda vizibil mai repede.

Nu reușim, își spuse disperat.

În același moment se întâmplă ceva ciudat.

De ambele părți ale vasului se ridicară dintre valuri două spinări uriașe. Pe una, Anawak o recunoscu imediat. Un șir de cicatrice albicioase, în formă de cruce, se întindea de-a lungul șirei spinării. Botezaseră animalul, care trebuie să-și fi căpătat rănile pe când era pui,

Scarback. Scarback era o balenă cenuşie foarte bătrână, care depăşise de mult vârsta medie a speciei sale. Spatele celeilalte balene nu avea trăsături semnificative. Ambele animale stăteau liniştite pe apă, plutind în sus şi în jos. Pocnind, dădură drumul jetului de spumă, întâi prima, apoi şi cealaltă balenă. Norii de apă fină ajunseră şi pe partea asta.

Ciudată era nu atât apariţia celor două cenuşii, cât mai ales reacţia celorlalte balene, care se scufundară imediat. Când le apărură din nou spinările, se îndepărtaseră deja o bună bucată. În schimb, orcile înconjurau vaporul, dar şi ele păstrau, prudent, distanţa.

Ceva îi spunea lui Anawak că nu trebuia să se teamă de nou-veniţi. Dimpotrivă. Cele două goniseră pe moment atacatorii. Nu se ştia cât va dura pacea, dar intervenţia neaşteptată le oferise o pauză să-şi tragă sufletul. Shoemaker îşi depăşi momentul de panică. De data aceasta, manevră zodiacul cu siguranţă sub balustradă. Anawak văzu venind un val uriaş şi se pregăti. Dacă nu reuşeau acum însemna că au pierdut. Zodiacul ţâşni în sus.

– Săriţi! le strigă. Acum!

Valul trecu pe sub *Devilfish*. Apoi vasul căzu înapoi. Câţiva săriră în urma zodiacului. Căzură claie peste grămadă, se auziră ţipete de durere. Cei care nimeriseră în apă reuşiră să urce repede în barcă, ajutaţi de ceilalţi pasageri, până când fură adunaţi cu toţii.

Acum trebuiau să plece.

Nu, nu săriseră toţi. Pe balustradă stătea ghemuită silueta însingurată a unui băiat. Plângea, cu mâinile încleştate de parapet.

– Sari! îi strigă Anawak desfăcându-şi braţele. Nu-ţi fie teamă.

Greywolf păşi lângă el.

– La următorul val îl iau.

Anawak privi peste umăr. Un val uriaş cât un munte se apropia.

– Cred că nu trebuie să aştepţi mult, îi spuse.

Din adâncuri răsunau iar zgomotele distrugerii. Cele două balene se scufundară încet. Vaporul se umplea tot mai repede de apă. Apa gâlgâia şi spumega, apoi puntea dispăru repede într-un vârtej şi pupa se ridică în sus. *Lady Wexham* începu să se scufunde, cu prora înainte.

– Mai aproape! strigă Greywolf.

Shoemaker reuşi cumva să urmeze indicaţia. Prora lui *Devilfish* se izbi de puntea ce se scufunda, de al cărei parapet se crampona băiatul. Plângea în hohote. Greywolf alergă la pupa, îmbrâncind şi împărţind ghionturi în toate părţile. În acelaşi moment, zodiacul se ridică pe creasta valului. Peste balustradă se învolburară perdele de spumă. Greywolf se aplecă în afară şi îl apucă pe băiat. *Devilfish* se clătină, el îşi pierdu echilibrul şi căzu între rândurile de bănci, dar nu-i dădu drumul băiatului. Braţele i se ridicau ca doi buşteni. Mâinile mari ca nişte labe strângeau talia băiatului.

Anawak privi afară cu răsuflarea tăiată.

Deasupra locului în care doar cu câteva secunde înainte copilul atârnase de balustradă mai erau doar vârtejuri. O văzu pe *Lady Wexham*

dispărând în adânc, apoi zodiacul se năpusti pe următorul val în jos, iar stomacul lui tresări dureros, de parcă s-ar fi aflat într-un carusel uriaş.

Shoemaker băgă viteză. Dinspre Pacific se rostogoleau valuri lungi, regulate. Atâta timp cât comandantul nu făcea nici o greşeală, valurile nu erau periculoase pentru *Devilfish,* chiar dacă zodiacul era plin până la refuz. Iar Shoemaker părea să fi revenit la cea mai bună formă. Panica îi dispăruse din priviri. Ţâşniră sus pe o creastă şi apoi peste ea, căzură şi o luară spre ţărm.

Anawak privi înapoi spre *MS Arktik.* Cea de-a doua barcă nu mai era nicăieri. Văzu o înotătoare dispărând în valuri. I se păru că îi salută sarcastic. Înotătoarea unei balene cenuşii. Niciodată nu va mai putea privi cum se scufundă o balenă, fără să se gândească la ce e mai rău.

La radio începuse infernul.

Câteva minute mai târziu, trecuseră de şirul de insule care despărţeau laguna de mare.

Doar faptul că nu îl pierduse şi pe *Devilfish* îl mai putea înveseli în aceste momente pe Davie, după ce zodiacul ajunse în debarcader încărcat ca un vapor de naufragiaţi. Câţiva oameni se prăbuşiră. Apoi Davies Whaling Station se goli la fel de repede cum se umpluse. Aproape toţi sufereau de hipotermie, astfel încât cei mai mulţi se lăsară duşi de prieteni sau de familie la ambulanţa din apropiere. Alţii aveau răni serioase, dar încă nu se ştia când va putea veni un elicopter care să-i transporte la spitalul din Victoria. Frecvenţele radio păreau să fie dominate de comunicate de groază.

Davie fu nevoit să asculte întrebări incomode, acuzaţii, bănuieli şi ameninţări cu bătaia, în cazul în care pasagerii nu aveau să se întoarcă cu bine. Între timp apăruse şi Roddy Walker, prietenul lui Stringer, şi începuse să strige că vor auzi veşti de la avocaţii lui. Nimeni nu părea să fie prea interesat de cine se făcea vinovat de cele întâmplate. În mod uimitor, nimeni nu părea să accepte explicaţia cea mai simplă: aceea că balenele atacaseră fără motiv. Balenele nu făceau aşa ceva. Balenele erau paşnice. Balenele erau doar nişte oameni mai buni. Semicultura sănătoasă îşi făcu loc şi îi montă pe turiştii din Tofino împotriva celor de la *whale watching,* de parcă aceştia i-ar fi gâtuit cu mâna lor pe pasagerii de pe *Blue Shark* şi de pe *Lady Wexham:* idioţi care riscaseră inutil, ieşind în larg cu vapoare şubrede de bătrâneţe. Într-adevăr, *Lady Wexham* avea ceva ani în spate, ceea ce, privit postum, nu i-a dăunat deloc capacităţii de navigare. Dar acum, argumente de genul acesta nu voia nimeni să audă.

Cel puţin aduseseră acasă echipajul şi majoritatea pasagerilor. Mulţi le mulţumiseră în mod spontan lui Shoemaker şi lui Anawak, însă Greywolf fu cel sărbătorit ca adevăratul erou. Era peste tot în acelaşi timp, vorbea, asculta, organiza şi se oferea să îi ducă la ambulanţă. O făcea atâta pe omul cel bun, încât lui Anawak i se aplecă să-l mai vadă: o maica Tereza mutantă, într-un corp de doi metri înălţime.

Anawak înjură. Trebuia să se ocupe de alte lucruri şi simţi cum îi scapă situaţia din mână.

Era clar că Greywolf își riscase viața. Era clar că trebuiau să îi mulțumească. În genunchi, chiar. Însă Anawak nu simțea nici cel mai mic chef să facă așa ceva. Izbucnirea asta bruscă de altruism îi era profund suspectă. Anawak era sigur că intervenția lui Greywolf pentru oamenii de pe *Lady Wexham* izvora mai puțin din iubirea lui pentru oameni decât s-ar fi părut. În fond, pentru el ziua decursese extrem de favorabil. Acum toată lumea avea încredere în el și în vorbele lui. În el, care prezisese că turismul pentru observarea balenelor se va sfârși prost, doar că nimeni nu îl ascultase și acum, poftim! Nu îi avertizase el fără încetare? Câți martori se vor găsi să confirme previziunile lucide ale lui Greywolf?

Nici nu și-ar fi putut dori o scenă mai bună.

Anawak simți cum îl cuprinde o furie teribilă. Intră prost dispus în sala de bilete pustie. *Trebuia* să găsească motivul pentru care animalele se comportaseră așa! Gândurile îi fugiră la *Barrier Queen*. Roberts spusese că îi trimite raportul. Acum avea mai mare nevoie de el decât oricând. Se duse la telefon, formă numărul și intră în legătură cu societatea de navigație.

Răspunse secretara lui Roberts. Îi spuse că șeful ei era într-o ședință și nu putea fi deranjat. Anawak relată ce rol avusese el la inspectarea lui *Barrier Queen*, dând dovadă de o oarecare insistență. Da, auzise și ea de dezastrul din ultimele ore. Era groaznic. Se arătă interesată de starea lui Anawak, făcu pe mămoasa, însă nu i-l dădu pe Roberts la telefon. Putea să îi transmită ceva?

Anawak ezită. Roberts îi promisese raportul între patru ochi și nu voia să îi facă greutăți managerului. Poate că era mai bine să nu spună nimic față de secretară. Apoi îi veni o idee.

– Este vorba despre scoicile pe care le-am găsit crescute pe prora lui *Barrier Queen*, spuse el. Scoici și probabil și alte substanțe organice și forme de viață. Am trimis câteva din ele la Institutul din Nanaimo și cei de acolo ar mai avea nevoie de ceva rezerve.

– Rezerve?

– Alte mostre. Presupun că între timp *Barrier Queen* a fost cercetată de-a fir a păr.

– Da, sigur că da, spuse ea pe un ton bizar.

– Unde este acum?

– La debarcader. Femeia făcu o scurtă pauză. Îi voi transmite domnului Roberts că este vorba de ceva urgent. Unde să trimitem probele?

– La institut. Direct doamnei doctor Sue Oliviera. Mulțumesc. Sunteți foarte amabilă.

– Domnul Roberts va lua legătura cu dumneavoastră cât de repede va putea. Legătura se întrerupse. Era clar că vrusese să scape de el.

Ce mai însemna și asta?

Brusc, începură să-i tremure genunchii. Încordarea din ultimele ore făcu loc unei epuizări deprimate. Se sprijini de tejghea, închizând ochii pentru un moment. Când îi deschise iar, o văzu pe Alicia Delaware stând în fața lui.

– Ce faci aici? o întrebă neprietenos.

Ea ridică din umeri.

– Mă simt bine. Nu am nevoie de îngrijiri medicale.

– Ba da. Ai nevoie. Ai căzut în apă, și apa de aici este al naibii de rece. Du-te la ambulanță, până nu ne mai pun în cârcă și vezica ta înghețată.

– Hei! Îl străfulgeră furioasă cu privirea. Nu ți-am făcut nimic, clar?

Anawak se desprinse de tejghea. Îi întoarse spatele și se duse la geamul din spate. Afară la chei era ancorat *Devilfish*, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Începuse să bureze.

– Și ce a fost prostia aia cu ultima ta zi pe Vancouver Island? o întrebă. Nici nu aș fi avut voie să te iau cu mine. Am făcut-o doar pentru că mi-ai bocit la ureche.

– Eu... Fata se opri. Păi da, voiam neapărat să vin cu tine. Ești supărat din cauza asta?

Anawak se întoarse spre ea.

– Nu îmi place să fiu mințit.

– Îmi pare rău.

– Nu, nu îți pare. Dar totuna. De ce nu dispari și nu ne lași pe noi să ne facem treaba? Anawak își încreți buza de sus. Du-te cu Greywolf. El vă ia pe toți frumos de mânuță.

– Doamne, Leon! Se apropie de el, și el se dădu înapoi. Am vrut pur și simplu să ies cu tine în larg. Îmi pare rău că te-am mințit. Bine, mai stau câteva săptămâni aici și nu vin nici din Chicago, ci studiez biologia la Universitatea British Columbia. Și ce-i cu asta? Credeam că la urmă o să ți se pară o păcăleală amuzantă...

– Amuzantă? țipă Anawak. Nu ești în toate mințile? Ce e amuzant în a fi tras pe sfoară?

Anawak simți cum o ia razna, dar nu se putea opri din țipat, cu toate că fata avea dreptate. Nu îi făcuse nimic. Nici cel mai mic rău.

Delaware se trase înapoi.

– Leon...

– Licia, de ce nu mă lași tu pur și simplu în pace? Dispari.

Așteptă să plece, dar ea nu o făcu. Stătu mai departe în fața lui. Anawak se simți confuz. I se învârteau toate în cap. Un moment se temu că picioarele i-ar putea ceda, apoi privirea i se limpezi și observă că Delaware îi întindea ceva.

– Ce-i asta? mârâi.

– O cameră video.

– Asta văd și eu!

– Ia-o.

Anawak întinse mâna, apucă aparatul și îl privi. O cameră Sony Handycam destul de scumpă, într-o husă rezistentă la apă. Turiștii, dar și oamenii de știință foloseau asemenea huse atunci când exista riscul să se ude camera.

– Ei, și?

Delaware desfăcu mâinile.

– Credeam că vreți să aflați de ce se întâmplă toate astea.

– Nu știu de ce te-ar interesa pe tine așa ceva.

– Termină odată și nu-ți mai vărsa nervii pe mine! îl repezi ea. Era să mor acolo, și nu au trecut decât câteva ore de atunci. Aș fi putut să plâng acum într-un rahat de ambulanță, în schimb stau aici și încerc să dau o mână de ajutor. Vreți să aflați sau nu?

Anawak trase adânc aer în piept.

– Bine.

– Ai văzut *ce* animale au atacat-o pe *Lady Wexham?*

– Da. Balene cenușii și cu...

– Nu. Delaware scutură din cap nerăbdătoare. Nu *ce specii.* Ce *indivizi!* I-ai putut identifica?

– Totul a mers prea repede.

Delaware zâmbi. Nu era un zâmbet vesel, dar era un zâmbet. Femeia pe care am scos-o noi din apă a fost cu mine pe *Blue Shark.* E în stare de șoc. Dusă complet. Și totuși, eu când vreau ceva nu mă las...

– Asta așa e.

–... Și am văzut camera asta atârnată de gâtul ei. Era prinsă bine, de aceea nu s-a pierdut în apă. Oricum, când voi ați ieșit în larg, am reușit să vorbesc puțin cu ea. A filmat tot timpul! Chiar și când se apropia Greywolf. A fost cumva impresionată de el, pentru că a filmat mai departe, l-a filmat pe el, bineînțeles. Alicia făcu o pauză. Dacă îmi amintesc bine, din unghiul nostru, *Lady Wexham* se afla *în spatele* lui Greywolf.

Anawak încuviință din cap. Brusc înțelese ce voia să spună Delaware.

– A filmat atacul, spuse el.

– A filmat în primul rând balenele care au atacat vasul. Nu știu *cât* de bun ești să identifici balenele, dar trăiești aici și cunoști animalele. Iar o imagine filmată are răbdare.

– Și tu ai uitat în mod elegant să întrebi dacă poți să păstrezi camera? presupuse Anawak.

Delaware ridică bărbia și îl privi sfidătoare.

– Ei și?

Anawak învârti camera în mâini.

– Bine, o să mă uit la ea.

– *Noi doi* o să ne uităm la ea, preciză Delaware. Vreau să particip la toată povestea. Și pentru numele lui Dumnezeu, nu mă întreba de ce. E dreptul meu, clar?

Anawak se holbă la ea.

– Și, în afară de asta, adăugă ea, de acum încolo vei fi amabil cu mine.

Anawak răsuflă și privi îmbufnat camera. Trebuia să recunoască, ideea lui Delaware era cea mai bună de până acum.

– O să mă străduiesc, mormăi.

12 aprilie

Trondheim, Norvegia

Johanson primi invitaţia pe când se pregătea să plece la casa de pe lac.

După ce se întorsese de la Kiel, îi povestise Tinei Lund despre experimentul din simulatorul de mare adâncime. Fusese o discuţie scurtă. Lund era băgată până peste cap în diferite proiecte, iar timpul rămas şi-l petrecea cu Kare Sverdrup. Lui Johanson i se păruse puţin cam neatentă. Părea să o preocupe ceva care nu avea de-a face cu munca ei, iar el se dovedi plin de tact şi omise să o întrebe.

Câteva zile mai târziu îl sună Bohrmann, pentru a-l ţine la curent cu evenimentele. Continuaseră la Kiel experimentele pe viermi. Johanson, care îşi făcuse deja bagajele şi era tocmai pe punctul de a pleca, hotărî să-şi amâne plecarea pentru a da un telefon şi a o pune pe Lund la curent cu noutăţile, însă ea nici nu-l lăsă să vorbească. De data aceasta, părea mai binedispusă.

– N-ai putea veni zilele astea la noi? îi propuse.

– Unde? La institut?

– Nu, la centrul de control Statoil. Ne vizitează directorii de proiect. Din Stavanger.

– Şi ce să fac eu? Să le spun ălora poveşti de groază?

– Am făcut-o eu deja. Acum sunt curioşi să audă amănunte. Am propus să le spui tu.

– De ce tocmai eu?

– De ce nu?

– Aveţi rapoartele, zise Johanson. Stive întregi. Eu nu pot decât să redau ce descoperă alţii.

– Tu faci mai mult, răspunse Lund. Ştii să... îţi exprimi sentimentele.

Johanson rămase câteva momente fără grai.

– Ei ştiu că nu eşti expert în forări şi nici specialist propriu-zis în viermi, se grăbi ea să continue. Însă ai o reputaţie foarte bună la NTNU, eşti neutru şi nu ai idei preconcepute, ca noi. Noi privim problema din alte puncte de vedere.

– Priviţi problema din punct de vedere al posibilităţii de realizare.

– Nu doar atât! Uite, la Statoil sunt adunaţi o grămadă de oameni şi fiecare dintre ei se pricepe foarte bine la ceva anume, şi...

– Specialişti cu ochelari de cal.

– În nici un caz! Lund păru indispusă. Specialiştii cu ochelari de cal nu au ce căuta în meseria asta. Doar că suntem cu toţii prea implicaţi. Stăm cu capul vârât în apă, Dumnezeule, cum să mă exprim... Ne trebuie mai multe păreri venite din afară.

– Eu nu ştiu prea multe despre afacerea voastră.

– Bineînţeles că nu te obligă nimeni. Lund începu să se enerveze. Poţi să şi renunţi.

Johanson îşi dădu ochii peste cap.

– E în regulă. Nu am de gând să te las baltă. Sunt într-adevăr câteva noutăţi de la Kiel şi...

– Să înţeleg că eşti de acord?

– Da. Pentru numele lui Dumnezeu. Când are loc întâlnirea asta?

– Vor fi mai multe întâlniri în următoarea perioadă. De fapt, ne petrecem cam tot timpul împreună.

– OK. Azi e vineri. La sfârşit de săptămână sunt plecat, dar luni aş putea...

– Asta e... Lund se opri. Ar fi...

– Da? întrebă Johanson lungind silabele, chinuit de presimţiri sumbre.

Ea lăsă să se scurgă câteva secunde.

– Ce planuri ai pentru weekend? îl întrebă pe ton de conversaţie. Te duci la lac?

– Bine ghicit. Vrei să vii şi tu?

– De ce nu? râse ea.

– Hoho! Şi ce zice Kare de asta?

– Nu mă interesează. Ce să spună? tăcu o secundă. Ah, la naiba!

– De-ai fi în toate la fel de bună pe cât eşti în meseria ta, spuse Johanson atât de încet, încât nu fu sigur că îl auzise.

– Sigur, te rog! Nu îţi poţi amâna excursia? Ne întâlnim în două ore şi mă gândeam că... nu e departe de aici şi nici nu durează mult. Te vei putea întoarce cât ai clipi. Poţi pleca deseară.

– Eu...

– Pur şi simplu trebuie să progresăm. Avem un program şi ştii cât costă totul. Suntem deja în întârziere, pentru că...

– Bine, bine, am zis că vin!

– Eşti o comoară.

– Să vin să te iau?

– Nu, o să fiu acolo. O, mă bucur! Mulţumesc! Chiar e frumos din partea ta. Lund închise.

Johanson îşi privi îndurerat bagajele făcute.

Când intră în marea sală de conferinţe a centrului de cercetare Statoil, încordarea din atmosferă era aproape palpabilă. Lund stătea împreună cu trei bărbaţi la o masă neagră lustruită, de dimensiuni exagerate. Soarele după-amiezii pătrundea în cameră, conferindu-i interiorului făcut din sticlă, oţel şi tonuri închise un pic de căldură. Pereţii erau aproape tapetaţi cu desene tehnice şi diagrame fotocopiate.

– A sosit, anunţă doamna care îl întâmpinase şi îl livră pe Johanson, de parcă ar fi fost cadoul de Crăciun. Unul dintre bărbaţi se ridică şi îl întâmpină cu mâna întinsă. Avea păr negru, tuns scurt, şi purta ochelari moderni.

– Thor Hvistendahl, director adjunct al centrului de cercetare Statoil, se prezentă el. Iertaţi-ne că nu v-am anunţat mai din timp, însă doamna Lund ne-a asigurat că nu aveaţi alte planuri.

Johanson îi aruncă lui Lund o privire grăitoare şi scutură mâna care îi fusese întinsă.

– Nu aveam într-adevăr nici un plan, zise.

Lund zâmbi în sinea ei. Îi prezentă pe rând pe bărbaţii din încăpere. După cum se aşteptase Johanson, unul dintre ei era de la centrala Statoil din Stavanger, un flăcău stângaci cu părul roşu şi ochi limpezi, prietenoşi. Era reprezentantul consiliului managerial şi făcea parte din comitetul executiv.

– Finn Skaugen, bubui el strângându-i mâna.

Cel de-al treilea, un chelios cu privire serioasă şi cute adânci în jurul gurii, singurul care purta cravată, se dovedi a fi superiorul direct al lui Lund. Se numea Clifford Stone, era scoţian şi şeful noului proiect de explorare. Îl salută pe Johanson rece, dând din cap. Nu părea deosebit de încântat de prezenţa biologului, dar îngrijorarea pe care o personifica putea fi la fel de bine o parte integrantă a fizionomiei sale. Nu aveai de unde şti dacă a zâmbit vreodată în viaţă.

Johanson rosti câteva amabilităţi, refuză o cafea şi se aşeză. Hvistendahl trase spre el un teanc de hârtii.

– Să trecem la subiect. Situaţia vă este cunoscută. Nu ştim dacă într-adevăr am încurcat-o sau dacă reacţionăm noi exagerat. Cunoaşteţi cumva câteva din dispoziţiile legale cu care se luptă extracţia petrolieră?

– Conferinţa Mării Nordului, ghici Johanson.

Hvistendahl încuviinţă din cap.

– Printre altele. Suntem supuşi unei serii întregi de restricţii, legislaţia mediului, posibilităţi tehnice, şi bineînţeles trebuie să ţinem cont şi de părerea opiniei publice asupra punctelor nereglementate. Pe scurt, ţinem cont de tot şi de toate. Greenpeace şi alte organizaţii ne suflă în ceafă, dar aşa trebuie să fie. Cunoaştem riscurile unei forări, ştim cam ce ne aşteaptă când pregătim o extracţie şi calculăm *timing*-ul corespunzător.

– Adică ne descurcăm foarte bine singuri, zise Stone.

– În general, completă Hvistendahl. E adevărat, nu orice plan poate fi pus în practică, şi aceasta din motivele pe care le puteţi citi oriunde. Structura sedimentului este instabilă, suntem în pericol să forăm într-o bulă de gaz, anumite construcţii nu se pretează din punct de vedere al adâncimii apei şi al curenţilor, tot soiul de astfel de probleme. În principiu, ştim ce se poate face şi ce nu. Tina testează instalaţiile la Marintek, culegem probele obişnuite, studiem zona acolo jos, are loc o expertiză şi apoi construim.

Johanson se lăsă pe spate şi puse picior peste picior.

– Însă de data aceasta planul e viermănos, observă.

Hvistendahl zâmbi chinuit.

– Cum s-ar spune.

– În cazul în care vietățile alea joacă vreun rol, zise Stone. După părerea mea, nu joacă.

– Cum puteți ști asta?

– Pentru că viermii nu sunt ceva nou. Sunt peste tot.

– Nu astfel de viermi.

– De ce? Pentru că ronțăie hidrați? îl fulgeră el pe Johanson, gata de atac. Bine, dar prietenii dumneavoastră din Kiel spun că nu avem de ce să ne facem griji. Corect?

– N-au spus asta. Au spus că...

– Că viermii nu pot destabiliza gheața.

– Rod din ea.

– Dar nu o pot destabiliza!

Skaugen își drese vocea. Suna ca o erupție.

– Credeam că l-am invitat pe domnul Johanson pentru că doream să-i auzim părerea, spuse aruncându-i lui Stone o privire piezișă. Și nu pentru a-i aduce la cunoștință ce credem noi.

Stone își mușcă buza de jos, privind fix tăblia mesei.

– Dacă am înțeles corect, Sigur spunea că între timp a primit și alte rezultate, spuse Lund cu un zâmbet încurajator.

Johanson încuviință.

– Vă pot schița pe scurt.

– Blestemate creaturi, mormăi Stone.

– Posibil. Geomar a mai pus alți șase pe gheață și toți s-au îngropat în ea cu capul în jos. Alte două exemplare au fost puse pe un strat de sedimente care nu conținea hidrați și acelea nu au făcut absolut nimic. Nu au mâncat și nu au săpat. Alți doi au fost puși pe un sediment care nu conținea hidrați, dar care se afla deasupra unei bule de gaz. Nu au forat, însă au fost sensibil mai neliniștiți.

– Ce s-a întâmplat cu cei care s-au băgat sub gheață?

– Au murit.

– Și cât de adânc au intrat?

– În afară de unul singur, ceilalți au ajuns toți până la bula de gaz. Johanson îl privi pe Stone, care îl cerceta pe sub sprâncenele încruntate. Dar de aici putem trage doar concluzii parțiale privind comportamentul lor în libertate. Pe coasta continentală, straturile de hidrat aflate deasupra bulelor de gaz au grosimi de zeci, până la sute de metri. Straturile din simulator au abia doi metri. Bohrmann estimează că nici unul dintre viermi nu ar ajunge la o adâncime mai mare de trei până la patru metri, dar în condițiile date nu se prea poate verifica.

– De ce mor viermii, mai exact? întrebă Hvistendahl.

– Au nevoie de oxigen, care se împuținează în gaura aia îngustă.

– Dar și alți viermi intră în pământ, observă Skaugen. Apoi adăugă cu un surâs: vedeți, ne-am pregătit și noi puțin, să nu stăm ca niște idioți în fața dumneavostră.

Johanson îi întoarse zâmbetul. Skaugen era un tip pe placul lui.

– Animalele de genul ăsta se vâră în sediment, spuse. Sedimentul este afânat. Conţine oxigen din belşug şi, pe deasupra, aproape nici un animal nu sapă aşa de adânc. Hidratul de metan însă e ca betonul, mai devreme sau mai târziu se vor asfixia.

– Înţeleg. Vă mai sunt cunoscute şi alte animale care se comportă astfel?

– Candidaţi la sinucidere?

– Este sinucidere?

Johanson ridică din umeri.

– Sinuciderea presupune o intenţie. Viermii nu sunt mânaţi de intenţii. Sunt condiţionaţi în comportamentul lor.

– Există de fapt animale care se sinucid?

– Sigur că există animale care fac aşa ceva, spuse Stone. Nenorociţii ăia de lemingi se aruncă în mare.

– Ba nu se aruncă, zise Lund.

– Bineînţeles că o fac!

Lund îşi puse mâna pe braţul lui.

– Compari mere cu pere, Clifford. Multă vreme s-a presupus că lemingii se sinucid în masă, pentru că suna şic. Apoi au cercetat problema mai îndeaproape şi au constatat că animalele sunt pur şi simplu tâmpite.

– Tâmpite? Stone se uită la Johanson. Doctor Johanson, consideraţi că desemnarea unui animal ca fiind tâmpit e o explicaţie ştiinţifică uzuală?

– Sunt tâmpiţi, continuă Lund netulburată. După cum şi oamenii sunt tâmpiţi, când umblă în turmă. Lemingii din faţă văd foarte bine că se apropie de o prăpastie, dar cei din spate se înghesuie ca la un concert pop. Atâta se împing în mare, până când se opreşte convoiul.

– Există şi animale care se sacrifică, spuse Hvistendahl. Or fi altruiste?

– Da, dar altruismul are întotdeauna un sens, răspunse Johanson. Albinele acceptă să moară atunci când înţeapă, pentru că astfel contribuie la apărarea stupului, respectiv a reginei.

– În comportamentul viermilor nu se poate recunoaşte vreo intenţie de vreun fel?

– Nu.

– Ora de biologie, suspină Stone. Cerule mare! Faceţi din viermii ăştia nişte monştri, din cauza cărora nu se poate pune pe fundul mării o fabrică. Asta e o prostie!

– Şi încă ceva, spuse Johanson fără a-l băga în seamă pe directorul proiectului. Geomar ar dori să efectueze experimente proprii pe tema asta. Umăr la umăr cu Statoil, bineînţeles.

– Interesant. Skaugen se aplecă în faţă. Vor să trimită pe cineva?

– Un vas de cercetare. *Sonne.*

– Foarte generos din partea lor, dar îşi pot face cercetările de la bordul lui *Thorvaldson.*

– Plănuiesc oricum o expediție. Și apoi, *Sonne* îi este tehnic superior lui *Thorvaldson*. Îi interesează în primul rând să verifice unele măsurători obținute în simulatorul de mare adâncime.

– Ce fel de măsurători?

– Concentrații mari de metan. Prin forările lor, viermii au eliberat gaz, care a ajuns în apă. Și ar mai vrea să mai scoată câteva chintale de hidrat. Cu tot cu viermi. Vor să studieze totul la scară mai mare.

Skaugen încuviință din cap și își încrucișă degetele.

– Până acum am vorbit doar despre viermi, zise el. Ați văzut înregistrările video de rău augur?

– Chestia aia din mare?

– Chestia din mare? râse Skaugen subțire. Drept să spun, aduce prea mult a film de groază. Ce părere aveți despre ea?

– Nu știu dacă există vreo legătură între viermi și... creatura cu pricina.

– Și dumneavoastră ce credeți că ar putea fi?

– N-am idee.

– Sunteți biolog. Nu există vreun răspuns care se impune singur?

– Bioluminiscență. E ceea ce ne spune prelucrarea ulterioară a materialului efectuată de Tina. Orice ființă cunoscută, de dimensiuni mai mari, iese din discuție. Așadar, orice mamifer.

– Doamna Lund ne-a vorbit despre posibila existență, în acest caz, a unei specii de calmar de adâncime.

– Da, am discutat despre asta, spuse Johanson. Dar este puțin probabil. Suprafața corpului și structura nu permit o asemenea concluzie. Și apoi bănuim că aceste animale ar trăi în cu totul alte regiuni.

– Și atunci ce este?

– Nu știu.

Se lăsă liniștea. Stone se juca nervos cu un pix.

– Îmi permiteți să întreb ce fel de fabrică plănuiți de fapt? reluă Johanson conversația pe un ton chibzuit.

Skaugen aruncă o privire spre Lund. Ea ridică din umeri.

– I-am povestit lui Sigur că avem în vedere o instalație subacvatică. Dar încă nu e stabilit dacă va fi construită sau nu.

– Vă pricepeți la așa ceva? întrebă Skaugen, întorcându-se spre Johanson.

– Cunosc SUBSIS, răspunse Johanson. Doar de curând.

Hvistendahl ridică din sprâncene.

– Doctor Johanson, dacă vă mai întâlniți de două-trei ori cu noi, ajungeți specialist. Știți deja o grămadă de lucruri...

– SUBSIS este un precursor, lătră Stone. Noi am ajuns mult mai departe decât SUBSIS. Și pătrundem mai adânc, iar sistemele noastre de siguranță sunt mai presus de orice îndoială.

– Noul sistem provine de la FMC Kongsberg, cel care dezvoltă soluții tehnice pentru explorarea oceanului, explică Skaugen. Este o îmbunătățire a SUBSIS. Problema nu este dacă vrem să instalăm așa ceva. Suntem nehotărâți în ceea ce privește conductele. Dacă ele să

ducă până la platformele existente sau direct până la țărm. În orice caz, am avea de parcurs distanțe și diferențe de altitudine enorme.

– Nu există și o a treia soluție, ca direct deasupra fabricii să stea un vapor de producție? întrebă Johanson.

– Da, dar oricum stația de extracție va fi la fund, răspunse Hvistendahl.

– Da, câtă vreme riscurile sunt *definite*, putem să le evaluăm, continuă Skaugen. Viermii aduc în ecuație niște factori pe care nu îi cunoaștem și nu îi putem explica. Clifford are poate dreptate când spune că este exagerat să ne dăm peste cap programul doar pentru că nu putem clasifica o specie nouă sau pentru că la adâncimea aceea înoată o ființă necunoscută. Dar atâta vreme cât nu avem o certitudine, trebuie să facem tot posibilul să o obținem, doctor Johanson. Nu trebuie să decideți în locul nostru, dar cu toate acestea mă întreb: ce ați face în locul nostru?

Johanson nu se simțea în largul său. Stone îl fixa cu nedisimulată dușmănie. Hvistendahl și Skaugen păreau interesați, iar chipul lui Lund nu trăda nimic.

Ar fi trebuit să ne consultăm înainte, își spuse Johanson.

Dar Lund nu insistase ca ei să cadă de acord. Poate că ea așa dorea. Poate că îi convenea dacă el punea deocamdată piedici în calea proiectului.

Sau poate că nu.

Johanson puse mâinile pe masă în fața lui.

– În principiu, eu aș construi stația, spuse.

Skaugen și Lund îl priveau uluiți. Hvistendahl se încruntă, în timp ce Stone se lăsă pe spate, cu o expresie triumfătoare.

Johanson lăsă să treacă un moment, după care adăugă:

– Aș construi-o, însă abia după ce Geomar va face alte cercetări și va da undă verde. Despre creatura de pe video probabil că nu vom afla mare lucru. Doar un salut de la Nessie. Nici nu sunt sigur dacă ar trebui să ne preocupe. Decisiv este felul în care apariția unei specii necunoscute, care se hrănește cu hidrat, va afecta stabilitatea coastei continentale și a eventualelor forări. Câtă vreme acest lucru nu este clarificat, eu recomand amânarea proiectului.

Stone își încreți buzele. Lund zâmbi. Skaugen schimbă o privire cu Hvistendahl. Apoi îl privi în ochi pe Johanson și încuviință din cap.

– Vă mulțumesc, doctor Johanson. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Mai târziu, după ce Sigur își pusese gențile în portbagaj și mai dădea o ultimă raită prin casă, se auzi soneria.

Deschise. Afară aștepta Lund. Începuse să plouă, și părul i se lipise de cap.

– Te-ai descurcat bine, zise Lund.

– Chiar așa? Johanson se dădu la o parte și Lund intră. Își dădu la o parte părul de pe frunte și încuviință.

– În fond, Skaugen se hotărâse deja. Voia doar binecuvântarea ta.

– Cine sunt eu, să binecuvântez proiectele lui Statoil?

– Ți-am spus deja că ai o reputație foarte bună. Dar e vorba de mai mult: Skaugen va trebui să prezinte un raport pentru că oricine lucrează pentru Statoil sau are vreo altfel de legătură cu concernul este considerat părtinitor. Așa că dorea pe cineva obiectiv, iar tu ești stăpân peste tot ce viermuiește și, în mod evident, neinteresat de construcția vreunei fabrici.

– Deci Skaugen a pus proiectul la păstrare?

– Până când Geomar clarifică situația.

– Măi să fie!

– Și să știi că te place.

– Și mie îmi place de el.

– Da, Statoil are noroc cu oameni ca el în conducere. Lund stătea în vestibulul său și își lăsă brațele să atârne. Părea ciudat de nehotărâtă pentru cineva care de obicei se afla în continuă mișcare, știind exact încotro se îndreaptă. Ochii ei cercetară încăperea. Și unde îți sunt bagajele, de fapt?

– De ce?

– Nu voiai să mergi la lac?

– Bagajele sunt în mașină. Ai avut noroc, eram pe punctul de a părăsi casa. O privi. Mai pot face ceva pentru tine, înainte de a mă lăsa pradă singurătății? Voi pleca! Fără alte amânări.

– Nu voiam să te rețin. Doar să îți povestesc ce a hotărât Skaugen și...

– Frumos din partea ta.

– Și să te întreb dacă oferta mai e valabilă.

– Care? o întrebă, deși știa deja la ce se referă.

– Mi-ai propus să vin cu tine.

Johanson se sprijini de peretele de lângă cuier. Avu viziunea unui munte de probleme apropiindu-se.

– Am întrebat atunci și ce ar spune Kare despre asta.

Lund scutură enervată din cap.

– Nu trebuie să cer voie nimănui, dacă la asta te referi.

– Nu, nu la asta mă refer. Doar că nu aș vrea să provoc neînțelegeri.

– Nu provoci absolut nimic, îi răspunse sfidătoare. Decid eu singură dacă vreau să merg cu tine la lac.

– Te eschivezi.

Apa îi picura din păr, scurgându-i-se pe față.

– Și atunci de ce mi-ai făcut propunerea? îl întrebă.

Da, oare de ce, își spuse Johanson.

Pentru că mi-ar plăcea. Dar fără să strice ceva. Nu se simțea în nici un fel dator față de Kare Sverdrup. Îl irita însă disponibilitatea bruscă a lui Lund de a-l însoți la lac. Acum câteva săptămâni, nu s-ar fi întrebat de ce. Inițiativele sporadice, întâlnirile la masă, toate făceau parte dintr-un flirt continuu, înscenat de ea cu autoironie, fără a avea însă vreo finalitate. Dar propunerea ei de acum nu făcea parte din flirt.

Dintr-odată știu ce îl deranjează. Și își dădu seama ce o preocupase pe Lund atât de intens în ultimele zile.

– Dacă aveţi probleme, spuse Johanson, nu mă amesteca pe mine. De acord? Poţi veni, dar nu te folosi de mine pentru a-l pune sub presiune pe Kare.

– Mergi cam prea departe cu gândul. Lund ridică din umeri. Bine. Poate că ai dreptate. Hai să o lăsăm baltă.

– Da.

– E mai bine aşa. Trebuie să stau puţin şi să mă gândesc.

– Aşa să faci.

Continuau să stea nehotărâţi lângă intrare.

– Păi atunci... spuse Johanson. Se apleca în faţă, o sărută uşor pe obraz şi o împinse cu blândeţe afară în stradă. Apoi încuie uşa în urma lor. Începea să se însereze. Burniţa fără întrerupere. Va trebui să parcurgă pe întuneric cea mai mare parte a drumului, dar aproape că îi convenea. Va asculta simfonia lui Sibelius, *Finlandia*. Sibelius şi întunericul. Suna bine.

– Te întorci luni? îl întrebă Lund însoţindu-l la maşină.

– Cred că deja duminică după-amiază.

– Putem vorbi la telefon.

– Desigur. Ce ai de gând?

Lund ridică din umeri.

– Aş avea destul de lucru.

Johanson se abţinu să mai întrebe ceva de Kare Sverdrup. În acelaşi moment, ea spuse:

– Kare a plecat în weekend. S-a dus la părinţii lui.

Johanson deschise portiera şi aşteptă.

– Nu trebuie să lucrezi tot timpul, îi spuse.

Ea zâmbi.

– Nu. Bineînţeles că nu.

– Şi în afară de asta... nici nu ai putea veni cu mine. Nu ai la tine nimic pentru un weekend la lac.

– Păi, ce îmi trebuie?

– În primul rând, nişte încălţări bune. Şi nişte haine călduroase.

Lund îşi privi picioarele. Purta cizme cu şiret şi cu talpă groasă.

– Ce îmi mai trebuie? întrebă.

– Păi cum spuneam, un pulover... Johanson îşi mângâie barba. Mai am şi pe acolo câte ceva.

– Mhm! Pentru că nu se ştie niciodată.

– Corect. Nu se ştie niciodată.

Johanson o privi. Apoi începu să râdă.

– În regulă, domnişoara Complicata. Ultima ocazie să vii cu mine.

– Complicată, eu? Lund smuci portiera din dreapta şi râse. Asta rămâne s-o stabilim pe drum.

Când ajunseră la drumul nesemnalizat ce ducea spre cabană era deja întuneric şi jeepul trecu uruind spre lac, pe sub copacii ce se conturau pe fundalul cerului. În faţa lor se întindea lacul ca un al doilea cer, culcat între arbori. Norii se răspândiseră în parte, iar stelele se reflectau în lac. În Trondheim ploua probabil şi acum.

Johanson duse bagajul în casă şi apoi ieşi lângă Lund, care se oprise pe verandă. Scândurile scârţâiră încet. Ca de fiecare dată, se lăsă cuprins de liniştea ce-i înconjura, cu atât mai evidentă din cauza zgomotelor: fâşâit, ciripit şi pocnete uşoare, strigătul îndepărtat al unei păsări, mişcare prin desiş, zgomote neidentificabile. O scară mică ducea de la verandă spre o pajişte care cobora lin până la apă. De acolo, o punte strâmbă se întindea pe post de debarcader. Barca, pe care o folosea uneori la pescuit, stătea nemişcată.

Lund privi în jur.

– Şi tu eşti singur stăpân aici? îl întrebă.

– De regulă.

Lund tăcu o vreme.

– Bănuiesc că te simţi destul de bine în pielea ta.

Johanson râse încet.

– De ce crezi asta?

– Dacă nu găseşti pe nimeni aici, stai de unul singur... vreau să spun... probabil că te simţi bine în compania ta.

– O, da! Aici mă pot purta cu mine însumi cum am chef. Pot să mă plac, să mă detest...

Lund întoarse capul spre el.

– Se întâmplă şi asta? Să te deteşti?

– Rar. Şi când se întâmplă, atunci chiar mă detest. Hai să intrăm. Fac un *risotto*.

Intrară.

Johanson tăie ceapa în bucătăria mică, o căli în ulei de măsline şi adăugă *riso di carnaroli,* orezul veneţian pentru *risotto.* Amestecă boabele de orez cu o lingură de lemn pentru ca uleiul să pătrundă pe toate părţile, turnă supă de pasăre peste el şi amestecă mai departe, să nu se ardă. Între timp, tăie felii nişte mânătărci, le căli în unt şi le lăsă să sfârâie pe flacără mică.

Lund îl privea fascinată. Johanson ştia că ea nu e în stare să gătească. Nu avea destulă răbdare. Johanson deschise o sticlă de vin roşu, îl decantă şi umplu două pahare. Procedura obişnuită. Funcţiona totdeauna. Au mâncat, au băut, au vorbit, s-au apropiat. Urmă ceea ce urma de obicei, când un boem încărunţit şi o femeie tânără se întâlneau într-un loc singuratic şi romantic.

Automatisme idioate!

De ce dracu' a vrut să vină cu el?

I-ar fi plăcut ca în seara asta să lase lucrurile să-şi urmeze cursul. Lund stătea la masa din bucătărie, îmbrăcată într-unul din puloverele lui şi părea aşa de relaxată, cum nu o mai văzuse de mult. Trăsăturile feţei i se îmblânziseră. Johanson era iritat. Încercase de multe ori să se convingă că nu era genul lui, prea grăbită, prea nordică, cu sprâncenele şi cu părul ei drept, de un blond aproape alb. Acum trebuia să recunoască totuşi că nimic din toate astea nu era adevărat.

Ar fi putut avea un weekend frumos şi liniştit, îşi spuse el. Dar a trebuit neapărat să complici tu totul, idiotule.

Mâncară în bucătărie. Cu fiecare pahar, Lund devenea mai exuberantă. Trăncăneau întruna și mai deschiseră o sticlă.

La miezul nopții, Johanson spuse:

– Nu e foarte frig afară. Ai chef de un tur cu barca?

Ea își propti bărbia în mâini și îi zâmbi.

– Și de un înot?

– În locul tău aș renunța la idee. Poate peste o lună, două. Când va fi mai cald. Nu, mergem până în mijlocul lacului, luăm sticla cu noi și...

Johanson făcu o pauză.

– Și?

– Ne uităm la stele.

Privirile li se întâlniră deasupra mesei din bucătărie. Johanson simți cum i se năruie rezistența interioară. Se auzi spunând lucruri pe care nu ar fi vrut să le spună, se văzu abordând diversele registre și acționând butoanele necesare pentru a pune în funcțiune mașinăria. Trezi așteptări, se convinse tot mai mult pe sine însuși și pe Lund că așa trebuie să se comporte doi oameni pe un lac izolat. Își dori să o vadă plecată înapoi la Trondheim și în același timp și-o dori în brațele sale, se apropie de ea până îi simți răsuflarea pe față, își înjură soarta și tremură de nerăbdare în același timp.

– Bine. Atunci să mergem.

Afară vântul se oprise. Străbătură pontonul și săriră în barcă. Aceasta începu să se balanseze și Johanson o prinse pe Tina de braț. Îi venea să pufnească în râs. Ca în filme, îi trecu prin cap. Ca într-un blestemat de kitsch cu Meg Ryan. Te împiedici și te apropii de celălalt. Dumnezeule!

Era o barcă mică din lemn, pe care fostul proprietar i-o vânduse odată cu casa. Prora era acoperită cu scânduri, pentru a obține loc de depozitare. Lund se așeză turcește deasupra, în timp de Johanson pornea motorul. Zgomotul făcut de motor nu deranja cu nimic pacea locului. Se armoniza perfect cu noaptea plină de viață a pădurilor, ca zumzetul unui bondar supradimensionat.

Cât dură scurta călătorie nu scoaseră o vorbă. În cele din urmă, Johanson frână și opri motorul. Pluteau la o distanță considerabilă de casă. Lumina aprinsă de pe verandă se oglindea în apa de la mal formând fâșii ondulate. Ici și colo se auzea câte un plescăit ușor făcut de peștii care săreau după insecte. Johanson se balansă spre ea, ținând în mâna dreaptă sticla pe jumătate plină. Barca se legăna ușor.

– Dacă te lași pe spate, îi spuse, tot universul e al tău. Cu tot ce e în el. Încearcă.

Lund îl privi cu ochii strălucind în întuneric.

– Ai văzut vreodată stele căzătoare?

– Da. De mai multe ori.

– Și? Ți-ai dorit ceva?

– Nu sunt destul de romantic pentru așa ceva. Se așeză pe scânduri, lângă ea. Am savurat doar momentul, pur și simplu.

Lund chicoti.

– Nu crezi în nimic, așa-i?

– Tu?

– Eu sunt ultima persoană care ar crede în aşa ceva.

– Ştiu. Tu nu te bucuri de flori sau de ploaia de stele. Kare o să aibă viaţă grea. Cel mai romantic lucru care ţi se poate oferi ţie este probabil o analiză a stabilităţii pentru construcţiile tehnice în mare.

Lund îl privea în continuare. Apoi îşi dădu capul pe spate şi se lăsă să alunece uşor. Puloverul i se ridică şi îi descoperi buricul.

– Chiar crezi?

– Nu. Nu cu adevărat.

– Crezi că nu sunt romantică.

– Cred că până acum nu te-ai gândit cum funcţionează romantismul.

Privirile li se întâlniră din nou.

Lung.

Prea lung.

Îşi regăsi degetele în părul ei, le trecu încet printre şuviţe. Ea privi în sus spre el.

– Poate îmi arăţi tu, îi şopti.

Johanson se aplecă, până când între buzele lor nu mai vibra decât un strat subţire de aer fierbinte. Lund îi încolăci gâtul cu braţul. Ochii îi erau închişi.

Sărutul. Acum.

În mintea lui Johanson se zbăteau o mie de zgomote şi de gânduri, se îndeseau formând vârtejuri. Concentrarea îi dispăru. Încă aşteptau amândoi, tensionaţi, de parcă ar fi trebuit cineva să le dea un semn, o aprobare, aici vă rog, în dublu exemplar, unul pentru dumneavoastră şi unul pentru dumneavoastră. Puteţi săruta mireasa, acum puteţi deveni pasional, *cu adevărat* pasional. Nu a fost rău, dar acum, vă rog, încercaţi să puneţi suflet!

Fiţi *pasional,* vă rog.

Ce se întâmplă? se întrebă Johanson. Ce nu e în regulă aici?

Simţi căldura trupului ei, îi inspiră parfumul, un parfum delicios, îmbietor, minunat.

Dar i se părea că nimerise într-o casă străină. Invitaţia nu era pentru el.

– Nu funcţionează, spuse Lund în acelaşi moment.

Timp de câteva secunde, prins între capitulare şi insistenţă încăpăţânată, Johanson se simţi de parcă ar fi căzut în apă rece ca gheaţa. Apoi durerea trecu. Ceva se stinse în el. Restul pasiunii se pierdu în aerul curat de deasupra lacului şi lăsă în loc o imensă uşurare.

– Ai dreptate, spuse el.

Se desprinseră din îmbrăţişare, încet, codindu-se, de parcă trupurile lor încă nu pricepuseră ceea ce capetele hotărâseră de mult. Johanson văzu în ochii ei întrebarea pe care probabil că şi ea o citea în ochii lui: Cât am stricat acum? Am pierdut-o definitiv?

– E totul în regulă? o întrebă.

Lund nu răspunse. Se aşeză în faţa ei, cu spatele la marginea bărcii. Atunci îşi dădu seama că mai ţinea încă sticla strâns în mână şi i-o întinse.

– Se pare, zise el, că prietenia noastră este prea puternică pentru dragoste.

Ştia că sună plat şi patetic, dar afirmaţia avu efectul scontat. Începu să chicotească, întâi nervos, apoi vizibil uşurată. Apucă sticla, luă o înghiţitură mare şi începu să râdă. Îşi trecu mâna peste faţă, de parcă ar fi vrut să şteargă râsul gălăgios, nepotrivit, însă hohotele i se auzeau printre degete şi, în cele din urmă, Johanson pufni şi el în râs.

– Pfu, făcu Lund.

Apoi tăcură destul de mult.

– Eşti supărat? îl întrebă încet într-un târziu.

– Nu. Tu?

– Eu... nu, nu sunt supărată. Chiar deloc. Doar că... se opri. Totul este atât de încurcat. Mai ştii seara din cabina ta, pe *Thorvaldson*. Încă un minut şi... vreau să zic, s-ar fi putut întâmpla, dar azi...

Îi luă sticla din mână şi bău.

– Nu, spuse el. Hai să fim sinceri, s-ar fi terminat tot aşa. La fel ca azi.

– De ce oare?

– Îl iubeşti.

Lund îşi strânse genunchii în braţe.

– Pe Kare?

– Pe cine altcineva?

Lund rămase multă vreme cu privirea aţintită în întuneric, iar Johanson mai luă o duşcă, pentru că nu era de datoria lui să-i explice Tinei propriile ei sentimente.

– Credeam că pot scăpa de aşa ceva, Sigur.

Pauză. Dacă aşteaptă vreun răspuns, se gândi el, atunci va avea mult de aşteptat. Va trebui să priceapă singură.

– Am fost pe aceeaşi lungime de undă, tu şi cu mine, continuă ea după o vreme. Nici unul din noi nu dorea o relaţie stabilă, aşadar, premisa ideală. Dar nu am folosit niciodată această opţiune. N-am simţit niciodată că trebuie să se întâmple acum, neapărat, eu... n-am fost niciodată îndrăgostită de tine. N-am vrut niciodată să fiu îndrăgostită. Însă ideea că se va întâmpla odată avea farmecul ei. Amândoi ne trăim viaţa, fără obligaţii, fără angajamente. Chiar eram convinsă că se va întâmpla în curând, mi se părea că ar fi timpul! Şi dintr-odată apare Kare şi îmi spun: Doamne, o relaţie! Totul sau nimic. Dragostea înseamnă angajament, şi ce avem noi este...

– Este dragoste.

– Credeam că este mai degrabă altceva. Ceva în sensul gripei. Nu mă mai puteam concentra ca lumea la munca mea, eram tot timpul cu mintea în altă parte, aveam pur şi simplu senzaţia că îmi fuge pământul de sub picioare şi asta nu se potriveşte cu viaţa mea, asta nu sunt eu.

– Şi te-ai gândit să profiţi de opţiunea asta, până când nu îţi pierzi controlul.

– Totuşi, te-ai supărat!

– Nu m-am supărat. Te înţeleg. Nici eu n-am fost niciodată îndrăgostit de tine. Johanson căzu pe gânduri. Te-am dorit. Şi te-am dorit de-adevăratelea, abia de când te-ai combinat cu Kare. Dar eu sunt

un vânător bătrân, cred că m-a deranjat faptul că îmi disputa altcineva prada, m-a supărat și m-a jignit în amorul propriu... Johanson râse încet. Ai văzut filmul acela minunat cu Cher și Nicolas Cage? *Moonstruck*. Cineva întreabă de ce vor bărbații să se culce cu femeile? Iar răspunsul este: pentru că se tem de moarte. Hm! Cum am ajuns să vorbesc despre asta?

– Pentru că totul derivă din teamă. Teama de singurătate, teama că nu te va invita nimeni și cea mai rea este teama că ai putea alege greșit, atunci când ai de ales. Și să nu mai poți ieși din toată povestea. În ce ne privește, între noi n-ar exista niciodată mai mult decât o legătură amoroasă, iar Kare... cu el n-aș putea avea decât o simplă relație. Nu mi-a luat mult să înțeleg. Vrei pe cineva pe care de fapt nici nu-l cunoști. Îl vrei cu orice preț. Îl poți avea însă doar dacă accepți și viața lui, cu totul. Dar brusc devii bănuitor.

– Alegerea s-ar putea dovedi a fi o greșeală.

Lund încuviință din cap.

– Ai fost vreodată împreună cu cineva? Cu adevărat, vreau să spun.

– Odată, răspunse ea. Mai demult.

– Primul tău iubit?

– Mhm.

– Și ce s-a întâmplat?

– Nimic original. Pe bune. Aș vrea să am ceva teribil de povestit, dar adevărul este că într-o zi mi-a dat papucii și pe mine m-a apucat disperarea.

– Și după aceea?

Lund își propti bărbia pe brațe. Arăta minunat cum stătea așa în lumina lunii, cu o cută adâncă între sprâncene. Totuși, Johanson nu simți nici o umbră de regret. Nici pentru că încercaseră ceva, nici pentru că se terminase cum se terminase.

– După aceea eu am fost cea care punea capăt fiecărei relații.

– Îngerul răzbunării.

– Pe naiba! Nu, uneori indivizii mă scoteau pur și simplu din sărite. Prea înceți, prea drăgălași, prea opaci. Uneori am fugit ca să mă protejez, înainte să... Știi doar că sunt rapidă.

– Da. Să nu ne construim o căsuță frumoasă, că ar putea veni furtuna s-o strice.

Lund se strâmbă.

– Prea elegiac, nu-i de mine.

– Se poate. Dar se potrivește.

– Da, de potrivit se potrivește, se încruntă ea. Dar mai există și cealaltă posibilitate. Construiești casa și o distrugi tot tu, înainte să o distrugă altcineva.

– Kare, casa.

– Da. Kare, casa.

Undeva un greiere începu să cânte. Altul îi răspunse din depărtare.

– Aproape că reușiseși, spuse Johanson. Dacă în seara asta te-ai fi culcat cu mine, ai fi avut un motiv să îi dai papucii lui Kare.

Lund nu răspunse.

– Crezi că te-ai fi putut păcăli singură în halul ăsta?

– Mi-aş fi spus că stilul meu e mai degrabă să am o legătură cu tine, decât să intru într-o relaţie care mă paralizează. Dacă mă culcam cu tine, mi-aş fi... confirmat-o cumva.

– Ţi-ai fi cucerit confirmarea?

– Nu. Îl fulgeră furioasă. Te-am dorit, indiferent dacă mă crezi sau nu.

– E în regulă.

– Nu erai un pion care să mă ajute să fug. N-am vrut să te...

– În regulă, în regulă! Johanson ridică mâinile. Eşti doar îndrăgostită.

– Da, mârâi ea.

– Nu aşa în silă. Mai spune o dată.

– Da. Dada!

– Ceva mai bine. Johanson râse. Şi acum, după ce te-am întors pe dos şi am văzut amândoi ce fricoasă eşti, poate că ar trebui să golim restul sticlei în cinstea lui Kare.

Ea îi zâmbi cu jumătate de gură.

– Nu ştiu ce să zic.

– Încă nu eşti sigură?

– Când, cum. Sunt... derutată.

Johanson schimbă sticla dintr-o mână în alta. Apoi spuse:

– Şi eu am demolat odată o casă, Tina. Sunt ani de-atunci. Locatarii mai erau înăuntru. Au avut câteva răni, însă mai târziu s-au vindecat. Cel puţin unul dintre ei. Nici până astăzi nu ştiu dacă am făcut ce trebuia.

– Cine a fost celălalt locatar?

– Soţia mea.

Lund ridică din sprâncene.

– Ai fost căsătorit?

– Da.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Multe nu ţi-am spus. Mi se pare de-a dreptul reconfortant să nu mărturiseşti unele lucruri.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce se întâmplă de obicei. Johanson ridică din umeri. Divorţezi.

– De ce?

– Aici e aici. N-am avut cu adevărat un motiv. Fără drame, fără farfurii sparte. Doar senzaţia că aş putea rămâne fără aer. Şi, în realitate, teama că aş putea... deveni dependent. Vedeam apropiindu-se de mine o familie, copii şi o potaie băloasă în curte, mă vedeam având responsabilităţi, iar copiii şi potaia, şi responsabilităţile mi-au distrus dragostea bucăţică cu bucăţică... Pe vremea aceea, mi s-a părut foarte înţelept să mă despart de ea.

– Şi acum?

– Acum mă gândesc că asta a fost poate singura greşeală pe care am făcut-o în viaţa mea. Căzut pe gânduri, Johanson privi apa. Apoi se îndreptă şi ridică sticla. În acest spirit: *cheerio!* Fă ce trebuie să faci.

– Nu știu ce să fac, șopti ea.

– Nu te lăsa cuprinsă de teamă. Ai dreptate, ești rapidă. Fii mai rapidă decât teama. Johanson o privi. Eu nu am fost suficient de rapid. Orice hotărâre pe care o iei fără să-ți fie teamă e hotărârea cea bună.

Lund zâmbi. Apoi se întinse și apucă sticla.

Spre uimirea lui Johanson, rămaseră întregul weekend la lac. În noaptea romanței lor eșuate crezuse că se vor întoarce a doua zi la Trondheim, dar nu se întâmplă așa. Lucrurile se limpeziseră. Eternul flirt se spulberase. Făcură plimbări, povestiră și râseră, nu se gândiră la universități, insule de forare și viermi, iar Johanson găti cele mai bune *spaghetti bolognese* din viața lui.

Se dovedi a fi unul din cele mai frumoase weekenduri la lac de care își putea aminti.

Duminică seara se întoarseră. Johanson o lăsă pe Lund în fața casei. Se sărutară scurt și prietenește. Preț de câteva clipe, în timp ce intra în casa lui de pe Kirkegata, Johanson resimți, pentru prima dată după mulți ani, diferența dintre a trăi singur și a te simți singur. Își lăsă sentimentul la intrare. Îndoielilor și amărăciunii nu le dădea voie să pătrundă nici un pas mai departe.

Își duse geamantanul în dormitor. Ca și în sufragerie, avea și aici un televizor. Îi dădu drumul și zapă, până nimeri peste înregistrarea unui concert de la Royal Albert Hall. Kiri Te Kanawa cânta arii din *La Traviata*. Johanson începu să despacheteze fredonând încet și încercând să se hotărască asupra băuturii de seară obligatorii.

După o vreme muzica se opri.

Distras de dificultățile întâmpinate la împăturirea unei cămăși, nu sesiză imediat că se terminase concertul. Se lupta cu o mânecă rebelă, în timp ce în fundal se auzeau știrile.

„... Anunță Chile. Nu s-a confirmat nici o legătură între dispariția familiei norvegiene și alte incidente similare, care se pare că au avut loc în același timp pe coasta peruană și cea argentiniană. Tot acolo, în ultimele săptămâni, mai multe bărci pescărești au dispărut sau au fost văzute mai târziu plutind în derivă. Până la această oră nu a fost găsit nici un membru al echipajelor. Familia formată din cinci membri ieșise în larg pe vreme frumoasă, la bordul unui trauler de pescuit."

Se împăturește mâneca spre dreapta, se întoarce înauntru. Ce spuneau la televizor?

„În acest timp, Costa Rica consemnează o invazie de meduze de dimensiuni neobișnuite. Mii de *siphonophora* din genul *Physalia physalis* au apărut în imediata apropiere a țărmului. Se spune că paisprezece oameni și-au pierdut viața în urma întâlnirii cu aceste animale veninoase și mai mulți au fost răniți, printre aceștia numărându-se și doi englezi și un cetățean german. Numărul persoanelor care au fost date dispărute nu se cunoaște. Oficiul costarican pentru străini a convocat o ședință de criză, însă a infirmat veștile despre închiderea plajelor pentru turiști. Deocamdată s-a anunțat că nu există nici un pericol.

Johanson rămase nemișcat, cu mâneca în mână.

– Tâmpiţii dracului, mârâi printre dinţi. Paisprezece morţi. Ar fi trebuit să închidă zona de mult.

„Incidente provocate de bancuri de meduze au avut loc şi pe coasta australiană. Se pare că este vorba de meduze cubozoa, la fel de otrăvitoare. Autorităţile avertizează populaţia să nu intre în mare. În ultimii o sută de ani, şaptezeci de persoane au murit în Australia din cauza veninului de cubozoa, înregistrându-se astfel mai multe decese decât în cazul atacurilor rechinilor. Şi din Canada de vest au fost anunţate accidente pe mare, având victime umane. Nu se cunoaşte cauza exactă a scufundării mai multor vapoare cu turişti. Se pare că vapoarele s-au ciocnit dintr-o eroare de navigaţie."

Johanson se întoarse. Crainica tocmai lăsa foaia din mână şi ridica privirea afişând un zâmbet golit de orice expresie.

– Şi acum alte ştiri ale zilei, pe scurt.

Physalia physalis, îşi spuse Johanson.

Îşi aminti de o femeie din Bali, pe care o văzuse culcată în nisip, scuturată de convulsii. El însuşi nu intrase în contact cu animalul. Nici femeia nu atinsese meduza. Pescuise ceva cu vârful băţului din apa mică de la mal, în timp ce se plimba. Ceva ce femeii i se păruse de o frumuseţe unică, o velă eterică, grăbită. Prudentă, avusese grijă să păstreze distanţa. O întorsese de câteva ori pe o parte şi pe alta până când se umpluse de nisip, pierzându-şi atractivitatea şi farmecul, şi apoi făcuse greşeala aia prostească...

Physalia physalis sau corabia portugheză făcea parte din specia *Siphonophora*, prea puţin studiată. La drept vorbind, nici nu era o meduză în sensul clasic, ci o colonie înotătoare formată dintr-o multitudine de indivizi minusculi, sute şi mii de polipi, având cele mai diverse sarcini. Vela lor albastră sau purpurie umplută cu gaz care se înălţa din apă le permite să navigheze pe vânt ca un iaht. Ce era sub velă, nu se vedea.

Dar o simţeai, de îndată ce călcai în ea.

Deoarece corabia portugheză trage după ea o perdea de tentacule, ce pot atinge şi 50 de metri lungime, prevăzute cu sute de mii de celule conidocile, acoperite de antene. Structura şi funcţia acestor celule reprezintă o creaţie de vârf a evoluţiei, un arsenal de arme foarte eficiente. Fiecare celulă adăposteşte în interior o capsulă cu un furtun rulat, care se termină într-un vârf ca un harpon, întors spre interior ca degetul unei mănuşi. Cea mai uşoară atingere pune în mişcare un proces de o precizie înmărmuritoare. În momentul în care antena înregistrează contactul, furtunul se derulează şi ţâşneşte spre exterior cu o presiune echivalentă cu cea a exploziei a şaptezeci de cauciucuri sub presiune. Mii de harpoane acoperite de cârlige străpung pielea victimei injectându-i subcutanat un amestec de diferite feluri de albumină şi proteine, care atacă, în acelaşi timp, globulele de sânge şi celulele nervoase. Urmarea este contractarea imediată a musculaturii. Dureri de parcă te-ar fi ars un fier înroşit îţi sfredelesc carnea, stare de şoc, oprirea respiraţiei, apoi stop cardiac. Dacă ai norocul să te afli lângă ţărm şi primeşti rapid îngrijiri, supravieţuieşti contactului. Scafandrii şi

înotătorii care nimereau în încurcătura de tentacule plutitoare departe în larg nu aveau aproape nici o şansă.

Femeia din Bali nu făcuse decât să atingă cu degetul unui picior băţul pe care se depusese puţină otravă. Chiar şi cantitatea aceea infimă fusese de ajuns pentru ca ea să nu mai poată uita nicicând întâlnirea aceea.

Cu toate acestea, corabia era nevinovată în comparaţie cu *Chironex fleckeri*, meduza-cutie din Australia.

În istoria evoluţiei, natura s-a întrecut pe sine în crearea unor teribile amestecuri de otravă. În cazul meduziei-cutie şi-a dovedit întreaga măiestrie. Otrava unui singur animal ar putea omorî două sute cincizeci de oameni. Substanţa bloca centrii nervoşi şi provoca instantaneu leşinul. Celor mai multe victime, inima le cedează şi se îneacă în decurs de câteva minute sau chiar secunde.

În timp ce privea fix televizorul, Johanson se gândea la toate acestea.

Cineva prostea oamenii. Mai existaseră vreodată paisprezece morţi în apropierea vreunui ţărm, nemaivorbind şi de răniţi, în doar câteva săptămâni? Din cauza unei singure specii de meduze? Şi ce era cu cealaltă poveste, cu dispariţia vapoarelor?

Corăbii portugheze în America de Sud. Meduze-cutie în Australia.

Invazie de viermi în Norvegia.

Nu trebuie să aibă neapărat o semnificaţie, îşi spuse. Meduzele apar adesea în bancuri, peste tot în lume. Nu există vară să nu facă probleme. Dar viermii... era cu totul altceva.

Puse la loc ultimele articole de îmbrăcăminte, închise televizorul şi se duse în sufragerie să asculte muzică sau să citească.

Dar Johanson nu îşi puse nici un CD şi nici nu luă vreo carte. Se plimbă o vreme de colo-colo, se duse la geam şi privi afară spre strada luminată de felinare.

Fusese atâta linişte la casa de pe lac!

Era linişte pe Kirkegata.

Când era prea multă linişte, de obicei ceva nu era în ordine.

Aiurea, îşi spuse Johanson. Ce legătură avea Kirkegata cu toate astea?

Îşi turnă un pahar de grappa, gustă şi încercă să uite emisiunea de ştiri.

Se gândi pe cine ar fi putut suna.

Knut Olsen. Şi el era biolog la NTNU. Johanson ştia că Olsen se pricepe la meduze, corali şi anemone. Şi, în plus, îl putea întreba şi despre vasele dispărute.

Olsen răspunse la al treilea apel.

– Dormeai deja? întrebă Johanson.

– M-au ţinut treaz copiii, zise Olsen. A fost ziua lui Marie, a împlinit cinci ani. Cum a fost la lac?

Olsen era un familist veşnic binedispus, care ducea o viaţă burgheză atât de corectă, încât pe Johanson îl apuca groaza. Nu se întâlneau niciodată în viaţa particulară, cu excepţia pauzelor de masă. Dar era un tip de treabă şi avea umor. Trebuia să aibă simţul umorului. Altfel n-aveai nici o şansă să suporţi cinci copii şi duzini de neamuri omniprezente, opină Johanson.

– Ar trebui să vii pe acolo odată, îi răspunse. Era o figură de stil. La fel de bine îi putea spune că ar trebui să își arunce în aer mașina sau să-i vândă pe doi dintre copii.

– Desigur, spuse Olsen. O să vin cândva.

– Ai văzut știrile?

Se lăsă o scurtă pauză.

– Te referi la meduze?

– Bingo! Mă gândeam eu că te procupă. Ce se întâmplă cu ele?

– Ce să se întâmple? Invazii au loc tot timpul. Broaște, lăcuste, meduze...

– Mă refer strict la *Physalia physalis* și la *Chironex fleckeri.*

– Asta este neobișnuit.

– Ești sigur?

– Neobișnuit este faptul că e vorba tocmai de cele mai periculoase specii de meduze din lume. Și informațiile de la știri sunt de-a dreptul ciudate.

– Șaptezeci de morți în o sută de ani, observă Johanson.

– Aiurea, pufni Olsen disprețuitor.

– Mai puțin?

– Mai mult! Mult mai mulți, vreo nouăzeci, dacă pui la socoteală și Golful Bengal, și Filipinele. Despre cifra neoficială nici să nu mai vorbim. Bineînțeles că Australia are probleme de când lumea cu chestia aia mucilaginoasă, exact cu *Chironex fleckeri,* meduzele-cutie. Își depun ouăle la nord de Rockhampton, unde se varsă râurile în mare. Aproape toate accidentele au loc în apă mică. În trei minute ești mort.

– E sezonul lor?

– În ceea ce privește Australia, da. Din octombrie până în mai. În Europa bestiile alea te calcă pe nervi, când mori de cald pe plajă. Am fost la Menorca anul trecut și copiii abia de s-au putut juca pentru că peste tot zăceau tone întregi de *Velella...*

– Ce zăcea peste tot?

– *Velella velella.* Meduze cu pânze. Foarte drăguțe, atunci când nu stau și se împut la soare. Sunt mici, violet. Nici nu îți poți imagina. Toată plaja era mov. Le luau cu lopețile și cu greblele, și le băgau în sute de saci, iar din mare veneau tot timpul altele. Știi că eu sunt un fan al meduzelor, dar și pentru mine a fost prea mult, la un moment dat. De dimineața până seara auzeam numai țipete. Oricum, în Europa avem problema meduzelor doar în august sau în septembrie, însă *down under* este, bineînțeles, pe dos. E într-adevăr ciudat ce se întâmplă în apele Australiei.

– Ce anume e ciudat?

– Faptul că aceste meduze, *Chironex fleckeri,* pot fi întâlnite în apropierea țărmului, unde apa e mică. Departe de țărm nu prea sunt. Și în nici un caz pe insulele situate în fața Marii Bariere de Corali. Am auzit însă că sunt și acolo. Cu *Velella* este chiar pe dos. În mod normal trăiesc în ocean. Nu am aflat nici până azi ce le mână la țărm o dată la câțiva zeci de ani. Știm prea puține despre meduze.

– Plajele nu sunt protejate prin plase?

Olsen izbucni în râs.

– Da, mare scofală, nu ajută cu nimic. Meduzele rămân prinse în plase, iar tentaculele se desprind și trec printre ochiuri. Atunci chiar că nu le mai vezi deloc. Olsen făcu o pauză. De ce te interesează atât de tare? Știi și tu destule lucruri pe tema asta.

– Da, dar tu știi mai multe. Vreau să știu dacă avem într-adevăr de-a face cu anomalii.

– Poți să pui pariu, mârâi Olsen. Fii atent, apariția meduzelor e legată întotdeauna de temperaturi ridicate ale apei și de dezvoltarea planctonului. Știi doar, când se încălzește, planctonului îi merge bine, iar meduzele se hrănesc cu plancton, așa că asta e povestea. De aceea creaturile apar vara târziu în cete și câteva săptămâni mai târziu dispar. Ăsta este mersul lucrurilor. Așteaptă și-ai să vezi.

În fundal se auziră urlete. Joahanson se întrebă oare când se duc la culcare copiii lui Olsen și dacă, de fapt, se culcă vreodată. De câte ori vorbise la telefon cu Olsen, scandalul era în toi.

Olsen strigă ceva despre terminat cearta și împăcat. O vreme scandalul fu și mai mare, apoi tatăl reveni la telefon.

– Scuză-mă. Cadourile. Se ceartă pe ele. Dacă vrei să știi părerea mea, aceste probleme cu meduzele apar din cauza deversării exagerate de îngrășăminte în mare. Noi suntem de vină. Îngrășămintele stimulează înmulțirea planctonului etc. Dacă vântul bate apoi de la vest sau de la nord-vest, atunci ne trezim cu ele la ușă.

– Da, însă astea sunt invaziile normale. Noi vorbim aici de...

– Așteaptă. Voiai să știi dacă avem de-a face cu o anomalie. Răspunsul este: da! Și anume cu una pe care nu o recunoaștem ca fiind anomalie. Ai plante în casă?

– Poftim? Ă... da.

– Un palmier yucca?

– Da. Doi.

– Anomalii. Înțelegi? Palmierii yucca au fost importați, și ghici de către cine.

Johanson dădu ochii peste cap.

– Sper că nu începi să vorbești acum de o invazie de palmieri yucca. Palmierii mei sunt pașnici.

– Nu mă refer la asta. Vreau să spun că nu mai suntem în măsură să spunem ce este natural și ce nu. În anul 2000, am fost în Golful Mexic să studiez invazia de meduze. Efectivul local de pește era amenințat de bancuri de meduze. Pătrunseseră în locurile de depunere a icrelor din Louisiana, Mississippi și Alabama, și mâncau larvele și ouăle peștilor, și mai mâncau și tot planctonul. Cea mai mare pagubă a făcut-o o specie care nici nu avea ce căuta aici: o meduză australiană din Pacific. De import.

– Biologie de invazie.

– Exact. Au distrus lanțul trofic și au influențat pescuitul. O catastrofă. Cu câțiva ani înainte, o catastrofă a amenințat și Marea Neagră pentru că în anii 1980 un vapor comercial adusese în apa de balast meduze din ordinul *Lobata*. Nu aveau ce căuta acolo și Marea Neagră

a fost luată prin surprindere și s-a trezit în găleată. Acum acolo se zbenguie peste opt mii de meduze pe kilometrul pătrat și știi ce înseamnă asta?

Olsen se înfierbânta vorbind.

– Și acum chestia asta cu corăbiile portugheze. Au apărut din Argentina, ăsta nu e teritoriul lor. America Centrală da, și Peru, poate și Chile, dar mai jos? Paisprezece morți dintr-o lovitură! Asta sună a atac. De parcă ar fi fost luați prin surprindere. Și apoi *Chironex fleckeri*. Ce fac așa departe în larg? De parcă cineva le-ar fi adus acolo printr-o vrajă.

– Ce mă uimește pe mine, spuse Johanson, este faptul că este vorba tocmai de cele mai periculoase specii.

– Întocmai, spuse Olsen tărăgănat. Dar nu suntem în America, nu te lansa într-o teorie a conspirației. Mai există și altă explicație pentru înmulțirea problemelor. Unii dau vina pe El Niño, alții pe încălzirea climei. În Malibu au necazuri cu meduzele cum nu au mai avut de decenii întregi, la Tel Aviv și-au făcut apariția exemplare uriașe. Încălzirea globală, importul, toate au sens.

Johanson abia dacă îl mai auzea. Olsen spusese ceva ce nu îi mai ieșea din cap.

De parcă cineva le-ar fi adus printr-o vrajă.

–... Se împerechează în apele mici, tocmai zicea Olsen. Și încă ceva: dacă ăia vorbesc de o cantitate neobișnuită de meduze, atunci nu este vorba de mii, ci de milioane și milioane. Și nu au nimic sub control. Acolo nu au murit paisprezece oameni, ci mult mai mulți, îți garantez eu.

– Mhm.

– Tu mai asculți ce spun?

– Bineînțeles. Mult mai mulți. Cred că acum *tu* te lansezi într-o teorie a conspirației.

Olson râse.

– Aiurea. Dar sunt anomalii, da. La o privire superficială, ar putea părea un fenomen care se repetă ciclic, însă eu cred altceva.

– Ce simți tu?

– Eu simt că îmi iubesc nevasta. Părerea asta mi-o dictează capul.

– Bine. Mulțumesc. Voiam doar să-ți aud părerea.

Se gândi. Să îi spună lui Olsen despre viermi? Dar nu era problema lui. Poate că Statoil nu ținea acum în mod deosebit ca acest subiect să fie dezbătut public, iar Olsen vorbea un pic cam mult.

– Ne vedem mâine la prânz? întrebă Olsen.

– Da. Mi-ar face plăcere.

– Încerc să mai aflu ceva pe tema asta. Am sursele mele despre meduze.

– Bine, zise Johanson. Ne vedem mâine.

Închise telefonul. Abia acum își aminti că vrusese să îl întrebe pe Olsen și ce credea despre navele dispărute. Dar nu vru să mai sune o dată. Va afla mâine destule.

Se întrebă dacă invazia de meduze l-ar fi obsedat la fel de tare și în cazul în care n-ar fi știut de viermi.

Nu. Probabil că nu. Nu meduzele erau problema.

Problema erau legăturile dintre toate aceste întâmplări. În cazul în care exista vreo legătură.

A doua zi dimineață, imediat după ce Johanson ajunse la birou, trecu să-l vadă pe Olsen. Pe drum spre NTNU, ascultase știrile și nu aflase mai mult decât știa deja: oameni și bărci dispăruseră în diferite părți ale lumii. Speculații se făceau destule, dar nimeni nu dădea o explicație adevărată.

Johanson avea primul curs de la zece. Avea timp destul ca să verifice mailurile și să vadă ce-i venise prin poștă. Afară ploua cu găleata. Peste Trondheim se întindea un cer de un gri plumburiu. Johanson aprinse becul și se retrase cu un pahar de cafea în spatele biroului pentru a se trezi în liniște, când Olsen băgă capul pe ușă.

– Nebunie, nu? zise acesta. Nu se mai termină.

– Ce nu se termină?

– Ei, o veste proastă după alta. Nu asculți știrile?

Johanson rămase un pic pe gânduri.

– Te referi la bărcile dispărute? Și eu voiam să te întreb despre ele. Ieri, cu atâtea meduze, am uitat.

Olsen scutură din cap și intră în birou.

– Mă gândeam că îmi vei oferi și mie o cafea, spuse musafirul, în timp ce privea interesat în jur. Una din calitățile lui Olsen, deopotrivă folositoare și solicitante, era curiozitatea lui.

– Hai alături, spuse Johanson.

Olsen întredeschise ușa care dădea în biroul alăturat și comandă în gura mare o cafea. Apoi se așeză, continuând să cerceteze totul cu privirea. Secretara intră, îi trânti aproape cana de cafea pe birou și îl onoră pe Johanson cu o privire nimicitoare înainte de a se întoarce în camera de alături.

– Dar ce are? se miră Olsen.

– Eu îmi iau totdeauna singur cafeaua, spuse Johanson. Cana e chiar alături, lapte, zahăr, căni.

– Sensibilă doamna, așa-i? Îmi pare rău. Săptămâna viitoare îi aduc biscuiți de casă. Soția mea face niște biscuiți grozavi. Olsen sorbi cu zgomot din cafea. Tu chiar nu ai auzit știrile, zici?

– Ba da, le-am auzit în mașină venind încoace.

– Acum zece minute a fost o știre specială pe CNN. Știi televizorul ăla mic de la mine din birou, e deschis tot timpul. Olsen se aplecă în față. Lumina plafonierei se oglindi în începutul lui de chelie.

– În apropierea Japoniei, o cisternă petrolieră a sărit în aer și s-a scufundat. În același timp, în Strâmtoarea Malakka două vase-container s-au ciocnit cu o fregată. Unul din vasele-container se scufundă, celălalt nu mai poate fi manevrat și pe fregată e incendiu. O fregată militară. A avut loc o explozie.

– Dumnezeule!

– Şi totul doar în dimineaţa asta.

Johanson îşi încălzea palmele de la cana de cafea.

– În ceea ce priveşte Strâmtoarea Malakka, nu mă surprinde nimic, spuse el. E de mirare că acolo nu se întâmplă mai multe.

– Da, dar este o coincidenţă teribilă, nu?

Trei strâmtori concurau pentru titlul de cea mai circulată cale maritimă a lumii, Canalul Mânecii, Gibraltarul şi Malakka, cea care era o parte a drumului maritim din Europa spre Asia de Sud-Est şi Japonia. Problema navigaţiei comerciale mondiale consta printre altele în importanţa acestor strâmtori. Numai Malakka era traversată într-o singură zi de circa 600 de petroliere mari şi cargoboturi. În unele zile se întâmpla ca până la 2 000 de vapoare să traverseze apele dintre Malaysia şi Sumatra. Strâmtoarea era lungă de 400 de kilometri, dar în unele locuri nu era mai lată de 27 de kilometri. India şi Malaysia cereau insistent căpitanilor de petroliere să ocolească prin Strâmtoarea Lombok, situată mai la sud, însă nimeni nu o făcea. Ocolul micşora profitul. Astfel încât aproape 15 la sută din comerţul mondial se înghesuia în continuare prin Strâmtoarea Malakka şi cele învecinate.

– Se ştie, de fapt, ce s-a întâmplat acolo?

– Nu. Ştirea s-a dat abia de câteva minute.

– Groaznic. Johanson bău o înghiţitură. Ce e cu povestea aia cu bărcile dispărute?

– Cum? Nici asta nu ştii?

– Altfel nu aş întreba, răspunse Johanson cam arţăgos.

Olsen se aplecă în faţă şi coborî vocea.

– Se pare că în America de Sud dispar de mai multă vreme pescari şi bărci mici de pescuit. Pe partea Pacificului. Nu s-a prea vorbit pe tema asta, cel puţin nu în Europa. Se pare că totul a început în Peru. Prima dată a dispărut un pescar. I-au găsit barca abia după câteva zile. Plutea în larg. O barcă mică de papură. Au crezut întâi că a fost măturat de un val, însă de săptămâni întregi vremea fusese tare liniştită în regiune. După care, faze din astea s-au repetat ca pe bandă rulantă. În cele din urmă a dispărut un trauler mic.

– De ce nu s-a auzit nimic despre asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Olsen îşi desfăcu braţele a neputinţă.

– Pentru că aşa ceva nu se anunţă de bunăvoie. Turismul e mult prea important. Şi în plus se întâmplă departe, în regiuni unde trăiesc mulţi oameni cu părul negru, care, pentru noi, arată toţi la fel.

– Au anunţat faza cu meduzele. Şi asta s-a întâmplat departe.

– Te rog frumos! Este o mare diferenţă. Aici au murit cinstiţi turişti americani şi un german, şi mai ştiu eu cine. Acum a dispărut o familie de norvegieni lângă Chile. S-au aventurat în larg cu o barcă pescărească, însoţiţi de un ghid local. Pescuit în larg. Şi au dispărut! Norvegieni, Dumnezeule, oameni blonzi, valoroşi, despre ei trebuie să relatezi.

– Da, da, am priceput. Johanson se lăsă pe spate. Şi nu s-a primit nici un mesaj radio?

– Nu, Sherlock Holmes. Câteva SOS-uri. Atâta tot. La cele mai multe din bărcile dispărute, tehnologia de ultimă oră se rezuma la motorul de bord.

– Nici o furtună?

– Doamne, nu! Nimic din ce ar putea scufunda o barcă.

– Şi ce se întâmplă în faţa Canadei de Vest?

– Vapoarele despre care se crede că s-ar fi ciocnit? Habar n-am. Cineva spunea că ar fi dat peste vreo balenă prost dispusă. Ce ştiu eu? Lumea e misterioasă şi crudă, şi tu mă cam pui pe gânduri cu întrebările tale. Mai dă-mi o cafea... ba nu, stai că-mi iau singur.

Olsen se lipise de biroul lui Johanson ca marca de scrisoare. Când se sătură în sfârşit de cafea şi plecă, Johanson se uită la ceas. Până la începerea cursului mai erau doar câteva minute.

O sună pe Lund.

– Skaugen a intrat în contact cu alte societăţi de explorare, spuse ea. Din toată lumea. Vrea să ştie dacă se confruntă cu fenomene asemănătoare.

– Cu viermi?

– Exact. Şi presupune că asiaticii ştiu cel puţin la fel de multe despre creaturile alea, cât ştim şi noi.

– Cum aşa?

– Adu-ţi aminte ce spuneai. Asia îşi încearcă puterile în extracţia hidraţilor de metan. Nu asta ţi-a spus omul tău din Kiel? Skaugen a tatonat firmele cu pricina.

Nu e o idee rea, îşi spuse Johanson. Skaugen adunase unu şi cu unu. Dacă viermii erau chiar aşa de înnebuniţi după hidraţi, trebuie să fi fost remarcaţi în special acolo unde şi omul era nebun după metan. Pe de altă parte...

– Asiaticii nu îi vor da lui Skaugen informaţiile mură în gură, spuse el. Le vor ţine pentru ei, aşa cum va face şi el.

Lund păstră un moment de tăcere.

– Vrei să spui că nici Skaugen nu le-ar spune ce ştie?

– Poate nu tot. Şi nu acum.

– Care ar fi alternativa?

– Păi... Johanson îşi căută cuvintele.

– Nu vreau să vă fac proces de intenţie, dar să presupunem că îi vine cuiva ideea să forţeze construirea unei fabrici subacvatice, cu toate că acolo jos mişună nişte chestii necunoscute.

– Nu facem aşa ceva.

– Să presupunem doar.

– Skaugen îţi urmează sfatul, ai auzit.

– Asta îl onorează. Dar aici e vorba de bani, aşa-i? Ar putea adopta o poziţie de genul: Viermi? Nu ştim nimic. N-am văzut nimic.

– Şi să construiască totuşi?

– Poate să nu se întâmple nimic. Şi dacă totuşi se întâmplă, vreau să zic, poţi aresta pe cineva pentru neajunsuri tehnice, dar nu pentru

dihănii mâncătoare de metan. Cine să mai demonstreze atunci că viermii fuseseră descoperiți înainte?

– Statoil nu ar mușamaliza așa ceva.

– Hai să nu vorbim despre voi. Dacă japonezii, de exemplu, ar pune pe picioare exportul de metan, ar da lovitura. S-ar scălda în bani. Tu crezi că, în condițiile astea, asiaticii vor juca cu cărțile pe masă?

Lund ezită.

– Nu.

– Și voi?

– Asta nu ne-ajută cu nimic acum. Trebuie să aflăm asta de la ei, înainte ca ei s-o afle de la noi. Ne trebuie observatori independenți. Oameni care nu pot fi puși în legătură cu Statoil. De exemplu... Păru să cugete. Apoi spuse: Nu te-ai putea interesa tu puțin?

– Cum, eu? La societățile petroliere?

– Nu, la institute, universități, la oameni precum cei din Kiel. Hidrații de metan nu se studiază la scară mondială?

– Ba da, dar...

– Și la biologi. Biologi marini! Scafandri amatori! Știi ce?! exclamă ea entuziasmată. Poate preiei tu toată partea asta. Înființăm un resort pentru tine. Da, e o idee bună, îl sun pe Skaugen și îi cer un buget! Am putea...

– Hei, ia-o mai încet.

– Ai fi bine plătit și nu ai avea mult de lucru.

– Asta e o muncă de căcat. O puteți face la fel de bine și voi.

– Ar fi mai bine să o preiei tu. Tu ești neutru.

– Of, Tina!

– Cât am stat aici să vorbim, ai fi putut telefona deja de trei ori la Smithsonian Institute. Te rog, Sigur, ar fi simplu... Înțelege, dacă apărem noi, ca ditamai concernul cu interese vitale, ni se agață instantaneu o mie de organizații ecologiste de gât. Äia abia așteaptă așa ceva.

– Aha! Se pare că tot aveți ceva de ascuns.

– Ești un mare dobitoc.

– Din când în când.

Lund oftă.

– Ce ar trebui să facem după părerea ta? Crezi că nu ne-ar acuza toți de ce e mai rău? Îți jur, Statoil nu va întreprinde nimic până nu ne vom lămuri ce rol joacă acești viermi. Dar dacă batem oficial la prea multe uși, se va afla. Atunci o să fim în prim-plan și nu vom mai putea mișca un deget.

Johanson se frecă la ochi. Apoi privi la ceas.

Trecut de zece. Cursul lui.

– Tina, trebuie să închid. Te sun mai târziu.

– Îi pot spune lui Skaugen că ești de acord?

– Nu.

Tăcere.

– În regulă, spuse Lund în cele din urmă, încet.

Suna de parcă ar fi mers la tăiere. Johanson respiră adânc.

– Pot să mă gândesc cel puțin?

– Da. Bineînțeles. Ești o comoară.
– Știu. Tocmai asta e problema mea. Te sun eu.
Își adună hârtiile și se grăbi spre amfiteatru.

Roanne, Franța

În timp ce la Trondheim Johanson își începea cursul, la două mii de kilometri depărtare, Jean Jérôme studia cu ochi critic doi homari bretoni.

Jérôme era de regulă critic. Permanentul lui scepticism i se datora locului său de muncă. Troisgros era singurul restaurant din Franța care se putea lăuda de peste 30 de ani neîntrerupți cu cele trei stele Michelin, iar Jérôme nu dorea să intre în istorie ca omul care a stricat tradiția. El răspundea de tot ce provenea din mare. Era, cum s-ar spune, stăpânul peștilor și se trezea cu noaptea-n cap.

Intermediarul care îl aproviziona pe Jérôme își începuse ziua chiar mai devreme, și anume la ora 3.00 în Rungis, o suburbie situată la 14 kilometri de Paris, care se ridicase peste noapte la rangul de Mecca a bucătăriei cu pretenții. Într-o piață de patru kilometri pătrați iluminată până în ultimul colțișor, Rungis aproviziona acum Parisul și alte capitale, comercianți și bucătari, pe toți cei care erau destul de nebuni să-și petreacă viața într-o bucătărie. În Rungis era reprezentată întreaga țară. Lapte, frișcă, unt și brânză din Normandia, legume bretone de excepție, fructe aromatice din Sud. Furnizorii de stridii din Belon, Marennes și din Bassin d'Arcachon și pescarii de ton din St-Jean-de-Luz sosiseră în trombă cu încărcătura lor de pe autostradă. Autocamioane pline cu moluște și crustacee își croiau loc printre furgonete și mașini particulare. Nicăieri în Franța nu puteai pune mâna mai devreme pe trufandale ca aici.

Ce-i drept, calitatea era un factor limitat. Homarii veneau bineînțeles din Bretania, însă și printre ei erau exemplare mai mult sau mai puțin atractive. Pe scurt, ei trebuiau să îndeplinească anumite condiții pentru a-l mulțumi de pildă pe Jean Jérôme din Roanne.

Acesta ridică homarii pe rând și îi învârti în mână, cercetându-i pe toate părțile. Șase animale își împărțeau câte o cutie mare de polistiren, garnisită cu un fel de ferigă. Abia se mișcau, însă bineînțeles că erau încă vii, așa cum se cuvenea. Foarfecele le erau legate.

– Bun, spuse Jérôme.

Asta era cea mai mare laudă care ieșea pe gura lui. Într-adevăr, homarii îi plăceau în mod deosebit. Erau mai degrabă micuți, însă erau grei pentru mărimea lor, cu carapacea de un bleumarin strălucitor.

Cu excepția ultimilor doi.

– Prea ușori, dădu verdictul.

Negustorul de pește se încruntă, ridică într-o mână unul din homarii pe care îi lăudase Jérôme și în cealaltă pe unul din cei criticați și le compară greutatea.

– Aveţi dreptate, monsieur, zise uluit negustorul. Trebuie să îmi cer scuze. Stătea în faţa lui Jérôme ca o balanţă a justiţiei, cu mânecile suflecate şi mâinile ca două talere. Dar nu e cine ştie ce. O nimica toată, nu-i aşa?

– Nu, nu e cine ştie ce, răspunse Jérôme. Pentru o cârciumă de pescari. Dar noi nu suntem o cârciumă de pescari.

– Îmi pare rău. Pot să mă duc înapoi şi să...

– Nu vă osteniţi. Nu ne rămâne de făcut decât să intuim care oaspete are cel mai mic stomac.

Negustorul se scuză încă o dată. Se scuză ieşind pe uşă, şi probabil că se mai scuza încă şi pe drumul de întoarcere, în timp ce Jérôme era deja în bucătăria luxoasă a restaurantului, ocupându-se de comenzile pentru cină. Pusese homarii provizoriu într-o vană cu apă proaspătă, unde aceştia vegetau apatici.

Trecu o oră, apoi Jérôme decise să opărească homarii. Ceruse să i se pregătească un vas mare cu apă. Homarii vii trebuiau prelucraţi rapid. În captivitate, animalele erau înclinate să se devoreze singure pe dinăuntru. Opărirea nu presupunea fierberea lor, homarii erau doar omorâţi în apa clototită. Se fierbeau mai târziu, chiar înainte de a fi serviţi. Jérôme aşteptă până ce apa dădu în clocot, extrase homarii din vană şi îi răsturnă repede înăuntru. Aerul din cavitatea carapacei ieşi sfârâind puternic. Îi opări la fel pe toţi. Îşi dădu viaţa al nouălea, al zecelea homar. Mâna lui Jérôme îl apucă pe cel de-al unsprezecelea. Da, ăsta era mai uşor! Îi dădu drumul în apa clocotită. Zece secunde erau suficiente. Fără să fie prea atent, pescui animalul cu polonicul mare pentru spumă...

Nu-şi putu reţine o înjurătură.

Ce Dumnezeu se întâmplase cu animalul? Carapacea plesnise pur şi simplu, iar unul din cleşti era rupt. Nu era posibil aşa ceva. Jérôme spumega de furie. Aşeză homarul, mai bine zis resturile lui dislocate, în faţa sa pe planşeta de lucru şi îl întoarse cu burta în sus. Şi partea de jos era demolată, iar în interior, unde ar fi trebuit să fie carnea zdravănă, se vedea doar o umplutură murdară şi albicioasă. Privi în oală, nevenindu-i a crede. În apa care bolborosea pluteau bucăţi şi filamente din ceva ce nu aducea nici pe departe cu carnea de homar.

Ei bine. Doar de zece dintre ei vor avea nevoie cu adevărat. Jérôme nu cumpăra niciodată decât strictul necesar, era renumit pentru că păstra echilibrul. Trebuia să ştii ce cantităţi erau cu adevărat necesare, atât în interesul spiritului gospodăresc, cât şi pentru rezervele de siguranţă, şi acest concept al lui tocmai se verifica din nou.

Treaba era totuşi supărătoare.

Se întrebă dacă animalul fusese cumva bolnav. Privirea îi căzu pe vana cu apă. Mai era un homar. Al doilea dintre cei cu care nu fusese mulţumit. Totuna. În oală cu el.

O, nu. În oală înota chestia aia albă.

Îi veni brusc o idee. Animalul bolnav fusese prea uşor. Şi homarul care mai trăia era prea uşor. Să fie oare vreo legătură? Poate că animalele începuseră să se autodevoreze din interior sau poate că în ei se dezvolta

un virus sau vreun parazit. Jérôme ezită. Apoi luă din vană cel de-al doisprezecelea homar și îl puse pe planșeta de lucru din fața lui, să îl studieze.

Antenele lungi, îndreptate spre spate, tresăreau. Cleștii legați se mișcau ușor. Odată scoși din mediul lor natural, homarii înclinau să fie foarte greoi. Jérôme împunse ușor animalul și se aplecă mai mult deasupra lui. Își mișca picioarele de parcă ar fi vrut să plece de acolo. Rămânea însă pe planșetă. Din locul unde coada segmentată trecea în carapacea dorsală, se revărsa ceva transparent.

Ce mai era și asta?

Jérôme se lăsă pe vine. Animalul se afla acum la nivelul ochilor săi.

Homarul își ridică încet toracele. O secundă păru să-l privească pe Jérôme cu ochii lui negri.

Apoi explodă.

Ajutorul de bucătar pe care Jérôme îl însărcinase să curețe de solzi peștii se afla doar la trei metri distanță, dar un dulap îngust și înalt până în tavan, plin cu instrumente de lucru și condimente, îl împiedica să vadă ce se întâmpla lângă plită. De aceea, mai întâi auzi țipătul îngrozitor al lui Jérôme. Speriat de moarte, scăpă cuțitul din mână. Îl văzu pe Jérôme îndepărtându-se de plită ca amețit, apăsându-și fața cu mâinile, și fugi spre el. Se ciocniră amândoi de blatul de lucru aflat în spatele lor. Oalele zdrăngăniră, lângă ei ceva căzu și se sparse cu zgomot.

– Ce s-a întâmplat? strigă ucenicul cuprins de panică. Ce s-a întâmplat?

Veniră și alții în fugă. Bucătăria era o fabrică unde fiecare își avea locul lui. Unul se ocupa doar de vânat, altul de sosuri, un al treilea de tocături, altul de salate și altul de patiserie etc. Într-o secundă, în jurul plitei se iscă o vânzoleală teribilă, până când Jérôme își luă mâinile de la față și le arătă tremurând suprafața de lucru din apropierea plitei. Din păr i se scurgea o chestie transparentă, plină de cocoloașe. Îi atârna în bucăți întregi pe față și i se scurgea topindu-se în guler.

– A... a explodat, gâfâi Jérôme.

Ajutorul de bucătar se apropie de planșetă și privi îngrețoșat homarul plesnit. Nu văzuse în viața lui așa ceva. Doar picioarele animalului mai erau intacte. Cleștii zăceau pe jos, coada arăta de parcă fusese sfărâmată și carapacea dorsală se căsca, sfârtecată în bucăți cu margini tăioase.

– Ce ați făcut cu el? întrebă în șoaptă.

– Ce am făcut? Ce am făcut eu? țipă Jérôme ridicând-și mâinile cu degetele rășchirate și cu fața descompusă într-o grimasă de scârbă. Eu n-am făcut absolut nimic! A explodat, asta a făcut. A explodat!

Îi aduseră prosoape să se curețe, în timp ce ajutorul de bucătar atingea cu vârful degetelor masa gelatinoasă împrăștiată peste tot. Aceasta avea o consistență grozav de vâscoasă, ca o gumă, dar se dizolva repede, scurgându-se de pe planșetă. Dintr-un impuls, luă de pe raft un borcan cu capac etanș și băgă în el cu lingura bucăți din masa gelatinoasă, mai

adună ceva lichid şi îl turnă deasupra. Apoi închise borcanul cât de bine putu.

Fu destul de dificil să-l liniştească pe Jérôme. În cele din urmă, cineva îi aduse un pahar de şampanie, şi abia atunci maestrul îşi reveni cât de cât.

– Strângeţi de aici! ordonă el cu voce înăbuşită. Pentru numele lui Dumnezeu, strângeţi porcăria asta! Mă duc să mă spăl.

Şi plecă. Ajutoarele se apucară imediat să refacă locul de muncă al lui Jérôme. Curăţară plita şi totul în jur, aruncară resturile, spălară oala şi vărsară bineînţeles în chiuvetă apa în care homarii îşi petrecuseră ultima oră a vieţii lor. Apa o apucă în jos pe drumul pe care îl lua orice apă, curse bolborosind în canalizare şi se amestecă astfel cu tot ce lăsa oraşul să se scurgă din el, pentru ca apoi să o absoarbă sub formă reciclată.

Ajutorul de bucătar luă borcanul cu masa gelatinoasă. Nu ştia ce ar putea face cu el, aşa că îl întrebă pe Jérôme, atunci când acesta apăru din nou în bucătărie, spălat şi cu hainele schimbate.

– Poate ai făcut bine că ai păstrat ceva din chestia aia, zise Jérôme sumbru. Dumnezeu ştie ce o fi.

– Vreţi s-o vedeţi?

– Doamne fereşte! Dar ar trebui s-o trimitem să o examineze cineva. Dar fără să pomenim circumstanţele, auzi? Aici nu s-a întâmplat nimic. Aşa ceva nu se întâmplă la Troisgros.

Într-adevăr, povestea nu părăsi bucătăria restaurantului. Un lucru bun, de altfel, pentru că ar fi aruncat o lumină proastă asupra lui Troisgros. Chiar dacă nimeni din restaurant nu avea nici cea mai mică vină, tot s-ar fi găsit cineva care să povestească cu maximă satisfacţie că prin Troisgros homarii zboară prin aer, împroşcând în jur un jeleu scârbos. Nimic nu e mai dăunător pentru bunul renume al unui restaurant de vârf, decât zvonuri despre o igienă precară.

Ajutorul de bucătar studie substanţa din borcan cu mare atenţie. Când văzu că începe să se dizolve mai turnă nişte apă peste ea, în ideea că n-are ce să strice. Substanţa îi amintea de meduze, asta în cazul în care ar fi semănat într-adevăr cu ceva, şi meduzele supravieţuiau doar în apă, nefiind nici ele făcute din altceva. După cum se părea, fusese o idee bună. Bucăţile rămaseră stabile pentru o vreme. Troisgros dădu câteva telefoane extrem de discrete, în urma cărora borcanul fu trimis la universitatea din oraşul alăturat Lyon, pentru a-i fi examinat conţinutul.

Acolo ajunse pe biroul profesorului Bernard Roche de la biologie moleculară. Între timp, procesul de descompunere a gelatinei continuase, în pofida apei adăugate, şi în borcan abia dacă mai plutea substanţă solidă. Roche supuse la diferite teste puţinul care mai rămăsese, totuşi şi ultimele bucăţele se dizolvară înainte de a apuca să le examineze îndeaproape. Reuşi totuşi să demonstreze existenţa unor legături moleculare care îl uimiră şi îl iritară. Găsi, printre altele, o neurotoxină despre care însă nu ştia dacă provenea de la gelatină sau de la apa din borcan.

ADÂNCURI

Apa era, în mod cert, saturată cu materie organică şi cu diferite substanţe. Pentru că momentan nu avea timp să o examineze, Roche decise să conserve ce mai rămăsese din conţinutul borcanului şi să întreprindă în zilele următoare o analiză minuţioasă, iar apa ajunse în frigider.

Jérôme se îmbolnăvi în aceeaşi seară. La început, simţi doar o uşoară indispoziţie. Restaurantul era plin. Nu o luă în seamă şi urmă coregrafia obişnuită a bucătăriei. Cei zece homari neexplodaţi erau de o calitate excepţională şi nu mai avură nevoie de alţii. În ciuda incidentului nefericit din dimineaţa aceea, totul se desfăşură ca la carte, aşa cum era de aşteptat din partea restaurantului Troisgros.

În jurul orei zece, indispoziţia lui Jérôme crescu şi se combină cu o uşoară durere de cap. La scurt timp după aceea observă că îi slăbeşte puterea de concentrare. Uită să termine de pregătit un meniu şi să dea câteva indicaţii, astfel încât desfăşurarea elegantă, perfectă a serii începu să şchiopăteze.

Jean Jérôme era suficient de profesionist pentru a apela imediat la soluţia pentru situaţii de urgenţă. Acum se simţea rău cu adevărat, aşa că lăsă totul pe mâna adjunctei sale, o bucătăreasă ambiţioasă şi foarte talentată, care îşi făcuse ucenicia în Paris la onorabilul Ducasse. O anunţă că vrea să facă o scurtă plimbare prin grădina restaurantului şi ieşi. Grădina avea legătură directă cu bucătăria. Era de o frumuseţe aparte. Când era vreme frumoasă, oaspeţii erau poftiţi acolo să servească aperitivul şi primele *hors d'oeuvres* pentru a fi conduşi apoi în restaurant prin mijlocul bucătăriei, nu fără a beneficia de câte o imagine interesantă şi uneori de câte o mică demonstraţie. Acum grădina era pustie, iluminată discret.

Jérôme se plimbă câteva minute în sus şi-n jos. De aici putea urmări activitatea febrilă din bucătărie, însă îşi dădu seama că îi venea greu să-şi focalizeze privirea mai mult de câteva secunde. Respira greu şi simţea o presiune continuă în piept, în ciuda aerului proaspăt. Îşi simţea picioarele ca de gumă. Se aşeză prudent la una din mesele de lemn şi se gândi la evenimentele dimineţii. Avusese intestinele homarului pe faţă şi în păr. Mai mult ca sigur că inspirase ceva, poate că îi intrase în gură nişte lichid sau poate că pusese limba pe ceva când îşi linsese buzele.

Poate de vină a fost gândul la animalul care explodase sau poate răul îl cuprinsese brusc, în orice caz dintr-odată, Jérôme vomită violent peste plantele ornamentale.

Pe când stătea aplecat, horcăind şi gâfâind, se gândi că trebuie să fi eliminat chestia aia. Foarte bine. Va bea o înghiţitură de apă şi îşi va reveni imediat.

Se propti în mâini. Totul se învârtea în jurul lui. Capul îi ardea, iar raza vizuală se îngustă. Privirea îi dansa în spirală. Trebuie să te ridici, se gândi. Să te ridici şi să vezi ce se întâmplă la bucătărie. Nu îţi poţi permite greşeli. Nu la Troisgros.

Se ridică cu greu în picioare şi începu să se târască, dar în direcţia greşită. După doi paşi nu mai ştiu că pornise spre bucătărie. Nu mai ştia nimic şi de fapt nici nu mai vedea nimic. Ajunse sub pomii ce împrejmuiau grădina şi se prăbuşi.

18 aprilie

Vancouver Island, Canada

Nu se mai termina.

Anawak simți cum ochii i se făceau tot mai mici și mai mici. Simțea cum se înroșeau, cum pleoapele i se umflau și cum de jur împrejurul ochilor se formau riduri pentru care era încă prea tânăr. Fixa în continuare monitorul, deși aproape îi cădea capul pe masă. De când începuse nebunia pe coasta de vest nu mai făcuse altceva decât să se uite fix la monitoare, fără să fi putut viziona mai mult de o mică parte a materialului, însemnări pe a căror existență se întemeia una din cele mai revoluționare invenții în cercetarea comportamentală:

Telemetria animală.

La sfârșitul anilor șaptezeci, cercetătorii dezvoltaseră o metodă complet nouă de observare a animalelor. Până atunci existau doar mărturii extrem de imprecise cu privire la arealul de răspândire și la comportamentul de migrație al diferitelor specii. Cum trăia un animal, cum vâna și cum se împerechea, ce pretenții și ce nevoi avea, toate acestea erau încă speculații. Bineînțeles că mii de animale se aflau sub supraveghere continuă. Dar aceasta avea loc aproape întotdeauna în condiții care nu permiteau concluzii reale asupra comportamentului lor în natură. Un animal ținut în captivitate pur și simplu nu făcea ce ar fi făcut în libertate, la fel cum nici un deținut observat în celula sa nu ar fi furnizat date reprezentative asupra vieții sale de om liber.

Chiar și în cazul animalelor întâlnite în mediul lor obișnuit de viață, constatările rămâneau nesatisfăcătoare. Animalul fie dispărea fulgerător, fie nu se arăta deloc. Aproape fiecare cercetător era luat sub lupă de către obiectul curiozității sale chiar mai mult decât îl observa el pe acesta. Alte specii mai puțin sfioase – precum cimpanzeii sau delfinii – se orientau comportamental după cel care îi observa, reacționau cu agresivitate sau curiozitate, deveneau cochete și pozau, pe scurt, făceau totul pentru a preîntâmpina orice constatare obiectivă. Când se săturau, dispăreau în desiș, se ridicau în văzduh sau se scufundau sub apă, unde în sfârșit se comportau conform naturii lor, doar că acolo nimeni nu le putea urma.

Dar tocmai acesta era visul biologilor, de la Darwin încoace. Cum supraviețuiau focile sau peștii în apele întunecate și reci ale Antarcticii? Cum puteai privi într-un biotop acoperit de o pătură continuă de gheață? Cum vedeai lumea în zbor peste Mediterana spre Africa, dacă

nu te aflai într-un avion, ci pe spatele unei gâşte sălbatice? Ce trăia o albină în decursul a douăzeci şi patru de ore? Cum se obţineau date despre frecvenţa bătăii aripilor, despre ritmul inimii, tensiune, hrănire, despre capacităţile fiziologice de scufundare, despre stocarea de oxigen sau urmările influenţelor antropogene asupra mamiferelor marine, cum ar fi zgomotul vapoarelor sau detonările subacvatice?

Cum să urmăm animalele acolo unde noi, oamenii, nu puteam pătrunde?

Răspunsul se regăsea într-o tehnologie cu care firmele de expediţie a mărfurilor puteau afla poziţia camioanelor din subordinea lor fără a părăsi biroul şi care îi ajuta pe şoferi să găsească o stradă într-un oraş complet străin. Orice om modern era familiarizat cu această tehnologie, fără să bănuiască însă că ea revoluţiona zoologia.

Telemetrie.

Cercetătorii americani dezvoltaseră încă de la sfârşitul anilor cincizeci anumite tehnici pentru a echipa animalele cu sonde. Puţin mai târziu, Marina Statelor Unite a început să lucreze cu delfini dresaţi, dar primele programe au eşuat din cauza mărimii emiţătoarelor. Erau pur şi simplu prea grele. La ce folosea aparatura de înregistrare de pe spatele unui delfin, care ar fi trebuit să furnizeze informaţii asupra comportamentului său natural, dacă influenţa tocmai acest comportament? O vreme s-a bătut pasul pe loc, până când microelectronica a adus elementul ce lipsea. Dintr-odată, aparate de înregistrare de mărimea unui baton de ciocolată şi camere superuşoare furnizau toate informaţiile dorite direct din sălbăticie. Purtătorii lor, din pădurile tropicale sau de sub gheţurile de la McMurdo Sounds nu erau câtuşi de puţin deranjaţi de cele 15 grame de *hightech* pe spate. În sfârşit se adunau informaţii despre urşii grizzly şi câinii sălbatici, despre vulpi şi reni, şi despre modul lor de viaţă: împerecherea, comportamentul de vânătoare şi traseele lor. Omul putea zbura acum în jurul lumii împreună cu vulturul de mare şi cu albatrosul, cu gâştele şi cocorii. Tehnologia modernă permitea echiparea insectelor cu miniemiţătoare ce cântăreau doar o miime de gram şi se alimentau cu energie din undele radio, retransmiteau fasciculul cu frecvenţă dublă, astfel încât datele puteau fi receptate cu claritate de la 700 de metri depărtare.

Majoritatea măsurătorilor se făceau cu telemetria prin satelit. Sistemul era pe cât de simplu, pe atât de genial. Semnalele emiţătorului ataşat de animal erau trimise pe orbită, iar acolo erau captate de ARGOS, sistemul de sateliţi al organizaţiei astronautice CNES. Se întorceau la centrala coordonatoare din Toulouse şi la staţia terestră din Fairbanks, SUA, de unde erau transmise la interval de 90 de minute unor institute afiliate din întreaga lume. O transmisie aproape în timp real.

Studierea balenelor, focilor, pinguinilor şi ţestoaselor marine se dezvolta rapid, ajungând un domeniu separat al telemetriei. Oferea o privire asupra unui mediu de viaţă fascinant de pe pământ pentru că era şi cel mai puţin cercetat. Aparate de înregistrare extrem de uşoare înmagazinau date de la adâncimi considerabile, înregistrau

temperatura, adâncimea și durata de scufundare, locul, direcția de înot și viteza. Din păcate, semnalele nu se transmiteau prin apă, ceea ce făcea ca sateliții ARGOS să fie orbi în ocean. Balenele cu cocoașă, de exemplu, care își petreceau o mare parte a vieții în fața țărmului californian, se mențineau maximum o oră pe zi la suprafața apei. În timp ce ornitologii puteau observa berzele migratoare și receptau în același timp și date înregistrate, când balenele se scufundau cercetătorii marini pierdeau orice legătură cu ele. Pentru a le studia cu adevărat, ar fi trebuit să fie urmărite cu camera pornită până pe fundul Pacificului, însă nici un scafandru nu putea face asta, iar submarinele erau prea încete și prea puțin mobile.

Cercetătorii de la Universitatea California din Santa Cruz găsiseră în cele din urmă soluția sub forma unor camere subacvatice rezistente la presiune, cu o greutate de câteva grame. Au atașat aparatele pe rând unei balene, unui elefant de mare, câtorva foci și în cele din urmă unui delfin. În scurt timp s-au observat fenomene uimitoare. Au fost de ajuns câteva săptămâni pentru a spori enorm cunoștințele despre mamiferele marine. Totul ar fi fost minunat, dacă pe delfini și pe balene sondele ar fi fost la fel de ușor de fixat ca pe alte animale, însă acest lucru s-a dovedit a fi dificil, ba chiar imposibil. De aceea, nu existau nici pe departe atâtea însemnări despre spațiul vital al balenelor câte și-ar fi dorit acum Anawak, dar pe de altă parte existau mai mult decât destule. Pentru că nimeni nu știa *după ce* trebuia să se uite, fiecare înregistrare era importantă – și asta însemna mii de ore de material video și audio, de măsurători, de analize și de statistici.

Proiectul Sisif, cum îl numea John Ford.

Cel puțin, Anawak nu se putea plânge de lipsă de timp. Davies Whaling Station fusese reabilitată și închisă. Prin zona de coastă a vestului canadian și nord-american mai circulau doar vapoare foarte mari. Dezastrul din Vancouver Island se repetase aproape concomitent peste tot, de la San Francisco până sus în Alaska. La primul val de atacuri se scufundaseră sau fuseseră grav avariate peste o sută de nave mai mici sau bărci. La sfârșitul săptămânii, scăzuse în sfârșit numărul atacurilor pentru că acum nimeni nu se mai încumeta să iasă în larg, fără a avea sub picioare măcar chila unui bac mai mare sau a unui cargobot. Încă se mai intersectau vești contradictorii. Nici despre numărul morților nu existau informații credibile. Apăruseră diferite comisii și comitete de criză sub management național, ceea ce dusese la o prezență de-a dreptul invazivă a aparatelor de zbor; și, de-a lungul țărmului, pretutindeni duduiau elicoptere din care soldați, amestecați cu oameni de știință și politicieni priveau țintă marea, unii mai nedumeriți ca alții.

Directorii de program ai echipei de la guvernare începuseră să implice specialiști externi. Acvariul Vancouver, în frunte cu Ford, a fost recrutat drept centru științific al stării de urgență, unde se centralizau toate datele relevante. Erau conectate la el aproape toate institutele și toate instituțiile de cercetare care se ocupau cu viața marină. Pentru Ford era o corvoadă. Se înhămase la o muncă despre care nu

știa de fapt în ce constă. Existau sertare pline cu toate scenariile posibile, de la cutremurul secolului până la atacul terorist nuclear, dar nu pentru ce se întâmpla *acum*. Ford nu a ezitat mult și l-a propus la rândul lui pe Anawak drept colaborator, care probabil că știa mai bine decât oricare alt cercetător din America de Nord și Canada ce trecea prin capul unei balene. Pentru că doar acolo puteau găsi răspunsul: dacă balenele dispuneau de inteligență, atunci mai erau ele normale? Și dacă nu, atunci ce li se întâmplase?

Însă nici Anawak, în care își puseseră atâtea speranțe, nu cunoștea răspunsul. Solicitase tot materialul telemetric disponibil, adunat pe coasta Pacificului de la începutul anului. Erau patruzeci și opt de ore de când evalua împreună cu Alicia Delaware secvențele video, sprijiniți de colaboratorii acvariului. Studiau datele asupra poziției, ascultau zgomotele captate de hidrofoane, fără a ajunge la rezultate pe care le-ar fi putut folosi. Aproape nici un animal nu purtase aparat telemetric când își începuseră călătoria de la Hawaii și Baja California până sus în Antarctica, cu excepția a două balene cu cocoașă, ale căror aparate de înregistrare se desprinseseră imediat după plecarea din Baja. Într-adevăr, singura înregistrare rămânea filmul pe care îl făcuse femeia de la bordul lui *Blue Shark*. Îl studiaseră în repetate rânduri la Davies Whaling Station, împreună cu alți căpitani de vas care aveau experiență în identificarea înotătoarelor de balenă. După mai multe derulări și măriri ale imaginilor, recunoscuseră în cele din urmă două balene cu cocoașă, o balenă cenușie și câteva orci.

Delaware avusese dreptate. Înregistarea video deschidea o cale.

Lui Anawak îi trecuse repede furia față de studentă. Avea, într-adevăr, gură mare și vorbea înainte să gândească, dar în spatele ifoselor ei Anawak descoperi o minte inteligentă și analitică. În plus, avea timp. Părinții ei locuiau în British Properties, cartierul de elită al bogătașilor din Vancouver. Îi ofereau Aliciei o viață îmbelșugată, fără a se arăta vreodată. Anawak bănuia că încercau să compenseze cu bani lipsa eclatantă de interes și de timp petrecut împreună, ceea ce nu părea să o deranjeze în mod deosebit pe fiica lor, care astfel putea cheltui o grămadă de bani și avea cum să-și urmeze propriul drum. În fond, n-ar fi putut fi mai bine. Delaware vedea această colaborare nesperată ca pe o șansă să îmbine studiul biologiei cu practica, iar Anawak avea nevoie de o asistentă după moartea lui Susan Stringer.

Stringer...

De fiecare dată când se gândea la comandantă, îl copleșeau sentimentele de vinovăție pentru că nu o putuse salva după ce o apucase orca. La fel de des îl apucau îndoielile chinuitoare. În definitiv ce știa el, care publicase studii și tratate despre conștiința de sine a delfinilor, despre cum gândește o balenă? Cum convingeai o orcă să dea drumul prăzii? Ce argumente erau accesibile unei minți inteligente, care funcționa altfel decât cea omenească?

Ar fi existat totuși o cale?

Apoi își spunea iar că orcile erau animale. Extrem de inteligente, e adevărat, dar animale. Iar prada era pradă.

Pe de altă parte oamenii nu intrau în schema de pradă a balenelor. I-au mâncat orcile pe pasagerii care plutiseră pe apă? Sau îi omorâseră doar?

Îi uciseseră.

Putea fi o orcă acuzată de crimă?

Anawak oftă. Se învârtea în cerc. Cu fiecare minut, ochii îi ardeau tot mai tare. Întinse mâna fără chef după un alt CD cu date video digitale, îl învârti nehotărât pe toate părţile şi îl puse înapoi. Nu se mai putea concentra. Îşi petrecuse toată ziua la acvariu. Tot timpul se consultase cu cineva sau dăduse telefoane prin zonă, fără să înregistreze vreun progres. Se simţea epuizat şi secătuit. Doborât de oboseală, închise monitorul şi privi la ceas. Trecuse de şapte. Se ridică şi plecă să îl caute pe John Ford. Directorul era în şedinţă, aşa că trecu să vadă ce face Delaware. Fata stătea într-o fostă sală de şedinţe, aplecată pe datele primite prin telegraf.

– Ai chef de o friptură suculentă de caşalot?

Alicia se uită în sus şi clipi din ochi. Îşi schimbase ochelarii albaştri cu nişte lentile de contact, care erau de asemenea de un albastru suspect. Dacă ignorai dinţii de iepure, arăta chiar bine.

– Clar. Unde mergem?

– E un bistro cumsecade chiar după colţ.

– Aiurea, bistro! exclamă Alicia bucuroasă. Fac cinste.

– Nu este cazul.

– La Cardero's.

– O, Doamne.

– Este *bun!*

– Ştiu că este bun. Dar în primul rând că nu trebuie să faci cinste, şi în al doilea rând, Cardero's mi se pare... na, cum să spun...

– Mie mi se pare *grozav!*

Restaurantul şi barul Cardero's se aflau în mijlocul portului pentru iahturi Coal Harbour, era mare şi luminos, cu tavane şi ferestre înalte. Un loc destul de căutat. De aici puteai savura o privelişte minunată a împrejurimilor şi, în plus, aveau cea mai bună bucătărie de pe coasta de vest. În barul învecinat curgeau din belşug băuturi, date pe gât de oameni tineri şi arătoşi. Anawak îşi dădea seama că era îmbrăcat extrem de nepotrivit, cu blugii lui destrămaţi şi cu puloverul decolorat. În plus, se simţea incomod şi nelalocul lui în restaurantele la modă. Delaware dimpotrivă, trebuia s-o recunoască, era ca şi făcută pentru Cardero's.

Deci Cardero's.

Merseră până în port cu Fordul lui vechi şi avură noroc. De obicei, la Cardero's trebuia să faci rezervare din timp, însă acum rămăsese nerezervată o masă aflată în colţ, puţin mai retrasă şi deci exact pe gustul lui Anawak. Aleseră specialitatea casei, somon la grătar pe lemn de cedru, cu soia, zahăr brun şi lămâie.

– Bun, zise Anawak după plecarea chelnerului. Ce ştim?

– Nimic, cu excepţia faptului că mi-e foame. Delaware ridică din umeri. Nu ştiu cu nimic mai mult decât înainte.

Anawak îşi masă bărbia.

– Poate că am găsit eu ceva. Filmul femeii ăleia mi-a dat ideea.

– Filmul *meu.*

– În regulă, zise Anawak în bătaie de joc, ţie îţi datorăm totul.

– Îmi datoraţi cel puţin o idee. Ce ai descoperit?

– E ceva legat de balenele identificate. Mi-am dat seama că la atac au participat exclusiv orci călătoare. Nici o singură orcă de ţărm.

– Hm. Alicia strâmbă din nas. E adevărat. Despre balenele de ţărm nu s-a auzit nimic rău.

– Tocmai. În Johnstone Strait nu au avut loc atacuri. Şi pe acolo circulau caiacuri.

– Deci pericolul vine de la animalele călătoare.

– *Transiens* şi probabil orcile *offshore.* Balenele cu cocoaşă identificate şi balena cenuşie sunt de asemenea călătoare. Toate trei şi-au petrecut iarna în Baja California, e un fapt de necontestat. Am trimis imagini cu coada lor la Seattle, la Institutul de biologie marină. Ni s-a confirmat că animalele au fost văzute acolo de mai multe ori în ultimii ani.

Delaware îl privi iritată.

– Dar nu e nimic nou! Ştiam că balenele astea sunt călătoare!

– Nu toate!

– O! Credeam că...

– În ziua când am mai ieşit o dată în larg, Shoemaker, Greywolf şi cu mine, s-a întâmplat ceva ciudat. Aproape că uitasem. Trebuia să îi coborâm cumva pe oamenii de pe *Lady Wexham.* Vaporul se scufunda, şi pe lângă asta eram atacaţi de un grup de balene cenuşii. Sunt sigur că nici noi nu mai aveam absolut nici o şansă să scăpăm, nici vorbă să mai salvăm şi pe alţii. Dar atunci au apărut brusc lângă noi două balene cenuşii, care nu ne-au făcut nimic. Au stat pur şi simplu o vreme în apă, iar celelalte s-au retras.

– Şi alea erau rezidente?

– Tot timpul anului. Cam o duzină de balene cenuşii sunt permanent în dreptul coastei de vest. Sunt prea bătrâne ca să mai pornească în călătoriile lor obositoare. Când turmele care vin din sud ajung aici, animalele bătrâne sunt reprimite cu ritualuri de întâmpinare şi tot tacâmul. Am recunoscut una dintre balenele rezidente şi ea, în mod clar, nu avea intenţii duşmănoase faţă de noi. Dimpotrivă. Cred că le datorăm viaţa celor două.

– M-ai lăsat mască! *V-au apărat!*

– Ei, ei, Licia, observă Anawak ridicând din sprâncene. Dintre toţi, tocmai tu să atribui balenelor intenţii umane?

– Sunt dispusă să cred orice de trei zile încoace.

– Mi se pare exagerat să zic că ne-au apărat. Dar cred că le-au ţinut la distanţă pe celelalte. Nu îi plăceau pe atacatori. Cu oarecare prudenţă s-ar putea deduce că sunt afectate doar animalele călătoare. Rezidentele, indiferent de specie, se comportă paşnic. Par să-şi dea seama că restul nu se comportă normal.

Delaware îşi scărpină nasul cu o expresie gânditoare.

– S-ar potrivi. Vreau să spun că un număr mare de animale dispare pe drum din California până aici. În largul mării. Şi orcile agresive trăiesc tot în largul Pacificului.

– Întocmai. Orice le-ar fi schimbat, se găseşte exact acolo. În marea adâncă şi albastră. Departe în larg.

– Dar ce?

– Vom afla noi, zise John Ford. Apăruse brusc lângă ei, îşi trase un scaun şi se aşeză. Şi asta înainte să mă înnebunească de tot cu telefoanele lor tipii ăştia de la guvern.

– Mi-am mai dat seama de ceva, zise Delaware când ajunseră la desert. Orcilor poate le face plăcere treaba asta, însă în nici un caz balenelor mari.

– De ce spui asta? întrebă Anawak.

– Păi na, zise ea cu gura plină de *mousse au chocolat.* Imaginează-ţi că te izbeşti non-stop de ceva ce vrei să dărâmi. Sau te laşi să cazi pe ceva plin de colţuri şi margini ascuţite. Cât de mare e pericolul să te răneşti tu însuţi?

– Are dreptate, spuse Ford. S-ar putea ca animalele să se fi rănit. Şi nici un animal nu se răneşte singur, decât pentru dăinuirea speciei sau pentru protejarea puilor. Directorul îşi dădu jos ochelarii şi îi curăţă meticulos. Haideţi să batem câmpii un pic! Ce-ar fi dacă toată acţiunea asta ar fi un protest?

– Împotriva a ce?

– Vânării balenelor.

– Protestele balenelor împotriva vânării lor?! exclamă Delaware incredulă.

– Pe vremuri, vânătorii de balene erau atacaţi din când în când, zise Ford. În special atunci când urmăreau puii.

Anawak scutură din cap.

– Asta n-o crezi nici tu.

– A fost doar o încercare.

– Nu una bună. Nu s-a demonstrat nici până azi dacă balenele înţeleg măcar ce înseamnă vânătoarea lor.

– Vrei să spui că nu-şi dau seama că sunt vânate? întrebă Delaware. Asta-i o prostie.

Anawak îşi dădu ochii peste cap.

– Nu recunosc neapărat un sistem în asta. Delfinii cu cap rotund eşuează mereu în aceleaşi golfuri. Pe insulele Faroe, pescarii mână turme întregi şi le lovesc la întâmplare cu răngi de fier. Adevărate masacre. Sau uită-te în Japonia, la Futo, unde sunt sacrificaţi delfini cu bot gros şi porci de mare. Animalele ştiu de generaţii întregi ce le aşteaptă. De ce se întorc mereu?

– Ăsta sigur nu-i un semn de inteligenţă deosebită, spuse Ford. Pe de altă parte anual sunt împrăştiate gaze carburante şi sunt defrişate pădurile tropicale, cu toate că se ştie cât e de nociv. Nici ăsta nu e un semn de inteligenţă deosebită, nu credeţi?

Delaware se încruntă și adună restul de *mousse au chocolat* din farfurie.

– Asta cam așa e, admise Anawak după un timp.

– Ce?

– Observația Liciei, că animalele s-ar fi putut răni când săreau pe bărci sau când le împingeau. Vreau să spun, dacă îți vine brusc ideea să împuști niște oameni, ce faci? Te pui frumos undeva de unde ai vizibilitate bună, țintești și tragi. Dar vei fi atent să nu te-mpuști singur în picior.

– Doar dacă nu ești influențat de careva.

– Hipnotizat.

– Sau bolnav. Dezorientat. Ce spuneam eu! Sunt dezorientate.

– Poate au creierul spălat?

Un timp, nu mai spuse nimeni nimic. Fiecare își rumega propriile gânduri, în timp ce la Cardero's atmosfera devenea tot mai gălăgioasă. Pătrundeau până la ei frânturi de conversație de la mesele învecinate. Întâmplările ultimelor zile stăpâneau presa și viața publică. Cineva făcea cu voce tare legătura între incidentele de-a lungul coastei și avariile din apele asiatice. În apele Japoniei și în Strâmtoarea Malakka avuseseră loc într-un interval scurt unele dintre cele mai grave catastrofe din ultimele decenii. Toată lumea discuta și emitea teorii, fără să lase impresia că asta le-ar strica pofta de mâncare.

– Și dacă este, totuși, vorba de otrăvuri? întrebă Anawak în cele din urmă. PCB, toată porcăria. Dacă totuși ceva a înnebunit animalele?

– În orice caz, sunt nebune de furie, îl tachină Ford. V-am spus eu, astea protestează. Pentru că islandezii solicită cotă de vânat, pentru că japonezii le încolțesc, iar pe norvegieni îi doare undeva de IWC[1]. Pentru că și Makah vor să le vâneze iar. Hei! Asta era! Ford rânji. Probabil că au citit în ziar.

– Pentru un director al consiliului științific ești cam departe de subiect, spuse Anwak. Ca să nu mai vorbesc de faima ta de om de știință serios.

– Makah? repetă Delaware.

– Un trib al Nuu-Chah-Nulth, zise Ford. Indieni din vestul insulelor Vancouver. Încearcă de câțiva ani să obțină dreptul de a vâna balene.

– Cum? Păi ăia pe ce lume trăiesc? Sunt nebuni?

– Domnul să-ți păstreze neatinsă indignarea civilizată, însă Makah au vânat ultima balenă în 1928, răspunse Anawak căscând. Abia își mai putea ține ochii deschiși. Nu ei au adus în pragul extincției balenele cenușii, albastre, cu cocoașă și așa mai departe. Makah sunt interesați de tradiție și de dăinuirea culturii lor. Argumentul lor este acela că abia dacă mai există câte un Makah care să stăpânească tehnica vânării balenelor.

– Și ce-i cu asta? Cine vrea să mănânce să meargă la supermarket.

– Nu atenta la nobila pledoarie a lui Anawak, zise Ford turnându-și vin din nou.

Delaware rămăsese cu ochii ațintiți asupra lui Anawak. Ceva se schimbase în privirea ei.

[1] International Whaling Commission (n.red.)

Te rog nu, gândi el.

Era evident că arăta ca un indian, dar acum ea va începe să tragă concluzii greșite. Aproape că auzea întrebarea apropiindu-se. Va trebui să dea explicații. Nimic nu ura mai mult. Își dori ca Ford să nu fi început niciodată discuția despre Makah.

Schimbă repede o privire cu directorul.

Ford înțelese.

– Hai să vorbim altă dată despre asta, propuse el. Și înainte ca Delaware să poată răspunde ceva, zise: Ar trebui să discutăm cu Oliviera, cu Fenwick sau cu Rod Palm teoria otrăvirii, dar sincer să fiu, eu nu cred în ea. Problema de mediu apare din cauza combustibilului revărsat și a hidrocarburilor clorinate. Știi la fel de bine ca și mine care sunt urmările. Slăbirea sistemului imunitar, infecțiile, moartea prematură. Nu nebunia.

– Nu a calculat un om de știință că în treizeci de ani vor dispărea toate orcile de pe coasta de vest? intră Delaware din nou în discuție.

Anawak încuviință sumbru.

– Între treizeci și o sută douăzeci de ani. Dacă mai continuă așa. Și nu doar din cauza otrăvurilor. Orcile își pierd sursa de hrană, somonul. Dacă nu mor din cauza otrăvii, pleacă în alte zone. Sunt nevoite să-și caute hrana în locuri pe care nu le cunosc, se încurcă în năvoade... toate astea se adună.

– Uită teoria otrăvirii, zise Ford. Dacă ar fi afectate doar orcile, am putea discuta despre asta. Dar să fie orcile și balenele cu cocoașă într-o conspirație strategică... nu știu ce să zic, Leon.

Anawak rămase pe gânduri.

– Cunoașteți poziția mea, spuse el încet. Sunt departe de a atribui animalelor intenții sau de a le supraevalua inteligența, dar... nu aveți și voi senzația că încearcă *să scape* de noi?

Îl priviră. Anawak se așteptase la un protest vehement. În loc de asta, Delaware aprobă din cap.

– Da. Cu excepția rezidentelor.

– Cu excepția rezidentelor. Pentru că nu au fost acolo unde au fost celelalte animale. Unde s-a întâmplat ceva cu ele. Balenele care au scufundat șlepul... Vă spun! Răspunsul îl găsim acolo în larg.

– Doamne, Leon. Ford se lăsă pe spate, dând pe gât o dușcă de vin. În ce film am nimerit acum? Mergeți și războiți-vă cu omenirea?

Anawak tăcu.

Filmul femeii de pe *Lady Wexham* nu îi ajută mai departe.

Seara târziu, stând lungit în patul din apartamentul său din Vancouver fără să poată adormi, lui Anawak îi veni ideea să pregătească singur una din balenele afectate. Orice ar fi pus stăpânire pe animale, continua să le influențeze. Dacă ar echipa una din balene cu cameră și emițător, poate că ar furniza răspunsurile atât de necesare.

Întrebarea era cum să fixezi ceva pe o balenă cu cocoașă violentă, când nici cele inofensive nu prea voiau să stea locului?

Și apoi problema asta cu pielea...

Era cu totul altceva să pui emițătorul pe o focă sau pe o balenă. Focile puteau fi capturate fără dificultate la locurile lor de odihnă. Lipi-

ciul biodegradabil care fixa emițătorul se prindea de blană, se usca repede și se dizolva cândva printr-un mecanism integrat. Cel târziu la schimbarea anuală a blănii dispăreau și resturile de lipici.

Dar balenele și delfinii nu aveau blană. Aproape că nu exista ceva mai neted decât pielea orcilor și a delfinilor, care se simțea la pipăit ca un ou proaspăt decojit și care era acoperită de un gel subțire pentru a exclude rezistența la curenți și a ține la distanță bacteriile. Stratul superior al pielii era permanent înlocuit. Se desprindea cu ajutorul enzimelor, astfel încât în timpul salturilor cădea în fâșii mari, subțiri – cu paraziți și emițătoare cu tot. Și nici pielea balenelor cenușii sau a celor cu cocoașă nu oferea o fixare mai bună.

Anawak se ridică fără a aprinde lumina și se duse la fereastră. Apartamentul se afla într-un bloc mai vechi cu vedere spre Granville Island și putea privi orașul nocturn, strălucitor. Evaluă pe rând toate posibilitățile. Bineînțeles că existau trucuri. Cercetătorii americani recurgeau la o metodă prin care emițătorul și aparatele de măsură erau fixate cu ventuze. Cu ajutorul unor bețe lungi așezau sonda pe animale care înotau pe lângă barcă sau călăreau pe creasta valurilor. Dădeau greș destul de des. Era, oricum, o cale. Ce-i drept, nici emițătoarele cu ventuze nu rezistau, la presiunea curenților, mai mult de câteva secunde. Alții prindeau aparatura de aripa dorsală. În ambele cazuri însă, rămânea întrebarea cum s-ar putea apropia cu barca de o balenă, fără a fi scufundați imediat.

Dacă ar anestezia animalele...

Totul mult prea complicat. Și, în afară de asta, aparatul de înregistrare a rutei pe care se deplasează balena nu ar fi suficient. Aveau nevoie și de camere de luat vederi. Telemetrie prin satelit și imagini video.

Îi veni brusc o idee.

Exista o soluție.

Aveau nevoie de un țintaș bun. Balenele ofereau suprafețe mari de țintit. Era totuși preferabil unul care știe cu adevărat să tragă.

Dintr-odată, Anawak fu cuprins de febră. Se repezi la birou, intră pe internet și accesă mai multe adrese. Îi venise în minte o altă posibilitate, una despre care citise undeva. Cotrobăi un timp într-un sertar cu bilețele, până găsi adresa de la Underwater Robotics & Application Laboratory Teams din Tokio.

Imediat își dădu seama și cum putea să funcționeze.

Trebuia să combine cele două soluții. Comitetul de criză va trebui să bage în asta o grămadă de bani, dar momentan banii păreau să nu fie o problemă, atâta timp cât serveau clarificării problemei.

I se învârtea capul.

Abia spre dimineață reuși să adoarmă. Ultimul său gând se îndreptă spre *Barrier Queen* și spre Roberts. Ce chestie și asta! Managerul nu îl rechemase înapoi, cu toate că el îl căutase de mai multe ori. Spera ca Inglewood să fi trimis măcar probele la Nanaimo.

Și ce se întâmpla cu raportul?

Nu se va lăsa ignorat de fiecare dată.

Ce avea de făcut mâine?

Mă scol acum și îmi notez, își spuse el. Prima dată o să...

Adormi în aceeași secundă, mort de oboseală.

20 aprilie

Lyon, Franța

Bernard Roche își făcea reproșuri că amânase prea mult studierea probelor de apă, dar nu mai putea da timpul înapoi. Cum să-i fi trecut prin minte că un homar era în stare să omoare un om? Sau poate chiar mai mulți?

Jean Jérôme, cel care gătea peștele la Troisgros în Roanne, nu se mai trezise din comă 24 de ore, după ce îi zburase pe lângă urechi un homar breton contaminat. Nu se putea spune nici acum ce anume îi cauzase moartea. Se știa cu certitudine doar că îi cedase sistemul imunitar, în mod evident ca urmare directă a unui puternic șoc toxic. Nu se putea demonstra nici că homarul era cel vinovat, respectiv chestia din interiorul lui, dar toate indiciile duceau spre această concluzie. Se îmbolnăviseră și alți membri din personalul bucătăriei, cel mai grav ajutorul de bucătar care atinsese și conservase substanța aceea ciudată. Sufereau cu toții de amețeli, de grețuri și dureri de cap, și se plângeau că le lipsește puterea de concentrare. Lucruri destul de neplăcute, cel puțin pentru Troisgros, a cărui funcționare intrase în impas. Pe Roche îl neliniștea mai degrabă numărul mare al cetățenilor din Roanne care ajunseseră la doctor acuzând aceleași simptome, imediat după moartea lui Jérôme. Simptomele lor erau mai ușoare. Cu toate astea, Roche se temu de ce era mai rău, când înțelese ce se întâmplase cu apa în care Jérôme ținuse homarii înainte de a-i opări.

Presa nu a făcut mare vâlvă pe tema asta, poate din considerație pentru restaurant, însă bineînțeles că a scris despre incident, iar la urechea lui Roche ajunseră zvonuri și pe altă cale. În mod evident, Troisgros nu fusese nici pe departe singurul afectat. În Paris muriseră deja mai mulți oameni din cauza consumului de carne stricată de homar, după cum se spunea, însă Roche bănuia că asta nu corespunde întru totul realității. Primi înștiințări din Le Havre, Cherbourg, Caen, Rennes și Brest. Între timp, însărcinase un asistent să cerceteze lucrurile. Începu să se contureze o imagine în care homarul breton juca un rol lipsit de glorie, astfel încât Roche lăsă totul la o parte și se dedică exclusiv analizei probelor de apă.

Dădu iar peste legături neobișnuite, care ridicau alte întrebări. Era absolut necesar să facă rost și de alte probe, astfel încât luă legătura cu orașele afectate. Din păcate, nimănui nu-i venise ideea să păstreze ceva din chestia aia. Nici nu se mai întâmplase să explodeze vreun homar,

ca în Roanne, și era vorba de fapt de animale necomestibile, a căror carne ar fi fost aruncată oricum și de altele care deja înaintea gătitului făcuseră impresie proastă, pentru că bucătarii văzuseră ieșind din ele ceva suspect. Roche își dorea să mai fi fost careva așa de deștept ca ajutorul de bucătar însă pescarii, negustorii de pește și personalul din bucătării pur și simplu nu erau laboranți. Așa că, deocamdată, nu putea face decât speculații. I se părea că în corpul homarului trebuie să fi pândit nu unul, ci două organisme. Pe de-o parte masa gelatinoasă, care se descompusese și parcă dispăruse complet.

Celălalt organism însă trăia, era extrem de dens, și lui Roche i se păru cunoscut într-un mod neliniștitor.

Privi concentrat prin microscop.

Mii de sfere transparente zburau în toate părțile, ca niște mingi de tenis. Dacă i se adeverea bănuiala, atunci în interiorul lor se găsea încolăcit un *pedunculus,* un fel de trompă.

Îl omorâseră aceste ființe pe Jean Jérôme?

Roche luă un ac sterilizat și se înțepă rapid în vârful degetului mare. Apăru un strop mic de sânge. Îl injectă cu atenție în proba de pe lamelă și privi din nou prin lentila microscopului. Mărite de 700 de ori, globulele roșii ale lui Roche arătau ca niște petale rubinii. Căzură în apă, pline amândouă de hemoglobină. Sferele transparente deveniră imediat active. Își derulară trompele și atacară fulgerător celulele umane. Pedunculele le pătrunseră ca niște canule. Microbii siniștri se colorară încet în roșu, în timp ce sugeau hematiile. Tot mai multe se năpusteau asupra sângelui lui Roche. Când terminau cu o hematie, se mutau la următoarea. În același timp, se umflau, exact cum se temuse Roche că se va întâmpla. Fiecare ființă va absorbi cel puțin zece globule roșii. În minimum trei sferturi de oră își vor fi desăvârșit opera. Continua să le privească fascinat și constată că totul mergea din ce în ce mai repede, mult mai repede decât crezuse.

Porcăria se sfârși cincisprezece minute mai târziu.

Roche înțepenise în fața microscopului. Apoi notă:

Probabil *Pfiesteria piscicida.*

Acel „probabil“ exprima ultimele rămășițe de îndoială, deși Roche era sigur că tocmai clasificase agentul răspunzător de îmbolnăvirile și morțile din ultimul timp. Ce îl deranja era impresia că avea de-a face cu un exemplar monstru de *Pfiesteria piscicida.* Asta însemna superlativul superlativului, pentru că mulți erau de părere că *Pfiesteria* era deja un monstru. Un monstru cu un diametru de o sutime de milimetru. Unul dintre cele mai mici animale de pradă din lume. Și, în același timp, unul dintre cele mai periculoase.

Pfiesteria piscicida era un vampir.

Citise multe pe această temă. Prima întâlnire a științei cu *Pfiesteria* nici nu avusese loc până de curând. Începuse în anii optzeci cu moartea a 50 de pești de laborator la Universitatea de stat Carolina de Nord. Nu părea să fi fost nici o problemă în ceea ce privește calitatea apei în care înotaseră, cu excepția unor norișori de unicelulare minuscule care se zbenguiau prin acvariu. A fost schimbată apa și s-au introdus alți

peşti în acvariu. Nu au supravieţuit nici o zi. Ceva îi ucidea cu maximă eficienţă. Ucidea peştişori aurii, bibani vărgaţi, tilapia africani adesea în câteva ore, uneori în câteva minute. De fiecare dată, cercetătorii priveau neputincioşi cum victimele se zbăteau, înainte de a muri în chinuri. De fiecare dată apăreau ca din neant microbii misterioşi, care dispăreau la fel de repede.

Încetul cu încetul, problema s-a clarificat. O botanistă a recunoscut organismul funest ca fiind flagelate ale unei specii necunoscute până atunci. Un dinoflagelat, o algă. Existau multe de acest fel. Cele mai multe erau inofensive, dar unele îşi dezvăluiseră identitatea de adevărate catapulte cu otravă. Infestaseră ferme întregi de scoici. Alte dinoflagelate înlocuiseră mult mai periculoasele „maree roşii", care colorau marea în roşu sângeriu sau în maro. Şi despre ele se ştia că atacă crustaceele. Însă, pe lângă organismele nou descoperite, păreau totuşi inofensive.

Pentru că *Pfiesteria piscicida* se deosebea mult de semenii săi. Ea ataca în mod activ. Într-o anumită măsură amintea de căpuşe. Nu ca formă, ci pentru că dădea dovadă de aceeaşi răbdare. Pândea pe fundul apelor, aparent lipsită de viaţă. Fiecare organism se afla în interiorul unei capsule, un fel de chist, care îl proteja. În felul acesta, *Pfiesteria* rezista ani în şir fără a se hrăni. Până când trecea pe acolo un banc de peşti, ale căror excremente se lăsau pe fundul mării, trezind astfel apetitul monocelularului, aparent mort.

Ceea ce urma nu putea fi descris decât ca un atac fulger. Algele se desprindeau cu miliardele din chisturile lor şi începeau să urce. Cele două bice de la capătul corpului serveau drept sistem de propulsie. Unul se rotea ca o elice, celălalt orienta organismul în direcţia dorită. Când *Pfiesteria* se ataşa de corpul unui peşte, elibera o otravă care paraliza nervii şi în acelaşi timp făcea găuri de mărimea unei monede în pielea peştelui. Apoi îşi împingea trompa în rană şi sugea fluidele corporale ale prăzii muribunde. Odată sătulă, se desprindea de victimă şi se retrăgea iar pe fundul mării, unde intra din nou în capsulă.

Algele toxice constituiau în sine un fenomen normal. De felul ciupercilor din pădure. Se ştia de mult, mai exact din timpurile biblice, de substanţele otrăvitoare ale anumitor alge. În a doua carte a lui Moise, era descris un fenomen ce semăna în mod uimitor cu „mareea roşie" : *Şi toate apele râului s-au transformat în sânge. Peştii au pierit, râul s-a împuţit, iar egiptenii nu au mai putut să bea apa Nilului.* Nu era ceva neobişnuit ca animalele monocelulare să omoare peştii. Nou, în aceasta, era doar modul de operare şi brutalitatea lui. Se părea că o boală pusese stăpânire pe toate apele lumii, al căror fenomen spectacular purta, deocamdată, numele de *Pfiesteria piscicida.* Atacuri cu otravă asupra animalelor mării, boli nemaivăzute ale coralilor, pajişti de iarbă de mare infectate, toate acestea reflectau starea în care ajunseseră mările lumii în totalitatea lor, slăbite de râurile de substanţe dăunătoare, de pescuitul în exces, de deschiderea fără discernământ a plajelor şi de încălzirea globală. Se duceau dispute în jurul întrebării dacă invaziile algelor ucigaşe reprezentau ceva nou sau dacă

erau ceva ce se repetă periodic; sigur era doar faptul că acaparau globul într-un mod nemaiîntâlnit și că natura se dovedea din nou a fi deosebit de creativă, generând noi specii. În timp ce europenii jubilau că la latitudinea lor nu apăruse *Pfiesteria*, în apele Norvegiei mureau mii de pești, iar crescătorii norvegieni de somon ajunseseră în pragul falimentului. De data aceasta, ucigașul se numea *Chrysochromulina polylepis*, un fel de frățior harnic al speciei *Pfiesteria*, și nimeni nu îndrăznea să prevadă ce va mai aduce viitorul.

Deci acum *Pfiesteria piscicida* pusese stăpînire pe homarii bretoni.

Dar era într-adevăr *Pfiesteria piscicida?*

Roche era ros de îndoieli. Comportamentul monocelularelor pleda pentru acest lucru, cu toate că i se păreau mult mai agresive decât le descria literatura de specialitate. În primul rând însă, se întreba cum de supraviețuise homarul atât de mult timp. Proveneau algele din interiorul lui? Cu tot cu substanță? Masa gelatinoasă care se descompunea la aer părea în orice caz să fie cu totul altfel decât algele, ceva absolut necunoscut. Proveneau oare amândouă din interiorul homarului? Dar atunci ce se întâmplase cu carnea homarului?

În definitiv, fusese cu adevărat un homar?

Roche era profund nedumerit. Un singur lucru știa cu certitudine. Orice ar fi fost, părți din ea se aflau acum în apa potabilă a orașului Roanne.

22 aprilie

Marea Norvegiei, platforma continentală

Pe mare, lumea nu cuprinde decât apă și un cer mai mult sau mai puțin clar definit. Nu există puncte de reper, astfel încât, în zilele frumoase, nemărginirea pare să te absoarbă pur și simplu în cosmos, în timp ce pe vreme ploioasă nu știi dacă te mai afli deasupra apei sau ai ajuns deja sub suprafața ei. Chiar și bătrânilor lupi de mare ploaia monotonă li se pare deprimantă. Atunci orizontul se estompează, iar negrul valurilor se pierde în griul maselor de nori fără contur. În urma lor, ei lasă imaginea apăsătoare a unui univers fără lumină, fără formă și fără speranță.

Marea Nordului și Marea Norvegiei ofereau ochiului puncte de reper pe o distanță lungă, sub forma turnurilor de forare. Pe platforma continentală, pe deasupra căreia vasul de cercetare *Sonne* naviga deja de două zile, cele mai multe platforme erau prea îndepărtate pentru a fi sesizate cu ochiul liber. Chiar și puținele turnuri vizibile dispăruseră astăzi în ploaia măruntă. Totul era pătruns de umezeală. Un frig ce te amorțea intra pe sub jachetele și salopetele impermeabile ale cercetătorilor și ale personalului de pe vas. Cu toții ar fi preferat o ploaie adevărată, cinstită, cu stropi mari și zgomotoși, în locul acestei burnițe zemoase. Apa părea să nu vină doar din ceruri, ci le dădea impresia că urca și din mare. Era una din cele mai nenorocite zile din câte își amintea Johanson. Își trase gluga peste ochi și se duse la pupa, unde personalul tehnic era ocupat cu recuperarea multisondei. La jumătatea drumului i se alătură și Bohrmann.

– Nu ați început să visați viermi? întrebă Johanson.

– Încă mai merge, răspunse geologul. Și dumneavoastră?

– Eu mă refugiez, imaginându-mi că joc într-un film.

– Bună idee. Ce regizor?

– Ce-ați spune de Hitchcock?

– *Păsările* în versiunea pentru geologi marini? Bohrmann râse acru. Frumoasă imagine! A, e timpul!

Îl părăsi pe Johanson și se apropie grăbit de pupa. Un sistem de pârghii, mare, circular, apăru atârnat de macara, cu jumătatea superioară plină cu țevi din material sintetic. Ele conțineau probe de apă luate de la diferite adâncimi ale mării. Johanson privi o vreme cum era recuperată sonda și cum se scoteau din ea probele. Apoi pe punte își făcură apariția Stone, Hvistendahl și Lund. Stone se grăbi spre Johanson.

– Ce spune Bohrmann? îl întrebă.

– „Houston, avem o problemă.“ Johanson ridică din umeri. Nu zice multe.

Stone încuviinţă din cap. Agresivitatea sa făcuse loc unei depresii adânci. Pe timpul măsurătorilor, *Sonne* urmase conturul sud-vestic al coastei continentale până deasupra Scoţiei, în timp ce sania video trimitea imagini din adânc. Sania, un rastel masiv cu aspectul unor rafturi de oţel pline de aparatură înghesuită dezordonat, dispunea de diferite instrumente de măsurare, faruri puternice şi un ochi electronic, ce era târât în urma navei care filma fundul mării şi trimitea imaginile prin cablul de unde luminoase.

La bordul vasului *Thorvaldson* materialul vizual era furnizat de modernul *Victor*. Vasul norvegian de cercetare urma conturul coastei înspre nord-est şi analiza apa Mării Norvegiei până sus spre Tromsø. Ambele nave îşi începuseră călătoria din locul stabilit pentru construcţia fabricii. Acum se îndreptau din nou una spre cealaltă. Cu întâlnirea planificată peste două zile, vor fi măsurat din nou şi coasta şi platforma continentală norvegiană a Mării Nordului. Bohrmann şi Skaugen făcuseră propunerea să se abordeze regiunea ca şi cum ar fi avut de-a face cu un teritoriu necunoscut necercetat, ceea ce şi era de fapt. De când Bohrmann prezentase primele măsurători nimic nu mai părea familiar.

Se întâmplase în ziua precedentă dis-de-dimineaţă, înainte ca primele imagini trimise de sania video să apară pe monitor. Era un răsărit rece şi umed, când lăsaseră multisonda în apă, iar Johanson încercase să ignore senzaţia de lift lăsată de *Sonne* când se prăbuşea brusc între valuri. Primele probe de apă fuseseră trimise la laboratorul de seismologie pentru a fi analizate de experţi. Puţin mai târziu, Bohrmann convocase echipa în sala de conferinţe de pe puntea principală. Se adunaseră în jurul mesei lustruite de lemn, de data asta fără să caşte, ci muţi de curiozitate, ţinând strâns în mână paharele de cafea, a cărei căldură începea să li se răspândească încet prin degete.

Bohrmann aşteptase răbdător să se adune toată lumea. Avea ochii aţintiţi pe o foaie de hârtie.

– Vă pot prezenta un prim rezultat, spuse. Nu este reprezentativ, este doar o înregistrare de moment. Bohrmann îşi ridică ochii de pe foaie. Privirea i se opri câteva clipe asupra lui Johanson şi trecu mai departe spre Hvistendahl. Este toată lumea familiarizată cu termenul de coadă de metan?

Un tânăr din comisia lui Hvistendahl scutură nesigur din cap.

– Cozile de metan se formează atunci când iese gaz de pe fundul mării, explică Bohrmann. Se amestecă cu apa, se deplasează purtate de curenţi şi ies la suprafaţă. De regulă, le găsim acolo unde o placă tectonică se deplasează sub alta, astfel încât presiunea apasă sedimentul şi îl ridică. Ca urmare, în locul acela ies la suprafaţă fluide şi gaze. Un fenomen foarte cunoscut. Bohrmann îşi drese vocea. Însă vedeţi dumneavoastră, spre deosebire de Pacific, în Atlantic nu există astfel de zone cu presiune mare, prin urmare, nici în apele Norvegiei. Marginile continentale sunt în mare măsură pasive. Totuşi, în această dimineaţă

am măsurat aici o coadă de metan extrem de concentrată, care nu apăruse la măsurătorile anterioare.

– Cât de mare este concentrația acum? întrebă Stone.

– Îngrijorător de mare. Am măsurat valori asemănătoare și în apele de pe coastele Oregonului, într-o zonă cu falii deosebit de pronunțate.

– Frumos! Stone încercă să își netezească cutele frunții. După știința mea, în fața Norvegiei iese permanent metan la suprafața apei. Știm asta din proiectele anterioare. Se știe că pe fundul mării scapă totdeauna pe undeva și pentru asta există, de fiecare dată, o explicație, așa că de ce să ne alarmăm?

– Expunerea dumneavoastră nu surprinde esența problemei.

– Ascultați, oftă Stone. Tot ce mă interesează pe mine este răspunsul la întrebarea: măsurătorile dumneavoastră ne dau cu adevărat motive de îngrijorare? Până acum nu am văzut așa ceva. Pur și simplu, ne pierdem timpul.

Bohrmann zâmbi afabil.

– Doctor Stone, în această zonă, în special la nord de locul în care ne aflăm noi, etaje întregi ale platformei continentale sunt de-a dreptul cimentate cu hidrați de metan. Fiecare din aceste straturi de hidrat are o grosime de șaizeci până la o sută de metri, asemenea unor uriașe capace de gheață. Dar mai știm și că aceste straturi sunt străpunse, în unele locuri, de zone verticale. De ani întregi, pe acolo iese gaz, deși nu ar avea voie să se întâmple așa ceva, conform calculelor noastre de stabilitate. Ținând cont de presiune și de temperatură, el ar trebui să înghețe la sol, ceea ce nu se întâmplă. Astea sunt scăpările dumneavoastră de gaz. Se poate trăi cu ele, poți chiar decide să le ignori. Dar nu ar trebui să ne considerăm în siguranță, doar pentru că am desenat câteva diagrame și curbe. Mai spun încă o dată, concentrația metanului liber din coloana de apă este exagerat de mare.

– Sunt într-adevăr scăpări de gaze? întrebă Lund. Vreau să spun, acesta este metan care urcă spre suprafață din interiorul pământului sau provine de la...

– Hidrații care se topesc? Bohrmann ezită. Asta este întrebarea hotărâtoare. Dacă hidratul începe să se descompună, atunci ceva trebuie să se fi schimbat în parametri locali.

– Și despre ce credeți că este cazul aici? întrebă Lund.

– Există, de fapt, doar doi parametri. Presiunea și temperatura. Nu am înregistrat însă nici o încălzire a apei și nici nivelul mării nu a scăzut.

– Asta și spuneam, strigă Stone. Căutăm răspunsuri la niște întrebări pe care nu ni le-a pus nimeni. Avem *o singură* probă luată, spuse Stone privind în jur în căutarea unor priviri aprobatoare. O singură blestemată de probă!

Bohrmann încuviință.

– Aveți perfectă dreptate, doctor Stone. Totul este pură speculație. Dar ne aflăm aici pentru a descoperi adevărul.

– Stone mă calcă pe nervi, spuse Johanson către Lund la scurt timp după aceea, îndreptându-se spre cantină. Ce vrea de fapt? Parcă pur și

simplu ar vrea să împiedice testele astea. Şi când colo, el e cel care conduce proiectul.

– Păi, am putea să-l aruncăm peste bord.

– Ajunge ce deversăm deja în mare.

Îşi luară cafea proaspătă şi se retraseră cu ea pe punte.

– Şi ce părere ai de rezultatul ăsta? întrebă Lund între două înghiţituri.

– Nu este un rezultat. Este o valoare intermediară.

– Bine, atunci. Ce părere ai de valoarea asta intermediară?

– Nu ştiu, încă!

– Cum aşa?

– Bohrmann e expertul!

– Chiar crezi că rezultatul are vreo legătură cu viermii ăia?

Johanson se gândi la convorbirea avută cu Olsen.

– Deocamdată nu cred nimic, zise el prudent. Ar fi mult prea devreme să am vreo opinie. Suflă în cafea şi îşi lăsă capul pe spate. Deasupra lor se întindea cerul posomorât. Un singur lucru ştiu: că aş prefera să fiu acasă, în loc de vaporul ăsta.

Asta se întâmplase cu o zi în urmă.

Johanson se retrase în camera de transmisie din spatele punţii, în timp ce în laborator erau analizate ultimele probe de apă. De pe vapor, prin satelit putea intra în contact cu toată lumea. Camuflând totul sub forma unei curiozităţi personale, el începuse în ultimele zile să-şi adune o bază de date, prin trimiterea de mailuri tuturor institutelor şi oamenilor de ştiinţă. Primele răspunsuri fuseseră însă dezamăgitoare. Noul vierme nu fusese observat. Cu câteva ore în urmă intrase în contact şi cu expediţii care tocmai se aflau pe mare. Trase un scaun mai aproape, plasă laptopul între aparatele de emisie şi deschise adresa de mail. Şi de data asta prada era slăbuţă. Singura veste interesantă era de la Olsen, care îi aducea la cunoştinţă că invaziile de meduze din America de Sud şi Australia păreau să fi scăpat de sub control.

Nu ştiu dacă ascultaţi ştirile acolo unde sunteţi, scria Olsen. *Dar noaptea trecută s-a difuzat un reportaj special. Meduzele se deplasează de-a lungul ţărmului în bancuri enorme. Ele lasă impresia, spunea crainicul, că vizează regiunile locuite de om. Este o aberaţie, bineînţeles. A, da, au fost chiar şi lupte! Două cargoboturi-container în apele Japoniei. În afară de asta, au început din nou să dispară bărci. S-au consemnat iarăşi semnale S.O.S. Se vehiculează în continuare prin presă poveştile alea ciudate din Columbia Britanică, fără a se afirma ceva concret. Dacă am da crezare la tot ce se vehiculează pe aici ar însemna să credem că, pentru variaţie, în Canada, balenele s-au apucat să vâneze oameni. Dar nu tot ce zboară se mănâncă. Acesta a fost scurtul program artistic din Trondheim. Să nu mi te îneci.*

– Mulţumesc, mârâi Johanson prost dispus.

Era adevărat. Ascultau prea rar ştirile. Perioadele de timp când se aflau pe vasele de cercetare erau ca nişte găuri în timp şi spaţiu. Nu ascultai ştirile pentru că aveai prea mult de lucru. Dar adevărul era că voiai să fii lăsat în pace de oraşe, politicieni şi războaie, imediat ce valurile începeau să lovească sub chilă. Până când, după o lună sau două

pe mare, începeai brusc să pălești și te apuca dorul de propria însemnătate, de locul tău fix în angrenaj, pe care nu ți-l poate da decât civilizația. Ți-era dor de ierarhii, hightech, cinematografe și McDonald's, și de un pământ care să nu se clatine tot timpul în sus și în jos.

Johanson băgă de seamă că nu se putea concentra. Văzu cu ochii minții ceea ce de două zile observau fără încetare pe monitoare.

Viermi.

Acum știau cu certitudine: platforma continentală era plină de ei. Suprafețele și venele de metan înghețat dispăruseră sub milioane de trupuri roz palpitânde, care încercau să se îngroape în gheață, o singură masă de indivizi înnebuniți. Acesta nu mai era un fenomen local. Ei deveniră martorii unei adevărate invazii ce acoperea suprafețe întregi, întinzându-se de-a lungul întregii coaste norvegiene.

Parcă i-ar fi adus cineva printr-o vrajă...

Trebuie să mai fi întâlnit și altcineva fenomene asemănătoare.

De ce nu scăpa de senzația că exista o legătură între viermi și meduze? Și, pe de altă parte, ce explicație ar fi putut găsi, explicație care să fie măcar pe jumătate serioasă?

Era o tâmpenie!

O tâmpenie, da.

Dar tâmpenia poartă însemnele a ceva ce este pe punctul de a începe, îi trecu brusc prin minte. Ceva asupra căruia am aruncat doar o privire scurtă, fugitivă.

Acesta era doar începutul.

O tâmpenie și mai mare, se dojeni singur.

Tocmai se conecta la CNN pentru a verifica veștile de la Olsen, când intră Lund și îi puse în față un pahar de ceai negru. Johanson își ridică privirea către ea și Lund îi zâmbi conspirativ. De când făcuseră excursia la lac, relația lor căpătase o notă de complicitate, o legătură camaraderească.

În cameră se răspândi mirosul infuziei proaspete de Earl Grey.

– Avem așa ceva la bord? se miră Johanson.

– Nu avem așa ceva la bord, replică ea. Așa ceva aduci cu tine, când știi că place cuiva.

Johanson ridică din sprâncene.

– Câtă grijă! Ce favoare vrei să capeți de data asta?

– Ce ar fi să-mi mulțumești?

– Mulțumesc!

Lund aruncă o privire pe laptop.

– Faci progrese?

– Greșit! Ce se aude cu analiza ultimei probe de apă?

– Habar n-am! Am fost ocupată cu lucruri mai importante.

– Oh! Ce poate fi mai important?

– Să îl țin de mânuță pe asistentul lui Hvistendahl.

– Cum așa?

– A dat la pești. Lund ridică din umeri. Carne proaspătă, ce să-i faci.

Pe Johanson îl pufni râsul. Lund se servea de un vocabular care de obicei le era rezervat marinarilor. Pe vasele de cercetare se ciocneau

două lumi, echipajul și oamenii de știință. Se învârteau unii în jurul altora cuprinși de cele mai bune intenții, încercau să se adapteze la modul de exprimare, stilul de viață și fițele celuilalt, se adulmecau o vreme și ajungeau, la un moment dat, în ape familiare. Până atunci se țineau la o distanță respectuoasă, compensată prin glume. „Carne proaspătă" era termenul folosit de marinari pentru cei nou-veniți la bord, care erau la fel de puțin obișnuiți cu viața pe mare ca și stomacul lor după ce părăsea uscatul.

– Și tu ai borât prima dată, observă Johanson.

– Tu nu?

– Nu.

– Ei, na!

– Pe bune că nu! Johanson ridică mâna a jurământ. Poți verifica. Sunt imun la răul de mare.

– OK, ești imun. Lund cotrobăi după un bilețel și i-l puse lui Johanson pe masă. Pe el era mâzgălită o adresă de internet. Înseamnă că te poți înființa prompt în Marea Groenlandei. Un cunoscut de-al lui Bohrmann navighează în zona aceea. Îl cheamă Bauer.

– Lukas Bauer?

– Îl cunoști?

Johanson încuviință încet din cap.

– Îmi amintesc de un congres de acum câțiva ani din Oslo. A prezentat o comunicare. Cred că se ocupă de curenți marini.

– E constructor. Construiește tot felul de chestii, echipament pentru mari adâncimi, rezervoare de înaltă presiune. Bohrmann spune că el ar fi fost co-inventatorul simulatorului de adâncime.

– Și Bauer se află în apele Groenlandei?

– De săptămâni întregi, spuse Lund. Și ai dreptate în ceea ce privește munca sa dedicată curenților marini. Face măsurători. Un alt candidat în căutarea ta după vierme.

Johanson luă bilețelul. Nu auzise încă de expediția asta.

Nu erau zăcăminte de metan și în fața Groenlandei?

– Și cum progresează Skaugen? o întrebă.

– Cu greu! Lund clătină din cap. Nu poate fi așa ofensiv cum ar vrea el. I-au pus botniță, dacă știi ce vreau să spun.

– Cine? Superiorii lui?

– Statoil e firmă de stat. Trebuie să-ți spun mai mult?

– Deci nu va afla nimic, constată Johanson.

Lund oftă.

– Nici ceilalți nu sunt proști. Se prind când cineva vrea să îi ușureze de informații, fără a le oferi nimic în schimb și au, la rândul lor, propriul cod al tăcerii.

– Am prevăzut că așa va fi!

– Da, iar ai fost tare deștept!

Se auziră pași afară. Unul din oamenii lui Hvistendahl băgă capul pe ușă.

– Sala de conferințe, spuse.

– Când?

– Chiar acum. Avem evaluările!

Johanson schimbă o privire cu Lund. Li se citea în ochi așteptarea temătoare față de ceea ce, la urma urmei, știau deja. Johanson închise laptopul și îl urmară pe bărbat în jos spre puntea principală. Pe ferestre se prelingea ploaia.

Bohrmann se sprijini cu mâinile pe masă.

– Până acum am întâlnit aceeași situație de-a lungul întregii platforme continentale, spuse el. Marea este saturată cu metan. Rezultatele noastre și cele ale vasului *Thorvaldson* coincid în mare măsură. Mai variază ici și colo, dar, în mare, am ajuns la aceeași concluzie. Bohrmann făcu o pauză. Nu vreau să mă învârt în jurul cozii. Ceva începe să destabilizeze hidrații pe arii extinse.

Nu se clinti nimeni, nimeni nu spuse nimic. Îl fixau cu privirea și așteptau.

Apoi, toți oamenii de la Statoil începură să vorbească deodată.

– Asta ce înseamnă?

– Se descompune hidratul de metan? Ați spus că viermii nu pot destabiliza gheața!

– Ce consecințe...?

– Vă rog! Bohrmann ridică mâna. Așa este. Am fost și sunt de părere că acești viermi nu pot provoca pagube serioase. Pe de altă parte trebuie să reținem că descompunerile au început abia odată cu apariția lor.

– Foarte edificator, murmură Stone.

– De când are loc acest proces? întrebă Lund.

– Am studiat rezultatele expedițiilor lui *Thorvaldson* de acum câteva săptămâni, replică Bohrmann. Se străduia să păstreze un ton liniștitor. Când au dat prima dată peste vierme. Pe atunci măsurătorile mai arătau valori normale. Deci creșterea a avut loc abia după aceea.

– Acum care e situația? întrebă Stone. Se încălzește acolo jos sau nu?

– Nu. Bohrmann clătină din cap. Fereastra de stabilitate nu s-a modificat. Dacă scapă metan, acest lucru nu se poate datora decât unor procese din adâncul sedimentului. În orice caz, mai adânc decât pot săpa viermii.

– De unde știți?

– S-a demonstrat... Bohrmann se opri. Cu ajutorul doctorului Johanson am demonstrat că, fără oxigen, animalele mor. Ajung doar la o adâncime de câțiva metri.

– Aveți rezultatele dintr-un rezervor, spuse Stone disprețuitor. Bohrmann era, se pare, dușmanul său favorit.

– Dacă apa nu se încălzește, atunci poate se încălzește fundul mării? avansă Johanson.

– Să fie un fenomen vulcanic?

– Era doar o idee...

– Plauzibilă! Dar nu în zona aceasta!

– Chestia asta pe care o mănâncă viermii poate să ajungă în apă?

– Nu în asemenea cantități. Ar trebui să fi ajuns la gazul eliberat sau să fie în stare să topească hidratul.

– Dar nu pot ajunge la gazul liber, insistă Stone cu încăpățânare.

– Nu, doar am spus că...

– Știu ce ați spus. Vreau să vă prezint punctul meu de vedere. Viermele are o temperatură corporală. Orice ființă emite căldură. Astfel, el topește stratul superior, doar câțiva centimetri, însă aceia sunt de ajuns...

– Temperatura corporală a animalelor din adâncuri este egală cu temperatura mediului înconjurător, observă cu răceală Bohrmann.

– Și totuși, dacă...

– Clifford. Hvistendahl își puse mâna pe brațul șefului de proiect. Părea a fi un gest prietenos, însă Johanson simți că Stone tocmai primise un avertisment clar. De ce nu așteptăm pur și simplu alte rezultate?

– Ah, rahat!

– Nu ne ajută cu nimic, Cliff! Nu mai construi teorii!

Stone își lăsă privirea în pământ. Tăcere.

– Și care ar fi urmările, dacă scăpările de metan *nu* se opresc? întrebă Lund.

– Există mai multe scenarii, răspunse Bohrmann. Știința cunoaște unele fenomene pe parcursul cărora câmpurile de hidrat dispar pur și simplu. Se dizolvă într-un an. S-ar putea întâmpla ca și aici să fie același lucru și este posibil ca viermii să fie cei care demarează acest proces. În acest caz, în următoarele luni, în atmosfera din fața Norvegiei va ajunge destul de mult metan.

– Un șoc de metan ca acum 55 de milioane de ani?

– Nu, este totuși insuficient pentru așa ceva. Vă spun încă o dată. Nu vreau să fac speculații. Dar, pe de altă parte nu îmi pot imagina că procesul va continua la nesfârșit, fără înregistrarea unei scăderi a presiunii sau a unei creșteri a temperaturii. Acum însă nu sesizăm nici una, nici alta. În următoarele ore vom trimite jos greiferul video. Poate că, după aceea, vom ști mai multe. Vă mulțumesc!

Cu aceste cuvinte părăsi sala de conferințe.

Johanson îi trimise un e-mail lui Lukas Bauer pe vapor, în Marea Groenlandei. Începea să se simtă ca un intermediar în ale biologiei: Ați văzut acest vierme? Îl puteți descrie? L-ați recunoaște dacă l-am chema la o acțiune de reconstituire, împreună cu alți cinci viermi? Viermele acesta i-a smuls bătrânei poșeta? Indiciile utile vor fi preluate de următoarea stație de cercetare.

După oarecare ezitare, așternu câteva cuvinte amabile despre întâlnirea lor din Oslo și se interesă apoi dacă Bauer nu măsurase cumva în ultimul timp concentrații de metan neobișnuit de mari în fața Groenlandei. Până acum nu pusese această întrebare celor la care apelase.

Puțin mai târziu, când ieși pe punte, văzu sania video legănându-se de brațul macaralei, supravegheată de echipa de geologi a lui Bohrmann. O recuperau. Puțin mai departe, câțiva marinari stăteau

de vorbă pe lada mare cu mături din fața atelierului de pe punte. Lada își câștigase de-a lungul anilor rangul unui refugiu, ea fiind așezată între punctul de observație și camera de zi. Peste ea era întinsă o pătură zdrențuită. Unii îi spuneau simplu, canapeaua. Privind de aici, puteai glumi foarte bine pe seama doctorilor și doctoranzilor de la bord cu mișcările lor nesigure, care ocoleau cu grijă locul miștocarilor. Azi însă, nu glumea nimeni. Atmosfera era tensionată și afectase și echipajul. Cei mai mulți știau foarte bine ce făceau oamenii de știință aici. Mai multe lucruri nu erau în regulă pe platforma continentală și fiecare își făcea probleme din cauza asta.

Totul trebuia să meargă foarte repede. Bohrmann ceru vaporului să se deplaseze cu o viteză foarte mică pentru a lua probe dintr-un loc care i se părea propice în urma studierii imaginilor video și a datelor măsurate cu ecometrul în formă de evantai. Chiar sub *Sonne* se afla un câmp întins de hidrați. În cazul de față, să ia probe însemna să coboare un monstru care părea să provină din epoca jurasică a cercetării marine. Greiferul video era un bot de oțel greu de câteva tone, care nu reprezenta neapărat ultimul răcnet al tehnicii. Era metoda cea mai agresivă, însă, totodată, și cea mai sigură, prin care se putea smulge fundului mării o bucată din istoria sa, și asta în sensul cel mai bun. Greiferul se înfigea în pământ, pătrundea adânc, mușca lăsând o rană deschisă și scotea chintale întregi de noroi, gheață, faună și pietriș, pentru a le aduce pe toate la lumină sub ochii oamenilor. Unii marinari îl numeau T-Rex, un nume extrem de potrivit. Îl vedeai zilnic cum atârnă deasupra punții, cu botul larg deschis, pregătit să se năpustească în mare. Comparația se impunea, într-adevăr. Un monstru în slujba științei.

Ca toți monștrii însă, în ciuda calităților sale uimitoare, greiferul video era totodată prost și greoi. În interior erau fixate o cameră de luat vederi și faruri puternice. Puteai vedea ceea ce vedea și greiferul și îi puteai da drumul la momentul potrivit. Asta era uimitor. Prostia era, însă, incapacitatea greiferului de a se furișa. Cu oricâtă prudență l-ai fi coborât – și această prudență avea limitele ei – era nevoie de o anumită forță să-l faci să intre în sediment! Cei mai mulți locuitori de pe fundul mării erau goniți deja de valul de la proră, pe care botul lui gigantic îl trimitea înaintea sa. De îndată ce se îndrepta în jos spre pești, viermi, raci și tot ce se putea mișca rapid, simțurile sensibile ale animalelor înregistrau pericolul ce se apropia cu mult înainte de ajungerea greiferului. Un cercetător frustrat, american, pusese punctul pe i:

– Există viață din plin acolo jos. Problema este că ea fuge ori de câte ori venim noi.

Greiferul era coborât acum de pe capra cu consolă de la pupa. Johanson își șterse ploaia din ochi și intră în laboratorul monitoarelor. Marinarul de la troliu manevra levierul care ridica și cobora greiferul. Manevra sania video deja de câteva ore, însă părea la fel de concentrat și de binedispus. Așa și trebuia să fie. Dacă priveai timp de ore întregi imaginea tulbure a fundului mării, te puteai trezi

hipnotizat. Un moment de neatenţie era suficient pentru ca aparatura de valoarea unui Ferrari să rămână pe veci acolo jos.

Înăuntru era o atmosferă clarobscură. Feţele celor prezenţi străluceau slab în lumina monitoarelor. Lumea dispăruse complet. Mai exista doar fundul mării, a cărui suprafaţă era studiată de oamenii de ştiinţă ca un peisaj cifrat, în care fiecare amănunt depunea mărturie asupra întregului, mesaje multicodate, limba complexă a Domnului.

Afară, la pupa, greiferul se năpustea în jos.

Apa păru să ţâşnească din monitoare, apoi botul de oţel se scufundă prin ploaia de plancton. Totul deveni albastru-verzui, gri, negru. Puncte luminoase dispăreau pe lateral ca nişte comete, crabi minusculi, krill, lucruri nedefinite. Înaintarea greiferului arăta ca genericul vechilor serii din *Star Trek*, doar că lipsea muzica. În laborator domnea o linişte mormântală. Indicatorul de adâncime îşi modifica cifrele în ritm razant. Apoi, brusc, în imagine apăru fundul mării, care putea fi la fel de bine şi suprafaţa lunii, iar troliul se opri.

– Minus 714, spuse marinarul.

Bohrmann se aplecă în faţă.

– Încă nu.

Prin imagine trecură scoici, din cele care trăiau cu precădere pe hidraţii de gaz. Cele mai multe dispăruseră sub nişte trupuri roz care se ridicau pulsând de la pământ. Lui Johanson îi trecu prin cap că viermii nu pătrundeau doar în gheaţă, ci că mâncau şi scoicile în carapacea lor. Vedea cu claritate cum scoteau fulgerător trompele ca nişte cleşti, cum rupeau bucăţi din carnea de scoică şi o vârau apoi în interiorul corpului ca un furtun. Nu se vedea deloc gheaţa albă de metan sub ocupaţia viermuitoare, dar toţi cei din încăpere ştiau că se află acolo, chiar sub ei. Peste tot se ridicau bule şi pluteau bucăţele mici strălucitoare, aşchii de hidrat.

– Acum, spuse Bohrmann.

Pământul se năpusti spre cameră. Timp de câteva clipe, viermii părură să se ridice pentru a lua în primire greiferul. Apoi totul deveni negru. Botul de oţel se apăsă în metan şi se închise încet.

– Ce dracu'...? şuieră marinarul.

Pe indicatorul de control al troliului se schimbau numerele. Se opriră, apoi porniră iar.

– Greiferul scapă. Trece dincolo.

Hvistendahl se împinse în faţă.

– Ce se întâmplă aici?

– Nu se poate aşa ceva. Acolo jos nu mai întâmpină nici o rezistenţă.

– Ridică-l, strigă Bohrmann. Repede.

Marinarul trase maneta spre el. Indicatorul se opri, apoi începu să se învârtă în sens invers. Greiferul se ridica spre suprafaţă cu botul închis. Camerele exterioare arătau o gaură uriaşă, care se formase brusc. Din ea ieşeau, dansând, bule mari. Apoi se învolbură o uriaşă cantitate de gaz în urma lor. Se năpusti peste greifer, îl învălui şi, dintr-odată, totul dispăru într-un vârtej clocotitor

Marea Groenlandei

La câteva sute de kilometri mai la nord de locul în care se afla *Sonne*, Karen Weaver tocmai terminase de numărat.

50 de ture de vapor. Acum fugea, pur şi simplu, mai departe, în sus şi în jos pe punte, având grijă să nu deranjeze activitatea ştiinţifică. În mod excepţional, îi convenea că Lukas Bauer nu avea timp de ea. Avea nevoie de mişcare. Cel mai mult i-ar fi plăcut să se caţere pe munţii de gheaţă sau altceva de genul ăsta, pentru a scăpa de surplusul de adrenalină. Nu erau multe de făcut la bordul unei nave de cercetare. Fusese deja în sala de forţă şi se plictisise de moarte pe cele trei aparate ameţite, aşa că acum alerga. Pe punte-n sus, pe punte-n jos. Pe lângă asistenţii lui Bauer care pregăteau cel de-al cincilea drift, pe lângă marinarii care îşi vedeau de treabă sau stăteau grămadă uitându-se după ea, făcând probabil aluzii licenţioase.

În faţa buzelor ei întredeschise se formau la intervale regulate norişori albi.

Pe punte-n sus, pe punte-n jos.

Trebuia să lucreze la rezistenţă. Rezistenţa era punctul ei slab. În schimb, era neobişnuit de puternică. Goală, Karen Weaver arăta ca o sculptură în bronz, cu o piele strălucitoare pe sub care se reliefau nişte muşchi impresionanţi. Între omoplaţii ei îşi desfăcea aripile un vultur tatuat cu măiestrie, o creatură bizară cu ciocul deschis şi ghearele întinse înainte. Dar Karen nu avea nimic în comun cu aspectul grosolan al amatoarelor de bodybuilding. Corpul ei părea făcut pentru o carieră de fotomodel, doar că era prea scundă şi avea umerii prea laţi. Un tanc mic, bine construit, dependent de adrenalină şi întâlnit cu precădere la marginea vreunei prăpăstii.

În acest caz, prăpastia se întindea pe o adâncime de trei kilometri şi jumătate. Vasul *Juno* naviga peste abisul Groenlandei, o câmpie subacvatică aflată sub Strâmtoarea Fram, prin care apa arctică rece trecea spre sud. În punctul de intersecţie dintre Islanda, Groenlanda, Norvegia de Nord şi Svalbard se afla unul din cei doi plămâni ai mărilor lumii. Lukas Bauer era interesat de ceea ce se întâmpla aici. Şi o interesa şi pe Karen Weaver, respectiv pe cititorii ei.

Bauer îi făcu semn să se apropie.

Complet chel, cu nişte ochelari colosali şi cioc alb, era mai aproape de prototipul profesorului spiritualizat decât orice alt om de ştiinţă pe care îl ştia Weaver. Avea şaizeci de ani şi spatele încovoiat, însă în corpul slab şi cocârjat zăcea o energie nestăpânită. Weaver îi admira pe cei ca Lukas Bauer. Admira supraomenescul din ei, forţa voinţei lor.

– Apropiaţi-vă, Karen! strigă Bauer cu voce limpede. Nu este incredibil? În această zonă se năpustesc în jos 17 milioane de metri cubi de apă pe secundă. 17 milioane! O privi radios. Asta înseamnă de douăzeci de ori mai mult decât toate râurile de pe Pământ la un loc.

– Doctore! Weaver îşi puse mâna pe braţul lui. Mi-aţi spus chestia asta deja de trei ori.

Bauer clipi din ochi.

– Da? Așa spuneți?

– În schimb, ați omis să-mi explicați cum funcționează drifterul. Dacă trebuie să fac muncă de ziarist pentru dumneavoastră, va trebui să vă ocupați mai mult de mine.

– Păi da, drifterul, drifterul autarhic... credeam că e clar sau nu? Pentru asta sunteți aici.

– Sunt aici pentru a realiza simulări, pe calculator, ale cursului curenților, pentru ca oamenii să poată vedea unde sunt aparatele dumneavoastră. Ați uitat deja?

– Așa, păi nici nu puteți, că doar nu aveți... din păcate, eu stau cam prost cu timpul. Mai am atâtea de rezolvat! De ce nu stați pur și simplu să priviți și...

– Doctore! Nu începeți iar cu asta. Voiați să îmi povestiți ceva despre modul de funcționare.

– Da, sigur. În publicațiile mele...

– *Am citit* publicațiile dumneavoastră, doctore, și am priceput cam jumătate. Și eu am pregătire științifică. Articolele de popularizare trebuie să fie plăcute, scrise într-o limbă pe care să o priceapă oricine.

Bauer o privi jignit.

– Consider că lucrările mele sunt perfect inteligibile.

– Da, pentru dumneavoastră. Și pentru două duzini de colegi de pe tot globul.

– Da de unde! Cine studiază cu atenție textul...

– Nu, doctore. *Explicați-mi.*

Bauer se încruntă, apoi zâmbi îngăduitor.

– Nici unul dintre studenții mei nu și-ar permite așa ceva. Să mă întrerupă atât de des. Doar eu singur am voie să mă întrerup. Ridică din umerii osoși. Dar ce să fac? Nu vă pot refuza nimic. Nu, nu pot face asta. Îmi sunteți simpatică, Karen. Sunteți o... adică o... Îmi amintiți de... nu contează. Să vedem...

– Și apoi vorbim despre rezultatele muncii dumneavoastră. Am primit cereri în sensul ăsta.

– Așa? Și de la cine anume?

– De la reviste, emisiuni TV și institute.

– Interesant.

– Nu, e doar logic. Consecințele muncii mele. Uneori, mă întreb dacă înțelegeți ce înseamnă munca de presă.

Bauer își zâmbi în barbă.

– *Explicați-mi* dumneavoastră.

– Cu plăcere, chiar dacă este pentru a zecea oară. Dar întâi să-mi povestiți *dumneavoastră mie* ceva.

– Nu, pică prost, strigă Bauer surescitat. Trebuie să lăsăm aparatele la apă și imediat după aceea trebuie să...

– După aceea trebuie să vă țineți de cuvânt, îl avertiză Weaver.

– Dar, copila mea, și mie îmi sunt adresate întrebări. Corespondez cu oameni de știință din întreaga lume! Nici nu vă puteți imagina ce de lucruri vor de la mine. Mai devreme, am primit un mail în care

cineva îmi punea întrebări despre un vierme. Un vierme, imaginați-vă! Și cică dacă am dat peste concentrații ridicate de metan. Bineînțeles că am găsit așa ceva, dar de unde știe el? Păi eu trebuie să...

– Toate astea le pot prelua eu. Transformați-mă în complicea dumneavoastră.

– Imediat ce voi...

– Dacă vă sunt *cu adevărat* simpatică.

Bauer o privi cu ochi rotunzi.

– Așa deci! Înțeleg.

Începu să chicotească. Umerii lui rotunzi se scuturau din cauza râsului pe care încerca să și-l rețină.

– Vedeți, de aceea nu m-am căsătorit niciodată, pentru că permanent ești șantajat. Bine, promit să mă îndrept. Acum veniți, veniți!

Weaver îl urmă. Drifterul atârna de suportul exterior al vâslelor deasupra suprafeței cenușii a mării. Avea o lungime de câțiva metri și stătea atârnat pe un cadru de susținere. Peste jumătate din construcție consta dintr-o țeavă suplă, lucioasă. Partea superioară o constituiau două recipiente sferice de sticlă.

Bauer își frecă mâinile. Hanoracul de puf îi era în mod clar prea mare. Arăta în el ca o pasăre arctică ciudată.

– Deci chestia asta o scufundăm în curentul de apă, explică el. Va începe să plutească, precum o particulă virtuală de apă, cum s-ar spune. Prima dată drept în jos, pentru că aici apa se prăbușește, cum vă spuneam înainte... adică nu se vede procesul prăbușirii, înțelegeți, dar se prăbușește... cum să vă explic?

– Fără neologisme, pe cât posibil.

– Bine, bine. Fiți atentă! În fond, este foarte simplu. Trebuie să știți că apa nu are o greutate constantă. Cea mai ușoară apă este cea dulce și caldă. Apa sărată este mai grea decât apa dulce. Cu cât este mai sărată, cu atât este mai grea. Sarea are și ea o greutate la urma urmei, nu? La rândul ei, apa rece este mai grea decât apa caldă. Ea are o densitate mai mare. Deci apa devine cu atât mai grea, cu cât se răcește mai tare.

– Iar apa rece și sărată este cea mai grea apă dintre toate, completă Weaver.

– Corect, foarte corect! se bucură Bauer. De aceea nu există doar curenți marini pur și simplu, ci curenți care se rostogolesc pe diferite etaje. Curenții calzi la suprafață, cei mai reci la fund și între ei avem curenții de adâncime. Acum, se poate întâmpla ca un curent cald să călătorească la suprafață mii de kilometri până ajunge în zonele reci, unde apa se răcește, nu-i așa? Și dacă apa se răcește...

– Devine mai grea.

– Bravo, într-adevăr. Devine mai grea și coboară. Curentul de suprafață devine un curent de adâncime sau chiar unul de pe fundul oceanului și apa curge înapoi. Invers funcționează la fel. De jos în sus, de la rece la cald. În felul acesta, toți marii curenți ai mărilor se află în mișcare. Toți sunt legați unii de alții, are loc un schimb continuu.

Drifterul fu coborât până la suprafaţa mării. Bauer fugi spre balustradă şi se aplecă mult peste ea. Apoi se întoarse şi îi făcu nerăbdător semn lui Weaver să se apropie.

– Haideţi odată! Veniţi! De aici se vede mai bine.

Weaver se duse lângă el. Bauer privea cu ochi strălucitori în larg.

– Visul meu este ca în toţi curenţii să plutească un astfel de drifter. Ar fi cu adevărat fantastic. Am afla incredibil de multe lucruri.

– La ce servesc cele două sfere de sticlă?

– Cum? Ce? A, alea! Corpuri pentru ascensiune. Pentru ca drifterul să poată pluti în coloana de apă. La bază are greutăţi, însă inima aparatului este bara din mijloc. Acolo se află totul. Mecanismul electronic pentru direcţie, microaparatul de control, alimentatorul cu energie. Dar şi un hidrocompresor. Nu-i fantastic? Un hidrocompresor!

– Ar fi fantastic dacă mi-aţi spune! Ce înseamnă aceasta?

– O, ăă... bineînţeles. Bauer se trase uşor de cioc. Păi vedeţi, ne-am gândit cum am putea să... Deci lucrurile stau aşa: lichidele sunt aproape incomprimabile. Apa constituie o excepţie. Nici cu ea nu merge cine ştie cât, dar un pic se poate ăă... înghesui. Şi asta facem şi noi. O comprimăm în bara aceea, astfel încât înăuntru să fie tot timpul aceeaşi cantitate de apă, însă, când apă mai grea, când apă mai uşoară. Astfel drifterul îşi modifică greutatea, păstrând acelaşi volum.

– Genial!

– Într-adevăr! Îl putem programa astfel încât să facă singur toate astea: comprimare, decomprimare, comprimare, decomprimare, coborâre, urcare, coborâre, totul fără intervenţia noastră... frumos, aşa-i?

Weaver aprobă dând din cap. Privi cum se scufunda între valuri construcţia lunguiaţă.

– Drifterul poate pluti aşa independent luni sau ani întregi, timp în care emite semnale acustice. Astfel îl putem localiza şi reconstrui viteza şi traseul curenţilor. A, se scufundă! A dispărut!

Drifterul dispăruse în mare. Bauer încuviinţă mulţumit.

– Şi unde pluteşte acum? întrebă Weaver.

– Asta este întrebarea palpitantă!

Weaver se mulţumi să se uite la el. Privirea lui Bauer licări, apoi îi scăpă un oftat de resemnare.

– Ştiu, vreţi să vorbim despre munca mea!

– Şi asta chiar acum!

– Sunteţi un chin la casa omului! Dumnezeule, câtă încăpăţânare! Bine, atunci, să mergem în laborator. Dar trebuie să vă avertizez. Rezultatele muncii mele sunt neliniştitoare, ca să mă exprim delicat...

– Lumea se dă în vânt după veşti neliniştitoare. Nu aţi auzit? Molimi de meduze, anomalii, dispar oameni, o catastrofă navală după alta. Aţi fi în cea mai bună companie.

– Aşa? Bauer scutură din cap. Probabil că aveţi dreptate. Nu voi înţelege niciodată cu adevărat în ce constă munca în presă. Sunt doar un biet profesor. Pur şi simplu mă depăşeşte!

Marea Norvegiei, platforma continentală

– Rahat, gemu Stone. Un *blowout!*

În sala de control de pe *Sonne*, toţi priveau fascinaţi spre monitor. Jos părea să se fi dezlănţuit iadul!

Bohrmann spuse în microfon:

– Trebuie să plecăm de aici! Comanda la punte! Cu toată viteza înainte!

Lund se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea alergând. Johanson ezită, apoi fugi după ea. Alţii îi urmară. Izbucni debandada. Dintr-odată, toată lumea de la bord părea a fi în picioare. Johanson patină pe puntea de lucru unde marinarii şi tehnicienii împingeau rezervoare de răcire sub comanda lui Lund. Cablul răsucit de deasupra consolei vibră, când *Sonne* o porni brusc din loc.

Lund îl văzu şi veni alergând spre el.

– Ce-a fost asta? strigă Johanson.

– Am dat peste o bulă. Vino!

Îl trase spre balustradă. Hvistendahl, Stone şi Bohrmann li se alăturară. Doi dintre tehnnicienii Statoil se apropiaseră de marginea prăpăstioasă de la pupa şi priveau curioşi în afară. Bohrmann aruncă o privire spre cablul întins la maximum.

– Ce face ăla acolo? şuieră Bohrmann. Idiotul ăla, de ce nu opreşte troliul?

Se desprinse de balustradă şi fugi înapoi înăuntru.

În acelaşi moment, marea începu să spumege furioasă. Bucăţi mari şi albe străpungeau suprafaţa apei. *Sonne* înainta acum cu toată viteza. Coarda care lega greiferul de vapor se întinse zornăind. Cineva traversa puntea în fugă, îndreptându-se spre consolă, şi dădea din braţe.

– Plecaţi de-acolo, la strigă celor doi de la Statoil care se aflau sub consolă. Fugiţi!

Johanson îl recunoscu. Era câinele ciobănesc, cum îl numea echipa, primul ofiţer al navei. Hvistendahl se întoarse. Şi el le făcea semne celor doi bărbaţi. Apoi totul se întâmplă în acelaşi timp. Dintr-odată se treziră în mijlocul unui gheizer care vuia şi şuiera. Johanson văzu conturul greiferului apărând la suprafaţă. Mirosea îngrozitor a sulf. Pupa vasului se lăsă în jos, apoi botul de fier ţâşni din infernul clocotitor, mişcându-se spre peretele bordului aidoma unui leagăn supradimensionat. Bărbatul de la Statoil care stătea mai în spate îl văzu venind şi se aruncă la pământ. Celălalt căscă ochii îngrozit, făcu nehotărât un pas înapoi şi se clătină.

Dintr-o săritură, câinele ciobănesc fu lângă el şi încercă să-l trântească, dar nu fu destul de rapid. Botul greu de câteva tone îl lovi şi îl aruncă prin aer descriind un cerc larg. Zbură mai mulţi metri, alunecă pe scândurile punţii şi rămase culcat pe spate.

– Nu se poate, gâfâi Lund. Rahatul naibii!

Fugi odată cu Johanson spre corpul inert. Primul ofiţer şi alţi membri ai echipajului îngenuncheaseră lângă el. Câinele ciobănesc deschise scurt ochii.

– Nu-l atinge nimeni!
– Vreau să... începu Lund.
– Aduceţi medicul, acum!
Lund îşi rodea unghiile neliniştită. Johanson ştia cât de tare ura să fie condamnată la inactivitate. Se duse spre greiferul care se balansa uşor, cu noroiul scurgându-se din el.
– Deschideţi! strigă ea. Băgaţi în rezervoare tot ce a mai rămas!
Johanson privi apa. Din mare tot se mai ridicau bule, bolborosind şi puţind. Încetul cu încetul se împuţinară. *Sonne* câştigă rapid distanţă. Ultimele bucăţi din gheaţa de metan aduse la suprafaţă plutiră pe apă şi se topiră.
Greiferul îşi deschise botul cu un scrâşnet şi scuipă chintale de gheaţă şi noroi. Laboranţii lui Bohrmann şi marinarii se agitau în jurul lor, încercând să introducă în azot lichid cât mai mult hidrat. Scotea aburi şi sfârâia. Johanson se simţi cumplit de inutil. Se duse în partea cealaltă, la Bohrmann, şi îl ajută să adune bucăţile. Puntea era presărată cu corpuri mici, pline de peri. Câteva se zvârcoleau şi îşi scoteau la iveală trompele cu maxilare. Cele mai multe păreau să nu fi supravieţuit ascensiunii rapide. Schimbarea bruscă de temperatură şi presiune le ucisese.
Johanson ridică unul din bulgări şi îl cercetă mai îndeaproape. Gheaţa era străbătută de canale. Înăuntru zăceau viermi morţi. Întoarse bulgărele pe toate părţile, până când pocnetele şi sfârâielile din el îi aduseră aminte că trebuie închis rapid într-un recipient. Alţi bulgări erau şi mai găuriţi, însă descompunerea începuse cu adevărat abia sub canalele de vierme. Găuri în formă de cratere se deschideau în gheaţă, acoperite parţial de fire vâscoase.
Ce se întâmplase cu ele?
Bohrmann îşi trecu palma peste faţă.
– Am văzut un *blowout*. Asta s-a întâmplat. Greiferul a căzut mai bine de douăzeci de metri în gol. De jos urca gaz liber. Aţi văzut bula uriaşă pe monitor?
– Da. Cât de groasă e gheaţa în acel loc?
– Era, mai bine zis. Şaptezeci până la optzeci de metri. Cel puţin.
– Acum jos e plin de dărâmături.
– Evident. Trebuie să aflăm rapid dacă a fost un caz izolat.
– Vreţi să mai adunaţi şi alte probe?
– Bineînţeles, mârâi Bohrmann. Accidentul de adineaori nu ar fi trebuit să se producă. Omul de la troliu a continuat să aducă înapoi greiferul, în timp ce ne deplasam cu viteză maximă. Ar fi trebuit să oprească troliul. Bohrmann îl privi pe Johanson. Aţi observat ceva, când urca gazul la suprafaţă?
– Am avut senzaţia că ne ducem în jos.
– Şi eu la fel. Gazul a micşorat tensiunea de la suprafaţa apei.
– Vreţi să spuneţi că ne-am fi putut scufunda?
– Greu de zis. Aţi auzit de gaura vrăjitoarelor?
– Nu.

– Acum zece ani, a ieşit unul în larg şi nu s-a mai întors. Ultimul lucru pe care îl spusese prin radio fusese că vrea să-şi facă o cafea. De curând, un vas de cercetare i-a găsit epava. La 50 de mile marine de ţărm, într-o surpătură deosebit de adâncă de pe fundul Mării Nordului. Marinarii numesc zona aceea gaura vrăjitoarelor. Epava nu avea nici un fel de avarie şi stătea dreaptă pe fundul mării. De parcă s-ar fi dus la fund ca un bolovan sau altceva ce nu ştie să înoate.

– Sună de parcă ar fi Triunghiul Bermudelor!

– Aţi intuit exact. Aceasta este ipoteza. Singura care rezistă la o analiză mai amănunţită. Între Bermude, Florida şi Puerto Rico apar mereu asemenea fenomene puternice de *blowout*. Când gazul ajunge în atmosferă, poate aprinde până şi turbine de avion. Un *blowout* de metan de câteva ori mai mare decât cel pe care tocmai l-am văzut noi şi apa devine atât de subţire, că pur şi simplu treceţi prin ea. Bohrmann arătă spre recipientele frigorifice. Chestiile astea le trimitem cât putem de repede la Kiel. Le vom analiza şi după aceea vom şti cu exactitate ce s-a întâmplat aici jos. Şi vom afla, asta v-o garantez! Am pierdut un om din cauza rahatului ăstuia.

– Omul a... ? întrebă Johanson privind spre clădirea punţii principale.

– A murit pe loc.

Johanson tăcu.

– Următoarele probe le vom recolta cu autoclava, nu mai recurgem la greifer. În orice caz, e mai sigur. Trebuie să clarificăm lucrurile. Nu am nici un chef să văd cum construiesc fabrici pe fundul apei fără să stea pe gânduri. Bohrmann se desprinse de balustradă spumegând de furie. Dar suntem deja obişnuiţi cu asta, nu-i aşa? Încercăm să explicăm lumea asta în care trăim şi nimeni nu e atent la ce le spunem. Ce se întâmplă de fapt? Concernele sunt cele care trasează sarcinile cercetării. Noi amândoi ne dăm cu barca pe aici pentru că Statoil a găsit un vierme. Grozav! Industria e cea care plăteşte cercetarea, după ce statul nu mai poate s-o facă. Nici urmă de studiere a principiilor de bază. Acest vierme nu este privit ca obiect de studiu, ci ca o problemă care trebuie eliminată. Se caută cercetarea aplicată, cu rugămintea ca în final să poată primi autorizaţia în buzunar. Dar poate că nu e viermele. La asta se gândeşte cineva? S-ar putea ca problema să fie cu totul alta şi, înlăturând-o, să creăm una cu mult mai mare. Ştiţi ceva? Câteodată mi se face greaţă.

La câteva mile marine mai spre nord-est reuşiră să scoată în cele din urmă o duzină de carote forate din sediment, fără alte incidente. Autoclava, o ţeavă lungă de cinci metri cu înveliş izolator şi tije de foraj de jur împrejur, extrase carota de pe fundul mării ca pe o seringă. Când se afla încă jos, ţeava fu închisă ermetic cu ajutorul unor ventile. În interiorul său se găsea un mic univers, ştanţat, de pe fundul mării: sediment, gheaţă şi noroi cu tot cu suprafaţa intactă, apă de mare şi vieţuitoarele locului care continuau să se simtă bine, pentru că ţeava menţinea constantă temperatura şi presiunea. Bohrmann dădu instrucţiuni ca ţevile bine închise să fie depozitate în picioare în încăperea frigorifică a vaporului, pentru a nu amesteca viaţa interioară atât de grijuliu conservată. Carotele nu puteau fi cercetate la bord. Doar simulatorul de

adâncime îndeplinea condițiile necesare. Până atunci trebuia să se mulțumească să analizeze probele de apă și să se uite fix la monitoare.

Făcând abstracție de dramatismul situației, chiar și eterna imagine a hidraților presărați cu viermi era obositoare. Nimeni nu avea chef de conversație. În lumina slabă a monitoarelor păreau să se estompeze și ei, echipa lui Bohrmann, lucrătorii petrolieri, marinarii. Mortul de la Statoil le ținea companie carotelor forate în încăperea frigorifică. Întâlnirea plănuită cu *Thorvaldson* deasupra locului în care urma să se ridice fabrica fusese anulată pentru a ajunge cât mai repede la Kristiansund, unde voiau să predea trupul neînsuflețit și să transporte probele la aeroportul din apropiere. Johanson își petrecu timpul în biroul de comunicații sau în camera lui și evalua răspunsurile pe care le primea la întrebările puse de el. Viermele nu era descris nicăieri, nu îl văzuse nimeni. Unii dintre cei care îi răspunseră își dăduseră cu părerea că ar putea fi vorba de viermele de gheață mexican, neaducând cu asta nici o informație nouă.

Cu trei mile marine înainte de a ajunge la Kristiansund, Johanson primi răspunsul de la Lukas Bauer. Primul răspuns pozitiv, în cazul în care conținutul său putea fi considerat pozitiv.

Johanson citi textul mușcându-și buza de jos.

Stabilirea contactului cu concernele energetice era domeniul lui Skaugen. Se așteptau ca Johanson să adreseze întrebări institutelor și oamenilor de știință care, oficial, nu păreau a avea vreo legătură cu explorarea petrolieră. Însă, după accidentul cu greiferul, Bohrmann spusese ceva care punea toată treaba asta într-o nouă lumină.

Industria plătește cercetarea, după ce statul nu o mai poate face.

Ce institute mai puteau face cercetare independentă?

Dacă era adevărat că cercetarea ajungea tot mai mult în ograda economiei, atunci însemna că aproape toate institutele lucrau într-un fel sau altul pentru concerne. Erau finanțate din surse private. Nici nu aveau de ales, dacă doreau să-și continue activitatea. Chiar și Institutul Geomar din Kiel țintea spre un angajament cu Ruhrgas, Germania, care plănuia înființarea unui profesorat pentru hidrații gazoși la institut. Oricât de tentant ar fi sunat să poți face cercetare pe banii concernelor, în final interesul sponsorilor era de a preschimba rezultatele în acțiuni profitabile.

Johanson mai citi o dată răspunsul lui Bauer.

Abordase greșit problema. În loc să-și fi strigat întrebările în toate vânturile, ar fi trebuit să studieze de la început legăturile ascunse dintre cercetare și industrie. În timp ce Skaugen se apropia de problemă străbătând etajele concernelor, el putea încerca să îi descoasă pe cercetătorii cooperanți. Mai devreme sau mai târziu, va vorbi cineva.

Problema era să identifice legăturile de genul ăsta.

Nu, nu era o problemă. Presupunea doar ceva muncă.

Se ridică și părăsi camera de comunicații, plecând în căutarea Tinei Lund.

24 aprilie

Vancouver Island și Clayoquot Sound, Canada

Călcâie, vârfuri.

Anawak se legăna nerăbdător pe picioare înainte și înapoi. Se ridica pe vârfuri și se lăsa să cadă la loc. Alternativ. Fără încetare. Călcâie, vârfuri, călcâie, vârfuri. Era dimineața devreme. Cerul de un azuriu puternic strălucea, era o zi ca dintr-o reclamă turistică.

Era nervos.

Călcâie, vârfuri. Călcâie, vârfuri.

La capătul debarcaderului din lemn aștepta un hidroavion. Fuzelajul său alb se oglindea în albastrul adânc al lagunei, întretăiat doar de încrețirea valurilor. Aparatul era unul dintre acele legendare Beaver DHC-2 construite pentru prima dată acum peste 50 de ani de întreprinderea canadiană De Havilland și care mai erau funcționale și acum, tocmai pentru că între timp nu apăruse nimic mai bun pe piață. Beaver ajunsese până la poli. Era nepretențios, robust și sigur.

Tocmai bun pentru ceea ce avea Anawak de gând.

Privi pe partea cealaltă, spre biroul de expediții vopsit în alb și roșu. Aeroportul Tofino, aflat la o distanță de câteva minute cu mașina, avea puține în comun cu aeroporturile clasice. Amintea mai degrabă de o așezare de vânători sau de pescari. Câteva căsuțe joase de lemn așezate pitoresc într-un golf larg, înconjurate de dealuri acoperite de copaci în spatele cărora se ridicau munții. Privirea lui Anawak căuta pe sub copacii uriași calea de acces care ducea de la strada principală spre lagună. Ceilalți trebuiau să apară imediat. Se încruntă, ascultând vocea ce răsuna din telefonul său mobil.

– Dar au trecut două săptămâni de atunci, răspunse el. În tot acest timp nu am putut vorbi nici măcar o singură dată cu domnul Roberts, cu toate că a cerut în mod expres să îl țin la curent.

Secretara îi informă că Roberts este pur și simplu un om foarte ocupat.

– Și eu la fel, lătră Anawak. Se opri din legănat și încercă să fie mai prietenos. Ascultați, noi ne confruntăm aici cu o situație pentru care formula „scăpat de sub control" este prea blândă. Există legături clare între problemele noastre și cele de pe Inglewood. Domnul Roberts va fi de aceeași părere.

Se lăsă o scurtă pauză.

– La ce paralele vă referiți?

– La balene. E evident doar.

– *Barrier Queen* a avut o avarie la cârmă.

– Da, sigur. Însă șlepurile au fost atacate.

– Un șlep s-a scufundat, este adevărat, spuse femeia pe un ton politicos, dezinteresat. Nu știu nimic despre balene, însă îi voi transmite domnului Roberts că l-ați căutat.

– Spuneți-i că este în interesul său.

– Vă va contacta în următoarele săptămâni.

Anawak rămase fără grai.

– Săptămâni?

– Domnul Roberts este plecat.

Ce se întâmplă aici? se întrebă Anawak. Răspunse stăpânindu-se cu greu:

– Șeful dumneavoastră a mai promis să trimită și alte probe din excrescențele de pe *Barrier Queen* pe adresa institutului din Nanaimo. Vă rog să nu-mi spuneți că nici despre asta nu știți nimic. Am fost eu însumi acolo și am cules chestia aia de pe carenă. Sunt scoici și probabil încă ceva.

– Domnul Roberts m-ar fi informat dacă...

– Oamenii din Nanaimo au nevoie de probele astea!

– Se va ocupa de această problemă când se va întoarce.

– Va fi prea târziu! Ați auzit? Ah, nu contează. O să mai sun.

Anawak băgă enervat telefonul în buzunar. Văzu Land Cruiserul lui Shoemaker hodorogind peste calea de acces. Nisipul scârțâi sub roți când mașina de teren o coti spre mica parcare din fața biroului de expediții. Anawak îi ieși înainte.

– Nu sunteți chiar un model de punctualitate, îi strigă prost dispus.

– Hai, Leon! Zece minute. Shoemaker se apropia de el, urmat de Delaware și de un tânăr negru, dur, cu ochelari de soare și capul ras. Nu fi așa al naibii, a trebuit să-l așteptăm pe Danny.

Anawak îi scutură mâna durului. Bărbatul zâmbi prietenos. Era arbaletier în armata canadiană și primise comanda să stea la dispoziția lui Anawak. Își adusese arma, o arbaletă de înaltă precizie doldora de hightech.

– Aveți o insulă grozavă aici, zise Danny lungind cuvintele. La fiecare vorbă, guma de mestecat i se plimba prin gură dintr-o parte în alta și făcea cuvintele să sune de parcă ar fi trebuit să-și croiască drum printr-o zonă mlăștinoasă. Ce tre' să fac io?

– Nu vi s-a spus nimic? se miră Anawak.

– Ba da. Că tre' să trag cu arbaleta într-o balenă. Dar mă miram. Credeam că e interzis.

– Așa și este. Haideți, vă explic în avion.

– Stai puțin. Shoemaker îi întinse un ziar despăturit. Ai citit deja?

Anawak citi titlul.

– *Eroul din Tofino?* întrebă nevenindu-i să creadă.

– Știe să se vândă Greywolf, ce zici? Face pe modestul la interviu, dobitocul, dar citește ce zice mai jos. Îți vine să borăști.

–... *mi-am făcut doar datoria de cetăţean canadian,* murmură Anawak. *Am fost, bineînţeles, în pericol de moarte, însă am vrut să repar măcar puţin din ceea ce a stricat acest* whale watching *lipsit de simţul răspunderii. Cu ani în urmă, gruparea noastră a atras atenţia că animalele sunt expuse unui stres periculos, cu consecinţe imposibil de estimat.* Ăsta a luat-o razna complet?

– Citeşte mai departe.

– *Bineînţeles că celor de la Davies Whaling Station nu li se poate imputa că s-ar fi comportat greşit. Însă nu s-au comportat nici corect. Turismul profitabil, pe teritoriul balenelor, făcut sub pretextul apărării mediului, nu este mai puţin dăunător decât falsitatea japonezilor, ale căror flote vânează în apele arctice speciile de balene protejate. Şi în cazul acesta se vorbeşte despre scopuri ştiinţifice, cu toate că în anul 2002 au aterizat în pieţele de engros peste 400 de tone de carne de balenă ca delicatesă, care, în urma cercetării genetice, au putut fi asociate, fără echivoc, obiectelor de cercetare ştiinţifică.*

Anawak lăsă ziarul jos.

– Nenorocitul ăla!

– Nu-i adevărat ce zice? vru să ştie Delaware. Din câte ştiu eu, japonezii chiar ne aburesc cu presupusul lor program de cercetare.

– Bineînţeles că e adevărat, spumegă Anawak. Tocmai asta e chestia perfidă. Greywolf face legătura între noi şi incidente.

– Oricât m-aş strădui, nu îmi pot imagina ce vrea să obţină cu asta, zise Shoemaker clătinând din cap.

– Ce să vrea? Să-şi dea importanţă.

– Păi da, dar e... Mâinile lui Delaware executară o mişcare diafană. E un erou, într-un anume fel.

– A, pe bune?

– Da, este! A salvat vieţi omeneşti. Însă nu mi se pare corect să vă atace acum pe voi, cu toate că a fost curajos şi...

– Greywolf nu e curajos, mârâi Shoemaker. Tot ce face şobolanul ăsta, face din interes. Dar acum i s-a înfundat. O să aibă de furcă cu cei din neamul Makah. Aceştia nu vor fi tocmai amuzaţi că autointitulatul lor frate de sânge duce campanie împotriva vânării balenelor. Am dreptate, Leon?

Anawak tăcu.

Danny îşi plimbă guma din stânga-n dreapta.

– Când începem? întrebă el.

În acelaşi moment, pilotul le strigă ceva prin uşa deschisă. Anawak întoarse capul şi îl văzu pe bărbat făcându-le semne. Le cunoştea. Însemna că sunase Ford. Era timpul să înceapă. Anawak îl bătu pe spate pe director, fără să răspundă ceva la ultima lui remarcă.

– Poţi să-mi faci o favoare, când te întorci la staţie?

– Clar! Shoemaker ridică din umeri. Dată fiind situaţia, avem tot timpul din lume.

– Poţi să afli dacă a apărut ceva în ziare despre avaria lui *Barrier Queen,* în ultimele săptămâni? Sau pe internet? Şi dacă s-a dat ceva la televizor?

– Da, bineînţeles. Pentru ce?

– Doar aşa!

– Nu există doar aşa!

– Pentru că am impresia că nimic nu s-a făcut public.

– Hm!

– Eu nu-mi aduc aminte să fi auzit ceva. Tu?

Shoemaker îşi lăsă capul pe spate şi clipi în soare.

– Nu. Doar nişte chestii neclare despre catastrofele navale din Asia. Dar nu trebuie să însemne nimic. N-am mai citit nimic, de când a început toată nebunia asta. Ai dreptate! Dacă stau să mă gândesc, s-a scris prea puţin despre toată tărăşenia!

Anawak privea încruntat spre avion.

– Da, spuse el. Să mergem.

Când avionul se ridică în aer, Anawak îi spuse lui Danny:

– Veţi trage o sondă în stratul de grăsime al balenei. Este insensibil la durere. Ani în şir ne-am chinuit să fixăm emiţătoare pe pielea balenei, care să reziste mai mult. De curând, un biolog din Kiel a venit cu ideea să echipeze o arbaletă cu săgeţi speciale, de a căror coadă să fie ataşate un emiţător şi un aparat de măsurare. Vârful pătrunde în grăsime şi balena plimbă adesea aparatele timp de săptămâni întregi, fără să le observe.

Danny îl privi.

– Un biolog din Kiel? Super.

– Credeţi că va merge?

– Da. Oare a întrebat cineva balena dacă sigur nu o doare? E o treabă a dracului de precisă. De unde ştiţi că vârful nu pătrunde mai adânc de stratul de grăsime?

– Carcase de porc, spuse Anawak.

– Carcase de porc?

– Au testat arma pe carcase de porc. Până au ştiut exact cât de mult pătrunde vârful. Totul este o problemă de calcul.

– Ia te uită, zise Danny, ridicând din sprâncene până deasupra ramei ochelarilor. Biologi!

– Şi ce se întâmplă dacă tragi cu ea într-un om? întrebă Delaware de pe scaunul din spate. Şi atunci vârful intră doar un pic?

Anawak se întoarse spre ea.

– Da, un pic prea mult. Îl omoară.

DHC-2 descrise o curbă. Sub ei scânteia laguna.

– În final, am avut mai multe opţiuni, spuse Anawak. Toate aveau avantajul că puteam observa balenele pe un anumit interval de timp. Fixarea sondei cu arbaleta s-a dovedit a fi metoda cea mai sigură. Aparatul de înregistrare măsoară bătăile inimii, temperatura corpului şi a mediului înconjurător, adâncimea, viteza de înot şi alte câteva lucruri. Să echipezi balenele cu camere de luat vederi este mult mai dificil.

– De ce nu putem trimite şi camere cu arbaleta? întrebă Danny. Ar fi simplu!

– Pentru că nu se ştie niciodată în ce poziţie ajunge camera. Şi intenţia noastră este *să urmărim* balenele. Ca să le ţinem sub observaţie, şi este posibil doar în cazul în care camera se află la oarecare distanţă de balene, în loc să fie chiar pe ele.

– De aceea, pe viitor vom folosi URA, explică Delaware. Este un robot de tip nou din Japonia.

Anawak zâmbi amuzat. Delaware vorbise de parcă ea în persoană ar fi inventat aparatul.

Danny privi în jurul său.

– Nu văd nici un robot.

– Nici nu e aici.

Avionul ajunsese în largul mării. Zbura la mică distanţă deasupra valurilor. La ora asta, în mod normal, prin faţa insulei Vancouver ar fi circulat vapoare mici, zodiacuri şi caiace, dar, în aceste condiţii, nici cei mai curajoşi nu se mai aventurau în larg. Curajoase erau doar bacurile şi cargoboturile mari, cărora balenele nu le puteau face nimic. Suprafaţa apei era pustie, cu excepţia unui singur vapor îndrăzneţ. Arăta de parcă nimeni şi nimic nu l-ar fi putut ataca, darmite să-i creeze vreo altă neplăcere. Îndreptându-se spre vas, avionul se îndepărtă de stâncile de la ţărm.

– URA este pe *Whistler*. Pe şlepul acela, spuse Anawak. Clipa lui cea mare va fi când ne vom găsi balena.

John Ford stătea la pupa pe *Whistler* şi îşi pusese palma streaşină la ochi, pentru a se feri de lumina puternică a soarelui. Văzu aparatul DHC-2 apropiindu-se rapid. Câteva secunde mai târziu, descriind o curbă largă, avionul zbură la mică înălţime pe deasupra şlepului.

Ford luă aparatul de emisie-recepţie şi intră în legătură cu Anawak pe o frecvenţă sigură. O serie întreagă de frecvenţe fuseseră închise, putând fi folosite doar în scopuri militare sau ştiinţifice.

– Leon? E totul în regulă?

– Te aud, John. Unde le-ai văzut ultima dată?

– Spre nord-vest. La nici două sute de metri de noi. Acum vreo cinci minute am văzut mai multe, dar se ţin la distanţă. Trebuie să fie opt până la zece animale. Pe două le-am identificat. Una a luat parte la atacul asupra lui *Lady Wexham*, cealaltă a scufundat săptămâna trecută un trauler de pescuit lângă Ucluelet.

– Nu au încercat să vă atace?

– Nu. Se pare că suntem prea mari pentru ele.

– Şi între ele? Cum se poartă unele cu altele?

– Paşnic!

– Bine. E posibil să facă parte din aceeaşi bandă, însă noi ar trebui să ne concentrăm pe cele identificate.

Ford privi în urma lui DHC-2, văzând cum se face mai mic, cum se pune încet de-a curmezişul şi zboară înapoi, descriind o curbă largă. Îşi mută privirea pe puntea de comandă a lui *Whistler*. Vaporul era un şlep de intervenţie din Vancouver, lung de peste 63 de metri şi lat de aproape 15, aparţinând unei companii private. Cu o forţă de tracţiune

de 160 de tone, *Whistler* era unul dintre cele mai mari şlepuri din lume. În mod clar, prea mare şi prea greu, ca să-l poată pune în pericol vreo balenă. Ford estima că nici săritura la pupa a unei balene cu cocoaşă nu ar avea altă consecinţă decât o clătinare puternică.

Totuşi, nu se simţea în largul lui. Dacă la început balenele atacaseră tot ce înota, acum ele păreau să-şi dea seama cu exactitate unde puteau provoca pagube şi unde nu. Alături de omniprezentele orci şi balene cenuşii şi cu cocoaşă, atacaseră vapoare şi balenopterele şi caşaloţii. Se părea că toate aceste animale îşi învăţaseră lecţia. Nu aveau să atace şlepul, asta era sigur. Şi tocmai asta îl neliniştea cel mai tare pe Ford. Această capacitate sporită de diferenţiere nu ar fi fost compatibilă cu o formă de turbare. Se simţea inteligenţa în spatele acţiunii balenelor şi Ford se întreba cum vor reacţiona ele în faţa robotului.

Ford chemă puntea de comandă.

– Începem, anunţă el.

Desupra lui se învârtea aparatul DHC-2.

După identificarea diverşilor atacatori cu ajutorul imaginilor video şi al pozelor, începuseră să caute animalele cu pricina. De trei zile, şlepul patrula pe ruta din faţa insulei Vancouver. În dimineaţa asta, în sfârşit le găsiseră. Recunoscuseră două modele de cozi pe care le văzuseră şi în imaginile cu animalele care atacaseră, într-o turmă de balene cenuşii.

Oare vor avea şansa să descopere la timp adevărul? Cu un fior, Ford se gândi la vocile tot mai puternice din asociaţiile de pescari şi din societăţile de navigaţie, care se arătau nemulţumite de strategia prea blândă a comisiei ştiinţifice. Acestea solicitau chiar intervenţia forţelor militare – câteva balene moarte, şi atunci restul animalelor vor băga la cap că nu e o idee aşa bună să atace oameni. Solicitările de genul acesta erau pe cât de naive, pe atât de periculoase pentru că se găseau destui care să plece urechea la ele. Într-adevăr, mamiferele marine îşi pierdeau cu mare viteză creditul, pentru care ecologiştii şi partizanii drepturilor animalelor luptaseră atâta. Comisia de criză încă mai putea ţine piept acestor cereri, argumentând că forţa brută nu va da nici un rezultat, atâta timp cât nu se cunoaşte cauza schimbării de comportament a animalelor. Era necesară combaterea simptomelor. Ford nu ştia ce va decide guvernul în ultimă instanţă, dar se putea bănui că, destul de curând, pescarii şi cei care practicau vânătoarea ilegală de balene vor lua problema în propriile mâini. Nehotărârea generală asupra căilor de acţiune era întrecută doar de divergenţele dintre taberele adverse. Un teren ideal pentru acţiunile solitare.

Război pe mare.

Ford privi robotul de la pupa.

Era curios ce va putea face URA, pe care îl obţinuseră atât de repede şi de nebirocratic din Japonia. Fusese creat cu doar câţiva ani în urmă. Japonezii insistau asupra faptului că aparatul servea cercetării, şi nu vânătorii de balene. Ecologiştii vestici erau extrem de sceptici în ceea ce privea această afirmaţie. Construcţia cilindrică de trei metri lungime, plină cu instrumente de măsurare şi camere extrem de sensibile,

trecea în ochii lor drept mașinăria iadului, proiectată să depisteze pepiniere întregi de balene în vederea unui posibil sfârșit al moratoriului internațional al vânării balenelor din 1986. După ce depistase cu succes balenele cu cocoașă din dreptul insulelor japoneze Kerama și le urmărise timp mai îndelungat, robotul URA fusese apreciat și la Simpozionul internațional al mamiferelor marine de la Vancouver. Totuși, neîncrederea rămăsese. Nu era un secret că Japonia își cumpăra în mod sistematic susținerea țărilor sărace cu scopul de a anula moratoriul. Guvernul japonez „legitima“ aceste înțelegeri conspirative cu titlul „diplomație“. Aceasta era aceeași guvernare care subvenționa în mod decisiv Universitatea din Tokio, de care aparținea și Ura's Underwater Robotics & Application Laboratory Team, cea care realizase robotul.

– Poate că azi vei face ceva util, spuse Ford încet către URA. Salvează-ți reputația.

Aparatul străluci în soare. Ford se duse la balustradă și privi în larg. Din aer, balenele se vedeau mai bine, dar de pe vas puteau fi identificate mai ușor. După o vreme apărură pe rând câteva balene cenușii, tăind valurile.

Din aparatul de emisie-recepție se auzi vocea omului de la postul de observație de pe puntea de comandă.

– La dreapta, în spatele nostru. Lucy.

Ford se întoarse fulgerător, ridică luneta și mai apucă să vadă cum se scufunda o coadă crestată, cenușie ca piatra.

Lucy!

Una dintre balene se numea așa. O balenă cenușie lungă de 14 metri. Lucy se aruncase peste *Lady Wexham*. Poate chiar ea rupsese carena subțire, inundând vasul.

– Confirmat, spuse Ford. Leon?

Erau toți în legătură pe frecvența izolată. Pasagerii lui DHC-2 auzeau ce se vorbea la bordul lui *Whistler*.

– Confirmat, spuse Anawak în aparat.

Ford clipi în soare și văzu avionul coborând deasupra locului în care dispăruse coada balenei.

– Păi atunci, spuse Ford mai mult pentru sine, fir întins!

De la o sută de metri înălțime, chiar și vigurosul șlep părea o jucărie lucrată cu migală. Mamiferele păreau însă cu atât mai mari. Anawak văzu câteva balene cenușii înotând calme și liniștite la mică distanță sub suprafața apei. Lumina soarelui dansa frângându-se pe trupurile colosale. Fiecare animal era complet vizibil. Cu toate că aveau doar un sfert din lungimea lui *Whistler*, arătau aproape absurd de mari.

– Mai jos, zise.

DHC-ul mai coborî. Trecură peste turmă și se apropiară de locul în care se scufundase Lucy. Anawak spera că balena nu plecase în căutarea hranei. Altfel, ar fi avut mult de așteptat. Dar probabil că aici apa nu era destul de mică. Ca și balenele cu cocoașă, și balenele cenușii se hrăneau într-un mod cu totul special. Se lăsau la fund și pășteau

sedimentele, întorcându-se pe o parte și absorbind organismele de pe fundul mării, raci mici, zooplancton și mâncarea lor favorită, viermii cilindrici. Brazde imense ale acestor orgii de hrănire se întindeau pe fundul mării din apropierea insulei Vancouver, în schimb uriașii cenușii se aventurau rar în apele mai adânci.

– Imediat va fi un pic de curent, spuse pilotul. Danny?

Țintașul le zâmbi larg tuturor. Apoi deschise ușa și o dădu la perete. Un val de aer rece pătrunse și le flutură părul. De la o clipă la alta, în avion se făcu o hărmălaie de nedescris. Delaware îi întinse lui Danny arbaleta.

– Nu aveți mult timp, spuse Anawak. Trebuia să vorbească tare pentru a acoperi vâjâitul vântului și zgomotul făcut de motor. După ce se arată Lucy, vă rămân doar câteva secunde să plasați sonda.

– Asta e mai degrabă problema voastră decât a mea, replică Danny. Se împinse din scaun, cu arbaleta în mâna dreaptă, până când ajunse așezat pe jumătate pe barele de sub aripă. Voi doar să mă duceți aproape de ea.

– Nu pot să mă uit, scutură Delaware din cap făcând ochii mari.

– De ce? întrebă Anawak.

– Nu o să reușească. Îl văd deja căzut în apă.

– Nici o teamă, râse pilotul. Băieții ăștia fac tot felul de lucruri.

Avionul țâșni razant pe deasupra valurilor, fiind acum la nivelul ochilor cu puntea de comandă de pe *Whistler*. Zburară pe deasupra locului în care se scufundase Lucy. Nu se vedea nimic.

– Să ne rotim, îi strigă Anawak pilotului. Foarte strâns. Lucy va apărea aproximativ în același loc în care s-a scufundat.

DHC-2 luă curba abrupt. Brusc, marea păru să se reverse peste ei. Danny atârna de bare ca o maimuță, cu o mână pe rama ușii și cu cealaltă pe arbaleta întinsă. Sub ei se contura silueta unei balene. Apoi o cocoașă cenușie, lucioasă străpunse suprafața apei.

– Iuhuuuu! urlă Danny.

– Leon! se auzi vocea lui Ford în aparat. Nu e balena pe care o vreți. Lucy înoată în fața noastră.

– La naiba! înjură Anawak.

Calculase greșit. Se pare că Lucy era foarte hotărâtă să nu respecte regulile.

– Danny! Nu.

Avionul se opri din rotire și coborî și mai jos. Pe sub ei goneau valurile. Se apropiară de pupa șlepului. Pentru o clipă părură să zboare direct în cabinele de pe *Whistler*, apoi pilotul corectă cursul și trecură razant pe lângă vaporul masiv. Ceva mai în față, Lucy se scufundă iar, scoțându-și coada la vedere. Și Anawak recunoscu acum animalul după cicatricele caracteristice ale cozii.

– Încetinește, ceru Anawak.

Pilotul reduse viteza, dar bineînțeles că tot erau prea rapizi. Ar fi trebuit să luăm elicopterul, își spuse Anawak. Acum vor depăși ținta și va trebui să întoarcă iar, în speranța că balena nu se va ascunde privirilor lor.

Dar Lucy nu dispăruse în adânc. Trupul ei gigantic strălucea în lumina soarelui.

– Depăşim, întoarcem, coborâm!

Pilotul încuviinţă din cap.

– Şi nu vomitaţi, vă rog, adăugă el.

Întoarse avionul atât de brusc, de parcă l-ar fi proptit în vârf. Prin uşa deschisă sclipi un perete vertical de apă, periculos de aproape. Delaware ţipă, în timp ce Danny răcnea de plăcere, cu arbaleta în mână.

Orice montagnes russe pălea prin comparaţie.

Lui Anawak i se păru că timpul a stat în loc. Nu crezuse vreodată că un avion s-ar putea învârti ca un compas, cu vârful avionului pe post de ac. Maşina descrise un semicerc perfect şi apoi se culcă la fel de brusc înapoi pe orizontală.

Cu elicea zbârnâind, el se îndreptă spre balenă şi spre vaporul care se apropia.

Ford privi cu răsuflarea tăiată cum se întorcea avionul, iar manevra îi făcu părul măciucă. Schiurile de aterizare aproape că atinseseră apa. Îşi amintea vag că Tofino Air angajase şi un fost pilot de la Canadian Air Force. Acum măcar ştia care este.

Trunchiul cilindric al URA atârna dincolo de balustradă, pe macaraua de la pupa şlepului. Erau pregătiţi să elibereze aparatul, imediat după ce ţintaşul plasa emiţătorul. Se distingea clar spatele cenuşiu al balenei. Nu se scufundase. Balena şi avionul se îndreptau cu rapiditate unul spre celălalt. Ford îl văzu pe Danny ghemuit sub aripă şi speră cu ardoare să rezolve chestiunea dintr-un singur foc.

Cocoaşa lui Lucy se împinse dintre valuri.

Danny ridică arbaleta cu un ochi închis şi cu mâna încleştată pe metalul rece. Degetul i se încovoie încet.

Perfect concentrat şi cu o figură imobilă, apăsă pe trăgaci. Doar el păru să audă zbârnâitul discret al săgeţii care părăsi arma chiar lângă urechea lui, cu peste 250 de kilometri pe oră. Câteva fracţiuni de secundă mai târziu, cârligele de metal se înfipseră în slănina balenei şi pătrunseră adânc, fără ca Lucy să simtă ceva. Emiţătorul se vedea înălţându-se oblic.

– Am reuşit! răcni Anawak în aparatul de emisie-recepţie.

Ford dădu semnalul.

Macaraua eliberă robotul din strânsoare. Acesta plescăi în apă şi se scufundă în valuri.

Odată apa atinsă, un impuls activă fulgerător motoarele electrice. În timp ce aparatul se ducea tot mai la fund, se mişca în direcţia balenei care se scufundase deja. Câteva secunde mai târziu, din URA nu se mai vedea nimic.

Ford îşi strânse pumnii triumfător.

– Da!

DHC-2 trecu uruind pe lângă *Whistler*. Sprijinit pe proptelele uşilor, Danny îşi ridică arbaleta în aer, cu un urlet de victorie.

– Am reuşit!
– Grozav!
– A ţintit o dată şi... ai văzut? Incredibil!
– Uau!
În avion vorbeau toţi deodată. Danny se întoarse spre ei radios. Începu să se strecoare din nou înăuntru. Anawak întinse mâinile să-l ajute, când deodată văzu ceva crescând în faţa lui.
Rămase aşteptând îngrozit.
O balenă cenuşie se înălţă, un animal în săritură. Corpul masiv se apropia cu o viteză înspăimântătoare.
Exact pe mijlocul direcţiei lor de zbor.
– Ridică! strigă Anawak.
Motoarele urlară dureros. Danny căzu pe spate, când avionul o tăie abrupt în sus. Anawak aruncă o privire fugară capului uriaş, plin de cicatrice, văzu un ochi şi maxilarele încleştate. Apoi maşina fu zguduită de o lovitură teribilă. Acolo unde fusese aripa dreaptă cu Danny urcat pe ea, mai rămăseseră doar resturile îndoite ale ţevăriei. Anawak încercă să se prindă de ceva, însă totul se învârtea, Delaware ţipa, pilotul ţipa, el însuşi ţipa, marea veni spre ei.
Îl lovi ceva în faţă. Ceva îngheţat.
Urechile îi vâjâiau. Sunet găunos de oţel rupându-se.
Spumă.
Verde întunecat.
Nimic.

La 50 de metri mai jos, computerul de bord stabiliză corpul cilindric al URA. Robotul se echilibră şi urmă balena care era cea mai aproape. La oarecare depărtare, se distingeau în lumina slabă umbrele altor animale. Ochiul electronic al URA înregistră toate acestea fără a evalua, pentru început, impresiile optice.
Şi alte funcţii îşi începură activitatea.
În ciuda senzorilor optici de excepţie, adevărata putere a URA sta în receptarea acustică. Aici creatorul său îşi demonstrase adevăratul geniu. Sistemele acustice îi permiteau robotului să urmărească mamiferele marine pe o perioadă de zece până la douăsprezece ore fără a le pierde, oriunde s-ar fi dus.
Le urma cânturile.
Cele patru hidrofoane ale URA, microfoane subacvatice extrem de sensibile, nu captau în aceste momente doar fiecare sunet pe care îl emiteau animalele, ci şi coordonatele sursei lor. Erau ordonate de jur împrejurul robotului. Când una dintre balene scotea un sunet înalt şi fin, acesta era captat de către microfoane consecutiv, nu concomitent. Nici o ureche omenească nu ar fi putut înregistra minusculele diferenţe de ton legate de acestea, doar un computer putea să o facă. Astfel,

sunetul ajungea mai întâi şi mai puternic pe hidrofonul care se afla cel mai aproape de sursă, şi apoi pe rând la celelalte trei.

Computerul crea, aşadar, un spaţiu virtual, în care atribuia fiecărei surse de sunete coordonate distincte. Acest spaţiu se umplea pe rând cu indicaţiile poziţiei balenelor, care se deplasau unele faţă de altele după cum şi animalele îşi schimbau locul. Cum s-ar zice, grupul era reconstituit în interiorul computerului.

Şi Lucy scoase o serie de tonuri, în timp ce se scufunda în adânc. În calculator exista o bază de date bogată, de la sunetele specifice ale balenelor şi ale altor peşti până la vocile individuale ale animalelor. URA făcu un baleiaj al catalogului electronic, însă Lucy nu apărea acolo ca individ. Înfiinţă automat o bază de date pentru sunetele grupei de coordonate care îi corespundea lui Lucy, le compară cu alte grupe de coordonate, clasifică toate animalele din faţa lui ca fiind balene cenuşii şi îşi mări viteza la două noduri, pentru a se mai apropia de ele.

La fel de temeinic cum localizase acustic balenele, robotul trecu acum la înregistrarea optică. În baza sa de date erau stocate modele ale cozii şi ale siluetelor, ale înotătoarelor şi ale altor părţi semnificative din corpul acestora. De data aceasta, aparatul avu mai mult noroc. Ochiul electronic scană cozile balenelor care se mişcau în sus şi în jos în faţa lui, şi o identifică rapid pe una dintre ele ca fiind Lucy. Cu puţin timp înainte, i se programaseră o mulţime de date ale balenelor care participaseră la atac şi astfel calculatorul ştia acum cărui animal să-i acorde toată atenţia sa concentrată.

URA îşi corectă cursul cu câteva grade.

Cântecele balenelor permiteau contactul vocilor pe distanţe de peste o sută de mile marine. Undele acustice se mişcau în apă de cinci ori mai repede decât în aer. Lucy putea să înoate oriunde şi oricât de rapid ar fi vrut.

Nu o mai putea pierde.

26 aprilie

Kiel, Germania

Uşa de fier alunecă în lături. Bohrmann cuprinse cu privirea construcţia gigantică a simulatorului.

Simulatorul de adâncime părea a fi coborât natura la o scară mai omenească, fără a o expedia imediat în exilul teoriei pure, în ciuda faptului că la scară mică, marea devenise o entitate ce putea fi stăpânită. Îşi creaseră o lume la mâna a doua, una dintre copiile acelea idealizate care îi deveneau omului mai familiare decât însăşi realitatea: pe cine mai interesa adevărata viaţă din Evul Mediu, când Hollywoodul oferea varianta proprie? Pe cine interesa cum murea un peşte, cum sângera, cum era spintecat şi golit de maţe, câtă vreme se puteau cumpăra bucăţi puse pe gheaţă? Copiii americani desenau găini cu şase picioare, pentru că pulpele de pui se vindeau în pungi de câte şase. Lumea bea lapte din cutii de carton şi se sclifosea auzind de conţinutul unui uger. Percepţia despre lume se ofilea, şi în strânsă legătură cu aceasta înflorea aroganţa. Bohrmann era entuziasmat de simulator şi de posibilităţile pe care acesta le oferea. În acelaşi timp, rezervorul îi arăta cât de oarbă risca să devină cercetarea atunci când, în loc să-l contemple, îşi recrea obiectul studiului. Se punea tot mai puţin problema ca omul să înţeleagă planeta, şi tot mai mult să o adapteze propriilor nevoi. În acest Disneyland colorat al confuziei, intervenţia umană căpăta justificări noi şi îngrozitoare.

De fiecare dată când păşea în hală, Bohrmann se gândea la acelaşi lucru. Nu vom şti niciodată exact ce putem face, ci doar ce nu putem. Iar despre asta nici nu vrem să auzim!

La două zile după accidentul de pe *Sonne,* Bohrmann se afla din nou în Kiel. Carotele forate şi lăzile frigorifice ajunseseră cu un cargobot rapid în grija lui Erwin Suess, care trecuse imediat la lucru cu o echipă de geochimişti şi biologi, ca să cerceteze captura expediţiei. Când Bohrmann ajunse la institut, analizele începuseră deja. De douăzeci şi patru de ore încercau neobosiţi să elucideze cauzele descompunerii. După cum se părea, le găsiseră. Poate că simulatorul idealiza realitatea, dar era posibil să fi descoperit adevărul despre viermi.

Suess îl aştepta la pupitrul monitorului. Era însoţit de Heiko Sahling şi de Yvonne Mirbach, biolog molecular, specializată în bacteriile marine.

– Am pregătit o simulare pe calculator, spuse Suess. Nu atât pentru noi, mai mult ca să înţeleagă toată lumea.

– Nu mai e deci doar problema lui Statoil, spuse Bohrmann.

– Nu.

Suess plimbă cursorul pe monitor şi dădu clic pe un simbol. Apăru imediat o reprezentare grafică. Ea arăta o secţiune verticală printr-un capac de hidrat gros de o sută de metri, precum şi bula de gaz aflată sub el. Sahling indică un strat subţire, întunecat, aflat la suprafaţă.

– Ăştia sunt viermii, observă el.

– Să îi mărim, spuse Suess.

Pe porţiunea apărută din suprafaţa gheţii, viermii se distingeau clar. Suess mări imaginea în continuare, până când tot monitorul fu acoperit de un singur exemplar. Era stilizat în mod grosolan, cu părţile corpului în culori ţipătoare.

– Cele cu roşu sunt sulfobacteriile, explică Yvonne Mirbach. Cu albastru sunt bacteriile Archaea.

– Simbioţi compleţi, murmură Bohrmann. Viermele ăsta e doldora de bacterii. Sunt şi în el, şi pe el.

– Exact! Sunt consorţii. Conlucrează bacterii de mai multe feluri.

– Asta le era clar deja şi celor care l-au contactat pe Johanson, adăugă Suess. Au scris câteva kilograme de rapoarte despre modul de viaţă simbiotic al viermelui. Însă nu au tras concluziile corecte. Nimeni nu şi-a pus întrebarea în ce scop se fac, de fapt, aceste consorţii. Am pornit tot timpul de la premisa că viermii destabilizează gheaţa, cu toate că ştiam clar că nu pot face aşa ceva. Dar aici nu este vorba despre viermi!

– Viermii sunt doar mijlocul de transport, zise Bohrmann.

– Aşa este! Suess dădu clic pe un simbol. Acesta este răspunsul la *blowout*-ul tău.

Viermele stilizat începu să se mişte. Reprezentarea era realizată grosolan, din cauza timpului scurt avut la dispoziţie. Era mai degrabă o succesiune de imagini distincte, decât un film de animaţie. Maxilarele, ca nişte cleşti, se desfăcură şi viermele începu să se înfigă în gheaţă.

– Acum fii atent aici!

Bohrmann se concentră asupra imaginilor. Suess îndepărtă din nou planul. Se vedeau mai multe animale care perforau gheaţa. Apoi deodată...

– Dumnezeule! exclamă Bohrmann.

Se lăsă o linişte mormântală.

– Dacă se întâmplă la fel peste tot pe coastă... începu Sahling.

– Se întâmplă, îi răspunse Bohrmann pe ton alb. Poate chiar în acelaşi timp. La naiba, puteam să ne dăm seama când eram la bordul vasului *Sonne*. Bucăţile de hidrat erau de-a dreptul împănate cu bacterii.

Aproape că se aşteptase la ce vedea acum. Se temuse de asta şi totodată sperase să se înşele. *Dacă* asta era realitatea, ea era cu mult mai rea.

– Este vorba, de fapt, de fenomene cunoscute, spuse Suess. Nici un fenomen observat aici nu este ceva nou. Noutatea se naşte din conlucrarea factorilor. Odată ce sunt puse în relaţie toate componentele,

descompunerea hidraților devine evidentă. Suess căscă. Părea un gest ciudat de nepotrivit în fața unor imagini îngrozitoare, însă nici unul dintre ei nu închisese un ochi în ultimele douăzeci și patru de ore. Doar că nu găsesc nici o explicație pentru prezența viermilor aici.

– Nici eu, zise Bohrmann. Și îmi bat capul cu asta dinaintea ta.

– Și pe cine informăm acum? întrebă Sahling.

– Hm. Suess își puse un deget pe buza de sus. Cum a fost vorba? Chestiunea e confidențială, așa-i? Deci prima dată îl punem la curent pe Johanson.

– De ce nu direct Statoilul? propuse Sahling.

– Nu. Bohrmann clătină din cap. În nici un caz.

– Crezi că mușamalizează faza?

– Johanson e o alegere mai bună. După cum îl văd eu, e mai neutru ca Elveția. Ar trebui să îl lăsăm pe el să decidă când...

– Nu mai este timp să lăsăm pe cineva să decidă ceva, îl întrerupse Sahling. Dacă simularea redă măcar pe departe ceea ce se întâmplă pe coastă, ar trebui de fapt să anunțăm guvernul norvegian.

– Atunci și toate statele Mării Nordului!

– Bună idee. Adaugă și Islanda.

– O secundă! Suess ridică brațele. Nu suntem în plină cruciadă.

– Nu e vorba despre asta!

– Ba despre asta e vorba. Aceasta e *doar* o simulare!

– Da, dar...

– Ba da, are dreptate, îl întrerupse Bohrmann. Nu putem răspândi panică, doar ca să fie toată lumea la curent. Nici noi nu știm încă exact ce se întâmplă. Vreau să spun că știm cum, dar rezultatele sunt doar niște estimări. Pe moment, tot ce putem spune este că în atmosferă vor ajunge cantități mari de metan.

– Visezi? strigă Sahling. Știm al naibii de bine ce se va întâmpla!

Bohrmann își pipăi involuntar locul în care îi creștea la loc mustața.

– Foarte bine. Putem s-o publicăm. O să apară într-o duzină de ziare pe prima pagină. Dar care vor fi urmările?

– Care sunt urmările, cugetă Suess, când apare în ziar vestea că Pământul urmează să fie lovit de un meteorit?

– Ți se pare potrivită comparația?

– Da, oarecum.

– Eu sunt de părere că o astfel de decizie nu o putem lua singuri, spuse Mirbach. Să ne gândim. Prima dată să vorbim cu Johanson. La urma urmei, el e persoana de contact. În plus, dacă privim problema din punct de vedere științific, lui îi revin onorurile.

– Ce onoruri?

– El a descoperit viermii.

– Nu, Statoil i-a descoperit. Dar, din partea mea, fie! Lui Johanson onorurile. Și după aceea?

– Îi punem la curent pe guvernanți.

– Și dăm publicității problema?

– De ce nu? Facem public totul. Se știe despre programele nucleare coreene și iraniene, și se știe că niște idioți împrăștie antrax. Știm totul

despre ESB[1], despre pesta porcină și despre legumele manipulate genetic. În Franța, oamenii se îmbolnăvesc și mor cu zecile și sutele de la nu știu ce bacterii de crustacee. Ce naiba, că doar nu dau imediat fuga să se ascundă în munți.

– Nu, spuse Bohrmann. Sigur că nu. Dar dacă ne apucăm să dezbatem în public efectul Storegga...

– Informațiile sunt prea superficiale pentru așa ceva, spuse Suess.

– Simularea arată cât de repede progresează descompunerea. De aici se deduce tot restul.

– Dar nu spune definitiv ce se întâmplă atunci.

Bohrmann vru să dea un răspuns, dar Suess avea dreptate. Puteau să-și *imagineze* ce se va întâmpla, dar nu o puteau *dovedi.* Dacă ieșeau cu asta acum, fără ca teoria să fie documentată serios, nu vor putea face față atacurilor din partea industriei petroliere. Argumentele lor s-ar prăbuși ca un castel de cărți de joc. Era prea devreme.

– În regulă, spuse. În cât timp putem prezenta un rezultat închegat?

– Într-o săptămână, cred.

– E al naibii de mult, spuse Sahling.

– Na, ascultă aici! Mirbach scutură din cap. Ba e al naibii de repede. În ziua de azi, dacă vrei să obții rezultatul taxonomic al unui vierme nou, te poți aștepta la luni întregi de lălăială, și noi...

– În *situația dată* e al naibii de mult!

– Și totuși, replică Suess. O alarmă falsă nu ne-ar ajuta cu nimic! Continuăm!

Bohrmann încuviință. Nu-și putea desprinde privirea de pe monitor. Simularea se sfârșise. Și totuși, se derula mai departe. Bohrmann vedea continuarea cu ochii minții, și ce vedea îl făcea să se înfioare.

---

[1] Encefalopatia spongiformă bovină (n.red.)

29 aprilie

Trondheim, Norvegia

Sigur Johanson intră în biroul lui Olsen. Închise uşa în urma lui şi se aşeză în faţa biologului.

– Ai timp?

– M-am dat peste cap pentru tine, răspunse Olsen zâmbindu-i cu toţi dinţii.

– Şi ce ai aflat?

Olsen îşi coborî vocea conspirativ.

– Cu ce să începem? Poveşti cu monştri? Catastrofe naturale?

Voia deci să facă pe misteriosul. Bine şi aşa.

– Cu ce *vrei tu* să începi?

– Păi da, îl privi Olsen şiret. Ce-ar fi să începi *tu* de data asta? Ce-ar fi să-mi spui pentru ce fac eu zile-n şir pe Watson pentru tine, Holmes!

Johanson se întrebă din nou cât de mult îi putea spune lui Olsen. Era clar că plesnea de curiozitate. În locul lui, şi el ar fi păţit la fel. Dar asta ar însemna ca în câteva ore întreaga NTNU să fie la curent.

Brusc îi veni o idee. Era destul de întortocheată, ca să sune credibil. Olsen o să-l ia de tâmpit, dar putea trăi cu chestia asta. Îşi coborî la rândul lui vocea şi spuse:

– M-am gândit să apar primul cu o teorie.

– Şi anume.

– Totul este dirijat de sus.

– Ce?

– Anomaliile astea. Meduzele. Dispariţia bărcilor. Morţii şi dispăruţii. Mi-am dat seama că între toate există o legătură mai profundă.

Olsen îl privea fără să priceapă.

– Să spunem că e un plan mai complex. Johanson se lăsă pe spate, vrând să vadă cum înghiţea Olsen povestea asta.

– Şi ce urmăreşti cu chestia asta? Vrei să iei Premiul Nobel sau să-ţi rezervi un loc la nebuni?

– Nici una, nici alta.

Olsen continua să-l privească fix.

– Îţi baţi joc de mine.

– Nu.

– Ba da. Vorbeşti despre... ce ştiu eu? Despre dracu'? Puterile întunericului? Omuleţii verzi? *Dosarele X?*

– E doar o idee. Trebuie să existe o legătură, nu? Se întâmplă concomitent tot felul de chestii. Crezi că e coincidenţă?

– Nu ştiu.

– Păi vezi! Pur şi simplu nu ştii. Nici eu.

– Ce fel de legătură crezi că este între ele?

Mâinile lui Johanson se mişcară lent prin aer.

– Depinde, ce-mi oferi?

– Aşa deci! Olsen se strâmbă. Frumos ai ticluit-o! Ştiu că nu eşti idiot, Sigur. E vorba de mai mult.

– Spune-mi ceva şi mai vedem.

Olsen ridică din umeri, deschise un sertar şi scoase din el un vraf de hârtii.

– Asta-i prada de pe internet, spuse. Dacă nu aş fi un pragmatic nenorocit, mi-ar putea veni ideea să cred tâmpeniile pe care mi le serveşti.

– Deci, ce-ai găsit?

– S-au închis toate plajele din America Centrală şi de Sud. Oamenii nu mai intră în apă şi meduzele astupă năvoadele pescarilor. Costa Rica, Chile şi Peru vorbesc despre o apocalipsă mucilaginoasă. După *Physalia physalis* a apărut o nouă specie, foarte mică, cu tentacule extrem de lungi şi de otrăvitoare. Iniţial, au fost luate drept meduze-cutie, însă aduc a cu totul altceva. O nouă specie, poate.

Iarăşi o nouă specie, îşi spuse Johanson. Viermi nemaivăzuţi, meduze nemaivăzute...

– Şi meduzele-cutie din faţa Australiei?

– Acelaşi lucru. Olsen căută în vraful de hârtii. Tot mai multe. E o catastrofă pentru pescari şi turismul oricum e la pământ.

– Ce se întâmplă cu pescarii din zonă? Nu îi atacă meduzele?

– Hocus-pocus dispărutus.

– Poftim?

– Nu mai e nici una. Marile bancuri din faţa plajelor afectate au dispărut pur şi simplu. Echipajele de pe traulere susţin că şi-ar fi părăsit locurile obişnuite şi că ar fi ieşit în largul mării.

– Dar acolo nu găsesc de mâncare.

– Poate s-au apucat de cură de slăbire. De unde să ştiu eu?

– Şi nimeni n-are nici o explicaţie?

– Peste tot s-au înfiinţat comisii de criză, spuse Olsen. Dar nu poţi afla nimic. Am încercat.

– Ceea ce înseamnă că totul este mult mai rău.

– Poate că da. Olsen scoase o foaie din teanc. Dacă te uiţi pe lista asta, vei vedea că presa a dat mai multe informaţii bombă, care, după aceea, pur şi simplu nu au mai fost tratate deloc. Meduze în faţa coastei Africii de Vest. Poate şi în apele Japoniei şi în mod sigur în Filipine. Se suspectează că mor oameni, apoi se dau dezminţiri, după care toată lumea tace mâlc. Dar fii atent. Abia acum devine cu adevărat palpitant. Există o algă care bântuie deja de câţiva ani prin mass-media. O algă ucigaşă, *Pfiesteria piscicida.* Abia dacă o mai poţi opri când îţi cade pe cap. Îmbolnăveşte oameni şi animale. Până azi făcea prăpăd cu precădere dincolo de Atlantic, dar mai nou pare să fie afectată şi Franţa. Şi încă destul de serios.

– Morţi?

– În mod sigur. Francezii nu se întrec în a da declarații, dar se pare că alga a intrat în țară odată cu homarii. Scrie aici tot, ți-am scos ce am găsit.

Împinse spre Johanson o parte din foi.

– Apoi dispariția bărcilor. Între timp s-au consemnat o serie de semnale de alarmă, însă cele mai multe nu au nici o noimă. Se întrerup prea repede. Orice s-ar fi întâmplat, s-a petrecut mult prea rapid. Olson flutură o altă foaie. Însă cine aş fi eu dacă nu aş şti mai multe decât restul omenirii? Trei semnale din astea au ajuns pe net.

– Şi?

– Ceva a atacat bărcile.

– Le-a atacat?

– Exact. Olsen își frecă nasul. Ceea ce îți dă ție apă la moară, cu teoria conspirației de care vorbeai. Marea se revoltă împotriva omului, câtă lipsă de curtoazie! Când noi scufundăm doar un pic de gunoi şi decimăm peştii şi balenele. A, apropo de balene, ultima chestie pe care am auzit-o a fost că în Pacificul de Est atacă masiv vapoarele. Se pare că nu mai are nimeni curaj să iasă în larg.

– Se ştie...

– Nu pune întrebări tâmpite! Nu, nu se ştie. Nu se ştie nimic. Dumnezeule, cât am fost de harnic! Nu se cunoaşte nici cauza coliziunilor şi a catastrofelor suferite de petroliere. Blocaj total de ştiri. Teoria ta are acoperire în măsura în care, de câte ori cineva încerca să vorbească deschis despre problema asta, se aşternea brusc tăcerea absolută. Poate suntem totuşi în *Dosarele X*? Olsen se încruntă. Oricum prea multe meduze, prea mulți peşti, totul pare a fi cumva supradimensionat.

– Şi nimeni nu are idee de unde vin toate astea?

– Nimeni nu declară oficial că ar putea exista vreo legătură între fenomene, cum faci tu. La sfârşit, comisiile de criză vor da vina pe El Niño sau pe încălzirea globală, iar biologia invazionistă va primi vânt la pupa şi se vor publica articole speculative.

– Suspecții obişnuiți.

– Da, dar nu are nici un sens. Sunt ani buni de când meduzele, algele şi alte creaturi de genul acesta fac înconjurul lumii în apa de balast a vapoarelor. Cunoaştem fenomenul.

– Am înțeles, spuse Johanson. Vezi, asta spun şi eu. Una e să năvălească undeva roiuri de meduze-cutie. Dar în momentul în care de jur împrejurul globului au loc în acelaşi timp cele mai improbabile fenomene e deja altceva.

Olsen își încrucişă degetele şi rămase gânditor.

– Deci, dacă vrei neapărat să stabileşti nişte legături, eu nu aş vorbi de invazii biologice. Ci mai degrabă de anomalii de comportament. Astea sunt nişte modele de atac. Unele cum nu s-au mai văzut până acum.

– Ai mai aflat şi altceva despre vreo specie nouă?

– Doamne Dumnezeule, nu-i de ajuns?

– Întrebam doar.

– Ce anume-ți trece prin cap? întrebă Olsen lungind cuvintele.

Dacă întreb acum de viermi, își spuse Johanson, își va da seama. Nu ar ști ce să facă cu informația, însă s-ar prinde pe loc că undeva în lume are loc o invazie de viermi.

– Nimic concret, răspunse.

Olsen îl privi chiorâș. Îi întinse apoi foile rămase.

– Când vei avea ocazia, îmi vei spune ceea ce e clar că nu vrei să-mi spui?

Johanson luă foile și se ridică.

– O să bem ceva pentru astea.

– Neapărat. Odată când o să am timp. Cu familia, știi...

– Mulțumesc, Knut.

Olsen ridică din umeri.

– Pentru puțin.

Johanson ieși pe coridor. Studenții care veneau din amfiteatru trecură pe lângă el, unii râzând și povestind, alții serioși și concentrați.

Se opri și privi în urma lor.

Dintr-odată nu i se mai păru atât de deplasată ideea că totul ar putea fi dirijat.

În fața coastei Svalbard, Spitsbergen, Marea Groenlandei

Lumina lunii se oglindea în apă.

Era unul din acele momente care scoteau echipajul pe punte, atât de incredibil de frumoasă era marea polară în această noapte. Rareori putea fi văzută în toată splendoarea ei, însă Lukas Bauer nu observa nimic din toate astea. Stătea în camera lui, aplecat peste hârtii, și se simțea căutând proverbialul ac în carul cu fân, doar că acul era mare cât două mări.

Karen Weaver își făcuse bine treaba și îl ajutase cu adevărat, însă cu două zile în urmă coborâse de la bord în Longyearby, Spitsbergen, pentru a întreprinde acolo cercetări. Ducea o viață agitată după părerea lui Bauer, deși nici a lui nu decurgea tocmai liniștit. Ca jurnalistă științifică, se specializase în primul rând în problemele marine. Bauer presupunea că Weaver își alesese meseria asta pentru a călători pe gratis în regiunile cele mai neprimitoare ale lumii. Era o iubitoare a extremelor. Aici se deosebea de el, care detesta extremele din toată inima, fiind însă atât de subjugat de nevoia de a cerceta, încât setea lui de cunoaștere îi întrecea comoditatea. Mulți cercetători erau ca el. Considerați în mod greșit aventurieri, ei acceptau aventura pentru a ajunge în posesia cunoașterii.

Lui Bauer îi lipsea un fotoliu comod, îi lipseau pomii, păsărelele și berea la halbă. Mai mult decât toate însă, îi lipsea tovărășia lui Weaver. O îndrăgise pe fata asta încăpățânată și, în plus, începuse să priceapă rostul muncii de presă. Dacă vrei ca opinia publică să se intereseze de activitatea ta, atunci trebuie să recurgi la un vocabular inteligibil, chiar dacă nu e și extrem de precis. Weaver îl lămurise că mulți oameni nu ar înțelege munca făcută de el din simplul motiv că nu știau nici unde, și nici cum se forma curentul Golfstrom, în jurul căruia se învârtea tot ce întreprindea el zilele astea. El nu crezuse una ca asta. Nu crezuse

nici că nu știa nimeni ce este un drift autarhic, până când nu-l convinsese Weaver că nici nu *avea cum* să-l cunoască cineva, din moment ce era un aparat atât de nou și de special. Argumentul acesta îl acceptase. Dar Golfstromul! Ce Dumnezeu învățau copiii la școală?

Dar Weaver avea dreptate. Că dorea să câștige opinia publică de partea lui și s-o facă părtașă la îngrijorările lui, pentru a face presiuni asupra celor responsabili.

Și Bauer își făcea griji mari.

Grijile lui își aveau cauza în Golful Mexicului. Într-acolo curgea apă de suprafață, caldă, de-a lungul țărmului sud-american, ca și dinspre sudul Africii. Se încălzea în Caraibe și curgea în continuare spre nord. O apă plăcută ca temperatură, destul de sărată, ce-i drept, dar care rămânea la suprafață din cauza temperaturii ei ridicate.

Apa aceasta constituia cauza încălzirii la distanță a Europei.

Se rostogolea până în Terra Nova, transportând cu el miliarde de megavați de căldură, ceea ce corespundea puterii termice a 250 000 de centrale nucleare, până acolo unde curentul Labrador îl lovea dintr-o parte și îl dizolva. Se izolau atunci așa-numitele Eddie, mase rotitoare de apă caldă, care își continuau drumul spre nord, de data aceasta sub numele de drift nord-atlantic. Vânturile dinspre vest făceau ca apa să se evapore în cantități mari, ceea ce ducea la ploi considerabile în Europa și ridica totodată conținutul de sare. Driftul urca în continuare de-a lungul coastei norvegiene, se legitima acolo drept curent norvegian și mai aducea încă destulă căldură în Atlanticul de Nord îndepărtat, astfel încât vapoarele puteau naviga și iarna până în sud-vestul Spitsbergului. Afluxul de căldură se sfârșea abia între Groenlanda și Norvegia de Nord. Aici, curentul norvegian, alias driftul nord-atlantic, alias Golfstrom, întâlnea apa arctică rece ca gheața care, ajutată și de vânturile reci, îl răcea rapid. Apa, foarte rece acum, fiind oricum și foarte sărată, se îngreuna și cădea la fund. Devenea atât de grea, încât masele de apă se prăbușeau pur și simplu în adânc. Acest fenomen nu se întâmpla pe tot frontul, ci sub formă de canale, într-un fel de furnale care își modificau poziția în funcție de direcția valurilor, și de aceea nu puteau fi găsite imediat. Furnalele care duceau în jos aveau un diametru între 20 și 50 de metri. Vreo zece din ele atingeau un kilometru pătrat, însă poziția lor exactă depindea de forma mării și a vânturilor din acea zi. Decisiv era efectul colosal de sugere provocat de masele de apă care se prăbușeau. În asta consta secretul Golfstromului și al ramificațiilor sale. El nu curgea cu adevărat spre nord, ci era tras într-acolo, supt de uriașa pompă de sub Arctica. La o adâncime de 2 000 până la 3 000 de metri, apa înghețată o apuca pe drumul de întoarcere, o călătorie care o ducea de jur împrejurul globului pământesc.

Bauer lăsase în apă o serie de driftere, în speranța că vor urma cursul furnalelor. Dar deocamdată aproape își pierduse speranța că va întâlni vreunul. Ar fi trebuit să fie peste tot. În schimb, marea pompă părea să se fi oprit sau să se fi mutat în regiuni necunoscute.

Bauer se afla aici pentru că știa despre aceste probleme și despre implicațiile lor. Nu se așteptase să găsească totul în ordine. Însă și mai puțin se așteptase să nu găsească nimic.

Şi acest fapt îl îngrijora foarte, foarte mult.

Îi împărtăşise lui Weaver grijile lui, înainte ca aceasta să plece. De atunci îi trimitea ascultător rapoarte prin mail, la intervale regulate, împărtăşindu-i cele mai ascunse temeri ale lui. Echipa lui constatase deja de câteva zile o creştere, în salturi, a concentraţiei de gaz din Marea Nordului şi în minte îi clocea ideea că ar putea exista o legătură între această creştere a concentraţiei de gaz şi dispariţia furnalului de scurgere.

Stând acum singur în camera sa, era aproape sigur de acest lucru.

Lucra fără pauză, în vreme ce noaptea polară îi făcea chiar şi pe bătrânii lupi de mare să se sprijine pur şi simplu de balustradă şi să privească afară. Stătea aplecat asupra munţilor de calcule, diagrame şi hărţi. Din când în când îi trimitea câte un mail lui Karen Weaver, pur şi simplu ca să o salute şi ca să o pună la curent cu ultimele descoperiri.

Era atât de cufundat în munca lui, încât reuşi să ignore zgâlţâitul o bună bucată de timp, până când paharul de ceai din faţa lui ajunse la marginea biroului şi i se vărsă pe pantaloni.

– La dracu'! ţipă Bauer.

Ceaiul i se scurse fierbinte pe picioare. Împinse scaunul înapoi şi se ridică să cerceteze mai îndeaproape catastrofa.

Apoi rămase nemişcat, cu mâinile încleştate pe spătarul scaunului, şi ciuli urechile.

Se înşela oare?

Nu, se auzeau ţipete. Cizme grele alergau pe punte. Afară se întâmpla ceva. Zgâlţâitul deveni şi mai puternic. Vaporul începu să vibreze şi deodată ceva îl făcu să-şi piardă echilibrul. Icnind, Bauer se împiedică de birou. În momentul următor podeaua dispăru de sub el, de parcă întregul vapor ar fi căzut într-o groapă. Bauer fu aruncat pe spate. Îl cuprinse frica, o frică profundă, îngrozitoare. Se ridică de jos şi ieşi împleticindu-se pe coridor. Ţipete şi mai puternice îi ajunseră la urechi. Vasul era aruncat de colo-colo. Cineva strigă ceva în islandeză şi Bauer nu înţelese pentru că vorbea doar engleza, însă auzi groaza din voce şi groaza şi mai mare din vocea care îi răspundea.

Un cutremur pe mare?

Se repezi de-a lungul coridorului şi pe scări în sus, spre punte. Vaporul se zgâlţâia sălbatic. Bauer abia se ţinea pe picioare. Când ajunse clătinându-se afară, îl întâmpină un miros îngrozitor şi, dintr-odată, ştiu ce se întâmplase.

Ajunse până la balustradă şi privi afară. În jur, marea fierbea alb. De parcă s-ar fi aflat într-o oală pe foc.

Nu erau valuri. Nici furtună. Erau bule. Bule uriaşe care se ridicau din apă.

Pierdu din nou podeaua de sub picioare. Bauer căzu înainte şi se lovi puternic cu faţa de o scândură. În cap îi explodă durerea. Când îşi ridică iar capul, ochelarii îi erau sparţi. Fără ochelari era ca şi orb, dar reuşi să vadă cum marea se închidea peste vapor.

O, Doamne, se gândi. O, Doamne, ajută-ne!

30 aprilie

Vancouver Island, Canada

Noaptea strălucea într-un verde sumbru.

Nu era nici frig, nici cald, domnea mai degrabă o plăcută anulare a temperaturii. Respiratul părea să fi intrat într-o fundătură a evoluției, fiind înlocuit de o funcție superioară, care permitea mișcarea liberă între elemente. După ce se afundase destul de mult în universul verde și întunecat, Anawak fu cuprins de o adevărată euforie și își ridică brațele ca un Icar care și-ar fi ales fundul mării drept cer, se îmbătă cu senzația de imponderabilitate și se scufundă mai mult și mai mult. De pe fund ceva strălucea spre el, un peisaj larg, înghețat, și oceanul verde, întunecat se transformă într-un cer nocturn.

Stătea la marginea câmpului de gheață și privea spre apa neagră și liniștită, având deasupra sa o sumedenie de stele.

Pacea îl învălui.

Ce minunat era să stai așa, pur și simplu! Marginea gheții avea să se desprindă de uscat și să plutească precum un sloi prin mările nordului tot mai sus, cu el drept pasager, până când ajungea acolo unde nu îl mai așteptau întrebările apăsătoare, ci un cămin. Acasă la el. Va ajunge acasă. Pieptul lui Anawak se umplu de dor și îi dădură lacrimile, lacrimi sclipitoare, pătrunzătoare, care îl orbeau; încercă să le scuture și într-adevăr săriră în marea cea neagră și începură să o lumineze. Ceva urca spre el din adâncuri. Apa luă forma unei făpturi care părea să îl aștepte în depărtare, acolo unde el nu putea ajunge. Stătea în fața lui țeapănă și cristalină, cu lumina stelelor prinsă pe suprafața ei.

Am găsit-o, zise făptura.

Nu avea față și nici gură, dar lui Anawak vocea i se părea cunoscută. Se apropie, dar acolo era marginea gheții, iar în apa neagră înota ceva mare, înfricoșător.

Ai găsit ceva? întrebă el.

Propria voce îl înspăimântă. Vorbele îi erau vâscoase. Se chinuiau să iasă ca niște animale greoaie. Spre deosebire de cele spuse sau poate doar gândite de făptura aceea, cuvintele lui răneau liniștea perfectă de deasupra lumii de gheață și pe Anawak îl cuprinse brusc un frig pătrunzător. Căută cu privirea lucrul acela din apă, însă dispăruse.

N-are a face, zise cineva lângă el.

Întoarse capul și zări silueta fină a Samanthei Crowe, cercetătoarea SETI.

Ești destul de neexperimentat la vorbă, spuse ea. La orice altceva te pricepi mai bine. Trebuie să recunosc că sună groaznic!

Îmi pare rău, bâigui Anawak.

Da? N-are nimic. Poate ar trebui să exersezi. Eu mi-am găsit extratereștrii. Mai știi? Am reușit, în fine, să intrăm în contact cu ei. Nu-i grozav?

Anawak începu să tremure. Nu i se părea grozav deloc, dimpotrivă, simți cum îl cuprinde frica față de extratereștrii lui Crowe, fără să știe de ce.

Și... cine sunt? *Ce* sunt?

Cercetătoarea SETI arătă spre apa neagră de dincolo de marginea gheții.

Sunt acolo afară, spuse ea. Cred că s-ar bucura să te cunoască, le place să intre în legătură cu alții, dar ar trebui să te duci până acolo.

Nu pot, spuse Anawak.

Nu poți? Crowe clătină din cap neînțelegătoare. De ce nu poți?

Anawak privi spinările uriașe, întunecate care arau prin apă. Erau zeci, sute. Îi era clar că erau acolo doar pentru el și dintr-odată știu că se hrăneau din frica lui. Mâncau frică.

Nu... pur și simplu nu pot.

Dar trebuie doar să pornești într-acolo, lașule! îl luă Crowe în zeflemea. E lucrul cel mai simplu din lume. Ție îți este mult mai ușor decât ne este nouă, noi a trebuit să căutăm în tot blestematul ăsta de univers.

Anawak tremura și mai tare. Se apropie de margine și privi afară. La orizont, acolo unde marea cea neagră înghițea cerul împânzit de stele, se vedea strălucind o lumină îndepărtată.

Du-te și gata, spuse Crowe.

Am zburat, se gândi Anawak. Printr-un ocean verde și întunecat, plin de viață, și nu mi-a fost frică deloc. Ce mi se poate întâmpla? Apa va fi ca pământul, voi ajunge la lumina aceea, purtat de propria voință. Sam are dreptate. E simplu. Nu există nimic de care să îmi fie teamă.

În fața ochilor lui, unul dintre animalele uriașe se scufundă și o coadă colosală cu două vârfuri se ridică spre stele.

Nimic care să-mi inspire teamă.

Însă ezitase un pic prea mult și vederea cozii îl făcu să se îndoiască. Nici voința, și nici puterea visului nu puteau anula legile naturii. Când făcu în sfârșit un pas în față, se scufundă pe loc în frigul înghețat al mării. Acesta se închise deasupra capului său și totul deveni negru. Vru să strige și înghiți apă. Îi pătrunse dureros în plămâni. Îl trăgea în jos fără milă, oricât ar fi lovit în jurul său. Inima îi bătea nebunește, tâmplele îi zvâcneau, un bubuit ca loviturile de ciocan...

Anawak zvâcni în sus și se lovi cu capul de scânduri.

– Fir-ar să fie, gemu el.

Din nou loviturile. Nu se mai auzea bubuitul. Mai degrabă niște pocnete ușoare, ca niște degete îndoite bătând în lemn. Se rostogoli pe

o parte și o văzu pe Alicia Delaware, care se aplecase ușor să privească în cabina lui.

– Scuze, zise ea. Nu știam că sari imediat în sus ca o rachetă.

Anawak se holba la ea. Delaware?

O, da. Încetul cu încetul își aminti unde era. Se luă cu mâinile de cap, scoase un geamăt chinuit și se lăsă să cadă înapoi.

– Cât e ceasul?

– Nouă jumate.

– La naiba!

– Arăți îngrozitor. Ai visat urât?

– O aberație!

– Pot să fac o cafea.

– Cafea? Da, e o idee bună. Își pipăi cu vârful degetelor locul în care se lovise la cap și tresări. Va fi un cucui de toată frumusețea. Unde e porcăria asta de ceas? Știu sigur că l-am pus să sune. La șapte.

– Nu l-ai auzit. Nici nu-i de mirare, după tot ce s-a întâmplat. Delaware se duse în chicinetă și privi cercetător în jur. Unde e...

– Dulapul suspendat, în stânga. Cafea, filtru, lapte și zahăr.

– Ți-e foame? Știu să pregătesc micul dejun...

– Nu.

Delaware dădu din umeri și umplu cu apă cana mașinii de cafea. Anawak o privi câteva secunde, apoi se ridică din cabină.

– Întoarce-te. Trebuie să pun ceva pe mine.

– Nu te ambala atâta. Nu mă uit la tine.

Anawak făcu o strâmbătură, uitându-se după blugi. Stăteau făcuți ghem pe bancheta ce flanca pe două laturi masa din cabină. Îmbrăcatul se dovedi a fi anevoios. Era amețit și piciorul rănit îl duru când încercă să-l îndoaie.

– A sunat John? întrebă.

– Da. Mai devreme!

– Ce rahat!

– Ce?

– Orice boșorog se îmbracă mai repede. La dracu', de ce nu am auzit ceasul? Voiam neapărat să...

– Știi ceva? Ești un tâmpit, Leon. Ești pur și simplu tâmpit! Acum două zile ai supraviețuit unui accident de avion. Tu ai un genunchi umflat și mie mi s-a deplasat oleacă creieru-n cap, ei și? Am avut un noroc monstru. Puteam fi morți ca Danny și ca pilotul, dar trăim. Și tu faci mutre pentru ceasul ăla idiot și că, vezi Doamne, nu poți face roata. Ai terminat?

Anawak se lăsă încet pe bancă.

– E în ordine. Ce spune John?

– A adunat toate datele. Și a văzut imaginile video.

– Grozav! Și?

– Și nimic. Va trebui să îți faci singur o părere.

– Asta-i tot?

Delaware umplu filtrul cu cafea măcinată, îl puse în cafetieră şi porni maşina. Câteva secunde mai târziu, camera se umplu de clipocit şi de un gâlgâit uşor.

– I-am spus că mai dormi, zise ea. N-a vrut să te trezească.

– De ce nu?

– Spune că trebuie să te faci bine. Şi are dreptate.

– *Sunt* sănătos, răspunse Anawak încăpăţânat.

De fapt, nu era foarte sigur de lucrul ăsta. Când DHC 2-ul intrase în coliziune cu balena cenuşie, aparatul îşi pierduse direcţia. Danny, arbaletierul, probabil că murise pe loc; *Whistler* nu îi găsise trupul, însă nu era nici o îndoială că murise. Nu reuşise să intre la timp, astfel încât uşa laterală a avionului rămăsese deschisă în timpul căderii. Acesta fusese norocul lui Anawak. La impact, fusese aruncat afară. După aceea nu-şi mai amintea nimic, nici cum se alesese cu entorsa urâtă de la genunchi. Îşi revenise abia la bordul lui *Whistler*, trezit de durere.

Următorul lucru pe care îl făcuse fusese să o vadă pe Delaware întinsă lângă el şi durerea din genunchi îşi pierduse orice importanţă. Arăta ca moartă. Înainte să-l copleşească groaza, i se spusese că nu e moartă şi că ar fi avut şi mai mult noroc decât el. Corpul pilotului îi amortizase căderea. Pe jumătate leşinată, reuşise să se elibereze din epava care se scufunda. Într-un minut, mica maşină se umpluse cu apă. Echipajul de pe *Whistler* reuşise să îi pescuiască din apă pe Delaware şi pe Anawak, însă nefericitul pilot dispăruse în adânc cu tot cu DHC-2.

În ciuda sfârşitului tragic, acţiunea putea fi totuşi considerată un succes. Danny plasase emiţătorul. URA luase urma balenelor şi înregistrase 24 de ore de film pe bandă magnetică, fără ca animalele să atace robotul. Anawak ştia că înregistrările îi fuseseră trimise lui John Ford dis-de-dimineaţă şi-şi propusese ferm să fie şi el la acvariu în acel moment. În plus, Centre National d'Etudes Spatiales trimisese datele telemetrice înregistrate de aparatul de direcţie de pe spatele lui Lucy. Dacă nu ar fi fost prăbuşirea, ar fi avut toate motivele să se felicite.

În schimb, totul devenea din ce în ce mai îngrozitor. Mureau tot mai mulţi oameni. El însuşi scăpase de două ori de la moarte. Probabil că din cauza urii pe care o simţea faţă de Greywolf, care ajungea să anuleze orice alt sentiment, trecuse uimitor de uşor peste moartea lui Stringer. Acum, la două zile de la prăbuşire, se simţea îngrozitor. Parcă ar fi suferit de o boală care îşi reclama dreptul de a izbucni după ani întregi în care mocnise. Se împletea cu nesiguranţa, neîncrederea în propriile forţe şi o lipsă de putere îngrijorătoare. Probabil că mai era încă sub şoc, deşi Anawak era de altă părere. Mai era şi altceva. O ameţeală care îl cuprindea din când în când, de când fusese aruncat afară din epava avionului, dureri în piept şi accese de panică.

Nu, nu era chiar sănătos, şi entorsa de la genunchi nu era adevărata problemă.

Anawak se simţea rănit în ce avea el mai intim.

Ziua precedentă şi-o petrecuse dormind. Davie, Shoemaker şi comandanţii veniseră să îl viziteze. Ford îl sunase de mai multe ori

şi se interesase de el. În rest, nu se arăta nimeni deosebit de îngrijorat de soarta lui. În timp ce Alicia Delaware era presată de părinţi şi de cercul de cunoscuţi să părăsească Vancouver Island, apăruse şi un iubit. Se pare că erau împreună de doi ani de zile. Interesul faţă de soarta lui Anawak se limita la colectivul colegilor.

Era bolnav şi ştia că nici un doctor nu îl poate ajuta.

Delaware îi puse în faţă cana de cafea proaspătă şi îl privi prin ochelarii ei albaştri. Anawak sorbi, se arse la limbă şi ceru radiotelefonul.

– Pot să te întreb ceva personal, Leon?

El rămase pe loc şi scutură din cap.

– Mai târziu.

– Când va fi asta?

Anawak ridică din umeri şi formă numărul lui Ford.

– Nu am văzut încă tot materialul, spuse directorul. Lasă-ţi timp şi odihneşte-te!

– I-ai spus Liciei că trebuie să îmi formez singur o părere.

– Da, după ce vedem noi tot materialul. Majoritatea e plictisitor. Decât să vii tu special până aici, mai bine ne uităm noi la restul. Poate te scutim de un drum.

– Bine atunci. Când sunteţi gata?

– Habar nu am! Suntem patru în faţa înregistrărilor. Dă-ne două ore. Nu, trei. Cel mai bine, trimit un elicopter după tine la începutul după-amiezii. Frumos, nu? Acesta e unul din avantajele comisiei de criză. Ai tot timpul un elicopter la dispoziţie. Ford râse. Nu că ar fi cazul să ne obişnuim cu el. Făcu o pauză. În schimb, am altceva pentru tine. Vreau să spun că nu am timp să-ţi povestesc chiar acum, dar oricum ar fi mai bine să-l suni pe Rod Palm.

– Pe Palm? Pentru ce?

– Acum o oră a fost în conferinţă cu laboratorul Nanaimo şi cu Institutul pentru ştiinţe oceanice. Poţi vorbi şi cu Sue Oliviera, dar mă gândeam că Palm stă chiar lângă tine.

– Fir-ar să fie, John! De ce nu mă sună nimeni când se discută ceva?

– Aşteptam să te trezeşti.

Anawak puse morocănos capăt convorbirii şi îl sună pe Palm. Directorul staţiei de cercetare de pe Strawberry Isle răspunse imediat la telefon.

– A! exclamă el. Ai vorbit cu Ford.

– Da. Am vorbit. Se pare că aţi dat peste ceva care a zgâlţâit lumea. De ce nu m-ai sunat?

– Toată lumea ştie că trebuie să te odihneşti.

– Aiurea!

– Ba da, să ştii. Voiam să aştept să îţi faci somnul.

– Aud chestia asta pentru a doua oară într-un minut. Nu, pentru a treia oară, dacă iau în calcul şi grija permanantă a Liciei. Mă simt bine, fir-ar să fie.

– De ce nu vii până aici? propuse Palm.

– Cu barca?

– Astea câteva sute de metri, te rog. În golf nu s-a întâmplat încă nimic.

– Bine, ajung acolo în zece minute.

– Grozav. Ne vedem.

Delaware îl privi peste marginea cănii de cafea și se încruntă.

– Ceva nou?

– Toată lumea mă tratează ca pe un beteag, se enervă Anawak.

– Nu la asta mă refeream.

Se ridică, deschise sertarul din cabină și începu să cotrobăie după o cămașă curată.

– Se pare că au descoperit ceva la Nanaimo, murmură el.

– Și ce anume? se interesă Delaware.

– Nu știu ce.

– O, da!

– Mă duc până la Rod Palm. Ezită o clipă, apoi spuse: poți să vii cu mine, dacă ai timp și chef. Da?

– Vrei să vin și eu? Ce onoare pe capul meu!

– Nu fi tâmpită!

– Nici nu sunt! Alicia strâmbă din nas. Marginile dinților din față i se odihneau pe buza inferioară. Lui Anawak îi trecu iar prin cap că ar trebui făcut ceva urgent cu dinții ăia. Era tentat permanent să se uite în jur după morcovi. Ai o dispoziție mizerabilă de două zile încoace, nu poți purta o conversație manierată.

– Așa ai fi și tu, dacă... se întrerupse. Delaware îl privi.

– *Am fost* cu tine în avion, spuse ea liniștită.

– Îmi pare rău.

– Aproape că am murit de frică. Oricine ar fi plecat imediat acasă la mama. Însă tu ți-ai pierdut asistenta, așa că nu plec la mama, ci rămân lângă tine, morocănosul naibii! Ce voiai să îmi spui adineaori?

Anawak își pipăi din nou cucuiul din cap. Îl durea și se făcea tot mai mare. Și genunchiul îl durea.

– Nimic. Te-ai calmat?

– Nici nu mă mai enervez măcar, zise ea ridicând din sprâncene.

– Bine. Atunci vino!

– Aș vrea totuși să te întreb ceva personal.

– Nu.

Plimbarea lor cu *Devilfish* până la insuliță avu ceva ireal. De parcă nici nu ar fi existat atacurile din ultimele săptămâni. Strawberry Island era doar puțin mai mare decât un deal acoperit cu brazi, căruia în cinci minute îi puteai da ocol pe jos. Astăzi, apa era netedă ca oglinda. Nu se simțea nici o adiere. Un soare febril împrăștia o lumină albă. Anawak se aștepta ca în orice moment să se înalțe o coadă sau un spate negru cu aripă dorsală, însă de la începutul atacurilor orcile se arătaseră doar de două ori lângă Tofino. Fuseseră balene rezidente, care nu dădeau nici un semn de agresiune. Se pare că se adeverea teoria lui Anawak, conform căreia doar balenele călătoare erau afectate de ciudata schimbare de comportament.

Se întrebă pentru cât timp.

Zodiacul opri la debarcaderul insulei. Palm Station se afla chiar peste drum. Era adăpostită într-o veche navă cu pânze, primul *British Columbia Ferry* care se lăfăia acum pitoresc la mal, sprijinit pe pomi uscați și înconjurat de bușteni plutitori și ancore ruginite. Lui Palm, care locuia acolo cu cei doi copii ai lui, acesta îi servea drept casă și birou.

Anawak se străduia din răsputeri să nu șchiopăteze. Delaware tăcea. Era clar iritată.

Puțin mai târziu, stăteau toți trei la prova în jurul unei mese mici din coajă de mesteacăn. Delaware își făcea de lucru cu o Cola. Priveau peste drum, la casele cățărate pe piloni. Cu toate că se afla la doar câteva sute de metri distanță de Tofino, Strawberry Island era mult mai liniștită. Abia dacă pătrundea vreun zgomot până aici. În schimb, îți ajungeau la urechi toate sunetele posibile produse de natură.

– Ce-ți face genunchiul? întrebă Palm compătimitor. Era un om îndatoritor, cu barbă albă stufoasă și cu un început de chelie. Părea să se fi născut cu o pipă în gură.

– Hai să nu vorbim despre asta. Anawak ridică brațele, încercând să ignore bubuitul din cap. Spune-mi mai bine ce ați aflat.

– Lui Leon nu îi place să te interesezi de starea sănătății lui, observă Delaware din vârful buzelor.

Anawak mârâi ceva neinteligibil. Bineînțeles că tipa avea dreptate. Buna dispoziție a lui Anawak coborî ca un barometru pe timp de furtună.

Palm își drese vocea.

– Am stat mai mult de vorbă cu Ray Fenwick și cu Sue Oliviera, spuse el. De când cu autopsia publică a lui J-19, am rămas în strânsă legătură. Dar nu numai din cauza asta. În ziua prăbușirii voastre, a mai eșuat o balenă la mal. O balenă cenușie pe care nu o cunoșteam. Nu figurează nicăieri. Fenwick nu avea timp să vină aici, așa că am hăcuit-o eu împreună cu alți câțiva, pentru a trimite la Nanaimo probele obișnuite pentru analize. O muncă ingrată, atât îți spun. La un moment dat, după ce scosesem inima, stăteam în picioare în toracele animalului și am alunecat. Mi-au intrat în cizme sânge și secreții, de sus picura, arătam ca un zombi care își lua cina. Atât despre partea romantică a acțiunii. Am scos, bineînțeles, și bucăți din creier.

Gândul că încă o balenă își găsise sfârșitul îl umplu pe Anawak de tristețe. Pur și simplu nu reușea să urască animalele pentru ce făcuseră. În ochii lui rămâneau ceea ce fuseseră totdeauna, niște ființe extraordinare, care trebuiau apărate și protejate.

– Din ce cauză a murit? întrebă.

Palm își desfăcu brațele a neputință.

– Aș spune că de o infecție. Același lucru l-a diagnosticat și Fenwick la Ginghis. Ciudat este că am găsit la animale ceva ce nu avea ce căuta acolo. Palm arătă spre tâmplă și își roti arătătorul. Fenwick a descoperit un fel de cheag în creier. Pe trunchiul cerebral, mai exact. Cu ramificații care se întind între masa creierului și craniu.

Anawak deveni atent.

– Cheaguri de sânge? La ambele animale?

– Nu de sânge, cu toate că la început la asta ne-am gândit. Fenwick şi Oliviera cochetează cu teoria conform căreia zgomotul ar fi răspunzător de aceste anomalii. Nu voiau să vorbească despre asta cât timp nu există mai multe dovezi, însă Fenwick se cramponase într-un timp de urmările acestor încercări cu sonarele...

– *Surtass LFA?*

– Exact.

– Nici pomeneală! Niciodată!

– Pot afla despre ce vorbiţi? se băgă Delaware.

– Guvernul american i-a făcut acum câţiva ani o favoare marinei militare, explică Palm. I-a dat permisiunea să folosească sonare de joasă frecvenţă pentru localizarea submarinelor. Se numeşte Surtass LFA şi se testează de zor.

– Adevărat?! exclamă Delaware îngrozită. Credeam că marina trebuie să respecte convenţia pentru protejarea mamiferelor marine.

– Toată lumea trebuie să respecte tot felul de convenţii, îi răspunse Anawak cu un zâmbet subţire. Şi există tot felul de subterfugii. Se pare că Statele Unite pur şi simplu nu rezistă tentaţiei de a supraveghea 80 la sută din mările şi oceanele lumii, şi uite că asta se poate realiza cu Surtass LFA. Aşa că preşedintele american a scutit rapid marina militară de respectarea oricărei convenţii, pentru că noul sistem a costat deja 300 de milioane de dolari şi responsabilii jură că nici o balenă nu va păţi nimic.

– Dar sonarul le dăunează balenelor. Orice idiot ştie asta.

– Din păcate, nu sunt destule probe în acest sens, spuse Palm. Încercările din trecut ne arată că delfinii şi balenele reacţionează deosebit de sensibil la sonar, însă nu se poate spune cu precizie cum le influenţează capacitatea de a vâna, de a se înmulţi şi de a migra.

– E ridicol, spumegă Anawak. Timpanele unei balene se sparg de la 180 de decibeli în sus. Fiecare difuzor subacvatic al noului sistem produce însă un zgomot de 215 decibeli. Puterea totală a semnalelor este şi mai mare.

Delaware se uită de la unul la altul.

– Şi... ce se întâmplă cu animalele?

– Tocmai din cauza asta au dezvoltat Fenwick şi Oliviera teoria zgomotului, spuse Palm. Deja cu ani în urmă experimentele marinei militare în diferite părţi ale lumii au provocat naufragierea delfinilor şi a balenelor. Mai multe balene au murit. Toate au prezentat sângerări puternice atât în creier, cât şi în urechea internă, răni care survin de obicei ca urmare a zgomotelor puternice. Ecologiştii au reuşit de fiecare dată să demonstreze că în apropierea imediată a locului în care mureau animale avuseseră loc exerciţii NATO, dar pune-te cu armata, dacă poţi!

– Neagă tot?

– Ani întregi, armata a negat că ar avea vreo legătură. Între timp, a trebuit să-şi asume responsabilitatea cel puţin în câteva cazuri. Problema

este că avem încă prea puține date. Cunoaștem doar rănile balenelor moarte, și fiecare vine cu teoria lui. Fenwick, de exemplu, crede că și zgomotul subacvatic ar putea duce la nebunia colectivă.

– Aiurea, mârâi Anawak. Zgomotul le afectează simțul orientării. Ceea ce ar însemna să eșueze, nu să atace navele.

– Mie mi se pare validă teoria lui Fenwick, spuse Delaware.

– Nu mai spune!

– Și de ce nu? Animalele o iau razna. Întâi câteva, apoi tot mai multe, ca un fel de psihoză în masă.

– Licia, nu veni cu baliverne! Știm de balenele cu dungi care au eșuat în apropierea Insulelor Canare după ce NATO și-a făcut acolo exercițiile de care știți. Balenele cu dungi sunt mai sensibile la zgomot decât multe alte animale. Clar că au luat-o razna. Din cauza panicii nu mai știau ce fac și și-au părăsit locurile obișnuite, trezindu-se pe țărm. Balenele *fug* de zgomote!

– Sau atacă sursa, îl înfruntă Delaware încăpățânată.

– Care sursă? Bărcile pneumatice cu motor suspendat? În ce fel fac alea gălăgie?

– Atunci a fost alt zgomot la mijloc. Explozii subacvatice.

– Nu aici!

– De unde știi tu?

– Știu, pur și simplu!

– Important e să ai tu dreptate!

– Uite cine vorbește!

– Și, în afară de asta, eșuări au loc de sute de ani. Și în Columbia Britanică. Există documente care...

– Știu. Toată lumea știe asta.

– Și atunci? Aveau și indienii sonar?

– Ce Doamne, iartă-mă are asta cu subiectul discuției?

– O grămadă. Balenele eșuate la țărm pot fi puse în slujba unei ideologii fără a reflecta...

– Adică eu nu reflectez?

Delaware îl fulgeră cu privirea.

– Tot ce vreau să spun este că eșuările în masă *nu sunt în mod necesar* legate de zgomotul produs pe cale artificială. Și invers, zgomotul poate duce eventual și la altceva decât la eșuări.

– Hei! Palm ridică mâinile. Vă certați degeaba. Între timp, și lui Fenwick i se pare cam șubredă teoria zgomotului. Bine, susține în continuare nebunia colectivă, dar... voi mă ascultați măcar?

Cei doi îl priviră.

– Deci, continuă Palm după ce se asigurase de întreaga lor atenție. Fenwick și Oliviera au descoperit aceste cheaguri și au dedus că este vorba de o deformație determinată de cauze externe. La o privire superficială păreau a fi sângerări, de aceea le-au și catalogat ca atare. Apoi au izolat chestia aia și au supus-o procedurii obișnuite, și au constatat că era doar îmbibată cu sângele balenelor. Chestia în sine este o masă incoloră care se descompune rapid la aer. Cea mai mare parte nu a mai putut fi folosită. Palm se aplecă spre ei. Dar un lucru l-au

mai putut studia. Rezultatele se suprapun cu cele ale unei investigări făcute acum câteva săptămâni. Mai văzuseră odată substanța din capul balenelor. În Nanaimo.

Anawak tăcu preț de o clipă.

– Și ce este? întrebă răgușit.

– Aceeași chestie pe care ai găsit-o și tu pe carena lui *Barrier Queen*, printre scoici.

– Chestia din creierul balenelor și cea de pe vaporul...

– Sunt identice! Aceeași substanță! Materie organică!

– Un organism străin, murmură Anawak.

– Ceva străin. Da.

Anawak se simțea stors de puteri, cu toate că nu stătuse în picioare decât câteva ore. Se întoarse cu Delaware înapoi în Tofino. Piciorul îl deranjă în timp ce urca scările de lemn de la locul de andocare la debarcader. Durerea îl împiedica să gândească și să acționeze. Se simțea neajutorat, deprimat și expus tuturor neplăcerilor.

Intră șchiopătând și strângând din dinți în sala de bilete de la Davies Whaling Station care rămăsese pustie, scoase o sticlă de suc de portocale din frigider și se lăsă să cadă în fotoliul din spatele tejghelei. În cap, gândurile i se fugăreau ca niște cățe care vor să-și muște coada, dovedind aceeași lipsă de sens.

Delaware îl urmă, privind nehotărâtă în jur.

– Servește-te cu ceva. Anawak arătă spre frigider. Cu ce vrei.

– Balena care a doborât avionul... începu ea să spună.

Anawak deschise sticla și luă o înghițitură mare.

– Scuze. Nu te-am servit cu nimic. Ia-ți ce vrei.

– S-a rănit, Leon. Poate că a murit.

Anawak se gândi.

– Da, spuse apoi. Probabil.

Delaware se duse până la raftul pe care erau etalate diferite balene din plastic. Erau de toate mărimile. Începând cu cele mai mici, de lungimea unui deget, până la cele de lungimea antebrațului. Mai multe balene se sprijineau pașnic pe înotătoare. Ridică una și o întoarse între degete încoace și încolo. Anawak o pândi în timp ce le privea.

– Nu o fac de bunăvoie, spuse Delaware.

Anawak își frecă bărbia. Apoi se aplecă în față și porni micul televizor portabil de lângă aparatul de radiorecepție. Poate că o să plece singură, fără să trebuiască să o roage el. Nu avea nimic împotriva ei. În fond, se jena pentru proasta lui dispoziție și pentru că fusese bădăran și distant cu ea, însă cu fiecare minut care trecea simțea tot mai mult nevoia să fie singur.

Delaware puse balena de plastic cu grijă la loc pe raft.

– Pot să te întreb ceva personal?

Iar! Anawak se pregăti să îi dea un răspuns tăios. Apoi ridică din umeri.

– Din partea mea...

– Ești un makah?

Aproape că scăpă sticla din mână. Deci *asta* voia să întrebe. Voia să știe de ce arată ca un indian.

– De unde până unde? o întrebă.

– Ai spus ceva chiar înainte de decolarea avionului. Către Shoemaker. Că Greywolf și-ar strica relațiile cu makah pentru că militează cu atâta vehemență împotriva vânătorii de balene. Makah sunt indieni, corect?

– Da.

– Sunt de-ai tăi?

– Makah? Nu. Nu sunt makah.

– Ești cumva...

– Ascultă, Licia, nu te supăra pe mine, dar pur și simplu nu am dispoziția necesară pentru povești de familie.

Delaware își mușcă buzele.

– Bine.

– Te sun eu când mă contactează Ford. Anawak zâmbi strâmb. Sau mă suni tu. Poate te sună tot pe tine, să nu mă trezească.

Delaware își scutură coama roșcată și se duse încet spre ușă. Rămase în picioare.

– Ar mai fi o chestie, spuse ea fără să se întoarcă. Du-te odată și mulțumește-i lui Greywolf că ți-a salvat viața. Eu am fost deja.

– Ai fost... sări Anawak în sus.

– Da, bineînțeles. Poți să-l detești pentru orice altceva, dar atâta mulțumire merită. Dacă nu era el, erai mort.

Delaware plecă.

Rămase cu privirea fixată pe ușă. Trânti sticla pe masă și respiră adânc. Să îi mulțumească! Lui Greywolf!

Stătea tot acolo, schimbând canalele, când nimeri peste una din numeroasele ediții speciale care se dădeau zilele astea despre situația din Columbia Britanică. Emisiuni similare se difuzau și în SUA. Și acolo atacurile paralizaseră în mare măsură circulația regională a vapoarelor. În studioul televiziunii i se lua interviu unei femei în uniforma marinei militare. Părul negru, tuns scurt îl avea pieptănat pe spate. Fața îi era de o frumusețe severă, cu trăsături asiatice. Chinezoaică, poate. Nu, mai degrabă pe jumătate chinezoaică. Un amănunt decisiv nu se potrivea cu restul feței. Și anume ochii. Erau de un albastru-deschis ca apa, complet neasiatic.

În josul ecranului apărură numele și funcția:

General Commander Judith Li, US Navy.

– Va trebui să renunțăm la apele din Columbia Britanică? întreba moderatorul. Să le redăm naturii, cum s-ar spune?

– Nu cred că avem ceva de redat naturii, răspunse Judith Li. Trăim în armonie cu natura, chiar dacă mai sunt unele lucruri care trebuie îmbunătățite.

– Momentan, nu se prea poate vorbi de armonie.

– Suntem în contact permanent cu cei mai importanți oameni de știință din țară și din străinătate. Este o situație îngrijorătoare, când

animalele demonstrează schimbări colective de comportament, însă la fel de greşit ar fi să dramatizăm situaţia şi să intrăm în panică.

– Nu credeţi într-un fenomen de masă?

– Dacă începem să facem speculaţii asupra naturii fenomenului înseamnă să presupunem că avem într-adevăr de-a face cu un fenomen. Momentan, eu aş vorbi despre cumularea unor evenimente asemănătoare...

– Care nu sunt discutate aproape niciodată în public, interveni moderatorul. Din ce cauză oare?

– Dar sunt discutate, zâmbi Li. Chiar în acest moment.

– Ceea ce ne bucură şi ne surprinde în egală măsură. Politica de informare a ţării dumneavoastră, ca şi a ţării noastre, a lăsat mult de dorit în ultimele zile. Părerile specialiştilor abia dacă pot fi auzite, pentru că serviciile dumneavoastră blochează stabilirea oricărui contact.

– Ba nu, mârâi Anawak. Greywolf şi-a împrăştiat balele peste tot. Nu aţi fost atenţi?

Dar îi luase cineva un interviu lui Ford? Sau lui Ray Fenwick? Rod Palm era unul dintre cercetătorii de frunte, dar îl contactase vreun ziar sau vreo televiziune în ultimele săptămâni? Lui personal, lui Leon Anawak, *Scientific American* îi făcuse nu de mult onoarea să îl pomenească într-un articol despre studierea inteligenţei la mamifere, însă nu apăruse nimeni să îi ţină microfonul sub nas.

Abia acum îşi dădu seama de absurditatea situaţiei. În alte împrejurări, atentate teroriste, prăbuşiri de avioane, catastrofe naturale, orice expert sau oricine se dădea expert era târât în faţa camerelor de luat vederi la 24 de ore după anunţ.

Ei, în schimb, lucrau în tăcere.

Trebui apoi să admită că nici măcar Greywolf nu mai apăruse în public de la ultimul lui interviu în ziar. În zilele precedente, ecologistul radical nu pierduse nici o ocazie de a se produce, însă dintr-odată eroul din Tofino nu mai prezenta interes.

– Priviţi cam unilateral această problemă, spuse Li liniştită. Bineînţeles că avem de-a face cu o situaţie neobişnuită. Aproape că nu există cazuri similare. Bineînţeles că suntem atenţi ca vreun aşa-zis expert să nu tragă concluzii pripite, chiar şi pentru simplul motiv că nu am face faţă demenţilor. Făcând abstracţie de acest lucru, nu văd să fie nici o ameninţare căreia să nu îi putem face faţă.

– Vreţi să spuneţi că aveţi totul sub control?

– Ne străduim.

– Unii sunt de părere că nu reuşiţi!

– Nu ştiu la ce se aşteaptă oamenii din partea noastră. Nu prea văd cum ar putea statul să plece la luptă împotriva balenelor cu vase de război şi elicoptere *Black Hawk*.

– Zilnic apar noi victime. Guvernul canadian, cel puţin, s-a limitat până acum la a declara apele din Columbia Britanică regiune de criză...

– Pentru vasele mici. Circulaţia normală de cargoboturi şi bacuri nu este afectată.

– Este adevărat că în trecutul apropiat au existat știri repetate despre dispariția vapoarelor?

– Repet: acestea au fost bărci de pescuit, bărci mici cu motor, explică Li pe un ton de infinită răbdare. Mereu auzim de vapoare dispărute. Dăm curs acestor probleme. Bineînțeles că au loc operațiuni ample de căutare a supraviețuitorilor. Doresc să subliniez că nu orice incident neelucidat petrecut pe mare poate fi pus imediat în legătură cu atacurile animalelor.

Moderatorul își aranjă ochelarii.

– Ajutați-mă, nu vreau să mă înșel, însă nu a avut loc și o avarie a unui cargobot de dimensiuni mari de la societatea de navigație Inglewood din Vancouver, avarie în decursul căreia s-a scufundat un șlep?

Li își încrucișă degetele.

– Vă referiți la *Barrier Queen*?

Moderatorul aruncă o privire pe însemnările din dreapta lui.

– Exact. Aproape că nu a fost dat publicității nici un amănunt.

– Bineînțeles că nu! exclamă Anawak.

Știa el. Doar că în ultimele două zile uitase să discute cu Shoemaker despre asta.

– *Barrier Queen*, începu Li, avea o defecțiune la cârmă. Șlepul s-a scufundat în urma unei manevre greșite de acuplare.

– Nu ca urmare a unui atac? Însemnările mele...

– Însemnările dumneavoastră sunt eronate.

Anawak rămase înmărmurit. Ce vorbea femeia asta acolo?

– Ei bine, generale, ce ne puteți spune despre prăbușirea unui hidroavion al Tofino Air, cu două zile în urmă?

– S-a prăbușit un avion, adevărat.

– Se pare că a intrat în coliziune cu o balenă.

– Cercetăm și acest caz. Scuzați-mă dacă nu pot lua poziție față de fiecare incident, însă rolul meu este mai degrabă unul de coordonare...

– Bineînțeles. Moderatorul încuviință din cap. Haideți să vorbim despre poziția dumneavoastră. Ce presupune munca dumneavoastră? Cum trebuie să ne-o imaginăm? Pe moment, se pare că puteți doar să reacționați la cele întâmplate.

Li tresări, părând amuzată.

– Nu stă în natura unui stat-major în situație de criză să se rezume la a reacționa, dacă mi se permite această observație. Noi preluăm situațiile de criză, le dirijăm și le rezolvăm. Asta presupune recunoașterea din timp a problemei, reprezentarea clară și completă, prevenirea, evacuarea, toate aceste lucruri. Însă, după cum spuneam, avem de-a face cu o situație nouă. Preîntâmpinarea și recunoașterea fazelor incipiente ale problemei nu au fost posibile ca în cazul scenariilor cunoscute. Restul se află sub controlul nostru. Nu mai iese pe mare nici un vapor căruia animalele i-ar putea dăuna. Cursele importante ale vapoarelor periclitate au fost preluate de aviația din apropierea coastei. Vapoarele mai mari au escortă militară, totul se află sub continuă supraveghere aeriană, iar pentru cercetarea științifică s-au alocat fonduri masive.

– Aţi declarat că o intervenţie militară este exclusă...

– Nu exclusă. Relativă.

– Ecologiştii susţin că modificările de comportament au drept cauză influenţele civilizaţiei. Zgomotul, otrăvurile, circulaţia pe mare...

– Suntem pe cale să aflăm dacă este aşa.

– Şi cât de departe aţi ajuns?

– Repet: Nu vom face speculaţii, atâta vreme cât nu avem încă rezultate concludente şi nu vom permite nimănui acest lucru. De asemenea, nu vom accepta ca pescarii revoltaţi, industria, societăţile de navigaţie, firmele *whale watching* sau cei care susţin vânarea balenelor să ia situaţia în propriile mâini şi totul să scape de sub control. Când animalele atacă înseamnă că fie sunt încolţite, fie sunt bolnave. În ambele cazuri este un nonsens să răspundem cu forţa. Trebuie să găsim întâi cauza, apoi vor dispărea şi simptomele. Şi până atunci va trebui să evităm apa.

– Vă mulţumesc, generale!

Moderatorul se întoarse spre cameră.

– A vorbit general comandant al Marinei SUA Navy Judith Li, care de câteva zile este conducătorul militar al statelor-majore unite şi al comisiilor de cercetare din Canada şi din SUA. Şi acum alte ştiri ale zilei.

Anawak dădu televizorul mai încet şi îl sună pe John Ford.

– Cine dracu' e Judith Li asta? îl întrebă.

– O, nu am cunoscut-o încă personal, răspunse Ford. Zboară tot timpul de colo-colo.

– Nu ştiam că SUA şi Canada şi-au unit statul-major.

– Nici nu trebuie să ştii tu tot. Eşti biolog.

– Ţi-a luat cineva vreun interviu cu privire la atacurile balenelor?

– Au existat solicitări cărora nu le-au dat curs. Pe tine te-au vrut de mai multe ori la televizor.

– Nu se poate! Şi de ce nimeni nu m-a...

– Leon. Ford părea şi mai obosit decât fusese dimineaţa. Ce pot să spun eu? Li a blocat totul. Poate e mai bine aşa. Din moment ce sprijini un stat-major de stat sau militar, se aşteaptă de la tine să îţi ţii gura. Tot ce faci trebuie să respecte secretul de stat.

– Şi atunci, noi doi cum de avem voie să stăm de vorbă nestingheriţi?

– Pentru că suntem în aceeaşi barcă.

– Dar generăleasa asta vorbeşte prostii! Chestiile despre *Barrier Queen*, de exemplu...

– Leon. Ford căscă. Ai fost *acolo* când s-a întâmplat?

– Nu începe acum cu de-astea.

– Nu încep deloc. Mă îndoiesc la fel de puţin ca tine că totul s-a petrecut exact aşa cum spune Roberts de la Inglewood. Totuşi, gândeşte-te: o invazie de scoici. Nişte animăluţe ciudate, nestudiate de ştiinţă. Piftie fatală. O balenă sare pe parâmă. Toate cumulate duc la incidentul *Barrier Queen;* a da, să nu uităm că în doc ţi-a sărit ceva pe faţă şi dup-aia a tuns-o, iar Fenwick şi Oliviera găsesc piftii în creierele balenelor. *Aşa* vrei să prezinţi lucrurile şi publicului?

Anawak tăcu.

– De ce nu-mi răspunde nimeni când sun la Inglewood? întrebă în cele din urmă.

– Habar n-am.

– Ceva trebuie să știi. Ești șeful științific al statului-major canadian.

– Sigur! Și din cauza asta îmi pun pe masă teancuri de dosare. Leon, omule, *nu știu!* Ne țin din scurt.

– Și Inglewood stă în aceeași barcă cu statul-major.

– Grozav! Putem sta la discuții ore întregi, dar mi-ar plăcea să termin cu nenorocitele alea de imagini video și va dura mai mult decât credeam. Unul dintre oamenii noștri tocmai s-a băgat în pat cu porcăria aia. Cel mai devreme la noapte putem să le vedem.

– La naiba! înjură Anawak.

– Ascultă, te sun, bine? Sau pe Licia, dacă vrei să tragi un pui de...

– Poți să mă suni.

– Se descurcă bine Licia, așa-i?

Bineînțeles că se descurca bine. Nici nu îți puteai dori mai mult angajament din partea cuiva.

– Da, mârâi Anawak. Nu e rău. Eu pot să fac ceva?

– Poți să te gândești. Poate faci o plimbare sau mergi în vizită la câteva căpetenii Nootka. Ford râse behăit. Indienii sigur știu ceva. Ar fi o chestie dacă ți-ar povesti că toate astea s-au mai întâmplat acum o mie de ani.

Se ține de glume, își spuse Anawak în gând.

Apoi puse capăt convorbirii și rămase în fața televizorului.

După câteva minute, începu să străbată camera în sus și-n jos. Genunchiul îi trosnea, el însă continuă alergarea, de parcă ar fi vrut să se pedepsească pentru faptul că nu era în formă maximă.

Va ajunge paranoic dacă mai continua așa. Deja îl încerca bănuiala că toți vor să-l ocolească. Nimeni nu îl suna să îi spună câte ceva, dacă el nu întreba. Îl tratau ca pe un suferind. Și, de fapt, singura lui hibă era că nu putea să meargă. Bine, se adunaseră cam multe în ultimul timp. Întâi să fii aruncat afară din barcă, apoi peste câteva zile dintr-un avion aflat în prăbușire, bine, bine...

Nu era vorba de asta.

Se opri în fața balenelor de plastic.

Nimeni nu încerca să îl dea la o parte. Nu îl trata nimeni ca pe un bolnav. Ford nu avea ce să îi arate, câtă vreme nu văzuse tot materialul și nu voia să îl împovăreze pe Anawak cu drumul până la acvariu. Delaware făcea tot posibilul să îl sprijine. Erau doar atenți cu el, atât și nimic mai mult. El singur se considera beteag și nu putea să se suporte.

Ce să facă?

Dacă te învârți în cerc, se gândi, ce-ți mai rămâne de făcut? Sparge cercul. Fă ceva care să te readucă pe drumul drept. Ceva care să nu-i solicite pe ceilalți, doar pe tine însuți. Fă ceva neobișnuit.

Ce lucru neobișnuit putea face?

Cum spusese Ford? Să ia interviu câtorva căpetenii Nootka.

Indienii sigur știu ceva.

Oare într-adevăr ştiau ceva? Indienii din Canada îşi transmiseseră cunoştinţele din tată în fiu până în 1885, când *Indian Act* rupsese lanţul transmiterii orale. Începuse să li se cumpere identitatea, determinându-i să îşi părăsească locurile natale şi trimiţându-le copiii la acele *residential schools*, pentru a-i integra, se spunea, în comunitatea omului alb. *Indian Act* se dovedise a fi un şarpe cu două limbi: integrare în ceva străin, o mână întinsă cu generozitate, cu toate că erau deja integraţi, şi anume în propria comunitate, însă aceea nu fusese pe placul şarpelui. Efectele coşmarului numit *Indian Act* încă se mai simţeau. Indienii începuseră deja de câţiva zeci de ani să-şi recapete controlul asupra propriilor vieţi. Mulţi reînnodau tradiţiile acolo unde fuseseră retezate cu aproape o sută de ani în urmă, în timp ce guvernul canadian se străduia să ofere compensaţii, însă de refacerea culturii lor nici nu putea fi vorba.

Tot mai puţini indieni cunoşteau vechile tradiţii.

Pe cine putea întreba?

Pe bătrâni.

Anawak şchiopătă afară pe verandă şi privi de-a lungul străzii principale.

Nu ţinea aproape deloc legătura cu Nootka, *Nuuchah-nulth*, cum se numeau ei înşişi: *Cei care trăiesc de-a lungul munţilor*. Alături de Tsimshian, Gitskan, Skeena, Haida, Kwagiulth şi Coast Salich, Nootka era unul din principalele clanuri care trăiau pe coasta de vest a Columbiei Britanice. Pentru un neofit, era aproape imposibil să se descurce în multitudinea aceea de clanuri, triburi şi familii lingvistice. Aici se împiedicau cei mai mulţi când voiau să pătrundă în aşa-numita cultură indiană, fără ca măcar să ajungă în domeniul dialectelor şi al modurilor de viaţă regionale, care difereau de la golf la golf.

Observaţia lui Ford putea fi tratată doar ca glumă. O idee simpatică pentru un film artistic, în care tradiţii misterioase duc la rezolvarea enigmei. Singura problemă era aceea că nu existau *indienii* în sine. Dacă voiai să afli ceva despre Pacificul din faţa insulei Vancouver, trebuia să te orientezi spre Nootka, indienii din vestul insulei. Poate că aflai ceva. Poate că te încurcai doar în miturile diverselor triburi Nootka. Fiecare trib avea propriul teritoriu. Liantul era că tradiţiile Nootka se aflau în strânsă legătură cu peisajul insulei Vancouver, iar mitologia îşi avea rădăcini adânci în natura înconjurătoare. Mai departe, totul se complica. Nootka aveau în primul rând poveşti despre geneză în care rolul principal îl juca figura transformatorului, a celui care îşi modifica înfăţişarea. La tribul Dididath, lupii căpătau o mare importanţă, dar existau bineînţeles şi poveşti cu orci. Cine însă, străduindu-se să afle ceva despre orci, ignora poveştile despre lupi făcea cea mai mare greşeală, pentru că, în ciclul transformatorilor, oamenii şi animalele erau unite în spirit. Prin urmare, nu doar toate creaturile se puteau transforma în alte fiinţe, ci unele mai erau dotate şi cu o dublă natură: când un lup intra în apă, se transforma bineînţeles într-o orcă ucigaşă, când o orcă ieşea pe uscat, se făcea lup. Lupii şi orcile erau una şi aceeaşi fiinţă, şi în ochii unui

Nootka era aberant să spui povești cu orci fără să te gândești în același timp și la lupi.

Pentru că în mod tradițional erau vânători de balene, Nootka aveau nenumărate povești cu orci. Însă fiecare trib în parte spunea alte povești, iar una și aceeași poveste era spusă în moduri diferite, în funcție de locul în care mergeai. Tot de Nootka țineau de altfel și indienii Makah sau poate că nu, după cum considerau unii, dar oricum ambele triburi vorbeau wakashan și erau, alături de eschimoși, singurul trib din America de Nord cu dreptul prin contract de a vâna balene. Acum constituiau iar subiect de discuție pentru că doreau să-și exercite din nou acest drept, după o abstinență de aproape un secol. Indienii Makah nu trăiau pe insula Vancouver, ci pe vârful nord-vestic al statului Washington, situat vizavi. În miturile lor apăreau diverse povești despre balene, aceleași pe care le puteai auzi și pe insulă de la Nootka. În ceea ce privește însă resorturile interioare ale balenei, gândirea și simțurile ei, intențiile ei, fiecare avea propria viziune. Cum ar fi putut fi altfel în cazul unei ființe care nu era cunoscută pur și simplu drept balenă, ci ca *ühtuup*, „marele mister".

Fă ceva ieșit din comun.

Păi, ar fi ieșit din comun să ceară sfatul indienilor. Dacă acțiunea asta va duce la vreun rezultat ieșit din comun, se va vedea.

Anawak zâmbi acru. Dintre toți, tocmai el.

Pentru unul care de douăzeci de ani locuia în zona insulei Vancouver, Anawak știa puține despre indienii locului, tocmai pentru că nu voia să știe nimic. Doar uneori îl copleșea o nostalgie vagă după lumea lor. Se simțea penibil de fiecare dată și încerca să înăbușe sentimentul înainte ca acesta să capete amploare. Trăgând linie, el, cel pe care Delaware îl lua drept indian Makah, era cel mai nepotrivit să se scufunde în miturile autohtone.

Și Greywolf cu atât mai puțin.

Greywolf e un tip jalnic, își spuse Anawak plin de amărăciune. Nici un indian nu mai poartă în ziua de azi o prostie de prenume din Vestul sălbatic. Șefii de trib se numeau Norman George sau Walter Michael, sau George Frank. Nu se numea nici unul John-două-pene sau Lawrence-balena-plutitoare. Doar un lăudăros fără minte ca Jack O'Bannon își permitea romantismul ăsta ca din cărțile pentru copii. Tocmai Jack, care avea scris pe frunte cuvântul indian, era prea tâmpit să aibă măcar un nume corect de indian.

Greywolf era un ignorant!

Și cum era el însuși?

Nu ne dăm în lături de la nimic, își spuse Anawak abătut. Unu' arată ca un indian și refuză tot ce ține de indieni. Celălalt nu este, însă încearcă din răsputeri să devină. Suntem amândoi niște ignoranți.

De râsul lumii suntem. Doi betegi.

Genunchiul ăsta blestemat! Îl făcea să gândească. Nu voia să stea pe gânduri! Nu avea nevoie de o Alicia Delaware, care să îl împingă înapoi pe drumul pe care venise, cu mutra ei de studentă înțeleaptă.

Pe cine ar putea să întrebe?

George Frank!

Era unul dintre şefii pe care îi cunoştea. Că doar trăia în lumea asta. Albii şi indienii nu cultivau relaţii prea strânse, cu excepţia întâlnirilor oficiale de la slujbă şi a unor ieşiri ocazionale la o bere, însă nici nu se duşmăneau. Coexistau. Două lumi care se lăsau în pace reciproc. Totuşi, ici-colo mai apăreau prietenii. George Frank era mai puţin decât un prieten, dar era oricum o cunoştinţă: un tip de treabă, şi în plus era *taayii hawil* al Tla-o-qui-aht, un trib Nootka de pe teritoriul din zona Wickaninnish. Un *hawil* era şef, căpetenie, iar *taayii hawil* era chiar mai mult, şeful cel mare, cum ar veni. *Taayii hawil* era un fel de casă regală britanică. Rangul se moştenea. În ziua de azi, majoritatea triburilor erau conduse de şefi aleşi, însă căpeteniile cu titlul moştenit se mai bucurau încă de mare respect.

Anawak se gândi. În nordul insulei, cei mai mari şefi se numeau *taayii hawiih,* iar în sud *taayii chaachaabat.* Nu voia să se facă de râs. Probabil că George Frank era mai degrabă *taayii chaachaabat,* dar cine naiba putea să ţină minte chestia asta?

Era mai bine să evite expresiile indiene.

Ar putea să-l viziteze pe George Frank. Nu era departe. Frank locuia destul de aproape de Wickaninnish Inn. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi surâdea mai mult ideea. În loc să stea şi să aştepte telefonul lui Ford, putea să spargă cercul şi să vadă unde îl va duce. Căută numărul lui Frank în cartea de telefoane şi îl sună.

Taayii hawil era acasă. Îi propuse să facă o plimbare până la râu.

– Ai venit deci să afli ceva despre balene, zise Frank jumătate de oră mai târziu, în timp ce se plimbau pe sub pomii uriaşi, cu frunzişul des.

Anawak încuviinţă. Îi explicase lui Frank care era motivul vizitei lui. Şeful de trib îşi frecă bărbia. Era un bărbat micuţ, cu faţa zbârcită şi ochii mari şi prietenoşi. Avea părul la fel de negru ca Anawak. Pe sub geacă purta un tricou cu inscripţia *Salmon Coming Home.*

– Sper că nu te aştepţi să auzi înţelepciuni indiene de la mine.

– Nu, zise Anawak bucurându-se de răspuns. A fost ideea lui John Ford.

– Care din ei? întrebă Frank zâmbind. Regizorul sau directorul acvariului din Vancouver?

– Cred că regizorul e mort. Încercăm şi noi pe toate fronturile. Poate găsim vreo poveste de-a voastră care să sugereze o întâmplare asemănătoare.

Frank arătă spre râu. Apa îşi croia drumul gâlgâind, ducând cu sine crengi şi frunze. Râul izvora în regiunile aspre de munte şi pe alocuri era plin de nisip.

– Ăsta e răspunsul la întrebarea ta, îi zise.

– Râul ăsta?

Frank zâmbi larg.

– *Hishuk ish ts'awalk.*

– Bine. Deci totuși înțelepciuni de-ale indienilor.

– Doar una. Mă gândeam că o știi.

– Nu știu limba voastră. Mai înțeleg câte ceva pe ici, pe colo și atâta tot.

Frank îl privi câteva secunde.

– Ei bine, este, cu mici excepții, esența tuturor culturilor indiene. Nootka îl reclamă pentru sine, însă presupun că prin alte părți oamenii spun același lucru, cu alte cuvinte: totul este una. Ce se întâmplă cu râul se întâmplă și cu oamenii, cu animalele și cu marea. Prin ce trece unul, trec toți.

– Exact. Unii numesc chestia asta ecologie.

Frank se aplecă și trase la mal o creangă ruptă, care se încurcase în rădăcinile de la malul râului.

– Ce să îți povestesc, Leon? Nu știm nimic din ceea ce nu știi și tu. Mă pot interesa pentru tine, dacă vrei. Dau câteva telefoane. Sunt multe cântece și legende. Dar nu cunosc nici una care v-ar putea ajuta mai departe. Vreau să spun că în toate poveștile noastre vei găsi exact ceea ce cauți și exact aici este problema.

– Nu înțeleg ce spui.

– Păi, adevărul e că noi privim altfel animalele. Indienii Nootka nu au luat niciodată pur și simplu viața unei balene, înțelegi? Credința Nootka este că natura întreagă e conștientă de ea însăși, o mare conștiință împletită.

Frank coti pe o potecă noroioasă. Anawak îl urmă. Pădurea se deschise spre o suprafață mare, despădurită.

– Uită-te aici, este o rușine. Pădurea e tăiată, ploaia, soarele și vântul erodează pământul și râurile se transformă într-o cloacă. Uită-te la asta, dacă vrei să știi ce mână balenele. *Hishuk ish ts'awalk.*

– Mhm.Ți-am povestit în ce constă munca mea, de fapt?

– Cauți conștiința animalelor, parcă.

– Conștiința de sine.

– Da, îmi aduc aminte. Mi-ai povestit într-o seară plăcută, anul trecut. Eu am băut bere și tu apă. Totdeauna bei apă, așa-i?

– Nu-mi place alcoolul.

– N-ai băut niciodată?

– Aproape niciodată.

Frank se opri locului.

– Păi da, alcoolul. Ești un bun indian, Leon. Bei apă și vii la mine, sperând că suntem în posesia științei secrete. Frank oftă. Când nu vor mai fi tratați oamenii ca niște clișee? Indienii au avut o problemă cu alcoolul și unii o mai au încă, dar există și indieni care mai beau câte ceva din când în când. În ziua de azi, dacă un alb vede vreun indian la bere, sare imediat cu gura că ce tragic, ce îngrozitor, noi le-am pus sticla în mână. Suntem priviți sau ca sărmani indieni seduși, sau ca deținătorii unei înțelepciuni superioare. Ce ești tu de fapt, Leon? Ești creștin?

Anawak nu era foarte surprins. Cele câteva dăți în care îl întâlnise pe George Frank decurseseră întotdeauna la fel. Conversația lui *taayii*

hawil părea să nu ducă spre vreun țel precis, sărea ca o veveriță de la o temă la alta.

– Nu merg la nici o biserică, spuse Anawak.

– Știi ceva? Am studiat odată Biblia. E plină de adâncă înțelepciune. Dacă îl întrebi pe un creștin de ce arde pădurea, îți va răspunde că în acele flăcări se manifestă Dumnezeu. Va face referire la vechile povești și, într-adevăr, într-una din ele apare un tufiș în flăcări. Ce crezi, ar explica un creștin incendiul în acest mod?

– Bineînțeles că nu!

– Și totuși, dacă e un creștin credincios, povestea despre tufișul care arde va însemna mult pentru el. Și indienii cred în tradiția lor, însă ei știu foarte bine cât din poveștile acelea se suprapune realității. Nu este vorba despre „cum *este* ceva“, ci despre „*ideea* de cum este“. În legendele noastre vei găsi totul sau nimic, nu vei putea lua nimic în sens literal, însă totul este plin de sens.

– Știu, George. Dar am senzația asta, că nu înaintăm deloc. Ne spargem capul gândindu-ne ce a înnebunit animalele.

– Și tu crezi că știința voastră și-a atins limitele?

– În oarecare măsură, da.

Frank scutură din cap.

– Eu nu cred asta. Știința este o chestie grozavă. Oamenii pot realiza cu ea incredibil de multe lucruri. Problema o constituie unghiul din care sunt privite lucrurile. La ce te uiți, când aplici ceea ce știi? Te uiți la balenă, care s-a schimbat. Nu o recunoști pe această prietenă a ta. De ce? Ți-a devenit dușman. Ce a determinat-o? I-ai făcut tu ceva? Ei sau lumii în care trăiește? Dar care este lumea balenei? Cauți suferințele care i-au fost aduse în mod nemijlocit și găsești o mulțime. Uciderea lor lipsită de sens, otrăvirea apelor, turismul care scapă de sub control, distrugem baza de hrană a animalelor și le poluăm lumea cu zgomote. Le furăm locurile în care își creșteau puii – nu e vorba că se face o stație de exploatare a sării?

Anawak încuviință sumbru. În 1993, UNESCO declarase laguna San Ignacio rezervație naturală. Era ultima lagună tradițională neatinsă de om, în care balenele cenușii din Pacific își aduceau pe lume puii și care mai adăpostea o mulțime de alte specii de plante și animale amenințate de pieire. Fără să țină cont de aceste lucruri, concernul Mitsubishi construia acum o stație de exploatare a sării, care pe viitor va pompa apa sărată din lagună cu o viteză de peste 20 000 de litri pe secundă și care astfel va aduce la țărm 116 mile pătrate de bazine de evaporare. Apa va curge înapoi sub formă de apă industrială. Nu știa nimeni în ce fel vor fi afectate balenele. Nenumărați cercetători, activiști ecologiști și un consorțiu de laureați ai Premiului Nobel protestează împotriva stației, care amenință să fie un precedent tragic.

– Vezi, continuă Frank, asta este lumea balenelor așa cum o cunoști tu. Ele trăiesc aici, dar nu este lumea asta mult mai mult decât un lanț de condiții în care balenele se simt bine sau rău? Poate că adevărata problemă nici nu sunt balenele, Leon. Poate că ele sunt doar o parte a problemei, cea pe care o *vedem*.

Vancouver, la acvariu

În timp ce Anawak asculta vorbele lui *taayii hawil,* John Ford vedea dublu.

Avea de controlat două monitoare odată, şi asta ţinea deja de două ore. Pe unul se vedeau înregistrările pe bandă magnetică ale camerei pe care URA o folosise la filmarea lui Lucy şi a celorlalte balene cenuşii, iar celălalt monitor arăta o cameră virtuală, o structură de coordonate formată din linii între care pluteau o duzină de lumini verzi, ce păreau să fi fost aruncate înăuntru. Ele indicau grupul de balene şi îşi schimbau permanent poziţia. Robotul realizase relativ repede o corelare între modelul aripii lui Lucy şi sunetele ei specifice, după lăsarea lui la apă, astfel încât acum o putea localiza şi îi putea stabili poziţia care apărea doar ca un punct în spaţiul coordonatelor. În felul acesta nu o putea pierde pe Lucy nici în întunericul cel mai mare.

Pe al doilea monitor erau afişate datele sondei care stătea încă înfiptă în stratul de grăsime al balenei: frecvenţa bătăilor inimii, adâncimile de scufundare, datele asupra poziţiei, măsurarea temperaturii, a presiunii şi a luminozităţii. Sonda şi URA furnizau împreună o imagine destul de complexă a ceea ce i se întâmplase lui Lucy pe parcursul ultimelor 24 de ore. 24 de ore din existenţa unei balene ce înnebunise.

În laboratorul de observaţie încăpeau patru oameni care puteau evalua datele în acelaşi timp. Ford stătea în lumina asfinţitului având alături două ajutoare, cu feţele luminate doar de monitoare. Al patrulea loc era gol. Un virus inofensiv care se cuibărea în stomac şi intestine le redusese echipa şi îi căpătuise cu tura de noapte.

Fără să-şi ridice privirea de pe monitor, Ford întinse mâna, căută într-o cutie de carton şi îşi îndesă în gură un pumn de cartofi prăjiţi deja reci.

Lucy nu prea lăsa impresia unei balene nebune.

În ultimele ore, făcuse cu precădere ceea ce făceau animalele marine. Căutase hrană în compania unei jumătăţi de duzină de adulţi din aceeaşi specie şi a doi pui aflaţi în creştere. De fiecare dată se ridicase mult noroi, când Lucy se ducea la fund prin perdele de iarbă-de-mare şi ara prin mâlul cleios din nisip moale pentru a filtra viermii şi creveţii. Se întorsese pe o parte şi săpase adevărate brazde cu capul ei îngust şi curbat. La început, stătuse fascinat în faţa monitoarelor, cu toate că nu erau nici pe departe primele înregistrări pe care le vedea cu balene cenuşii hrănindu-se. Cu toate acestea, URA furniza imagini de o calitate complet nouă, pentru că mergea în urma grupului de parcă ar fi fost una dintre balene. Se vedeau multe amănunte. Dacă ar fi urmărit un caşalot în adâncuri, acolo unde acesta se hrănea, ar fi însemnat să pătrundă în oceanul întunecat. Însă balenelor cenuşii le plăcea în apă mică. Astfel încât Ford se uita de câteva ore la o alternare continuă de lumină şi penumbră. Timp de câteva minute, Lucy se balansă la suprafaţă, presă mâlul prin fanoane, îşi umplu plămânii cu

aer, expiră și se lăsă înapoi la fund. În tot acest timp se apropie de țărm atât de tare, încât o mare parte a imaginilor proveneau de la o adâncime mai mică de 30 de metri.

Ford privi cum trupurile vărgate, marmorate se târau prin sediment, tulburând apa. Robotul nu întâmpina nici un fel de probleme în urmărirea animalelor, pentru că acestea nu se duceau de fapt nicăieri. Schimbau mereu direcția, câțiva metri încoace, câțiva încolo, în sus, în jos, mâncare, în sus, în jos. Lui Ford îi plăcea să spună că insula Vancouver este refugiul de pe autostrada balenelor, locul în care vin să se odihnească, ceea ce nu era departe de realitate.

În sus, în jos, mâncare.

La un moment dat, deveni plictisitor.

Odată se văzură în depărtare siluetele alb-negre ale câtorva orci, care însă dispărură rapid. Asemenea întâlniri decurgeau de obicei pașnic, cu toate că orcile se numărau printre puținii dușmani serioși ai balenelor mari. Nu se dădeau în lături nici din fața balenelor albastre. Atacau în grup și întotdeauna cu extremă brutalitate. Mâncau limbile și buzele victimelor, și lăsau în urma lor coloșii muribunzi și mutilați care se scufundau încet spre fundul mării.

Mâncare, în jos, în sus.

Monotonia mișcărilor o adormi pe Lucy. Cel puțin așa crezu Ford. Privea înserarea, alături de cei doi asistenți ai lui. Rămase doar o umbră, abia vizibilă. Trupul lui Lucy, plutind vertical în apă, scufundându-se și ridicându-se ușor. Un șir întreg de mamifere marine se odihneau în acest mod. Odată la câteva minute reveneau la suprafață, semiadormite, respirau, se scufundau din nou și adormeau la loc. Un fapt demn de luat în seamă era acela că animalele nu dormeau niciodată mai mult de cinci-șase minute, reușind, cu toate astea, să însumeze scurtele pauze într-un somn odihnitor.

În cele din urmă, monitorul se întunecă. Doar spațiul coordonatelor mai indica distribuția grupului.

Noapte.

Era tare plictisitor să nu ai nimic de văzut și să trebuiască totuși să te uiți. Din când în când strălucea câte ceva, câte o meduză sau câte o sepie. În rest, domnea un întuneric biblic, în timp ce pe al doilea monitor continuau să curgă datele despre Lucy, înregistrându-i metabolismul și mediul fizic. Punctele verzi se mișcau lent în spațiul virtual. Nu toate animalele din grup dormeau în timpul nopții. Balenele se odihneau la cele mai diferite ore. Monitorul cu date indica oscilații în sus și în jos, care arătau că Lucy și ceilalți își mențineau și acum comportamentul de hrănire. În funcție de adâncime, temperatura corpului oscila cu jumătate de grad. Nu mai mult. Inima balenei cenușii bătea când mai repede, când mai încet. Hidrofoanele lui URA captau toate zgomotele subacvatice posibile, fâșâitul și bolboroselile, țipetele orcilor și cântecele balenelor cu cocoașă, strigătele și mârâielile, vâjâitul îndepărtat al unei elice de vapor. Nimic necunoscut.

Stând în fața monitorului său, Ford căsca de-și rupea fălcile.

Adună ultimii carofi prăjiți.

Degetele i se opriră în aer, îndoite și unsuroase. Ford dădu drumul cartofilor și privi mai atent.

Pe monitorul cu date se întâmpla ceva.

Sonda indicase permanent o adâncime de 0 până la 30 de metri. Acum arăta 40, ba chiar 50 de metri. Lucy își schimbase poziția. Înota spre larg, coborând în același timp. Celelalte balene o urmau în trombă. Nici una nu se mai învârtea pe loc. Asta era viteză de migrație!

Unde pleci așa rapid? o întrebă Ford în gând.

Lucy își rări bătăile inimii. Se scufunda, și încă repede. În acest moment, plămânii ei mai conțineau doar vreo zece la sută din rezerva de oxigen, poate chiar mai puțin. Restul era depozitat în sânge și în mușchi. O strategie perfectă pentru adâncimi mari.

Lucy coborî sub 100 de metri.

Balena își deconectase acum de la circuitul sanguin părțile corpului care nu erau vitale. Surplusul de tensiune arterială era depozitat într-o plasă de artere fin înnodate, extrem de elastice, iar procesele musculare și de metabolism se desfășurau fără consum de oxigen. Prin corelarea unui șir de procese uimitoare pe parcursul a milioane de ani, animalele ce trăiseră odinioară pe uscat pendulau acum fără probleme pe sute sau mii de metri între suprafață și adâncul apei, în timp ce majoritatea peștilor riscau să-și piardă viața deja de la o diferență de adâncime de 100 de metri. Lucy continuă să coboare, 150 de metri, 200 de metri și se îndepărta constant de țărm.

– Billy? Jackie? îi strigă Ford peste umăr pe cei doi asistenți, fără să se întoarcă. Veniți să vedeți ceva.

Asistenții se adunară în jurul celor două monitoare.

– Se duce în jos!

– Da, și încă destul de rapid. E deja la o distanță de trei kilometri de uscat. Tot grupul iese în larg.

– Poate pleacă pur și simplu mai departe.

– Dar de ce coboară atât de jos?

– Pentru că, noaptea, planctonul coboară, nu-i așa? Și krillul la fel. Toate bunătățile se duc la fund.

– Nu. Ford scutură din cap. Are sens pentru alte balene, dar nu pentru cele care se hrănesc la sol. Nu au nici un motiv...

– Fiți atenți! 300 de metri.

Ford se lăsă pe spate. Balenele cenușii nu erau deosebit de rapide. Pe deplin capabile de un mic sprint, ele se deplasau în stratul superior al apei cu zece kilometri pe oră. Dacă nu aveau nici un motiv să fugă sau dacă nu plecau la drum, pluteau leneșe de colo-colo.

Oare ce le mâna?

Acum era sigur că se aflau în fața unei anomalii. Balenele cenușii se hrăneau aproape exclusiv cu animalele de pe fundul mării. Când migrau, nu se îndepărtau niciodată de țărm mai mult de doi kilometri, ținându-se de obicei mult mai aproape. Ford nu știa cum le va prii adâncimea de 300 de metri. Probabil că nu vor avea probleme. Doar că era neobișnuit ca balenele cenușii să se aventureze la mai mult de 120 de metri.

Fixau cu privirea monitoarele.

Deodată, ceva străluci la marginea de jos a grilajului virtual. Un fulger verde care se aprinse scurt și se stinse din nou.

O spectogramă! Reprezentarea optică a undelor acustice.

Apoi iară.

– Ce-a fost asta?

– Zgomote! Un semnal destul de puternic.

Ford opri înregistrarea și dădu înapoi. Priviră secvența pentru a doua oară.

– Este chiar un semnal de dimensiuni enorme, zise. Ca de la o detonare.

– Nu există detonări în zonă și, în plus, le-am auzi, dacă ar fi. Este o undă infraroșie.

– Știu asta. Spuneam doar că e *ca* de la o...

– Uite-o! Din nou!

Punctele verzi din spațiul de coordonate se opriseră. Erupția puternică se repetă pentru a treia oară, apoi dispăru.

– S-au oprit.

– La ce adâncime se află?

– 360 de metri.

– Incredibil. Ce-or face acolo jos?

Privirea lui Ford se plimbă spre monitorul din stânga, cel cu înregistrarea video a URA. Spre monitorul negru. Rămase cu gura căscată.

– Uitați-vă la asta, șopti.

Monitorul nu mai era negru.

Vancouver Island

Lui Anawak, compania lui Frank i se părea deosebit de reconfortantă.

Se plimbaseră de-a lungul plajei până la Wickaninnish Inn. Discutaseră o vreme despre proiectul ecologist în care era angajat Frank. *Taayii hawil*, născut într-o familie de pescari, era de fapt proprietarul unui restaurant. Însă Tla-o-qui-aht avuseseră o inițiativă care urmărea să diminueze urmările defrișărilor. *Salmon Coming Home*[1] era o încercare de a readuce complexul ecosistem din Clayoquot Sound la originile sale. Industria lemnului distrusese o mare parte din el. Nimeni din cei de la Tla-o-qui-aht nu se amăgea că ar putea aduce înapoi pădurea tropicală, însă erau destule altele de făcut. Din pricina defrișării, pământul pădurii se usca acum la soare și era erodat de ploile abundente. Ajungea, alături de pietre și de resturile uriașilor copaci tăiați, în râuri și în lacuri pe care le colmata, astfel încât somonii nu mai găseau locuri unde să-și depună icrele și, cu timpul, dispăreau, lăsând alte animale fără hrană. De aceea, în tabăra de restaurare a organizației Salmon Coming Home erau instruiți voluntari care să curețe râurile și să înlăture drumurile abandonate ce le blocau cursul. Ridicaseră

[1] Somonii se întorc acasă (n.red.)

ziduri de protecție din deșeuri organice pe cursul apelor și plantaseră pe ele arini, o specie de arbori care cresc repede. Încet, activiștii readuceau la viață câte ceva din ceea ce fusese odată un echilibru între pădure, animal și om, dând dovadă de o voință neobosită chiar și fără speranța unui succes imediat.

– Știi că mulți vă dușmănesc pentru că vreți să vânați din nou balene, spuse Anawak după un timp.

– Și tu? întrebă Frank. Tu ce părere ai?

– Nu cred că este foarte înțelept.

Frank încuviință îngândurat.

– Probabil că ai dreptate. Balenele sunt animale protejate, de ce să fie vânate? Și printre noi, mulți nu sunt de acord cu reluarea vânătorii. Cine mai știe azi cum se prinde o balenă! Cine mai merge și se mai supune *?uusimch,* pregătirea spirituală? Pe de altă parte noi nu am mai prins o balenă de aproape o sută de ani, și azi, când vorbim despre asta, ne gândim la cinci, șase animale. Adică o cotă nesemnificativă. Suntem puțini. Strămoșii noștri au trăit de pe urma balenelor. Vânătorii de balene se supuneau unor ritualuri ce se întindeau pe luni sau ani de zile. Își purificau spiritul înainte de a pleca la vânătoare de balene, pentru a fi demni de ofranda vieții pe care le-o aducea balena. Nici nu prindeau în harpon prima balenă care le ieșea în cale, ci pe aceea care le era hărăzită și căreia și ei îi erau hărăziți prin intermediul unei forțe misterioase, o viziune în care balena și vânătorul se recunoșteau reciproc. Înțelegi? Această spiritualitate vrem să o păstrăm vie.

– Pe de altă parte o balenă aduce o grămadă de bani, spuse Anawak. Managerul pescarilor Makah a evaluat valoarea unei balene la o jumătate de milion de dolari americani. A arătat pe șleau că, peste ocean, carnea și uleiul sunt la mare preț, referindu-se la Asia. Și a vorbit și de problemele economice ale Makah și despre șomajul crescut. N-a fost o chestie prea subtilă. Ba chiar grosolană. Nici vorbă de spiritualitate.

– Și asta e adevărat, Leon. Poți privi problema cum vrei, dar indiferent dacă Makah vor să vâneze iar din dragoste pentru tradiție sau din sete de bani, cert este că nu au putut beneficia de un drept al lor consfințit, în vreme ce albii au decimat stocul de animale. Nici ei tocmai din motive spirituale, nu-i așa? Albii sunt cei care au început să privească viața ca pe o marfă. Noi nu am gândit niciodată așa. Și acum, după ce s-a servit toată lumea, unul dintre noi îndrăznește să vorbească despre bani și toți tabără pe noi, de parcă supraviețuirea naturii ar depinde exclusiv de noi. Nu-ți sare nimic în ochi? Tot timpul, popoarele primitive trăiesc foarte chibzuit din ceva ce apoi omul alb risipește. După ce au risipit lucrul respectiv, se freacă la ochi și dintr-odată vor să-l protejeze. Așa că, dându-și importanță, îl protejează tocmai de cei de care nu ar trebui să o facă. Națiuni precum Japonia și Norvegia sunt vinovate că balenele sunt în continuare exterminate, însă ele au voie să iasă nestingherite și să-și folosească harpoanele. Noi nu am fost niciodată vinovați de exterminarea vreunei specii, însă

suntem singurii pedepsiți. Așa se întâmplă întotdeauna. Peste tot în lume se întâmplă așa.

Anawak tăcu.

– Suntem un popor derutat, spuse Frank. Multe lucruri s-au îmbunătățit. Și totuși, mă gândesc adesea că suntem prinși într-un conflict din care nu putem ieși singuri. Ți-am povestit că, după fiecare migrare a peștilor, după fiecare afacere pe care o închei cu succes, după fiecare sărbătoare iau un lucru mărunt și-l dau corbului, care este mereu flămând?

– Nu. Nu mi-ai povestit.

– Știai?

– Nu.

– Corbul nici măcar nu este figura principală a miturilor de pe insula noastră, pentru a-l regăsi în poveste trebuie să urci mai sus, până la Haida sau Tlingit. La noi găsești mai degrabă poveștile despre Kánekelak, transformatorul. Dar și corbul ne este drag. Tlingit spun că el vorbește în numele săracilor, așa cum o făcea Isus Hristos. De aceea rup o bucățică de carne sau de pește pentru corbul nesătul care era odinioară fiul oamenilor-animale și pe care tatăl său l-a băgat în pielea de corb și l-a numit Wigyét. Wigyét a fost trimis în lume, după ce a mâncat tot ce a găsit în satul său. A primit o piatră să o ia la drum, să aibă un loc pe care să se odihnească și din acea piatră s-a format insula pe care trăim. Printr-un șiretlic, a furat lumina soarelui și a adus-o pe pământ. Îi dau corbului ce e al corbului. Pe de altă parte știu că un corb este rezultatul unui proces al evoluției istorice, la începutul căruia se aflau proteinele, aminoacizii și organismele unicelulare. Iubesc miturile creației din credința noastră, însă mă uit și la televizor și citesc, și știu ce este acela un *big bang*. Iar creștinii știu și ei asta, cu toate că în biserică vorbesc despre cele șapte zile ale creației și despre cele zece porunci. Însă ei și-au permis luxul de a se obișnui în timp cu noile idei și au avut secole în care să caute calea de împăcare a mitologiei cu știința modernă. Nouă însă ni s-a cerut să facem acest lucru în cel mai scurt timp posibil. Ne-am trezit aruncați într-o lume care nu era și nu putea deveni niciodată a noastră. Acum ne întoarcem la lumea noastră și constatăm că ne-a devenit străină. Leon, acesta este blestemul dezrădăcinării. În final nu te mai simți nicăieri acasă, nici în străinătate, și nici în patria ta. Indienii au fost dezrădăcinați. Albii fac tot ce pot să-și repare greșelile, însă cum ne-ar putea ajuta pe noi, din moment ce s-au dezrădăcinat și pe ei înșiși? Distrug lumea care le-a dat viață. Și ei și-au pierdut patria. Toți am pierdut-o, într-un fel sau altul.

Frank îl privi lung pe Anawak. Apoi îi trimise iar zâmbetul lui plin de riduri.

– O minunăție de discurs patetic despre indieni, nu-i așa, dragul meu prieten? Hai să mergem să bem ceva! Ah, am uitat că tu nu bei.

1 mai

Trondheim, Norvegia

Plănuiseră să se întâlnească la cofetărie și apoi să urce împreună la marea pălăvrăgeală, dar Lund nu apăru. Johanson bău o cafea, privind cum minutarele ceasului din spatele tejghelei se târau pe cadran. Odată cu ele se târau și viermii, stoici și imperturbabili, de neoprit. Cu fiecare secundă se înfigeau tot mai adânc în gheață, chiar în acest moment, și nu exista nici o cale prin care să poată fi opriți.

Johanson se cutremură.

Timpul nu trece, se apropie de sfârșit, șopti o voce din interiorul său. Începutul a ceva.

Un plan. Totul este dirijat...

Ce idee deplasată! Planul cui? Ce plan aveau lăcustele, când nimiceau recolta unei veri? Nimic. Veneau și erau flămânde. Ce plan aveau viermii, algele sau meduzele?

Ce plan avea Statoil?

Skaugen venise cu avionul din Stavanger. Dorea un raport detaliat. Se părea că făcuse progrese și acum insista să compare rezultatele. Lund venise cu ideea să vorbească prima dată cu Johanson între patru ochi pentru a adopta o poziție comună, și acum iată-l așteptând aici și bând cafea de unul singur.

Probabil că fusese reținută. Poate a reținut-o Kare, își spuse Johanson. Nici pe vapor și nici după aceea nu mai vorbiseră despre viața lor personală, și Johanson evitase să o mai întrebe ceva. Johanson ura insistențele și indiscreția, și deocamdată Lund părea să aibă nevoie de timp pentru ea.

În acel moment sună mobilul. Era Lund.

– Unde dracu' ești? strigă Johanson. A trebuit să beau și cafeaua ta.

– Îmi pare rău.

– Nu-mi priește atâta cafea. Serios, ce s-a întâmplat?

– Sunt deja sus în camera de conferințe. Voiam să te sun, dar am fost foarte ocupați.

Vocea îi suna ciudat.

– E totul în ordine? se interesă Johanson.

– Sigur. Vrei să urci? Cunoști drumul.

– Vin imediat.

Deci Lund ajunsese deja. Înseamnă că discutaseră ceva ce nu era destinat urechilor lui.

Şi ce dacă? Era proiectul lor afurisit.

Când păşi în sala de conferinţe, Lund, Skaugen şi Stone stăteau în faţa unei hărţi mari a zonei unde era plănuită forarea. Şeful de proiect îi vorbea Tinei cu voce înăbuşită. Părea nervoasă. Nici Skaugen nu avea o figură prea fericită. La intrarea lui Johanson, întoarse capul şi zâmbi cu jumătate de gură. Hvistendahl vorbea la telefon undeva în spate.

– Am ajuns prea devreme? întrebă Johanson prudent.

– Nu, e bine că aţi venit. Skaugen arătă spre masa neagră şi bine lustruită. Să ne aşezăm.

Lund ridică privirea. Abia acum părea să fi observat că venise Johanson. Îl lăsă pe Stone vorbind, veni spre Johanson şi îl sărută pe obraz.

– Skaugen vrea să scape de Stone, îi şopti. Trebuie să ne ajuţi, ai auzit?

Johanson nu schiţă nici un gest. Lund voia să dea el tonul. Era nebună, să îl pună într-o asemenea situaţie?

Se aşezară. Hvistendahl îşi închise telefonul mobil. Lui Johanson îi venea să plece, să îi lase singuri cu problemele lor. Spuse pe un ton rece:

– Trebuie să vă anunţ că am făcut cercetări mai ţintite decât stabiliserăm iniţial. Adică am căutat în mod special cercetătorii şi institutele care la rândul lor primesc însărcinări de la industria energetică sau sunt consultate de către aceasta.

– A fost oare prudent? întrebă Hvistendahl speriat. Credeam că vrem să tragem cu urechea cât mai discret posibil.

– Era prea mult de ascultat. Am fost nevoit să restrâng aria.

– Nu aţi spus nimănui, sper, că noi...

– Nu vă temeţi. Am întrebat doar. Un biolog curios al NTNU.

Skaugen îşi ţuguie buzele.

– Am senzaţia că nu aţi fost copleşit cu răspunsuri.

– Depinde cum priveşti lucrurile. Johanson arătă spre mapa cu hârtii. Poţi citi multe printre rânduri. Oamenii de ştiinţă nu sunt buni mincinoşi, pentru că urăsc politica. Am aici un dosar de semitonuri. Ici şi colo se poate vedea botniţa. Eu unul sunt ferm convins că viermele nostru a mai apărut şi altundeva.

– Sunteţi convins? întrebă Stone. Dar nu aveţi de unde şti.

– Până acum nimeni nu a recunoscut în mod direct. Însă câţiva oameni au devenit brusc foarte interesaţi. Johanson îl privi pe Stone drept în faţă. Fără excepţie, cercetători care conlucrează îndeaproape cu industria petrolieră. Unul dintre ei se ocupă în mod explicit cu exploatarea metanului.

– Cine? întrebă Skaugen cu asprime.

– Cineva din Tokio. Un anume Ryo Matsumoto. Mai exact, institutul lui. Nu am vorbit cu el personal.

– Matsumoto? Cine să fie? întrebă Hvistendahl.

– Cercetătorul-şef în domeniul hidraţilor din Japonia, răspunse Skaugen. Acum câţiva ani a efectuat forări de probă în pământurile canadiene îngheţate, pentru a ajunge la metan.

– Când le-am trimis oamenilor lui datele despre vierme, au devenit foarte agitaţi, continuă Johanson. Mi-au pus alte întrebări. Voiau să ştie dacă viermele ăsta e în stare să destabilizeze hidratul. Şi dacă l-am întâlnit în număr mai mare.

– Asta nu înseamnă neapărat că Matsumoto ştie de vierme, spuse Stone.

– Ba da. Pentru că lucrează pentru JNOC, mârâi Skaugen.

– Japan National Oil Corporation? Ei se ocupă de metan?

– Şi încă cum! În 2000, Matsumoto a început să testeze diferite tehnici de extracţie în bazinul de sedimente Nankai. Au păstrat tăcerea asupra rezultatelor testelor, dar au anunţat de zor că peste câţiva ani vor să înceapă exploatarea comercială. Matsumoto glorifică epoca metanului ca nimeni altul.

– Frumos, spuse Stone. Dar nu ţi-a confirmat că a găsit viermele.

Johanson scutură din cap.

– Haideţi să ne imaginăm invers jocul nostru de-a detectivii. Dacă ne-ar întreba pe noi cineva. Mai exact pe mine, în calitatea mea de reprezentant al aşa-zisei cercetări independente. Respectivul, la rândul lui un cercetător independent şi în acelaşi timp consultant la JNOC, pretextează o curiozitate ştiinţifică sau aşa ceva. Bineînţeles că nu îi voi servi pe tavă informaţia că ştim de creaturile cu pricina. Intru însă în alertă. Vreau să ştiu ce a descoperit *el*. Aşa că îl voi bombarda cu întrebări, tot aşa cum m-au pisat pe mine oamenii lui Matsumoto, şi fac o greşeală. Formulez întrebări mult prea concrete. Prea ţintite. Dacă interlocutorul meu nu e tâmpit, se va prinde repede că m-a nimerit la fix.

– Dacă este adevărat, spuse Lund, înseamnă că avem aceeaşi problemă şi în apele Japoniei.

– Astea nu sunt dovezi, insistă Stone. Nu aveţi nici măcar o singură dovadă, doctore Johanson, că a mai dat cineva peste vierme. Stone se aplecă în faţă. Ramele ochelarilor îi sclipiră scurt. Genul ăsta de informaţii nu foloseşte la nimic. Nu, doctore Johanson! Adevărul este că nimeni nu a putut prevedea apariţia viermelui, tocmai pentru că nu a mai apărut nicăieri. Cine vă spune că Matsumoto nu este pur şi simplu curios?

– Instinctul meu, răspunse Johanson impasibil.

– Instinctul?

– Care îmi spune că este vorba de mai mult. Şi sud-americanii au găsit viermele.

– Pe bune?

– Da.

– Adică şi ei v-au pus întrebări ciudate?

– Exact.

– Mă dezamăgiţi, doctore Johanson, spuse Stone zâmbind batjocoritor. Credeam că sunteţi om de ştiinţă. De când vă mulţumiţi să vă ascultaţi instinctul?

– Cliff, spuse Lund fără să-l privească pe Stone. Mai bine îţi ţii gura.

– Sunt şeful tău, lătră Stone. Dacă trebuie să-şi ţină cineva gura...

– Gata! Skaugen ridică mâinile. Nu vreau să mai aud nici un cuvânt.

Johanson o privi pe Lund, care reuşea cu greu să-şi înăbuşe mânia. Se întrebă cu ce o fi supărat-o Stone. Firea lui posacă nu putea fi singurul motiv al enervării ei.

– În orice caz, eu sunt de părere că Japonia şi America de Sud ne ascund informaţii, spuse Johanson. Aşa cum facem şi noi. Acum, este simţitor mai uşor să obţii date despre analiza apei de mare, decât despre viermii de la mare adâncime. Din anumite motive, toată lumea face analize ale apei. În problema asta m-am putut interesa, deci, şi din alte surse. Surse care au confirmat.

– Ce?

– Concentraţii neobişnuit de mari de metan în coloana de apă. S-ar potrivi. Johanson ezită. În ceea ce-i priveşte pe japonezi, şi vă rog să scuzaţi desele referiri la instinctul meu, domnule Stone, am mai simţit şi altceva. Mi s-a părut că oamenii lui Matsumoto aproape că ar fi vrut să îmi spună adevărul. Sunt obligaţi să păstreze confidenţialitatea. Dar, dacă vreţi să aflaţi părerea mea sinceră, nici unui cercetător independent, nici unui institut nu i-ar veni ideea să jongleze cu informaţii care ar putea fi decisive pentru supravieţuirea unor oameni. Nu există nici un motiv întemeiat pentru a ascunde aşa ceva. La asta se ajunge doar dacă...

Johanson îşi desfăcu braţele şi lăsă propoziţia în aer. Skaugen îl privi pe sub sprâncenele încruntate.

–... Dacă sunt în joc interese economice, completă el propoziţia. La asta vă referiţi.

– Da. La asta mă refer.

– Doriţi să mai adăugaţi ceva raportului dumneavoastră?

Johanson încuviinţă şi scoase din mapă o foaie imprimată.

– Se pare că doar în trei regiuni ale lumii înregistrăm scăpări de metan neobişnuit de mari. În Norvegia, în Japonia şi în estul Americii Latine. Dar mai este şi Lukas Bauer.

– Bauer? Cine-i ăsta? întrebă Skaugen.

– Cercetează curenţii marini din faţa Groenlandei. Lasă driftere să plutească pe curenţi şi înregistrează datele. I-am trimis un mesaj pe vaporul pe care se află. Mi-a răspuns următoarele: *„Stimate coleg, viermele dumneavoastră nu îmi este cunoscut. Însă este adevărat că în faţa Groenlandei înregistrăm emisii de metan în cantităţi excepţionale, în cele mai variate locuri. Mari concentraţii ajung în mare. Este posibil să fie vorba aici de o conlucrare cu discontinuităţi. În cazul în care avem dreptate, se anunţă lucruri rele. Scuzaţi-mi lipsa de detalii, dar sunt extrem de ocupat. Ataşez raportul detaliat al lui Karen Weaver. Este jurnalistă, mă ajută şi în acelaşi timp mă calcă pe nervi. O fată grozavă. Ea*

vă răspunde cu plăcere la eventuale întrebări. Contactați-o pe adresa kweaver@deepbluesea.com".

– La ce fel de discontinuități se referă? întrebă Lund.

– N-am idee. Când l-am cunoscut la Oslo, Bauer mi s-a părut puțin cam zăpăcit. Un om adorabil, însă tipul profesorului distrat. Așadar, a uitat să adauge datele promise. I-am trimis un mail, dar încă nu mi-a răspuns.

– Poate că ar trebui să întrebăm unde lucrează Bauer, spuse Lund. Bohrmann ar trebui să știe asta, nu?

– Cred că știe jurnalista, îi răspunse Johanson.

– Karen...?

– Karen Weaver. Numele îmi era cunoscut, pe bună dreptate. Citisem deja ceva de ea. Interesantă viață, a studiat informatică, biologie și sport. Punctul ei forte sunt subiectele marine, este interesată de legături dintre lucruri. Măsurarea mărilor, a tectonicii plăcilor terestre, schimbările de climă... În ultimul timp a scris despre curenții marini. Iar pe Bohrmann oricum am de gând să îl sun eu, dacă nu dă nici o veste până la sfârșitul săptămânii.

– Și ce concluzie tragem din toate acestea? întrebă Hvistendahl adresându-se tuturor.

Ochii albaștri ai lui Skaugen se ațintiră asupra lui Johanson.

– Ați auzit ce a spus doctorul Johanson. Industria este ticăloasă, pentru că refuză să dezvăluie informații care pot fi decisive în ceea ce privește binele sau suferința omenirii. La aceasta trebuie să subscriem fără discuții. Ieri după-amiază am avut o discuție hotărâtoare cu șefii cei mari în decursul căreia am făcut o recomandare clară. Ca urmare, Statoil a informat imediat guvernul norvegian.

Capul lui Stone zvâcni în sus.

– Cum? Păi, despre ce? Nu avem încă nici un rezultat definitiv și nici un...

– Despre viermi, Clifford. Despre descompunerea zăcământului de metan. Despre pericolul pe care îl reprezintă o regiune plină de metan. Despre posibilitatea unei alunecări subacvatice. Gândește-te că și întâlnirea robotului subacvatic cu o ființă neidentificată a fost considerată destul de importantă pentru a fi amintită. Sunt niște rezultate suficient de grăitoare pentru gustul meu. Skaugen privi întunecat în jur. Domnul Johanson se va bucura să audă că intuiția dânsului este un indicator sigur pentru realitatea de azi. În această dimineață am avut plăcerea de a vorbi la telefon timp de o oră cu conducerea tehnică a JNOC. Bineînțeles că JNOC este mai presus de orice îndoială. Să presupunem, de aceea, în mod ipotetic, că Japonia ar fi înnebunită să dețină supremația în extracția de metan și că ar face orice pentru a fi prima care reușește. În al doilea rând, să facem loc ideii deplasate că, pentru a-și atinge scopul, și-ar asuma anumite riscuri și că ar ignora avertizările specialiștilor. Privirea lui Skaugen căzu asupra lui Stone. Admitem chiar și faptul neverosimil și de-a dreptul absurd că există într-adevăr oameni care trec sub tăcere rapoartele, din pură ambiție și ignoră avertismentele. Ar fi îngrozitor dacă toate acestea s-ar întâmpla

odată! Atunci ar trebui să acuzăm JNOC că ar fi păstrat tăcerea în mod sacandalos asupra unui vierme care le-ar fi putut spulbera peste noapte visul despre națiunea numărul unu a metanului. Atunci ar fi tăcut câteva săptămâni.

Nimeni nu spuse nimic. Skaugen rânji.

– Dar nu vrem să fim atât de aspri. Cum ar fi fost dacă Neil Armstrong ar fi rămas în capsula sa, doar din cauza unei tâmpenii de vierme? Şi după cum spuneam, acestea sunt doar presupuneri. Astfel, JNOC m-a asigurat în mod credibil că au scos într-adevăr animale asemănătoare din Marea Japoniei, pe care nu le-au descoperit însă decât cu trei zile în urmă. Aşa-i că-i tare?

– Ce rahat, şopti Hvistendahl.

– Şi ce are de gând să întreprindă JNOC? întrebă Lund.

– A, presupun că îşi vor informa guvernul. Sunt organizație de stat, ca şi noi. Acum, când ştiu ce ştim noi, nu îşi vor permite să ascundă totul. Ceea ce, bineînțeles, nu vrea nimeni nici acolo, nici aici. Şi sunt sigur că, dacă astăzi ai aborda aceeaşi temă cu sud-americanii, atunci mâine le-ar intra şi lor în plasă acelaşi vierme. Ce o să se mai mire! Vor suna imediat să ne împărtăşească descoperirea lor. Şi, ca să nu creadă careva că mă iau doar de alții, nici noi nu suntem mai buni!

– Păi da, spuse Hvistendahl.

– Eşti de altă părere?

– Am aflat de curând cât de critică este situația. Hvistendahl păru enervat. Şi în afară de asta, chiar eu am recomandat să fie informat guvernul.

– Nu am intenția să-ți reproşez ție ceva, spuse Skaugen lungind cuvintele.

Johanson se simțea ca într-o piesă de teatru. Skaugen punea în scenă execuția lui Stone. Pe fața lui Lund se lăți o expresie de satisfacție răutăcioasă.

Dar nu Stone era acela care găsise viermele?

– Clifford, spuse Lund în liniştea care se lăsase brusc. Când ai întâlnit viermele pentru prima dată?

Fața lui Stone deveni şi mai palidă.

– Ştii asta, îi răspunse. Erai acolo.

– Şi înainte de asta, niciodată?

– Înainte de asta? Stone privi fețele celor din jur.

– Înainte de asta. În ultimul an. Când ai coborât prototipul Kongsberg la o mie de metri adâncime în regie proprie.

– Ce înseamnă asta? şuieră Stone, privindu-l pe Skaugen. Nu am făcut nimic de capul meu. Am avut spatele acoperit. Hei, Finn, la naiba, ce mi se înscenează aici?

– Bineînțeles că ai avut spatele acoperit, spuse Skaugen. Ai propus să se testeze un nou tip de fabrică subacvatică, proiectată pentru o adâncime maximă de o mie de metri.

– Exact!

– Proiectată în mod teoretic.

– Bineînțeles că teoretic. Până la primul experiment, totul este teoretic. Însă practic ne-ați dat undă verde. Stone îl privi pe Hvistendahl. Și tu, Thor. Ați testat chestia aia în bazin și mi-ați dat OK-ul.

– Este adevărat, spuse Hvistendahl. Așa am făcut.

– Păi vezi?!

– Te însărcinasem pe tine, continuă Skaugen, să studiezi terenul și să stabilești prin expertiză dacă este într-adevăr recomandabil ca o instalație netestată suficient...

– Asta e o porcărie! sări Stone. Ați aprobat instalația.

–... Să fie dată în folosință. Da, ne-am asumat riscul. Cu condiția ca toate rapoartele să fie favorabile.

Stone sări în sus.

– Asta am și făcut, strigă tremurând de agitație.

– Așază-te la loc, spuse Skaugen rece. Te va interesa să auzi că aseară s-a întrerupt orice contact cu prototipul Kongsberg.

– Asta... Stone înlemni. Nu sunt însărcinat în mod direct cu supravegherea. Nu am construit fabrica, eu doar am împins-o înainte. Ce îmi reproșezi de fapt? Că nu am aflat încă?

– Nu. Însă, sub presiunea evenimentelor, am reconstituit întocmai și instalarea de atunci a prototipului Kongsberg. Și am dat peste două rapoarte, pe care la acea vreme... ei da, cum să formulez? Le-ai uitat?

Degetele lui Stone se încleștară de tăblia mesei. Timp de câteva secunde, Johanson crezu că îl va vedea prăbușindu-se. Stone se clătină. Apoi își veni în fire, își compuse o figură impasibilă și se lăsă încet în scaun.

– Nu știu nimic despre așa ceva.

– Unul dintre ele spune că distribuția hidraților și a câmpurilor gazoase din zonă sunt dificil de cartografiat. Scrie în raport că riscul de a da peste gaz liber în timpul unei forări petroliere este redus, însă nu exclus cu desăvârșire.

– Era ca și exclus, zise Stone răgușit. Iar rezultatul depășește de un an de zile toate așteptările.

– „Ca și“ nu înseamnă sută la sută!

– Dar nu am dat peste gaz la forări! Exploatăm petrol. Fabrica funcționează, proiectul Kongsberg este un succes. Un asemenea succes, încât ați hotărât să-i construiți urmașul, și de data aceasta oficial.

– Din al doilea raport, zise Lund, reiese că ați dat peste un vierme necunoscut până atunci, care se cuibărise în hidrat.

– Da, la dracu'. Era viermele de gheață.

– L-ai studiat?

– Cum adică, eu?

– L-ați studiat *voi?*

– A fost... sigur că l-am studiat.

– Raportul spune că viermele nu a fost identificat în mod clar drept vierme de gheață. Se pare că a fost găsit în cantități mari. N-a putut fi stabilită în mod clar influența sa asupra parametrilor locali, dar în imediata sa apropiere s-a observat o scăpare de metan în apă.

Stone se făcuse alb ca varul.

– Nu este așa... nu acesta este adevărul întreg. Animalele apăreau pe o suprafață limitată.

– Dar masiv.

– Am construit lângă ele. Acest raport... nu era cu adevărat relevant.

– Ați putut clasifica viermele? întrebă Skaugen calm.

– Am fost siguri că...

– L-ați putut *clasifica?*

Stone scrâșni din dinți. Johanson avea senzația că în orice moment va sări la gâtul lui Skaugen.

– Nu, reuși să zică Stone după o pauză mai lungă.

– Bine, spuse Skaugen. Cliff, ești disponibilizat provizoriu. Tina îți va prelua atribuțiile.

– Nu poți...

– Vorbim despre asta mai târziu!

Stone se uită rugător spre Hvistendahl, însă acesta privea țintă înainte.

– Thor, fabrica funcționează, fir-ar să fie!

– Ești un idiot, spuse Hvistendahl pe ton sec.

Stone părea complet dezumflat. Privea de la unul la altul.

– Îmi pare rău, spuse. Nu voiam să... Am vrut doar să progresăm cu fabrica.

Johanson se simți penibil. De aceea se străduise tot timpul Stone să minimalizeze rolul viermilor. Era conștient că greșise odată. A vrut să fie primul care punea prototipul în funcțiune cu succes. Fabrica subacvatică era copilașul lui Stone. Fusese o șansă unică pentru cariera lui.

Un timp funcționase. Un an plin de succese, cu testul neoficial, apoi punerea oficială în funcțiune, în final o serie întreagă și pătrunderea la adâncimi tot mai mari. Ar fi putut deveni marșul triumfal al lui Stone. Însă apăruseră din nou viermii. Și de data asta nu se limitaseră la câțiva metri pătrați.

Lui Johanson aproape că îi părea rău pentru el.

Skaugen se frecă la ochi.

– Îmi pare rău că trebuie să fiți martor la așa ceva, doctore Johanson, spuse. Însă faceți parte din echipă.

– Da. Evident.

– Peste tot în lume lucrurile o iau razna. Accidente, anomalii... Oamenii au devenit sensibili, iar concernele petroliere sunt numai bune să fie țapi ispășitori. În acest moment nu ne permitem nici o greșeală. Ne putem baza pe dumneavoastră și în continuare?

Johanson oftă. Apoi încuviință din cap.

– Asta-i bine. Nici nu ne-am așteptat la altceva din partea dumneavoastră. Nu mă înțelegeți greșit, decizia vă aparține în totalitate! Însă probabil că va trebui să investiți și mai mult timp în calitatea dumneavoastră de coordonator științific, astfel încât ne-am permis să vorbim cu NTNU despre aceasta.

Johanson se ridică brusc.

– Ce ați făcut?

– Sinceri să fim, am cerut eliberarea dumneavoastră temporară din post. În plus, v-am recomandat în cercurile guvernamentale.

Johanson se holbă întâi la Skaugen, apoi la Tina Lund.

– Stați așa, spuse el.

– Este vorba de un post adevărat de cercetare, sări Lund. Statoil face un buget și primești tot sprijinul.

– Aș fi preferat...

– Sunteți supărat, interveni Skaugen. Înțeleg asta. Dar ați văzut cât de dramatică este situația pe coastă și momentan nimeni nu o cunoaște mai bine decât dumneavoastră și oamenii de la Geomar. Puteți refuza, bineînțeles, însă atunci... Luați, vă rog, în considerație faptul că ar fi o muncă în folosul comunității.

Lui Johanson aproape că i se făcu rău de furie. Îi veni pe buze o replică tăioasă, dar se abținu la timp.

– Înțeleg, răspunse țeapăn.

– Și care este decizia dumneavoastră?

– Bineînțeles că nu voi refuza această misiune.

Îi aruncă lui Lund o privire cruntă sperând să o sfredelească măcar, dacă nu o putea tăia în bucățele. Ea îi ținu piept câteva secunde, după care își plecă ochii.

Skaugen încuviință afișând o figură serioasă.

– Ascultați-mă, doctore Johanson, firma Statoil vă este extrem de recunoscătoare. Ne-ați câștigat respectul prin tot ce ați făcut. Dar înainte de toate trebuie să știți un lucru: în ceea ce mă privește, ați câștigat în mine un prieten. V-am forțat mâna în privința NTNU. În schimb, am să vă permit să îmi forțați mâna când va fi nevoie. Mă las crucificat pentru dumneavoastră, în regulă?

Johanson se uită la bărbatul bătăios. Privi în ochii lui Skaugen, albaștri și clari.

– Bine, îi răspunse. Vom mai vorbi despre asta.

– Sigur! Stai odată!

Lund alerga după el, dar Johanson continua să meargă spre parcare. Centrul de cercetare se afla în mijlocul naturii, într-o poziție aproape idilică, pe un deal situat în apropierea stâncilor, dar Johanson nu avea ochi pentru frumusețile naturii. Voia doar să se întoarcă la birou cât mai repede.

– Sigur!

Îl ajungea din urmă. Sigur își continuă drumul.

– Ce înseamnă asta, câine căpos? strigă ea. Chiar vrei să alerg după tine?

Johanson se opri brusc și se întoarse spre ea. Aproape că intră în el.

– De ce nu? Tu ești aia rapidă.

– Idiotule!

– A, da? Ești rapidă la vorbit, rapidă la gândit, ești chiar destul de rapidă să le planifici prietenilor tăi viața, înainte ca ei să apuce să zică da sau nu. Așa că un sprint n-o să te omoare.

Lund îl privi furioasă.

– Îngâmfatule! Chiar crezi că voiam să îți hotărăsc eu porcăria aia de viață de idiot independent?

– Nu? Acum sunt liniştit.

O lăsă acolo şi îşi reluă mersul. Lund ezită o secundă, apoi se repezi după el.

– Bine, ar fi trebuit să îţi spun. Îmi pare rău, te rog să mă crezi.

– Aţi fi putut să mă *întrebaţi!*

– Asta am şi vrut să facem, fir-ar să fie. Skaugen ne-a luat pur şi simplu pe nepregătite, ai înţeles totul pe dos.

– Am înţeles că m-aţi cumpărat de la universitate, ca pe un catâr sau altceva de genul ăsta.

– Nu. Îl apucă de mânecă, silindu-l să se oprească. Pur şi simplu am tatonat terenul. Am vrut doar să ştim dacă ţi-ar da concediu pe termen nelimitat, în cazul în care accepţi oferta noastră.

Johanson spumega de furie.

– Adineaori povestea suna altfel.

– A ieşit prost! Doamne, jur! Ce vrei să mai fac? Spune-mi, ce vrei să fac?

Johanson tăcu. Privirile le căzură în acelaşi timp pe degetele lui Lund, care se mai cramponau încă de geaca lui. Lund îi dădu drumul şi îl privi.

– Nu vrea nimeni să îţi forţeze mâna. Dacă te răzgândeşti, asta e!

Undeva ciripea o pasăre. Dinspre fiord vântul aducea zgomotul bărcilor cu motor.

– Dacă mă răzgândesc, zise el în cele din urmă, nu vei face o figură prea bună, nu-i aşa?

– Ah! Lund îi netezea cu palma mâneca gecii.

– Hai odată!

– Nu-ţi bate capul cu mine. Va trebui să mă descurc. Doar nu eram obligată să te recomand, a fost decizia mea şi... mă cunoşti doar. M-am grăbit să vorbesc cu Skaugen.

– Ce i-ai spus?

– Că o vei face! Lund zâmbi. Chestiune de onoare. Dar după cum spuneam, nu este, de fapt, problema ta.

Johanson simţi cum i se risipeşte furia. Ar fi vrut să o mai ţină un timp pe jar, din principiu, să nu o lase să scape aşa uşor. Dar îi treceseră nervii.

Tina reuşea să facă asta de fiecare dată.

– Skaugen are încredere în mine, spuse Lund. N-am putut veni la cafenea. Am avut o discuţie între patru ochi, în care mi-a comunicat ce au descoperit la Stavanger, despre raportul pe care Stone l-a trecut sub tăcere. Stone, cretinul dracului! El e de vină pentru toate astea. Dacă atunci ar fi jucat pe faţă, acum situaţia ar fi fost alta.

– Nu, Tina, clătină Johanson din cap. Pur şi simplu nu a crezut că viermii ar reprezenta vreun pericol. Nici el nu îl plăcea pe Stone şi, cu toate astea, se auzi luându-i apărarea şefului de proiect. Pur şi simplu a vrut ca lucrurile să progreseze.

– Dacă i-a considerat inofensivi, atunci de ce nu a pus raportul pe masă?

– I-ar fi încetinit proiectul. Oricum nu aţi fi luat în serios viermii. Însă bineînţeles că v-aţi fi făcut datoria amânând proiectul.

– Vezi şi tu că luăm viermii în serios.

– Acum da, pentru că sunt prea mulţi. Vi s-a făcut frică. Dar la vremea aceea, Stone i-a găsit doar pe o suprafaţă mică, nu-i aşa?

– Hm!

– Foarte populată, e adevărat, totuşi o suprafaţă limitată. Aşa ceva se întâmplă tot timpul. Animalele mici apar adeseori în număr mare şi ce pot face câţiva viermişori? Nu aţi fi făcut nici voi nimic, crede-mă! Nici în Golful Mexic nu s-a dat imediat alarma când au descoperit viermele de gheaţă, cu toate că stăteau claie peste grămadă în hidrat.

– Este o problemă de principiu să nu ascunzi nimic. Era responsabilitatea lui.

– Desigur, oftă Johanson. Privi spre fiord. Şi acum, este responsabilitatea mea.

– Avem nevoie de un director ştiinţific, spuse Lund. Nu aş avea încredere în nimeni altcineva.

– Vai de mine, zise Johanson. Ce ai băut?

– Vorbesc serios!

– O fac!

– Gândeşte-te, se entuziasmă Lund. Putem lucra împreună.

– Nu mă face să mă răzgândesc. Şi ce urmează de fapt să se întâmple în continuare?

Lund ezită.

– Păi, ai auzit. Skaugen vrea să mă pună în locul lui Stone. Poate dispune asta pe termen scurt, dar nu definitiv. Pentru asta are nevoie de aprobare din Stavanger.

– Skaugen, cugetă Johanson. De ce l-a pus pe Stone la zid în halul ăla? Şi ce rol am eu în povestea asta? Să îi ofer muniţia?

Lund ridică din umeri.

– Skaugen este un tip integru. Unii sunt chiar de părere că exagerează un pic. Când vede că închide cineva un ochi, îşi iese din minţi.

– Dacă e adevărat, tocmai asta îl face uman.

– În fond, e bun la suflet. Dacă i-aş propune să îi dea o ultimă şansă lui Stone, ar fi în stare să fie de acord.

– Înţeleg, spuse Johanson lungind cuvintele. Şi exact la asta te gândeşti tu.

Lund nu răspunse.

– Bravo. Eşti bunătatea personificată.

– Skaugen a lăsat decizia asta la alegerea mea, spuse Lund nebăgând în seamă ironia din vocea lui. Fabrica asta subacvatică, Stone ştie imens de multe despre ea. Mai multe decât mine. Skaugen vrea să trimită nava *Thorvaldson* în larg, să vadă ce s-a întâmplat acolo jos şi de ce nu mai primim semnale. Stone ar fi trebuit să conducă operaţiunea. Dar dacă îl suspendă Skaugen, atunci devine jobul meu.

– Care ar fi alternativa?

– Cum spuneam, să îi dăm lui Stone o şansă.

– Şansa de a îngropa fabrica.

– Dacă e ceva de îngropat. Sau să o pună din nou în funcţiune. În orice caz, Skaugen vrea să mă promoveze. Dar dacă închide un ochi, atunci Stone rămâne în joc şi merge pe *Thorvaldson.*

– Şi tu ce faci între timp?

– Mă duc la Stavanger şi raportez comisiei. Oferindu-i ocazia lui Skaugen să mă promoveze.

– Felicitări, spuse Johanson. Faci carieră!

Se făcu o scurtă pauză.

– Asta vreau oare?

– Eu să ştiu ce vrei tu?

– Oare ştiu ce vreau, fir-ar să fie?

Johanson se gândi la weekendul de pe lac.

– N-am idee, îi răspunse. Poţi să ai un prieten şi în acelaşi timp să faci şi carieră, dacă eziţi din cauza asta. Chiar, mai ai prieten?

– Şi asta-i aşa o chestie...

– Ştie sărmanul Kare cum stă cu tine?

– N-am mai fost aşa des împreună de când... de când tu şi cu mine... Lund scutură capul nemulţumită. Plimbatul nostru prin Sveggesundet sau ieşirile pe insulă nu au pur şi simplu nimic în comun cu viaţa adevărată. Îmi lasă impresia că aş lua parte la o înscenare.

– Cel puţin e o înscenare bună?

– Parcă ai tot căuta un loc de care te-ai îndrăgostit, spuse Lund. Eşti cucerit de fiecare dată. Culise de operă. Când trebuie să pleci, îţi dau lacrimile. Ai vrea să rămâi. Şi în acelaşi timp te întrebi dacă vrei cu adevărat să trăieşti în cel mai frumos loc din lume şi dacă, în condiţiile acestea, ar mai rămâne tot cel mai frumos loc de pe lume. Suntem obişnuiţi ca viaţa noastră... Dumnezeule, cum să spun? Să-şi piardă vraja! Câte un pic în fiecare zi! Căutăm deci ceva ce nici nu există. Înţelegi? Zâmbi timidă. Scuză-mă, sună tare kitschos şi complicat. Nu sunt bună la explicat chestiile astea.

– Nu. Chiar nu eşti!

Johanson o privi. Căută la ea semne de nehotărâre. În schimb, văzu pe cineva care se hotărâse deja. Doar că ea nu aflase încă.

– Dacă nu eşti pregătită să trăieşti într-un loc, atunci nici nu îl iubeşti, spuse el. Am avut aceeaşi conversaţie la lac, îţi aminteşti? Vorbeam despre case. În fond, este acelaşi lucru. Poate că ar trebui să te duci la Kare şi să îi spui că îl iubeşti şi că vrei să trăieşti o sută de ani alături de el. Mi-ai face un mare serviciu, altfel va trebui să bântui o dată la câteva zile cu tine prin mlaştina celor mai abracadabrante alegorii.

– Şi dacă iese prost?

– Parcă nu erai aşa fricoasă.

– Ba da, şopti ea. Chiar aşa sunt!

– Nu ai încredere în sentimentul de fericire! Am trecut şi eu prin asta! Nu duce la nimic bun!

– Şi acum? Eşti fericit?

– Da!

– Fără reţineri?

Johanson își ridică brațele într-un gest de neputință.

– Cine poate fi fericit fără rețineri, gâsculițo? Nu mă păcălesc nici pe mine, nici pe ceilalți. Vreau să mă bucur de flirturile mele, de vinul meu, să mă distrez și să pot hotărî singur. Tind spre discreție, dar nu spre compensare. Orice psihiatru s-ar plictisi de moarte cu mine pentru că într-adevăr nu vreau altceva decât să am liniște. Prin urmare, dacă trag linie, îmi merge de minune. Dar eu sunt eu. Fericirea mea nu seamănă cu a ta. În fericirea mea am încredere. Tu trebuie să mai înveți asta. Și încă repede. Kare nu este un loc și nu este o casă. Nu te va aștepta veșnic.

Lund încuviință. Se porni vântul, jucându-se prin părul ei. Johanson își dădu seama cât de mult o plăcea. Era bucuros că atunci la lac nu începuseră o legătură din acelea cu termen de expirare, care guvernau viața lui amoroasă.

– Dacă s-ar duce Stone pe coastă, cugetă Lund cu voce tare, atunci eu aș fi de serviciu în Stavanger. Ar fi în regulă. *Thorvaldson* se află pe mare, gata pregătită. Stone s-ar putea duce la bord chiar mâine sau poimâine. Treburile din Stavanger durează mai mult. Va trebui să scriu un raport amănunțit. Aș avea deci timp să merg câteva zile la Sveggesundet și... să lucrez acolo.

– Să lucrezi, pufni în râs Johanson. De ce nu?

Lund strânse din buze.

– Trebuie să mă mai gândesc și să vorbesc cu Skaugen.

– Așa să faci, spuse Johanson. Și gândește-te repede.

Întors la birou, verifică mailurile primite. Abia dacă era câte ceva folositor. Doar ultimul mail îi trezi interesul, când văzu expeditorul:

kweaver@deepbluesea.com

Johanson îl deschise.

bună, doctor johanson, vă mulțumesc pentru mail. tocmai m-am întors la londra și tot ce vă pot spune este că pe moment nu am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu lukas bauer și cu vaporul lui. am pierdut orice contact cu el. dacă vreți, ne putem întâlni. ne-am putea ajuta reciproc. la sfârșitul săptămânii viitoare pot fi contactată la biroul meu din Londra. În cazul în care aveți chef să ne întâlnim mai repede: momentan sunt în vizită pe insulele scoției și aș putea aranja să ne întâlnim acolo. anunțați-mă cum vă este mai convenabil. karen weaver.

– Ia te uită, mormăi Johanson. Atât de cooperantă poate fi presa.

Lukas Bauer dispărut?

Poate că ar trebui să se mai întâlnească o dată cu Skaugen. Singurul lucru pe care îl putea păți prezentându-și teoria despre conexiunile mai profunde era să se facă de râs. Dar oare era o teorie? Singurul argument pe care îl putea aduce era senzația neplăcută pe care o avea că lumea nimerise într-o situație periculoasă și că vinovată de asta era marea.

Dacă avea de gând să își dezvolte ideea, era vremea să facă un dosar.

Se gândi. Va trebui să o întâlnească pe Karen Weaver cât mai curând posibil. De ce nu pe Insulele scoțiene? Va fi puțin mai complicat cu zborurile, dar din moment ce Statoil plătea totul, nu era o problemă.

Nu, își spuse deodată, nu e complicat deloc!

Nu spusese Skaugen cu câteva ore în urmă că s-ar lăsa crucificat pentru Johanson?

Nici nu era necesar să se ajungă atât de departe.

Va fi suficient să îi pregătească un elicopter.

O idee bună! Un elicopter de serviciu. Unul dintre acelea care stăteau la dispoziția comisiei manageriale. Nu unul din autobuzele alea zburătoare, ci unul rapid și confortabil. Dacă Skaugen își permitea să îl recruteze forțat, atunci n-avea decât să îi facă pe plac.

Johanson se lăsă pe spate. Se uită la ceas. Peste o oră avea de ținut un curs și mai târziu avea o întâlnire cu colegii la laborator pentru a discuta o analiză ADN.

Deschise un dosar nou și scrise numele fișierului:

Ziua a cincea

Era o idee spontană, puțin poetică poate, însă chiar nu îi veni în minte nimic mai bun. Conform Bibliei, în a cincea zi, Dumnezeu făcuse marea și viețuitoarele ei. Și acum marea și aceste viețuitoare le creau probleme.

Începu să scrie.

Și, cu fiecare minut, i se făcea tot mai frig.

2 mai

Vancouver şi Vancouver Island, Canada

Ford şi Anawak studiau aceeaşi secvenţă de patruzeci şi opt de ore. La început, doar întuneric. Apoi oscilaţiile unui impuls acustic puternic, situat dincolo de limitele auzului uman. De trei ori.

Apoi norul.

Un nor albastru fosforescent care apăruse brusc în mijlocul monitorului, ca un univers în expansiune. Nu era o lumină puternică, mai degrabă un albastru crepuscular, o iluminare uşoară şi difuză, dar suficientă pentru ca pe fundalul ei să poată fi văzute siluetele masive ale animalelor. Norul se răspândea cu repeziciune. Trebuie să fi fost enorm. În cele din urmă, ocupase întregul monitor, iar balenele atârnau ca hipnotizate în faţa lui.

Se scurseră câteva secunde.

În adâncul norului se mişcă ceva. Apoi, brusc, din el ţâşni ceva, ca un fulger şerpuitor cu braţe ascuţite. Atinse din lateral capul uneia dintre balene. Era Lucy. Descărcarea nu durã nici o secundă. Apoi fulgerele zvâcniră spre alte animale, oferind spectacolul unei furtuni sub apă care se termină la fel de repede pe cât începuse.

Filmul părea să se deruleze înapoi. Norul se strânse la loc. Colapsă şi dispăru, iar monitorul deveni iar negru. Oamenii lui Ford încetiniseră secvenţa şi apoi o încetiniseră din nou. Făcuseră tot ce le trecuse prin cap pentru a optimiza claritatea imaginii şi pentru a o face mai luminoasă, dar şi după câteva ore de analize, excursia nocturnă a balenelor rămase ce fusese de la început: o enigmă.

În cele din urmă, Anawak şi Ford scriseră un raport pentru statul-major de criză. Primiseră permisiunea de a apela la un biolog din Nanaimo, specializat în bioluminiscenţă, care, după nedumerirea iniţială, ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi ei. Norul şi fulgerele de lumină erau probabil de natură organică. Expertul în luminiscenţă era de părere că în cazul fulgerelor trebuie să fi fost vorba de o reacţie în lanţ în alcătuirea norului, însă nici el nu era în stare să spună ce le provoca sau de ce aveau loc. Forma lor şerpuitoare şi faptul că se îngustau la vârfuri îl ducea cu gândul la un calmar, însă ar fi trebuit să fie un animal de dimensiuni gigantice, şi, pe de altă parte, nu era dovedit că un calmar gigantic ar putea să lumineze. Chiar şi în acest caz, nu se

explica prezența norului gigantic și nici sursa de proveniență a acestor fulgere cu aspect de șarpe.

Un singur lucru pricepuseră toți instinctiv: norul trebuie să fi fost cauza comportamentului ciudat al balenelor.

Raportul, care conținea toate aceste lucruri, dispăru într-o gaură neagră, la fel de neagră ca monitorul după stingerea luminii albastre. Gaura neagră era denumirea pe care o dăduseră statului-major de criză care, aidoma unei găuri negre, sugea totul fără a divulga nimic. Inițial, guvernul canadian căutase colaborarea cu oamenii de știință. Însă de câteva zile, de când se anunțase oficial funcționarea statelor-majore ale Canadei și Americii sub conducere americană, se părea mai degrabă că se foloseau de cercetători pentru a ajunge în posesia anumitor rezultate. Acvariul, Institutul din Nanaimo și chiar Universitatea din Vancouver fuseseră degradați la stadiul de furnizori cărora nu li se împărtășea nimic, în afară de faptul că aveau datoria să cerceteze și să scrie rapoarte cu rezultatele, presupunerile și nedumeririle lor. Nici John Ford sau Leon Anawak și nici Rod Palm, Sue Oliviera sau Ray Fenwick nu aflară nimic despre evaluarea datelor trimise. Nu aflară nici părerea statului-major de criză despre ele. Le era refuzat cel mai important instrumentar al cercetării lor, compararea cu concluziile altor grupuri de cercetători din slujba statului sau a armatei.

– Și toate astea, se enervă Ford, se întâmplă de când a preluat comanda această Judith Li. Conducătoarea statelor-majore de criză. Habar nu am ce conduce femeia aia. Mi se pare mai degrabă că ne dă nouă cu piciorul.

Oliviera îl sună pe Anawak.

– Chiar ne-ar ajuta dacă am mai primi câteva din scoicile alea.

– Dar nu dau de nimeni de la Inglewood, răspunse Anawak. Nu mă contactează nimeni, iar Li vorbește în mod oficial despre o greșeală făcută în timpul manevrei de andocare. Scoicile nu sunt menționate în nici un fel.

– Însă tu ai fost acolo jos. Avem nevoie de mai multă chestie din aia. Și din substanța aia organică ciudată. Cum de ne blochează ăștia? Parcă trebuia să le fim de ajutor!

– De ce nu iei personal legătura cu statul-major de criză?

– Totul se desfășoară prin Ford. Nu înțeleg, Leon. La ce folosesc de fapt statele astea majore?

La ce folosesc? La ce folosea ca Statele Unite și Canada să formeze împreună un singur stat-major, reprezentat de general comandant Li? Motivul era lesne de înțeles: amândouă aveau de rezolvat aceleași probleme, ambele depindeau de un schimb de cunoștințe la nivel superior și ambele păstrau secretul celor întâmplate. Poate că așa trebuia să fie. Poate că statele-majore impuneau și comisiilor de cercetare să lucreze pe ascuns. Când mai avusese vreo comisie de cercetare o sarcină comparabilă cu aceasta? Membrii permanenți ai acestor comisii trebuiau să lupte cu terorismul, cu catastrofele aviatice și luarea de ostatici, cu crizele politice și militare, cu prăbușiri. Lucruri secrete! Statul-major mai intra în acțiune și când erau probleme cu vreo centrală nucleară

sau cu vreun dig, când ardeau pădurile sau se revărsau apele, când se cutremura pământul și erupeau vulcanii, și când domnea foametea. Și astea, tot chestiuni secrete? Poate că da, dar pentru ce?

– Cauzele care provoacă erupția vulcanilor și cutremurele sunt cunoscute, spuse Shoemaker în dimineața aceea, când Leon își exprimă enervarea. De pământ te poți teme, însă poți să te și încrezi în el. Nu pune la cale nici o porcărie și nu încearcă să te înșele. Asta e specialitatea omului.

Luau micul dejun în trei, pe nava lui Leon. Soarele se ițea printre norii albi și era plăcut. Dinspre munți, un vânt ușor sufla în jos spre țărm. Ar fi putut deveni o zi frumoasă, doar că nimeni nu mai avea ochi pentru zilele frumoase. Numai Delaware dădea dovadă de un apetit sănătos și băga în ea cantități industriale de omletă, în ciuda tuturor vicisitudinilor.

– Ați auzit de tancul petrolier?

– Ăla care a sărit în aer în apele Japoniei? Shoemaker își sorbi cafeaua. Știre veche. S-a dat și la televizor.

Delaware scutură din cap.

– Nu mă refer la asta. Ieri s-a mai scufundat unul. A luat foc în portul din Bangkok.

– Se cunosc motivele?

– Nu. Ciudat, așa-i?

– Poate că a fost o problemă tehnică, zise Anawak. Nu trebuie să vedem strigoi peste tot.

– Vorbești deja ca Judith Li, zise Shoemaker și trânti paharul pe masă. Și să știi că ai avut dreptate. Într-adevăr, abia dacă s-a vorbit despre *Barrier Queen.* Au scris în principal despre șlepul scufundat.

Anawak nici nu se așteptase la altceva. Statul-major pentru situații de criză îi ignora cu desăvârșire. Poate că făcea parte din joc. Descurcă-te singur. Dar dacă așa stăteau lucrurile, atunci vor încerca să se descurce. După prăbușirea avionului, Delaware începuse să caute pe internet. Dacă statul-major nu își informa nici colaboratorii propriei țări, atunci ce va ajunge la urechea publicului larg din alte țări? Unde mai avuseseră loc atacuri ale balenelor, în lume? Dacă avuseseră loc. Sau, după cum spusese George Frank, acel *taayii hawil* al Tla-o-qui-aht:

Poate că nu balenele sunt problema, Leon. Poate că ele sunt doar o parte a problemei, cea pe care o vedem.

Se pare că Frank pusese punctul pe i, chiar dacă Anawak era și mai nedumerit după ce Delaware îi prezentase rezultatele primei căutări asidue. Căutase prin rețelele sud-americane, prin cele germane și scandinave, franceze și japoneze, scotocise prin Australia. După toate aparanțele, și în alte locuri erau probleme de proporții, cu meduzele.

– Meduze? Shoemaker se puse pe râs. Și ce fac? Sar să dărâme vapoarele?

La prima vedere, nici Anawak nu observă vreo legătură. Ce problemă s-ar putea manifesta prin balene și meduze? Era posibil ca invaziile acestor animale extrem de otrăvitoare, care deocamdată rămâneau

ascunse privirii, să prezinte asemănări cu atacurile balenelor. Două simptome ale aceleiași probleme. O cumulare de anomalii. Delaware dăduse peste o declarație a cercetătorilor costaricani, care își exprimau presupunerile că nici nu ar fi *Physalia physalis* cea care își făcea de cap în apele Americii de Sud, ci o specie asemănătoare, necunoscută până în prezent, mai periculoasă și mortală.

Și asta nu era nici pe departe totul.

– Cam în același timp în care aici am început să avem probleme cu balenele, în apele sud-americane și sud-africane au început să dispară vapoare, rezumă Delaware. Bărci cu motor și cuttere. De recuperat, s-au recuperat doar câteva sfărâmături, atâta tot. Dacă pui cap la cap...

– Obții o grămadă de balene, spuse Shoemaker. Noi de ce nu aflăm lucrurile astea? Canada nu face parte din lume?

– Pur și simplu nu ne interesăm în mod special de problemele altor țări, constată Anawak. Și Statele Unite cu atât mai puțin!

– În orice caz, în accidente au fost implicate mai multe vapoare mari decât s-a anunțat în mass-media, spuse Delaware. Și știți ce mai e ciudat? Epidemia asta din Franța. Au declanșat-o niște alge aflate în homari și acum agentul unei boli pe care nu o pot stăpâni se răspândește cu viteza fulgerului. Cred că sunt afectate și alte țări. Dar cu cât cercetezi mai mult problema, cu atât pare mai neclară.

Anawak se freca din când în când la ochi, gândindu-se că sunt pe cale să se facă de râs. N-ar fi primii care ar îmbrățișa cea mai dragă teorie a americanilor, cea a conspirației. Fiecare al patrulea cetățean al Statelor Unite suferea de această manie. Existau teorii conform cărora Bill Clinton ar fi fost agent rus și o grămadă de lume spunea povești cu extratereștri. Toate prostii get-beget. Ce interes ar putea avea un stat în a camufla evenimente care priveau mii de oameni? Nemaivorbind de faptul că părea absolut imposibil să țină așa ceva în secret.

Și Shoemaker își exprimă scepticismul:

– Nu suntem în Roswell. Din cer nu pică omuleți verzi și nicăieri nu sunt ascunse farfurii zburătoare. Am văzut prea multe filme cu Harrison Ford. Astfel de conspirații se desfășoară doar la cinematograf. În ziua de azi, dacă se întâmplă să sară balenele pe vapoare, atunci mâine află lumea întreagă și tu la rândul tău afli dacă undeva se întâmplă ceva.

– Atunci fii atent, spuse Delaware. Tofino are 1 200 de locuitori și constă în principal din trei străzi. Cu toate astea, este imposibil ca fiecare să știe totul despre fiecare. Corect?

– Ei și?

– O singură localitate e deja prea mare, ca să poți afla totul. Cu atât mai mult o planetă întreagă!

– E chestiune știută. Mintea omului e o găleată care dă repede pe dinafară.

– Vreau să spun că un guvern nu poate opri întotdeauna răspândirea știrilor. Dar le poate diminua importanța. Te asiguri pur și simplu că incidentul respectiv nu va fi amplu dezbătut în presă. Asta se poate face. Atunci cele mai multe lucruri rămân între granițele țării, iar

restul se regăseşte în note marginale. Probabil că tot ce am pescuit eu acum de pe internet a apărut şi în ziarele de la noi şi chiar la televizor, dar pur şi simplu nu am văzut.

Shoemaker îşi îngustă ochii.

– Crezi? întrebă nesigur.

– Oricum ar fi, spuse Anawak, avem nevoie de mai multe informaţii. Se juca morocănos cu omleta, împingând-o de colo-colo pe farfurie. Vreau să spun că avem ceva. Şi Li are. Sunt convins că ştie mult mai multe decât noi.

– Atunci întreab-o, zise Shoemaker.

Anawak ridică din sprâncene.

– Pe Li?

– De ce nu? Când vrei să ştii ceva, te duci şi întrebi. Tot ce rişti e să capeţi un refuz şi una în bot, dar hai să fim sinceri, mai rău decât suntem acum nu avem cum să fim.

Anawak tăcu şi căzu pe gânduri.

Nu va primi nici o lămurire. Nici Ford nu primea vreun răspuns, şi întreba cât îl ţineau puterile.

Pe de altă parte ideea lui Shoemaker nu era aşa de rea. Puteai pune întrebările astfel încât cel întrebat să nu-şi dea seama de asta.

Poate că era timpul *să îşi adune pur şi simplu singur* răspunsurile.

Mai târziu, după ce Shoemaker plecase, Delaware îi puse pe masă o ediţie a lui *Vancouver Sun.*

– Am vrut să aştept până pleca Tom, spuse ea.

Anawak aruncă o privire pe pagina de titlu. Era ediţia din ziua precedentă.

– L-am citit.

– Tot?

– Nu, doar esenţialul.

Delaware zâmbi. Cu toate că în ultimele zile Anawak nu se distinsese prin politeţe sau prin atenţii, şi nici pe departe prin bună dispoziţie, era de-a dreptul drăguţă cu el. De la acea discuţie din staţie nu mai deschisese subiectul originii lui.

– Atunci citeşte şi ce nu este esenţial.

Anawak întoarse ziarul. Văzu imediat la ce se referise Delaware. Era un anunţ scurt, de doar câteva rânduri. Lângă el o poză înfăţişând o familie fericită, tata, mama şi fiul, care priveau recunoscători spre un bărbat masiv. Tatăl îi strângea mâna bărbatului şi cu toţii râdeau spre camera de luat vederi.

– Incredibil, şopti Anawak.

– Poţi s-o învârţi pe toate feţele, spuse Delaware cu ochi scânteietori. Azi străluceau din spatele unor ochelari galbeni, cu rama împodobită cu strasuri în formă de cruce. Dar nu pare să fie aşa un nemernic.

Micul Bill Sheckley (5), ultima persoană salvată pe 11 aprilie de la bordul vaporului de croazieră Lady Wexham, *care se scufunda, poate să râdă din nou. Astăzi, părinţii uşuraţi l-au luat de la spitalul Victoria, unde copilul a fost ţinut o vreme pentru supraveghere. În timpul operaţiei*

de salvare, Bill s-a ales cu o hipotermie periculoasă, care i-a provocat o aprindere de plămâni. Dar băiatul a trecut cu bine peste aceste probleme. Părinții îi mulțumesc în primul rând lui Jack „Greywolf" O'Bannon, un ecologist sufletist din Vancouver Islands, cel care a condus operațiunea de salvare și s-a ocupat apoi într-un mod mișcător de micul Bill. Eroul din Tofino, cum este numit de atunci O'Bannon, nu a cucerit se pare doar inima băiețelului.

Anawak împături ziarul și îl aruncă pe masă.

– Shoemaker s-ar fi enervat, spuse.

O vreme tăcură amândoi. Anawak privea norii care treceau agale pe deasupra și încerca să-și aprindă ura față de Greywolf, dar de data aceasta nu reuși. Era furios doar pe cei care-i împiedicau munca și munca lui Ford, pe femeia aia soldat arogantă și, din motive necunoscute, era furios și pe sine însuși.

Sincer să fie, pe el era cel mai furios.

– Ce problemă aveți voi de fapt cu Greywolf? întrebă în cele din urmă Delaware.

– Ai văzut doar ce-a făcut!

– Acțiunea aia, când au aruncat cu pește? Bun, sigur că tipul exagerează. Dar chiar dorește să transmită un mesaj.

– Greywolf dorește ciorovăială. Anawak își trecu palma peste față. Cu toate că era după-amiaza devreme, se simțea din nou obosit și fără vlagă.

– Nu mă înțelege greșit, spuse Delaware prudentă. Dar omul ăsta m-a scos din apă în momentul în care îmi spuneam că s-a terminat cu micuța Licia. Acum două zile m-am dus să-l caut. Nu era acasă. Era într-un birt din Ucluelet, așa că m-am dus și... cum ți-am spus: i-am mulțumit.

– Și? întrebă Anawak lipsit de chef. Ce a spus?

– Că nu se aștepta!

Anawak o privi.

– Era destul de uimit, continuă Delaware. Și plăcut surprins. Apoi m-a întrebat ce mai faci tu.

– Eu?

– Știi ce cred eu? Delaware își încrucișă mâinile pe masă. Cred că are puțini prieteni.

– Se pune întrebarea din ce cauză.

– Și că ține la tine.

– Licia, termină! Ce ai de gând? Vrei să mă apuce plânsul și să îl declar sfânt?

– Povestește-mi ceva despre el!

– Dumnezeule, de ce? își spuse Anawak. De ce sunt obligat să povestesc tocmai despre Greywolf? Nu putem vorbi despre ceva mai frumos? Ceva într-adevăr îmbucurător, cum ar fi...

Cugetă. Nu-i veni nici o idee.

– Am fost prieteni odată, spuse scurt Anawak.

Se aşteptase să o vadă pe Delaware sărind în sus de bucurie, spunând „ha, te-am prins, am avut dreptate!“, însă ea se mulţumi să aprobe din cap.

– Se numeşte Jack O'Bannon şi e originar din Port Townsend. Statul Washington. Tatăl lui e irlandez şi s-a căsătorit acolo cu o tânără pe jumătate indiancă, o Suquamish, cred. În orice caz, Jack a făcut de toate în America: a fost bodyguard, şofer de camion, grafician de reclame şi, în cele din urmă, scafandru luptător la US Navy SEALS. Acolo şi-a găsit menirea. Antrenor de delfini. Era bun în ce făcea, dar apoi i-au găsit un defect la inimă. Nimic grav, doar că SEALS sunt o adunătură dură. Jack se descurca acolo. Are acasă un sertar plin de distincţii, dar, în acest caz, a trebuit să o termine cu marina.

– Ce l-a adus până în Canada?

– Jack a avut dintotdeauna o predilecţie pentru Canada. La început, a încercat să pătrundă în industria filmului din Vancouver. Se gândise că s-ar putea face actor cu faţa şi cu statura lui, dar e sută la sută lipsit de talent. Nu i-a reuşit nimic în viaţă pentru că, de fiecare dată, l-au lăsat nervii şi s-a întâmplat şi să bage pe câte unul în spital.

– O! exclamă Delaware.

Anawak scrâşni din dinţi.

– Îmi pare rău dacă ţi-am clătinat idolul de pe piedestal. Nu am început eu.

– În regulă. Şi apoi?

– Apoi? Anawak îşi turnă un pahar de suc de portocale. Apoi a ajuns la închisoare. Pentru puţin timp, fiindcă nu a tras pe sfoară şi nu a înşelat pe nimeni. Temperamentul lui violent l-a băgat la închisoare. Când a ieşit, bineînţeles că i-a fost totul mult mai greu. Se apucase să citească despre ecologie şi despre balene, şi a decis că asta este treaba lui. Şi de ce nu? Aşa că s-a dus la Davie, pe care îl ştia dintr-o incursiune la Ucluelet, şi l-a întrebat dacă mai aveau nevoie de un comandant de vas şi Davie i-a răspuns da, „sărutmâna“, atâta timp cât nu ne faci probleme! Jack ştie să facă pe şarmantul când vrea el.

Delaware încuviinţă din cap.

– Însă nu a fost şarmant!

– O vreme, da. Ne-am trezit deodată cu o grămadă de cliente. Totul mergea ca pe roate până în ziua în care l-a mai pocnit pe unul.

– Sper că nu pe vreun client?!

– Te-ai prins.

– Vai de mine!

– Cam aşa ceva. Davie a vrut să îl concedieze. L-am convins cu chiu, cu vai să îi mai dea o şansă. Aşadar, *nu* l-am dat afară. Şi ce crezi că face idiotul? strigă Anawak, regăsindu-şi furia. Trei săptămâni mai târziu, aceeaşi chestie. Aşa că Davie *a fost nevoit* să-l concedieze. Ce-ai fi făcut tu în locul lui?

– Cred că l-aş fi dat pe uşă afară de prima dată, spuse Delaware încet.

– Pentru *tine* nu trebuie să îmi fac griji că nu te vei descurca în viaţă, o ironiză Anawak. Oricum, când iei apărarea cuiva care îţi mulţumeşte în felul ăsta, ajungi să nu îl mai simpatizezi cine ştie ce.

Anawak dădu pe gât sucul de portocale, se înecă și tuși. Delaware se întinse și îl bătu pe spate.

– Apoi a luat-o razna total, gâfâi Anawak. Jack mai are și altă problemă, cu realitatea. Cândva, în toiul frustrărilor lui, s-a pogorât Manitou asupra lui și i-a spus: de azi te numești Greywolf și aperi balenele, și tot ce mișună pe mare și pe uscat. Prostia naibii! Du-te și te luptă! Bineînțeles că era supărat pe noi, așa că s-a convins singur că era de datoria lui să lupte împotriva *noastră* și, colac peste pupăză, mai crede și că eu sunt de partea greșită a baricadei, dar că încă nu mi-aș fi dat seama. Pe măsură ce vorbea, Anawak se înfuria tot mai tare. Spumega. Încurcă toate cele. N-are habar ce-i aia ecologie și ce sunt indienii, de care se simte atât de legat. Indienii se prăpădesc de râs pe seama lui. Ai fost vreodată la el acasă? Nu, l-ai pescuit din birt! Kitschuri de indieni peste tot. Da. Mor toți de râs, cu excepția celor care nici ei n-au nimic în cap, tineri pierde-vară, indivizi care n-au chef de muncă, bătăuși și bețivi. Ăștia îl cred grozav, și trupa de hipioți bătrâni și de surferi care nu suportă să fie văzuți de turiști cum lenevesc. Ăștia toți se uită fascinați la el, inși care mergeau cu cortul și care acum nu se mai pot căca peste tot, și nu își mai pot lăsa gunoaiele unde li se năzare. Greywolf a adunat în jurul lui drojdia a două societăți, anarhiști și pierde-vară, ratați, neoactiviști împotriva puterii statului, militanți ecologiști plini de bizarerii, dați afară de la Greenpeace pentru că îi stricau bunul renume, indieni care nu mai erau doriți nici de propriul trib, indivizi certați cu legea. Pe cei mai mulți dintre găinarii ăștia îi doare în cot de balene, tot ce vor ei e să facă un pic de scandal și să-și dea importanță. Dar Jack nu vede nimic din toate astea și trăiește cu impresia că *Seaguards* ar fi vreo organizație ecologistă. Finanțează singur adunătura aia, imaginează-ți, lucrând ca tăietor de lemne și ca ghid, și locuiește într-o dărăpănătură în care n-ar trăi nici un câine! De tot rahatul! De ce îi lasă pe toți să-și bată joc de el? De ce ajunge unul ca Jack figură tragică, aud? Imbecilul ăla! Poți să îmi spui?

Anawak se opri și își trase răsuflarea.

Sus, deasupra lui, țipă o pasăre de mare.

Delaware unse cu unt o felie de pâine, puse marmeladă deasupra și și-o vârî în gură.

– Bun, îi răspunse, văd că încă mai ții la el.

Numele de Ucluelet provenea din limba nootka și însemna „port sigur". La fel ca Tofino, Ucluelet era situat la adăpostul unui golf natural, și micul sat de pescari, cu casele lui de lemn zugrăvite în culori atrăgătoare, cu restaurantele și birturile lui drăguțe devenise de asemenea un punct de atracție pitoresc pentru *whale watchers*.

Locuința lui Greywolf se afla într-una din zonele mai puțin arătoase ale satului. Dacă urmai o potecă năpădită de rădăcini ce se desprindea din șoseaua principală, destul de lată pentru o mașină, dar care ucidea amortizoarele, te regăseai după câteva sute de metri într-un luminiș flancat de arbori uriași seculari. În mijlocul poienii, se ridica o cocioabă dărăpănată cu un grajd gol, alipit construcției

inițiale. Nu putea fi văzută din sat. Trebuia să cunoști drumul pentru a ajunge acolo.

Cât de puțin confortabilă era casa știa cel mai bine unicul ei locatar. Cât timp permitea vremea, și în opinia lui Greywolf vremea proastă începea undeva între o tornadă și sfârșitul lumii, stătea afară, bătea pădurile în lung și-n lat, conducea turiști la urșii negri și accepta tot felul de munci ocazionale. Probabilitatea de a-l găsi aici se apropia de zero, chiar și noaptea. Dormea fie în aer liber, fie în camerele turistelor avide de emoții tari, convinse că l-au primit în patul lor pe nobilul sălbatic.

Era după-amiaza devreme când Anawak ajunse în Ucluelet. Își făcuse planul să meargă cu mașina până la Nanaimo și de acolo să ia vaporul spre Vancouver. De această dată, din anumite motive, prefera să renunțe la elicopter. Shoemaker, care plănuia să se întâlnească cu Davie în Ucluelet, se declară dispus să îl ducă cu mașina, oferindu-i astfel lui Anawak un bun pretext pentru a face acolo o haltă. Mai nou, Davie visa cu voce tare la ample aventuri organizate: dacă nu le mai poți oferi oamenilor două ore pe mare, oferă-le o săptămână pe uscat. Anawak refuzase să ia parte la discuția în decursul căreia Davie și Shoemaker urmau să pună la cale reorientarea afacerii. Simțea că vremea lui pe Vancouver Island se apropia de sfârșit, indiferent de derularea lucrurilor. Ce îl ținea aici *cu adevărat*? Ce rămânea, după oprirea acțiunii de *whale watching*? O paralizie travestită în sentimente de afecțiune pentru insulă, și pentru care genunchiul său lovit devenise un simbol supărător.

N-avea nici un sens.

Se amăgise ani buni. Era adevărat, perioada aceasta îi adusese un doctorat și recunoașterea pe plan profesional. Totuși, simțea că își irosește timpul aici. Dar una era să simți că nu trăiești cu adevărat și alta era să-ți vezi moartea cu ochii, iar el trecuse de două ori pe lângă moarte într-o singură săptămână. De la prăbușirea hidroavionului, totul se schimbase. Anawak se simțea amenințat în ființa sa. Un prădător din vremuri de demult îi simțise frica și îi luase urma. O stafie glacială, care îi oferea ca ultimă șansă să își ia viața în propriile mâini și care îi pregătea singurătate și nefericire, în cazul în care ar fi eșuat. Mesajul era mult prea clar: Străpunge cercul. Vechea zicală a psihologilor.

Anawak urcă fără grabă și parcă la întâmplare pe cărarea năpădită de rădăcini. Mersese de-a lungul străzii principale și o cotise în ultima secundă, de parcă i-ar fi venit ideea în ultimul moment. Acum stătea în luminiș, în fața căsuței pocite, și se întreba ce dracu' căuta el acolo. Urcă scările spre veranda prăpădită și bătu la ușă.

Greywolf nu era acasă.

Dădu roată casei de câteva ori. Simțea o dezamăgire tulbure. Bineînțeles, ar fi trebuit să-și imagineze că nu va întâlni pe nimeni. Se gândi să plece. Poate că era mai bine așa. Făcuse o încercare, chiar dacă una fără succes.

Dar nu plecă. În minte îi răsări imaginea unui om cu dureri de dinți care sună la ușa dentistului și apoi o ia la sănătoasa pentru că nu i s-a deschis imediat.

Pașii îl conduseră înapoi la ușa casei. Întinse mâna și apăsă pe clanță. Ușa se deschise spre interior cu un scârțâit ușor. Aici nu era ceva neobișnuit ca oamenii să-și lase casele descuiate. Îl străbătu fiorul rece al unei amintiri. Se mai trăia și altundeva așa. Se trăise așa. Un moment așteptă nehotărât, apoi intră ezitând.

Nu mai fusese aici de secole. Cu atât mai mult îl surprinse ceea ce văzu. În amintirile lui, Greywolf locuia într-un haos slinos. În schimb, Anawak zări o cameră amenajată simplu, dar plăcut, cu pereții plini de măști și covoare indiene pe perete. În jurul unei măsuțe joase de lemn, se aflau scaune împletite și vopsite. Pături indiene împodobeau canapeaua. Două rafturi erau pline ochi cu tot felul de obiecte uzuale, însă și cu zornăitoare din lemn, din cele folosite de Nootka la ceremonii și la cântecele rituale. Anawak nu văzu nici un televizor. Două plite de gătit indicau că odaia servea și de bucătărie. Un hol ducea spre o altă cameră, în care dormea Greywolf, după câte își amintea Anawak.

Pentru câteva clipe fu tentat să se uite și acolo. Încă se mai întreba ce caută de fapt aici. Casa îl momea într-o buclă a timpului. Îl arunca mai departe în trecutul său decât ar fi vrut.

Rămase privind o mască mare, care părea să domine cu privirea întreaga încăpere.

Masca îl privea.

Se duse mai aproape. Multe măști indiene exagerau trăsăturile în mod simbolic, ochi imenși, sprâncene arcuite mult peste normal, nasuri coroiate în formă de cioc. Pe când aceasta, pe care o privea acum, era copia perfectă a unui chip omenesc. Arăta chipul liniștit al unui bărbat tânăr cu nasul drept, buze pline, arcuite și frunte înaltă, netedă. Părul avea un aspect încâlcit, însă părea să fie natural. Cu excepția faptului că pupilele erau decupate, pentru a permite purtătorului să se uite prin găuri, ochii cu globii vopsiți în alb păreau surprinzător de vii. Priveau liniștiți și serioși, aproape în transă.

Anawak stătea nemișcat în fața măștii. Văzuse o grămadă de măști de indieni. Triburile le confecționau din lemn de cedru, scoarță de copac și piele. Puteau fi cumpărate, făceau parte din repertoriul obișnuit al ofertei turistice. Masca asta se deosebea de toate. Așa ceva nu găseai în magazinele pentru turiști.

– Este de la Pacheedaht.

Anawak se răsuci pe călcâie. Greywolf stătea chiar în spatele lui.

– Pentru unul care se vrea indian, știi să te furișezi, spuse Anawak.

– Mulțumesc, rânji Greywolf. Nu părea câtuși de puțin deranjat de oaspetele nepoftit. Nu-ți pot întoarce complimentul. Pentru un indian get-beget, ești o totală catastrofă. Aș fi putut să te și împușc, și nici nu ți-ai fi dat seama.

– De când stai în spatele meu?

– Tocmai am intrat. Eu nu mă țin de glume, ar trebui să știi asta, zise Greywolf dându-se un pas înapoi și privindu-l pe Leon, de parcă abia acum și-ar fi dat seama că nu era invitat. Și chiar, ce vrei de fapt?

Bună întrebare, își spuse Anawak. Întoarse involuntar capul spre mască, de parcă aceasta ar fi putut răspunde în locul lui.

– De la Pacheedaht, spui?

– Încă o chestie la care nu te pricepi, așa-i? oftă Greywolf scuturând îngăduitor din cap. Valuri sclipitoare îi străbăteau pletele lungi. Pacheedaht...

– Știu cine sunt Pacheedaht, spuse Anawak supărat. Știa că teritoriul micului trib Nootka se află în sudul insulei Vancouver, mai sus de Victoria. Pe mine mă interesează masca. Pare a fi veche. Nu ca boarfele care le sunt vândute turiștilor.

– Este o copie. Greywolf se duse lângă el. În locul costumului slinos de piele, purta blugi și o cămașă spălăcită, al cărei model în carouri mai putea fi doar ghicit. Atinse cu vârful degetelor conturul chipului de cedru. Este masca unui strămoș. Originalul este păstrat de familia Queesto în *huupu kanum*. Trebuie să îți explic ce este un *huupu kanum?*

– Nu. Anawak cunoștea cuvântul, dar într-adevăr nu știa exact ce înseamnă. Ceva ritual, în orice caz. Este un cadou? întrebă.

– Eu am făcut-o, răspunse Greywolf. Se întoarse cu spatele la Anawak, ducându-se spre canapea. Vrei să bei ceva? îl întrebă.

Anawak rămăsese cu ochii țintă la mască.

– Tu ai...

– Am cioplit o grămadă de chestii în ultimul timp. Pasiune nouă. Queestos n-au avut nimic împotrivă să le copiez masca. Acum, vrei să bei ceva sau nu?

Anawak se întoarse spre el.

– Nu!

– Mhm. Așadar, ce vânt te-aduce?

– Voiam să îți mulțumesc!

Greywolf ridică din sprâncene. Se lăsă să cadă pe marginea canapelei și așteptă acolo ca un animal pregătit de atac.

– Pentru ce?

– Mi-ai salvat viața.

– O! Asta. Credeam deja că nu ai sesizat, zise Greywolf ridicând din umeri. Cu plăcere. Mai e ceva?

Anawak stătea neajutorat în mijlocul camerei. Săptămâni întregi amânase să vină și acum o făcuse. Mulțumesc, cu plăcere. Putea să plece, în fond. Făcuse ceea ce era necesar. În loc de asta, se auzi întrebând:

– Ce ai de băut?

– Bere rece și Cola. Frigiderul și-a dat duhul săptămâna trecută. A fost o perioadă grea, dar acum merge iar.

– Bine. Cola.

Anawak își dădu brusc seama că uriașul din fața lui era cam nesigur pe el. Greywolf îl privea de parcă nu ar fi știut ce să facă în continuare. Arătă spre micul frigider de lângă aragazul improvizat.

– Servește-te! Eu vreau o bere!

Anawak încuviință din cap. Deschise frigiderul și scoase două cutii. Se așeză cu stângăcie într-un fotoliu de paie, în fața lui Greywolf, și băură.

O vreme nu spuse nici unul nimic.

– Și altfel, Leon?

– Eu... Anawak își întorcea cutia pe toate părțile. O puse jos. Ascultă, Jack, vorbesc serios. Trebuia să vin mai de mult. M-ai scos din apă și... acum, tu-mi știi părerea despre acțiunile tale și despre fazele tale de indian. Trebuie să recunosc că sunt foarte furios pe tine. Dar sunt două chestii diferite. Dacă n-ai fi fost tu, câțiva n-am mai fi acum în viață. Ăsta e un lucru mult mai important și... am venit să ți-o spun. Te-au numit eroul din Tofino și cred că într-o anumită măsură asta și ești.

– Tu vorbești serios?

– Da.

Tăcură din nou.

– Fazele mele de indian, cum le numești tu, Leon, sunt niște lucruri în care cred. Vrei să-ți explic?

În alte împrejurări, conversația ar fi luat sfârșit aici. Anawak s-ar fi retras enervat, iar Greywolf ar fi strigat după el ceva jignitor. Nu, nu era chiar cinstit. Anawak s-ar fi retras și tot el ar fi fost primul care ar fi spus ceva jignitor.

– În regulă, suspină Anawak. Explică-mi!

Greywolf rămase mult timp cu ochii la el.

– Am un popor căruia îi aparțin. Mi l-am ales.

– A, grozav! Ți l-ai ales!

– Da!

– Și? Te-au ales și ei pe tine?

– Asta nu știu.

– Umbli ca versiunea de bâlci a poporului tău, dacă pot să spun așa. Ca personajul dintr-un western prost. Ce spune poporul tău despre toate astea? Ai senzația că le faci vreo favoare?

– Nu cade în sarcina mea să fac cuiva vreo favoare!

– Ba da. Dacă vrei să faci parte dintr-un popor, atunci îți asumi și responsabilitatea pentru poporul respectiv. Așa merg lucrurile.

– Mă acceptă! Nici nu vreau mai mult!

– Râd de tine, Jack! Anawak se aplecă în față. Nu pricepi? Ai adunat o grămadă de ratați în jurul tău. Sunt câțiva indieni printre ei, dar sunt niște indivizi de care ceilalți indieni nici nu vor să audă. Asta nu poate să înțeleagă nimeni! Nu înțeleg nici eu. Tu ești indian doar în procent de 25 la sută, restul e sânge de alb în tine, ba chiar de irlandez. De ce nu te simți irlandez? Măcar numele ți s-ar potrivi.

– Pentru că nu vreau eu, răspunse Greywolf calm.

– Nici un indian nu mai poartă un nume cum ți s-a năzărit ție!

– Eu port!

Este inutil, își spuse Anawak. Ai venit aici să-i mulțumești, i-ai mulțumit, orice altceva e superflu. La ce mai stai? Ar trebui să pleci.

Dar nu plecă.

– Bine, explică-mi te rog un lucru: dacă ţii atât de mult să fii acceptat de poporul pe care ţi l-ai ales, de ce nu încerci atunci, ca variaţie, să fii şi *autentic*?

– Aşa ca tine?

Anawak tresări.

– Lasă-mă tu pe mine!

– De ce? lătră Greywolf gata de atac. Nu văd de ce ar trebui să încasez eu papara care ţi se cuvine ţie.

– Pentru că ăla care ţi-o administrează acum sunt eu!

Brusc, simţi cum îi creşte furia mai abitir ca oricând. Însă de data asta nu avea chef să o ia cu el acasă, ca altădată, să o ţină închisă în el până făcea ulcer. Era prea târziu. Nu mai avea cale de întoarcere. Va trebui să se privească singur în oglindă şi ştia ce înseamnă asta. Fiecare izbândă asupra lui Greywolf însemna o înfrângere asupra lui însuşi.

Greywolf îl privi pe sub sprâncenele încruntate.

– Nu ai venit ca să îmi mulţumeşti, Leon!

– Ba da!

– Crezi? Da, tu chiar crezi asta. Dar ai venit din alt motiv. Greywolf zâmbi batjocoritor şi îşi încrucişă braţele. Hai, spune tot. Ce lucru important ai de spus?

– Unul singur, Jack. Poţi să-ţi spui de o mie de ori Greywolf, tu vei rămâne ceea ce eşti. Există nişte reguli după care îşi primeau indienii numele pe vremuri, şi nici una nu se potriveşte în cazul tău. Ai o mască frumoasă pe perete, dar nu este originală. Un fals, la fel ca numele tău. Şi încă ceva, aberaţia ta de organizaţie ecologistă, care e tot un fals. Dintr-odată izbucni din el şi ceea ce nu ar fi vrut să spună. Nu astăzi. Nu venise până aici să-l insulte pe Greywolf, însă nu se mai putea opri. Eşti de aceeaşi teapă ca pungaşii şi derbedeii care trăiesc pe spatele tău. Chiar nu îţi dai seama? Nu obţii absolut nimic astfel. Ideea ta despre protejarea balenelor este copilărească. Poporul ales, ce porcărie! Poporul pe care ţi l-ai ales nu va avea niciodată înţelegere pentru aberaţiile tale!

– Dacă spui tu.

– Ştii foarte bine că poporul tău ales vânează iar balene. Tu vrei să împiedici acest lucru. O intenţie nobilă, dar se pare că nu asculţi ce spun chiar oamenii tăi. Tu acţionezi *împotriva* poporului pe care aparent...

– Aiurea, Leon! Printre Makah există o grămadă de oameni care îmi împărtăşesc părerea.

– E adevărat, dar...

– Bătrânii tribului, Leon! Nu toţi indienii sunt de părere că un grup etnic trebuie să îşi exprime cultura prin jertfe rituale. Ei spun că Makah fac parte din societatea secolului al XXI-lea, ca toţi ceilalţi locuitori ai Washingtonului.

– Cunosc argumentul ăsta, replică Anawak cu dispreţ. Nu provine de la tine sau de la bătrânii tribului, ci dintr-un rezumat al Sea Shepherd Conservation Society, o organizaţie de apărători ai drepturilor

animalelor, şi e reprodus textual. Nu vii nici măcar cu argumentele proprii, Jack. Dumnezeule, e incredibil! Îţi falsifici până şi propriile argumente!

– Nu fac asta, eu...

– Şi în afară de asta, îl întrerupse Anawak, e de-a dreptul ridicol că te iei tocmai de Davies.

– A! Ne apropiem de miezul problemei. Din cauza asta eşti aici.

– Ai fost şi tu unul dintre noi, Jack. Nu ai învăţat nimic? Abia *whale watching* i-a lămurit pe oameni că balenele şi delfinii sunt mai valoroşi vii decât morţi. A atras atenţia spre o problemă care altfel nu ar fi devenit atât de evidentă. *Whale watching înseamnă* ocrotirea naturii! Aproape zece milioane de oameni ies în larg, pentru a vedea cu ochii lor ce fiinţe grozave sunt balenele. Chiar şi în ţări ca Japonia şi Norvegia opoziţia faţă de vânătoarea de balene creşte, tocmai pentru că le oferim oamenilor această ocazie. Înţelegi, pricepi ce-ţi spun? Zece milioane de oameni, care altfel ar şti balenele doar de la televizor! Eventual! Munca noastră ştiinţifică, prin care suntem puşi în situaţia de a apăra balenele în mediul lor de viaţă, nu ar fi fost posibilă niciodată fără *whale watching*.

– Da, sigur!

– Aşa că, de ce noi? De ce te războieşti tocmai cu noi? Pentru că ai fost dat afară?

– Nu am fost dat afară. Am plecat eu!

– Ai fost dat afară! strigă Anawak. Concediat, exclus, expediat. Ai făcut porcării şi Davie te-a scos în stradă. Conştiinţa ta de căcat nu a suportat aşa ceva, cum nici Jack O'Bannon nu suportă să îi tai părul sau să îi iei ţoalele de piele, sau numele ridicol. Toată ideologia ta e clădită pe confuzii şi falsuri. Totul la tine e fals. Eşti un zero, un nimic. Produci doar căcat! Eşti un rău pentru ecologie, eşti un rău pentru Nootka! Nu eşti acasă nicăieri, nu eşti nici irlandez, şi nici indian! Asta e problema ta, şi mi se face rău când văd că trebuie să ne luptăm cu aşa ceva, de parcă nu am avea alte griji!

– Leon... începu Greywolf cu buzele subţiate.

– Mi se face rău când te văd aşa!

Greywolf se ridică în picioare.

– Leon, taci din gură. Ajunge!

– Nu ajunge nici pe departe! La naiba, ai putea face atâtea lucruri care să aibă sens, eşti un munte de muşchi, nu eşti nici tâmpit, aşa că ce...

– Leon, tacă-ţi gura odată!

Greywolf ocoli masa venind spre el cu paşi de uriaş şi cu pumnii strânşi. Anawak ridică privirea spre el. Se întrebă dacă-l va trimite din prima lovitură în lumea viselor. Turistului pe care îl pocnise îi fracturase maxilarul. Hotărât lucru, acum gura lui mare îl va costa câţiva dinţi.

Însă Greywolf nu lovi. Se sprijini în schimb cu ambele mâini de braţele fotoliului în care stătea Anawak şi se aplecă asupra lui.

– Vrei să ştii de ce mi-am ales o astfel de viaţă? Chiar vrei să ştii?

Anawak îl privea ţintă.

– Nu te sfii!

– Nu, nu vrei asta, piticanie îngâmfată!

– Ba da! Dar nu ai nimic de spus!

– Tu... Maxilarele lui Greywolf scrâşneau. Idiotul naibii. Da, printre altele sunt şi irlandez, dar n-am fost niciodată în Irlanda. Mama mea e pe jumătate Suquamish. Nu a fost acceptată pe de-a-ntregul nici de albii localnici, nici de indieni, aşa că s-a măritat cu un imigrant, care nici el nu era acceptat de nimeni.

– De-a dreptul mişcător! Mi-ai mai povestit asta odată. Spune-mi ceva nou!

– Nu, îţi voi spune pur şi simplu adevărul, şi ai face bine să asculţi! Ai dreptate, nu devin indian dacă mă îmbrac aşa. Dar nu aş deveni nici irlandez, dacă aş începe să beau Guinness cu butoiul şi în nici un caz nu sunt un american alb obişnuit, doar pentru că avem în familia noastră şi aşa ceva. Eu nu sunt autentic. Nu aparţin cu adevărat nici unui popor, şi ştii ceva? Nu pot schimba asta, la dracu'!

Ochii îi aruncau fulgere.

– Ar fi suficient ca *tu* să-ţi mişti fundul şi ai putea schimba ceva. *Tu* ar trebui doar să îţi schimbi istoria. *Eu* nu am avut niciodată posibilitatea să îmi schimb istoria.

– Vorbeşti prostii!

– O, da, ar fi trebuit să mă port frumos şi să învăţ ceva onorabil. Locuim într-o societate deschisă. Când ai succes, nimeni nu te întreabă din ce eşti compus, eu însă nu am avut. Sunt unii de etnie amestecată, care au luat ce e mai bun din ambele lumi. Ei se simt acasă peste tot. Părinţii mei sunt oameni simpli, fără mare încredere în sine. N-au ştiut niciodată cum să-i insufle fiului lor conştiinţa de sine sau sentimentul de apartanenţă. Se simţeau dezrădăcinaţi şi neînţeleşi, iar eu am luat ce era *mai rău* din ambele lumi! Nimic nu mi-a reuşit, şi singurul lucru care mergea bine şi ăla a ieşit prost!

– O, da. Marina. Delfinii tăi!

Greywolf încuviinţă înnegurat.

– Marina a fost un lucru bun. Eram cel mai bun instructor pe care l-au avut vreodată, şi acolo nimeni nu punea întrebări tâmpite. Dar cum am părăsit-o, cum am luat-o de la capăt. Mama îl înnebunea la cap pe tata cu obiceiurile ei indiene, şi el o enerva plângând de dor după Mayo. Fiecare încerca să se afirme într-un fel. Cred că nici nu voiau să fie mândri că provin de undeva, voiau pur şi simplu să vină de undeva şi să spună *fuck!* nu sunt un bastard! Asta e patria mea, hei, aici sunt acasă la mine!

– Acestea au fost problemele lor. Nu trebuia să le transformi în problemele tale!

– Pe bune?

– Jack, omule! Stai aici în faţa mea mare cât un dulap şi susţii că eşti atât de traumatizat de conflictele părinţilor tăi, încât nimic nu îţi iese? Anawak spumega de furie. Ce importanţă are dacă eşti indian pur-sânge

sau doar pe jumătate sau orice altceva? Fiecare răspunde de patria sa interioară, nimeni altcineva, nici părinții, nici nimeni.

Greywolf tăcu, luat prin surprindere. Apoi i se citi satisfacția în ochi, și Anawak știu că tocmai pierduse. Trebuia să se întâmple așa.

– Despre cine vorbim noi de fapt? întrebă Greywolf cu un zâmbet malițios.

Anawak tăcu, privind în lături.

Greywolf se ridică încet. Zâmbetul dispăru de pe fața lui. Arăta dintr-odată obosit și uzat. Se apropie de mască și se opri în fața ei!

– Bine, poate că sunt un idiot, spuse încet.

– Nu te îngrijora din cauza asta. Anawak își trecu palma peste ochi. Amândoi suntem niște idioți.

– Dintre noi doi, tu ești idiotul mai mare. Masca asta provine din *huupu kanum*, de la căpetenia Jones. Habar n-ai ce înseamnă asta, nu-i așa? Îți spun eu. *Huupu kanum* este o cutie. Un spațiu de depozitare pentru măști și podoabe pentru păr, obiecte ceremoniale și așa mai departe. Dar asta nu este totul. În *huupu kanum* se află drepturile moștenite ale *hawiih* și *chaachaabat*, ale șefilor. *Huupu kanum* le documentează teritoriul, identitatea istorică, drepturile moștenite. Le spune celorlalți cine ești și de unde vii. Se întoarse spre Anawak. Cineva ca mine nu ar putea ajunge niciodată în posesia unui *Huupu kanum*. Tu însă ai putea. Ai putea fi mândru de asta. Însă tu renegi totul, ceea ce ești și locul din care provii. Spui că eu trebuie să mă simt răspunzător față de poporul căruia *simt* că-i aparțin. Tu *aparții* unui popor și l-ai părăsit! Îmi reproșezi că nu sunt autentic. Nu *am putut fi* nicicând, dar încerc să mă lupt pentru o bucățică de autenticitate. Tu în schimb *ești* autentic. Dar tu nu vrei să fii ceea ce ești și nu ești ceea ce ai vrea să fii. Îmi spui că arăt ca dintr-un western prost, dar măcar este o profesiune de credință pentru un stil de viață. Tu tresari deja când te întreabă cineva dacă ești Makah.

– De unde știi...? Delaware. Bineînțeles. Fusese aici.

– Sper că nu-i vei face reproșuri, spuse Greywolf. Pe tine nu a îndrăznit să te mai întrebe a doua oară.

– Ce i-ai spus?

– Nimic. Lașul naibii ce ești! Tu îmi vorbești mie de responsabilitate? Vii aici și ai tupeul să îmi servești discursul ăsta, cu părinții care nu sunt răspunzători de patria ta interioară? Tocmai tu? Leon, poate că eu duc o viață ridicolă, dar tu... tu ești deja mort.

Anawak rămase așezat, lăsând ultimele cuvintele să îi răsune în ureche.

– Da, spuse încet. Ai dreptate!

– Am dreptate?

Anawak se ridică.

– Da. Îți mulțumesc încă o dată că mi-ai salvat viața. Ai dreptate.

– Hei, așteaptă. Greywolf începu să clipească nervos. Ce... ce ai de gând să faci acum?

– Plec!

– Aşa? Hm! Bine, Leon, eu... deci nu am vrut să... la naiba, n-am vrut să te rănesc, eu... ce dracu', nu mai sta în picioare, aşază-te la loc!

– Pentru ce?

– Pentru... Cola ta! Nu ţi-ai băut-o!

Anawak ridică supus din umeri. Se aşeză înapoi, luă cutia şi bău. Greywolf îl privi, veni la el şi se aşeză la loc pe canapea.

– Ce a fost de fapt cu băieţelul ăla? întrebă Anawak. Mi se pare că te iubeşte foarte tare.

– Pe care l-am salvat de pe vapor?

– Da.

– Păi ce să fie? Îi era frică. M-am ocupat de el.

– Aşa, pur si simplu?

– Normal.

Anawak zâmbi.

– Mi s-a părut mai degrabă că vrei să ajungi cu orice preţ în ziare.

Timp de câteva secunde, Greywolf păru supărat. Apoi rânji la rândul lui.

– Normal că am vrut. M-am gândit că ar fi grozav să apar în ziar. Una n-o exclude pe cealaltă.

– Eroul din Tofino.

– Ei şi? A fost grozav să fiu eroul din Tofino! M-au bătut pe umăr oameni complet necunoscuţi. Nu oricine ajunge cunoscut datorită testelor efectuate pe mamiferele marine. Trebuie să iei ce poţi.

Anawak sorbi ultimul rest de Cola.

– Şi cum merge cu... hm, organizaţia ta?

– Cu Seaguards?

– Da.

– S-a dus. După ce jumătate din ei au murit într-un atac de balene, ceilalţi s-au împrăştiat în cele patru vânturi. Greywolf se încruntă. Părea că ascultă o voce dinlăuntrul său. Apoi se uită din nou la Anawak. Ştii, Leon, care e problema vremurilor noastre? Oamenii îşi pierd importanţa. Oricine poate fi înlocuit. Nu mai există idealuri, şi fără idealuri nimic nu ne face mai mari decât suntem. Fiecare caută disperat o dovadă că prezenţa lui poate schimba un pic lumea. Am făcut ceva pentru băiatul acela. Poate că a avut sens. Poate că, prin acţiunea mea, am căpătat şi eu puţină importanţă.

Anawak încuviinţă încet.

– Da. Cu siguranţă.

Zona portului, Vancouver

La câteva ore după vizita la Greywolf, Anawak stătea în lumina amurgului, privind de-a lungul debarcaderului.

Pustiu.

Ca toate porturile lumii, Vancouver Harbour era un imens cosmos autarhic, din care nu părea să lipsească nimic, cu excepţia ordinii.

În spatele lui se înălţau munţii colţuroşi de lăzi stivuite ale portului de containere, zugrăvit în culori ireale. Macarale se conturau negre pe fondul albastru-argintiu al înserării. Siluetele cargoboturilor se înălţau ca nişte uriaşe cutii de pantofi. Între ele, vase container, vase de transport pentru articole de larg consum şi vase frigorifice albe, elegante. La dreapta lui Anawak se înşiruiau hale de depozitare. Ceva mai departe văzu furtunuri, table şi piese hidraulice aruncate claie peste grămadă. Aici începeau imensele docuri uscate şi mai departe se aflau docurile plutitoare. O briză aduse până la Anawak miros de vopsea.

Se pare că se apropia de miezul problemei.

Fără maşină, aici erai pierdut. Întrebase mai multă lume care era drumul, şi o vreme pusese întrebări greşite, neştiind să spună ce caută. Pentru că plecase de la supoziţia că acela trebuia să fie locul, i se descrisese drumul spre docurile plutitoare. În portul din Vancouver existau docuri de toate mărimile, chiar până la al doilea doc plutitor din lume ca mărime, cel care ridica peste 50 000 de tone. Dar spre surpriza lui, când întrebările deveniseră mai concrete, silit fiind de împrejurări, s-a trezit îndrumat spre docurile uscate, acele bazine artificiale ale porturilor, etanşeizate prin ecluze înainte de a pompa apa afară. Într-un târziu, după ce se rătăcise de două ori, ajunse. Îşi parcă maşina la umbra unei clădiri lungi de birouri, îşi aruncă pe umăr geanta sport doldora de tot felul de lucruri şi merse de-a lungul grilajului până găsi o poartă glisantă întredeschisă. Se strecură înăuntru.

În faţa lui se întindea o suprafaţă pavată cu piatră, delimitată lateral de barăci. Din spatele lor, suprastructura uriaşului vapor părea să se înalţe direct din pământ. *Barrier Queen.* Stătea într-un bazin lung de mai bine de 250 de metri. De ambele părţi se ridicau macarale pe şine. Reflectoare puternice luminau terenul. Nu se vedea ţipenie de om.

În timp ce traversa spaţiul luminat, aruncând priviri în toate părţile, se întrebă dacă acţiunea sa nu era cumva prea hazardată. Vaporul se afla pe uscat de săptămâni întregi. Excrescenţele, cu tot ce se afla ascuns între ele, fuseseră probabil îndepărtate. Eventualele resturi din deschizături şi în crăpături se vor fi uscat de mult. Puţin probabil să mai fi rămas ceva din chestia aia din scoici. În fond, Anawak nu ştia foarte bine ce ar putea scoate la iveală o nouă examinare a lui *Barrier Queen.* Mergea la noroc, avea doar o vagă speranţă. Dacă găsea ceva ce putea fi de folos la Nanaimo, va încerca să-l ia. Dacă nu, atunci jertfise aventurii o seară din viaţa lui.

Chestia aia de pe carenă.

Fusese mică, cel mult cât un calcan sau cât o sepie. Organismul emisese un fulger luminos. Multe vieţuitoare ale mării făceau asta – moluşte, meduze, peşti oceanici. Cu toate acestea, Anawak era convins că revăzuse acea lumină atunci când studiase împreună cu Ford înregistrările URA. Norul luminos era mult mai mare decât prima dată, însă ceea ce se întâmplase în interiorul norului îi amintea în mod frapant de aventura lui de sub carena lui *Barrier Queen.* Dacă era vorba într-adevăr de una şi aceeaşi formă de viaţă, atunci lucrurile deveneau

cu adevărat palpitante. Căci ceea ce se descoperise în capetele balenelor, substanța de pe carena vaporului și vietatea care fugise păreau a fi identice.

Balenele sunt doar o parte a problemei, cea pe care o vedem.

Privi în jurul lui cu atenție sporită și zări ceva mai departe câteva mașini de teren parcate în fața unei barăci. Geamurile barăcii erau luminate. Anawak se opri. Erau vehicule ale armatei. Ce făcea armata aici? Își dădu brusc seama că stătea în mijlocul unui teren puternic luminat și fugi, aplecat, mai departe. Se opri abia la marginea docului uscat. Prezența vehiculelor militare îl preocupa atât de tare, încât rămase timp de câteva secunde cu ochii la bazin, fără să înțeleagă ceea ce vedea. Apoi căscă ochii de mirare. Uită de vehicule și se duse și mai aproape.

Docul era plin cu apă.

Barrier Queen nu era deloc pe uscat. Acolo unde, pe dispozitivele de oprire, ar fi trebuit să se vadă chila, se încrețeau valuri minuscule. Oglinda apei se afla la cel puțin opt până la zece metri deasupra fundului docului.

Anawak se lăsă pe vine și privi cu atenție apa neagră.

De ce o lăsaseră la apă? Terminaseră reparația cârmei? Dar atunci ar fi putut scoate vasul afară.

Se gândi.

Și dintr-odată știu de ce.

Surescitat, trânti cu zgomot geanta de pe umăr de pământ. Privi speriat de-a lungul debarcaderului pustiu. Cerul se întuneca văzând cu ochii. Lumina alb-verzuie a proiectoarelor strălucea rece de-a lungul docului. Se opri să audă zgomot de pași, dar era liniște, doar zgomotele orașului răzbeau până la el aduse de vânt.

Acum, văzând bazinul inundat, începu să se întrebe dacă nu cumva făcea o greșeală. Enervarea pe care o simțea față de secretomania statului-major de criză îl adusese aici, însă cine era el să le pună deciziile la îndoială? Ce făcea el aici era o acțiune gen Rambo, care probabil că îl și depășea. La asta nu se gândise înainte.

Pe de altă parte era deja aici și, la urma urmei, ce se putea întâmpla? În douăzeci de minute va dispărea la fel de neobservat cum venise. Și va fi cu ceva mai deștept.

Anawak deschise geanta sport. Totul era pregătit. Nu exclusese eventualitatea unei scufundări. Dacă *Barrier Queen* s-ar fi aflat în docul plutitor, ar fi trebuit să se apropie dinspre larg. Dar așa era mai simplu.

Așa era perfect!

Scăpă de blugi și de restul hainelor, scoase masca, labele și lanterna, și un recipient pe care și-l legă în jurul taliei. Cuțitul de la picior îi completă echipamentul. De oxigen nu avea nevoie. Geanta o ascunse sub un bolard. Alergă de-a lungul bazinului cu echipamentul sub braț, până ajunse la o scară îngustă care ducea în jos. Aruncă o ultimă privire de-a lungul debarcaderului. În baracă lumina ardea în continuare. Pe afară nu se vedea nimeni. Fără să scoată vreun sunet, coborî rapid scările, își puse masca și labele, și se lăsă să alunece în apă.

Îl cuprinse un frig pătrunzător. Fără protecția neoprenului trebuia să se grăbească, dar oricum nu avea de gând să rămână mult timp jos. Se scufundă și începu să se îndrepte spre chilă, dând puternic din labe și ținând lanterna aprinsă. Apa era ceva mai limpede ca atunci când se scufundase în bazinul portului și văzu cu claritate coca de oțel în fața sa. În lumina lanternei, vopseaua strălucea într-un roșu puternic. Atinse cu degetele suprafața lucioasă, așteptă un moment, apoi se împinse și înotă mai departe.

Câteva minute mai târziu, peretele bordului dispăru sub un strat gros de scoici.

Fascinat, continuă să înoate. Chila era și acum acoperită de o crustă groasă. După ce parcurse jumătate din distanța spre prora, i se păru că parcă excrescențele s-ar mai fi înmulțit. Deci asta era. Nu le îndepărtaseră deloc. Le studiau dimpreună cu tot ce mai era ascuns în ele direct pe vapor. De aceea se afla *Barrier Queen* în docul uscat, pentru că, spre deosebire de docurile plutitoare, acesta putea fi închis ermetic astfel încât nimic să nu scape. Transformaseră *Barrier Queen* într-un laborator. Și, pentru ca tot ce crescuse pe vas și ce trăia înăuntru să poată supraviețui, inundaseră docul.

Brusc își dădu seama ce era cu vehiculele militare. Dacă Nanaimo, institut civil, fusese dat la o parte, asta putea să însemne un singur lucru. Armata se ocupa acum de cercetări. Evenimentele urmau să se desfășoare departe de ochii publicului.

Anawak ezită. Se îndoi din nou de decizia sa. Încă mai avea timp să plece. Dar alungă gândul. Nu avea nevoie de mult timp. Scoase repede cuțitul și începu să desprindă scoicile. Era atent să nu strice carapacea, desprindea animalele introducând lama cu atenție sub piciorul musculos și smulgându-le printr-o mișcare energică, acționând concentrat și sistematic. O scoică după alta luau drumul recipientului de colectare. Bun. Oliviera îl va îmbrățișa.

Nevoia de a respira îl copleși. Anawak băgă cuțitul la loc și se ridică la suprafață să respire. Aerul rece îi pătrunse în plămâni. Deasupra lui se înălța întunecat și abrupt peretele bordului. Respiră de câteva ori profund. Urma să caute un loc asemănător celui în care îi ieșise în cale fulgerul acela. Poate în stratul de pe vas mai erau și alte ființe asemănătoare. De data asta va fi pregătit.

Când era gata să se scufunde din nou, auzi niște pași ușori.

Se întoarse și privi în sus spre peretele bazinului. La jumătatea distanței între doi stâlpi cu reflectoare se vedeau două siluete.

Priveau în jos.

Fără zgomot, se lăsă să alunece sub apă. Probabil că erau paznicii. Sau doi muncitori întârziați. În mod sigur, o grămadă de oameni aveau motive să treacă pe aici la ora asta. Va trebui să fie atent la plecare.

După care își dădu seama că îi puteau vedea lumina lanternei sub apă.

O stinse. Fu cuprins de întuneric.

Ce prostie! Încotro mergeau ăia doi? Se îndreptau spre pupa. Poate reușea să înoate până la prora și să-și continue cercetarea acolo. Porni

la drum dând din labe în ritm constant. După un timp ieşi la suprafaţă, se întoarse pe spate şi inspiră cu privirea aţintită pe zidul cheiului, unde nu se vedea nimeni.

În dreptul ancorei se scufundă din nou. Degetele îi pipăiau prudente peretele bordului. Şi aici, scoicile formau excrescenţe bizare. Căută o crăpătură sau o adâncitură mai mare, însă nu găsi nimic asemănător. Cel mai bine era să umple cutia cu alte scoici şi să dispară urgent. În graba lui, desprindea animalele cu mai puţină atenţie. Mâinile îi tremurau. Toată acţiunea era diletantă. Îi era îngrozitor de frig, iar vârfurile degetelor nu mai simţeau nimic.

Vârfurile degetelor...

Îşi dădu seama dintr-odată că şi le putea vedea. Privi în jos spre el. Îşi vedea şi braţele, şi picioarele. Luminau. Nu, apa începuse să lumineze. Era fluorescentă, de un albastru-închis.

Dumnezeule, îşi spuse Anawak în gând.

În momentul următor o lumină puternică îl orbi. Ridică instinctiv braţele, ferindu-şi ochii. Fulgere de lumină. Norul. Ce se întâmpla cu el? În ce se băgase oare?

Însă nu era un fulger de lumină. Lumina orbitoare rămase aprinsă. Anawak îşi dădu seama că era luminat de un reflector de sub apă. Alte reflectoare se aprindeau de-a lungul fundului docului. Scăldau carena lui *Barrier Queen* într-o lumină crudă. Văzu cu claritate crustele brăzdate, deluroase de scoici şi se cutremură.

El era cel vizat. Îl descoperiseră!

O clipă nu ştiu ce să facă. Dar nu avea decât o opţiune. Trebuia să ajungă înapoi la pupa, unde era scara pe care coborâse şi unde îl aştepta geanta lui. Trecu în viteză pe lângă luminile orbitoare, cu inima bătându-i nebuneşte. În urechi îi vâjâia apa. Nu mai avea aer, dar nu voia să iasă la suprafaţă până nu va ajunge la scară.

Aici era, în zigzag spre fundul docului.

Se prinse cu mâinile de bare şi se trase în sus. De sus auzea strigăte puternice şi tropăit de picioare. Îşi dădu jos rapid labele şi masca, îşi prinse lanterna la brâu şi se furişă aplecat până reuşi să privească peste marginea bazinului.

Trei ţevi de armă erau îndreptate asupra sa.

În baracă îi dădură o pătură. Încercase să le explice soldaţilor că era membru al statului-major de criză, dar aceştia nici nu ascultau ce are de spus. Sarcina lor era să îl reţină. După ce se lămuriseră că nu opunea rezistenţă şi nici nu încerca să scape, îl duseseră în baracă unde aşteptau şi mai mulţi soldaţi împreună cu un ofiţer de serviciu, care îl bombardă cu întrebări. Anawak ştia că nu are nici un rost să îi spună poveşti. Oricum nu aveau să îi dea drumul. Aşa că spuse cine era şi ce căuta aici – pe scurt, spuse adevărul.

Ofiţerul îl ascultă gânditor.

– Vă puteţi legitima? îl întrebă.

Anawak scutură din cap.

– Actele îmi sunt în geantă, afară. Pot merge să o aduc.

– Spuneți-ne doar unde e geanta.

Le descrise soldaților locul în care își lăsase geanta sport. Cinci minute mai târziu, ofițerul îi ținea în mână cartea de identitate și îl studia cu atenție.

– Dacă actele dumneavoastră nu sunt false, atunci vă numiți Leon Anawak, cu domiciliul în Vancouver...

– Asta spun și eu de nu știu când.

– De spus, se spun multe. Doriți o cafea? Păreți cam înghețat.

– *Sunt* cam înghețat.

Ofițerul se ridică de la birou, merse la un automat și apăsă un buton. Un pahar de carton ieși prin partea de jos și se umplu cu un lichid aburind. Anawak bău cu înghițituri mici, simțind un pic de căldură cuprinzându-i corpul înghețat.

– Nu știu ce să cred despre povestea dumneavoastră, spuse ofițerul plimbându-se încet în jurul lui Anawak. Dacă faceți parte din statul-major de criză, atunci de ce nu ați depus cerere?

– Întrebați-i pe șefii dumneavoastră. De săptămâni întregi încerc să iau legătura cu Inglewood.

Ofițerul se încruntă.

– Sunteți colaborator independent al statului-major?

– Da.

– Înțeleg.

Anawak privi în jurul lui. Presupuse că încăperea asta mobilată cu scaune și mese prăpădite servea drept cameră pentru muncitorii de la doc, aflați în pauză. Acum fusese transformată într-un punct de comandă provizoriu.

Estimase greșit întreaga situație.

– Și acum? întrebă Anawak.

– Acum? Ofițerul se așeză în fața lui și își încrucișă degetele. Sunt nevoit să vă rog să rămâneți deocamdată aici. Cazul nu este așa de simplu. Vă aflați într-o zonă militară interzisă.

– Nu este nici un indicator nicăieri, dacă îmi permiteți să observ.

– Dar nu este nici un indicator care să permită accesul, doctore Anawak.

Anawak încuviință din cap. Se lamenta degeaba. Fusese o idee stupidă. Sau poate că nu, aflase oricum că armata lucra la problemă, că studia și menținea în viață organismele de pe carena vasului. Scoicile pe care le adunase pentru Oliviera nu vor ajunge probabil niciodată la Nanaimo, dacă blocajul de informații se menținea.

Ofițerul scoase aparatul de emisie-recepție de la brâu și purtă un scurt dialog.

– Să știți că aveți noroc, spuse apoi. Va veni cineva să se ocupe de dumneavoastră.

– De ce nu îmi luați datele de identitate și nu mă lăsați să plec?

– Nu este chiar așa de simplu.

– Nu am făcut nimic ilegal, spuse Anawak. Nu suna prea convingător ce spunea, nici măcar în urechile lui.

– Şi membrii statului-major pentru criză trebuie să respecte regulile, zise ofiţerul zâmbind. În sens civil.

Ofiţerul părăsi încăperea. Anawak rămase în baracă, împreună cu soldaţii. Nu vorbeau cu el, însă nu-l scăpau din ochi. Începu să se încălzească, de la cafea şi de furie că o dăduse în bară. Se purtase ca ultimul idiot. Singura consolare era speranţa că va primi nişte informaţii de la cel care va sosi pentru „a se ocupa" de el.

Trecu o jumătate de oră de aşteptare. Apoi auzi un elicopter apropiindu-se. Întoarse capul şi privi pe geamul care dădea spre bazinul portului. În interiorul barăcii pătrunse lumina. Un reflector puternic plutea la mică distanţă deasupra apei. Când elicopterul zbură în picaj peste clădire, huruitul rotoarelor deveni asurzitor şi se transformă apoi într-un păcănit ritmic. Aparatul ateriză.

Anawak oftă. Acum va trebui să spună totul de la început. Cine era şi ce căuta aici.

Se auziră paşi. Fragmente de conversaţie pătrundeau până la el. Intrară doi soldaţi, urmaţi un ofiţer.

– Aveţi musafiri, doctore Anawak.

Ofiţerul făcu un pas lateral. Conturul unei alte persoane apăru în dreptul uşii luminate. Anawak o recunoscu imediat. Se opri scurt în prag, de parcă ar fi vrut să-şi facă o părere de ansamblu. Apoi se apropie până ce se aflară faţă în faţă. Anawak privi în ochii albaştri. Două acvamarine pe o faţă asiatică.

– Bună seara, spuse o voce înceată, cultivată.

Era generalul comandant Judith Li.

3 mai

Thorvaldson, platforma continentală norvegiană

Clifford Stone văzuse lumina zilei în Scoţia, la Aberdeen, fiind al doilea dintre cei trei copii ai familiei. Îşi pieduse deja orice drăgălăşenie din primul an de viaţă. Era mic, slab şi urât într-un fel prea puţin copilăresc. Familia îl trata cu răceală, de parcă ar fi fost un accident penibil, care devine cu atât mai neînsemnat cu cât e discutat mai puţin. Lui Clifford nu i se încredinţaseră responsabilităţile primului născut şi nici nu se bucurase de răsfăţurile drăgăstoase rezervate surorii sale mai mici. Nu se putea spune nici că era tratat prost, în fond nu îi lipsea nimic.

Doar căldura şi atenţia.

Nu avea niciodată senzaţia că i-ar depăşi pe ceilalţi în ceva.

Copil fiind, nu-şi găsi nici un prieten şi mai târziu, la optsprezece ani, când începu să-i cadă părul, nu găsi nici o prietenă. Nu păru să intereseze pe nimeni nici că-şi luase bacalaureatul cu brio. Coordonatorul cursului îi înmână diploma de absolvire cu oarecare mirare, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată pe băiatul insignifiant, cu ochi negri, flămânzi. Rezultatele erau foarte bune, aşa că îl salută prietenos pe Stone, îi zâmbi scurt şi în clipa următoare îi uită chipul îngust.

Stone studie ingineria şi se dovedi a fi foarte talentat. În cele din urmă, aproape peste noapte, avu parte de recunoaşterea pe care şi-o dorise dintotdeauna. Dar care rămase limitată la existenţa sa profesională. Stone cel din viaţa privată se estompa văzând cu ochii, nu atât pentru că n-ar fi vrut nimeni să aibă de-a face cu el, ci pentru că el singur nu-şi îngăduia să aibă o viaţă privată. Gândul la intimitate îl speria. Viaţa particulară însemna să redevină neimportant. În timp ce Clifford Stone inginerul, cel cu mintea ascuţită, făcea carieră la Statoil, el începu să-l desconsidere pe bărbatul chel care mergea seara singur acasă pentru temerile acestuia, negându-i, în cele din urmă, orice drept la existenţă.

Concernul deveni viaţa sa, familia sa, împlinirea sa, tocmai pentru că îi oferea lui Stone ceva ce acasă nu trăise niciodată. Sentimentul de a fi mai bun decât ceilalţi. De a fi în faţă. Era o senzaţie ameţitoare şi cu toate acestea chinuitoare, o goană continuă. Cu timpul, Stone începu să fie atât de stăpânit de patima avantajului ultimativ, încât nu se mai putea bucura cu adevărat de nici unul din succesele sale,

pentru că nici nu știa cum sau cu cine se sărbătorește un succes. Odată ce-și atingea un scop, era incapabil să se oprească. Se întrecea pe sine însuși, ca un apucat. Dacă s-ar fi oprit ar fi însemnat poate să-și arunce privirea asupra unui băiat firav, cu trăsături ciudat de mature, care fusese ignorat atâta timp, încât ajunsese să se ignore singur. Și Stone nu se temea de nimic mai tare decât de privirea propriilor ochi întunecați și flămânzi.

Cu câțiva ani în urmă, Statoil înființase un resort care se ocupa exclusiv cu testarea noilor tehnologii. Stone își dădu repede seama de șansele trecerii iminente la fabricile autonome de forare. După ce prezentase conducerii concernului o serie de propuneri, aceasta îl însărcinase, în cele din urmă, cu construirea unei fabrici pe fundul oceanului, construită de renumita firmă norvegiană de tehnologie FMC Kongsberg. La vremea aceea existau deja o serie întreagă de fabrici subacvatice, însă prototipul Kongsberg era un sistem complet nou, extrem de economic și menit să revoluționeze forarea *offshore*. Construcția era realizată cu știința și cu acordul guvernului norvegian, cu toate că, oficial, nici nu avusese loc. Stone știa că darea în folosință a fabricii fusese o acțiune cam pripită. Greenpeace în special ar fi insistat să se mai facă o serie de teste suplimentare. Teste care ar fi durat luni și chiar ani. Suspiciunea era de înțeles, forarea petrolieră ocupa un loc de frunte în statistica eșecurilor umane și morale. Nici un alt grup de interese nu împânzise așa de tare planeta, sufocând-o, ca așa-numitele necesități vitale ale concernelor de uleiuri minerale. Așa că proiectul rămase secret. Nici atunci când Kongsberg prezentă fabrica pe internet sub forma unui studiu de concept, nu se făcu public faptul că Statoil o dăduse de mult în folosință. Pe fundul oceanului lucra o fantomă, care nu le răpea constructorilor săi somnul pentru simplul motiv că funcționa ireproșabil.

Stone nici nu se așteptase la altceva. După nenumărate seturi de teste, era cu adevărat convins că exclusese orice risc. Ce ar fi adus nou eventualele teste suplimentare? Ar fi alimentat mentalitatea tergiversării, pe care credea că o sesizează în structurile concernului de sub patronajul statului și pe care Stone o disprețuia, ca pe tot și pe toți cei care ezitau. Și apoi, doi factori excludeau categoric orice așteptare suplimentară. Primul era șansa sesizată de Stone de a putea prinde drum liber spre birourile mai spațioase ale conducerii manageriale, tocmai prin calitatea sa de pionier al tehnologiei. Al doilea era acela că petrolul părea să fi pierdut războiul peste tot, în ciuda instrumentalizării politicii internaționale și a intervenției armate în relațiile de guvernare ale unor state suverane. La urma urmei, nu avea importanță când apărea ultima picătură de petrol, era mai important când extracția devenea nerentabilă. Evoluția tipică a rentabilității unui izvor urma cuminte legile fizicii. După prima forare, petrolul țâșnea cu presiune și uneori curgea în valuri decenii întregi. Cu timpul însă, presiunea scădea. Pământul părea că nu vrea să mai dea drumul petrolului, îl ținea prins în pori minusculi prin presiune capilară, și ceea ce inițial ieșise de bunăvoie, acum trebuia să fie scos cu bătaie de cap și

cu cheltuieli enorme. Cantitatea extrasă scădea rapid, cu mult timp înainte de epuizarea zăcământului. Oricât de mult ar mai fi fost acolo jos, din momentul în care efortul depus pentru extragerea acestui petrol înghiţea mai multă energie decât producea, era mai bine să fie lăsat în pământ.

Acesta era unul din motivele pentru care, la sfârşitul mileniului doi, experţii în energie se înşelaseră în asemenea măsură, încât declaraseră rezervele fosile ca fiind asigurate pentru câteva decenii. La drept vorbind, aveau dreptate. Pământul era saturat cu petrol. Dar fie nu ajungeai la el, fie ceea ce scoteai nu merita efortul depus.

Această dilemă dusese la începutul mileniului trei la crearea unei situaţii fantomatice. OPEC, declarat mort în anii optzeci, sărbătorea o renaştere în stil zombi. Nu pentru că ar fi rezolvat dilema, ci pur şi simplu pentru că dispunea de rezerve mai mari. Statelor nordice, care nu doreau ca OPEC să le dicteze preţurile, nu le rămânea altceva de făcut decât să scadă dramatic costurile de producţie şi în rest să asalteze oceanul cu sisteme complet automatizate. Oceanul, la rândul lui, taxa interesul nou trezit cu o serie întreagă de probleme, începând cu valori extreme de presiune şi temperatură, însă promiţând un al doilea Eldorado celui care le va rezolva. Nu pentru totdeauna, însă destul de mult timp pentru o branşă care trăia de pe urma faptului că lumea rămăsese dependentă într-un mod aproape bolnăvicios de petrol şi de gaze.

Stone, a cărui întreagă viaţă fusese guvernată de nevoia de a se afla în frunte, concepuse atunci o expertiză, forţase dezvoltarea prototipului şi recomandase construcţia, iar Statoil îi urmase sfatul. Peste noapte, îi crescuseră cu generozitate atât domeniul de competenţe, cât şi limita de credit. Avea contacte excelente cu firmele de dezvoltare şi reuşea să obţină prioritate pentru dorinţele şi nevoile lui Statoil. Era tot timpul conştient că dansează pe o sârmă subţire. Dar câtă vreme nimeni nu se lua de concern, el continua să fie în ochii conducerii un conchistador bine-venit. Dacă trebuiau date explicaţii mai serioase, el urma să fie cel sacrificat. Cel mai bun om era totdeauna şi cel mai bun vinovat. Stone ştia că trebuie să ocupe rapid un scaun de conducere, înainte să-i vină cuiva ideea să-l sacrifice. Odată ce numele său va însemna inovaţie şi profit, toate uşile i se vor deschide. Mai rămânea doar întrebarea: prin care din ele va dori să păşească?

Cel puţin aşa îşi imaginase el problema.

Şi acum se afla pe vaporul ăsta blestemat.

Nu ştia pe cine să fie mai supărat. Pe Skaugen, care îl trădase, sau pe sine însuşi. Nu acceptase regulile jocului? De ce era supărat? Se întâmplase şi gata. Cea mai nefavorabilă dintre variante. Fiecare trebuia să-şi asigure spatele. Skaugen ştia mult prea bine că evenimentele dezastruoase de pe coastă vor ajunge mai devreme sau mai târziu la opinia publică. Nimeni nu-şi permitea să tacă mult timp, altfel risca să fie deconspirat. Ancheta Statoil printre concerne declanşase evenimente care nu mai puteau fi oprite. Acum cu toţii exercitau presiuni unii asupra altora. Acum când plutea în aer catastrofa iminentă la nivel

mondial, înțelegerile conspirative nu mai erau posibile. Singura întrebare era cine reușea în această situație spinoasă să ia curba în mod elegant și cine era cel sacrificat.

Stone fierbea de furie. Văzându-l pe Skaugen cum făcea pe omul bun, i se făcuse greață. Cu atât mai mult cu cât Skaugen era cel mai rău dintre toți. Jocul lui era mult mai perfid decât orice și-ar fi putut imagina Clifford Stone în cele mai negre momente ale lui. Care fusese greșeala lui, de fapt? Bineînțeles că se mișcase într-un spațiu de acțiune mai larg, însă de ce? Sigur că i se dăduse libertate de mișcare! Era ridicol, nici măcar nu profitase ca lumea de ea. Un vierme necunoscut, ei și? Bineînțeles că „uitase“ idioțenia aia de raport. Nici un vierme nu reprezentase vreodată vreun pericol pentru navigația pe mare sau pentru insulele de forare. Mii de vapoare treceau în fiecare zi printre miliarde de ființe ce alcătuiau planctonul. Rămâneau cumva în port, din pricina vreunei specii noi de raci, care se descopereau tot mereu?

Apoi chestia cu hidrații. De râsul lumii. Scăpările de gaz se situaseră, fără excepție, în zona verde. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi prezentat acest raport? Birocrați nenorociți, care scurmau în ce se servea fierbinte, până când transformau totul în terci sleit, ar fi amânat construirea, fără nici un motiv.

Sistemul e de vină, își spuse Stone înverșunându-se. În frunte cu Skaugen și cu bigotismul lui nenorocit. Gașca de la conducere, care îl bătea rânjind pe umăr și îi spunea cât de grozav e, camarade, ține-o tot așa, dar nu te lăsa prins, că atunci noi nu știm nimic, ei erau de vină pentru necazul lui nemeritat. Și Tina Lund, și ea era de vină, se gudurase pe lângă Skaugen pentru jobul ăsta, probabil că se culca cu dobitocul ăla! Da, asta era. Cu el, cu Stone, s-ar fi culcat vreodată? Curva dracului. Ar fi trebuit să se prefacă și recunoscător, când vaca aia proastă a intervenit pentru el și când Skaugen i-a dat șansa de a-și recupera fabrica pierdută. Și cu șansa asta era clar. Nu era o șansă, ci o capcană. Toți, absolut toți îl trădaseră!

Dar o să le arate el! Clifford Stone nu era nici pe departe terminat. Orice s-ar fi întâmplat cu fabrica, va afla și va rezolva. Atunci se va vedea cine are ceva de ascuns.

El însuși va urmări problema.

Personal!

Între timp, *Thorvaldson* scanase cu sonarul locul de amplasare a fabricii. Instalația rămânea în continuare dispărută. Acolo unde se aflase, morfologia pământului părea să se fi schimbat. Se căsca o groapă care în urmă cu câteva zile nu existase. Stone nu putea să nege că îl cuprindea frica la gândul adâncimii, la fel cum pățeau echipajul și echipa tehnică. Dar își înfrânse teama. Nu se gândea decât la scufundare și la felul în care va deconspira el totul la final.

Clifford Stone. Neînfricatul. Omul faptei!

Pe puntea dinspre pupă a lui *Thorvaldson,* batiscaful aștepta să îl coboare la nouă sute de metri adâncime. Bineînțeles că ar fi trebuit să trimită întâi robotul în recunoaștere. Jean-Jacques Alban și toți cei de

la bord insistaseră în sensul ăsta. *Victor* dispunea de camere excelente, de un braț ultrasensibil și de toate instrumentele necesare unei evaluări rapide a datelor. Dar făcea mai multă impresie dacă mergea personal. Cei din concern vor pricepe că un Clifford Stone nu făcea lucrurile pe jumătate. Pe de altă parte nu împărtășea concepția lui Alban. Pe vasul *Sonne* discutase cu Gerhard Bohrmann despre călătoriile cu batiscafurile cu echipaj. Bohrmann coborâse cu legendarul *Alvin* în apele Oregonului. Ochii îi căpătaseră o expresie visătoare când își povestise impresiile. Îi spusese așa:

– Am văzut mii de înregistrări video. Înregistrări ale roboților, toate foarte impresionante. Dar să stai tu însuți acolo înăuntru, să fii tu însuți acolo jos, această tridimensionalitate, nu aș fi crezut niciodată că ar putea fi astfel. Este incomparabil.

Mai spusese și că nici o mașină nu va putea înlocui vreodată simțurile și intuiția omului.

Stone rânji feroce.

Mingea era în terenul lui. Acționase iscusit. Grație contactelor sale excelente, făcuse rost rapid de batiscaf. Era vorba despre un DR 1002, un Deep Rover al firmei americane Deep Ocean Engineering și făcea parte dintre aparatele mici și ușoare ale unei generații complet noi. O sferă complet transparentă se odihnea pe niște tălpi viguroase din care creșteau două brațe cu mai multe articulații. În interior erau două locuri ce păreau confortabile, cu elemente de comandă dispuse pe lateral. Stone fu foarte mulțumit de alegerea lui, când păși lângă Deep Rover. Era cuplat la parâmele consolei și așezat pe capră, astfel încât te puteai târî în interior prin chepeng. Pilotul, un aviator puternic, pensionat, căruia toți îi spuneau Eddie, era deja înăuntru și verifica instrumentele. Ca întotdeauna înaintea lăsării la apă a unui batiscaf, pe puntea dinspre pupă era o viermuială de marinari, tehnicieni și oameni de știință. Stone privi în jurul său căutând ceva. Îl zări pe Alban și îl fluieră.

– Unde este fotograful? strigă nerăbdător. Și individul cu camera?

– N-am idee, răspunse Alban apropiindu-se. Adineaori l-am văzut pe cameraman furișându-se pe undeva.

– Atunci ar bine să se furișeze înapoi, lătră Stone. Nu coborâm până nu imortalizăm momentul!

Alban își încreți fruntea și privi spre largul mării. Ziua era cețoasă, cu vizibilitate slabă.

– Pute, spuse el.

– Din cauza metanului, ridică Stone din umeri.

– E tot mai rău!

Deasupra mării mirosea într-adevăr a sulf. Dacă aici sus mirosea în halul ăsta, jos trebuie să fi scăpat o grămadă de gaz. Văzuseră cu toții ce se întâmplase pe coastă, văzuseră viermii și bulele care se ridicau. Nimeni nu voia sau nu putea să-și facă o imagine despre ce se afla la capătul acestui proces, însă în mod clar nu era un semn bun dacă toată marea mirosea, de parcă ar fi explodat un întreg transport de bombe sufocante.

– Asta se rezolvă, spuse Stone.

Alban îl privi.

– Ascultaţi, Stone, în locul dumneavoastră eu nu aş face asta.

– Ce?

– Scufundarea.

– Aiurea! Stone privi furios în jurul lui. Unde e afurisitul ăla de fotograf?

– E prea riscant.

– Da de unde!

– În afară de asta, barometrul cade. Cade încontinuu. Vine furtuna.

– Furtuna nu afectează batiscaful, eu trebuie să vă explic asta? Coborâm şi gata.

– Stone, idiot ce sunteţi! De ce faceţi asta?

– Pentru că astfel vom avea o privire de ansamblu mai exactă şi mai rapidă, îl lămuri Stone. Ce Dumnezeu, Jean, nu fiţi aşa de fricos! Nimic nu strică cutia asta, cu atât mai puţin nişte viermi. Aparatul atinge patru kilometri adâncime...

– La patru mii de metri învelişul cedează, îl corectă Alban sec. Şi aparatul are voie să coboare până la o mie.

– Ştiu şi eu asta. Şi ce? Vrem să coborâm până la nouă sute, cine vorbeşte de patru mii? Ce ar putea să se întâmple, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu ştiu. Ştiu doar că fundul mării s-a schimbat şi că în coloana de apă pătrunde tot mai mult gaz. Sonarul nu poate localiza fabrica, nu avem nici cea mai mică idee ce ar putea fi acolo jos.

– Poate a alunecat ceva. Sau s-a prăbuşit. În cel mai rău caz, fabrica noastră s-a deplasat un pic. Se întâmplă.

– Poate că da.

– Aşadar, unde e problema?

– Problema este că şi un robot ar putea face asta, răspunse Alban enervat. Dar vreţi neapărat să faceţi pe eroul.

Stone arătă cu două degete spre ochi.

– Cu ăştia doi pot estima cel mai bine ce se întâmplă. Înţelegeţi? Direct la faţa locului. Aşa se rezolvă problemele, te duci şi le apuci de coarne.

– Bine. OK.

– Deci, când coborâm? Stone privi la ceas. A, în jumătate de oră. Nu, douăzeci de minute. Minunat!

Îi făcu semn cu mâna lui Eddie, care se afla deja în barcă. Pilotul ridică scurt mâna şi se dedică în continuare consolei. Stone rânji.

– De fapt, ce vreţi de la mine? Avem cel mai bun pilot pe care l-am găsit. Şi la nevoie pilotez singur chestia asta.

Alban nu răspunse nimic.

– Deci ne-am lămurit. Bine. Vreau să mai parcurg o dată planul scufundării. Dacă e ceva, sunt în cabina mea. Şi vă rog, Jean, aduceţi-i odată pe nenorociţii ăia cu filmatul. Dacă nu au căzut peste bord, atunci să-i aduceţi.

Trondheim, Norvegia

Apă de toaletă, chibzui Johanson.

Era oare posibil să i se fi terminat apa de toaletă? Imposibil. El era Sigur Johanson, depozitarul lucrurilor frumoase. Vinul și cosmeticele pur și simplu nu se terminau. Trebuia să mai aibă pe undeva o sticlă de *Kiton Eau de Toilette.*

Se întoarse nerăbdător în baie și cotrobăi prin dulăpiorul de la oglindă. Știa că se apropia ora de plecare. Elicopterul îl aștepta pe terenul de aterizare al institutului de cercetare, pentru a-l duce la întâlnirea cu Weaver. Însă pentru el, care punea preț pe dezordinea studiată, făcutul bagajelor era cu mult mai complicat decât pentru un om ordonat. Oamenii ordonați nu se complicau atât ca să greșească nuanța jachetei în modul cel mai inspirat.

O găsi ascunsă după două cutii cu pomadă.

Împachetă sticla în geanta de cosmetice, pe aceasta o înghesui în geanta de voiaj, împreună cu un volum de versuri de Walt Whitman și o carte despre vinul Porto și închise cataramele. Era o geantă scumpă în stilul bagajelor de mână, cum obișnuia să folosească nobilimea londoneză pentru ieșirile la țară, la începutul secolului al XIX-lea. Curelele de piele erau cusute de mână și faptul că mânerul era puțin tocit era categoric pe placul lui Johanson.

Ziua a cincea!

Își luase CD-ul? Înregistrase unul cu datele care documentau ideea lui despre planul mai mare. Poate va avea ocazia să îl discute cu jurnalista. Se mai uită o dată.

Era în bagaj, îngropat sub șosete și cămăși.

Părăsi casa de pe Kirkegata cu pași ușori și se urcă în mașina de teren de pe partea cealaltă a străzii. Din nu se știe ce motiv nu-și găsea starea obișnuită de dis-de-dimineață, era mânat de o sete de acțiune aproape isterică. Înainte de a porni motorul, mai cercetă o dată cu privirea fațada casei. Mâna dreaptă, cu cheia între degetul mare și arătător, i se oprise chiar în dreptul contactului.

Brusc, știu ce îl mâna de la spate.

Încerca să nu se gândească la ce va urma. Să acționăm pentru a nu fi obligați să gândim. Să fluierăm în pădure. Tra-la-la-la-la, cineva?

Deasupra Trondheimului se lăsase o ceață umedă, care ștergea toate contururile. Chiar și casa lui de pe cealaltă parte i se părea mai ternă ca de obicei. Aproape ca o pictură.

Ce se întâmplă cu lucrurile pe care le iubim?

De ce stătuse atâta vreme în fața tablourilor lui van Gogh, cuprins de atâta pace, de parcă nu ar fi fost pictate de un paranoic disperat, ci de un om absolut fericit?

Pentru că nimic nu putea distruge impresia.

Bineînțeles că un tablou putea fi distrus. Dar atâta timp cât exista, clipa aceea surprinsă în ulei era eternă. Floarea-soarelui nu se va ofili niciodată. Pe podul feroviar de la Arles al lui Langlois nu vor cădea bombe. Nimic nu-i putea răpi motivului pictat consecvența, nici dacă

era pictat altceva peste el. Originalul de dedesubt rămânea viu. Îngrozitorul rămânea în continuare îngrozitor, frumosul nu-şi va pierde niciodată frumuseţea. Chiar şi portretul bărbatului cu trăsături aspre şi cu pansamentul alb peste ureche, care se uita cu ochii adânciţi în orbite spre privitor, avea ceva odihnitor, pentru că în tablou nu putea deveni şi mai nefericit, pentru că nici măcar nu putea îmbătrâni. Întruchipa eternitatea clipei. Învinsese. Triumfase în cele din urmă asupra profitorilor şi ignoranţilor, pur şi simplu îi păcălise graţie pensulei şi geniului său.

Johanson îşi privi casa.

De ce nu poate rămâne cum este acum? îşi spuse. De-ar fi un tablou, iar eu să fac parte din el!

Însă nu trăia într-un tablou şi nici într-o galerie, care să poată trece în revistă scene din viaţa lui. Casa de lângă lac ar fi fost un tablou minunat; lângă el, portretul fostei sale soţii şi ale celorlalte femei pe care le cunoscuse, câteva cu prietenii lui şi bineînţeles unul al Tinei Lund. Din partea lui, braţ la braţ cu Kare Sverdrup. Da, de ce nu? Un tablou în care Tina să-şi găsească liniştea, pentru totdeauna. Ar fi meritat linişte şi pace sufletească.

Îl cuprinse brusc o teamă nelămurită şi dureroasă.

Lumea este în schimbare, îşi spuse Johanson. Îşi adună forţele împotriva noastră. Într-un loc secret s-a luat o decizie, şi noi nu am fost de faţă. Oamenii nu au fost de faţă.

O casă atât de frumoasă. Atât de paşnică.

Porni motorul şi plecă.

Kiel, Germania

Erwin Suess intră în birou, urmat de Yvonne Mirbach.

– Sună-l pe acest Johanson, spuse. Acum imediat!

Bohrmann ridică privirea. Îl cunoştea pe directorul Geomar de destulă vreme, ca să-şi dea seama că trebuia să se fi întâmplat ceva ieşit din comun. Ceva ce îl consternase profund pe Suess.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bohrmann, deşi intuia răspunsul.

Mirbach îşi trase un scaun şi se aşeză.

– Am pus calculatorul să verifice mai multe scenarii. Colapsul va surveni mai repede decât am crezut.

– Data trecută nici nu eram siguri că se va ajunge la un colaps, se încruntă Bohrmann.

– Mă tem că da, spuse Suess.

– Consorţiile de bacterii?

– Da.

Bohrmann se lăsă pe spate şi simţi cum i se acoperă fruntea cu sudoare rece. Nu se poate, îşi zise. Sunt doar bacterii, fiinţe microscopice. Începu deodată să gândească asemenea unui copil. Cum poate ceva aşa mic să distrugă o calotă de gheaţă de peste o sută de metri grosime? Nu merge. Ce poate face un microb pe suprafaţa de mii de kilometri

pătrați a fundului mării? Absolut nimic. Este ceva inimaginabil. Nu este real. Nu se întâmplă așa ceva. Știau puține despre consorții. Cert era că în ocean microorganisme de diferite feluri se uneau, formând simbioze. Sulfobacteriile se uneau cu monocelularele originare, unele din cele mai vechi organisme care existaseră vreodată. Simbioza era extrem de eficientă. Primele consorții de pe suprafața hidraților de metan fuseseră descoperite abia în urmă cu câțiva ani. Sulfobacteriile valorificau cu ajutorul oxigenului ceea ce primeau de la partenerele lor și anume hidrogen, bioxid de carbon și diferite hidrocarburi. Pentru că monocelularele originare eliberau aceste substanțe când se înfruptau din hrana lor preferată.

Din metan.

De aceea și sulfobacteriile trăiau, într-o anumită măsură, din metan, doar că, singure, nu ajungeau până la el. Pentru că metanul se găsea mai ales în sedimentul lipsit de oxigen, iar sulfobacteriile nu puteau trăi fără oxigen. Dar monocelularele originare puteau. Erau în măsură să ajungă la metan fără oxigen, la kilometri întregi sub suprafața Pământului. Se estima că anual se preschimbau 300 de milioane de tone de metan marin, posibil spre binele climei globale, deoarece metanul descompus nu putea scăpa în atmosferă sub formă de gaz cu efect de seră. Astfel văzute, ambele păreau a fi un fel de poliție a mediului.

Cel puțin atâta vreme cât se întindeau pe o suprafață amplă.

Însă trăiau și în simbioză cu viermii. Și acest vierme ciudat cu maxilarele lui monstruoase era blindat cu consorții de sulfobacterii și monocelulare. Trăiau în el și pe el. Cu fiecare metru pe care îl parcurgeau în interiorul hidratului duceau microorganismele mai adânc înăuntru și începeau să descompună gheața din interior. Ca un cancer. Mai întâi mureau viermii, apoi sulfobacteriile, dar monocelularele originare continuau să-și croiască netulburate drum prin gheață în toate direcțiile, spre gazul liber. Transformau hidratul inițial compact într-o masă poroasă și ușor de fărâmițat, și gazul ieșea.

– Viermii nu pot destabiliza hidratul, se auzi Bohrmann spunând.

Corect. Însă nici nu era aceasta sarcina lor. Viermii îndeplineau doar rolul de a-și transporta monocelularele până la gheață. Ca niște autobuze: hidrat de metan, cinci metri adâncime, toată lumea coboară și la lucru.

De ce nu am luat niciodată în calcul acest lucru? se gândi Bohrmann. Schimbări de temperatură ale apei mării, scădere a presiunii hidrostatice, cutremure, toate acestea țineau de repertoriul de groază al cercetării hidratului. Doar la bacterii nu se gândise nimeni în mod serios, cu toate că se știa ce făceau. Nimeni nu s-ar fi gândit nici măcar în vis la scenariul acestei invazii. Nimeni nu ar fi considerat posibilă existența unui vierme sinucigaș metanotrof. Numărul mare în care apărea, răspândirea sa pe o platformă continentală completă, absurd, inexplicabil! Armata monocelularelor, mânată de apetitul lor fatal, cu o masă practic imposibilă!

Apoi raționă în continuare: cum Dumnezeu ajunseseră animalele astea acolo? Ce caută acolo? Ce le-a adus?

Sau cine?

– Problema, spuse Mirbach, este că prima noastră simulare s-a bazat în mare măsură pe ecuații lineare. Însă realitatea nu decurge liniar. Avem de-a face cu desfășurări parțial exponențiale și în mare măsură haotice. Gheața se sparge, gazul de sub ea țâșnește cu presiune mare, rupând bucăți întregi. Fundul mării se prăbușește, iar momentul prăbușirii se apropie cu viteză...

– În regulă. Bohrmann ridică mâna. Cât timp mai avem?

– Câteva săptămâni. Câteva zile. Câteva... Mirbach ezită. Apoi ridică din umeri. Există și lucruri care nu pot fi calculate. Nu știm nici acum dacă se va întâmpla *cu adevărat.* Aproape totul indică acest deznodământ, însă scenariul este atât de neobișnuit, încât nu depășește simpla teoretizare.

– Hai să renunțăm la jocul ăsta diplomatic de-a v-ați ascunselea. Care este părerea ta personală?

Mirbach îl privi.

– Nu am nici una. Făcu o scurtă pauză, apoi spuse: dacă două furnici călătoare dau peste un mamifer mare, vor fi călcate în picioare. Dacă același mamifer se întâlnește cu câteva mii de furnici, va fi mâncat de viu până la oase. Cam așa îmi imaginez eu chestia asta cu viermii și microorganismele. *Capito?*

– Sună-l pe Johanson, zise Suess din nou. Spune-i că ne așteptăm la un efect Storegga.

Bohrmann expiră lent. Încuviință în tăcere.

Trondheim, Norvegia

Stăteau la marginea platformei, de unde se vedea fiordul. Malul opus abia se distingea. Marea se întindea în fața lor ca oțelul mat sub un cer tot mai cenușiu.

– Ești un snob, spuse Lund aruncând o privire spre elicopterul care aștepta.

– Bineînțeles că sunt snob, răspunse Johanson. Dacă mă recrutați forțat, atunci îmi permit un anumit grad de snobism, nu crezi?

– Nu începe iar cu asta.

– Și tu ești snoabă. În zilele următoare, ai voie să te plimbi cu o mașină de teren excelentă.

– Atunci dă-mi cheile, zâmbi Lund.

Johanson căută în buzunarul paltonului, scoase cheia jeepului și i-o puse în palmă.

– Să ai grijă de ea până mă întorc!

– Nu-ți fie teamă!

– Și să nu-ți vină ideea să te giugiulești cu Kare în ea.

– Nu ne giugiulim prin mașini.

– O să vă giugiuliți peste tot. În orice caz, ai făcut bine că mi-ai urmat sfatul și ai intervenit pentru săracul Stone. Acum poate să-și pescuiască singur fabrica din apă.

– Cu riscul de a te deziluziona, sfatul tău nu a jucat nici un rol. Grațierea lui Stone a fost exclusiv decizia lui Skaugen.

– Chiar este grațiat?

– Dacă reușește să aibă totul din nou sub control, ar putea supraviețui în concern. Lund se uită la ceas. Pe la ora asta probabil că se scufundă cu barca subacvatică. Să îi ținem pumnii.

– Cum de nu trimite un robot jos? se miră Johanson.

– Pentru că nu e în toate mințile.

– Vorbesc serios.

– Vrea probabil să demonstreze că o asemenea criză poate fi rezolvată doar în felul lui. Că un Clifford Stone este de neînlocuit.

– Și voi îl lăsați?

– Cum adică? Lund ridică din umeri. El continuă să fie șeful proiectului. Pe deasupra, într-o privință are dreptate. Dacă se duce personal, poate estima situația mai clar.

Johanson își imagină nava *Thorvaldson* stând într-un cenușiu lipsit de contur, în timp ce Stone se scufunda spre fundul mării. În jurul său, negură și dedesubtul lui, un mister.

– În orice caz, pare să fie curajos.

– Da. Lund încuviință. E un dobitoc, dar nu i se poate contesta curajul.

– Așadar. Johanson își ridică geanta de voiaj. Să nu-mi strici mașina!

– Nici o grijă!

Merseră împreună până la elicopter. Skaugen îi pusese într-adevăr la dispoziție mândria concernului, un Bell 430, campion al confortului și al zborului liniștit.

– Ce gen e Karen Weaver asta? întrebă Lund în ușa elicopterului.

– Tânără și răpitoare, răspunse Johanson făcându-i cu ochiul.

– Idiotule!

– De unde să știu? Habar n-am!

Lund ezită. Apoi își încolăci brațele de gâtul lui.

– Să ai grijă de tine, bine?

Johanson o bătu ușor pe spate.

– O să fie în regulă. Ce mi se poate întâmpla?

– Nimic. Lund tăcu un moment. Și să știi că sfatul tău mi-a fost de folos. Ce ai spus tu. A fost elementul hotărâtor.

– Să mergi la Kare?

– Să văd altfel niște lucruri. Da, și să merg la Kare.

Johanson zâmbi. Apoi o sărută pe amândoi obrajii.

– Vorbim la telefon imediat cum ajung acolo.

– OK!

Urcă în elicopter și își aruncă geanta pe un scaun din spatele pilotului. Era loc pentru zece persoane, însă el avea tot aparatul numai pentru el. Ce-i drept, și drumul dura trei ore.

– Sigur!

Se întoarse spre ea.

– Tu ești... cred că ești cel mai bun prieten al meu. Lund își ridică mâinile într-un gest cam neputincios și le lăsă să-i cadă înapoi. Apoi râse. Vreau să spun că...

– Știu ce vrei să spui, zâmbi Johanson. Nu ești bună la așa ceva.

– Nu.

– Nici eu, zise el aplecându-se în față. Cu cât îmi place mai mult de cineva, cu atât mă pricep mai puțin să i-o spun. În ceea ce te privește, sunt probabil cel mai mare nătărău din toate timpurile.

– A fost un compliment?

– Cel puțin!

Johanson închise ușa. Pilotul porni rotoarele. Aparatul se ridică încet, și silueta lui Lund, care îi făcea cu mâna, deveni tot mai mică. Apoi elicopterul coborî nasul și se îndreptă spre fiord. Centrul de cercetare rămase în urma lor ca o construcție de jucărie. Johanson se făcu comod și privi afară, însă nu văzu mare lucru. Trondheim dispărea în ceață, munții și apa defilau pe sub ei ca niște întinderi incolore și cerul arăta de parcă ar fi vrut să-i înghită.

Îl cuprinse din nou senzația aceea nelămurită.

Teamă.

Teamă de ce?

Este doar un zbor cu elicopterul, își spuse. Pe insulele Shetland. Ce se putea întâmpla?

Uneori aveai temeri din astea. Prea mult metan și povești cu monștri. Și, în plus, vremea. Poate că pur și simplu ar fi trebuit să ia un mic dejun mai consistent.

Scoase din geantă volumul de poezii și începu să citească.

Deasupra lui, rotoarele duduiau în surdină. Paltonul cu telefonul mobil în buzunar stătea mototolit pe șirul de scaune din spatele lui. Cufundat în poezia lui Walt Whitman, nu îl auzi sunând.

Thorvaldson, platforma continentală norvegiană

Stone se hotărâse să spună câteva cuvinte înainte de imersie, în timp ce cameramanul îl filma și celălalt tip făcea fotografii. Va fi o documentare exactă a desfășurării acțiunii. Cei de la Statoil trebuiau să-și aducă aminte cât de profesionist știa să lucreze un Clifford Stone și ce înțelegea el prin răspundere.

– Un pas spre dreapta, spuse cameramanul.

Stone îl ascultă, scoțând astfel doi tehnicieni din imagine. Apoi se răzgândi și le făcu semn să vină înapoi.

– Treceți în spatele meu, le spuse.

Arăta probabil mai bine cu tehnicieni în imagine. Nimic nu trebuia să lase impresia că ar fi vorba despre nişte aventurieri hazardaţi.

Cameramanul îşi fixă stativul mai sus.

– Putem începe odată? strigă Stone.

– Un moment. Arată ciudat. Acoperă pilotul.

Stone mai făcu un pas în spate.

– Cum e?

– Mai bine.

– Să nu uitaţi pozele, îl atenţionă Stone pe cel de-al doilea bărbat. Fotograful se apropie şi acţionă dispozitivul de declaşare, ca pentru a-l linişti pe şeful expediţiei.

– În regulă, strigă cameramanul. Înregistrează.

Stone privi cu hotărâre în lentilă.

– Vom coborî acum, pentru a vedea ce se întâmplă cu prototipul nostru. Momentan, se pare că fabrica s-ar fi deplasat de la... ăă... unde stătea înainte... la naiba.

– Nici o problemă. Încă odată.

De data asta reuşi. Stone explică în cuvinte simple că aveau de gând să caute fabrica timp de câteva ore. Făcu o scurtă descriere a informaţiilor pe care le deţinea, vorbi succint despre morfologia modificată a porţiunii de coastă şi îşi exprimă părerea că fabrica trebuie să fi alunecat ca urmare a unei destabilizări locale a sedimentului. Totul suna foarte profund. Poate puţin prea impersonal. Stone, care nu era tocmai un showman, îşi aminti că toţi marii exploratori şi descoperitori spuneau câte o frază deşteaptă înainte sau după ce îşi suflecau mânecile. Ceva ce suna grozav. Este un pas mic pentru mine, dar un pas mare pentru omenire. Aşa ceva. Asta sunase grozav. Bineînţeles că îl învăţaseră dinainte pe Neil Armstrong ce să spună, de parcă i-ar fi venit lui ideea, dar nu conta. „Am venit, am văzut, am învins“, nici asta nu suna rău. Iulius Caesar. Oare Columb spusese ceva? Jacques Picard?

Se gândi. Nu-i veni nici o idee.

Dar nu trebuia să inventeze singur totul. Vorbele memorabile ale lui Bohrmann despre scufundările cu echipaj nu sunaseră nici ele prea rău. Stone îşi drese vocea.

– Bineînţeles că am putea trimite jos un robot, spuse în final. Dar nu este acelaşi lucru. Am văzut tot felul de înregistrări video cu roboţi. Materiale deosebite. Ce mai era oare? se întrebă Stone. A, da: Dar să stai tu însuţi înăuntru, să fii tu însuţi acolo jos, această tridimensionalitate, aşa ceva nu îţi poţi imagina. Este incomparabil. Şi... ne oferă pur şi simplu cea mai bună vede... ăă... cea mai bună perspectivă... pentru a vedea ce se întâmplă acolo... hm, şi ce am putea face.

Ultima frază ieşise ca naiba.

– Amin, spuse Alban încet în fundal.

Stone se întoarse, se vârî sub aparat şi se strecură prin gaură. Pilotul îi întinse mâna, însă Stone îi ignoră ajutorul. Se ridică şi luă loc. Parcă ar fi stat în elicopter. Sau într-o atracţie hightech de la Disneyland. Cea mai ciudată era senzaţia că se afla tot afară, doar că zgomotele de pe

punte nu mai ajungeau la urechea lui. Sfera din acril gros de câțiva centimetri nu lăsa să treacă nici un sunet.

– Trebuie să vă mai explic ceva? întrebă Eddie prietenos.

– Nu.

Eddie îl școlise mai devreme. O făcuse foarte metodic, în felul său liniștit. Stone aruncă o privire spre micuța consolă cu computere din fața lor. Mâna dreaptă îi aluneca peste elementele de comandă aflate alături de fotolii. Afară, fotograful făcea de zor poze și cameramanul filma.

– Bine, spuse Eddie. Atunci să înceapă distracția.

Aparatul se smuci. Deodată pluteau peste punte, alunecând ușor. Sub ei se vedea mișcându-se suprafața apei. Erau valuri destul de mari. Un moment rămaseră atârnați, privind pupa lui *Thorvaldson*. Alban ridică mâna cu degetul mare în sus. Stone dădu scurt din cap. În următoarele ore vor putea comunica doar prin telefonul subacvatic. Nu era nici un cablu din fibră de sticlă care să unească batiscaful cu nava-mamă, nimic, cu excepția undelor sonore. De îndată ce consola le dădea drumul, erau pe cont propriu.

Stone simți cum i se strânge stomacul.

Simțiră o nouă smucitură. Deasupra lor se auzi un declic și parâmele se desfăcură. Batiscaful se lăsă în jos, fu ridicat pe un val, apoi Eddie inundă rezervoarele și apa mării pătrunse gâlgâind. Marea se închise peste sferă. Deep Rover începu să se scufunde ca o piatră, cu treizeci de metri pe minut. Stone privea încremenit afară. Cu excepția celor două lumini de poziție de pe tălpile ambarcațiunii, toate luminile erau stinse. Trebuia să facă economie de curent, pentru că jos vor avea nevoie de el.

Abia dacă se vedeau câțiva pești. După o sută de metri, albastrul adânc al mării se întunecă, transformându-se într-un întuneric de mătase.

Afară ceva străluci ca un foc de artificii. La început o dată, apoi de jur împrejurul lor.

– Meduze fosforescente, spuse Eddie. Drăguțe, nu?

Stone era fascinat. Avea deja câteva scufundări la activ, dar încă nici una în Deep Rover. Parcă nimic nu îi despărțea de mare. Chiar și lămpile de control ale consolei și ale instrumentelor, ce clipeau roșiatic, păreau că vor să li se alăture bancurilor de animăluțe fluorescente care viermuiau pe afară. Gândul că fabrica lui s-ar fi aflat în acest univers străin i se păru dintr-odată atât de absurd, încât nu mai avea mult până să izbucnească în râs.

Eu sunt inițiatorul acestui proiect, își spuse. Am stat oare prea mult în fața biroului, de nici nu îmi mai pot reprezenta realitatea?

Întinse picioarele cât putu de mult. Vorbeau puțin, continuând să coboare. Odată cu adâncimea, scădea temperatura și în interiorul sferei, fără să devină cu adevărat neplăcută. În comparație cu batiscaful de genul Alvin, MIR sau Shinkai, care răzbeau până la 6 000 de metri adâncime, Deep Rover dispunea de un sistem de-a dreptul luxos pentru reglarea temperaturii interioare. Stone încălțase prevăzător șosete groase – pantofii nu erau permiși pe batiscaf, pentru a nu

distruge instrumentele călcându-le din greşeală – şi un pulover gros de lână. Îi era bine, chiar dacă era răcoare. Alături de el, Eddie părea relaxat şi concentrat. Din când în când, din difuzor pătrundea o voce gălăgioasă, apeluri de control ale tehnicianului de pe *Thorvaldson*. Cuvintele erau inteligibile, dar distorsionate, pentru că undele sonore se amestecau sub apă cu mii de alte zgomote.

Cădeau întruna.

După douăzeci şi cinci de minute, Eddie porni sonarul. Sfera fu străbătută de un fluierat şi un clinchet uşor, peste care se suprapunea bâzâitul electronicii.

Se apropiau de fundul mării.

– Pregătiţi pop-cornul şi coca-cola, spuse Eddie. Începe filmul.

Aprinse farurile din exterior.

Gullfaks C, şelful continental norvegian

Lars Jörensen stătea pe cea mai înaltă platformă a puţului cu trepte de oţel care ducea de la locul de aterizare a elicopterului până la corpul cabinelor, şi privea spre turnul de forare. Îşi încrucişase braţele peste balustradă. Vârfurile mustăţii albe îi tremurau în vânt. În zilele senine, turnul părea să fie la o aruncătură de băţ, astăzi însă se îndepărta văzând cu ochii. În aşteptarea furtunii, devenea tot mai ireal, cu fiecare oră în care ceaţa se îndesea, de parcă ar fi vrut să se estompeze, până la a deveni o simplă amintire.

De la ultima vizită a lui Lund, Jörensen se simţea tot mai abătut. Se gândea la ceea ce voia Statoil să construiască pe platforma continentală. Fără îndoială că plănuiau o fabrică automatizată. Poate că va fi legată de un vapor de producţie. O fi crezut Lund că îl aburise cu răspunsurile ei, însă Jörensen nu era tâmpit. Chiar dovedea înţelegere pentru modul în care procedau şi pentru faptul că renunţau la oameni şi îi înlocuiau cu maşini. Avea sens. O maşină nu punea preţ pe bucătăria bună, ca Lars Jörensen, nu dormea, lucra şi în condiţii neprielnice şi nu cerea vreo răsplată. Nu se văita, şi când îmbătrânea putea fi aruncată la gunoi şi nu trebuia să-ţi mai baţi capul cu ea. Pe de altă parte se întreba cum va putea un robot să înlocuiască ochii şi urechile, şi cum va putea lua hotărâri bazate pe intuiţie. Perfect adevărat că fără oameni nu putea interveni eroarea. Însă dacă maşinile ratau, fără ca în apropiere să se afle oameni, atunci totul putea lua turnura unui film utopic, din cele pe care le vedea adesea noaptea târziu, când afară marea lovea în piloni. Omul ar pierde controlul. Maşina nu putea înţelege viaţa şi mediul înconjurător, nu avea cum să dovedească înţelegere pentru interesele constructorilor săi, nu se distingea prin nici un fel de omenie sau de înţelegere.

Încet, lumina dispăru. Cerul deveni şi mai întunecat şi se porni o ploaie măruntă.

Ce zi nenorocită! îşi spuse Jörensen.

Nu era destul că de la o vreme marea puțea, de parcă apa ar fi fost plină de chimicale. Acum și clima se lua la întrecere cu proasta lui dispoziție, să vadă cine va atinge primul punctul culminant al tristeții.

În fond lucrăm pe o ruină, se gândi. Un oraș fantomatic în mijlocul mării, plin de zombi, exorcizați unul după altul. Când zăcămintele se epuizează, în urmă rămâne doar un schelet inutil. Muncitorii petrolieri sunt retrași, platformele sunt înlăturate și viitorul îl vom privi de la televizor. Imagini video dintr-o lume în care nici dacă e nevoie nu vom putea pătrunde.

Jörensen oftă.

Oare gândurile astea puteau ajuta pe cineva? Sau erau prea simpliste? Prea unilaterale, prea înguste sau egoiste? Mașina reprezentase sfârșitul vizitiilor. Carnea de cal se găsea pe toate drumurile, și multe vieți fuseseră distruse. Dar cine mai voia azi trăsură? Probabil că, privind în ansamblu, ceilalți aveau dreptate, iar el era doar un bătrân care nu voia să iasă la pensie.

Pe vremuri, își aminti, existase acest moment magic. Când bărbații mânjiți cu negru, îmbibați cu petrol, se îmbrățișau în timp ce din pământul nisipos din spatele lor țâșnea spre cer o arteziană, vestind bogăție fără margini. Oare așa se întâmplase cu adevărat? În *Giganții* exista scena asta cu James Dean. Jörensen iubea filmul acela. Scena cu Dean îi plăcea cu mult mai mult decât cea cu Bruce Willis din *Armaggedon*, cu toate că aceea se desfășura pe o platformă adevărată, iar *Giganții* în deșertul texan. Să-l vezi pe James Dean râzând, sărind ca un dement, mânjit tot, era de parcă ai fi stat în poala bunicului ascultându-i poveștile despre vremurile când era tânăr și lumea – mai bună. Îl ascultai, crezând fiecare cuvânt și totuși îndoindu-te.

Bunic. Într-adevăr! Era deja bunic.

Mai am câteva săptămâni, își spuse Jörensen. După care am terminat cu asta. Gata, basta! Mie, în orice caz, o să-mi meargă mai bine decât tinerilor de acum. Pe mine nu pot să mă mai raționalizeze, eu îmi încetez singur activitatea, și mai primesc și pensie. Apoape că te simți vinovat să pleci înainte ca sfârșitul să se pogoare asupra insulei. Dar nu va mai fi problema mea. Voi avea altele pe cap.

Un zgomot se apropia dinspre țărmul situat la mare depărtare. Un uruit ritmic, care se transformă în pârâitul unui elicopter. Jörensen își lăsă capul pe spate. Cunoștea toate modelele care circulau pe aici. Chiar și de la distanța asta și cu toată vremea proastă văzu un Bell 430 trecând peste Gullfaks și dispărând în ceață. Pocnetul produs de palele rotorului se transformă din nou într-un bârâit, se îndepărtă și se stinse cu totul.

Particule de ploaie de mărimea firelor de praf acopereau barele cu o strălucire umedă. Jörensen cugetă dacă ar trebui să intre. Avea o oră liberă, ceea ce se întâmpla destul de rar, și putea să se uite la televizor sau să citească, sau să joace un șah cu cineva. Dar nu avea chef să se ducă. Nu azi, când avea impresia că locuiește într-un sicriu de oțel. Nu dorea să intre înăuntru și să se lase îngropat de viu. Cel puțin marea arăta ca întotdeauna, cenușie, despicată, un continuu sus-jos.

Mult în spatele turnului, în vârful consolei, flacăra de gaz ardea palidă. Lumina celor rătăciți. Hei, asta era bună! Suna ca un titlu de film! Nu era rău pentru un moșneag care supraveghea zi și noapte circulația elicopterelor și a vapoarelor.

Poate, după ce se va pensiona, va scrie o carte. Despre vremurile de care, peste câteva zeci de ani, abia dacă își va mai aminti cineva. Vremea marilor platforme.

Iar titlul va fi: *Lumina celor rătăciți.*

Bunicule, spune-ne o poveste!

Dispoziția lui Jörensen se mai îmbunătăți. Nici nu era o idee rea. Poate că totuși nu era așa o zi nenorocită.

Kiel, Germania

Gerhard Bohrmann avea senzația că se scufundă în nisipul mișcător.

Alerga de colo-colo între Suess și Mirbach, care puneau permanent computerul să calculeze noi scenarii, cu rezultate din ce în ce mai rele. Între timp, încerca să dea de Sigur Johanson, care nu răspundea la telefon. Încercă la secretariatul lui Johanson de la NTNU, însă i se spuse că doctorul este plecat și că probabil nu va veni nici la curs. Strict vorbind, în viitorul apropiat nu va veni deloc. A fost solicitat pentru alte probleme, se pare că din însărcinarea guvernului. Bohrmann își cam putea imagina despre ce fel de probleme era vorba. Încercă să sune la Johanson acasă. Apoi iar pe mobil. Nimic.

În cele din urmă, se mai consultă o dată cu Suess.

– Trebuie să mai existe cineva în jurul lui Johanson capabil de a lua o decizie, spuse Suess.

Bohrmann clătină din cap.

– Toți sunt de la Statoil. La fel de bine putem să ținem totul pentru noi. Și în ceea ce privește confidențialitatea, dacă vom continua să tratăm confidențial această temă și apoi se va ajunge la efectul Storegga, atunci ni se va reproșa de n-o vom putea duce.

– Deci ce facem?

– Nu voi apela în nici un caz la Statoil.

– În regulă. Suess se frecă la ochi. Ai dreptate. Deci ne vom adresa Ministerului Cercetării și Dezvoltării și Comisiei de mediu.

– Din Oslo?

– Și din Berlin. Și Copenhaga. Și Amsterdam. A, da, Londra. Am uitat vreuna?

– Reykjavik. Bohrmann oftă. Cerule! Bine, așa facem.

Suess privi de la geamul biroului său. De aici, fiordurile din Kiel se vedeau bine. Uriașele instalații cu macarale unde se încărcau vapoarele, antreprizele navale și silozurile. Un distrugător al marinei se camufla în cenușiul norilor și al apei.

– Ce zic simulările tale despre Kiel? întrebă Bohrmann. Era ciudat că nu se gândise încă la asta. Când erau atât de aproape de apă.

– S-ar putea termina cu bine.

– Oricum, e o consolare.
– Încearcă totuşi să dai de Johanson. Încearcă până îţi răspunde.
Bohrmann încuviinţă din cap şi ieşi.

Deep Rover, platforma continentală norvegiană

Când Eddie aprinse cele şase reflectoare, nici nu putea fi vorba de vreo întindere nesfârşită. Câte 150 de waţi din patru emiţătoare de cuarţ cu halogen şi două faruri HMI de 400 de waţi scăldau într-o lumină orbitoare o zonă cu raza de vreo douăzeci şi cinci de metri. Nu se distingeau structuri compacte. După lunga călătorie în întuneric, Stone clipea iritat. Deep Roverul cădea printr-o perdea de perle sclipitoare.

Se aplecă în faţă.

– Ce-i asta? întrebă. Unde este fundul mării?

Apoi îşi dădu seama ce se ridica în jurul lor. Erau bule. Se rostogoleau spre suprafaţă, unele mici şi înşirate ca pe aţă, altele greoaie şi indecise.

Se auzi din nou fluieratul şi clinchetul caracteristic al sonarului. Eddie studia cu sprâncenele încruntate afişajele LED de pe consolă care ofereau informaţii despre starea bateriilor, despre temperatura din interior şi din exterior, rezerva de oxigen, presiunea din cabină etc. şi citea datele măsurate de instrumentele din exterior.

– Felicitări, mârâi Eddie. E metan.

Perdeaua de perle deveni mai deasă. Eddie decuplă două greutăţi de oţel dispuse lateral pe tălpile batiscafului şi pompă aer suplimentar în rezervoare pentru a aduce ambarcaţiunea într-o poziţie stabilă. Acum ar fi trebuit să plutească, în schimb ei continuau să coboare.

– Nu ne putem ridica. Nu pot să cred!

Fundul mării se ivi sub ei în lumina reflectoarelor. Le venea în întâmpinare, mult prea repede. Stone aruncă o privire fugitivă asupra crăpăturilor şi gropilor, apoi totul se umplu iar de bule. Eddie înjură şi mai eliberă apă din rezervoare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Stone. Nu putem să ne ridicăm?

– Cred că este gaz. Suntem în mijlocul unui *blowout*.

– Ce rahat!

– Stai calm.

Pilotul porni elicea. Ambarcaţiunea începu să se mişte înainte, printre şiragurile de perle. Stone avu pentru câteva clipe senzaţia că se afla într-un lift care încetinea uşor. Căută din priviri indicatorul de adâncime. Deep Roverul îşi continua căderea, însă încetinise. Cu toate acestea, se apropiau cu mare viteză de fundul mării. Nu mai aveau mult şi se loveau de el.

Stone îşi muşcă buzele şi îl lăsă pe Eddie să-şi facă meseria. În situaţia dată nu era nimic mai puţin recomandabil decât să-l ţii de vorbă pe pilot. Aşa că Stone rămase să observe cum bulele se făceau tot mai mari şi perdeaua tot mai groasă, şi cum ceea ce se putea distinge din fundul

mării prin *blowout* se lăsa încet într-o parte. Talpa dreaptă dispăru într-un clocot sălbatic şi batiscaful se înclină.

Stone îşi ţinu răsuflarea.

Apoi trecură.

Pe cât de sălbatic spumegase mai înainte totul în jurul lor, pe atât de liniştit li se înfăţişa acum fundul mării. Timp de o secundă, batiscaful începu din nou să urce. Eddie acţionă fără grabă compartimentul de inundare, lăsând ceva apă de mare să intre în rezervoare, până când Deep Roverul pluti la mică distanţă deasupra platformei continentale.

– Totul e din nou în zona verde, spuse Eddie.

Mergeau acum cu viteză maximă, două noduri, echivalentul a 3,7 kilometri pe oră. Orice alergător i-ar fi întrecut, dar sarcina lor nu era să parcurgă distanţe mari. La drept vorbind, erau deja acolo unde Stone pusese fabrica. Nu mai putea fi mult.

Pilotul rânji.

– Ne-am fi putut aştepta la asta, nu?

– Nu în aşa măsură, răspunse Stone.

– Nu? Din moment ce marea pute ca ultima cloacă? Pe undeva trebuia să iasă gazul ăla. Dumneavoastră aţi vrut-o. Aţi ţinut morţiş să coborâţi.

Stone nu catadicsi să îi dea vreun răspuns. Se încordă, căutând semne de hidraţi, însă momentan nu se vedeau decât câţiva viermi izolaţi. Un peşte mare asimetric, asemănător unui calcan, stătea pe fundul mării. La apropierea lor se ridică greoi, împrăştie un mic nor de noroi şi se făcu nevăzut.

Ce ireal era să stai aici, în timp ce afară acţiona o presiune a apei de aproape o sută de kilograme pe fiecare centimetru pătrat al sferei de acril. Totul era artificial. Zona luminată a platoului cu umbrele ei mişcătoare, când Deep Roverul trecu încet pe deasupra. Întunericul de dincolo de lumina difuzată, presiunea din interior menţinută artificial, aerul bun de respirat care ieşea încontinuu din butelii, în timp ce bioxidul de carbon expirat era curăţat de chimicale.

Nimic din ce l-ar fi putut tenta pe un om să poposească mai mult timp aici jos.

Stone plescăi. Limba i se lipise de cerul gurii. Îşi aminti că nu băuseră nimic câteva ore înainte de scufundare. Aveau Human Range Extender la bord, sticle speciale pentru situaţiile disperate, însă oricine urca într-un batiscaf era sfătuit insistent să îşi golească înainte de asta vezica, astfel încât o vreme să rămână goală. Încă de dimineaţă, şi el, şi Eddie nu mâncaseră altceva decât pâine cu unt de arahide şi batoane de ciocolată şi substanţe de balast tari ca piatra. Mese pentru scufundători. Hrănitoare, săţioase şi uscate ca nisipul din Sahara.

Încercă să se relaxeze. Eddie trimise un scurt raport către *Thorvaldson*. Din când în când vedeau scoici sau stele de mare. Pilotul arătă spre exterior cu o mişcare a mâinii.

– Uimitor, aşa-i? Am coborât peste nouă sute de metri şi este întuneric beznă. Şi totuşi, adâncimea asta este numită zona de limită.

– Nu există zone în care apa să fie atât de clară, încât să mai pătrundă într-adevăr lumină până la o mie de metri adâncime? întrebă Stone.

– Bineînțeles. Însă nici un ochi omenesc nu ar putea să o distingă. De la o sută, o sută cincizeci de metri cel mult, pentru noi e beznă absolută. Ați coborât vreodată sub o mie de metri?

– Nu. Dumneata?

– De câteva ori. Eddie dădu din umeri. E tot așa de întuneric ca aici. Eu prefer să stau la lumină.

– Cum așa? Nu vă mână mândria să faceți o scufundare extremă?

– Pentru ce? Jacques Picard a reușit să coboare la 10 740 de metri. Nu aș avea deloc chef să fac așa ceva. A fost o realizare științifică de prim rang, dar nu prea e nimic de văzut acolo.

– De unde știți?

– Nu știu. Dar nu-mi pot imagina că ar fi prea multe acolo. Vreau să spun, chiar dacă ar fi, e mai amuzant în bentosferă decât în abisuri, pur și simplu se întâmplă mai multe pe acolo.

– Pardon, spuse Stone. Dar Picard nu cumva a ajuns la 11 340 de metri?

– A, chestia aia! Eddie râse. Știu, scrie în tot felul de manuale. Alarmă falsă. A fost vina aparatului de măsură. Fusese calibrat în Elveția, în apă dulce. Înțelegeți? Apa dulce are altă densitate. De aceea au măsurat greșit în timpul ultimei lor călătorii cu echipaj spre cel mai adânc punct al suprafeței terestre. Au... O secundă. Acolo!

În fața lor, conul de lumină dispăru în umbră. Apropiindu-se, observară că aici fundul mării se prăbușea brusc. Lumina se pierdea în abis.

– Opriți!

Degetele lui Eddie zburau peste taste și butoane. Generă o forță contrară și Deep Roverul se opri. Apoi începu să se învârtă încet.

– Un curent destul de puternic, spuse Eddie.

Batiscaful continuă să se învârtă încet, până când farurile luminară marginea prăpastiei. Se treziră privind spre o margine surpată.

– Arată de parcă tocmai s-ar fi prăbușit ceva, spuse Eddie. Destul de recent.

Cu nervozitate, ochii lui Stone se plimbau peste tot.

– Ce spune sonarul?

– O ia cel puțin patruzeci de metri în jos. Nu găsește nimic nici în dreapta, nici în stânga.

– Asta înseamnă că platoul...

– Aici nu mai este nici un platou! S-a prăbușit!

Stone își mușcă buza de jos. Ar fi trebuit să se afle în imediata apropiere a fabricii. Însă acum un an aici nu era nici o prăpastie. Poate că nici măcar acum câteva zile!

– Mai coborâm, decise Stone. Să vedem unde duce.

Deep Roverul își reluă drumul și se scufundă de-a lungul marginii surpate. După două minute, farurile dădură iar peste fundul mării. Arăta ca un teren plin de ruine.

– Ar trebui să ne ridicăm câţiva metri, spuse Eddie. Aici jos, terenul e cam prăpăstios. Am putea să ne lovim de ceva.

– Da, imediat. La naiba, în faţa noastră! Priviţi!

În faţa ochilor le apăru o conductă cu diametrul de câţiva metri, toată spartă. Se contorsiona sub bolovanii mari de stâncă şi dispărea dincolo de conul de lumină. Mai multe fire de ulei negre şi subţiri ieşeau din ea, urcând vertical spre suprafaţă.

– Este o conductă de petrol, strigă Stone surescitat. Dumnezeule mare!

– *A fost* o conductă, spuse Eddie.

– Hai să mergem pe urmele ei!

Pe Stone îl trecură fiorii. Ştia unde ducea conducta, respectiv de unde venea. Erau pe terenul fabricii!

Însă nu mai exista nici un teren.

În faţa lor apăru brusc un perete râpos. Eddie ridică batiscaful în ultima clipă. Peretele părea nesfârşit, apoi trecură, cu chiu, cu vai, peste o margine. Abia acum observă Stone că nici măcar nu era un perete, ci o bucată imensă de pământ de pe fundul mării, care se postase pe verticală. În spatele ei se căsca din nou un gol. Particule de sedimente se vedeau plutind în lumină, îngreunând vederea. Apoi lumina căzu iar pe un râu de bule care se ridicau cu repeziciune. Ţâşneau sălbatice dintr-un şanţ cu margini tăioase.

– Dumnezeule, şopti Stone. Ce s-a întâmplat aici?

Eddie nu răspunse. Luă o curbă, trecând pe lângă râul de bule. Vizibilitatea deveni tot mai proastă. Pentru scurt timp pierdură conducta din ochi, după care apăru din nou în conul de lumină al proiectoarelor. Ducea în jos.

– Curentul dracului, spuse Eddie. Ne trage spre *blowout*.

Deep Roverul începu să se clatine.

– Urmăreşte conducta! porunci Stone.

– Asta e nebunie curată. Trebuie să ieşim de aici.

– Fabrica e aici, insistă Stone. Ar trebui să apară chiar în faţa noastră!

– Aici nu mai apare nimic! E distrus totul!

Stone nu spuse nimic. În faţa lor, conducta o cotea în sus ca lovită de un pumn uriaş şi se termina într-un ciot smuls. Oţelul zdrenţuit se contorsiona în sculpturi bizare.

– Tot mai vreţi să continuaţi?

Stone încuviinţă. Eddie manevră batiscaful până aproape de ţeavă. Timp de câteva secunde plutiră deasupra deschizăturii în zigzag ca deasupra unui bot imens. Apoi batiscaful trecu pe lângă conductă.

– Aici începe hăul fără fund, zise Eddie.

În jurul lor, perlele începură să se ridice din nou.

Stone îşi strânse pumnii. Începea să înţeleagă că Alban avusese totuşi dreptate. Ar fi trebuit să trimită un robot aici jos. Însă cu atât mai absurd i se părea să renunţe acum. Trebuia să afle! Nu va da ochii cu Skaugen fără un raport detaliat. De data asta nu îl vor prinde nepregătit.

– Mai departe, Eddie!

– Sunteţi nebun!

În spatele conductei rupte, câmpul de sfărâmături cobora abrupt şi ploaia de sedimente se înteţea. Pentru prima dată, Eddie dădu dovadă de o anumită încordare. În faţa lor puteau apărea în orice moment noi obstacole.

Apoi văzură fabrica.

La drept vorbind, văzură doar câteva contrafişe transversale, însă Stone ştiu în acelaşi moment că prototipul Kongsberg nu mai exista. Fabrica se afla sub dărâmăturile platoului prăbuşit cu cincizeci de metri mai jos decât o ştiau ei.

Se uită mai atent. Ceva se desprindea dintre contrafişele de metal, urcând spre ei.

Bule.

Nu, mai mult decât atât. Îi aminteau lui Stone de vârtejul colosal de gaz pe care îl observaseră de la bordul vasului *Sonne*. De acel *blowout* apărut după ce forţaseră fundul mării cu video-greiferul.

Brusc, îl cuprinse panica.

– Să plecăm de-aici! strigă.

Eddie decuplă restul greutăţilor. Batiscaful făcu un salt şi ţâşni în sus, urmat de bula uriaşă. Apoi se treziră în mijlocul vârtejului şi începură să cadă. În jurul lor, marea fierbea.

– Căcat! strigă Eddie.

– Ce se-ntâmplă acolo jos la voi? Vocea ca de tablă a tehnicianului de la bordul lui *Thorvaldson*. Eddie? Răspunde! Măsurătorile ne arată nişte chestii ciudate, o grămadă de gaz şi de hidrat se ridică la suprafaţă.

Eddie apăsă pe tasta de răspuns.

– Arunc învelişul! Urcăm!

– Ce se întâmplă? Aţi...

Vocea tehnicianului dispăru, acoperită de vacarm. Se auzeau şuierături şi pocnete. Eddie aruncase în aer pachete de acumulatori şi porţiuni ale învelişului. Era măsura ultimativă pentru a scădea rapid în greutate. Fuzelajul rămas din Deep Rover şi sfera de acril începură să se învârtă şi să se ridice. Apoi vehiculul fu scuturat de o lovitură puternică. Stone văzu o stâncă uriaşă răsărind lângă el, smulsă în sus odată cu gazul. În sferă, toate se învârtiră cu susul în jos. Îl auzi pe pilot strigând, apoi urmă a doua lovitură. De data aceasta lovitura veni din dreapta, scoţându-i pe lateral din *blowout*. Deep Rover prinse fulgerător viteză şi ţâşni în sus. Stone se cramponă de braţele fotoliului, mai mult lungit decât aşezat. Eddie căzu peste el, cu ochii închişi. Faţa îi era plină de sânge. Stone înregistră îngrozit că acum era pe cont propriu. Încercă febril să-şi aducă aminte cum putea fi readusă ambarcaţiunea în echilibru. Comanda de la Eddie o putea muta pe partea lui, dar cum?

Eddie îi arătase cum se face. Ăsta era butonul.

Stone apăsă pe buton, încercând totodată să îl dea pe Eddie jos de pe el. Nu era sigur dacă elicea mai funcţiona, după ce fusese îndepărtat învelişul. Pe indicatorul de adâncime numerele se succedau rapid, arătându-i că batiscaful se afla în ascensiune fulgerătoare. În fond,

direcţia de mers nu avea nici o importanţă. Important era să urce. Cu Deep Roverul nu trebuia să îţi faci probleme pentru decompresiune. Presiunea din cabină corespundea celei de la suprafaţa apei.

Se aprinse un bec de atenţionare.

Se stinseră reflectoarele aflate deasupra tălpii din dreapta. Apoi se stinseră toate luminile. În jurul lui Stone domnea acum un întuneric deplin.

Începu să tremure.

Linişteşte-te, îşi spuse. Eddie ţi-a explicat care sunt comenzile. Există un agregat pentru curentul de urgenţă. Unul din butoanele de pe rândul de sus al tabloului de comandă. Dacă nu pornea singur, va trebui să îl acţioneze el. Începu să pipăie după întrerupător, în timp ce ochii continuau să fie aţintiţi în întuneric.

Ce era asta?

Fără lumina batiscafului ar fi trebuit să fie complet întuneric. Dar se vedea lumină.

Erau deja atât de aproape de suprafaţă? Înainte să se stingă reflectoarele, citise şapte sute de metri şi ceva pe indicatorul de adâncime. Batiscaful continua să plutească de-a lungul platformei continentale. Erau mult sub marginea şelfului continental, dincolo de orice rază de lumină.

I se părea doar?

Stone miji ochii.

Lumina strălucea într-un albastru palid, atât de slabă, încât mai mult o ghicea. Se ridica din adânc şi avea o formă, un fel de ţeavă sub formă de pâlnie, al cărei capăt se pierdea în întunecimea prăpastiei. Stone îşi ţinu respiraţia. Era o nebunie, însă ar fi putut jura că orice ar fi fost chestia aia, urma să lumineze mai tare dacă se apropia de ea. Cea mai mare parte a undelor luminoase erau înghiţite de apă. Dacă era adevărat, atunci însemna că se află la o distanţă apreciabilă de el.

Ceea ce însemna că era uriaşă.

Ţeava se mişcă.

Pâlnia păru să se mărească, în timp ce întreaga construcţie se îndoia încet. Stone aştepta nemişcat, cu degetele înţepenite în căutarea lor după întrerupătorul de curent, privind afară ca în transă. Ce vedea el acolo era, fără urmă de îndoială, bioluminiscenţă, filtrată prin milioane de metri cubi de apă, particule şi gaz. Dar ce vietate marină putea atinge dimensiunile astea inimaginabile? Un calmar uriaş? Chestia asta era mai mare decât orice calmar. Era mai mare decât cea mai îndrăzneaţă fantezie despre vreun calmar.

Sau îşi imagina el toate astea? O iluzie a retinei, provocată de trecerea abruptă de la lumină la întuneric? Imagini fantomatice ale reflectoarelor stinse?

Cu cât privea mai mult chestia luminoasă, cu atât părea mai slabă. Ţevile se lăsară încet în jos.

Apoi dispărură cu totul.

Stone începu imediat să caute butonul pentru agregatul de rezervă al curentului electric. Batiscaful începu să urce liniştit şi uniform, iar

Stone simţi cum îl cuprinde uşurarea la gândul că în curând va ajunge la suprafaţă şi coşmarul va fi luat sfârşit. Bine cel puţin că nu se pierduseră camerele video în momentul în care Eddie renunţase la înveliş. Filmaseră oare şi chestia aia luminiscentă? Puteau prelucra impulsuri atât de slabe?

Fusese reală. Nu se înşelase. Şi îşi aminti brusc de ciudata înregistrare video făcută de *Victor*. Celălalt lucru care se retrăsese atât de brusc din conul de lumină. Dumnezeule! îşi spuse. Peste ce am dat aici?

Aha! Ăsta era întrerupătorul.

Agregatul pentru curentul electric de rezervă porni zumzăind. Întâi se aprinseră luminile de control de pe consolă, apoi reflectoarele din exterior. Deep Roverul plutea din nou într-un cocon de lumină.

Eddie zăcea lângă el cu ochii deschişi.

Stone se aplecă spre Eddie, când deodată văzu ceva apărând în spatele lui, o suprafaţă ca un nor, roşiatică. Se înclina spre batiscaf, iar Stone se repezi spre consola de comandă, crezând că se vor lovi de coastă.

Apoi îşi dădu seama că, dimpotrivă, coasta se lovea de ei.

Venea spre ei.

Coasta se repezea spre ei!

Fu ultimul lucru pe care îl pricepu Stone, înainte ca sub forţa impactului sfera de acril să fie spulberată în mii de bucăţi.

Bell 430, Marea Norvegiei

La plecarea din Trondheim, zborul se anunţase a fi unul liniştit. Dar apoi elicopterul începuse să se clătine atât de tare, încât Johanson întâmpina probleme în a se dedica în mod satisfăcător poeziei americane. În ultima jumătate de oră, cerul se întunecase dramatic şi coborâse încontinuu. Se sprijinea pe elicopter, de parcă ar fi vrut să îl împingă în mare. Vânturi puternice îl scuturau din toate încheieturile.

Pilotul aruncă o privire în spate.

– E totul în ordine?

– Excelent. Johanson închise cartea şi privi afară. Suprafaţa mării parcă se muiase într-o spălătorie. Recunoscu platformele de forare şi vapoarele ca nişte umbre. Estimă că în ultimele minute valurile crescuseră simţitor. Li se pregătea o furtună zdravănă.

– Nu trebuie să vă faceţi griji, îi spuse pilotul. Nu avem nici un motiv de îngrijorare.

– Nu îmi fac griji. Şi ce spune serviciul meteo?

– Că va bate vântul. Pilotul aruncă o privire pe consola de comandă. După cum se pare, vom avea parte de un mic uragan.

– Drăguţ din partea dumneavoastră că nu m-aţi anunţat dinainte.

– N-am ştiut nici eu până acum. Bărbatul ridică din umeri. Prognoza meteo nu funcţionează întotdeauna prea bine. Vă e teamă să zburaţi?

– Absolut deloc. Zborul mi se pare încântător, spuse Johanson accentuând cuvintele. Doar căderea mă îngrijorează.

– Nu o să cădem. În afacerile *offshore*, asta e o joacă de copii. Cel mai rău lucru de astăzi va fi acela că ne va scutura ca lumea de câteva ori.

– Cât mai avem?

– Am parcurs deja jumătate de drum.

– E bine, atunci.

Johanson deschise cartea din nou.

Mii de alte zgomote se amestecau cu zgomotul motorului. Totul pocnea, troncănea, fluiera. Părea să și sune ceva. Un sunet care se auzea la intervale regulate, undeva în spatele său. Ce era în stare să facă vântul cu acustica! Johanson întoarse capul spre fotoliul din spate, însă zgomotul încetase.

Se dedică din nou cugetărilor lui Walt Whitman.

Efectul Storegga

Cu 18 000 de ani în urmă, în timpul perioadei culminante a ultimei ere glaciare, nivelul mării din întreaga lume se situa cu o sută douăzeci de metri mai jos decât era la începutul mileniului al treilea. Cantități mari din masa de apă globală erau prinse în ghețari. Prin urmare, apa exercita o presiune mai mică asupra șelfurilor continentale, iar unele din mările de astăzi nici nu existau. Altele, odată cu transformarea în gheață, deveniseră tot mai joase, unele sfârșiseră prin a se usca, transformându-se în zone întinse de mlaștină.

Presiunea apei aflate în scădere a provocat în diferite părți ale lumii, printre altele, schimbarea dramatică a condițiilor de stabilitate a hidraților de metan. Mai ales în regiunile înalte ale coastelor continentale cantități uriașe de gaz au fost eliberate într-un timp extrem de scurt. Cuștile de gheață în care fuseseră prinse și comprimate se topiseră. Ceea ce funcționase timp de mii de ani ca mortar al coastelor devenise acum substanța explozibilă a acestora. Fulgerător, metanul eliberat își mărea volumul de o sută șaizeci și patru de ori, desfăcea porii și crăpăturile în drumul său spre exterior, lăsând în urma sa ruine poroase, care nu își mai puteau susține propria greutate.

Prin urmare, platformele continentale începuseră să se surpe pe dinăuntru, trăgând după ele bucăți mari din soclul continental. Cantități inimaginabile de material se repezeau pe sute de kilometri până în ocean, sub forma unor lavine de nămol. Gazul pătrundea în atmosferă, provocând schimbări radicale de climă, însă alunecările mai aveau și efecte imediate, nu doar asupra vieții marine, ci și asupra regiunilor țărmului și insulelor.

În a doua jumătate a secolului al XX-lea, se întâmplase ca oamenii de știință să facă o descoperire neliniștitoare în fața țărmului Norvegiei Centrale. Dădură peste urmele unei asemenea alunecări. Mai exact, era vorba de mai multe alunecări care erodaseră o mare parte a coastei continentale din acea zonă și care avuseseră loc în decursul a peste patruzeci de mii de ani. La aceasta contribuiseră mulți factori: perioade de

încălzire în care temperatura medie a curenților marini din apropierea coastei crescuse sau chiar acele perioade de îngheț ca acum 18 000 de ani, în decursul cărora frigul se menținuse, scăzând însă presiunea apei. La o cercetare mai atentă, fazele stabilității hidraților constituiau, din perspectiva istoriei terestre, excepția de la regulă.

Dar oamenii epocii moderne trăiau într-o asemenea perioadă de excepție. Și ei înclinau mult prea tare să creadă că situația de calm înșelător constituia regula.

În total, fuseseră trași în adânc peste cinci mii și jumătate de kilometri cubi de pământ din soclul continental norvegian, prin mai multe lavine uriașe. Între Scoția, Islanda și Norvegia, cercetătorii găsiseră o haldă de noroi cu o lungime de opt sute de kilometri. Elementul liniștitor era acela că cea mai mare alunecare a coastei nici nu era prea îndepărtată în timp, ci avusese loc cu nici zece mii de ani în urmă. Evenimentul a primit numele de efectul Storegga, și se spera că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Bineînțeles că era o speranță irațională! Dar poate că ar fi trecut alți zeci de ani liniștiți. Și poate că alte ere glaciare sau alte încălziri globale ar fi provocat alunecări de proporții suportabile, dacă nu ar fi apărut, peste noapte, un anumit vierme cu toată încărcătura lui de bacterii și dacă alte evenimente secundare nu ar fi dus la ceea ce se întâmpla acum.

Când se întrerupse contactul, Jean-Jacques Alban, aflat la bordul lui *Thorvaldson*, bănui că nu va mai vedea batiscaful vreodată. Însă nu își putea imagina amploarea evenimentelor ce tocmai se desfășurau sub chila vasului de explorare. Fără îndoială, descompunerea hidraților intrase într-un stadiu pustiitor, în ultima jumătate de oră putoarea devenise insuportabilă și pe valurile ce creșteau încontinuu pluteau bucăți albe spumegânde din ce în ce mari mari. Alban știa și că orice întârziere pe platforma continentală însemna sinucidere curată. Și mai mult gaz ar duce la scăderea tensiunii superficiale a apei și ei s-ar scufunda. Orice s-ar fi întâmplat în adânc, era dincolo de posibilitatea oricărui calcul. Alban ura ideea de a abandona Deep Roverul și echipajul acestuia, însă ceva îi spunea că Stone și pilotul erau în mod sigur pierduți.

În rândul cercetătorilor și al echipajului se iscase o vie agitație. Nu toți știau să interpreteze corect spumegatul și mirosul. Furtuna își aducea și ea contribuția la dezorientarea generală. Ea se repezise din ceruri ca un zeu mânios și sufla cu furie crescândă valuri tot mai mari peste mare. Acestea se loveau de coca lui *Thorvaldson* și se pulverizau în miliarde de stropi strălucitori. În curând va fi aproape imposibil să se mai țină pe picioare.

În această situație, Alban avea multe de cântărit. Siguranța vasului *Thorvaldson* nu putea fi privită prin prisma societății de navigație și nu putea fi calculată nici după contribuția sa științifică. Se măsura doar în funcție de viețile omenești. Aici intrau și viețile celor doi oameni din batiscaf, despre soarta cărora intuiția îi furniza informații mai

convingătoare decât mintea. Era la fel de greșit să rămână sau să fugă, dar amândouă erau la fel de necesare.

Alban privi spre cerul negru mijindu-și ochii și-și șterse apa ce îi curgea pe față. În același moment, marea răscolită se liniști pentru câteva clipe. Nu era o domolire reală a furtunii, mai degrabă o pauză înainte ca ea să izbucnească iar, cu furie îndoită.

Alban hotărî să rămână.

Jos avea loc un dezastru.

Dintr-o clipă în alta, hidrații distruși inițial, câmpuri stabile de gheață și artere în porii sedimentelor, transformate acum în niște ruine mâncate de viermi și bacterii – se descompuseră. Pe o distanță de o sută cincizeci de kilometri, legătura de apă și metan, asemănătoare cu gheața, se transformă exploziv în gaz. În timp ce Alban se lupta să mențină poziția vasului, gazul își croia drum spre suprafață, spulberând pereții abrupți, spărgând stâncile, făcând soclul continental să se cutremure și să se aplece în față. Kilometri cubi de stâncă se prăbușiră într-un interval de câteva secunde. Toată marginea continentală superioară se puse în mișcare, în timp ce în adânc straturi noi intrau în coliziune. Într-o uriașă reacție în lanț, masele se antrenau unele pe altele în alunecare, cădeau peste ultimele structuri solide, transformându-le în mocirlă.

Soclul continental dintre Scoția și Norvegia, cu pompele, conductele și platformele sale, prezentă primele rupturi.

Cineva striga la Alban, prin furtună. Se întoarse pe călcâie și îl văzu pe secundul directorului științific dând sălbatic din mâini. Din cauza furtunii, abia putea înțelege ce zice.

– Coasta, reuși Alban să înțeleagă. Coasta!

După cele câteva clipe de calm înșelător, marea deveni cu adevărat sălbatică. Ape grele încolțiră vasul. Alban aruncă o privire disperată către consolă, unde lăsaseră la apă Deep Roverul. Valurile spumegau. Mirosul de metan devenise de nesuportat. Alban își desprinse privirea și începu să fugă spre centrul vaporului. Bărbatul îl prinse de mâneca hainei.

– Veniți, Alban! Doamne Dumnezeule! Trebuie să vedeți ce se întâmplă.

Vaporul se cutremură. La urechea lui Alban ajunse un uruit surd, un zgomot din măruntaiele vaporului. Urcară clătinându-se treptele înguste care duceau în sus spre punte.

– Priviți!

Alban rămase cu ochii ațintiți spre sonarul de pe pupitrul instrumentelor, cel care sonda încontinuu fundul mării. Nu-și crezu ochilor.

Fundul mării nu mai exista!

Parcă s-ar fi uitat într-un vârtej!

– Se surpă coasta, șopti Alban.

În același moment realiză că nu mai putea face nimic pentru inginerul ăla nebun și pentru Eddie. Presimțirile i se transformară în cea mai îngrozitoare certitudine.

– Trebuie să plecăm de aici, spuse Alban. Imediat.

Timonierul întoarse capul spre el.

– În ce direcție?

Alban se gândi febril. Avea acum certitudinea absolută. Știa ce se întâmplă acolo jos și, prin urmare, știa ce li se pregătește. Să se apropie de vreun port era exclus din start. Singura șansă a lui *Thorvaldson* era să se îndrepte cât mai repede spre ape mai adânci.

– Anunțați prin radio, spuse apoi. Norvegia, Scoția, Islanda, pe toți din zonă. Să evacueze țărmurile. Trimiteți mesajul fără întrerupere! Să îl recepționeze oricine ne poate recepționa!

– Ce se întâmplă cu Stone și cu... începu să spună directorul secund.

Alban îl privi.

– Sunt morți!

Nu îndrăznea să-și imagineze amploarea alunecării. Însă ceea ce arăta sonarul era suficient pentru a-i da fiori reci. Se aflau încă în perimetrul critic. Dacă ar fi fost cu câțiva kilometri mai aproape de șelful continental, s-ar fi scufundat deja. Se puteau aștepta ca în larg să scape doar cu spaima. Vor fi nevoiți să țină piept furtunii, însă asta era o treabă pe care o puteau face.

Alban recapitulă în minte morfologia coastei. Spre nord-vest, fundul mării cobora pe mai multe terase. Dacă aveau noroc, atunci lavina s-a oprit în partea de sus. Însă în cazul efectului Storegga nu exista nici o stavilă. Coasta ar urma să alunece complet în ocean, pe o distanță de sute de kilometri, până la trei mii cinci sute de metri adâncime. Masele ar pătrunde până în abisurile de la estul Islandei și ar cutremura Marea Nordului și Marea Norvegiei precum cutremurul secolului.

Încotro s-o ia?

Alban își luă privirea de pe instrumente.

– Cursul Islanda, spuse.

Milioane de tone de mâl și de moloz se prăvăleau în jos.

Când primele semne ale lavinei se năpustiră asupra canalului Feroe-Scoția, terasele coastelor dintre Scoția și Norvegia nu mai existau deja, exista doar o masă desprinsă care se prăbușea tot mai jos, smulgând și ducând cu sine tot ce până în acel moment avusese formă și structură. O parte a alunecării în straturi nimeri la vest de Insulele Feroe și fu oprită, într-un final, de băncile submarine care înconjurau bazinul islandez. O altă parte a lavinei se împrăștie de-a lungul șirului de munți dintre Islanda și Insulele Feroe.

Cea mai mare parte însă bubui în jos pe canalul Feroe-Shetland ca pe un topogan gigantic. Nimic nu îi oprea coborârea. Același bazin oceanic care acum milioane de ani preluase alunecarea Storegga se umplea acum de o lavină și mai mare, care pătrundea, fără oprelişti, producând un efect teribil de sucțiune.

Apoi marginea soclului continental se rupse.

Se rupse complet pe o lățime de cincizeci de kilometri. Și acesta era doar începutul!

Sveggesundet, Norvegia

Imediat după plecarea lui Johanson, Tina Lund își încărcă bagajele în jeepul lui și plecă la drum.

Conducea repede. Începuse să cadă o ploaie care mânjea strada. Probabil că Johanson ar fi protestat, însă Lund era de părere că trebuie să îi ceri mașinii ceea ce putea da. Oricum nu prea aveai ce vedea pe vremea asta mohorâtă.

Cu fiecare kilometru care o ducea mai aproape de Sveggesundet, se simțea mai ușoară.

Depășise momentul de criză. După ce lămuriseră problema cu Stone, îl sunase imediat pe Kare Sverdrup și îi propusese să petreacă împreună câteva zile la mare. Sverdrup fusese bucuros și într-o oarecare măsură surprins, i se păru ei. Ceva din reacția lui o făcu să bănuiască faptul că Johanson avusese dreptate. Că îndreptase în ultima clipă suișurile și coborâșurile din ultimele săptămâni, altfel Kare ar fi plecat. Timp de câteva clipe se temu că o dăduse în bară și se auzi rostind cuvinte care, pentru stilul ei solitar de viață, erau chiar îngrijorător de hotărâte.

Johanson își distrusese casa. Ei bine. Ea putea încerca să clădească una.

După călătoria rapidă, jeepul rula acum pe strada principală din Sveggesundet care dădea spre mal, iar Tina Lund simți cum i se accelerează pulsul. Lăsă mașina într-o parcare publică deasupra lui Fiskehuset. De acolo, un drum de acces și o potecă pentru pietoni duceau spre plajă. Nu era o plajă adevărată, cu nisip, ci mușchi și ferigi acopereau prundișul și pietrele netede. Peisajul din jurul satului Sveggesundet era monoton, însă de o sălbăticie romantică, iar Fiskehuset, cu terasa sa situată chiar lângă mare, oferea o priveliște deosebit de frumoasă, chiar și azi, pe ploaie și cu vizibilitate proastă.

Lund parcurse agale cei câțiva pași până la restaurant și intră. Sverdrup nu era acolo, și nici restaurantul nu era încă deschis. Un ajutor de bucătar căra niște lăzi cu legume înăuntru și o anunță că Sverdrup era cu treburi în sat. Poate era la bancă sau la frizer, sau altundeva, în orice caz nu spusese când se întoarce.

E vina mea, își spuse Lund.

Își dăduseră întâlnire aici. Probabil că de vină era viteza cu care gonise cu jeepul lui Johanson, însă cert era că ajunsese cu o oră mai devreme. Cum de a estimat atât de prost? Acum va trebui să stea să-l aștepte la restaurant. Dar era aiurea. Ar arăta nepotrivit: cucu, uite cine a venit deja! Sau și mai rău: Hei, Kare, unde ai fost, te aștept de un car de ani!

Ieși pe terasă. Ploaia o biciui pe față. Alții ar fi intrat rapid înapoi, însă pe Lund vremea proastă nu o deranja. Își petrecuse copilăria la țară. Iubea zilele cu soare, însă îi plăceau și furtuna, și ploaia. De fapt, abia acum observă că vântul care zgâlțâise jeepul în ultima jumătate de oră se transformase într-o furtună zdravănă. Nu mai era așa de

multă ceață, însă norii goneau mai jos pe cer. Cât putea vedea cu ochii, marea era brăzdată și acoperită de spumă albă.

Ceva părea ciudat!

Fusese aici destul de des încât să se familiarizeze cu peisajul. Dar malul i se părea mai lat decât de obicei. Pietrișul și stâncile intrau în mare mai adânc decât în mod obișnuit, în ciuda valurilor care veneau rostogolindu-se. Arăta aproape ca un reflux neprogramat.

Probabil că te înșeli, își spuse Lund.

Hotărâtă, scoase telefonul mobil și formă numărul lui Sverdrup. Putea foarte bine să îi spună că era deja aici. Mai bine așa, decât să strice surpriza. Poate că își făcea ea prea multe griji, însă prefera ca el să știe că a sosit. Azi nu ar fi putut suporta să vadă o față lungă, nici măcar cel mai mic semn că nu se bucura să o vadă.

Sună de patru ori, după care intră căsuța vocală.

Bine și așa. Soarta a ales!

Atunci va aștepta.

Își dădu la o parte părul ud de pe frunte și intră din nou, sperând ca măcar automatul de cafea să funcționeze.

Tsunami

Marea era plină de monștri.

Ea era de când lumea un loc al miturilor, al metaforelor și al spaimelor originare. Tovarășii lui Odiseu au căzut pradă Scyllei. Poseidon a creat monstrul Cetus, mâniat fiind pe trufia Cassiopeei, și a trimis un șarpe de mare împotriva lui Laokoon care prorocise căderea Troiei. Sirenele nu puteau fi evitate decât purtând ceară în urechi. Nimfele, saurienii marini și caracatițele uriașe bântuiau fanteziile. În fine, *Vampyrotheutis infernalis* deveniră antipozii tuturor valorilor omenești. Chiar și animalul încornorat din Biblie a ieșit tot din mare. Și tocmai știința, sceptică prin însăși natura ei, predica mai nou sâmburele de adevăr al legendelor și al rapoartelor cu răsuflarea tăiată, de când fuseseră redescoperiți crosopterigienii și de când existența calmarului uriaș fusese dovedită. După ce vreme de mii de ani se temuseră de locuitorii abisurilor, acum oamenii se țineau, plini de entuziasm, pe urmele lor. Spiritul luminat nu mai avea nimic sfânt, nici măcar teama. Monștrii deveniseră tovarășii de joacă mai buni, cei reali alături de cei imaginari, jucăriile de pluș ale științei.

Cu excepția unuia singur.

Era cel mai rău dintre toți. Insufla panică și minții celei mai luminate. De câte ori se ridica din mare venind peste țărm, aducea distrugere și moarte. Numele și-l datora pescarilor japonezi, care, departe în larg, nu simțeau nimic din spaima pe care o aducea, pentru ca la întoarcere să-și găsească satul devastat și rudele moarte. Găsiseră pentru acest monstru un nume, care tradus cuvânt cu cuvânt însemna „val în port". *Tsu* pentru port, *Nami* pentru val.

Tsunami.

Decizia lui Alban de a porni spre apele adânci arăta că era un om care cunoaște monstrul și apucăturile sale. Ar fi fost cea mai mare greșeală să se îndrepte spre portul care nu ar fi putut să îi protejeze.

Așa că făcu singurul lucru corect.

În timp ce *Thorvaldson* își făcea loc cu greu prin marea răvășită, coasta continentală și marginea șelfului continental continuau să se prăbușească în adânc. Efectul de sucțiune astfel format scădea nivelul mării pe arii extinse. De jur împrejurul locului prăbușirii se formau valuri ca niște inele, năpustindu-se în toate direcțiile. Deasupra epicentrului prăbușirii – o suprafață care, oricum, măsura câteva mii de kilometri pătrați –, valurile erau, încă, atât de mici, încât în furtuna sălbatică nici nu se observau. Amplitudinea lor era abia de un metru peste nivelul mării.

După aceea însă, ajungeau în zona mai puțin adâncă a soclului continental.

Alban învățase din vreme ce deosebea valurile tsunami de celelalte valuri, și anume cam totul. În mod normal, valurile se formau în urma mișcării aerului. Când razele soarelui încălzeau atmosfera, căldura nu se distribuia în mod uniform pe toată suprafața Pământului. Se nășteau vânturi pentru uniformizare care produceau la suprafața apei frecare, și prin aceasta valuri. Nici uraganele nu ridicau nivelul mării cu mai mult de cincisprezece metri. Valurile uriașe, ca temutele *freak waves*, erau excepții. Viteza maximă a valurilor normale pe timp de furtună era de nouăzeci de kilometri pe oră, iar acțiunea vântului rămânea izolată la straturile superioare ale mării. Începând cu o adâncime de două sute de metri, totul rămânea calm.

Însă tsunami nu se forma la suprafață, ci în adânc. Nu erau rezultatul vitezei vântului, ci se nășteau dintr-un șoc seismic, iar valurile de genul acesta se deplasau cu viteze complet diferite. În primul rând însă, energia unui tsunami era condusă de la coloana de apă până pe fundul mării. Valul avea astfel contact cu pământul în fiecare punct al mării, indiferent la ce adâncime ar fi fost situat. Întreaga masă de apă se punea în mișcare.

Cel mai bun exemplu despre cum trebuia să-ți imaginezi un tsunami, Alban nu îl primise de la vreo demonstrație pe calculator, ci pe o cale mult mai simplă. Cineva umpluse o găleată cu apă și o lovise cu piciorul în partea de jos. La suprafață se formaseră mai multe valuri concentrice. Șocul de la fundul găleții se transmisese întregului conținut, propagându-se spre exterior sub formă de valuri.

Trebuia pur și simplu să își imagineze acest efect, i se spusese, la o scară mult mai mare.

Pur și simplu.

Valul uriaș provocat de alunecare se năpusti în toate direcțiile cu o viteză inițială de șapte sute de kilometri pe oră, având niște creste joase, întinse pe suprafețe extrem de mari. Doar primul val transporta un milion de tone de apă și o cantitate corespunzătoare de energie. Câteva minute mai târziu, ajunse la marginea ruptă a soclului continental. Fundul mării își pierdu din adâncime și frână valul, îi încetini frontul, dar fără ca energia adusă de el să se micșoreze în mod semnificativ. Masa

de apă pătrunse mai departe și, pentru că nu mai putea înainta atât de repede, începu să se suprapună. Cu cât adâncimea devenea mai mică, cu atât tsunami creștea, în timp ce lungimea valului scădea dramatic. Valuri de furtună călăreau cocoțate pe creastă. Când ajunse la primele platforme de forare din Marea Nordului, mai avea doar o viteză de patru sute de kilometri, dar măsura cincisprezece metri înălțime.

Cincisprezece metri nu reprezentau un motiv de îngrijorare pentru platforme, dacă era vorba de un val obișnuit de furtună.

Însă un val de șoc, care vibra de pe fundul mării până la suprafață, încoronat fiind de un munte de apă înalt de cincisprezece metri și cu patru sute de kilometri la oră viteză, avea efectul unui Jumbo-Jet care se prăbușea.

Gullfaks C, șelful continental norvegian

Preț de câteva secunde, Lars Jörensen își spuse că era deja prea bătrân ca să mai reziste și ultimele câteva luni pe Gullfaks. Tremura din tot corpul. Ce se întâmpla? Tremura atât de tare, încât balustrada părea să tremure odată cu el, și nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Nu se simțea rău deloc. Poate era deprimat, dar nu era bolnav. Să sufere oare de un atac de cord?

Apoi își dădu seama că, într-adevăr, balustrada tremura, nu el.

Gullfaks C trepida.

Când înțelese, fu ca un șoc.

Se uită la turnul de extracție, apoi din nou afară în larg. Jos, furtuna își făcea de cap, însă văzuse el și lucruri mai rele. Cu mult mai rele, care însă nu afectaseră platforma. Jörensen știa tremuratul ăsta doar din povestiri, se întâmpla atunci când o forare prost executată provoca un *blowout* și când petrolul sau gazul sub presiune țâșnea în sus. Atunci se putea întâmpla ca întreaga platformă să intre în vibrații puternice. Însă pe Gullfaks așa ceva nu era posibil. Pompau petrolul din rezervoare pe jumătate goale în altele aflate sub apă, și asta nu se întâmpla chiar sub platformă, ci la distanțe mari, de jur împrejur.

În afacerea *offshore* exista ceva ca un top ten al potențialelor catastrofe. Se puteau rupe contrafișele transversale din lanțuri de oțel, pe care se sprijineau multe platforme. *Freak waves*, cele mai înalte valuri produse de vânt și curenți, treceau drept cel mai mare accident posibil în industria petrolieră. Temute mai erau și coliziunile cu eventualele pontoane rupte de la locul lor și cu rezervoarele care nu puteau fi manevrate. Toate acestea se aflau pe lista celor mai mari temeri, și sus de tot se afla scurgerea de gaze. Scurgerile erau greu detectabile. Adesea erau observate prea târziu, când ajungeau la foc. În acest caz exploda întreaga platformă, cum se întâmplase pe partea britanică cu *Piper Alpha*, când cea mai mare catastrofă din industria petrolieră adusese jertfă o sută șaizeci de vieți omenești.

Dar cutremurele marine erau coșmarul suprem.

Şi ăsta, recunoscu Jörensen, era un cutremur.

Acum se putea întâmpla orice. Când se cutremura pământul, pierdeai orice control. Materialul se deforma şi se rupea. Apăreau scurgeri, izbucneau incendii. Când un cutremur făcea o platformă să vibreze, puteai doar să speri că nu va fi şi mai rău, că nu se prăbuşea şi nu aluneca fundul mării şi că vor rezista construcţiile ancorate. Dar şi atunci apărea o altă problemă legată de cutremur, şi împotriva ei nu puteai face nimic, nici cel mai mărunt lucru.

Şi această problemă tocmai se îndrepta spre platformă.

Jörensen o văzu apropiindu-se şi ştiu că avea foarte puţine şanse de scăpare. Se întoarse şi vru să coboare scara de oţel, să scape de galeria aeriană.

Totul se desfăşură foarte repede.

Pământul îi dispăru de sub picioare şi se prăbuşi în gol. Mâinile i se cramponară instinctiv de grilajul de pe podea. Izbucni o gălăgie infernală, un vuiet şi un pârâit de parcă s-ar fi rupt toată platforma. Se auziră ţipete, apoi aerul fu sfâşiat de un pocnet asurzitor şi Jörensen fu izbit de balustradă. O durere ascuţită îi străpunse corpul. Atârnând de grilaj, văzu cum marea păru să se lumineze brusc. Deasupra lui, metalul se contorsiona scoţând sunete stridente. Cuprins de groază, înţelese că uriaşa platfomă se înclinase şi îşi pierdu minţile. Se transformă într-o fiinţă cuprinsă de panică. Încerca fără nici un sens să se târască în sus, cât mai departe de apa care se apropia. Se trăgea în sus pe panta care mai înainte fusese o podea. Panta deveni din ce în ce mai abruptă şi Jörensen începu să ţipe.

Forţele îl lăsară. Degetele mâinii drepte scăpară barele de metal şi bărbatul alunecă mai jos. Prin mâna stângă îi trecu o smucitură teribilă. Stătea atârnat într-o singură mână. Îşi lăsă capul pe spate ţipând încontinuu şi văzu turnul de forare care se prăbuşea şi consola cu flacăra de gaz care nu se mai ridica deasupra apei, ci împungea abrupt cerul negru ca smoala.

Timp de câteva secunde, flacăra solitară păru aproape grandioasă. Un salut către zei. Bună, voi cei de sus! Venim!

Apoi totul explodă într-un nor galben de jar şi Jörensen fu azvârlit în mare. Nu simţea durerea acolo unde îi fusese rupt braţul, astfel încât mâna stângă continua să stea încleştată de bară. Înainte ca tăvălugul de foc să-l cuprindă, tsunami-ul care gonea spre ei se izbi de platforma ce se scufunda şi Gullfaks C fu nimicită, în timp ce pilonii de beton dispăreau în adânc, odată cu marginea soclului continental care se prăbuşea.

Bunicule, spune-ne o poveste...

Oslo, Norvegia

Femeia îl asculta încruntată.

– La ce vă referiţi? îl întrebă. Ceva ca o reacţie în lanţ?

Femeia făcea parte din comitetul permanent de criză al Ministerului Mediului și era obișnuită să audă cele mai năstrușnice teorii. Cunoștea Institutul Geomar și știa că oamenii de acolo nu spun aberații, astfel încât încerca să înțeleagă rapid ce îi spunea cercetătorul german la telefon.

– Nu direct, răspunse Bohrmann. Mai degrabă o desfășurare *simultană*. Distrugerile înaintează de-a lungul întregii coaste. Se întâmplă peste tot în același timp.

Femeia înghiți în sec.

– Și... ce zone ar fi afectate?

– Depinde unde anume are loc ruptura și pe ce lungime. Părți mari ale coastei norvegiene, aș zice eu. Tsunami-urile se întind pe mii de kilometri. Informăm pe toată lumea din zonă, Islanda, Marea Britanie, Germania, pe toți.

Femeia rămase cu privirea ațintită pe geamul clădirii guvernamentale. Se gândi la platformele din larg. Erau sute, până sus spre Trondheim.

– Ce consecințe ar avea asupra orașelor de pe țărm? întrebă cu o voce lipsită de intonație.

– Ar trebui să aveți în vedere evacuarea.

– Și pentru industria *offshore*?

– Credeți-mă că este greu de spus. În cel mai bun caz vor avea loc o serie de mici alunecări. Ceea ce ar însemna doar câteva zguduieli. În cel mai rău caz va avea loc...

În același moment ușa se deschise și se năpusti înăuntru un bărbat palid la față. Puse în fața femeii o coală de hârtie și îi făcu semn să încheie conversația. Femeia luă foaia și aruncă o privire pe text. Era copia unei radiograme. O trimisese un vapor.

Thorvaldson, citi ea.

Apoi citi mai departe, simțind cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Sunt semne prevestitoare, spunea Bohrman. În cazul în care evenimentul se va produce, oamenii de la țărm trebuie să știe la ce să fie atenți. Se anunță tsunami-uri. Cu ceva timp înainte de apariția lor, se va observa o creștere rapidă și o scădere a nivelului mării. Se va repeta de mai multe ori. Un ochi exersat va sesiza schimbarea. După zece sau douăzeci de minute, apa se va retrage brusc până departe de mal. Se vor vedea recife și stânci. Veți putea vedea fundul mării acolo unde de obicei nu se vede. Cel mai târziu în acest moment trebuie să vă refugiați pe un teren mai înalt.

Femeia nu mai spuse nimic și abia dacă mai asculta. Încercase să-și imagineze ce s-ar întâmpla dacă bărbatul de la telefon ar spune adevărul. Acum încerca să-și imagineze cele ce tocmai se petreceau.

Sveggesundet, Norvegia

Lund murea de plictiseală.

Nu-i plăcea să stea în restaurantul gol bând cafea. Orice formă de inactivitate era o tortură pentru ea. Ajutorul de bucătar fusese amabil

și pornise special pentru ea mașina care prepara Espresso și Cappuccino. Cafeaua era delicioasă și, în ciuda vremii furtunoase și a vizibilității proaste, priveliștea mării văzută de la marile ferestre panoramice era impresionantă. Dar chiar și așa, Tinei Lund i se părea îngrozitor de plictisitor să stea și să aștepte.

Învârtea lingurița în spuma de lapte din cana ei, când cineva intră în restaurant. O pală de vânt pătrunse odată cu el.

– Bună, Tina!

Tina își ridică privirea. Bărbatul care sosise era un prieten de-al lui Sverdrup. Îl știa doar după numele mic, Åke. Avea în Kristiansund o firmă prosperă de închiriat bărci și vara câștiga o grămadă de bani.

Schimbară câteva cuvinte despre vreme, apoi Åke o întrebă:

– Ce faci aici? Îl vizitezi pe Kare?

– Asta aveam de gând, răspunse Lund zâmbind strâmb.

– Și de ce stai singură aici? o întrebă Åke mirat. Prostul ăla de ce nu e lângă tine, unde îi e locul?

– E vina mea. Am ajuns prea devreme.

– Sună-l!

– L-am sunat. Căsuța vocală.

– A, așa-i! Åke se lovi peste frunte. Acolo nu are semnal.

Lund ciuli urechile.

– Știi unde e?

– Da, tocmai am fost cu el la Hauffen.

– Hauffen? La distilerie?

– Da. Cumpără țuică. Am gustat noi una sau alta, dar îl cunoști pe Kare. Bea mai puțin alcool decât popa-n post, iar eu a trebuit să preiau singur degustarea.

– Acum mai e acolo?

– I-am lăsat jos în pivniță la povești. De ce nu te duci până acolo? Știi unde e Hauffen?

Lund știa. Micuța distilerie făcea un lichior de fructe excelent, care nu era pentru export și se afla la zece minute de mers spre sud, pe un platou plat. Cu mașina ar ajunge acolo în două minute pe strada dinspre uscat. Însă o plimbare scurtă i se păru mai atrăgătoare. Stătuse destul în mașină.

– Mă duc până acolo, spuse Lund.

– Pe vremea asta? Åke făcu o grimasă. Cum vrei! O să-ți crească membrane de înot!

– Mai bine decât să-mi crească rădăcini, zise Lund și se ridică de pe scaun, bucuroasă de informația primită.

Ajunsă afară își ridică gulerul jachetei, coborî spre plajă și o porni. În zilele senine, distileria se putea vedea de aici. Acum arăta ca o nălucă cenușie în ploaia piezișă.

Se va bucura să o vadă?

Era incredibilă! Gândea ca o adolescentă îndrăgostită. Tina Lund cea plină de surprize. Sigur că se va bucura. Cum altfel?

În timp ce se îndepărta de Fiskehuset, cercetă marea din priviri. Își spuse că probabil se înșelase adineaori. Crezuse că plaja stâncoasă era mai lată decât de obicei, însă era ca întotdeauna. Nu, părea chiar mai îngustă.

Așteptă un moment.

Cum se putuse înșela în halul ăla?

Poate că furtuna era de vină. Valurile înaintau când mai mult, când mai puțin. Probabil că tocmai se întețea iar. Lund ridică din umeri și merse mai departe.

Ajunse la distilerie udă până la piele, dar nu găsi pe nimeni în camera de primire. Pe peretele din spate era o ușă deschisă. Din pivniță se vedea lumină. Coborî imediat, fără să ezite, și găsi doi bărbați sprijiniți de butoaie, discutând cu paharele în mână. Erau cei doi frați cărora le aparținea distileria, niște bătrâni prietenoși, cu fețele bătute de intemperii. Kare nu se vedea nicăieri.

– Îmi pare rău, spuse unul din cei doi. A plecat acum două minute. L-ai pierdut.

– Era pe jos? întrebă ea. Poate îl mai ajungea din urmă.

– Nu. Celălalt bărbat clătină din cap. Era cu camionul. A cumpărat câte ceva. Nu putea să care totul în mână.

– A spus cumva dacă se întoarce la restaurant?

– Da, acolo voia să meargă.

– Bine. Mulțumesc.

– Hei, așteaptă puțin. Bătrânul se desprinse de butoi, venind spre ea. Dacă tot ai venit degeaba, atunci bea măcar un păhărel cu noi. Nu se poate una ca asta, să intri într-o distilerie și să pleci trează!

– Vă mulțumesc, sunteți foarte drăguți, dar...

– Are dreptate, îl susținu fratele lui plin de zel. Trebuie să bei ceva.

– Eu...

– Afară e sfârșitul lumii, copilă. Cum vrei să găsești drumul înapoi fără să ai ceva fierbinte în stomac?

O priveau amândoi cu expresii de cățeluș. Lund știa că le-ar face o bucurie bătrânilor dacă ar rămâne la un pahar.

Și de ce nu?

Cei doi frați zâmbiră și dădură bucuroși din cap, de parcă tocmai ar fi cucerit Constantinopolul.

Insulele Shetland, Marea Britanie

Elicopterul se pregăti de aterizare.

Johanson privi afară. Zburaseră peste plaja în pantă, îi urmaseră cursul și acum se îndreptau spre un mic loc de aterizare, de unde urma să îl ia Karen Weaver. Stâncile coborau lin spre est, terminându-se într-un golf curbat. De aici încolo, peisajul era plat. Nenumărate plaje de nisip și de pietriș se înșirau unele după altele, iar în spatele lor începea peisajul tipic acoperit de mușchi al insulelor Shetland. Dealuri scunde, întinse, pe care drumurile păreau doar zgâriate.

Heliportul aparținea unei stații de cercetare marină care adăpostea jumătate de duzină de oameni de știință și abia dacă își merita

denumirea: un câmp relativ rotund, acoperit cu pietriş în mijlocul unei întinderi verzi-cenuşii; staţia însăşi era puţin mai mult decât o adunătură de barăci strâmbate de vreme. O stradă îngustă cobora dinspre dealuri, terminându-se la un debarcader. Johanson nu văzu nici o barcă. Lângă barăci erau parcate două maşini de teren şi un autobuz VW ruginit. Weaver scria la un articol despre foci, de aceea alesese acest loc. Ieşea regulat cu cercetătorii pe mare, se scufunda împreună cu ei şi locuia într-una dintre colibe.

O ultimă rafală făcu ca Bell să se cutremure, apoi roţile atinseră pământul. Elicopterul ateriză lin.

– Am supravieţuit şi de data asta, spuse pilotul.

Johanson văzu o siluetă mică la marginea câmpului de aterizare. Părul îi flutura în vânt. Presupuse că era Karen Weaver. Îi plăcu de ea, cum stătea în pustietate aşteptând. Nu departe de ea se vedea o motocicletă. Exact pe gustul lui. O insulă arhaică cu o siluetă solitară, stăpânindu-se reciproc. Johanson se întinse, băgă cartea cu poeziile lui Whitmann la loc în geanta de voiaj şi întinse mâna după palton.

– Din partea mea am mai putea da câteva ture, îi spuse pilotului, însă nu pot lăsa o doamnă să mă aştepte.

Pilotul se întoarse spre Johanson şi se încruntă.

– Faceţi doar pe degajatul sau chiar nu v-aţi temut?

Johanson încercă să nimerească mânecile paltonului.

– Asta trebuie să aflaţi singur. Dumneavoastră aveţi experienţă cu şefii.

– Da, sigur că da.

– Şi? Sunt degajat?

– Nu-mi dau seama. Poate că blufaţi pur şi simplu. Majoritatea celor pe care îi plimb mi-ar fi făcut capul calendar.

– Şi Skaugen?

– Skaugen? Pilotul se gândi un moment, în timp ce deasupra lor păcănitul rotoarelor devenea tot mai slab. Nu, cred că Skaugen nu se lasă impresionat de nimic!

Chiar m-aş fi mirat, îşi spuse Johanson.

– Mă puteţi lua de aici mâine la prânz? La douăsprezece, să zicem.

– Nici o problemă!

Aşteptă până se deschise uşa şi coborî pe scara mică. Era un tip degajat? În sinea sa era bucuros să simtă din nou pământ sub picioare. Pilotul trebuia să meargă mai departe, dar se pare că era obişnuit cu vremea rea. Va face doar o pauză scurtă, după care va zbura spre Lerwick să alimenteze. Johanson îşi aruncă geanta pe umăr şi porni spre silueta care aştepta. Paltonul flutura şi i se lovea de picioare, dar măcar nu ploua.

Karen Weaver îi ieşi încet în întâmpinare.

În mod curios, fiecare pas părea să o facă şi mai mică. Când ajunse în sfârşit în faţa lui, Johanson estimă că femeia avea cel mult unu şaizeci şi cinci. Era compactă într-un mod atrăgător. Blugii i se întindeau pe picioarele musculoase. Pe sub geaca de piele i se conturau umerii laţi. Din câte îşi putea da seama Johanson, nu era machiată.

Bronzul ei era unul câştigat de la vânt şi ploaie. Soarele arzător şi sarea contribuiseră şi ele, asigurând totodată şi pistruii care se întindeau generos pe pomeţii laţi şi pe frunte. Vântul îi ciufulea coama de bucle castanii. Femeia îl privi cu interes.

– Sigur Johanson, constată ea. Cum a fost zborul?

– Mizerabil. A trebuit să mă consolez cu compania lui Walt Whitman, răspunse Johanson privind spre elicopter. Însă pilotul a spus că aş fi un tip degajat.

Weaver zâmbi.

– Doriţi să mâncaţi ceva?

Ce întrebare ciudată, îşi spuse, aşa imediat după salut. Apoi îşi dădu seama că într-adevăr îi era foame.

– Mi-ar plăcea. Unde?

Weaver arătă din cap spre motocicletă.

– Putem merge până în următoarea localitate. Dacă zborul nu v-a dăunat prea tare, atunci veţi rezista şi pe Harley. Sau mâncăm ceva la staţie, dacă vă mulţumiţi cu corned beef din conservă şi cu supă de fasole.

Johanson o privi şi observă că avea ochii de un albastru neobişnuit de intens. Albastrul oceanului.

– De ce nu? îi răspunse. Cercetătorii au ieşit în larg?

– Nu. E prea mare furtuna. Plănuiau să meargă în localitate după cumpărături. Pot face ce vreau aici, şi pot şi să deschid o conservă. Asta-i tot ce ştiu să gătesc. Veniţi cu mine.

Johanson o urmă spre staţie, traversând suprafaţa pietruită a heliportului. De aici, de jos, clădirile nu păreau atât de strâmbe ca văzute de sus.

– Unde anume sunt bărcile? o întrebă.

– Nu ne place să le lăsăm afară. Weaver arătă spre clădirea aflată cel mai aproape de apă. Golful abia dacă e protejat, de aceea le depozităm după fiecare folosire în baraca de lângă apă.

Marea...

Unde era marea?

Johanson se opri nedumerit. Acolo unde, nu de mult, valurile loviseră ţărmul, acum se întindea un câmp noroios întretăiat de stânci plate. Marea se retrăsese, dar asta trebuie să se fi întâmplat în decursul ultimului minut. Pe o rază extinsă nu se vedea decât pământ.

Nici un reflux nu putea face asta într-un timp atât de scurt. Apa se retrăsese pe câteva sute de kilometri.

Weaver mai merse câţiva paşi, apoi se întoarse spre el.

– Ce este? Nu vă e foame?

Johanson scutură din cap. Un zgomot îi ajunse la urechi, crescu, se intensifică. Întâi crezu că era vorba despre un avion mare care zbura la distanţă mică deasupra apei, îndreptându-se spre insulă. Însă nu suna ca un avion. Mai degrabă ca tunetul unei furtuni ce se apropia, doar că era mult prea uniform pentru o furtună, şi nu mai contenea...

Brusc îşi dădu seama ce era.

Weaver îi urmărise privirea.

– Ce dracu' e asta?

Johanson vru să îi răspundă. În același moment văzu cum se întunecă orizontul; iar Weaver observă și ea.

– La elicopter! strigă Johanson.

Ziarista părea să fi încremenit. Apoi o luă la fugă. Alergau împreună spre elicopter. În spatele parbrizului din cockpit, Johanson îl văzu pe pilot verificând instrumentele. Dură o secundă, până când privirea bărbatului căzu pe cele două siluete care se grăbeau spre el. Se opri. Johanson îi făcu semn să coboare scara. Știa că pilotul nu poate vedea ce venea dinspre mare. Elicopterul avea cockpitul orientat spre uscat.

Bărbatul se încruntă, apoi făcu un semn de încuviințare. Ușa se deschise cu un fâsâit și scara se lăsă în jos.

Bubuitul se apropia. Se auzea de parcă întreaga lume de dincolo de insulă se pusese în mișcare.

Și chiar așa și era, gândi Johanson.

La locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Rămase la capătul scării oscilând între groază și fascinație, și privind cum marea revenea, acoperind la loc câmpul noroios. Dumnezeule, își spuse, este atât de ireal! Pur și simplu nu-și are locul în timpurile noastre, nu este conceput pentru oamenii civilizați. Așa ceva vedeai în manualele de școală. Oricine știa că meteoriții, cutremurele, izbucnirile vulcanice și valurile inundațiilor modificaseră timp de milioane de ani imaginea Pământului, dar parcă o înțelegere secretă făcuse ca asemenea evenimente să dispară odată cu începerea epocii tehnicii.

– Johanson!

Cineva îl împinse. Se dezlipi din loc și începu să urce scara grăbit, urmat de Weaver. Elicopterul începuse să trepideze. Văzu uimirea din ochii pilotului și strigă:

– Porniți elicopterul. Imediat!

– Ce se aude? Ce se întâmplă aici?

– Pornește, ridică aparatul!

– Nu pot să fac vrăji. Ce se întâmplă de fapt? Unde să plecăm?

– Nu contează. Să ne ridicăm.

Rotoarele porniră uruind. Bellul se desprinse de pământ clătinându-se și urcă un metru, doi. Apoi curiozitatea pilotului îi învinse teama. Întoarse elicopterul cu o sută optzeci de grade, astfel încât acum puteau vedea marea. Pilotul se schimbă la față.

– Blestemăția dracului, îi ieși din gură.

– Acolo! Weaver arăta spre barăci. Acolo afară!

Johanson întoarse capul. Din clădirea principală, cineva alerga spre ei. Un bărbat în blugi și tricou. Gura îi era larg deschisă. Fugea din răsputeri spre ei, vâslind din mâini.

Johanson o privi pe Weaver uluit.

– Credeam că...

– Și eu. Weaver se uita îngrozită la silueta care se apropia. Trebuie să coborâm. Doamne, jur că n-am știut că Steven a rămas aici, credeam că toți...

Johanson scutură energic capul.

– Nu o să reușească!

– Nu-l putem lăsa aici!

– Uitați-vă afară, la dracu'! Nu o să reușească! Nu o să reușim!

Weaver îl împinse la o parte și se înghesui spre ușă. Își pierdu echilibrul în momentul următor, când pilotul mișcă elicopterul lateral peste fâșia de nisip spre bărbatul care alerga. Aparatul începu să se rotească și se cutremură nimerit de mai multe rafale consecutive de vânt. Pilotul înjură în gura mare. Îl pierdură din ochi, după care brusc ajunseră foarte aproape de bărbatul care alerga.

– O să reușească, strigă Weaver. Trebuie să coborâm!

– Nu, șopti Johanson.

Weaver nu îl auzea. Nu îl putea auzi. Chiar și zgomotul rotoarelor se pierdea acum în tunetul mării care se apropia. Johanson știu că nu îl mai puteau salva pe cercetător, însă pierduseră timp prețios și se îndoia că vor reuși și ei să scape. Se forță să-și ia ochii de la silueta care alerga și să privească în față.

Valul era uriaș. Părea să aibă treizeci de metri înălțime, un perete vertical de apă verde care bubuia. Doar câteva sute de metri îl mai despărțeau de mal, însă se apropia cu viteza unui tren rapid, ceea ce însemna că le mai rămâneau câteva secunde până la coliziune. Era limpede că timpul nu le ajungea să-l urce la bord pe bărbat și să reușească să scape de masele de apă care se năpusteau asupra lor. Totuși, pilotul mai încercă o dată să aducă elicopterul destul de aproape de fugar. Spera poate ca omul să se salveze sărind prin ușa deschisă, să se prindă de una din tălpicile elicopterului, una din schemele pe care le vedeai tot timpul prin filme și care acolo reușea cu regularitate, dacă te chema Bruce Willis sau Pierce Brosnan.

Cercetătorul se împiedică și căzu.

Asta a fost, își spuse Johanson.

În fața lor se lăsă întunericul. Nici nu se mai vedea cerul prin geamurile din cockpit, nimic în afara frontului valului. Le umplea câmpul vizual în toate direcțiile, împingându-se spre ei cu o viteză amețitoare. Își rataseră șansa. Nu mai aveau nici o scăpare. O urcare pe verticală i-ar face să se izbească la jumătatea înălțimii cu gigantul. Dacă ar fi fugit spre uscat la mică distanță deasupra solului ar fi economisit din timpul de urcare, însă apa tot i-ar fi ajuns din urmă. Tsunami era în orice caz mai rapid și ei ar fi trebuit oricum să rotească întâi elicopterul. Iar secundele rămase nu mai ajungeau.

Johanson se întrebă cum va putea suporta imaginea frontului vertical de apă, fără a-și pierde mințile. Apoi fu adus la realitate, atunci când pilotul făcu singura mișcare corectă, și anume ducând elicopterul înapoi *și* în sus. Botul aparatului se lăsă în jos. Pentru o clipă, prin cockpit se văzu pământul, însă nu se prăbușiră, ci se îndepărtau într-un zbor ascendent executat cu spatele spre valul care se apropia. Elicopterul urlă de parcă motorul ar fi vrut să explodeze. Johanson n-ar fi crezut niciodată că un elicopter putea executa o asemenea

manevră, poate că nici măcar pilotul nu crezuse asta, însă manevra funcționă.

Valul care se prăbușea spumegă în urma lor ca un animal flămând. Mătura plaja. Munți de spumă fugăriră aparatul în goana lui nebună. Tsumani urla și tropăia. În momentul următor, o lovitură cumplită scutură elicopterul și Johanson fu azvârlit în peretele lateral, chiar lângă ușa deschisă. Apa îl plesni peste față. Se lovi cu capul de bord și văzu fulgere roșii în fața ochilor. Degetele dibuiră o bucată de metal, o stinghie, și se încleștară de ea. Îl săgetă o durere ascuțită. Nu știa dacă vuietul îngrozitor din urechi venea tot de la val sau din capul lui, dacă urcau sau coborau. Singurul lui gând era că, în cele din urmă, valul care îi va spulbera tot îi prinsese și își aștepta sfârșitul.

Apoi privirea i se limpezi. Cabina era plină de apă pulverizată. Nori cenușii zdrențuiți treceau pe deasupra elicopterului.

Reușiseră!

Scăpaseră! Nu se prăbușiseră în tsunami, ci reușiseră, cu chiu, cu vai, să treacă peste creastă.

Elicopterul urcă mai departe descriind o curbă, astfel încât acum puteau vedea plaja de sub ei. Însă nu mai era nici o plajă. Acolo jos nu mai era nimic altceva în afară de un flux sălbatic care înainta cu viteză nedomolită, înghițind uscatul. Stația, vehiculele și cercetătorul dispăruseră. Mult în dreapta, acolo unde începea plaja abruptă, arteziene de spumă sclipitoare explodau de stânci, țâșnind spre cer mult deasupra înălțimii de zbor a elicopterului, de parcă ar fi vrut să se împreuneze cu norii.

Weaver se adună de pe jos. Căzuse peste bănci, în momentul în care șuvoiul de apă nimerise elicopterul. Se uita țintă afară, exclamând fără încetare:

– Doamne Dumnezeule!

Pilotul tăcea. Chipul îi era galben precum ceara, maxilarele – încleștate.

Dar reușise!

O luară în urma valului. Masele de apă înaintau mai repede decât elicopterul. Se văzu o ridicătură, iar fluxul țâșni peste ea și se revărsă spumegând pe câmpia din spatele ei, aproape fără să își frâneze viteza. Cu terenul plat de aici, avea să pătrundă pe uscat cale de kilometri întregi. Johanson văzu câmpia presărată cu pete albe și își dădu seama că erau oi care fugeau într-o goană nebună, apoi dispărură și oile.

Un oraș la malul mării, își spuse Johanson, ar fi fost șters de pe fața pământului.

Nu, greșit. *Va fi* șters. Și nu doar unul. Aproape fiecare oraș de pe țărmurile mărilor nordice se va scufunda în vârtej. Tsunami-ul, indiferent unde s-a format, se propaga în acest moment sub formă de inel, după cum era natura undei de impulsuri. Furia sa distrugătoare avea să ajungă până în Norvegia, până în Olanda, Germania, Scoția și Islanda. Înțelese șocat ce catastrofă avea loc aici și se încovrigă, de parcă cineva i-ar fi înfipt un fier înroșit în burtă.

Își aminti cine se afla în Sveggesundet.

Sveggesundet, Norvegia

Nu puteai spune că fraţii Hauffen nu ar şti să poarte o conversaţie, gândi Lund. Dumnezeu ştie că făceau totul pentru a o convinge să rămână. Se aventurară chiar să declare că amândoi ar fi amanţi mai buni decât Kare Sverdrup, împingându-se în timpul ăsta reciproc şi făcându-şi cu ochiul unul altuia, iar Lund se văzu nevoită să mai bea un pahar înainte de a i se da voie să plece.

Se uită la ceas. Dacă pleca acum, era punctuală la Fiskehuset. Penibil de punctuală, îşi spuse dintr-odată. Cine e atât de punctual e disperat. O întârziere de câteva minute o va face probabil să arate mai sigură pe ea.

Vacă proastă.

Dar nu trebuia să alerge la Fiskehuset.

Cei doi bătrâni insistară să primească o îmbrăţişare. Ea era femeia potrivită pentru Kare, se jurau amândoi, una care nu scuipă într-un lichior bun. Lund trebui să mai asculte o serie de complimente, glumiţe şi sfaturi bune până când unul din ei o conduse, în cele din urmă, afară din pivniţă. Îi deschise uşa casei, văzu ploaia care cădea piezişşi hotărî că nu o putea lăsa să plece fără umbrelă. Degeaba încercă să-i explice că ea umbla din principiu fără umbrelă. Că făcea parte din meseria ei să iasă afară pe orice vreme. La fel de bine ar fi putut vorbi cu podelele. Bătrânul plecă să aducă o umbrelă. Urmă o nouă îmbrăţişare, apoi scăpă în sfârşit de cei doi şi se îndreptă prin ploaie înapoi spre restaurant, ţinând în mâna dreaptă umbrela închisă.

Nu arată bine, îşi spuse ea.

Cerul devenise şi mai negru, iar vântul se intensificase. Lund grăbi pasul. Nu îşi propusese adineaori să întârzie? Pur şi simplu nu poţi face nimic cu încetinitorul, îşi spuse. Johanson are perfectă dreptate. Trăieşti permanent la viteză maximă.

Ei, şi ce? Aşa era ea şi, în plus, acum voia să ajungă cât mai repede la bărbatul pe care se hotărâse să îl iubească.

De undeva se auzi un semnal slab. Lund se opri locului. Era telefonul ei mobil! O suna! La naiba, de când o fi sunând? Dintr-o suflare îşi trase în jos fermoarul jachetei şi căută prin buzunare după telefon. Probabil că sunase de mai multe ori, însă în pivniţa aia mai mult ca sigur că nu avusese semnal.

Aici era. Îl smulse afară şi răspunse, aşteptându-se să audă vocea lui Kare.

– Tina?

Lund se opri locului.

– Sigur. O, este... este frumos din partea ta că mă suni, eu...

– Unde ai fost, fir-ar să fie? Încerc să dau de tine de nu ştiu când.

– Îmi pare rău, am...

– Unde eşti acum?

– În Sveggesundet, răspunse ea ezitând. Vocea lui părea deformată şi parcă vorbea pe fondul unui uruit puternic, însă mai era ceva. Ceva

ce nu auzise până acum la el și care îi făcea teamă. Merg pe plajă, este o porcărie de vreme, dar mă știi pe mine...

– Fugi!

– Ce?

– Pleacă de acolo!

– Sigur. Mai ești în toate mințile?

– Acum, imediat. Johanson vorbea fără întrerupere. Vorbele se prăvăleau asupra ei ca o ploaie, întrerupte din când în când de bubuituri și vâjâieli atmosferice, încât la început crezu că se înșelase. În cele din urmă înțelese ce îi spunea Johanson, și pentru câteva clipe își simți picioarele ca de gumă.

– Nu știu unde este epicentrul, scânci vocea lui Johanson. Se pare că ajunge mai târziu la voi, dar oricum nu mai ai timp. Fugi de-acolo, pleacă, pentru numele lui Dumnezeu!

Lund își aținti privirea pe mare.

Furtuna mâna din urmă brizanți înspumați.

– Tina? strigă Johanson.

– Eu... OK. Lund inspiră, pompându-și aer în plămâni. OK, OK!

Aruncă umbrela și începu să alerge.

Putea distinge prin ploaie luminile restaurantului, galbene și îmbietoare. Kare, își spuse. Trebuie să luăm o mașină, pe a ta sau pe a mea. Lăsase jeepul la cinci sute de metri deasupra restaurantului, însă Kare avea câteva locuri de parcare lângă Fiskehuset, și de obicei mașina lui era acolo. Încercă să-și dea seama din alergare unde era parcată. Își ștergea cu furie ploaia care îi intra în ochi. Apoi își aduse aminte că parcarea pentru personal era de cealaltă parte a clădirii, parte care nu se vedea de aici și începu să alerge și mai repede.

În urletul vântului și trosnetul izbiturilor se amestecase un zgomot nou. Un fel de sorbit gălăgios.

Lund întoarse capul, fără să se oprească.

Se întâmpla ceva de neimaginat. Lund se împiedică și nu putu decât să stea locului, privind cum marea dispărea, de parcă ar fi scos cineva dopul. Cât vedeai cu ochii ieșise la iveală suprafața neagră, plină de crăpături a fundului mării.

Marea părea că se retrage cu acceleratorul.

Atunci auzi tunetul.

Lund clipi și își șterse din nou colțurile ochilor de apa de ploaie. Departe, la orizont, ceva difuz și imens se contura în furtună, căpătând încet formă. Crezu întâi că se ridică un nor și mai negru. Însă frontul se apropia prea repede, iar marginea de sus era prea dreaptă.

Lund făcu involuntar un pas în spate.

Începu din nou să alerge.

Fără mașină era pierdută, era clar. Abia în spatele așezării, înspre uscat, strada ducea la un teren mai înalt. Respiră adânc și uniform, pentru a-și stăpâni panica incipientă și simți adrenalina pătrunzându-i mușchii. Avea destulă forță să fugă la nesfârșit, dar nu îi folosea la nimic. Valul era oricum mai rapid.

În fața ei drumul se bifurca, cel din stânga ducea la restaurant, cel din dreapta era o scurtătură care ducea pe țărm în sus, spre parcarea publică în care lăsase jepul lui Johanson. Dacă ar fugi acum, ar reuși să ajungă până la mașină. Apoi pe șosea în sus, peste deal, cu toată puterea motorului. Dar ce s-ar face Kare, dacă ea ar pleca? Ar fi pierdut. Nu, asta era imposibil, inimaginabil, nu putea să dispară pur și simplu și să-l lase aici. Nu voia să plece fără el. Cei doi bătrâni de la distilerie spuneau că plecase direct spre Fiskehuset. Bun, deci era acolo, stătea și o aștepta pe ea, și nu merita să fie părăsit acolo. *Ea* nu merita să mai fie singură. Nici un om nu merita așa ceva.

Trecu pe lângă răscruce cu pași uriași, luând-o spre clădirea luminată. Nu mai era mult până la Fiskehuset. Spera să îi găsească mașina acolo. Tunetul se apropia foarte repede, însă ea încercă să-l ignore și să nu se lase paralizată de frică. Și ea era rapidă. Va fi mai rapidă decât blestematul ăsta de val, viteza ei va ajunge pentru amândoi.

Ușa de la terasa restaurantului zbură în lături. Cineva se repezi afară și se opri locului, uitându-se spre mare.

Era Kare.

Lund începu să-l strige pe nume. Vocea ei se pierdu în urletul vântului și în tunetul valului care se apropia. Sverdrup se uita țintă la mare, fără nici o reacție. Nu se uită nici măcar în direcția ei, oricât de disperată l-ar fi strigat ea.

Apoi o luă la fugă.

Kare dispăru de cealaltă parte a casei. Lund gemu. Continua să fugă înspăimântată. În momentul următor, auzi slab tusea unui motor prin furtună. Câteva secunde mai târziu, mașina lui Kare apăru prin partea din spate a restaurantului și se deplasă cu viteză mare în susul străzii, spre deal.

Lund simți că îi stă inima în loc.

Nu putea face asta. Nu putea pleca fără ea. Trebuia, *trebuia* să o fi văzut!

Nu o văzuse.

Kare va scăpa. Poate.

O cuprinse descurajarea. Alergă mai departe, de data asta nu spre restaurant, ci prin hățiș și printre pietre în sus spre parcare. După ce ratase bifurcația trebuia acum să traverseze o porțiune de teren stâncos care o încetinea. Dar era singurul drum care îi mai rămăsese. Jeepul era ultima ei șansă. După câțiva metri ajunse la un grilaj de sârmă înalt de doi metri, care bloca drumul. Se agăță de ochiuri și se ridică. Dintr-o săritură se trezi de cealaltă parte. Pierduse iar secunde prețioase, în timpul cărora valul se tot apropia. În schimb, văzu prin perdelele de ploaie silueta neagră a jeepului, care era mai aproape decât crezuse ea, aproape că îl putea atinge.

Fugi și mai repede. Stâncile se terminară, făcând loc câmpiei. Acum avea betonul parcării sub picioare. Mai bine! Și acolo era mașina. Mai erau poate o sută de metri. Mai puțin. Poate cincizeci.

Patruzeci.

Fugi, Tina! Fugi!

Betonul se cutremură. În urechile Tinei, sângele urla și bubuia.

Fugi!

Își strecură mâna în buzunarul hainei și apucă cheia. Tălpile cizmelor băteau ritmul constant. Pe ultimii metri alunecă, dar nu conta, ajunsese, se izbi de mașină, repede să descuie!

Simți cum îi scapă cheia.

Nu, se gândi, te rog nu. Asta nu.

O căută cuprinsă de panică, învârtindu-se pe călcâie. O, Doamne, unde era blestemata aia de cheie, trebuia să fie aici undeva, te rog!

Se făcu întuneric.

Lund ridică încet capul și văzu valul.

Dintr-odată, nu se mai grăbi. Știa că este prea târziu. Trăise o viață agitată și va muri repede. Spera, cel puțin, că totul se va termina repede. Uneori se întrebase cum este să mori, ce îți trecea oare prin cap când realizai în mod definitiv că sosise momentul și că nu îl puteai evita. Sunt aici, va spune moartea. Ai cinci secunde, gândește-te la ceva, azi suntem generoși și, dacă vrei, poți să îți revezi întreaga viață, ai atâta timp! Nu era așa? Nu se spunea că, în mod uimitor, într-o mașină care se dă peste cap, de exemplu, în fața unui proiectil, în cursul unei căderi mortale, îți vedeai întreaga viață, imagini din copilărie, prima dragoste, un fel de *best of*? Toți spuneau că este așa, deci trebuia să fie adevărat.

Dar singurul lucru pe care îl simțea Lund era teama că ar putea avea o moarte dureroasă. Și apoi simțea o anumită rușine că trebuia să o sfârșească atât de deplorabil. Că dăduse greș. Asta fusese tot. Fără nici un Hollywood interior. Fără gânduri mari. Fără un sfârșit nobil.

În fața ochilor ei, tsunami-ul lovi restaurantul lui Kare, îl făcu țăndări și trecu peste el.

Zidul de apă ajunse la parcare.

Câteva secunde mai târziu, năvălea în sus pe deal.

Șelful continental

Atunci când valul, extinzându-se, atinse țărmul din jur, lăsase în urma lui pe șelful continental distrugeri inimaginabile.

O parte a platformelor de forare și a stațiilor de pompare construite direct la marginea continentală dispăruseră în adâncuri odată cu coasta care se prăbușise. Mii de vieți se stinseseră în decursul câtorva minute, și cu toate astea era doar o avanpremieră a ceea ce făcea tsunami-ul pe soclul continental. Ca la un accident de circulație, masele de apă care veneau din urmă se suprapuseră formând un front vertical care creștea cu cât terenul devenea mai neted. Fierăria platformelor de forare, construită tip schelă, se frângea sub impact ca niște chibrite. În mai puțin de cincisprezece minute, se scufundară peste optzeci de platforme pentru că nu făceau față poverii. Nu înălțimea peretelui de apă le fusese fatală – insulele de forare din Marea Nordului erau proiectate astfel încât să poată trece pe sub ele un val de patruzeci de metri fără a le

provoca pagube serioase, ceea ce statistic apărea doar o dată la o sută de ani –, ci conlucrarea mai multor factori.

În valurile obişnuite, numite berbeci, fusese măsurată deja o presiune de douăsprezece tone pe metru pătrat. Doar atât şi era suficient să rupă barajele porturilor şi să le depună în centrul oraşului, să învârtă prin aer vapoare mai mici şi să despice în două cargoboturile mari şi petrolierele. Toate astea le puteau face valurile provocate de vânt. Energia lor de impact se calcula altfel decât cea a tsunami-urilor. Se putea spune că împotriva unui tsunami, de aceeaşi mărime, chiar şi un astfel de berbec se comporta ca un mieluşel.

Un tsunami provocat de alunecare atingea pe şelful median înălţimi ale crestelor de până la douăzeci de metri, care mai încăpeau pe sub punţile platformelor.

Dar cu atât mai distrugătoare era puterea cu care el se năpustea asupra stâlpilor de susţinere.

Platformele petroliere, precum şi vapoarele, şi tot ce era supus acţiunii îndelungate a mării trebuiau să facă faţă unei solicitări definite, exprimate în ani. Dacă se pornea de la ideea valului de patruzeci de metri pe care constructorii platformelor îl aşteptau o dată la o sută de ani, atunci platforma era construită astfel încât să facă faţă valului. Urmând o logică nu tocmai demnă de încredere, platformele obţineau astfel o garanţie pentru o sută de ani. Din punct de vedere statistic, ele trebuiau să suporte acum timp de o sută de ani solicitările vântului şi ale mării. Asta nu însemna că ar fi putut suporta neîncetat timp de o sută de ani valuri extreme. Era posibil să nu reziste nici unui singur val mare, pentru că doar în cazuri rare uzura era rezultatul valurilor monstruoase, fiind mult mai des o urmare a zgâlţâielilor provocate de valurile şi de curenţii mai mici. Fiecare construcţie tehnică avea un călcâi al lui Ahile, fără ca de obicei să se poată indica locul exact al acestuia. Dacă un asemenea loc trebuia să suporte în primii zece ani solicitările planificate pentru cincizeci, atunci un val mijlociu putea deveni, într-adevăr, o problemă.

Conform calculelor, problema abia dacă putea fi rezolvată. Valorile statistice medii, care erau luate în consideraţie pentru construcţiile marine, erau valabile doar în condiţii ideale, nu în cele reale. Solicitările de valori medii puteau fi considerate parametri valabili în birourile şi în capetele constructorilor. Însă natura nu ştia să facă media şi nici nu se lua după statistici. Era, în schimb, o succesiune de stări de moment şi extreme incalculabile. Pe apă putea fi demonstrată existenţa unor valuri cu înălţime medie de zece metri, dar când te întâlneai cu exemplarul de treizeci de metri care în statistici nici nu exista, atunci media nu te ajuta cu nimic şi mureai.

Când mătură prin peisajul turnurilor de oţel, tsunami-ul depăşi într-o clipită graniţa de toleranţă a acestora. Grinzi rupte, îmbinări frânte, punţi prăbuşite. În special pe partea britanică, unde se construiseră cu prioritate schele din ţevi metalice, energia loviturii date de val distrusese aproape toate construcţiile sau le produsese pagube considerabile.

Norvegia se specializase, cu ani în urmă, pe construcții de piloni din oțel armat. Aici tsunami-ul găsi o suprafață mai mică pe care să o atace. Chiar și așa, dezastrul nu fu cu mult mai mic pentru că valul azvârli cu încărcături uriașe în turnurile de extracție: cu vapoare.

Teoretic, cele mai multe vapoare nu făceau față valurilor înalte de 20 de metri produse de furtună. Rezistența chilei se orienta după o înălțime statistică a valurilor de 16,5 metri. Dar în practică, lucrurile stăteau diferit. Pe la mijlocul anilor 1990, valuri uriașe din nordul Scoției făcuseră o gaură de mărimea unei case în petrolierul de 3 000 de tone *Mimosa*, dar vasul scăpase. În 2001, un concasor de 35 de metri fusese cât pe ce să scufunde vasul de croazieră *MS Bremen* în fața Africii de Sud. În același an, *Endeavour*, un vapor lung de 90 de metri, căzuse, în dreptul insulelor Falkland, victimă unui fenomen pe care știința îl cunoștea sub numele de „Cele trei surori": trei valuri, de câte 30 de metri înălțime, care se succedau rapid. *Endeavour* fusese grav avariată, dar reușise să se salveze în port.

Însă, de cele mai multe ori, nu se mai auzea nimic despre vapoarele care treceau prin întâlniri de genul acesta. Tocmai pentru că partea perfidă a acestor valurilor uriașe era așa-numita „gaură în ocean": frontul valului împingea în fața sa un jgheab adânc, o prăpastie, în care vasul se afunda, cu prora sau cu pupa înainte. Dacă valurile erau la distanțe destul de mari unele de altele, rămânea de regulă suficient timp pentru a reveni la suprafață și a urca pe cealaltă creastă de val. Însă în cazul valurilor de lungimi scurte, situația era alta. Vaporul se prăbușea în jgheab, iar valul venea prea repede peste el și nava intra astfel în peretele de apă care îl înghițea și îl îngropa sub el. Dar chiar și atunci când un vapor reușea să iasă din jgheab și începea să urce, puteai doar să speri că valul nu va fi prea înalt sau prea abrupt. În multe cazuri era însă și una, și alta, extrem de abrupt și extrem de înalt. Se încerca imposibilul, și anume escaladarea unei suprafețe verticale. Acesteia îi cădeau victime în special vasele mai mici, atunci când valul era mai înalt decât lungimea vaporului, însă adesea nici uriașii oceanelor nu reușeau să iasă din vale și să treacă de creastă. Valul le răsturna și le scufunda imediat.

Asemenea valuri uriașe care se nășteau din conlucrarea curentului cu vântul atingeau viteze de până la cincizeci de kilometri pe oră, rareori mai mult. Erau suficient de mari pentru a provoca o catastrofă, dar erau simple rățuște pe lângă frontul de 20 de metri al unui tsunami, care mătura în aceste minute șelful continental.

Cele mai multe șlepuri, petroliere și bacuri care avuseseră ghinionul să se afle tocmai atunci în Marea Nordului se treziră aruncate ca niște jucării încoace și încolo. Unele se răsturnară, altele fură izbite de stâlpii de beton ai platformelor sau de geamandurile de încărcare de care erau ancorate. Loviturile erau prea puternice chiar și pentru stâlpii din beton armat. Mulți dintre coloși începură să se prăbușească. Ce mai rămase în picioare nu scăpă însă de la distrugere, căci vapoarele încărcate, intrate în coliziune, explodară, trimițând nori uriași de foc până pe platforme. În reacții în lanț, peisaje întregi de turnuri

de exploatare săriră în aer. Fragmente aprinse zburară pe distanţe de sute de metri. Tsunami-ul smulse platformele ancorate pe fundul mării şi le răsturnă. Toate astea se întâmplară în doar câteva minute, după ce valul circular se repezise din centrul alunecării submarine spre ţărmurile din jur.

Fiecare din aceste evenimente reprezenta coşmarul navigaţiei pe mare şi în special al industriei *offshore*. Însă ceea ce se întâmpla în acea după-amiază în Marea Nordului era mai mult decât un coşmar izolat devenit realitate.

Era apocalipsa.

Coasta

La opt minute după prăbuşirea şelfului continental, tsunami-ul lovi stâncile insulelor Feroe. Patru minute mai târziu, ajunse la insulele Shetland şi, după încă două minute, se izbi de ţărmul Scoţiei şi de cocoaşa sud-vestică a Norvegiei.

Pentru a inunda Norvegia în întregime era nevoie probabil de acea cometă despre care se presupunea că va provoca dispariţia omenirii, dacă se va prăbuşi vreodată în mare. Ţara e un singur munte, împrejmuit de un ţărm abrupt, a cărui margine superioară cu greu putea fi atinsă de vreun val.

Însă Norvegia trăia din apă şi pe apă, şi cele mai importante oraşe se aflau la nivelul mării, la poalele muntelui uriaş. Insule mici şi joase le despărţeau de mare, dacă oraşele nu se ridicau chiar pe aceste insule. Oraşe-port ca Egersund, Haugesund şi Sandnes în sud erau la fel de expuse valului care se apropia ca şi Ålesund şi Kristiansund mai spre nord, precum şi sute de alte localităţi mai mici de jur împrejur.

Cel mai rău a fost lovit Stavanger.

Dezvoltarea unui tsunami la atingerea ţărmului depindea de mai mulţi factori. Printre ei se numărau recifele, locurile de vărsare a râurilor în mare, munţii subacvatici şi bancurile de nisip, insulele din larg sau pur şi simplu înclinaţia plajei. Toate acestea puteau diminua sau întări efectul valului. Stavanger, centrul industriei *offshore* norvegiene, oraşul-cheie al comerţului şi al navigaţiei, unul dintre cele mai vechi, frumoase şi bogate oraşe ale Norvegiei, se afla aproape neprotejat direct pe ţărmul mării. Doar un şir de insuliţe joase se întindea deasupra portului, legate între ele prin poduri. Chiar înainte de venirea valului, guvernul norvegian lansă un avertisment către oficialităţile oraşului, avertisment difuzat imediat prin toate staţiile de radio şi televiziune, şi prin internet, dar timpul rămas era ridicol de scurt. Nu se mai putea pune problema evacuării. În urma avertismentului, pe străzi izbucni o hărmălaie de nedescris. Nimeni nu-şi putea imagina exact cu ce fel de ameninţare se confrunta oraşul. Spre deosebire de statele de la Pacific, care trăiau de când lumea sub ameninţarea tsunami-ului, în zona Atlanticului, în Europa şi la Mediterană nu existau centre de avertizare. În timp ce PTWS, Pacific Tsunami Warning System, cu

sediul central în Hawaii, avea reprezentanțe în peste douăzeci de state din Pacific, adică în aproape toate națiunile de pe coastă, din Alaska până în Japonia și din Australia până în Chile sau Peru, într-o țară precum Norvegia nu se știa nimic despre tsunami. Și de aceea, ultimele minute înainte de sosirea valului au fost în Stavanger minute de neputință îngrozită.

Valul se năpusti asupra orașului, înainte ca să fi apucat cineva să se pună în siguranță. În timp ce rupea stâlpii podurilor de pe insulă, valul continua să crească. În imediata apropiere a orașului, tsunami-ul se desfășură pe întreaga sa înălțime de treizeci de metri, însă din cauza lungimii sale extreme nu se sparse imediat, ci se izbi vertical de întăriturile portului, rupse în bucăți debarcaderul și clădirile, năpustindu-se apoi spre centrul orașului. Orașul vechi, cu casele lui istorice de la sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea, deveni una cu pământul. În Vågen, vechiul bazin al portului, valul se acumulă, prăbușindu-se apoi asupra centrului orașului. În cea mai veche clădire din Stavanger, catedrala anglo-normandă, talazurile sparseră geamurile înainte de a nărui zidurile, luând cu sine și dărâmăturile. Orice stătea în calea valului era măturat cu forța unui atac cu rachete. Nu doar apa distrugea orașul, ci și nămolul care venea odată cu ea, pietrele grele de câteva tone, vapoarele și mașinile care loveau ca niște proiectile.

Între timp, peretele vertical se transformase într-un munte mugitor de spumă. Tsunami-ul se rostogolea acum pe străzi cu viteză mai mică, însă haotic și turbulent. Spuma conținea aer care se comprima la impact, producând o presiune de peste cincisprezece bari, suficient pentru a avaria chiar și un tanc. Apa rupea copacii asemenea chibritelor. Aceștia luau și ei parte la bombardament. Nu trecuse nici un minut de când valul se lovise de primele diguri, și toate instalațiile portului zăceau distruse, iar cartierele din spatele lui erau nimicite. În timp ce puhoaiele de apă goneau pe străzi, se auziră și primele explozii scuturând orașul.

Oamenii din Stavanger nu aveau nici cea mai mică șansă de scăpare. Cine încerca să fugă de peretele de apă care se ridicase brusc până la cer alerga degeaba. Marea majoritate a victimelor muriră în urma impactului, căci apa avea duritatea betonului. Nu simțeai nimic. Nici cei care, printr-o minune, supraviețuiră loviturii nu scăpară, ci se pomeniră izbiți de case sau zdrobiți între dărâmături. Paradoxal, nu se înecă aproape nimeni, cu excepția celor care rămăseseră blocați în pivnițele care se inundau. Chiar și acolo, cei mai mulți fură uciși de masa de apă care se revărsase peste ei ori se asfixiară în nămolul care pătrunsese odată cu apa. Cei care se înecau în cele din urmă aveau parte de o moarte groaznică, dar cel puțin rapidă. Abia dacă își dădeau seama ce li se întâmpla. Nemaifiind alimentate cu oxigen, trupurile celor sechestrați pluteau într-o apă rece, lipsită de lumină. Inima începea să bată neregulat, transporta mai puțin sânge și se oprea în cele din urmă, în timp ce metabolismul încetinea la extrem. Astfel, creierul mai trăia

o vreme. Abia după zece până la douăzeci de minute se stingea și ultima activitate electrică și survenea moartea definitivă.

După alte două minute, spuma mării ajunse și în suburbiile din Stavanger. Cu cât se întindea pe o suprafață mai mare, cu atât puhoiul clocotitor pierdea din adâncime. Viteza îi devenea tot mai mică. Apa spumega și țâșnea pe străzi, și cine nimerea înăuntru era fără scăpare, în schimb cele mai multe case rezistau deocamdată presiunii. Însă cine se credea în siguranță se bucura prea devreme. Pentru că tsunami-ul nu împrăștia groaza doar la venirea sa.

Aproape că era și mai rău atunci când se retrăgea.

Knut Olsen și familia sa avură parte de retragerea valului în Trondheim, unde tsunami-ul ajunsese câteva minute mai târziu. Spre deosebire de Stavanger, care se oferea ca pe farfurie, Trondheim era la adăpostul fiordului. Flancat de insulele mai mari și în plus despărțit de o limbă de pământ, fiordul pătrundea aproape patruzeci de kilometri în interiorul uscatului, înainte de a se deschide într-un bazin larg, pe a cărui margine estică se ridica orașul. Multe orașe și localități norvegiene se aflau pe marginea interioară sau la capătul fiordurilor, la nivelul apei. Dacă aruncai o privire pe hartă te gândeai, probabil, că nici puterea unui val de treizeci de metri nu era suficientă pentru a pune cu adevărat Trondheimul în pericol.

Însă tocmai fiordurile se dovediră a fi capcane mortale.

Când un tsunami ajungea în strâmtori și în golfuri de forma unei pâlnii, puhoaiele de apă nu mai erau stăvilite doar de jos, ci și din cele două laturi. Zeci de mii de tone de apă se înghesuiau printr-un canal îngust. Efectul era devastator. Fiordul Sogne, aflat la nord de munți, era lung și îngust, având drept albie pereții abrupți de stâncă; acolo, înălțimea valurilor crescu din nou, în mod dramatic. Cele mai multe așezări de-a lungul acestui fiord se aflau deasupra stâncilor, pe platou. Apa stropea până sus la ele, fără a face însă stricăciuni mai mari. Nu aceeași era situația la capătul fiordului lung de aproape o sută de kilometri, unde mai multe orășele și sate se întindeau pe o peninsulă joasă. Valul le șterse de pe fața pământului, fiind oprit doar de muntele abrupt. Apa mării lovi până la o înălțime de două sute de metri și rase toate plantele întâlnite în cale, înainte ca masele de apă să se prăbușească și să se răspândească în râurile învecinate.

Fiordul Trondheim era mai lat decât fiordul Sognef, iar pereții săi, mai puțin înalți. În plus, era mai lat în spate, astfel încât valurile se puteau răsfira mai bine. Cu toate acestea, muntele de apă care ajunse la Trondheim mai era încă destul de înalt pentru a mătura portul și a distruge o parte a orașului vechi. Nidelva țâșni peste maluri și pătrunse în cartierele Bakklandet și Mollenberg. Lavine de spumă năruiră casele vechi. În Kirkegata, aproape fiecare casă căzu victimă tăvălugului apei, inclusiv cea a lui Sigur Johanson. Fațada ei arătoasă fu spartă, lambriurile se făcură țăndări, tavanul se prăbuși. Dărâmăturile fură luate de ape, făcând acum parte din valul înspumat care-și pierdu puterea și

energia abia la zidurile clădirii NTNU, unde se opri în vârtejuri sălbatice, începând să curgă înapoi.

Familia Olsen locuia pe o stradă din spatele Kirkegate. Casa lor, făcută din lemn ca și cea a lui Johanson, ținu piept atacului. Tremura și se clătina. În locuință mobilele se răsturnau, vasele se spărgeau, iar podeaua din camera din față se înclină. Copiii intrară în panică. Olsen îi strigă soției să-i ducă în partea din spate a casei. În fond, nu știa nici el cum era mai bine, dar se gândea că, dacă apa lovise casa din față, atunci poate că partea dinapoi a ei ar fi mai sigură. În timp ce familia se refugia într-acolo, el se aventură, cu răsuflarea tăiată, până la una din ferestrele din față, să vadă ce se întâmplă afară. Podeaua din lemn de sub picioarele sale se îndoi și mai tare și trosni puternic, dar nu se prăbuși. Olsen își încleștă degetele de rama ferestrei, hotărât să se repeadă imediat în spate, dacă s-ar îndrepta spre casă un al doilea val. Privi îngrozit orașul distrus, văzu copaci, mașini și oameni plutind în vârtejul apei, auzi țipete și tunetul produs de zidurile care se năruiau. Apoi aerul se cutremură de mai multe explozii și din port se ridicară nori de un negru roșcat.

Era cea mai cumplită imagine pe care o văzuse vreodată. Cu toate acestea, depăși șocul la gândul că trebuia să-și protejeze familia. Orice s-ar mai fi întâmplat, important era ca soția și copiii lui să supraviețuiască.

Și el la fel, dacă era posibil.

Dar se părea că puhoaiele se opriseră.

Olsen mai privi un timp afară, apoi se duse prudent spre partea din spate a casei. Fu imediat copleșit de întrebări. Privi în ochii măriți de spaimă ai copiilor și ridică mâna liniștitor, cu toate că era și el înspăimântat. Le spuse să nu-și facă griji că, probabil, totul se sfârșise deja. Bineînțeles că nimic, dar absolut nimic nu era în ordine. Trebuia să iasă cumva din casă. Îi trecu prin minte să fugă peste acoperișuri până acolo unde apa nu ajunsese. Soția lui îi spuse că văzuse pesemne prea multe filme de Hitchcock. Îl întrebă cum își imagina treaba asta cu patru copii după ei. Olsen nu știu ce să spună. Femeia propuse să stea și să aștepte. Nu avea nici el altă idee mai bună, așa că îi dădu dreptate și se duse înapoi la geam.

De data asta, privind pe geam, observă că apele se retrăgeau. Puhoaiele de apă se îndreptau tot mai rapid spre fiord.

Am supraviețuit, își spuse.

Se aplecă mai mult în față. În același moment, casa se zgâlțâi puternic. Olsen își îngropă degetele în ramă. Podeaua se făcu țăndări. Vru să sară înapoi, însă acolo nu mai era nimic. În locul unde se aflase podeaua sufrageriei se căsca acum o gaură imensă. Ploaia pătrundea înăuntru. Olsen căzu în față. Întâi crezu că zburase pe geam afară. Apoi își dădu seama că toată partea din față a casei se desprinsese asemenea unui carton prost lipit, iar acum se înclina spre apă.

Țipă din răsputeri.

Oamenii din Hawaii, cei care trăiau cu acest monstru de generații întregi, știau foarte bine ce însemna o retragere. Masa apei care se

retrăgea forma un efect de sucțiune care mătura înapoi în mare tot ce mai era în picioare sau încerca să se mai țină pe picioare. Lua tot cu ea. Mureau acum oameni care supraviețuiseră primului act al catastrofei, iar moartea lor era mult mai crudă decât cea provocată de valul ce se repezise asupra orașului. Însemna o luptă pentru supraviețuire fără șanse de izbândă în curentul sălbatic, înotatul împotriva forței de sucțiune neiertătoare, slăbirea treptată a forțelor. Mușchii paralizau. Obiectele care zburau în jur te loveau, oasele se rupeau. Ca măsură disperată de apărare te încleștai de ceva, erai smuls de acolo și pluteai mai departe prin mâl și dărâmături.

Monstrul din adânc venit pe uscat să se hrănească își lua prada cu sine când se retrăgea.

Când se prăbușise fațada casei, Olsen nu știa nimic din toate astea însă înțelese totul într-o fracțiune de secundă, și de aceea țipa. Țipa pentru viața lui. Știa că va muri. În timp ce cădea, se auziră alte explozii din direcția portului, când vapoarele dezmembrate și instalațiile petroliere săriră în aer. Căzuse aproape tot sistemul electric din oraș, scurtcircuitele se succedau. Poate că va muri curentat în apă.

Se gândi la familia lui. La copiii lui. La soția lui.

Apoi gândul îl duse la Sigur Johanson și la teoriile lui ciudate, și simți cum îl cuprinde o furie teribilă. Johanson era de vină. Îi ascunsese ceva. Ceva care ar fi putut să-i salveze. Nenorocitul acela știuse ceva!

Apoi nu se mai gândi la nimic. Doar atât: ești mort.

Zidul casei se prăbuși cu zgomot asurzitor peste un copac mare, care în mod uimitor stătea încă în picioare. Olsen fu proiectat cu capul înainte, ieșind prin rama ferestrei. Mâinile i se zbătură în gol, apoi se agățară de ceva. Frunze și coajă de copac. Sub el văzu rostogolindu-se apa mocirloasă. Se încolăci de ramură, se balansă prin aer dând din picioare și începu să se tragă în sus, de unde ploua peste el cu bucăți din frontonul casei, cu scânduri și tencuială. Îl ratară doar cu puțin. Apa care gonea pe lângă el ducea cu ea bucăți mari din fațadă. Ce fusese odinioară partea de la stradă a casei sale se deforma, se spărgea și se prăbușea sub ochii lui. Cuprins de o panică nebună, Olsen încercă să ajungă mai aproape de trunchiul copacului. Lateral, sub el, se întindea o ramură mai groasă pe care o putu apuca. Poate va reuși să-și pună picioarele pe ea. Simți cum copacul uriaș gemea și se clătina, și înaintă gâfâind, stând agățat în mâini.

Ultimele resturi din peretele casei se prăbușiră cu zgomot, luând cu sine în puhoaie frunze și crengi. Creanga lui Olsen fu străbătută de o smucitură. Degetele îi alunecară. Se trezi că atârna într-o singură mână. Se uită printre picioare și simți cum îl lasă puterile. Dacă se prăbușea acum, soarta îi era pecetluită. Întoarse capul cu greu și încercă să arunce o privire spre casa lui sau spre ceea ce mai rămăsese din ea.

Te rog, spuse în gând. Nu-i lăsa să moară.

Casa mai era în picioare.

Apoi o văzu pe soția lui.

Se lăsase în genunchi și în mâini, se târâse până la margine și se uita spre el. Trăsăturile ei arătau o hotărâre dârză, de parcă ar fi fost gata să sară în momentul următor după el să-l ajute. Bineînțeles că nu îl putea ajuta în nici un fel, însă era acolo și îl striga pe nume. Vocea îi era hotărâtă și aproape furioasă, de parcă ar fi spus să se pună odată în siguranță și să vină acasă unde era așteptat.

Câteva momente, Olsen se mulțumi să o privească.

Apoi se încordă. Întinse în sus mâna liberă și se prinse de creangă. Își înfipse degetele în lemn și începu să se împingă în față, până ajunse cu picioarele chiar deasupra crengii mai groase. Se lăsă încet pe ea. Avea acum un punct de sprijin. Stătea în picioare. Un tremur îi străbătu umerii. Își desprinse degetele, cuprinse trunchiul, simți povara copacului de a se menține în mijlocul apelor, își apăsă fața de coajă și continuă să privească spre soția lui.

Dură la nesfârșit. Copacul rezistă, la fel și casa.

După ce apa își duse tributul în mare, Olsen coborî tremurând în pustiul de dărâmături și nămol. Își ajută soția și copiii să iasă din casă. Luară cu ei obiectele de strictă necesitate, cărți de credit, bani, acte și câteva amintiri personale adunate în grabă, vârâte în doi rucsaci. Mașina lui Olsen dispăruse undeva în puhoaie. Erau nevoiți să meargă pe jos, dar era mai bine decât să rămână pe loc.

Părăsiră în tăcere strada distrusă, trecură de cealaltă parte a râului și părăsiră Trondheimul.

Catastrofă

Valul continua să se răspândească.

Inundă coasta estică a Marii Britanii și vestul danez. În dreptul orașelor Edinburgh și Copenhaga, șelful continental devenea extrem de plat. Pe neașteptate, acolo se înălța bancul de nisip din Marea Nordului, o relicvă din vremea când părți ale Mării Nordului mai erau încă uscat. Acest banc de nisip fusese mult timp o insulă pe care se înghesuiseră numeroase animale, fugind din calea talazurilor ce creșteau necontenit, până când în final se înecară. Acum, bancul de nisip se afla la treisprezece metri sub nivelul mării, ajutând valul care se apropia să atingă o înălțime și mai mare.

La sud de bancul de nisip, platformele se înșirau una după alta, în special de-a lungul coastei din estul Angliei și deasupra Belgiei și a Olandei. Valul se dezlănțui aici și mai tare decât în partea de nord, dar structura prăpăstioasă a șelfului continental cu bancurile lui de nisip, crăpături și creste îl mai stăviliră. Insulele Frisiene fură inundate în întregime, însă micșorară, la rândul lor, energia valului astfel încât Olanda, Belgia și Germania de Nord fură lovite cu putere redusă. Peretele de apă ajunse în cele din urmă la Haga și la Amsterdam cu doar o sută de kilometri la oră și distruse părți mari din zonele aflate în apropierea mării. Hamburg și Bremen avură parte de inundații turbate. Erau situate mai în interiorul uscatului, în schimb,

punctele de revărsare ale râurilor Elba și Weser abia dacă erau protejate de ceva. Tsunami-ul se prăvăli de-a lungul râurilor și inundă zona limitrofă înainte de a ajunge la orașele hanseatice. Chiar și în Londra, Tamisa se umflă pentru scurtă vreme, ieși din matcă și izbi vapoarele de poduri.

Apele fluxului se năpustiră și în strâmtoarea Dover și se mai făcură simțite și în Normandia și pe coasta bretonă. Doar Marea Baltică, împreună cu Copenhaga și Kiel, scăpă acestei catastrofe. Ce-i drept, apele învolburate ale mării ajunseră și aici, însă acolo unde Skagerrak și Kattegat se uneau, tsunami-ul făcu un vârtej, prăbușindu-se în el însuși. În schimb, în nordul îndepărtat, valul lovi coasta Islandei, ajungând până în Groenlanda și Spitzbergen.

Imediat după catastrofă, familia Olsen își căutase un teren mai ridicat. Mai târziu, Knut Olsen nu știu să spună de ce procedaseră astfel. Fusese ideea lui. Posibil să fi păstrat în memorie amintiri difuze din vreun film despre tsunami sau din vreun reportaj pe care îl citise cândva. Poate că fusese pur și simplu intuiția. Însă fuga le salvase viața.

Majoritatea oamenilor care supraviețuiau venirii și plecării unui tsunami mureau totuși. După primul val, se întorceau în casele și satele lor, să vadă ce a mai rămas. Însă tsunami-urile se propagau în mai multe valuri consecutive. Din cauza lungimii extrem de mari a valurilor, următorul munte de apă venea abia atunci când credeai că a trecut deja catastrofa.

La fel fu și de data aceasta.

După mai bine de un sfert de oră, un al doilea val veni în goană, cu nimic mai slab decât primul și termină treaba începută de acesta. Un al treilea val, sosit douăzeci de minute mai târziu, fu doar pe jumătate mai mare, apoi veni al patrulea val și apoi nu se mai întâmplă nimic.

În Germania, în Belgia și în Olanda măsurile pentru evacuare se împotmoliseră încă de la început, cu toate că locuitorii de aici ar fi avut mai mult timp la dispoziție. Însă aproape fiecare avea mașină și fiecare crezu că ar fi bine să o folosească pentru a fugi, ceea ce se dovedi a fi o idee proastă. La nici zece minute după avertizări, toate străzile fuseseră blocate fără speranță, până când ajunse valul, și le eliberă în felul său. La o oră după alunecarea platformei continentale, industria *offshore* nord-europeană încetase să mai existe. Aproape toate orașele de pe țărmurile învecinate erau distruse fie parțial, fie în totalitate. Sute de mii de oameni își pierduseră viața. Doar Islanda și Spitzenberg, oricum slab populate, scăpaseră fără victime omenești.

Expediția comună a vaselor *Thorvaldson* și *Sonne* demonstrase că viermii descompuneau hidrați și în nord, până sus spre Tromsø. Coasta alunecase în sud. Efectele tsunami-ului nu permiteau deocamdată căutarea unui răspuns la întrebarea dacă era de așteptat și colapsul marginii nordice. Probabil că Gerhard Bohrmann ar fi găsit răspunsul la această întrebare. Dar nici măcar Bohrmann nu știa de

unde porniseră lavinele. Şi nici Jean-Jeacques Alban, care reuşise să scoată *Thorvaldson* suficient de mult în larg, punându-l astfel în siguranţă, nu avea o idee clară asupra a ceea ce se întâmplase cu adevărat acolo jos.

Deasupra mării şi printre ruinele oraşelor de pe ţărm continuau să se audă explozii. Ţipetele şi plânsetul supravieţuitorilor se amestecau cu uruitul elicopterelor, urletul sirenelor şi anunţuri făcute prin megafoane. Era o cacofonie a groazei, însă peste toată această gălăgie se lăsase o linişte de plumb. Liniştea morţii.

Trecură trei ore până când şi ultimul val se scurse înapoi în mare.

Apoi platforma continentală nordică se surpă.

PARTEA A DOUA

CHATEAU DISASTER

Din rapoartele anuale ale organizațiilor pentru protecția mediului:

În ciuda interdicției din 1994, deșeuri nucleare continuă să ajungă în mare. Scafandrii Greenpeace au depistat la gura de deversare a uzinei de prelucrare La Hague o radioactivitate de 17 milioane de ori mai mare decât în apele nepoluate. În apele norvegiene, algele și crabii sunt infectați cu substanța radioactivă Technetium. Militanții din Norvegia au identificat ca sursă a radiațiilor uzina de prelucrare Sellafield, o uzină britanică îmbătrânită. În același timp, geologii americani vor să îngroape pe fundul mării deșeuri cu o radioactivate extrem de ridicată, lăsând recipientele radioactive să alunece printr-o țeavă lungă de un kilometru, pentru a le acoperi apoi cu sedimente.

Începând din anul 1959, sovieticii au depozitat în Marea Arctică cantități imense de deșeuri nucleare, inclusiv reactoare defecte. Peste un milion de tone de arme chimice putrezesc pe fundul mării, la adâncimi de 500 până la 4 500 de metri. Deosebit de periculoase sunt considerate recipientele cu gaze toxice care ruginesc lent și pe care Moscova le-a scufundat în 1947. În apele spaniole sunt depozitate sute de mii de recipiente cu deșeuri ușor radioactive provenite din medicină, cercetare și industrie. În Atlanticul Mijlociu, cercetătorii marini au demonstrat existența plutoniului provenit de la testele cu bomba atomică din Marea Sudului, la o adâncime de peste 4 000 de metri.

Serviciul hidrografic numără 57 435 de epave în adâncurile oceanelor, printre care și resturile mai multor submarine atomice americane și rusești.

Pesticidul DDT periclitează organismele marine mai mult decât orice alte ființe. Prin intermediul curenților, acesta se

răspândeşte la nivel global, concentrându-se în lanţurile trofice marine. În grăsimea caşaloţilor a fost constatată existenţa legăturilor chimice de polibrom, utilizate la calculatoare şi la învelişul ignifug al televizoarelor. 90 la sută dintre peştii-sabie prinşi sunt intoxicaţi cu mercur, 25 la sută şi cu PCB. În Marea Nordului, femelelor de gastropode le cresc penisuri. De vină ar putea fi tributilul, substanţă conţinută în vopseaua folosită pentru carena vaselor.

Orice forare petrolieră contaminează fundul mării pe o rază de 20 de kilometri pătraţi. O treime din această suprafaţă este aproape lipsită de orice viaţă.

Câmpurile electrice ale cablurilor din oceane împiedică somonii şi ţiparii să se orienteze. Iar smogul electric afectează creşterea larvelor.

Înmulţirea algelor şi moartea peştilor cresc dramatic în toată lumea. După ce Israelul a refuzat să semneze decizia de interzicere a deversării deşeurilor industriale în mare, numai firma Haifa a eliberat anual în mare până în 1999 nu mai puţin de 60 000 de tone de deşeuri toxice: plumb, mercur, cadmiu, arsenic şi crom au fost duse de curenţi din Siria până în Cipru. Zilnic, fabricile din Golful Tunisiei pompează în mare până la 12 800 de tone de gips fosfatic.

Organizaţia Mondială pentru Alimentaţie FAO declară periclitate 70 până la 200 din cele mai importante specii de peşti. Concomitent, creşte numărul pescarilor. În 1970, erau 13 milioane, în 1997 sunt 30 de milioane. Efecte devastatoare au năvoadele de pe fundul mării, care se folosesc la prinderea ţiparilor de prund şi a somonului de Alaska. Sisteme ecologice întregi sunt pur şi simplu distruse. Mamiferele marine, peştii şi păsările de pradă nu mai găsesc hrană.

Bunker C, combustibilul cel mai folosit de vapoare, este curăţat înainte de ardere de cenuşă, metale grele şi sedimente. Se produce astfel un deşeu vâscos, pe care mulţi căpitani nu îl aruncă potrivit normelor, ci îl varsă pe furiş în mare.

La 4 000 de metri adâncime în apele peruane, cercetătorii din Hamburg au simulat recoltarea la scară mare a bulgărilor de mangan. Vaporul lor a cărat în lung şi în lat o grapă-plug pe o suprafaţă de peste 11 kilometri pătraţi. Au murit numeroase vietăţi. Ani buni mai târziu, regiunea încă nu îşi revenise.

Construcţiile de pe cheiurile Floridei au provocat pătrunderea de pământ în mare, care s-a aşezat ca nisipul mişcător peste

bancurile de corali. Astfel că, o mare parte a vieţuitoarelor din acea zonă au fost asfixiate.

Cercetătorii marini au descoperit că anumite concentraţii de bioxid de carbon din atmosferă, cauzate de arderea progresivă a materiilor prime, împiedică formarea recifelor. Atunci când bioxidul de carbon se descompune, apa devine mai acidă. Fără a ţine cont de acest lucru, marile concerne energetice vor să pompeze pe viitor cantităţi uriaşe de CO_2 direct în ocean, pentru a curăţa atmosfera.

10 mai

Chateau Whistler, Canada

Ştirea părăsi oraşul Kiel cu 300 000 de kilometri pe secundă.

Textul introdus de Erwin Suess în laptopul său de la Centrul de Cercetare Geomar, intrat în reţea sub forma unor date digitale, a fost transformat de o diodă cu laser în impulsuri luminoase. Începând din acest moment, ţâşni cu o lungime de undă de 1,5 miimi de milimetru infraroşu printr-un cablu ultratransparent din fibră de sticlă, laolaltă cu milioane de alte convorbiri telefonice şi pachete informaţionale. Fibra focaliza lumina pe un diametru dublu faţă de grosimea firului de păr şi o reflecta de la marginile exterioare spre interior pentru a nu o lăsa să scape. Undele se propagară cu mare rapiditate peste uscat până la ţărm, gonind toţi cei 50 de kilometri printr-un amplificator optic, până când fibra dispăru în mare, învelită într-o cămaşă de cupru şi împachetată în mai multe rânduri de tuburi rigide şi straturi izolatoare moi.

Sub apă, cablul atingea grosimea unui braţ bărbătesc. Se întindea pe fundul platformei continentale, fiind îngropat în pământ pentru a-l feri de ancore şi de năvoadele pescarilor. TAT 14, cum era denumit în mod oficial, era unul din cablurile transatlantice care legau Europa de continentul american. El se număra printre cele mai performante cabluri din lume. Numai în Altanticul de Nord se găseau duzini întregi de astfel de cabluri. Sute de mii de kilometri de fibră de sticlă formau, în toată lumea, coloana vertebrală a epocii informatice. Trei sferturi din capacitatea lor deservea World Wide Web. *Projekt Oxygen* unea 175 de ţări într-un fel de superinternet. Un alt sistem reunea opt fibre de sticlă cu o putere de transmitere de 3,2 terabiţi, echivalentul a 48 de milioane de convorbiri telefonice purtate concomitent. Fibrele filigranate din adâncul oceanelor depăşiseră de mult orice tehnică a sateliţilor. Globul pământesc era înfăşurat într-o împletitură de sârme, prin care circulă în timp real „biţi“ şi „bytes“ ai societăţii comunicaţionale, telefoanele, imaginile video, muzica, e-mailurile. Nu sateliţii, ci cablurile creau satul global.

Ştirea lui Erwin Suess goni printre Scandinavia şi Marea Britanie spre nord. Deasupra Scoţiei, TAT 14 o lua spre stânga. De partea cealaltă a platformei continentale cablul ar fi trebuit să şerpuiască pe fundul mării la o adâncime mai mare, aici el nemaifiind îngropat, ci stând descoperit.

Dar nu mai exista plaforma continentală şi nu mai exista nici fundul mării.

După nici 0,120 de secunde de la trimitere, trecând pe sub gigatone de noroi şi pietriş, ştirea din Kiel ajunse pe sub Insulele Feroe şi se opri la capătul unui cablu zdrenţuit. Învelitoarea robustă cu tuburile ei întărite şi cu straturile flexibile din material sintetic era complet ruptă. Fibrele zdrenţuite transmiteau informaţia de unde luminoase sedimentului. Lavina nimerise cablul cu asemenea forţă, încât capetele rupte se aflau acum la sute de kilometri distanţă unele de altele. TAT 14 putea fi regăsit abia în bazinul islandez, o bucată nefolositoare de high-tech care, la sud de Terra Nova, ajungea din nou pe şelf, întinzându-se pe marginea lui până la Boston. Abia acolo se conecta la cablurile de pe uscat. Autostrada datelor ajungea în cele din urmă peste Munţii Stâncoşi şi peste munţii de pe coasta de vest a Canadei, direct în staţiile de conectare ale celebrului hotel de lux Chateau Whistler situat la poalele lui Blackcomb Mountain, unde fibra de sticlă trecea într-un cablu de cupru convenţional. O fotodiodă inversa procesul şi transforma impulsurile luminoase înapoi în impulsuri digitale.

În alte împrejurări, şi informaţia din Kiel ar fi fost digitalizată în acelaşi mod, pentru a apărea pe laptopul lui Gerhard Bohrmann sub formă de e-mail. Însă în condiţiile date, legătura lui Bohrmann fusese ruptă, la fel ca a milioane de oameni. La o săptămână după catastrofa din Europa de Nord, legăturile de internet şi de e-mail transatlantice erau întrerupte aproape în totalitate, iar contactele telefonice se realizau, atunci când aveai noroc, doar via satelit.

Bohrmann stătea în sala mare a hotelului şi privea ţintă spre ecran. Ştia că Suess intenţionase să-i trimită un document. Conţinea curbele de creştere ale populaţiilor de viermi şi calcule privind ceea ce s-ar putea întâmpla în alte regiuni ale lumii în situaţii similare. De când depăşiseră primul şoc, cei din Kiel lucrau ca nebunii la aceste calcule.

Bohrmann înjură. Lumea, aparent atât de mică, devenise din nou mare, plină de spaţii insurmontabile. Dimineaţa li se spusese că vor putea primi e-mailurile prin satelit, însă nu era încă nici un semn. După cum se părea, mai erau legaţi şi acum de cablul distrus. Bohrmann ştia că statele-majore de criză se ocupau febril de construirea unor reţele independente, dar, cu toate acestea, internetul se prăbuşea mereu. Presupuse că era vorba mai puţin de cauze tehnice, cât de capacitate. Sateliţii militari lucrau impecabil, însă nici măcar armata americană nu plecase vreodată de la premisa că vor fi în situaţia de a compensa prin satelit întregul pod transatlantic din fibră de sticlă.

Bohrmann se întinse după telefonul mobil pe care i-l pusese la dispoziţie statul-major, formă numărul din Kiel prin satelit şi aşteptă.

După mai multe încercări avu în sfârşit legătura cu institutul şi îl ceru pe Suess la telefon.

– Nu am primit nimic, spuse Bohrmann.

– Merita să încercăm. Vocea lui Suess se auzea clar, totuşi pe Bohrmann îl irita întârzierea cu care îi răspundea. Nu se putea obişnui cu telefoanele prin satelit şi gata. Semnalul trebuia să urce de la emiţător 36 000 de kilometri şi apoi să coboare aceeaşi distanţă până la receptor. Vorbeai cu pauze şi suprapuneri.

– Nici la noi nu mai funcţionează nimic. Din oră în oră e tot mai rău. În Norvegia nu ai cum ajunge, Scoţia tace mâlc, Danemarca mai există doar pe hartă. Şi să nu crezi că există vreun plan pentru soluţii de urgenţă.

– Păi, uite că noi vorbim la telefon, spuse Bohrmann.

– Vorbim, pentru că ăia sunt americani. Tu profiţi de avantajele militare ale unei puteri mondiale. În Europa, e altfel! Toţi vor să sune, toţi se tem pentru că nu ştiu ce s-a întâmplat cu familiile şi cu prietenii lor. Avem un blocaj informaţional. Cele câteva reţele libere sunt ocupate de statele-majore de criză şi de serviciile guvernamentale.

– Deci ce facem? întrebă Bohrmann după un moment de nehotărâre.

– Nu ştiu. Poate mai circulă *Queen Elizabeth*. Îţi ajung hârtiile în şase săptămâni, dacă trimiţi un călăreţ pe ţărm să le preia?

Bohrmann râse chinuit.

– Vorbesc serios, spuse.

– Vorbind serios, trebuie să-ţi iei ceva de scris. Nu am ce să fac.

– Am ceva de scris, oftă Bohrmann.

În timp ce Bohrmann nota datele transmise de Suess, un grup în uniformă traversă sala hotelului prin spatele lui, îndreptându-se spre lifturi. Comandantul lor era un bărbat negru, înalt, cu figură de etiopian. Purta însemnele de maior al armatei americane şi o plăcuţă cu numele cu inscripţia PEAK.

Grupul intră într-unul din lifturi. Cei mai mulţi coborâră la etajul al doilea şi al treilea. Ceilalţi părăsiră liftul cu un etaj mai sus.

Maiorul Salomon Peak rămase în urma tuturor. Continuă să urce, până ajunse la etajul al nouălea. Aici se aflau Gold Executive Suites, cele mai luxoase apartamente pe care le putea oferi acest Chateau cu 550 de camere. Peak însuşi ocupa un Junior Suite la etajul inferior. O simplă cameră obişnuită i-ar fi ajuns cu prisosinţă. Nu punea preţ pe nici un fel de lux, însă conducerea hotelului insistase ca statul-major să fie găzduit în cele mai bune încăperi ale lor. Mergând de-a lungul coridorului, cu zgomotul paşilor înăbuşit de covorul gros de pe podea, revăzu în minte desfăşurarea acţiunii planificate pentru după-amiază. Din sens invers veneau bărbaţi şi femei în civil şi în uniforme. Uşile stăteau deschise, dând la iveală apartamentele transformate în birouri. Câteva secunde mai târziu, Peak ajunse la o uşă lată. Doi soldaţi îl salutară. Îi opri printr-un semn. Unul din soldaţi bătu la uşă şi aşteptă răspuns dinăuntru, apoi o deschise energic, permiţându-i maiorului să intre.

– Cum merge? întrebă Judith Li.

Ceruse să i se aducă sus o bandă de alergare de la Centrul de sănătate. Peak știa că Li petrecea pe bandă mai mult timp decât în pat. De acolo privea la televizor, își citea corespondența, dicta note, rapoarte și discursuri sistemului de recunoaștere vocală de pe laptopul ei, ducea conversații la distanță, informându-se asupra celor mai diferite lucruri sau pur și simplu medita. Și acum alerga. Părul negru era drept și lucios, susținut de o bentiță. Purta o jachetă ușoară de trening și o pereche de pantaloni scurți și strâmți. Respirația îi era uniformă, în ciuda vitezei mari pe care o avea. Peak trebuia să-și amintească mereu că femeia de pe banda de alergare avea 48 de ani. Generalul Judith Li arăta ca o femeie bine antrenată de treizeci și ceva de ani.

– Mulțumesc, răspunse Peak. Merge.

Privi în jur. Apartamentul avea mărimea unei locuințe de lux și era mobilat corespunzător. Elemente canadiene clasice, mult lemn și confort rustic, șemineu deschis se combinau cu eleganța franceză. La fereastră se afla un pian cu coadă. Nici locul lui nu era aici, ci într-o sală mare. Li pusese să-i fie adus, ca și banda de alergare. În partea stângă, un culoar curbat ducea spre dormitorul imens. Peak nu văzuse baia, însă auzise că dispunea de jacuzzi și de saună.

Din punctul lui de vedere, singurul obiect util era banda de alergare neagră, greoaie, chiar dacă părea deplasată în spațiul decorat cu atâta dăruire. Peak era de părere că luxul și designul nu se potriveau cu milităria. Maiorul provenea dintr-o familie săracă. Nu intrase în armată pentru că ar fi demonstrat vreo înclinație artistică, ci pentru a scăpa de stradă care, în prea multe cazuri, era drumul spre închisoare. Perseverența și hărnicia necondiționată îi aduseseră în cele din urmă diploma de colegiu, deschizându-i calea spre cariera de ofițer. Biografia lui servea multora ca exemplu, ceea ce nu schimba însă condițiile originii sale. Continua să se simtă cel mai bine într-un cort sau într-un motel ieftin.

– Am primit ultimele evaluări ale sateliților NOOA, spuse el cu privirea ațintită spre vale, prin ferestrele panoramice. Soarele strălucea deasupra cedrilor și a pădurilor de brazi. Era frumos aici sus, însă Peak făcu abstracție de frumusețea locului. Pe el îl interesau în primul rând următoarele ore.

– Și?

– Am avut dreptate.

– Există vreo asemănare?

– Da, între zgomotele pe care le-a înregistrat URA și spectogramele neidentificate din 1997.

– Bine, spuse Li afișând o expresie mulțumită. E foarte bine.

– Nu știu dacă e bine. Este o pistă care încă nu explică nimic.

– La ce te aștepți? Ca oceanul să ne explice ceva? Li apăsă pe tasta de oprire a benzii de alergare și sări de pe ea. De aceea organizăm tot circul ăsta, ca să aflăm. S-au adunat toți?

– Suntem toți. Ultimul tocmai a sosit.

– Cine?

– Biologul din Norvegia, care a descoperit viermii. Ar trebui să mă uit, se numește...

– Sigur Johanson. Li intră în baie și se întoarse cu un prosop în jurul umerilor. E timpul să le înveți numele, Sal. Suntem 300 de oameni în hotel, dintre care 75 sunt oameni de știință, ar trebui să îi știi și în somn.

– Vrei să-mi spui că ai memorat 300 de nume?

– Memorez și 3 000, dacă trebuie. Așa că, dă-ți silința.

– Glumești, spuse Peak.

– Vrei s-o demonstrez?

– De ce nu? În compania lui Johanson se află o ziaristă britanică, de la care sperăm să culegem informații despre evenimentele de la cercul polar. Știi și numele ei?

– Karen Weaver, spuse Li frecându-și părul cu prosopul. Locuiește la Londra. Ziaristă, specialitatea studiul mării. Computerfreak. A fost pe un vapor în Marea Groenlandei. Vaporul s-a scufundat de puțin timp cu echipaj cu tot. Îi zâmbi lui Peak, dezvelindu-și dantura ca zăpada. Era bine dacă am fi avut și despre celelalte evenimente imagini așa de frumoase cum sunt cele cu scufundarea aia, am dreptate?

– Așa este. Peak își permise un zâmbet. Vanderbilt e ca paralizat, de fiecare dată când vine vorba despre asta.

– E de înțeles. CIA urăște situațiile pe care nu le poate cataloga într-un fel sau altul. Chiar, a apărut deja?

– Este avizat.

– Avizat? Cum adică?

– E în elicopter.

– Capacitatea de transport a aparatului nostru mă uimește de fiecare dată, Sal. Mie mi-ar transpira mâinile, dacă ar trebui să zbor cu porcul ăla gras. Dar nu contează. Anunță-mă dacă mai ajunge vreun adevăr tulburător la Chateau Whistler, înainte să ne arătăm în fundul gol.

Peak ezită.

– Cum o să-i facem pe toți să-și țină gura?

– Am discutat asta de o mie de ori.

– Știu că am discutat de o mie de ori. De o mie de ori prea puțin. Aici sunt o grămadă de indivizi care nu știu nimic despre păstrarea unui secret. Toți au familii și prieteni. O să apară cete întregi de ziariști să pună întrebări.

– Nu e problema noastră.

– Ar putea deveni problema noastră.

– Atunci să-i primim în armată. Li își întinse brațele în lături. Atunci vor fi supuși legii marțiale. Cine deschide gura e împușcat.

Peak înlemni.

– A fost o glumă, Sal. Li îi flutură mâna prin fața ochilor. Alo! O glumiță.

– Nu am dispoziția necesară pentru glume, răspunse Peak. Știu foarte bine că lui Vanderbilt i-ar face mare plăcere să pună toată adunarea sub incidența legii marțiale, dar asta e o chestie iluzorie. Cel

puţin jumătate sunt străini, majoritatea europeni. De ei *nu ne putem* lua, chiar dacă îşi încalcă promisiunea.

– Atunci să ne purtăm de parcă am putea.

– Vrei să-i pui sub presiune? N-o să meargă. Nimeni nu a cooperat vreodată sub presiune.

– Cine vorbeşte despre presiune? Dumnezeule, Sal, de unde scoţi toate problemele astea? Oamenii *vor* să ajute. Şi *îşi vor ţine* gura. Dacă, pe deasupra, mai cred şi că o să dea de belea dacă nu respectă acordul de confidenţialitate, cu atât mai bine. Credinţa te face puternic.

Peak o privea sceptic.

– Mai e ceva?

– Nu. Cred că putem începe.

– Bine. Ne vedem mai târziu.

Peak pleacă.

Li privi în urma lui, gândindu-se amuzată cât de puţine ştia bărbatul ăsta despre oameni. Era un soldat de excepţie şi un strateg de frunte, dar nu putea face deosebirea dintre oameni şi maşini. Peak părea să creadă că undeva pe corpul omenesc trebuia să existe un câmp de programare pentru a fi absolut sigur că indicaţiile vor fi şi executate. Într-o anumită măsură, aproape toţi absolvenţii de la West Point trăiau cu această falsă impresie. Academia militară americană de elită era cunoscută pentru instrucţia nemiloasă ce se practica în spatele zidurilor ei, la capătul căreia nu se afla altceva decât supunere, o supunere necondiţionată, obţinută parcă prin apăsarea pe buton. Peak nu se înşela foarte tare făcându-şi griji, însă în ceea ce privea psihologia de grup, era pe din afară.

Li se gândi la Jack Vanderbilt. Era însărcinatul principal din partea CIA. Li nu îl agrea pentru că puţea şi transpira, şi avea o respiraţie urât mirositoare, dar făcea treabă bună. În timpul ultimelor săptămâni şi în mod special după acel tsunami devastator care inundase Europa de Nord, departamentul lui Vanderbilt atinsese forma maximă. Oamenii săi aduseseră uimitor de multe clarificări evenimentelor. Ceea ce nu însemna că deţineau răspunsurile, însă catalogul întrebărilor era fără de cusur.

Se gândi o clipă dacă ar trebui să facă un raport preliminar către Casa Albă. În fond, nu prea erau noutăţi, atâta doar că preşedintelui îi plăcea să stea la poveşti cu Li pentru că îi admira inteligenţa. Li ştia că acesta este adevărul, cu toate că nu comenta niciodată în public acest lucru. I-ar fi adus doar dezavantaje. Li era una dintre puţinele femei general americane, şi în plus conta şi pentru scăderea dramatică a mediei de vârstă a structurii de comandă. În ochii multor militari de rang înalt şi a multor politicieni era suspectă doar din acest unic motiv. Relaţia ei confidenţială cu cel mai puternic om din lume nu era tocmai de natură să însenineze această imagine, astfel încât Li îşi urmărea scopul cu toată prudenţa de care era în stare. Nu se băga niciodată în faţă. Nu făcea niciodată aluzii la natura relaţiei ei cu preşedintele, la faptul că lui nu-i plăcea să descrii o problemă ca fiind complexă, deoarece

complexitatea era străină gândirii sale, la faptul că ea era, de obicei, cea care îi explica, în cuvinte simple, lumea cea complicată. Că el, atunci când concepţiile ministrului Apărării sau cele ale agenţilor de securitate i se păreau prea opace, îi cerea părerea lui Li, care îi explica totodată şi poziţia Departamentului de Stat.

În nici o împrejurare Li nu şi-ar fi permis să prezinte public adevărata origine a ideilor preşedintelui. Atunci când era întrebată, răspundea: „Preşedintele este de părere că... " sau „Poziţia preşedintelui în această problemă este că... " Nu interesa pe nimeni cum îl culturaliza ea pe stăpânul de la Casa Albă, cum îi lărgea graniţele intelectuale şi cum îl alimenta cu concepţii şi păreri.

Cercul celor mai avizaţi ştia oricum cum stăteau lucrurile. Să ţi se recunoască meritele la momentul potrivit, asta era important, aşa cum în timpul Războiului din Golf din anul 1991, generalul Norman Schwarzkopf văzuse în ea un strateg extrem de inteligent, cu certe calităţi politice şi tactice, care nu se lăsa intimidat de nimeni şi de nimic. Pe atunci, Li avea deja un palmares impresionant: prima femeie care absolvise Academia West Point, diplomă în ştiinţele naturii, admisă la US Command and General Staff College şi la National War College, doctoratul în politică şi istorie la Dukes University. Schwarzkopf o luase pe Li sub protecţia sa, îngrijindu-se să fie invitată la seminarii şi conferinţe, unde putea întâlni oamenii potriviţi. El însuşi nefiind interesat de politică, Stormin' Norman îi netezi lui Judith Li calea spre lumea de graniţă, acolo unde linia de demarcaţie dintre armată şi politică se ştergea şi unde cărţile de joc erau amestecate din nou.

Ca prim pas, puternica protecţie îi aduse funcţia de comandant secund al Forţelor armate aliate din Europa Centrală. În scurt timp, Li ajunse foarte apreciată în cercurile diplomatice europene. În sfârşit îşi putea pune în valoare atât educaţia, studiile, cât şi calităţile ei naturale. Tatăl american al lui Li provenea dintr-o familie de generali de vază şi jucase un rol important în statul-major de la Casa Albă, înainte de a fi nevoit să se retragă din motive de sănătate. Mama ei, chinezoaică, era o violoncelistă strălucită a Operei din New York, cu numeroase înregistrări la activ. Ambii părinţi aveau pretenţii şi mai mari de la singura lor fiică. Judith urmă cursuri de balet şi de patinaj artistic, studie pianul şi violoncelul. Îl însoţi pe tatăl ei în călătoriile acestuia prin Europa şi Asia, formându-şi astfel de tânără o imagine despre diferenţele culturale. Particularităţile etnice şi anumite aspecte istorice exercitau asupra ei un farmec irezistibil, astfel încât îi năucea pe toţi cu întrebările, puse de preferinţă în limba maternă a acestora. La doisprezece ani îşi perfecţionase mandarina, limba mamei ei, la cincisprezece ani vorbea fluent germana, franceza, italiana şi spaniola, la optsprezece ani putea să se facă înţeleasă în japoneză şi coreeană. Părinţii îi supravegheau cu neobosită severitate manierele, îmbrăcămintea şi respectarea regulilor de societate, în timp ce în alte aspecte demonstrau o toleranţă aproape incredibilă. Principiile presbiteriene

ale tatălui și filosofia budistă a mamei duceau o căsnicie la fel de armonioasă ca și ei înșiși.

Însă cel mai uimitor lucru era că, la căsătorie, tatăl se hotărâse să preia numele soției sale, ceea ce însemnase începutul unei lupte de durată împotriva autorităților. Acest gest făcut de hatârul femeii pe care o iubea și care își părăsise țara din dragoste pentru el o umplu pe Li de o admirație arzătoare pentru tatăl ei. Era un bărbat al contrastelor, cu concepții parțial liberale, parțial republicane ultraconservatoare, care fiecare în sine trecea drept neclintită. Probabil că unul cu mai puțină tărie de caracter ar fi fost distrus de ambiția acestei familii de a excela în toate disciplinele. Însă fata înflori de-a dreptul, sări peste două clase la școală, absolvi facultatea cu rezultate excepționale și își cultivă convingerea că va putea deveni orice va dori, chiar și președinte al Statelor Unite ale Americii.

La mijlocul anilor 1990, i s-a oferit poziția de șef adjunct al statului-major pentru operații și angajarea forțelor militare în Departamentul Apărării și totodată o docență pentru istorie la West Point. La Departamentul Apărării se purtară negocieri în ceea ce o privea. În plus, anumite cercuri înregistrară interesul ei crescut pentru politică. Un singur lucru îi mai lipsea pentru a avea succesul militar râvnit. Pentagonul punea accent pe experiența în luptă, înainte de a deschide drumul cuiva spre posturi administrative mai înalte, iar Li își dori din răsputeri o drăguță de criză globală. Nu trebui să aștepte mult. În 1999, deveni comandant adjunct în conflictul din Kosovo, înscriindu-și numele pentru totdeauna în cartea eroilor.

După întoarcerea acasă, primi funcția de general comandant în Fort Lewis și fu admisă în statul-major de siguranță al președintelui, după ce îl impresionase profund pe acesta cu memoriul ei despre siguranța națională. În memoriu, Li adopta o poziție dură, ideile ei fiind chiar mai lipsite de compromisuri decât cele ale administrației republicane. Dar ea gândea în primul rând patriotic. Cu toată deschiderea ei spre lume, Li era într-adevăr de părere că nu există o țară mai bună și mai dreaptă decât Statele Unite ale Americii și în acest spirit răspunsese la o serie de întrebări acute.

Dintr-odată se află în centrul puterii.

Li, perfecționista cu sânge rece, cunoștea mult prea bine animalul care stătea la pândă în ea, emotivitatea fierbinte, de nestăpânit, care deocamdată îi putea fi utilă, dar la fel de bine și periculoasă, în funcție de ce va face în continuare. În aceste condiții, trebuia să-și refuze orice acces de vanitate și de evidențiere excesivă a capacităților ei. Era suficient ca în unele seri la Casa Albă să schimbe uniforma cu rochia de seară fără bretele și să le cânte ascultătorilor vrăjiți din Chopin, Brahms sau Schubert. Era destul că știa să îl conducă pe președinte peste parchetul de dans până când acesta simțea că zboară ca Fred Astaire, că știa să cânte pentru familia lui și pentru vechii prieteni republicani cântece de pe vremea întemeietorilor. Partea asta a scenariului îi aparținea în întregime. Cultiva cu abilitate relații personale strânse, împărtășea entuziasmul ministrului Apărării pentru baseball și pe cel

al ministrului de Externe pentru istoria europeană, primea tot mai des invitații private și petrecea weekenduri întregi la ranchul prezidențial.

Privită din afară, Li rămăsese modestă. Părerile personale asupra problemelor politice și le păstra pentru ea. Jongla între armată și politică și apărea ca o persoană cultivată, șarmantă și sigură pe sine, mereu corect îmbrăcată, dar niciodată țeapănă sau înfumurată. Se specula că ar fi avut relații cu bărbați influenți, ceea ce nu era adevărat. Li ignora bârfele cu suveranitatea ei obișnuită. Nici o întrebare nu reușea să-i tulbure calmul. Servea ziariștilor, deputaților și subalternilor un amalgam de certitudini și convingeri ușor de digerat, era mereu extrem de bine organizată și pregătită, avea stocate cantități enorme de informații pe care le organiza în fișiere reducându-le la formule clare, ușor de mânuit.

Cu toate că nu avea nici cea mai mică idee despre cele ce se petreceau în ocean, reuși și de această dată să-i ofere președintelui o imagine clară a situației. Reduse voluminosul dosar al CIA la doar câteva puncte importante. Ca urmare, Li se afla acum în Chateau Whistler și știa cu exactitate ce însemna acest lucru.

Era ultimul pas, cel decisiv, pe care îl avea de făcut.

Poate că totuși era bine să-l sune pe președinte. Doar așa. Lui îi făcea plăcere chestia asta. Putea să-i spună că oamenii de știință și experții ajunseseră cu toții, ceea ce însemna că dăduseră curs invitației informale a Statelor Unite, deși Dumnezeu știe că aveau destul de lucru și acasă. Sau că NOAA găsiseră asemănări între zgomotele neidentificate. Președintelui îi plăceau chestiile astea, suna a „Domnule, am făcut progrese“. Bineînțeles că nu era de așteptat ca el să știe ce înseamnă *bloop* și *upsweep* și motivul pentru care NOAA credea că a descifrat originea lui *slowdown.*Toate astea erau amănunte, care însă nici nu erau necesare. Câteva cuvinte pline de încredere referitoare la legătura prin satelit care garanta siguranța, și președintele avea să fie fericit, iar când era fericit, era util.

Se hotărî să-l sune.

Nouă etaje mai jos, Anawak observă un bărbat arătos cu păr grizonat și cu barbă. Traversa parcarea din față, îndreptându-se spre hotel. Îl însoțea o femeie mică cu umeri lați și arsă de soare, îmbrăcată cu blugi și cu o geacă de piele. Anawak ii dădu vreo douăzeci și ceva de ani, spre treizeci. Buclele castanii îi cădeau pe umeri și pe spate. Ambii aveau bagaje, preluate imediat de personalul hotelului. Femeia vorbi scurt cu bărbosul, privi în jur și își fixă pentru câteva clipe privirea asupra lui Anawak. Apoi își dădu la o parte buclele de pe frunte și dispăru în holul hotelului.

Anawak rămase cu ochii pironiți asupra locului în care tocmai o văzuse. Apoi își dădu capul pe spate, ridică mâna, ferindu-și ochii de soarele pieziș și lăsă privirea să-i circule de-a lungul fațadei neoclasice a Chateau-ului.

Hotelul de lux era situat în mijlocul visului pe care fiecare îl avea odată și odată despre Canada. Dacă o luai pe autostrada 99 de-a lungul

lui Horseshoe Bay, ajungeai din Vancouver în munți și acolo găseai uriașul hotel ascuns de pădurile ce urcau lin, încoronat de munții uriași, ale căror vârfuri străluceau în alb pur chiar și în lunile de vară. Masivele Blackcomb și Whisler treceau drept una dintre cele mai frumoase zone pentru schiat de pe pământ. Acum, în mai, oaspeții veneau în special pentru golf sau pentru drumeții. De jur-împrejur se întindeau lacuri tăcute. Puteai explora zona cu mountainbike-ul sau puteai zbura cu elicopterul spre zăpezile veșnice. Chateau-ul însuși dispunea de câteva restaurante de excepție și oferea toate facilitățile imaginabile.

Orice te-ai fi așteptat să întâlnești în acest loc rupt de lume. Cu excepția unei duzini de elicoptere militare.

Anawak era aici de două zile. Dăduse o mână de ajutor la pregătirile pentru prezentarea lui Li, împreună cu Ford, care de douăzeci și patru de ore zbura între acvariul din Vancouver, Nanaimo și Chateau adunând materialele, evaluând datele și centralizând ultimele rezultate. Îl durea încă genunchiul, dar nu mai șchiopăta. Aerul curat de munte îi limpezise parcă și gândurile, iar descurajarea ce-l cuprinsese după prăbușirea avionului făcuse loc nevoii imperioase de a trece la fapte.

Se întâmplaseră atât de multe în ultimul timp, încât arestarea lui de către patrula militară i se părea ceva foarte îndepărtat. Cu toate acestea, nu trecuseră mai mult de două săptămâni de când o întâlnise pe Li, în împrejurări stingheritoare, după cum era nevoit să recunoască. Ea se amuzase de diletantismul acțiunii lui nocturne pentru că în mod cert fusese observat de când se afla încă în mașină, mergând de-a lungul docurilor. Îl ținuseră sub observație o vreme, să vadă ce avea de gând. Atunci interveniseră, iar Anawak se simțise ca omul ăla din zicală, care n-a mai revenit la suprafață.

Dar el revenise. Acum nu își mai arunca rezultatele cercetărilor în gaura neagră, ci stătea el însuși în mijlocul acesteia, la fel ca și Ford, iar mai nou și Oliviera. Și cu Clive Roberts de la Inglewood avea voie să discute din nou, acesta fiind primul care își exprimase regretul cu privire la tăcerea care i se impusese de sus. Legat cu botnița lui Li, fusese nevoit să se facă invizibil, și de câteva ori fusese chiar lângă telefon, în timp ce secretara îi dădea papucii lui Anawak.

Prezentarea era bună. Deocamdată, Anawak nu putea decât să aștepte. Așa că se duse să joace tenis – în timp ce lumea se prăbușea în haos și Europa se scufunda sub munți de apă – pentru a vedea cum i se comportă genunchiul la efort. Partenerul lui era un francez micuț, cu sprâncene stufoase și nas imens. Se numea Bernard Roche, un bacteriolog care sosise de la Lyon în seara precedentă. În timp ce America se lupta cu cele mai mari animale ale planetei, Roche ducea o luptă aparent lipsită de șanse de izbândă cu cele mai mici.

Anawak se uită la ceas. Întâlnirea era programată peste o jumătate de oră. Hotelul fusese închis pentru public și ocupat de guvern, părând populat ca în plin sezon. Cu siguranță că, între timp, se adunaseră câteva sute de oameni. Mai mult de jumătate dintre ei țineau într-un fel sau altul de United States Intelligence Community. Cei mai mulți

erau colaboratori ai CIA, care transformaseră rapid Chateau-ul într-o centrală de comando. Sosise un întreg departament de la NSA, cel mai mare serviciu secret al Americii, cu competenţe în toate genurile de explicaţii privind electronica, siguranţa datelor şi criptografie. NSA ocupa etajul al patrulea. Etajul cinci fusese luat în stăpânire de colaboratorii Departamentului Apărării al SUA şi de cei ai Serviciilor Secrete canadiene. Deasupra lor se cazaseră reprezentanţii SIS, din Marea Britanie şi de la *Security Service*, plus delegaţia armatei germane şi cea a Serviciului Secret german. Din partea Franţei venise o delegaţie de la Direction de la Surveillance du Territoire şi, de asemenea, era prezent serviciul de contraspionaj militar al Suediei, iar din Finlanda venise Pääesikunnan tiedusteluosasto. Era o întâlnire fără precedent a serviciilor secrete, o bătălie umană şi materială fără egal, cu scopul de a restabili înţelegerea lumii.

Anawak îşi masă piciorul.

Simţea iar nişte împunsături dureroase. Nu ar fi trebuit să joace tenis. O umbră trecu pe deasupra lui. Încă un elicopter militar cu nasul coborât pentru aterizare. Anawak privi aparatul puternic apropiindu-se de sol, se ridică şi intră.

Peste tot umblau oameni. Totul se desfăşura în pas de paradă, alert şi totuşi fără grabă, un balet al râvnei sub acoperişul ca o cupolă de biserică al halei. Jumătate dintre cei prezenţi păreau să vorbească fără încetare la telefon. Ceilalţi ocupaseră cu laptopurile lor colţurile comode de sub stâlpii din piatră naturală care despărţeau nava centrală a halei de cele laterale, scriau sau priveau concentraţi în monitoarele lor. Anawak încercă să nu se lovească de nimeni şi se duse la barul de alături, la Ford şi Oliviera. Se aflau în compania unui bărbat înalt, cu mustaţă şi privire tristă.

– Leon Anawak, Gerhard Bohrmann, îi prezentă Ford. Nu-i scutura lui Gerhard mâna prea tare, că îi pică.

– De la tenis? întrebă Anawak.

– De la pix. Bohrmann zâmbi cu acreală. O oră întreagă am tot scris ceea ce acum două săptămâni puteam obţine cu un clic de mouse. Te face să te simţi ca în Evul Mediu.

– Credeam că toate astea se fac prin satelit.

– Sateliţii sunt suprasolicitaţi, observă Ford.

– De mâine va fi totul în regulă. Oliviera luă o gură din ceaşca de ceai. Tocmai am auzit că au eliberat o reţea pentru hotel.

– În Kiel nu suntem suficient de pregătiţi pentru a lucra cu satelitul, spuse Bohrmann sumbru.

– Nimeni nu este pregătit pentru ce se întâmplă acum, răspunse Anawak comandându-şi o apă. De când sunteţi aici?

– De alaltăieri. Am lucrat la prezentare.

– Şi eu la fel. Ciudat. Ar fi trebuit să ne întâlnim până acum.

– Nu neapărat, clătină Bohrmann din cap. Hotelul ăsta e ca o roată de caşcaval, plin de ganguri. Care e specialitatea dumneavoastră?

– Mamiferele marine. Studiul inteligenţei.

– Leon are la activ câteva întâlniri neplăcute cu balenele cu cocoașă, observă Oliviera. Se pare că îi poartă pică pentru faptul că tot încearcă să se uite în capetele lor... O, fiți atenți! Ce caută ăsta aici?

Amândoi întoarseră capul. De la bar se putea vedea sala. Un bărbat se îndrepta spre ascensoare. Anawak îl recunoscu. Sosise nu de mult însoțit de femeia cu bucle castanii.

– Cine ar trebui să fie ăsta? întrebă Ford încruntându-se.

– Voi nu mergeți la filme? Oliviera scutură din cap. E actorul ăla german. Cum îl chema? Scholl... nu, Schell. Este Maximilian Schell! Arată super, nu credeți? Mai bine decât pe ecran.

– Calmează-te, zise Ford. Ce să facă un actor aici?

– Ar putea avea dreptate Sue, spuse Anawak. Nu el a jucat în filmul ăla cu catastrofa? *Deep Impact!* Pământul e lovit de un meteorit și...

– Cu toții jucăm într-un film cu catastrofe, îl întrerupse Ford. Să nu spui că încă nu ți-ai dat seama de asta.

– Înseamnă că acum trebuie să-l așteptăm pe Bruce Willis?

Oliviera își dădu ochii peste cap.

– E el sau nu e el?

– Nu vă pierdeți timpul cerându-i autografe, îi răspunse Bohrmann zâmbind. Nu este Maximilian Schell.

– Nu?

Oliviera păru dezamăgită.

– Nu. Se numește Sigur Johanson. E norvegian. Ar putea să vă spună câte ceva despre ce s-a întâmplat în Marea Nordului. Eu, el și câțiva oameni din Kiel, plus câțiva de la Statoil... Bohrmann privi în urma bărbatului și chipul i se întunecă iar. Dar cel mai bine ar fi să nu îi puneți întrebări, până nu începe el singur să povestească. Locuia în Trondheim și nu prea a mai rămas mare lucru din orașul ăla. Și-a pierdut casa.

Asta era crunta realitate. Dovada că imaginile de la televizor erau reale. Anawak își bău apa în tăcere.

– OK. Ford se uită la ceas. Am stat destul pe aici. Să mergem dincolo, să auzim ce au de povestit.

Chateau dispunea de mai multe săli de conferință. Li alesese o încăpere de mărime mijlocie, aproape prea mică pentru grupul de agenți secreți, reprezentanți ai statelor și oameni de știință care urmau să ia parte la prezentare. Știa din experiență că oamenii care stăteau înghesuiți sau se luau de păr, sau dezvoltau un puternic sentiment de solidaritate. În nici un caz nu aveau ocazia să se țină la distanță, nici față de ceilalți, nici față de tema dată.

Ordinea locurilor corespundea acestei teorii. Toți cei de față erau amestecați, neținându-se seama de naționalitatea lor sau de domeniul în care erau specializați. Fiecare loc dispunea de o măsuță proprie cu blocnotes și cu laptop. Partea vizuală a prezentării avea loc pe un ecran de trei metri pe cinci cu boxe, în power point. În mijlocul atmosferei confortabile și plăcute create de mobilierul stil Biedermeier, tehnica de ultimă oră adunată acolo părea străină și prozaică.

Primul apăru Peak şi se aşeză pe unul din scaunele rezervate vorbitorilor. Fu urmat de un bărbat rotofei, într-un costum mototolit. La subsuorile hainei se vedeau nişte pete întunecate. Părul rar, de un blond spălăcit, îi acoperea în şuviţe capul rotund. Îi intinse mâna dreaptă lui Li, gâfâind. Cele cinci degete îi stăteau răsfirate ca nişte baloane mici, umflate la maximum.

– Bună, Suzie Wong, spuse bărbatul.

Li îi întinse mâna lui Vanderbilt, rezistând impulsului de a se şterge imediat pe pantaloni.

– Jack. Mă bucur să vă văd.

– Oricând. Vanderbilt rânji. Să le oferiţi un spectacol pe cinste, baby. Dacă nu aplaudă nimeni, puteţi face şi striptease. Uralele mele vă sunt asigurate.

Îşi şterse fruntea transpirată, ridică degetul mare în sus, făcând cu ochiul, şi se lăsă să cadă lângă Peak. Li îl privi cu un zâmbet îngheţat. Vanderbilt era directorul adjunct al CIA. Un om capabil, chiar foarte capabil. I se va simţi lipsa în organizaţie. Ea una îşi propusese să-l distrugă încetişor, când va veni vremea. Mai avea ceva de făcut înainte. Apoi porcul ăsta gras va sta şi va guiţa pe stradă, oricât de briliant ar fi fost.

Sala se umplu.

Mulţi dintre cei prezenţi nu se cunoşteau între ei şi se aşezară în tăcere la locurile lor. Li aşteptă cu răbdare să se stingă foşnetele şi zgomotele scaunelor trase. Simţea tensiunea generală. Ar fi putut descrie dispoziţia fiecăruia, pe rând, aşa cum erau aşezaţi în faţa ei, doar privindu-i scurt în ochi. Li ştia să privească în suflete, învăţase să facă asta.

Păşi în faţa mesei, zâmbi şi spuse:

– Relaxaţi-vă!

Un murmur uşor străbătu rândurile. Ici, colo câte un invitat punea picior peste picior, lăsându-se ţeapăn pe spate. Doar arătosul profesor norvegian cu fularul aruncat neglijent în jurul gâtului şedea aproape plictisit în scaunul său. În spatele frunţii sale părea să ruleze alt film decât cel din capetele oamenilor din jurul lui. Ochii lui întunecaţi poposiseră asupra lui Li. Ea încercă să-l evalueze, însă Johanson rămase enigmatic. Se întrebă care putea fi cauza. Omul acesta îşi pierduse casa, era cel mai afectat de catastrofă dintre toţi cei prezenţi. Ar fi trebuit să fie deprimat, însă în mod evident nu era. Nu putea fi decât o singură explicaţie. Johanson nu pornea de la premisa că astăzi va afla ceva nou. Avea propria teorie care îi depăşea durerea şi disperarea. Din două una: fie ştia mai multe decât ei toţi la un loc, fie trăia cu impresia că ştie mai multe.

Îl va ţine pe norvegian sub observaţie.

– Ştiu că vă aflaţi sub o presiune grozavă, continuă Li. Şi doresc să vă mulţumesc sincer că aţi făcut posibilă această întâlnire. Ţin să le mulţumesc în special oamenilor de ştiinţă aici de faţă. În lumina colaborării dumneavoastră, nutresc convingerea intimă că putem începe să vedem evenimentele recente şi din punctul de vedere al speranţei. Dumneavoastră ne daţi curaj.

Li vorbea fără patos, pe un ton prietenos și liniștit, privindu-i pe fiecare în parte. Captă atenția tuturor. Doar Vanderbilt își dezveli gingiile, scobindu-se între dinți.

– Mulți dintre dumneavoastră se vor întreba, desigur, de ce nu am organizat această întâlnire la Pentagon, la Casa Albă sau la sediul guvernului canadian. Pe de o parte am vrut să vă facem șederea cât mai plăcută. Avantajele hotelului Whistler sunt legendare. Însă principala sa calitate o reprezintă poziția. Munții oferă siguranță. Țărmul, nu. Nici un oraș canadian sau american din apropierea țărmului, care ar fi putut găzdui această întâlnire, nu este sigur în momentul de față.

Își plimbă privirea peste chipurile lor.

– Acesta este unul dintre motive. Celălalt este apropierea de coasta Columbiei Britanice. Avem de-a face cu anomalii de comportament și cu mutații. Există o platformă continentală cu zăcăminte de metan... pe scurt, acolo avem tot ce ne preocupă în momentul de față. De aici, de la Chateau, putem ajunge la mare în cel mai scurt timp folosind elicopterul, și avem acces și la o mulțime de institute de cercetare, în mod special la Nanaimo Institute. Deja de câteva săptămâni am amenajat aici la Chateau un punct de sprijin, pentru a observa comportamentul mamiferelor marine. Date fiind evenimentele care au avut loc în Europa, ne-am hotărât să transformăm punctul de sprijin în centrul de criză al întregii lumi. Și cel mai bun management al crizei, *ladies and gentlemen*, sunteți dumneavoastră.

Li lăsă timp cuvintelor să-și facă efectul. Voia ca toți cei aflați în sală să devină conștienți de însemnătatea lor. Era bine dacă, făcând abstracție de evenimentele tragice, reușeau să dezvolte o anumită mândrie, sentimentul că fac parte dintr-o elită. Oricât de paradoxal ar fi sunat, îi ajuta să-și țină gura față de cei din afară.

– Al treilea motiv este acela că aici nu ne deranjează nimeni. Acest Chateau este complet ferit de ochii presei. Bineînțeles, nu trece neobservat faptul că un hotel atât de expus se închide dintr-odată și elicopeterele militare vâjâie peste tot. Însă nu s-a anunțat niciodată în mod oficial ce facem noi aici. Atunci când suntem întrebați, vorbim despre un exercițiu. Pe această temă se pot scrie o grămadă de lucruri, dar nimic concret, astfel încât mai bine nu se mai scrie deloc. Li făcu o pauză. Nu putem, *nu avem voie* să prezentăm opiniei publice toate faptele. Panica ar însemna începutul sfârșitului. Cine își păstrează calmul rămâne apt de acțiune. Permiteți-mi să vă vorbesc deschis: în vreme de război, prima victimă este întotdeauna adevărul. Și acum suntem în război. Într-un război pe care întâi va trebui să-l înțelegem ca să îl putem apoi câștiga. De aceea este necesar să ne luăm un angajament față de noi înșine și față de întreaga omenire, ceea ce concret înseamnă că de acum încolo nu veți mai putea discuta despre activitatea dumneavoastră în acest stat-major cu nimeni, nici măcar cu membrii familiei sau cu prietenii apropiați. Fiecare dintre dumneavoastră va semna la final o declarație corespunzătoare, respectarea ei fiind deosebit de importantă pentru noi. V-aș recomanda să vă exprimați eventualele rezerve *înainte* de prezentare. Deoarece fiecare este liber să refuze

semnarea acestei declarații. Din acest refuz nu va decurge nici un dezavantaj. Dar atunci trebuie să părăsească *acum* sala și să zboare fără întârziere spre casă.

Li parie în sinea ei că nimeni nu se va ridica să plece. Însă cineva avea să pună o întrebare.

Așteptă.

Cineva ridică mâna.

Bărbatul se numea Mick Rubin. Venea din Manchester și era biolog, specialist în moluște.

– Asta înseamnă că nu putem părăsi hotelul?

– Hotelul nu este o închisoare, spuse Li. Puteți pleca oricând, unde doriți. Atâta doar că nu puteți discuta despre activitatea dumneavoastră aici.

– Și dacă... Rubin nu își găsea cuvintele.

– Dacă totuși o veți face? Li afișă o figură îngrijorată. Înțeleg că trebuie să puneți această întrebare. Păi, am dezminți fiecare afirmație a dumneavoastră și ne-am asigura că nu veți fi în măsură să mai încălcați încă o dată această declarație.

– Și acest lucru... hm... stă în puterea dumneavoastră? Vă întreb dacă sunteți...

– Dacă suntem autorizați în acest sens? Cei mai mulți dintre dumneavoastră știu, probabil, că în urmă cu trei zile Germania a demarat o inițiativă de colaborare vizând cercetarea evenimentelor actuale în cadrul Uniunii Europene. Președinte a fost ales ministrul german de Interne. În același timp, NATO a invocat Articolul 5 al tratatului, ca măsură de precauție. În Norvegia, Marea Britanie, Belgia și Olanda, Danemarca și Insulele Feroe domnește starea de urgență, la nivel național sau în anumite regiuni ale țărilor respective. Canada și SUA cooperează și ele sub conducerea Statelor Unite. Și alte țări și-au exprimat dorința de aderare. În funcție de dezvoltarea ulterioară a situației mondiale, nu se poate exclude ipoteza că Națiunile Unite vor prelua pe viitor întreaga responsabilitate. Pretutindeni se renunță la vechile reguli și se redistribuie competențele. Ținând cont de noua situație creată, da, suntem autorizați.

Rubin se ciupi de buza inferioară și încuviință. Nimeni nu mai puse alte întrebări.

– Bine, zise Li. Atunci să începem. Maior Peak, vă rog.

Peak ieși în fața adunării. Lumina difuzată de lămpile din plafon făcea să îi strălucească pielea de abanos, dând senzația că ar fi șlefuită. Apăsă scurt senzorul unei telecomenzi și pe ecranul mare apăru o imagine luată prin satelit. Pe ea se vedea o așezare aflată pe malul mării, filmată de la o înălțime considerabilă.

– Poate că a început altundeva, spuse el. Poate că a început mai de mult. Astăzi însă, noi susținem că totul a pornit de aici, din Peru. Localitatea puțin mai mare din centrul imaginii se numește Huanchaco. Peak luă un laserpointer și indică diferite locuri din mare. În condițiile în care vremea era deosebit de frumoasă, această așezare a pierdut

douăzeci și doi de pescari în decurs de câteva zile. Câteva bărci au fost găsite mai târziu, plutind în derivă. Nu după mult timp au început să dispară și bărci sport, iahturi cu motor și mici ambarcațiuni cu pânze. Nu s-au mai găsit decât niște fragmente, și doar în unele dintre cazuri.

Peak afișă o imagine nouă.

– Mările se află sub supraveghere continuă, sunt înțesate de sonde plutitoare și de roboți care transmit cantități uriașe de date despre caracteristicile curenților, conținutul de sare, temperatură, concentrația de bioxid de carbon și tot restul. Stațiile de măsurare aflate pe fundul apei înregistrează un schimb de apă și de materie odată cu sedimentul. Pe glob este răspândită o flotă de nave de cercetare, iar în cosmos avem sute de sateliți militari și civili. Am putea crede că elucidarea cauzelor care au dus la dispariția ambarcațiunilor nu va crea probleme, dar nu este atât de simplu. Spionii noștri din cosmos suferă, ca tot ce are vedere, de celebra pată oarbă.

Reprezentarea grafică arăta o porțiune a scoarței terestre. Deasupra ei atârnau sateliți de mărimi și la înălțimi diferite, ca niște insecte supradimensionate.

– Nici nu are rost să încercați să rețineți dispunerea corpurilor cerești artificiale, spuse Peak. Sunt trei mii cinci sute, nemaipunând la socoteală și sondele spațiale orbitale ca *Magellan* și *Hubble*. Cele mai multe dintre ele sunt fier vechi. Doar vreo 600 de obiecte sunt în stare de funcționare și veți avea acces parțial la ele. Și la sateliții militari, de altfel.

Peak rosti ultima propoziție fără nici o plăcere. Plimbă apoi laserpointerul pe un obiect de forma unui butoi cu vele solare.

– Un satelit american KH-12-Keyhole, de construcție optică. În timpul zilei furnizează imagini cu rezoluție de sub cinci centimetri. Aproape cât să poți recunoaște fața unui om. Pentru filmările nocturne este dotat suplimentar cu sisteme infraroșii și multispectrale, însă pe timp înnorat este, din păcate, inutil.

Peak arătă spre un alt satelit.

– De aceea, mulți sateliți de recunoaștere lucrează cu radar, respectiv cu microunde. Pentru radar, norii nu sunt un obstacol. Acești sateliți nu fotografiază, ci modelează lumea la centimetru, pipăindu-i suprafața și realizând un model tridimensional. Dar și aici există un călcâi al lui Ahile. Imaginile radar trebuie interpretate. Radarul nu recunoaște culorile, nu vede prin sticlă, se bazează exclusiv pe formă.

– De ce nu sunt combinate aceste tehnologii? întrebă Bohrmann.

– Se face și așa ceva, dar este costisitor și se întâmplă rar. Asta ne aduce, în fond, la problema principală a supravegherii prin satelit. Pentru a acoperi pe parcursul unei singure zile o țară întreagă sau un anumit sector marin, este nevoie de mai multe sisteme în cooperare, capabile să scaneze suprafețe mari. Dar când vă interesează doar imagini detaliate ale unei regiuni restrânse, trebuie să acceptați instantaneele. Sateliții se deplasează pe traiectoria lor. Cei mai mulți au nevoie de 90 de minute pentru a ajunge din nou desupra aceluiași loc.

– Dar există o serie întreagă de sateliți care stau toți deasupra unui singur loc, observă un diplomat finlandez. Nu am putea posta câțiva dintre ei deasupra zonelor critice?

– Sunt prea sus. Sateliții geostaționari sunt stabili doar la o înălțime de exact 35 888 de kilometri. Cel mai mic detaliu pe care îl puteți recunoaște de acolo măsoară opt kilometri. N-ați vedea nici măcar când Helgoland se scufundă în mare. Peak făcu o pauză, apoi continuă: După ce ne-am dat seama ce trebuie să căutăm, am început să ne echipăm sistemele în mod corespunzător.

Văzură suprafața apei, filmată de la înălțime mică. Lumina soarelui cădea pieziș pe valuri, dându-i mării aspectul sticlei striate, cu vapoare mici și excrescențe minuscule, lunguiețe. La o examinare mai atentă, acestea se dovediră a fi bărci de culoarea cânepii, de câte o singură persoană.

– Un zoom de la KH-12, spuse Peak. Zona șelfului continental din apropiere de Huanchaco. În ziua aceea au dispărut mai mulți pescari. Reflecția este scăzută din cauza orei matinale, ceea ce este bine pentru că astfel am putut obține imaginile de față.

Imaginea următoare arăta o zonă luminoasă, argintie. Deasupra ei atârnau pierdute două din bărcile de culoarea cânepii.

– Pești. Un banc imens. Înoată la vreo trei metri sub suprafața apei, deci îi putem vedea. Problema cu apa mării este aceea că nu conduce undele electromagnice deloc sau aproape deloc, însă când apa este limpede, sistemele noastre optice pot arunca o privire înăntru. Cu infraroșu depistăm prezența unui delfin aflat și la 30 de metri adâncime. Acesta este motivul pentru care armata iubește atât de tare domeniul infraroșu, pentru că face vizibile submarinele scufundate.

– Ce fel de pești sunt ăștia?! exclamă o brunetă tânără. Ecusonul o recomanda ca ecolog al Ministerului pentru Protecția Mediului din Reykjavik. Dorade?

– Posibil. Ar putea fi și sardele sud-americane.

– Trebuie să fie câteva milioane. Uimitor! După știința mea, în apele sud-americane nu prea mai era mare lucru de pescuit.

– Aveți dreptate, spuse Peak. Ne dă bătăi de cap și faptul că găsim aceste bancuri acolo unde s-au semnalat cazuri de dispariție a înotătorilor, scafandrilor sau a micilor bărci de pescari. Deocamdată vorbim doar despre anomalii ale bancurilor. Acum trei luni, de exemplu, un banc de heringi a scufundat un trauler lung de 19 metri.

– Am auzit despre asta, spuse femeia ecolog. Vasul se numea *Steinholm*, corect?

Peak încuviință.

– Animalele au nimerit în plasă și au înotat pe sub trauler, în momentul în care echipajul voia să tragă captura la bord. Vasul s-a pus de-a curmezișul. Oamenii au vrut să taie frânghiile, dar degeaba. Au fost nevoiți să părăsească nava. *Steinholm* s-a scufundat în mai puțin de zece minute.

– Nu mult după aceea am avut un caz asemănător în apele islandeze, spuse tânăra gânditoare. Doi marinari s-au înecat.

– Știu. Am putea crede că e vorba despre niște cazuri izolate. Dar dacă adunăm cazurile izolate din toată lumea, ajungem la concluzia că,

în ultimele săptămâni, bancurile de pești au scufundat mai multe vase decât au făcut-o vreodată. Unii spun că este o coincidență. Bancurile luptă pentru viața lor. Alții vorbesc despre o strategie, ținând cont de desfășurarea asemănătoare a incidentelor. Nu excludem posibilitatea ca peștii să se lase prinși doar pentru că *vor* să scufunde vapoarele.

– Asta este o tâmpenie! strigă incredul un reprezentant al Rusiei. De când au peștii voință?

– De când scufundă traulere, răspunse Peak sec. În Atlantic o fac. În Pacific, dimpotrivă, par a fi învățat să înoate în jurul năvoadelor. N-avem nici cea mai mică idee cum reușesc. S-ar putea crede că bancul parcurge un proces cognitiv și dintr-odată *știe* ce este un năvod și ce amenințare reprezintă pentru el. Dar chiar dacă ceva le-ar fi sporit în asemenea măsură capacitatea de învățare, animalele ar trebui să aibă ochi pentru acele dimensiuni.

– Nici un pește, nici un banc nu *vede* un năvod cu o deschidere de 110 metri înălțime și 140 metri lățime.

– Chiar și așa, ei par să recunoască năvoadele. Cel puțin flotele de pescuit se plâng de mari pierderi. Întreaga industrie alimentară este afectată. Peak își drese vocea. A doua cauză a dispariției vapoarelor și oamenilor este îndeajuns de cunoscută. A durat însă o vreme până când KH-12 a putut aduce dovezi pentru un asemenea eveniment.

Anawak avea privirea ațintită asupra monitorului. Știa ce urmează. Văzuse deja imaginile și furnizase el însuși materialul, însă de fiecare dată simțea cum i se strânge inima.

Se gândi la Susan Stringer.

Imaginile fuseseră filmate la distanță atât de mică unele de altele, încât păreau o secvență de film. Un iaht cu pânze de vreo doisprezece metri lungime naviga în largul mării. Nu bătea vântul, marea netedă ca palma, pânzele strânse. La pupa stăteau doi bărbați, pe puntea din față femeile făceau plajă.

Ceva mare, masiv, înota foarte aproape de barcă. Fiecare amănunt al trupului uriaș se distingea clar. Un exemplar adult de balenă cu cocoașă. Îi urmară altele două. Spinările lor despicau suprafața apei, iar unul din bărbați se ridică în picioare și arătă spre ele. În față, femeile ridicară capetele.

– Acum, spuse Peak.

Balenele depășiră barca. La babord din adânc apăru ceva, apropiindu-se tot mai mult de suprafață. Era o altă balenă, care țâșni în sus pe verticală. Ieși din apă, cu înotătoarele larg desfăcute. Oamenii din barcă întoarseră capetele, așteptând captivați.

Trupul căzu.

Izbi barca de-a curmezișul, despicând-o în două. Fragmente din vas zburară în toate părțile. Oamenii fură azvârliți prin aer ca niște păpuși. Anawak văzu catargul rupându-se, apoi o altă balenă sări pe epavă. Într-o clipă, idila se transformase într-un infern dezlănțuit. Barca se scufunda. Fragmente izolate pluteau în derivă într-un cerc tot mai extins de spumă de mare. Nu se mai vedea nici urmă de oameni.

– Puţini dintre dumneavoastră au trăit în mod direct asemenea atacuri, spuse Peak. De aceea am făcut această demonstraţie. Între timp, atacurile nu se mai rezumă la Canada şi la Statele Unite, ci au paralizat în mare parte circulaţia vaselor mici.

Anawak închise ochii.

Oare cum se văzuse de sus coliziunea lui DHC-2 cu balena cu cocoaşă? Exista o cronică fantomatică şi despre acea întâmplare? Nu avusese curajul să pună întrebarea asta. I se părea insuportabil gândul că poate un ochi de sticlă, impasibil, văzuse totul.

Răspunzând parcă gândurilor lui, Peak spuse:

– Poate că vi se pare cinic modul acesta de a ne documenta, *ladies and gentlemen.* Dar noi nu suntem voaiori. Acolo unde a fost posibil, am chemat imediat ajutoare. Peak ridică ochii de pe ecranul laptopului său. Ochii îi erau lipsiţi de orice expresie. Din păcate, în asemenea cazuri ajutorul ajunge de obicei prea târziu.

Peak era conştient de faptul că se mişca pe o gheaţă subţire. Sugerase că vânaseră accidentele, ceea ce putea să ridice întrebarea de ce nu se străduiseră mai mult să le preîntâmpine.

– Dacă ne gândim la răspândirea atacurilor ca la un fel de epidemie, atunci această epidemie a început la Vancouver Island. Primele cazuri dovedite au avut loc în apropiere de Tofino. Se observă, oricât de improbabil ar suna, o serie de alianţe strategice. Balenele cenuşii, balenele cu cocoaşă, chiar şi balenopterele, caşaloţii şi alte balene mari atacă bărci. Orcile, mai mici şi mai rapide, îi omoară apoi pe oamenii căzuţi în apă.

Profesorul norvegian ridică mâna.

– Ce vă face să credeţi că ar fi vorba de o epidemie?

– Nu spunem că *este* o epidemie, doctore Johanson, răspunse Peak. Spunem că felul în care se răspândeşte este cel al unei epidemii. Din Tofino, în câteva ore până jos la Baja California şi apoi în sus spre Alaska.

– Nu sunt sigur că s-a răspândit ceva acolo.

– Se pare că totuşi a făcut-o.

Johanson scutură din cap.

– Vreau să spun că această aparenţă ne poate conduce la concluzii greşite.

– Doctor Johanson, spuse Peak cu răbdare, dacă mi-aţi permite să îmi termin prezentarea...

– Nu ar fi posibil, continuă Johanson netulburat, să avem de-a face cu evenimente concomitente, care nu au fost foarte bine coordonate?

Peak îl privi.

– Ba da, răspunse în silă. Ar fi posibil.

Aşadar, avusese dreptate! Johanson avea propria teorie. Şi Peak, căruia nu-i plăcea când ofiţerii erau întrerupţi de civili, a găsit cu cale să se supere.

Li se amuza.

Se așeză picior peste picior, se lăsă pe spate și surprinse privirea întrebătoare a lui Vanderbilt. Omul de la CIA părea să creadă că ea îi povestise deja ceva lui Johanson. Li se uită la el, scutură din cap și continuă să asculte prezentarea lui Peak.

– Știm, tocmai spunea Peak, că balenele agresive sunt exclusiv nonrezidente. Rezidentele fac parte din repertoriul fix al unei localități. Balenele transiente, în schimb, călătoresc pe distanțe mari, la fel ca balenele cenușii și cele cu cocoașă, sau înoată prin ocean ca orcile. Plecând de la aceste date am formulat, cu oarecare prudență, o teorie: cauzele schimbării comportamentale a animalelor ar trebui căutate mai departe, în largul mării.

Apăru o hartă a lumii. Indica locurile unde avuseseră loc atacurile balenelor. Suprafața hașurată cu roșu se întindea din Alaska și până la Capul Horn. Cele două teritorii se întindeau de ambele părți ale continentului african și de-a lungul Australiei. Apoi harta dispăru, făcându-i loc alteia. Și aici erau colorate anumite zone de țărm.

– Crește dramatic numărul speciilor din mare al căror comportament se îndreaptă țintit împotriva omului. În apele Australiei, precum și în cele ale Africii de Sud, atacurile rechinilor se înmulțesc. Nimeni nu mai iese să înoate sau să pescuiască. Plasele de rechini, care în mod normal erau suficiente pentru a ține rechinii la distanță, atârnă zdrențuite, fără să poată cineva spune în mod clar ce le distruge. Sistemele noastre optice contribuie doar în mică măsură la elucidarea problemei și, în ceea ce privește roboții de scufundare, trebuie spus că țările lumii a treia sunt insuficient dezvoltate tehnic.

– Nu credeți într-o serie de coincidențe? întrebă un diplomat german.

Peak scutură din cap.

– Primul lucru pe care îl învățați în marina militară, *sir*, este acela de a aprecia corect amenințarea reprezentată de rechini. Animalele sunt periculoase, însă nu sunt agresive din principiu. Și nici nu le place în mod deosebit carnea de om. Cei mai mulți rechini scuipă imediat brațul sau un piciorul pe care l-au mușcat.

– Ce consolare, mormăi Johanson.

– Dar există unele specii care par să-și fi schimbat părerea despre gustul cărnii de om. În câteva săptămâni, numărul atacurilor rechinilor a crescut de zece ori. Mii de rechini albaștri, care în mod normal trăiesc în apele adânci, pătrund în regiunile șelfului continental. Rechinii Mako, rechinii albi și rechinii-ciocan umblă în haite, ca lupii, atacă o zonă de coastă și fac prăpăd.

– Fac prăpăd? întrebă un deputat francez cu accent puternic. Ce înseamnă asta? Morți?

Ce altceva, idiotule, păru să-și spună Peak.

– Da, morți, răspunse. Atacă și bărci.

– *Mon Dieu!* Ce poate face un rechin împotriva unei bărci?

– Nu vă lăsați înșelat! Peak zâmbi subțire. Un rechin alb adult este perfect capabil să scufunde o barcă mică prin lovituri sau mușcături. Sunt cunoscute atacurile rechinilor asupra plutelor cu naufragiați.

Dacă la atac iau parte mai mulţi rechini, atunci nu prea mai există şansă de supravieţuire.

Pe ecran apăru imaginea unei caracatiţe mici şi drăgălaşe, cu suprafaţa plină de inele albastre strălucitoare.

– În continuare: *Hapalochlaene maculosa*. Cefalopod cu opt braţe, pătat cu albastru, lungime 20 de centimetri. Australia, Noua Guinee, Insulele Solomon. Unul din cele mai otrăvitoare animale din lume. Când muşcă, injectează în rană enzime toxice. Nu bagi de seamă, dar după două ore eşti mort. Seria de fotografii continuă cu vieţuitoare ale mării, în parte bizare. Peşti-scorpion, draci-de-mare, peşti-dragon, viermi de foc, melci otrăvitori, există o mulţime de animale otrăvitoare în mare. În cele mai multe cazuri, ele folosesc otrava pentru a se apăra. Există teorii mai mult sau mai puţin concludente despre frecvenţa accidentelor de acest fel. Este adevărat că în cazul multor animale statistica a ţâşnit alarmant în sus dintr-un motiv simplu: speciile care înainte se camuflau şi se ascundeau au început să ne atace.

Roche se aplecă spre Johanson.

– Ceva care transformă un rechin ar putea schimba oare şi un rac? îl auzi Li şoptind. Ce părere aveţi?

Johanson întoarse capul spre el.

– Puteţi băga mâna în foc.

Peak îi informă despre bancurile imense care crescuseră formând o adevărată invazie, ameninţând America de Sud, Australia şi Indonezia. Johanson asculta cu ochii pe jumătate închişi. Mai nou, corabia portugheză provoca un şoc toxic, care în câteva secunde te lăsa mort.

– Pentru simplificare, împărţim evenimentele în trei categorii, zise Peak. Modificări de comportament, mutaţii, catastofe ale mediului. Se condiţionează reciproc. Până acum am vorbit despre comportamentul anormal. Meduzele par a trece în primul rând prin mutaţii. Meduzele-cutie au ştiut întotdeauna să navigheze, însă acum au devenit adevăraţi maeştri. Parcă ar fi nişte patrule. Parcă ar vrea să cureţe zone întregi de orice prezenţă umană, fără să putem face prea multe împotriva lor. Turismul de scufundări este practic la pământ, dar cel mai mult suferă pescarii.

Apăru un vapor din cele care preparau la bord conserve din peştele prins.

– Acesta este vasul *Anthanea*. Acum paisprezece zile, echipajul a tras la bord o captură uriaşă de *Chironex fleckeri*, adică meduze-cutie. Mai bine spus, ceva despre care au crezut că este sau că ar fi putut fi *Chironex*. Au făcut greşeala să nu arunce captura imediat înapoi în mare. În schimb, au deschis năvoadele, urmarea fiind că pe punte s-au vărsat câteva tone de otravă pură. Câţiva muncitori au murit imediat, alţii mai târziu, când tentaculele lungi de câţiva metri, subţiri ca firul de păr, s-au împrăştiat pe vapor. În acea zi a plouat. Apa a dus peste tot bucăţi de meduză. Nimeni nu poate spune cum a pătruns otrava în apa potabilă, în orice caz *Anthanea* a fost pur şi simplu depopulată. De atunci oamenii sunt mai prudenţi şi îşi ţin

echipamentul de protecție la îndemână, însă asta nu schimbă cu nimic răul fundamental. În zone întinse ale lumii, flotele nu mai prind pește, ci otravă.

Nu mai prind pește pentru că nu mai e, își spuse Johanson. Ar fi trebuit să menționezi asta de dragul adevărului, Peak. Chiar dacă nu ăsta e adevăratul motiv pentru ceea ce se întâmplă.

Sau poate că da?

Bineînțeles că ăsta a fost motivul. Unul din nenumăratele motive.

Se gândi la viermi.

Organisme mutante, care brusc păreau că știu ce fac. Nu vedea nimeni ce se întâmplă? Trăiau simptomele unei boli al cărei agent se afla în toate, neevidențiindu-se prin nimic, camuflat cu măiestrie. Omul golise marea de pește, lăsând în urmă doar câteva resturi amărâte și acum bancurile rămase învățaseră să ocolească capcanele morții, în timp ce armate de soldați otrăvitori dădeau industriei pescuitului lovitura de grație.

Marea omora omul.

Și tu ai omorât-o pe Tina Lund, își spuse Johanson lucid. Tu ai convins-o să nu renunțe la Kare Sverdrup. Te-a ascultat, altfel nu s-ar fi dus la Sveggesundet.

Era vina lui?

De unde era să știe ce se va întâmpla? Probabil că și în Stavanger ar fi murit. Și dacă i-ar fi sugerat să se urce în avion și să plece în Hawaii sau la Florența? Atunci ar sta aici, imaginându-și că *a salvat-o* pe Tina Lund?

Fiecare dintre ei lupta cu demonul său personal. Bohrmann era chinuit de gândul că ar fi putut avertiza lumea mai devreme. Bineînțeles că ar fi putut. Dar pe ce bază să o avertizeze? Pe baza unei bănuieli? Să o avertizeze cu privire la momentul fatal? Lucraseră în draci ca să obțină rezultate palpabile. Până la urmă nu au fost destul de rapizi, dar au încercat. Era Bohrmann vinovat?

Și Statoil? Finn Skaugen era mort. Valul îl prinsese în portul din Stavanger. Între timp, Johanson îl vedea pe manager în altă lumină. Skaugen fusese un manipulator. Îi plăcuse să pozeze în conștiința cea bună a unei branșe rele, dar făcuse el oare pașii care se cuveneau? Și Clifford Stone căzuse victimă catastrofei; fusese el, într-adevăr, monstrul cel calculat, așa cum îl înfierase Skaugen?

Viermi, meduze, balene, rechini.

Pești inteligenți. Alianțe. Strategii.

Johanson se gândi la casa lui distrusă din Trondheim. În mod ciudat, pierderea ei nu îl apăsa prea tare. Adevărata lui casă era altundeva, la marginea oglinzii care în nopțile cu lună cuprindea întregul univers. Acolo se zărise pe sine însuși și își crease un refugiu de frumusețe și autentic. Cabana aceea era propria creație, întruchiparea sinelui său. Ea adăpostea ceea ce nu și-ar fi putut găsi vreodată locul într-o casă închiriată.

Nu mai fusese acolo de la weekendul acela cu Tina.

Se schimbase oare și acolo ceva?

Lacul era o apă liniştită. Şi totuşi, gândul nu-i dădea pace. Va trebui să meargă şi să vadă, de îndată ce va putea. Indiferent câtă muncă îl aştepta pe viitor.

Peak proiectă o nouă imagine.

Un homar. Nu, resturile unui homar. Animalul arăta de parcă explodase.

– Hollywoodul l-ar numi mesagerul groazei, spuse Peak zâmbind strâmb. În cazul acesta, denumirea se potriveşte ca turnată. În Europa Centrală se răspândeşte o epidemie a cărei cauză se află în animale ca acesta. Mulţumită doctorului Roche, pasagerul clandestin a fost identificat. După specie, este vorba despre o algă monocelulară pe nume *Pfiesteria piscicida*. Una din cele 60 de specii de dinoflagelate considerate otrăvitoare. *Pfiesteria* este cea mai rea dintre algele ucigaşe. Acum câţiva ani am trecut prin experienţe dramatice pe coasta estică a Statelor Unite, în special în apele de coastă din Carolina de Nord, când *Pfiesteria* a omorât miliarde de peşti. Cadavrele pluteau în bancuri pe suprafaţa apei, cu răni deschise de muşcături. Pentru pescari, acesta era un dezastru atât economic, cât şi din punct de vedere al sănătăţii. Mulţi au acuzat leşinuri, s-au ales cu abcese sângerânde la braţe şi picioare, şi au trebuit să renunţe la slujbele lor. Cercetătorii care s-au ocupat de *Pfiesteria* au rămas cu probleme de sănătate de durată. Peak făcu o scurtă pauză. În 1990, un cercetător care se ocupa de această algă, Howard Glasgow, curăţa acvariile din laboratorul special amenajat al Universităţii din Carolina de Nord, moment în care i s-a întâmplat ceva extrem de ciudat. Creierul îi lucra la maximum, însă corpul i se mişca cu încetinitorul. Membrele refuzau să îl asculte. Îmbolnăvirea lui a fost primul indiciu că toxina *Pfiesteria* ajunge şi în aer, astfel încât Glasgow a izolat organismele într-un laborator închis. Dintr-o eroare prostească, muncitorii instalaseră acolo puţul de aerisire invers, conectându-l direct cu biroul lui Glasgow. Acesta a inhalat timp de şase luni aerul otrăvitor, fără să prindă de veste. A ajuns să aibă dureri de cap atât de intense, încât abia dacă mai putea lucra. Şi-a pierdut simţul echilibrului. Ficatul şi rinichii i se descompuneau lent. După cinci minute uita orice convorbire telefonică. Rătăcea prin oraş nemaigăsind drumul spre casă, nu mai ştia cum îl cheamă şi ce număr de telefon are. Aproape toţi erau convinşi că este vorba despre vreo tumoare cerebrală sau de Alzheimer, însă Glasgow nici nu voia să audă. În cele din urmă, şi-a făcut mai multe teste la Duke University, care într-adevăr au descoperit altceva, sistemul său nervos fusese expus timp de luni întregi unui atac chimic. Alţi cercetători care intraseră în contact cu *Pfiesteria* s-au îmbolnăvit mai târziu de pneumonie şi de bronşită cronică. Şi toţi şi-au pierdut memoria încet, dar sigur. Pierdere declanşată de un organism de neînţeles.

Peak le arătă o serie de imagini electromicroscopice, prezentând diferite forme de viaţă. Unele arătau ca nişte amibe cu excrescenţe în formă de stea, altele semănau cu nişte sfere solzoase sau păroase, altele cu nişte hamburgeri din care ieşeau unduindu-se tentacule în spirale.

– Asta este *Pfiesteria,* spuse Peak. Alga își modifică aspectul în decursul câtorva minute, se poate mări de zece ori, se poate transforma în chisturi, poate erupe de acolo și poate suferi mutația dintr-un unicelular inofensiv într-un zoospor extrem de otrăvitor. *Pfiesteria* ia până la douăzeci și patru de forme diferite și de fiecare dată își modifică proprietățile. Între timp, am reușit să izolăm toxina. Doctorul Roche și echipa sa lucrează intens la descifrarea ei, însă au o sarcină mai grea decât oamenii noștri de știință. Vietatea care a pătruns în canalizare pare să nici nu fie *Pfiesteria piscicida,* ci o specie mult mai periculoasă. În traducere cuvânt cu cuvânt, *Pfiesteria piscicida* înseamnă *Pfiesteria mâncătoare de pește.* Doctorul Roche a botezat exemplarul descoperit de el *Pfiesteria homicida, Pfiesteria mâncătoare de oameni.*

Peak explică în ce consta dificultatea de a stăpâni alga. Noul organism părea să se înmulțească exploziv, în cicluri. Odată ajuns în circuitul apei, nu mai scăpai de el. Se prelingea în pământ și își emana otrava, care abia dacă mai putea fi scoasă de acolo. Exact aici era problema. Multe victime erau pur și simplu mâncate de *Pfiesteria.* Se umpleau de răni supurânde pe tot corpul, care nu se mai vindecau, ci se inflamau și făceau puroi. Dar și mai rea era otrava. Cu oricâtă disperare s-ar fi luptat autoritățile să curețe canalele și instalațiile de apă, nu puteau împiedica organismul să se răspândească altundeva. S-a încercat distrugerea lui cu temperaturi ridicate și cu acizi, cu arme chimice, însă bineînțeles că sensul acestor acțiuni nu era acela de a înlocui o năpastă cu alta.

Pfiesteria homicida se dovedea însă a fi complet imună la toate aceste încercări.

Pfiesteria piscicida afecta sistemul nervos. Noua specie ataca cu o asemenea agresivitate, încât erau de ajuns câteva ore să paralizezi, să intri în comă și să mori. Puțini oameni păreau a fi imuni. Pentru că Roche nu putuse descifra până acuma codul toxic, speranțele se îndreptau spre decodarea acestei imunități, însă echipa era în criză de timp. Transmiterea bolii părea să fi depășit orice barieră.

– Alga a venit într-un cal troian, spuse Peak. În interiorul crustaceelor. În homari troiani, dacă vreți să le spuneți așa sau, mai bine spus, în ceva ce arăta ca niște homari. În mod sigur animalele *trăiau* atunci când au fost prinse, doar că propria carne le fusese înlocuită de o substanță gelatinoasă. Coloniile de *Pfiesteria* erau încapsulate în aceasta. Uniunea Europeană a interzis prinderea și exportul crustaceelor. Momentan, îmbolnăvirile și decesele au avut loc doar în Franța, Spania, Belgia, Olanda și Germania. Ultima cifră care mi-a parvenit se referă la 14 000 de morți. Pe continentul american homarii par a fi încă homari, dar și noi luăm în calcul posibilitatea de a interzice vânzarea crustaceelor.

– Este îngrozitor, șopti Rubin. De unde vin algele astea?

Roche se întoarse spre el.

– Oamenii le-au făcut, răspunse. Fermele de îngrășare a porcilor de pe coasta de est aruncă tone de băligar direct în apă, iar *Pfiesteria* se simte grozav de bine în apele cu îngrășământ. Se hrănește cu fosfații

şi nitraţii care sunt răspândiţi pe câmpuri odată cu fecalele animalelor, ajungând apoi în râuri. Sau cu apa industrială. De ce ne mirăm că bestiile se simt aşa de bine în canalizarea marilor oraşe, unde totul este suprasaturat cu substanţe organice? Noi creăm *Pfiesteria* acestei lumi. Nu le inventăm noi, dar le permitem să se transforme în monştri. Roche făcu o pauză şi îl privi din nou pe Peak. Dacă Marea Baltică se revarsă şi mor toţi peştii, aşa cum s-a întâmplat în ultimii ani, se întâmplă din cauza industriei daneze de creştere a porcilor. Băligarul provoacă înmulţirea explozivă a algelor. Algele fixează oxigenul şi, prin urmare, peştii mor. Algele toxice fac chiar mai mult, şi nici o zonă nu pare a fi în siguranţă. Acum, cea mai rea dintre ele a ajuns chiar în mijlocul nostru.

– Dar de ce nu s-au luat măsuri împotriva ei mai devreme? întrebă Rubin.

– Mai devreme? Roche râse. *S-au luat* măsuri mai devreme, prietene. S-a încercat. Unde trăiţi? În loc să desfăşoare cercetări serioase, oamenii de ştiinţă au fost luaţi în derâdere şi au primit ameninţări cu moartea. Abia în urmă cu câţiva ani s-a aflat că autorităţile de mediu din Carolina de Nord au muşamalizat în mod voit incidentele cu *Pfiesteria*, protejându-i pe câţiva politicieni influenţi care, în mod întâmplător, sunt ei înşişi crescători de porci. Bineînţeles că trebuie să ne punem întrebarea ce nebun e în stare să ne trimită homari infectaţi cu *Pfiesteria*. Însă nu putem schimba cu nimic faptul că şi noi am contribuit la apariţia catastofei. Într-un fel sau altul, o facem de fiecare dată.

– Aceste scoici posedă toate caracteristicile scoicilor-zebră tipice. Însă ele pot face un lucru pe care scoicile-zebră obişnuite nu pot. Şi anume să navigheze.

Peak ajunsese la vapoarele scufundate. După ce se chinuise cu bilanţuri despre *Pfiesteria*, Peak prezenta acum statistici la fel de zguduitoare. Apăru o hartă împânzită de o reţea de linii colorate.

– Căile maritime principale ale navelor comerciale, explică Peak graficul. Decisivă pentru desfăşurare este împărţirea bunurilor transportate. De regulă, materia primă porneşte spre nord. Australia exportă bauxită, Kuweitul petrol şi America de Sud minereu de fier. Toate acestea parcurg distanţe de până la 11 000 de mile marine până în Europa sau Japonia, pentru ca la Stuttgart, Detroit, Paris şi Tokio să se transforme în automobile, aparate electronice şi maşini. Acestea sunt transportate în containere înapoi spre Australia, Kuweit sau America de Sud. Aproape un sfert din comerţul mondial se desfăşoară în spaţiul pacifico-asiatic, corespunzând unor mărfuri în valoare de 500 de miliarde de dolari americani. În Atlantic, cifrele sunt doar cu puţin mai mici. Centrele în care se concentrează căile de navigaţie pe mare sunt marcate pe hartă cu culori închise. Coasta de est a Americii cu centrul la New York, nordul Europei cu Canalul Mânecii, Marea Nordului şi Marea Baltică până sus la Republicile Baltice, întreaga Mediterană, în special Riviera. Mările europene au o importanţă deosebită pentru comerţul mondial, Mediterana serveşte în plus şi ca drum

maritim de la coasta nord-americană estică prin Canalul Suez până în Asia de Sud-Est. Să nu uităm insulele japoneze și Golful Persic! Importanță tot mai mare capătă Marea Chinei care, alături de Marea Nordului, este una dintre cele mai circulate ape din lume. Pentru a putea înțelege desfășurarea comerțului mondial pe mare, trebuie să înțelegem mai întâi această rețea. Trebuie să știm ce înseamnă asta pentru o emisferă, dacă pe cealaltă se scufundă un cargobot de containere, ce linii de producție sunt întrerupte, câte locuri de muncă sunt periclitate, a cui existență sau chiar viață sunt puse în pericol și cine ar putea profita de accident. Circulația aeriană a înlocuit transportul pasagerilor pe mare, însă comerțul mondial este dependent de mare. Nimic nu poate înlocui calea maritimă.

Peak făcu o pauză.

– Știind aceste lucruri, să auzim câteva cifre. Zilnic, 2 000 de vase se înghesuie prin Malakka și celelalte strâmtori învecinate, aproape 20 000 de vapoare de toate mărimile traversează anual Canalul Suez. Asta înseamnă câte 15 procente din comerțul mondial. 300 de vapoare traversează zilnic Canalul Mânecii pentru a ajunge în cea mai circulată mare de pe pământ, Marea Nordului. Anual, 44 000 de vapoare leagă Hong Kongul cu lumea. Zeci de mii de cargoboturi, bacuri și tancuri petroliere se deplasează anual pe glob, nemaipunând la socoteală și flotele de pescuit, cuterele, iahturile cu pânze și ambarcațiunile sportive. Oceanele, mările închise, canalele și strâmtorile înregistrează milioane de deplasări navale. Ținând cont de aceste lucruri, poate părea exagerat să vorbim de o criză serioasă a navigației pe mare, pornind de la scufundarea ocazională a câte unui tanc petrolier sau a unui cargobot. Nimeni nu se lasă descurajat așa ușor, așa că umple și ultima grămadă de fier vechi cu petrol și o trimite la drum. În treacăt fie spus, majoritatea celor 7 000 de nave petroliere se află într-o stare mizerabilă. Mai mult de jumătate au peste 20 de ani vechime, multe tancuri petroliere pot fi trimise direct la fier vechi. Așa că riscul este luat în calcul. Este vorba despre catastrofe potențiale, însă obișnuite. Începi să îți faci calcule: ar putea să meargă? Factorii sunt cunoscuți și totul se transformă într-un joc de noroc. Atunci când un petrolier lung de 300 de metri nimerește în intervalul dintre două valuri, se îndoaie la mijloc până la un metru, ceea ce slăbește rezistența oricărei construcții. Petrolierul pleacă totuși în cursă, în speranța că totul se va sfârși cu bine. Peak zâmbi subțire. Însă când intră în joc fenomene complet inexplicabile producând catastrofe pe mare, atunci toate calculele se duc de râpă. Riscul devine incalculabil. Intră în joc o psihologie ciudată. O numim psihoza rechinului. Nu știi niciodată unde anume se află rechinul, pe cine urmează să mănânce, astfel încât un singur exemplar împiedică mii de turiști să intre în apă. Din punct de vedere statistic, unui singur mâncător de oameni i-ar fi imposibil să aducă turismului prejudicii vizibile. Practic însă, îl paralizează complet. Acum, imaginați-vă că navigația comercială suferă în câteva săptămâni de patru ori mai multe avarii decât înainte, fără să poată fi identificată vreo cauză cunoscută. Fenomene înfricoșătoare pentru

care nu există nici o explicaţie scufundă chiar şi vase despre care se poate dovedi că erau într-o stare excelentă. Nu se poate şti pe cine va nimeri de data aceasta şi unde se va întâmpla sau ce s-ar putea face. Nu se mai vorbeşte despre rugină, furtuni sau greşeli de navigare, se vorbeşte despre imposibilitatea de a mai ieşi în larg.

Peak ajunse astfel la scoici. Se lăfăiau pe ecran, supradimensionate. Peak îi făcu atenţi asupra unei excrescenţe fibroase care ieşea din carapacea cu dungi.

– Cu acest picior, numit byssus, scoica-zebră se fixează de obicei undeva, în funcţie de locul unde o duce curentul. Mai exact, byssus este format dintr-un mănunchi de filamente lipicioase din proteine. La noile scoici aceste filamente s-au dezvoltat, transformându-se într-un fel de elice. Principiul aminteşte vag de modul de deplasare întâlnit la *Pfiesteria piscicida.* În natură se cunosc convergenţe, care însă se desfăşoară pe mii sau milioane de ani. Aceste scoici sau nu au ieşit la lumină până acum sau şi-au dezvoltat noile caracteristici peste noapte. Ultima variantă ar însemna că a avut loc o mutaţie rapidă pentru că în multe privinţe sunt încă scoici-zebră, doar că par a şti foarte bine unde vor să ajungă. Camerele de aspiraţie de pe *Barrier Queen* au rămas libere, de exemplu, în timp ce cârma era acoperită în mod uniform.

Peak prezentă împrejurările în care se produsese avaria şi povesti despre atacul balenelor asupra şlepurilor. Chiar dacă *Barrier Queen* scăpase, se dovedise cât de bine funcţiona strategia colaborării dintre scoici şi balene, la fel de bine ca aceea dintre balenele cenuşii, balenele cu cocoaşă şi orci.

– Asta e o nebunie, spuse un comandant al armatei germane, de undeva din spate.

– În nici un caz, răspunse Anawak întorcându-se spre el. Are metodă.

– E o tâmpenie absolută! Afirmaţi că scoicile s-au înţeles cu balenele?

– Nu. Şi cu toate acestea, e vorba de o colaborare. Aţi gândi altfel despre aceste lucruri, dacă aţi fi trăit un atac. După părerea noastră, atacul asupra lui *Barrier Queen* a avut pur şi simplu rolul unui test.

Peak apăsă pe telecomandă şi pe ecran apăru imaginea unui vapor uriaş răsturnat pe o parte. Furtuna ridica valuri cât casa peste carenă. O ploaie biciuitoare răpea vizibilitatea.

– Este *Sansuo,* unul din cele mai mari autotransportoare japoneze, spuse Peak. Ultima încărcătură fusese formată din camioane de mare tonaj. Înainte de Los Angeles, vaporul a intrat într-un banc de scoici. Ca şi în cazul lui *Barrier Queen,* s-au fixat pe cârmă, doar că acum se aflau în largul mării. *Sansuo* a fost nimerit de un val uriaş dinspre pupa şi a început să se umple cu apă. Putem doar să bănuim ce s-a întâmplat după aceea. Probabil că, din cauza loviturii, câteva camioane s-au desprins de la locul lor din interiorul vaporului. S-au izbit de tancurile cu apă de balast, iar unul a străpuns peretele bordului. Această fotografie a fost făcută la mai puţin de 15 minute de la manevra de cârmă nereuşită. Un sfert de oră mai târziu, *Sansuo* s-a dezarticulat şi s-a

scufundat. Peak făcu o pauză. Între timp, avem o listă întreagă de asemenea cazuri, care devine mai lungă pe zi ce trece. Sunt atacate şlepuri, şi în majoritatea cazurilor operaţiunile de salvare trebuie întrerupte. Cifra totală a pierderilor creşte în mod dramatic. Doctorul Anawak are dreptate atunci când depistează în această metodă nebunia, pentru că între timp am aflat despre cel puţin încă o variantă a acesteia.

Peak prezentă înregistrarea prin satelit a unui nor negru, lung de kilometri. Se îndrepta spre ţărm. Punctul de provenienţă se afla la o distanţă considerabilă de coastă, acolo unde norul se îndesea, formând un centru roşu-murdar. Arăta de parcă în mijlocul oceanului ar fi izbucnit un vulcan.

– Sub nor se ascund resturile lui *Phoebos Apollon*, un petrolier LNG. Clasa post-Panamax, cel mai mare din câte există. Pe 11 aprilie, la cincizeci de mile marine de Tokio, în sala maşinilor a izbucnit brusc focul, întinzându-se asupra celor patru cisterne şi declanşând o serie de explozii uriaşe. *Phoebos Apollon* trecea drept perfect în orice privinţă, se bucura de o stare excelentă şi era verificat în mod constant. Societatea grecească de navigaţie a vrut să ştie exact ce s-a întâmplat şi a trimis robotul jos.

Pe ecran se văzură fulgere. Apăru un cod de cifre, apoi brusc se stârni o furtună de zăpadă în faţa unui fundal cenuşiu.

– În general, dintr-un petrolier explodat nu rămâne mare lucru. Vaporul era sub apă în patru bucăţi. În apropiere de Honshu fundul mării coboară până la 9 000 de metri, iar resturile se împrăştie pe o suprafaţă de mai mulţi kilometri pătraţi. În cele din urmă, robotul a dat peste partea din spate a vasului.

O structură neclară se ivi în furtuna de zăpadă. O pană a cârmei, forma îndoită a pupei, bucăţi din structura vasului. Robotul pluti pe deasupra lor şi coborî de-a lungul învelişului de oţel. Un peşte izolat trecu prin imagine.

– Curenţii de profunzime transportă tot felul de material organic, plancton, detritus şi altele de genul ăsta, explica Peak imaginile înregistrate. Nu este simplu de manevrat. Nu vă plictisesc arătându-vă tot filmul, însă asta v-ar putea interesa.

Deodată, camera era mult mai aproape de carenă. Ceva se suprapusese în bucăţi mari peste învelişul vasului. În lumina reflectoarelor lucea şi sclipea precum ceara topită.

Rubin se aplecă în faţă, agitat.

– Cum a ajuns chestia asta acolo? strigă.

– Ce credeţi că este? îl întrebă Peak.

– Meduze. Rubin privi cu atenţie. Meduze mici. Trebuie să fie câteva tone. Dar cum de stau prinse pe înveliş?

– De unde ştiu scoicile-zebră să navigheze? replică Peak. Undeva sub chestia asta mucilaginoasă sunt camerele de aspiraţie. Mai mult ca sigur sunt complet astupate.

Un diplomat ridică mâna ezitant.

– Ce anume... ă... sunt astea de fapt?

– Camerele de aspirație? Totul trebuia explicat. Sunt adâncituri cu muchii în care dau țevile principale pentru alimentarea cu apă, prevăzute cu site din tablă care împiedică pătrunderea bucăților de gheață și a plantelor. În interiorul vaporului, țevile se ramifică și transportă apa de mare absorbită peste tot unde este nevoie de ea, pentru a fi transformată în apă dulce, în cisternele de stingere și în primul rând în circuitul de răcire al motorului. Este greu de spus când s-au prins animalele de carenă. Poate că abia după scufundarea vaporului. Pe de altă parte... să ne imaginăm următorul scenariu: bancul de meduze plutește spre petrolier, atât de dens, încât acționează ca o masă închisă. În câteva secunde, animalele au astupat camerele de aspirație. Nu mai pătrunde apa, în schimb piureul organic se scurge în interior prin găurile capacelor. Vin tot mai multe animale. Restul apei din țevi este absorbit în motor, apoi toate componentele sunt pe uscat și aprovizionarea lui *Phoebos Apollon* cu apă pentru răcire se întrerupe dintr-o clipă în alta. Motorul principal se încinge, uleiul devine incandescent, crește temperatura din capetele cilindrilor, unul din ventilele de evacuare sare. Combustibilul fierbinte țâșnește afară și provoacă o reacție în lanț, în timp ce sistemele de stingere a incendiilor dau greș, pentru că nici ele nu se mai pot alimenta cu apă.

– Un petrolier ultramodern explodează, pentru că meduzele îi astupă camerele de aspirație? întrebă Roche.

Peak se gândi cât de ciudată era în fond întrebarea asta. Stăteau aici laolaltă oameni de știință de cel mai înalt calibru, dezamăgiți ca niște copii în fața tehnologiei care nu funcționează.

– Petrolierele și cargoboturile sunt construcții care constau pe jumătate din cea mai înaltă tehnologie. Cealaltă jumătate este arhaică. Motoarele diesel ale vaporului și motoarele cu elice or fi ele construcții complicate și ultrasofisticate, însă, la urma urmei, ele servesc la strângerea unui șurub și la mișcarea încoace și încolo a unei bucăți de metal. Navighezi cu GPS, dar apa rece se pompează înăuntru printr-o gaură. Și de ce nu? Doar ești în apă. Atât este de simplu! Din când în când, câte o cameră de aspirație se închide, când pătrunde în ea iarbă de mare sau altceva, și este curățată. Când una este astupată, se folosește cealaltă. Natura nu a mai inițiat niciodată atacuri asupra camerelor de aspirație, așa că de ce să fi îmbunătățit sistemul? Peak lăsă să treacă câteva secunde. Doctore Roche, dacă mâine niște insecte minuscule ar hotărî să atace în mod decis doar nările dumneavoastră, atunci corpul dumneavoastră minunat, ultracomplex, s-ar afla în pericol de moarte. V-ați gândit vreodată că s-ar putea întâmpla una ca asta? Exact asta este acum problema noastră! Am crezut vreodată că s-ar fi putut întâmpla așa ceva?

Johanson nu-l mai asculta cu adevărat. Următorul capitol îl cunoaștea în toate amănuntele. Îl structurase împreună cu Bohrmann pentru discursul lui Peak. Era vorba despre viermi și despre hidrați de metan. În timp ce Peak vorbea, îi încredința laptopului său gânduri disparate:

Influențarea sistemelor neuronale prin...

Prin ce?

Trebuia să găsească un termen pentru asta. Era obositor să folosească tot felul de formulări. Privi monitorul pierdut pe gânduri. Oare statul-major avea acces la programe? Îi dădea târcoale gândul că Li și oamenii ei i-ar putea spiona gândurile și îi displăcu ideea. Avea propria teorie și voia ca statul-major să se confrunte cu ea atunci când va hotărî el.

Din pură întâmplare, arătătorul și mijlociul mâinii lui stângi produseră brusc un cuvânt. De fapt, era mai puțin decât un cuvânt. Pe ecranul laptopului apăruseră trei litere.

Yrr.

Johanson vru să le șteargă. Apoi se opri.

Și de ce nu?

Cuvântul ăsta era la fel de bun ca oricare altul. Era chiar mai bun decât un cuvânt adevărat, pentru că se sustrăgea oricărei interpretări. În fond, nici nu știa despre ce scrie. Nu exista nici un fel de noțiune, așa că drumul spre abstracțiuni era chiar recomandabil.

Yrr

Suna bine Yrr. Deocamdată, îl va păstra.

Weaver își rodea cel de-al treilea creion, ascultând.

– Poate că potopul a fost la fel de nimicitor, își încheie Peak discursul minuțios. Povestirile despre potopuri fac parte din multe mituri și povestiri religioase. Poate că prima descriere credibilă a unui tsunami povestește despre o catastrofă naturală din Marea Egee în anul 479 înainte de Hristos. Este demonstrată existența celor 60 000 de morți din Lisabona anului 1755, când Portugalia a fost lovită de valuri înalte de zece metri. Știm și despre explozia vulcanului Krakatau din 1883. Cea mai mare parte a muntelui a fost aruncată în aer, iar Caldera, aflată sub nivelul mării, s-a prăbușit în magmă. Două ore mai târziu, valuri înalte de 40 de metri au lovit regiunile de coastă din jurul Sumatrei și Javei, peste 300 de așezări au fost pustiite și au murit aproape 36 000 de oameni. În 1933, un tsunami cu mult mai mic a lovit orașul japonez Sanriku, traversând Honshu prin nord-est. Bilanțul: 3 000 de morți, 9 000 de clădiri distruse, 8 000 de vapoare scufundate. Nici unul din aceste evenimente nu se compară nici pe departe cu tsunami-ul nord-european. Statele din acea zonă sunt fără excepție națiuni industriale foarte dezvoltate. Acolo trăiesc în total 240 de milioane de oameni, iar cei mai mulți dintre ei locuiesc pe țărm.

Peak privi în jur. În sală se lăsase o liniște mormântală.

– Din punct de vedere geologic, întreaga regiune s-a schimbat în mod fulgerător. Pentru omenire în întregul ei nu se pot prevedea, încă, urmările. Pentru economie însă, ele sunt devastatoare! Câteva din cele mai importante porturi din lume au fost distruse parțial sau total. Până acum câteva zile, Rotterdam era fost cel mai mare centru comercial al tuturor timpurilor, iar Marea Nordului – unul din cele

mai mari depozite pentru energii fosile. 450 000 de barili de petrol erau pompați de aici, zilnic. Jumătate din resursele europene de petrol se află în fața coastei norvegiene, o altă parte în fața Angliei, de asemenea și o parte considerabilă a rezervelor globale de gaz. Această industrie colosală a fost nimicită în decursul câtorva ore. Numărul victimelor se estimează a fi de două până la trei milioane de oameni, în timp ce răniții și cei rămași fără locuință sunt mult mai mulți.

Peak citea numerele de parcă ar fi prezentat prognoza meteo, obiectiv și aparent lipsit de emoție.

– Nu este clar ce a declanșat alunecarea. Viermii reprezintă fără îndoială una din mutațiile cele mai importante din momentul de față. Nu există nici un fenomen natural care să explice apariția acestor cohorte de miliarde de viermi și bacterii. Însă prietenii noștri din Kiel și doctorul Johanson sunt de părere că din puzzle mai lipsește o piesă. Oricât de instabile ar fi devenit câmpurile de hidrat din cauza acestei invazii, o asemenea catastrofă pur și simplu nu poate fi explicată. Trebuie să mai fi intrat în joc un factor, care prin tsunami a creat doar partea vizibilă a problemei.

Weaver se îndreptă în scaun. Simți cum i se ridică părul pe ceafă. Cu toate că imaginea prin satelit care apăruse pe ecran era filmată de la mare înălțime, fiind neclară și luminată artificial, Weaver recunoscu vasul imediat.

– Aceste înregistrări demonstrează ce vreau să spun, spuse Peak. Am supravegheat vaporul prin satelit...

Poftim? Weaver crezu că nu aude bine.

Îl supravegheaseră pe Bauer?

– Un vas de cercetare pe nume *Juno*, continuă Peak. Imaginile au fost filmate noaptea de un satelit militar de recunoaștere cu numele de EORSAT. Din fericire, am avut vizibilitate bună și marea a fost calmă, lucruri neobișnuite pentru această zonă. În aceste momente, *Juno* se afla înainte de Spitzbergen.

Luminile vaporului se distingeau neclar pe suprafața neagră. Marea se umplu brusc de pete albe care se extinseră, până când păru să fiarbă.

Juno se întoarse de pe stânga pe dreapta, se învârti.

Apoi se scufundă ca o piatră.

Weaver înlemni. Nimeni nu o pregătise pentru *așa ceva.* Afla în sfârșit ce se întâmplase cu Bauer. *Juno* se afla pe fundul Mării Groenlandei. Își aminti de însemnările lui îngrijorătoare, de temerile și spaimele lui. Realiză cu durere că acum ea știa despre lucrurile astea mai multe decât oricine altcineva. Bauer îi lăsase moștenirea lui intelectuală.

– Era pentru prima dată de la începerea anomaliilor, spuse Peak, când am putut observa acest efect. Ne era cunoscut de mai multă vreme fenomenul *blowout* de metan din zona aceasta, însă...

Weaver ridică mâna.

– Ați bănuit că s-ar fi putut întâmpla așa ceva?

Peak o privi cu ochi lipsiți de orice expresie. Avea fața ca dăltuită în piatră, complet imobilă.

– Nu.
– Şi ce aţi întreprins atunci când s-a scufundat *Juno?*
– Nimic.
– Nu aţi putut face nimic, cu toate că aţi pus să fie urmărite prin satelit zona şi vaporul?
Peak scutură încet din cap.
– Am ţinut sub observaţie o serie întreagă de vapoare ca să acumulăm experienţă. Nu poţi fi peste tot în acelaşi timp. Nimeni nu putea bănui că tocmai acest vas...
– Mă înşel eu cumva, îl întrerupse Weaver brutal, sau efectele acestor *blowouts* sunt suficient de cunoscute? Din triunghiul Bermudelor, de exemplu, cel care chipurile este atât de misterios?
– Domnişoară Weaver, noi...
– Să formulez altfel întrebarea: dacă ştiaţi că în trecut au dispărut nave în acest mod şi dacă aţi mai ştiut şi că în Marea Nordului creşte emisia de metan, nici măcar nu aţi bănuit ceea ce i se pregătea coastei continentale norvegiene?
Peak îşi aţinti privirea asupra ei.
– Ce vreţi să spuneţi cu asta?
– Vreau să ştiu dacă aţi fi putut *face* ceva!
Expresia lui Peak rămase imobilă. Continua să o ţintuiască pe Weaver cu privirea. Se lăsase o tăcere stânjenitoare.
– Am estimat greşit situaţia, răspunse într-un târziu.

Li cunoştea mult prea bine asemenea situaţii. Lui Peak nu îi rămânea altă soluţie decât să recunoască eşecul parţial al supravegherii aeriene. Într-adevăr înregistraseră o creştere a efectelor *blowout* în apropiere de Norvegia şi toate celelalte lucruri. Despre viermi însă nu ştiuseră nimic.
Se ridică. Era timpul să îl susţină pe Peak.
– Nu am fi putut face absolut nimic, spuse liniştită. Şi v-aş ruga să ascultaţi prezentarea domnului maior, în loc să vă grăbiţi să trageţi concluzii. Permiteţi-mi să vă amintesc: în această sală se află consilieri ştiinţifici aleşi după două criterii – competenţă şi experienţă. Unii dintre ei au fost implicaţi nemijlocit în evenimente. Ce ar fi putut preîntâmpina doctorul Bohrmann? Doctorul Johanson? Statoil? Ce aţi fi putut împiedica dumneavoastră, domnişoară Weaver? Chiar credeţi că privirea aruncată de pe orbită este însoţită de vreo forţă omniprezentă care răsare ca din pământ la locul faptei să îi salveze pe cei aflaţi în dificultate, indiferent ce s-ar întâmpla? Ar fi fost mai bine să ne întoarcem privirea de acolo?
Ziarista se încruntă.
– Nu suntem aici pentru a ne face reciproc reproşuri, spuse Li accentuând cuvintele, înainte ca Weaver să poată răspunde ceva. Cel fără de păcat să arunce primul cu piatra. Aşa am învăţat eu. Aşa scrie în Biblie, şi Biblia are dreptate în multe privinţe. Suntem aici pentru a ne asigura că nu se vor întâmpla şi mai multe nenorociri. Sunteţi de aceeaşi părere cu mine?

– Aleluia, mormăi Weaver.
Li lăsă să treacă o scurtă pauză de tăcere.
Apoi deodată zâmbi. Era timpul pentru drăgălăşenii.
– Suntem cu toţii foarte afectaţi, spuse ea. Am toată înţelegerea pentru dumneavoastră, domnişoară Weaver. Maior Peak, vă rog să continuaţi.

Peak se înnegurase. Soldaţii nu îşi exprimau critica sau îndoielile în modul acesta. Nu avea nimic împotriva îndoielilor sau a criticii, însă ura situaţia când acestea erau prezentate, fără ca el să poată restabili ordinea cu o comandă scurtă. Simţi brusc o ură surdă împotriva ziaristei. Se întrebă cum va reuşi să se descurce vreodată cu adunătura asta de oameni de ştiinţă.
– Ceea ce tocmai aţi văzut, continuă Peak, a fost eliberarea unei cantităţi mai mari de metan. Oricât de mult aş regreta moartea marinarilor, ştiu că acest gaz eliberat provoacă probleme mult mai mari. În urma alunecării, în atmosferă a ajuns o cantitate de milioane de ori mai mare decât cea care a provocat scufundarea lui *Juno*. Există scenarii pentru situaţia în care metanul ar fi eliberat în acelaşi mod pe plan mondial. Rezultatul seamănă cu o sentinţă la moarte. Atmosfera s-ar prăbuşi.
Peak tăcu un moment. Oricât ar fi fost el de versat, şi pe el îl înspăimânta ceea ce urma să spună.
– Trebuie să vă informez, spuse Peak încet, că viermii şi-au făcut apariţia atât în Altantic, cât şi în Oceanul Pacific. Mai exact, specia a fost descoperită pe platformele continentale din America de Nord şi de Sud, lângă coasta canadiană de vest şi lângă Japonia.
Se lăsă o tăcere mormântală.
– Asta a fost vestea proastă.
Cineva tuşi uşor. Tusea răsună ca o explozie.
– Vestea bună este aceea că aici invazia nu atinge nici pe departe dimensiunile celei de lângă Norvegia. Organismele populează doar zone izolate. În mod cert, această concentraţie nu le va permite să provoace pagube serioase. Însă noi trebuie să plecăm de la premisa că vor deveni mai puternice, indiferent prin ce metode. Se pare că lângă Norvegia s-au consemnat deja anul trecut populaţii reduse de viermi, în zona aleasă de Statoil pentru testarea unor fabrici de tip nou.
– Autorităţile noastre nu pot confirma acest lucru, spuse un diplomat norvegian aflat în ultimul rând.
– Sunt sigur, zise Peak ironic. În mod convenabil, toţi cei care s-au ocupat de acest proiect par să fie morţi. Sursele noastre se rezumă astfel la doctorul Johanson şi la grupul de cercetători din Kiel. Ei bine, am obţinut o amânare. Ar trebui să o folosim, pentru a putea întreprinde rapid ceva împotriva blestemaţilor de viermi.
Peak se opri brusc. Blestemaţi de viermi. Devenise prea emotiv. Asta nu era bine. Se lăsase dus de val pe ultimii metri.
– Sunt nişte blestemaţi de viermi, pe Dumnezeul meu! se auzi o voce puternică.

Un bărbat cu un aspect impresionant se ridicase în picioare. Se înălța ca o stâncă, mare și masiv, îmbrăcat într-o salopată portocalie. De sub șapca de baseball se ițeau în toate direcțiile cârlionți negri. O pereche de ochelari colorați, supradimensionați, se sprijineau cu greu pe nasul mult prea mic ce se afirma pe deasupra unei guri largi, ca de broască, ieșind ascuțit în afară. Ori de câte ori gura se deschidea, apăsând în jos bărbia colosală, te ducea în mod fatal cu mintea la *Muppet Show*.

Doctor Stanley Frost, se putea citi pe ecusonul uriașului. *Vulcanolog*.

– Am văzut acele documente, spuse Frost. Vocea îi suna de parcă ar fi predicat evanghelia. Și nu sunt deloc pe gustul meu. Ne concentrăm pe platformele continentale din apropierea zonelor dens populate.

– Da, pentru că acestea corespund modelului norvegian. La început sunt puține animale, apoi peste noapte apar cete întregi.

– Nu ar trebui să ne concentrăm doar asupra acestui aspect.

– Vreți să se repete cele întâmplate în Europa de Nord?

– Domnule maior Peak! Am spus eu cumva să neglijăm coastele? Nu am spus asta! Vorbeam despre concentrarea exclusivă asupra unui singur lucru, ceea ce, Dumnezeu mi-e martor! denotă o prostie fără margini. Mie mi se pare evident. Diavolul lucrează pe alte căi.

Peak se scărpină în cap.

– Ați putea fi mai explicit, doctor Frost?

Vulcanologul inspiră adânc. Toracele i se încordă.

– Nu, răspunse.

– V-am înțeles eu bine?

– Sper că da. Are rost să facem valuri acum? Întâi trebuie să am certitudini. Să vă gândiți la vorbele mele.

Frost privi hotărât în jur, cu bărbia uriașă împinsă înainte, și se așeză la loc.

Perfect, își spuse Peak. Întâi idiotul ăla, și acum altul. Vanderbilt își urni grăsimile spre pupitru. Li îl urmă, îngustându-și ochii. Îl privi pe directorul adjunct al CIA aranjându-și pe nas o pereche de ochelari mici și caraghioși, ceea ce o distră și o îngrețoșă totodată.

– Viermi blestemați, ăsta e termenul potrivit, Sal, zise Vanderbilt binedispus. Se uita plin de entuziasm în jur, de parcă ar fi venit cu Buna Vestire. Dar le vom încinge acestor vietăți afurisite un foc de li se vor aprinde dosurile. Vă promit eu. Bun, să ne întoarcem la ceea ce bănuim. Nu este mult. Dragul nostru petrol, de care suntem atât de dependenți, că l-am bea direct de la sursă, kaput! Exprimat în parametri economici, asta înseamnă că ne putem lua adio de la o mare parte a producției mondiale. O trebușoară bună pentru cei care mână cămilele la OPEC. Industria vapoarelor se luptă neîncetat cu noi trucuri ale naturii care încearcă să o pună la pământ, după cum v-a demonstrat Peak cu atât de multe cuvinte. Și teroarea are efect! Între noi fie vorba, atacurile balenelor și ale rechinilor, să fim sinceri, sunt copilării, niște tâmpenii. Vreau să spun că e supărător când o familie cumsecade de americani nu mai poate ieși la pescuit, însă pe omenire în ansamblul ei o doare în cur. Și pescarul mititel din țara în curs de

dezvoltare din a cărui sardină zilnică trăiesc şapteşpe copii şi şase neveste, şi el e de compătimit când stă la mal cu privirea goală, temându-se să iasă în larg ca să nu fie mâncat. Dar oricât de rău ne-ar părea de el, nu putem face absolut nimic. Omenirea are alte griji. Sunt afectate ţările bogate. Răii ăia de peşti nu se mai lasă prinşi deloc şi trimit în schimb praştii mutante cu otravă în năvoade sau scufundă traulere. Chiar dacă sunt cazuri izolate, sunt al naibii de multe cazuri izolate. Ceea ce e rău pentru ţările în curs de dezvoltare pentru că acum nu mai primesc de la noi chiar nimic.

Vanderbilt aruncă priviri şirete peste marginile ochelarilor.

– Să ştiţi domniile voastre că unul care ar vrea să distrugă lumea ar putea termina două treimi din ea doar ţinându-i ocupaţi pe cei mari şi puternici. Trebuie să le dea atâta de furcă, încât să nu fie în stare să-şi rezolve propriile probleme. Lumea a treia însă depinde de ajutorul dat de ţările puternice. Trăieşte simţind când şi când furia Americii, o mică schimbare de regim, noi cădem la înţelegere cu boşii drogurilor de la ei şi cuplăm solicitările cu ajutorul economic. Toate astea sunt anulate. Noi ne permitem să râdem de balenele care sar pe bărci, pentru că binele sau răul nostru economic nu depind de bărci şi de legăturile de papură, însă standardul vestic de viaţă nu este reprezentativ. Gândiţi-vă la acest lucru diseară, când vă veţi înfrupta din bufetul rece. Pentru lumea a treia, anomaliile sunt sfârşitul! El Niño e sfârşitul. La Niña e sfârşitul. Dacă facem bilanţul extravaganţelor oferite de natură în ultimele luni, fenomenele ne par a fi nişte dragi prieteni vechi. Aproape că ţi-ai dori să mai treacă la o bere, dar să ne pupe în fund, domniile voastre! Avem acum alţi oaspeţi. În unele părţi ale Europei domneşte starea de urgenţă. Şi ce înseamnă asta? Că nimeni nu mai poate ieşi pe stradă după lăsarea întunericului, pentru că altfel riscă să se ude la picioare? Vă spun eu ce înseamnă asta. Asta înseamnă că Europa *nu* va putea ţine piept catastrofei umanitare. Că asociaţiile de caritate, Crucea Roşie, Asociaţia Tehnică de Caritate, Unesco, Asociaţia Malteză nu mai fac faţă cu corturile şi alimentele. Că în Europa de aur unii mor de foame, iar alţii mor din pricina unei infecţii. Că au izbucnit epidemii. Epidemii în Europa! De parcă nu ar fi destule probleme cu *Pfiesteria* şi consoartele ei. În Norvegia holera face ravagii! Asta înseamnă că nu mai pot fi asigurate serviciile medicale pentru cei răniţi şi că rănile europenilor de bine, consumatorii rebusurilor de duminică seara, colcăie de viermi mici şi albi, şi sunt năpădite de muşte care la rândul lor răspândesc germenii de boli peste tot unde se aşază. Vi se face rău? Asta încă nu este nimic. Un tsunami este o chestiune udă, însă când acesta pleacă, sar în aer tot felul de chestii. Nu se mai face faţă cu stingerea incendiilor. Zonele de pe ţărm sunt întâi inundate şi apoi arse. A da, şi s-a mai întâmplat ceva atunci când masele de apă care se retrăgeau au întrerupt alimentarea cu apă de răcire a centralelor atomice construite în apropierea ţărmului din pură prostie. Avem un dezastru nuclear în Norvegia şi unul în Anglia. V-aţi lămurit? Vă mai pot informa despre prăbuşirea totală a alimentării cu energie. *Ladies and gentlemen,* oricât de rău mi-ar părea, nu vă bazaţi deocamdată pe

Europa. Şi pe lumea a treia nici atât. Europa ne arată imaginea în urma testului. Europa e în găleată!

Vanderbilt scoase la iveală o batistă albă şi îşi tamponă fruntea. Peak nu mai avea mult până să verse. Îl ura pe omul ăsta. Ura să îl vadă pe Vanderbilt cum nu e prieten cu nimeni, poate nici măcar cu sine însuşi. Un defetist, un cinic, un rahat. Peak ura cel mai tare faptul că Vanderbilt avea dreptate în aproape tot ce spunea. În ceea ce priveşte ura lui pentru Vanderbilt, Peak căzuse de acord până şi cu Li.

Făcând abstracţie de acest lucru, o ura şi pe Li.

Se surprinsese uneori imaginându-şi cum îi rupe hainele de pe trup şi îi scoate ifosele din cap pe porcăria aia de bandă de alergare, talentele ei arogante de fată de familie bună căreia i se serviseră pe tavă limbile străine şi diplomele. În momentele astea ieşea la iveală acel Salomon Peak care, în alte împrejurări, ar fi devenit şeful vreunei bande, hoţ, violator şi criminal.

Acest celălalt Peak îl speria. Celălalt Peak nu credea în idealurile de la West Point, în cinste, faimă şi patrie. Era ca Vanderbilt care tăvălea totul în noroi şi lăsa să se întrevadă că noroiul era realitatea. Celălalt Peak crescuse în noroi. Un negru născut în noroiul din Bronx.

– Mai departe, spuse Vanderbilt voios. Europa se bucură de alge mici şi vesele în apa potabilă. Ce e de făcut? Buzduganul chimic? Bineînţeles că apa poate fi fiartă sau înecată în chimicale. Poate că aşa crapă creaturile alea de căcat, dar crăpăm şi noi odată cu ele. Deja se simte lipsa apei. Până acum, în Europa orice idiot stătea câte trei ore sub duş, cântând cântece marinăreşti, acum s-a terminat cu asta. Nu ştiu, domniile voastre, când va exploda la noi primul homar, însă chiar şi ţara lui Dumnezeu ar trebui să se aştepte că se va întâmpla. Dumnezeu Şi-a pierdut răbdarea. Vanderbilt chicoti. Sau să spunem mai bine Alah? *The shape of things to come*[1], domnilor şi doamnelor! Bucuraţi-vă de dezvăluirile noastre senzaţionale. Imediat după reclame!

Ce spune ăsta aici? se gândi Peak. Înnebunise Vanderbilt? Era singura explicaţie. Doar un nebun s-ar fi purtat aşa.

Directorul CIA proiectă o hartă a lumii pe care ţările şi continentele erau unite prin linii multicolore. Un mănunchi gros se întindea din Anglia şi Franţa de-a curmezişul peste Atlantic până în zona în care se aflau Boston, Long Island, New York, Manasquan şi Tuckerton. O altă reţea, mai răsfirată, străbătea Pacificul unind vestul Statelor Unite ale Americii cu Asia. Linii groase se întindeau de-a lungul Insulelor Caraibe şi Columbiei, prin Marea Mediterană şi Canalul Suez şi peste coasta de est a Asiei până în Tokio.

– Cabluri aflate în adâncul mărilor, explică Vanderbilt. Autostrăzi pentru date, prin care telefonăm şi chatuim. Nu există internet fără fibră de sticlă. După cum se pare, alunecarea din faţa Norvegiei a distrus o parte a legăturilor cu fibre de sticlă dintre Europa şi America. Cel puţin cinci din cele mai importante cabluri transatlantice nu mai transportă nici un fel de date. Ce-i drept, alaltăieri a căzut şi un

[1] Forma lucrurilor ce vor veni (în engl. în orig., n.red.)

cablu cu frumosul nume FLAG Atlantic-1. Unește New Yorkul cu St. Brieuc în Bretonia și asigură transportul a 1,28 terabiți pe secundă. Pardon, asigura! FLAG Atlantic-1 și-a dat duhul, și nu din cauza alunecării. Ca și căderea lui TPC-5 dintre San Luis Obispo și Hawaii. Observați ceva? Cineva servește cabluri subacvatice la micul dejun. Podurile noastre se rup. Curentul electric provine din priză? Dimpotrivă. Lumea este mică? Dimpotrivă! O sunăm pe mătușa Polly din Calcutta să o felicităm de ziua ei? Nu vom mai putea! Adevărul este că sistemele de comunicație cad în toată lumea și noi nu știm de ce. Dar un lucru este exclus. Vanderbilt scrâșni din dinți și se aplecă peste pupitru atât de mult cât îi permitea pântecul. Coincidența, domniile voastre. Aici e mâna cuiva. Care tocmai ne taie de la țâța civilizației. Dar am vorbit destul despre ceea ce nu mai avem și suntem în pericol să pierdem.

Dădu jovial din cap spre cei de față, bărbia lui dublă făcând cute-cute.

– Haideți să vorbim despre ce avem.

Anawak găsi o oarecare consolare în cuvintele lui Vanderbilt. După ce își pierduse temporar încrederea în lumea asta, acum i se părea că mărșăluiește cu o pancartă pe care scrie cu litere mari, bătătoare la ochi: LEON, CREDEM ÎN TINE.

– Doctorul Anawak descrie un organism luminos, spuse Vanderbilt. Plat și lipsit de formă. Nu am găsit nici un alt organism de acest fel în excrescențele de pe *Barrier Queen,* însă eroul nostru a fost viteaz și s-a ales cu prada. O bucățică a putut fi examinată. Substanța este ca o gelatină amorfă, a cărei existență a fost demonstrată de doctor Fenwick și doctor Oliviera în capetele balenelor care căutau scandal. În acest context, să ne amintim și de porcăria din crustaceele contaminate. *Pfiesteriile* erau transportate în ele ca într-un taxi, însă taximetristul nu este cumătrul homar, ci ceva care l-a înlocuit. Carapacea le era umplută până la refuz cu niște chestii care, odată ajunse în aer, se descompun într-o veselie. Doctor Roche a reușit totuși să analizeze câteva resturi. Este vechea noastră cunoștință, gelatina!

Ford și Oliviera își apropiară capetele. Apoi Oliviera spuse cu voce joasă:

– Substanțele din creierele balenelor și cea de pe vapor sunt identice, până aici e corect. Dar chestia din creiere este în mod clar mai ușoară. Celulele par să fie mai puțin dense.

– Am auzit deja că există mai multe teorii despre gelatina asta, spuse Vanderbilt. Ei bine, asta este problema domniilor voastre. În ceea ce mă privește, pot spune că am izolat *Barrier Queen* într-un doc, pentru a nu lăsa să scape eventualii pasageri clandestini. De atunci am observat de mai multe ori o lumină albăstrie aprinzându-se în apa docului. Niciodată nu este prezentă prea mult timp. Și doctor Anawak a văzut-o, petrecându-și concediul de anul acesta în zona noastră interzisă. Probele de apă indică prezența microorganismelor obișnuite care se pot întâlni în orice strop de apă de mare. Deci de unde provine lumina? O numim Norul Albastru, în lipsa unei explicații

înțelepte din partea științei. Termenul i se datorează doctorului John Ford, după ce a privit o înregistrare realizată de un aparat cu numele de URA.

Vanderbilt arătă filmul cu grupul lui Lucy.

– Aceste fulgere par să nu rănească și să nu sperie balenele. Se pare însă că norul le influențează comportamentul. În centrul lui s-ar putea ascunde ceva ce stimulează substanța din capetele animalelor. Poate le și injectează. O chestie cu tentacule luminoase, ca niște bice. Acum mergem mai departe și presupunem că aceste tentacule nu doar injectează gelatina, ci că ele însele *sunt* gelatina! Dacă acest lucru este adevărat, atunci vedem aici la scară mare ceea ce doctor Anawak a găsit la scară mică pe carena lui *Barrier Queen*. Ar însemna că am găsit un organism necunoscut care ghidează crustaceele, duce balenele la nebunie și își face de cap printre scoicile care scufundă vapoare. Vedeți, doamnelor și domnilor, că am făcut progrese! Dumneavoastră nu mai trebuie să găsiți decât răspuns la întrebarea ce este asta, ce caută aici, în ce relație se află gelatina cu norul, a da, și ce cretin afurisit a făcut tot rahatul ăsta în laboratorul lui. Poate *asta* vă va ajuta!

Vanderbilt mai arătă o dată filmul. De data asta, în marginea de jos a imaginii apăru o spectogramă. Se puteau vedea frecvențe de amplitudine mare.

– URA este un individ talentat. Imediat înainte ca norul să se manifeste, hidrofoanele au indicat ceva. Nu se auzea nimic, tocmai pentru că nu suntem balene, ci niște prăpădiți de oameni cu urechile lipite. Ultrasunetele și infrasunetele pot fi transformate pentru auzul nostru, dacă știi trucurile potrivite. Cum ar fi colegii noștri companioni de la SOSUS.

Anawak ciuli urechile. Cunoștea SOSUS. Lucrase de mai multe ori cu ei. NOAA, National Oceanic and Atmospheric Administration, derula o serie de proiecte care se ocupau de înțelegerea și evaluarea fenomenelor acustice subacvatice. Funcționau sub numele generic de Acoustic Monitoring Project. Unealta folosită de NOAA pentru spionatul subacvatic era o relicvă a războiului rece. SOSUS era prescurtarea pentru Sound Surveillance System, o rețea de hidrofoane sensibile instalată de Marina SUA în anii 1960 în mările lumii pentru a putea urmări misiunile submarinelor sovietice. Din 1991, după ce războiul rece se încheiase cu prăbușirea Uniunii Sovietice, cercetătorilor de la NOAA li s-a permis să utilizeze datele sistemului.

Astfel, știința aflase că în largul oceanelor era orice în afară de liniște. În special pe frecvențele de sub 16 herți era un tărăboi de-a dreptul infernal. Pentru a permite urechii umane să perceapă aceste zgomote, trebuiau derulate cu o viteză de 16 ori mai mare. Dintr-odată, un cutremur subacvatic suna ca un tunet, cântecul balenelor cu cocoașă amintea de ciripitul păsărilor, în timp ce balenele albastre le trimiteau tovarășelor lor mesaje peste sute de kilometri, într-un staccato asurzitor. Trei sferturi din înregistrări erau dominate de un uruit ritmic, extrem de puternic, tunuri cu aer, folosite de societățile petroliere pentru a recunoaște geologia oceanului.

Între timp, NOAA completase SOSUS prin sisteme proprii. Cu fiecare an, organizaţia lărgea reţeaua de hidrofoane. Şi în fiecare an cercetătorii auzeau puţin mai mult.

– În ziua de azi putem spune doar după sunet despre ce este vorba, explică Vanderbilt. Este un vaporaş? Se deplasează rapid? Ce fel de propulsie foloseşte? De unde vine, la ce distanţă se află? Hidrofoanele ne spun *totul*. Dumneavoastră trebuie să ştiţi ce bun conductor pentru sunet este apa şi cât de repede se propagă acesta pe sub ea, şi anume cu viteze între cinci şi cinci mii cinci sute de kilometri pe oră. Dacă o balenă albastră din Hawaii trage un vânt, o oră mai târziu el se aude într-o cască californiană. SOSUS face însă mai mult decât să înregistreze impulsul, ne spune şi de unde vine. Pe scurt, arhiva de sunete a NOAA cuprinde mii şi mii de zgomote: clipocit, gâlgâieli, vuiete, bolboroseli, scârţâieli şi mormăieli, sunete bioacustice şi seismice, zgomote de mediu, pe toate astea le putem clasa, cu câteva excepţii. Doctor Murray Shankar de la NOAA se află printre noi. Ce mutare de şah bine calculată! Va fi bucuros să comenteze pentru dumneavoastră cele ce urmează.

În rândul din faţă se ridică un bărbat cu alură de subaltern timid, cu trăsături indiene şi ochelari cu ramă de aur. Vanderbilt aduse pe ecran o altă spectrogramă şi dădu drumul sonorului accelerat în mod artificial. Un mormăit înfundat, în tonuri ascendente, umplu sala.

Shankar îşi drese vocea.

– Acest zgomot este numit *Upsweep*, spuse cu voce suavă. A fost înregistrat în 1991 şi pare a proveni de la 54°S, 140°V. *Upsweep* a fost unul din primele zgomote neidentificate captate de SOSUS şi era atât de puternic, încât se auzea în întregul Pacific. Nu ştim nici până astăzi ce anume a fost. Conform unei teorii, s-ar fi putut naşte din rezonanţa dintre apă şi lava fluidă, undeva într-un lanţ muntos subteran aflat între Noua Zeelandă şi Chile. Jack, următoarele exemple, te rog!

Vanderbilt prezentă alte două spectograme.

– *Julia*, înregistrată în 1999, şi *Scratch*, captat cu doi ani înainte de o serie de hidrofoane în Pacificul ecuadorial. Amplitudinea se putea auzi fără probleme pe o rază de cinci kilometri. *Julia* aminteşte de strigătele unui animal, nu credeţi? Frecvenţa sunetelor se modifică foarte repede. Se disting tonuri individuale, ca în cazul cântecelor de balenă. Dar nu sunt balene. Nici o balenă nu produce o asemenea intensitate a sunetului. *Scratch* însă sună de parcă un ac de pickup ar aluneca de-a curmezişul, doar că pickupul aferent ar trebui să fie de dimensiunea unui municipiu.

Sunetul următor amintea de un scârţâit prelung, descendent.

– Înregistrat în 1997, spuse Shankar. *Slowdown*. Estimăm că provine de undeva din sudul extrem. Vapoarele şi submarinele sunt excluse. *Slowdown* s-ar putea forma atunci când plăci imense de gheaţă se freacă de stâncile din Antarctica, dar la fel de bine ar putea fi ceva complet diferit. NOAA include aici şi cauze bioacustice, adică animale. Unora le-ar plăcea să poată demonstra în sfârşit cu aceste zgomote existenţa caracatiţelor uriaşe, însă după ştiinţa mea aceste animale

abia dacă sunt capabile să producă sunete. Deci pistă falsă. Nimeni nu ştie ce este, însă... în schimb putem scoate alt iepuraş din pălărie, zâmbi Shankar timid.

Vanderbilt mai arătă o dată spectrograma înregistrării video făcute de URA. De data asta o lăsă să sune clar.

– Aţi recunoscut sunetul? Este *Scratch*. Şi ştiţi ce spune URA? Sursa se afla în mijlocul norului albastru! De aici putem...

– Mulţumesc, Murray. Meriţi un Oscar. Vanderbilt gâfâi tamponându-şi fruntea cu batista. Restul sunt speculaţii. Bine, să încheiem ziua într-o manieră pe măsură, *ladies and gentlemen*, pentru a vă pune cu adevărat cerebelul în funcţiune.

Secvenţa următoare din film era o înregistrare făcută la o adâncime lipsită de lumină. Particulele străluceau în lumina reflectoarelor. Apoi ceva întins şi plat se arcui spre cameră, retrăgându-se fulgerător.

– Dacă se studiază filmul în varianta prelucrată pe care Marintek, înainte ca institutul să fie măturat de pe stânci, ne-a pus-o în mod camaraderesc la dispoziţie, se pot trage două concluzii. În primul rând: chestia asta e de dimensiuni uriaşe. În al doilea rând: luminează sau, mai bine zis, se aprinde scurt şi se stinge imediat ce ajunge în obiectivul camerei. Se ştie în mod sigur doar că se zbenguia la vreo 700 de metri adâncime pe platforma continentală norvegiană. Vă rog să o studiaţi, doamnelor şi domnilor! Este oare prietenul nostru gelatinos? Trageţi propriile dumneavoastră concluzii. Nu aşteptăm de la dumneavoastră nimic mai puţin decât salvarea rasei noastre, create după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Vanderbilt rânji, fixându-i pe rând pe cei din sală. Nu vreau să vă ascund faptul că ne aflăm în faţa Armaghedonului. De aceea propun să împărţim sarcinile. *Dumneavoastră* aflaţi cum poate fi oprit animalul ăla mutant. Poate vă gândiţi la vreun program de dresură sau la ceva ce îl strică la stomac. *Noi* încercăm să îl găsim pe cel care ne-a făcut una ca asta. Şi, înainte de aceasta, nu faceţi valuri! Nu vă lăsaţi tentaţi să apăreţi pe prima pagina! Europa şi America au căzut de acord să ducă o politică de dezinformare. Panica ar fi ca acidul clorhidric pe rahatul de câine, dacă înţelegeţi la ce mă refer. Trebuie să folosim escaladările sociale, politice, religioase sau de orice altă natură. Deci gândiţi-vă la ceea ce i-aţi promis mătuşii Li, atunci când mergeţi să vă jucaţi pe-afară.

Johanson îşi drese vocea.

– Doresc să vă mulţumesc în numele tuturor pentru discursul dumneavoastră foarte antrenant, spuse el cu drăgălăşenie. Deci noi trebuie să aflăm ce este acolo în larg.

– Exact, doctore!

– *Dumneavoastră* ce credeţi că este acolo?

– Gelatină. Şi nori albaştri, zâmbi Vanderbilt.

– Înţeleg. Johanson îi întoarse zâmbetul. Vreţi să deschidem singuri cutia Pandorei. Ascultaţi, Vanderbilt, dumneavoastră aveţi o teorie. Dacă vreţi să intrăm în joc, poate ar trebui să ne-o împărtăşiţi şi nouă. Ce părere aveţi?

Vanderbilt își frecă nasul. Schimbă o privire cu Li.

– Păi da, spuse el tărăgănat. Ce ar fi Crăciunul fără daruri?! Fie. Deci ne-am întrebat: unde apar problemele, unde apar mai puțin și unde nu sunt deloc? Și ce să vezi, nu sunt afectate Orientul Apropiat, teritoriul fostei Uniuni Sovietice, India, Pakistan și Thailanda. Nu sunt afectate China și Coreea. Nici Arctica, și nici Antarctica, dar frigiderele le lăsăm deoparte deocamdată. Trăgând linie, se vede că acela care are cel mai mult de suferit este Vestul. Chiar și numai distrugerea industriei *offshore* norvegiene va dăuna Vestului pentru mult timp de acum încolo, punându-ne într-o poziție de nedorită dependență.

– Dacă înțeleg eu bine, spuse Johanson încet, vorbiți despre terorism.

– Frumos din partea dumneavoastră că aduceți vorba! Există două feluri de terorism, ambele axate pe distrugerea în masă. Prima variantă urmărește cu orice preț destabilizarea politică și socială, chiar dacă pentru asta trebuie să dea ortu' popii mii de oameni. Extremiștii islamici cred, de exemplu, că necredincioșii ocupă locul degeaba. Varianta a doua este axată complet pe lumea de apoi și propăvăduiește că omenirea cea păcătoasă ar fi tândălit destul pe planeta asta frumoasă a lui Dumnezeu și că este vremea să fie ștearsă de pe fața pământului. Cu cât acești oameni au mai mulți bani și mai mult know-how, cu atât mai periculoasă devine toată povestea. Algele ucigașe, de exemplu, ar putea fi cultivate de cineva. La urma urmei, și câinii pot fi dresați să muște. Tehnologia genetică a făcut posibilă intervenția în zestrea genetică. De ce n-ar fi posibil să obții pe calea asta și controlul asupra comportamentului? Mă refer la numărul mare de mutații care au avut loc într-un timp atât de scurt, dumneavoastră ce părere aveți despre asta? Mie îmi miroase a laborator. Un organism necunoscut, lipsit de formă, păi da, oare de ce nu are nici o formă? Orice altceva are formă! Poate din cauză că nu e necesară scopului pe care îl servește? Să ne imaginăm un fel de protoplasmă, un compus organic, un piure vâscos care ocupă capetele animalelor sau homarii în fâșii subțiri. Ascultați la mine, domniile voastre, în spatele acestor lucruri se ascunde o minte care le pune la cale. Imaginați-vă ce ar însemna prăbușirea industriei petroliere nord-europene pentru politica energetică a Orientului Apropiat și aveți motivul.

Johanson îl fixa cu privirea.

– Sunteți nebun, Vanderbilt.

– Credeți? În strâmtoarea Hormuz nu aveau loc coliziuni sau avarii până acum. Nici în Canalul Suez.

– Presupunând că este adevărat ce spuneți, care ar fi sensul să îi decimeze cu inundații și epidemii pe potențialii cumpărători ai petrolului arab?

– Totul este o nebunie, răspunse Vanderbilt. Spun doar că ar putea fi sensul atacurilor. Nu că ar avea vreun sens. Însă luați în calcul faptul că Mediterana a fost scutită până în prezent și deci și ruta din Golful Persic până la Gibraltar. În schimb, populații de viermi găsim în toate locurile în care Vestul și America de Sud vor să ajungă la petrol.

– Viermii au apărut și în apropierea țărmului nord-estic american, spuse Johanson. Un tsunami de dimensiunile celui european ar mătura de pe piață clientela teroriștilor-afaceriști de care vorbiți.

– Doctore Johanson, zise Vanderbilt zâmbind. Dumneavoastră sunteți om de știință. Știința operează cu logica. CIA nu o mai face de mult. Or fi legile naturale logice. Însă oamenii nu sunt. De decenii întregi sabia lui Damocles atârnă deasupra capetelor noastre, amenințându-ne cu războiul atomic și știm cu toții că ăsta ar putea fi sfârșitul omenirii noastre mult iubite. Șantajiștii și nebunii din filmele cu James Bond există în realitate, doctor Johanson. Doar că realitatea nu prevede nici un James Bond. Când Saddam Hussein a aprins în 1991 sursele de petrol ale Kuweitului, chiar și propriii oameni au prezis că în anumite condiții asta ar putea provoca o iarnă nucleară care să dureze ani și decenii în șir. Nu au avut dreptate. Dar asta l-a împiedicat s-o facă? Și încă ceva: întrebați-i pe colegii dumneavoastră din Kiel. Ce se întâmplă *cu adevărat* când ajunge în atmosferă tot metanul marin, despre asta se poate doar specula. În orice caz, este de temut o creștere a nivelului mării, Europa o încurcă pentru că Belgia, Olanda și Germania de Nord se transformă în terenuri întinse pentru sporturi acvatice, însă deșerturile lipsite de apă din Orientul Mijlociu și Apropiat ar putea înflori brusc. Nu vor omorî toți oamenii cu tsunami, vor mai rămâne destui care să cumpere petrolul arăbesc. Și poate că toată teroarea asta nici nu duce la sfârșitul omenirii, ci doar la o slăbire a Vestului și a Asiei îndepărtate, și astfel la o redistribuire a forțelor de putere globale, fără ca cineva să trebuiască să ducă război. Fac pariu, cândva planeta își va reveni. Ascultați ce vă spun, teroarea vine din mare, însă cauza se găsește pe uscat.

Li închise proiectorul.

– Vreau să le mulțumesc reprezentanților diplomatici și trimișilor serviciilor secrete din toate țările pentru că au permis această întâlnire la nivel înalt. Unii dintre dumneavoastră vor pleca în cursul zilei de astăzi, însă cei mai mulți veți rămâne oaspeții noștri pe parcursul următoarelor săptămâni. Nu trebuie să vă atrag atenția asupra faptului că, în virtutea colaborării dintre noi, aveți obligația de a păstra tăcerea în ceea ce privește activitatea noastră și rezultatele obținute, întocmai ca și statul-major științific. Este în interesul țărilor dumneavoastră.

Li făcu o pauză.

– În ceea ce-i privește pe colaboratorii grupului științific de lucru, ne vom strădui să îi susținem prin toate mijloacele posibile. Începând din acest moment, vă rugăm să utilizați exclusiv laptopurile aflate în fața dumneavoastră. Au fost instalate conexiuni în tot hotelul, la bar, în camerele dumneavoastră, la Centrul de Sănătate. Vă puteți loga oriunde v-ați afla. Între timp, s-a restabilit legătura transatlantică. Acoperișul hotelului este împânat cu sateliți, totul funcționează. Telefonul, telefaxul, e-mailul și internetul trec acum prin sateliții NATO III, care în mod normal slujesc la realizarea legăturilor între guvernele partenerilor NATO. Acum vă slujesc pe dumneavoastră.

Am instalat pentru aceasta un circuit secret, un *secretus in secretum*, la care au acces exclusiv membrii grupului de lucru. Prin această rețea puteți comunica între dumneavoastră și puteți accesa informații strict secrete. Pentru a intra, aveți nevoie de o parolă personală, pe care o veți obține după semnarea acordului de confidențialitate.

Li privi severă în jur.

– Nu trebuie să vă mai atrag atenția asupra faptului că această parolă nu poate fi transmisă în nici o împrejurare celor neautorizați. După conectare, aveți acces la sateliții civili și militari, la datele de la NOAA și de la SOSUS, la proiectele de telemetrie curente și la cele arhivate, la băncile de date ale CIA și NSA privitoare la activitățile teroriste din întreaga lume, la dezvoltarea de arme biologice și proiecte ale tehnologiei genetice și așa mai departe. Am rezumat pentru dumneavoastră situația actuală a tehnicii marine și a posibilităților ei, ca și cunoștințele geologice și geochimice fundamentale. Există date despre toate organismele cunoscute, puteți studia hărțile marine din dotarea marinei, și bineînțeles că am adăugat prezentarea de astăzi, cu toate cifrele și statisticile aferente. Veți primi în mod automat și fără întârziere orice informație de actualitate, orice survine nou în desfășurarea evenimentelor.

Li așteptă un moment, apoi zâmbi încurajator.

– Vă doresc noroc. Ne întâlnim poimâine la aceeași oră. Cine simte nevoia între timp să facă un schimb de păreri, se poate adresa oricând domnului maior Peak sau mie.

Vanderbilt o privi, ridicând o sprânceană.

– Sper că îl veți ține frumos la curent și pe unchiul Jack, spuse el atât de încet încât să-l audă doar Li.

– Nu uita, Jack, răspunse Li adunându-și foile, că îmi ești subordonat *mie*.

– Aici te înșeli, mititico. Suntem la același nivel. Nici unul din noi nu este inferior celuilalt.

– Ba da, prietene. Din punct de vedere intelectual.

Fără să salute, Li părăsi sala.

Johanson

Cei mai mulți se îndreptară spre bar, însă Johanson nu simți vreo tragere de inimă să îi urmeze. Poate că ar fi trebuit să profite de ocazie și să cunoască trupa, dar acum i se învârteau alte lucruri prin cap.

Abia ajuns la apartamentul lui, auzi o bătaie la ușă. Weaver intră fără să aștepte să o poftească înăuntru.

– Bărbaților mai în vârstă trebuie să li se lase timp să își pună corsetul înainte de a da buzna înăuntru, spuse Johanson. Pe urmă te trezești dezamăgită.

Umbla cu laptopul în brațe prin încăperea mare și confortabilă, căutând modemul. Fără a se arăta impresionată, Weaver deschise minibarul și își luă o cola.

– Deasupra biroului, îi spuse.

– O, într-adevăr.

Johanson își conectă laptopul și porni programul. Weaver privea peste umărul lui.

– Ce zici de faza cu teroriștii? îl întrebă.

– Exclus.

– Sunt de aceeași părere.

– Însă înțeleg și schizofrenia de care suferă CIA. Johanson accesă succesiv câteva fișiere. Asta îi învață acolo. În plus, Vanderbilt are dreptate când spune că oamenii de știință înclină să pună semn de egalitate între comportamentul uman și cel natural.

Weaver se aplecă spre el. Un val de bucle îi căzu pe față. Și le aranjă cu mâna.

– Trebuie să îi pui la curent, Sigur.

– La ce te referi?

– La teoria ta.

Johanson ezită. Strânse din ochi, deschise o fereastră dând dublu clic și își introduse parola:

Chateau Disaster 000 550 899-XK/0

– Tralala, zumzăi Johanson încet. Bine ați venit în Țara Minunilor.

Cât de ingenios, își spuse. Un castel plin de oameni de știință, agenți secreți și soldați, având sarcina de a salva lumea de monștri, valuri ucigașe și catastrofe climaterice. *Chateau Disaster.* Nici nu s-ar fi putut găsi un nume mai potrivit.

Ecranul se umplu de simboluri. Johanson studie numele fișierelor și scoase un fluierat.

– Măi să fie! Chiar ne permit accesul la sateliți.

– Nu mai spune! Putem să îi și manevrăm?

– Aiurea! Dar putem accesa datele. Uită-te aici. GOES-W și GOES-E, tot escadronul NOAA ne stă la dispoziție. Uite, Quik-SCAT, nici ăsta nu e rău. Și iată și sateliții Lacrosse. S-au depășit pe ei înșiși. Și uite lupa SAR. Asta este...

– În regulă, revino-ți! Chiar crezi că avem acces nelimitat la informațiile secrete și la programele de guvernare?

– Bineînțeles că nu. Avem acces la ce vor ei să ne arate.

– De ce nu i-ai spus lui Vanderbilt care e părerea ta?

– Pentru că este prea devreme.

– Nu mai avem timp, Sigur.

Johanson scutură din cap.

– Karen, pe oamenii ca Li și Vanderbilt trebuie să-i convingi. Ei vor rezultate, nu presupuneri.

– Dar avem rezultate!

– Momentul era clar neprielnic! Azi a fost ziua lor cea mare. Au adunat tot ce au avut pentru marea gală a catastrofei. Vanderbilt a scos din joben ditamai iepurele arăbesc și, la naiba, era chiar *mândru* de asta! Ar fi sunat doar ca o contrazicere. Eu vreau ca mai întâi ei să se îndoiască de mica lor teorie conspirațională, și asta se va întâmpla mai repede decât crezi.

– Okay. Weaver încuviință din cap. Și cât de convins ești tu personal?

– De teoria mea?

– Nu mai ești sigur?

– Ba da. Dar după ziua de azi mai trebuie să demontăm și convingerile americanilor. Johanson privi gânditor spre monitor. Și am senzația că Vanderbilt nu este cu adevărat important în jocul ăsta. Trebuie să o convingem pe Li, Karen. După cum o văd eu, Li oricum va face ce vrea ea.

Li

Primul lucru pe care îl făcu fu să se urce pe banda de alergare. Programă computerul la nouă kilometri pe oră, ceea ce însemna o alergare ușoară. După care ceru să i se facă legătura cu Casa Albă. Două minute mai târziu, auzi în căști vocea președintelui.

– Jude! Mă bucur să te aud. Ce faci în momentul ăsta?

– Alerg.

– Alergi. Dumnezeule, ești cea mai bună, domniță. Ar trebui să luăm cu toții exemplu de la tine. În afară de mine. Se auzi râsul puternic și prietenos al președintelui. Ești în mod clar prea sportivă pentru mine. Prezentarea a decurs după cum v-ați dorit?

– Pe deplin.

– Și le-ai povestit ce credem noi?

– N-am putut împiedica să afle ce crede *Vanderbilt.*

Președintele continua să râdă.

– Încetează odată războiul împotriva lui Vanderbilt.

– E un om de nimic.

– Însă își face treaba. Nu trebuie să îl iei de bărbat.

– Dacă siguranța națională o cere, atunci *îl iau* de bărbat, răspunse Li iritată. Dar asta nu înseamnă că voi fi de aceeași părere cu el.

– Nu, bineînțeles că nu.

– *Dumneavoastră* v-ați fi împăunat în acest moment cu o ipoteză asupra terorismului complet nepusă la punct? Acum cercetătorii au mai puține opțiuni. Aleargă după o teorie dată, în loc să dezvolte ei înșiși una.

Președintele tăcu. Li îl auzea pur și simplu cum gândea. Nu îi plăceau acțiunile pe cont propriu, și Vanderbilt tocmai se făcuse vinovat de așa ceva.

– Ai dreptate, Jude. Probabil ar fi fost indicat să mai așteptăm puțin cu povestea asta.

– Sunt cu totul de părerea dumneavoastră, Sir.

– Bine. Discută cu Vanderbilt.

– Discutați *dumneavoastră* cu el. De mine nu ascultă. Eu nu-l pot opri să-și dea drumul la gură, chiar dacă știu că este o prostie și o nesocotință.

– În regulă. Vorbesc eu cu el.

Li zâmbi în sinea ei.

– Bineînțeles că nu vreau să îi fac greutați lui Jack... se simți obligată să adauge.

– În ordine. Destul despre Vanderbilt. Care este părerea ta? Se descurcă panopticul academic? Ce impresie ți-au făcut tipii?

– Toți sunt extrem de calificați.

– E vreunul care merită în mod special atenția ta?

– Un norvegian. Sigur Johanson, specialist în biologie moleculară. Nu știu ce îl face special, însă are propria viziune asupra lucrurilor.

Președintele strigă ceva în spate. Li mări viteza benzii.

– Chiar mai înainte am vorbit la telefon cu ministrul norvegian de Interne, reveni președintele. Nu mai știu ce să se facă. Bineînțeles că salută inițiativa Uniunii Europene, însă cred că ar prefera ca și Statele Unite să fie în aceeași barcă. Și nemții sunt de aceeași părere, nu vor transfer de know-how sau ceva de genul ăsta. Ei votează pentru o comisie globală cu competențe extinse, care să cuprindă *toate* puterile.

– Și cine să fie la conducere?

– Cancelarul german propune să fie numite Națiunile Unite.

– Adevărat? Hm!

– Nu mi se pare o propunere rea.

– Nu, este o propunere de-a dreptul bună. Li făcu o pauză. Doar că îmi aduc aminte ce ați constatat de curând, și anume că în întreaga sa istorie ONU nu a mai avut un secretar general atât de slab precum cel de acum. S-a întâmplat la primirea ambasadorilor de acum trei săptămâni, vă amintiți? Eu am fost de aceeași părere, și am primit obișnuitele critici din taberele obișnuite.

– Da, știu. Doamne, ce înfumurați erau! Dar adevărul este că e un bleg. Trebuie să poți spune adevărul, fir-ar să fie! Ce vrei să spui de fapt cu asta?

– Nimic, spuneam doar.

– Spuneai doar. Hai, spune! Care ar fi alternativa?

– Care ar fi alternativa la un for în care stau cu duzinele reprezentanți ai Orientului Apropiat?

Președintele tăcu.

– Statele Unite, spuse într-un târziu.

Li se purtă de parcă ar fi trebuit să evalueze întâi ideea.

– Cred că este o idee bună, Sir.

– Dar atunci iar avem problemele întregii lumi pe cap. E o situație de rahat, nu crezi, Jude?

– Le avem oricum pe cap. Noi suntem singura superputere a lumii. Dacă vrem să rămânem și pe viitor, atunci trebuie să ne asumăm responsabilități. Și, în afară de asta, vremurile proaste sunt vremuri bune pentru cei puternici.

– Tu și proverbele chinezești, răspunse președintele. Oricum nu o să primim jobul pe o tavă de argint. E prea devreme pentru asta. Ar trebui încă să ne chinuim să demonstrăm de ce vrem să fim tocmai noi la conducerea unei comisii mondiale de cercetare. Cum crezi că ar fi primită o asemenea veste în lumea arabă! Sau în China și Coreea.

Apropo de Asia, am frunzărit dosarul cu cercetătorii tăi. Este unul care pare asiatic. Nu ziceam că asiaticii şi arabii vor fi lăsaţi pe dinafară?

– Un asiatic? Cum îl cheamă?

– Are un nume ciudat. Wakawaka sau aşa ceva.

– A, Leon Anawak. I-aţi citit CV-ul?

– Nu, doar m-am uitat peste el.

– Nu este asiatic. Li mări viteza la doisprezece kilometri pe oră. Eu sunt de departe cea mai asiatică de pe raza întregului hotel Whistler.

Preşedintele râse.

– O, Jude. Ai putea fi şi de pe Marte, şi tot ţi-aş da puteri depline. Chiar e păcat că nu poţi veni să ne uităm la baseball. Dacă nu intervine nimic, ne întâlnim la fermă. Soţia mea marinează costiţe.

– Data viitoare, Sir, răspunse Li plină de zel.

Mai bârfiră o vreme despre baseball. Li nu insistă asupra ideii de a pune Statele Unite în fruntea asociaţiei mondiale. Cel târziu în două zile va crede că a fost ideea lui. Era suficient că îi administrase injecţia.

După convorbire mai alergă timp de câteva minute. Apoi se aşeză la pian aşa transpirată cum era şi îşi puse degetele pe tastatură. Se concentră.

Câteva secunde mai târziu, sonata de pian a lui Mozart picura în cheia sol prin apartament.

KH - 12

Muzica interpretată de Li se pierdea pe holurile de la etajul nouă ca un parfum ce se estompează la distanţă şi se răspândea spre exterior pe ferestrele pe jumătate deschise ale apartamentului. La o sută de metri deasupra pământului, undele sonore se propagau concentric în toate direcţiile. Din cel mai înalt punct al castelului, care avea un turn locuit cu acoperişul ascuţit, ca un palat din poveşti, o ureche exersată ar mai fi auzit-o încet, dar clar. Deasupra vârfului începea să se risipească. O sută de metri mai încolo se amestecau cu o sumedenie de alte unde şi, cu cât urcau mai mult, cu atât se estompau şi aceste zgomote. La un kilometru deasupra solului se mai puteau auzi motoarele maşinilor care porneau, zgomotul cicălitor al avioanelor mici cu elice şi clopotul bisericii presbiteriene în satul Whistler, de obicei aglomerat, care acum devenise o parte a zonei interzise. Uruitul elicopterelor militare, care reprezentau cel mai important mijloc de legătură cu exteriorul, începea să se piardă abia de la două mii de metri în sus.

De la această înălţime se putea savura priveliştea răpitoare oferită de hotel. Răsărea ca un vis profetic al lui Ludovic al II-lea al Bavariei din mijlocul pădurilor întinse, care urcau lin spre vest, fiind vizibil cu ochiul liber. Pe coamele munţilor învecinaţi străluceau zone prăpăstioase, acoperite de zăpadă.

Apoi se stingeau şi ultimele zgomote provenite de la suprafaţa pământului.

Puteau fi auzite mai cu seamă avioanele cu reacţie în faza de decolare şi de aterizare. La o înălţime de zece kilometri, Chateau-ul se contopea cu peisajul. Avioanele de cursă zburau pe ruta lor. Orizontul începea să se curbeze în mod vizibil. Câmpuri joase de nori sub cerul de un albastru strălucitor imitau câmpurile de zăpadă şi munţii de gheaţă, un pământ înşelător din vapori de apă. Alţi cinci până la zece kilometri mai sus, zgomotul avioanelor supersonice tăia atmosfera tot mai rarefiată. Troposfera aparţinuse toanelor vremii, stratosfera aparţinea ozonului care filtra o mare parte din razele ultraviolete. Se încălzea iar. La înălţimea aceasta, norii erau doar puţin mai mult decât nişte formaţiuni eterice cu licăriri sidefii. Baloane meteo argintii reflectau lumina soarelui, trecând uneori drept OZN-uri. Prin această linişte perfectă a celor 20 de kilometri înălţime, îşi începuse în 1962 legendara U2 cursul secret în direcţia Cubei pentru a demonstra staţionarea rachetelor atomice sovietice. Pilotul avionului de recunoaştere fusese nevoit să poarte costum de astronaut din pricina înălţimii extreme la care zbura. Fusese unul dintre cele mai temerare zboruri din toate timpurile, sub un cer al cărui albastru adânc lăsa să se intuiască deja spaţiul cosmic.

La 80 de kilometri înălţime, mai luminau izolat nori nocturi în formă de grilaj. Temperatura era de –113 grade Celsius. Nimic nu amintea aici sus de prezenţa umană, dacă se făcea abstracţie de prezenţa ocazională a vehiculelor spaţiale care decolau sau aterizau. Albastrul profund se preschimba într-un negru albăstrui. Aici începea imperiul tuturor zeilor păgâni care fuseseră deconspiraţi de ştiinţa modernă ca fiind lumini polare şi meteoriţi care se stingeau. Nicăieri particularităţile fizicii nu contribuiseră într-o asemenea măsură la naşterea miturilor şi legendelor ca în această termosferă ce măsoară sute de kilometri. În realitate, nu se preta nici ca reşedinţă a divinităţilor, nici pentru vreo altă formă de viaţă. Nimeni şi nimic nu rezista aici. Razele gamma şi Roentgen pătrundeau nestingherite. Doar ici şi colo se mai întâlneau molecule de gaz.

În schimb, se găsea altceva.

La 150 de kilometri înălţime treceau primii sateliţi, cu o viteză de 28 000 de kilometri pe oră. Erau mai ales sateliţi de spionaj care se menţineau cât de aproape puteau deasupra Pământului. Cu 80 de kilometri deasupra lor, sonda misiunii Space Radar Topography Mission realiza profile de la înălţime ale suprafeţei terestre şi lucra la harta lumii secolului XXI. La înălţimea aceasta, viteza sateliţilor era micşorată permanent de amestecul atmosferic încă destul de dens, astfel încât sateliţii depindeau de tracţiunile ocazionale pentru a nu se prăbuşi. La peste 300 de kilometri înălţime nu mai aveau nevoie de nici un combustibil. Aici forţa centrifugă echivala cu forţa gravitaţiei, obţinând traiectorii stabile, iar cerul se umplea.

Totul se desfăşura ca într-o reţea de autostrăzi suprapuse. Cu cât erau mai sus, cu atât erau mai circulate. Două corpuri zburătoare mici şi elegante cu numele de *Champ* şi *Grace* observau câmpul gravitaţional şi magnetic al Pământului. La 600 de kilometri deasupra

polilor, ICESat capta reflexii ale scoarței terestre oferind informații asupra modificării calotelor de gheață. Cu 70 de kilometri mai sus se învârteau trei sateliți de observație Lacrosse ultraperformanți ai armatei americane, sondând Pământul cu radarele lor. De la 700 de kilometri înălțime, sondele LANDSAT ale NASA supravegheau zonele de uscat și țărmurile, măsurau creșterea și descreșterea ghețarilor, cartografiau întinderea pădurilor și a ghețurilor și furnizau reprezentări detaliate ale repartizării globale a temperaturii. Sea WiFS, cu înregistrare optică și infraroșie, era pe urmele concentrațiilor de alge din oceane. Sateliții NOAA se simțeau ca acasă pe traiectoria lor sincronă cu soarele la 850 de kilometri înălțime și toți sateliții posibili se deplasau de la un pol la altul. Până departe în magnetosferă domnea înghesuiala care, dincolo de granița de 900 de kilometri, unea particulele cosmice și emisiile solare în două centuri de iradiere, așa-numita centură Van-Allen, care se transformase într-un fenomen surprinzător al mass-media. Acesta servea unei părți considerabile a populației americane drept argument decisiv în demonstrarea faptului că americanii *nu* ajunseseră pe lună, chiar și oamenii de știință de renume se îndoiau de faptul că nava spațială îi oferea omului suficientă protecție pentru a traversa zona aceasta de raze mortale. În terminologia sateliților, regiunea se numea simplu LEO, *Low Earth Orbit,* fiind urmată de câmpul dens populat al *Middle Low Orbits* cu sateliții GPS ce zburau la peste 20 000 de kilometri înălțime peste ei, până când, la o înălțime de 35 888 de kilometri, întâlneai sateliții geostaționari, păzitorii locurilor fixe, în frunte cu intelsateliții pentru comunicațiile la nivel mondial.

Mozart părea incredibil de îndepărtat de toate acestea.

Însă în timp ce sunetele pianului se pierdură în aerul primăverii, conversația lui Li cu președintele parcurse distanța până sus în cosmos și înapoi. În punctul culminant al conversației lor, cei doi se întreținuseră în universul exterior și schimbaseră informații care proveneau de asemenea din spațiu. Fără armata de sateliți, America nu ar fi putut duce războaiele din Golf, nici războiul din Kosovo, și nici pe cel din Afganistan. Forțele aeriene nu ar fi reușit să nimerească țintele cu asemenea precizie fără ajutorul din spațiu și comandamentul suprem ar fi fost orb în fața mișcărilor dușmanilor din zonele neaccesibile fără ochiul de precizie maximă al lui Crystal, numit și KH-12.

KH însemna *Keyhole.* Sateliții de spionaj americani care furnizau cele mai multe detalii constituiau pandantul optic la radarul sistemului Lacrosse. Recunoșteau obiecte cu lungimea de patru până la cinci centimetri și fotografiau și în domeniul apropiat de infraroșu, ceea ce le permitea să acționeze și noaptea. Spre deosebire de sateliții situați în afara atmosferei, erau prevăzuți cu propulsie de rachetă, care le permitea prezența pe orbite foarte joase. În mod normal se învârteau în jurul planetei la o înălțime de 340 de kilometri între Polul Nord și Polul Sud, putând astfel fotografia întregul Pământ pe parcursul a 24 de ore. Odată cu începerea atacurilor de lângă Vancouver Island, câțiva dintre ei fuseseră coborâți la 200 de kilometri. Keyhole, Lacrosse

și 24 de sateliți noi de înaltă precizie aflați pe traiectorii extrem de apropiate de Pământ, trimiși de America pe orbită ca răspuns la atacurile din 11 septembrie, formau acum o constelație a cărei performanță o depășea chiar și pe cea a celebrului sistem de lupe SAR.

La ora locală 20.00, doi bărbați aflați într-o sală subterană din Buckley Field din apropiere de Denver primiră un apel telefonic. Stația Buckley Field ținea de mai multe stații terestre secrete ale Institutului național de studiere a imaginii NRO, fiind însărcinată cu planificarea spionajului prin satelit pentru aviația militară americană. Lucra strâns cu Serviciul de siguranță națională și de descifrare NSA. Sarcina lor consta în special în supraveghere și ascultare. Alianța celor două servicii secrete le permitea autorităților americane metode de supraveghere fără egal. O rețea în cea mai mare parte automatizată, numită Echelon, acoperea planeta cuprinzând cele mai variate sisteme tehnice care supravegheau comunicația internațională, de la sateliți și radio pe microunde până la fibra de sticlă.

Cei doi bărbați se aflau sub o uriașă farfurie-satelit. Înconjurați de monitoare, captau date în timp real de la Keyhole, Lacrosse și de la alte sonde, le interpretau și le prelucrau, trimițându-le mai departe spre locurile afectate. Ambii erau agenți secreți, cu toate că nu corespundeau cu nimic imaginii curente de agent. Purtau blugi și pantofi sport și arătau mai degrabă ca membri ai unei formații de grunge.

Cel care îi chemase îi informă pe cei doi despre apelul de urgență al unui cutter pescăresc de lângă extremitatea nord-estică a Nord Island. Lângă Montauk se părea că avusese loc o coliziune și se presupunea că un cașalot atacase cutterul – asta dacă apelul se adeverea. Isteria generală culmina într-o avalanșă de false alarme. Se pare că un vapor mai mare se îndrepta într-acolo, însă nici această știre nu putea fi verificată. Contactul cu echipa se întrerupsese la câteva secunde după apelul de urgență.

KH-12-4, unul din sateliții Crystal-Keyhole, se apropia dinspre sud-est de Long Island. Se afla într-o poziție favorabilă. Directivele apelantului către echipa de pe sol vizau orientarea imediată a telescopului spre locul accidentului.

Unul dintre bărbați introduse o serie de comenzi.

Deasupra coastei Atlanticului, gonea cu 195 de kilometri KH-12-4 – o țeavă prevăzută cu telescop, lungă de 15 metri și cu diametrul de patru metri și jumătate, care cântărea aproape 20 de tone cu tot cu combustibil. Pe ambele laturi se desfășurau panouri solare mari. Comanda din Buckley Field puse în mișcare o oglindă mobilă aflată în fața obiectivului. Cu ajutorul ei, satelitul putea scana în toate părțile o suprafață de până la 1 000 de kilometri. În acest caz era suficientă o corectură minusculă. Pentru că începea să se însereze, se aprinseră amplificatoarele de lumină, ele luminând imaginea de parcă ar fi fost amiază. La fiecare cinci secunde KH-12-4 făcea o fotografie, transmițând datele către un satelit cu releu care le trimitea în centrul de date de la Buckley Field.

Bărbații priveau fix spre monitor.

Văzură așezarea Montauk, pitorească cu celebrul ei far. De la 195 de kilometri înălțime însă, Montauk nu părea mai pitoresc decât o pată pe o hartă turistică. Străzi înguste cât linia străbăteau un peisaj presărat cu pete albe. Petele erau clădiri. Farul însuși apărea ca un punct alb abia sesizabil la capătul limbii de pământ.

De jur împrejur se întindea Atlanticul.

Bărbatul care manevra satelitul defini zona în care se presupunea că fusese atacat vaporul, introduse coordonatele și trecu cu un zoom la următoarea treaptă de mărire. Țărmul dispăru din raza vizuală. Nu se mai vedea decât apa. Nici urmă de vapor.

Celălalt bărbat stătea și se uita, mâncând pește prăjit dintr-o pungă de hârtie.

– Dă-i drumul, spuse acesta.

– Ai răbdare!

– Nici o răbdare, vor să știe imediat.

– Mă doare undeva ce vor ei! Bărbatul de la cârmă mai învârti oglinda din fața telescopului cu câțiva milimetri. Chestia asta poate dura o mie de ani, Mike. E o porcărie. Toată lumea se grăbește! Cum poate funcționa așa ceva? Trebuie să căutăm în tot rahatul ăsta de mare după cutterul lu' pește.

– Ba nu trebuie deloc. A fost un apel prin satelitul NOAA. Nu poate fi decât aici. Dacă nu găsim nimic înseamnă că vasul s-a scufundat.

– O porcărie și mai mare!

– Da. Celălalt bărbat își linse degetele. Vai de capul lor!

– Nu mai pot eu de ei! E vai de capul *nostru!* Dacă barca aia s-a dus la fund, începe căutarea resturilor.

– Cody, tu chiar că ești un porc puturos!

– Perfect adevărat.

– Ia-ți o bucată de pește! Hei, ce-i asta? Mike arătă cu un deget unsuros spre monitor. În apă se distingea neclar ceva alungit, întunecat.

– Hai să vedem!

Telescopul se reglă până ce printre valuri se putu vedea silueta alungită a unei balene. Vasul nu se vedea nicăieri. Își făcură apariția și alte balene. Peste capetele lor se răspândeau pete albicioase. Balenele suflau.

Apoi se scufundară.

– Asta a fost, spuse Mike.

Cody mări încă o dată fragmentul de imagine. Ajunseră la rezoluția maximă. Văzură o pasăre marină călărind pe valuri. La drept vorbind, era o aglomerare de două duzini de pixeli pătrați, care, însă, priviți în ansamblu, reprezentau, fără îndoială, o pasăre.

Cercetară zona, însă nu găsiră nici vasul, nici resturi din acesta.

– Poate că l-au luat valurile, presupuse Cody.

– Nu prea cred. Dacă anunțul e corect, atunci ar trebui să găsim ceva aici. Poate că au plecat mai departe. Mike căscă, făcu punga ghem și ținti coșul de gunoi. Nimeri alături. Poate că totuși a fost alarmă falsă. În orice caz, mi-ar plăcea să fiu acum acolo jos.

– Unde?

– În Montauk. E un loc frumos. Am fost anul trecut cu băieții acolo, la scurt timp după ce m-a părăsit Sandy. Am fost tot timpul beți sau piliți, dar era grozav să stai pe stânci la apusul soarelui. În a treia zi am rezolvat-o pe chelnerița din birtul portului. A fost grozavă excursia aia.

– Dorința ta e poruncă pentru mine.

– Ce vrei să spui?

Cody îi zâmbi complice.

– Vrei să mergi în Montauk? Vreau să spun că suntem stăpâni peste oștile cerești, omule. Și dacă tot suntem aici...

Fața lui Mike se lumină brusc.

– La far, spuse. Îți arăt unde i-am tras-o.

– Am înțeles, să trăiți!

– Nu, stai! Mai bine nu. Am putea avea o grămadă de probleme dacă...

– Cum așa, omule? Nu face în pantaloni. Este responsabilitatea noastră, din moment ce oricum căutăm resturile vasului.

Degetele îi zburau peste tastatură. Telescopul fu reglat. Apăru limba de uscat. Cody căută punctul alb al farului și îl apropie până îl văzură clar apărând sub ei. Arunca o umbră extrem de lungă. Stâncile erau cufundate în lumină roșiatică. În Montauk tocmai apunea soarele. Doi îndrăgostiți se plimbau îmbrățișați prin fața farului.

– Asta e cea mai bună parte a zilei, spuse Mike entuziasmat. Plină de romantism.

– Și i-ai tras-o chiar în fața farului?

– Pe naiba, nu! Mai în jos. Unde se duc ăștia doi. Locul e cunoscut pentru așa ceva. În fiecare seară figurează în program.

– Poate vedem ceva.

Cody învârti telescopul astfel încât le-o luă înainte celor doi. În rest, pe stâncile negre nu se vedea nimeni. Doar păsările de mare se învârteau pe deasupra sau ciuguleau printre crăpături, căutând ceva de mâncare.

Apoi apăru altceva în imagine. O întindere plată. Cody se încruntă. Mike veni mai aproape. Așteptară următoarea imagine.

Imaginea se modificase.

– Ce-o fi asta?

– Habar n-am. Te poți apropia mai mult?

– Nu.

KH-12 trimise imagini noi. Peisajul se modificase din nou.

– Fir-ar să fie, șopti Cody.

– Ce dracu' e asta? Mike strânse din ochi. Se răspândește. Urcă pe nenorocitele alea de stânci.

– Rahat, repetă Cody. Spunea rahat la fiece ocazie care i se oferea, chiar și atunci când îi plăcea ceva. Mike nici măcar nu mai înregistra când spunea Cody rahat. Însă de data asta nu putea fi trecut cu vederea.

De data asta părea într-adevăr consternat.

Montauk, SUA

Linda şi Darryl Hooper erau căsătoriţi de trei săptămâni şi îşi petreceau luna de miere pe Long Island. Long Island se scumpise încă de pe vremea când pe insulă trăiau mai mulţi pescari decât stele de cinema. Sute de restaurante pescăreşti de lux dădeau spre plajele cu nisip lungi de câţiva kilometri. Crema New Yorkului era şi aici tot atât de mondenă pe cât era de aşteptat. Îşi împărţea cartierul de vile din East Hampton cu industriaşii grei ai Americii, un sat ca din cărţile poştale strălucitoare, în care abia dacă puteai supravieţui cu un salariu mediu pe economie. Nici Southampton, aflat mai spre sud-vest, nu era tocmai ieftin. Însă Darryl Hooper îşi făcuse un nume ca tânăr avocat în ascensiune. În marea cancelarie din inima Manhattanului trecea drept fiul adoptiv al partenerilor seniori. Prin comparaţie cu ei, câştiga încă puţin, însă Hooper ştia că nu mai are mult până la câştigurile cu adevărat importante. Şi se însurase cu dulceaţa asta de fată. Linda fusese visul fiecărui student la drept, însă îl alesese pe el, cu toate că, în ciuda tinereţii sale, îi cădea părul şi trebuia să poarte ochelari cu dioptrii mari, pentru că nu suporta lentilele de contact.

Hooper era fericit. În aşteptarea viitoarei binecuvântări băneşti, se hotărâse să-şi ofere un mic avans. Hotelul din Southampton era prea scump. Lăsau în fiecare seară aproape o sută de dolari la restaurantele pentru gurmanzi din jur. Cu toate astea, era în regulă. Munceau amândoi din greu şi efectiv meritau să se răsfeţe. Nu mai era mult până când nou constituita familie Hooper îşi va permite locurile exclusiviste oricând va dori.

Îşi strânse soţia mai tare la piept şi privi în largul oceanului. Soarele tocmai apunea peste Atlantic. Cerul devenea violet. Întinderi de ceaţă luminau roz la orizont. Marea trimitea spre plajă valuri joase care plescăiau decent în loc să se spargă zgomotos de maluri, ţinând cont de dorinţa de linişte a orăşenilor. Hooper se întrebă dacă nu ar trebui să mai rămână o vreme aici şi să se întoarcă mai târziu la Southampton. Deocamdată strada mai era încă aglomerată, însă într-o oră vor putea circula lejer. Cei cincizeci de kilometri nu le vor lua mai mult de douăzeci de minute, dacă va tura ca lumea Harley-ul. Era, pur şi simplu, păcat să plece acum.

Şi în plus, se povestea că după apusul soarelui locul ăsta aparţinea dragostei.

Se plimbau agale peste stâncile netede. După câţiva paşi, o vale întinsă se deschise în faţa lor. Un loc ideal, retras. Hooper era îndrăgostit până peste urechi şi se bucura să fie cu ea aici, departe de orice privire indiscretă. Auzea marea dincolo de stânci. Nu se vedea nimeni în lung şi-n lat. Plaja se afla practic după colţ. Cei mai mulţi îndrăgostiţi probabil că se aflau acolo, însă aici era lumea lor.

Hooper nu şi-ar fi imaginat niciodată că doi observatori dintr-un buncăr subteran din Buckley Field priveau de la o înălţime de 195 de kilometri cum îşi săruta el nevasta, cum îşi băga mâinile pe sub tricoul ei şi i-l dădea jos, cum ea îi desfăcea cureaua, cum se dezbrăcau

unul pe altul, trezindu-se pe jos, încolăciți unul în altul peste legătura de haine. Săruta și mângâia corpul Lindei. Ea se întoarse pe spate, iar buzele lui se plimbară de la sânii ei spre abdomen, încercând să ajungă cu mâinile peste tot în același timp.

– Nu! Mă gâdilă, chicoti Linda.

Luă mâna dreaptă de pe partea interioară a coapsei ei și continuă să o sărute sălbatic.

– Hei! Ce faci aici?

Hooper ridică privirea. Ce făcea? Nu făcea de fapt nimic altceva decât ce făcea el întotdeauna, știind că îi place.

O sărută pe gură și îi surprinse privirea contrariată. Privea dincolo de el. Hooper întoarse capul.

Un rac stătea pe glezna Lindei.

Îl scutură de pe ea cu un țipăt scurt. Racul căzu pe spate, își desfăcu foarfecele și se ridică din nou în picioare.

– Dumnezeule! Ce m-am speriat!

– Pun pariu că vrea să participe și el, zâmbi Hooper. Ghinion, băiete. Trebuie să-ți cauți propria femelă.

Linda râse și se sprijini într-un cot.

– Ciudat micuț, spuse ea. Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

– Ce-i atât de ciudat la el?

– Nu ți se pare că arată ciudat?

Hooper îl privi mai cu atenție. Racul stătea nemișcat pe suprafața bolovănoasă. Nu era deosebit de mare, de vreo zece centimetri lungime și complet alb. Carapacea îi strălucea pe fundalul întunecat. Coloritul fără îndoială că era neobișnuit, însă pe Hooper îl mai irita și altceva. Linda avea dreptate. Arăta ciudat.

Apoi își dădu seama care era motivul.

– Nu are ochi, spuse Hooper.

– Așa-i. Linda se rostogoli pe burtă și se târî pe genunchi până la animalul care continua să stea nemișcat. Ciudat! O fi bolnav?

– Arată mai degrabă de parcă nu ar fi avut ochi niciodată. Hooper mângâie cu vârful degetelor coloana vertebrală a soției sale. Nu contează. Lasă-l, că nu ne face nimic.

Linda studie racul. Apoi luă o pietricică și o aruncă spre el. Animalul nici nu se clinti. Linda îi atinse foarfecele și își retrase repede degetele, dar nu se întâmplă nimic.

– Dar stoic mai e!

– Vino, lasă-l naibii!

– Nu se apără deloc.

Hooper oftă. Se așeză lângă ea și îi făcu pe plac, înghiontind racul.

– Într-adevăr, constată el. Ăsta-i calmul personificat.

Ea râse, întoarse capul spre el și îl sărută. Hooper simți cum vârful limbii ei o atinge în joacă pe a lui. Închise ochii, savurând senzația...

Linda tresări.

– Darryl.

Hooper se uită și văzu racul urcat pe mâna ei, cea pe care se sprijinea. În spatele lui se vedea încă unul. Și lângă el mai era unul. Își ridică

privirea spre stânca ce despărțea adâncitura lor de plajă și se crezu dintr-odată în plin coșmar.

Piatra întunecată dispăruse sub miriade de trupuri îmbrăcate în carapace. Corpuri albe cu foarfeci și fără ochi care se înghesuiau unele în altele, cât vedeai cu ochii.

Trebuiau să fie milioane.

Linda se holba la racii nemișcați.

– O, Doamne, șopti femeia.

În același moment, animalele se puseră în mișcare. Hooper văzuse deja raci mici gonind pe plajă, însă întotdeauna crezuse că animalele astea erau încete și greoaie. Dar astea erau rapide. Erau îngrozitoare în viteza lor, ca un val care curgea spre ei. Picioarele tari scoteau un răpăit ușor pe suprafața stâncoasă.

Linda sări în picioare, așa goală cum era, și se trase înapoi. Hooper încercă să adune hainele. Se dezechilibră. Jumătate îi căzură din mână. Hoarda nebună de raci se năpusti asupra hainelor, iar Hooper făcu o săritură înapoi.

Animalele îl urmară.

– Ăștia nu ne fac nimic, strigă el neconvins, însă Linda era deja cu spatele și fugea în sus pe stânci.

– Linda!

Se împiedică și se întinse pe burtă cât era de lungă. Hooper fugi la ea. În momentul următor, racii erau peste tot, se târau peste ei și în sus pe ei. Linda începu să țipe, ascuțit și panicat. Hooper mătură cu palma animalele de pe spatele ei și de pe brațele lui. Linda sări în picioare cu fața descompusă, continuând să țipe, și își puse mâinile în păr. Racii fugeau peste capul ei. Hooper o împinse înainte. Nu voia să o rănească, voia doar să iasă din lavina fără sfârșit care se revărsa de pe stânci, însă Linda se împiedică din nou și îl trase după ea. Hooper își pierdu echilibrul. Se lovi și simți corpurile mici și tari spărgându-se sub greutatea lui. Așchiile îi intrară în carne. Simți cum treceau peste el sute de picioare ascuțite, văzu sânge pe degetele lui și reuși în sfârșit să se ridice în picioare și să o tragă pe Linda după el.

Reușiră cumva să ajungă sus. Chitina trosnea sub picioarele lor în timp ce fugeau goi spre Harley. În goană, Hooper întoarse capul și gemu. De la înălțimea farului putu vedea că întreaga plajă colcăia de animale. Ieșeau din mare, nenumărate și tot mai numeroase. Primele ajunseseră la parcare și păreau să fie și mai rapide pe suprafața netedă. Hooper fugea din răsputeri, trăgând-o pe Linda după el. Tălpile îi erau pline de așchii. Picioarele erau pline de mucus dezgustător. Trebuia să fie atent să nu alunece. Ajunseră în sfârșit la motocicletă, săriră pe ea și Hooper o porni.

Țâșniră în trombă, ieșind pe strada care ducea spre Southampton. Motocicleta se clătină sălbatic în mocirla făcută de racii striviți, apoi ieșiră din viermuială și o zbughiră pe asfalt. Linda se încleștase de el. Din sensul opus se apropia un camion cu un bărbat în vârstă la volan, care se holba la ei nevenindu-i să-și creadă ochilor. Lui Hooper îi trecu

prin cap că scene din astea nu se vedeau decât în filme, doi oameni în pielea goală pe o motocicletă. Dacă n-ar fi fost totul atât de îngrozitor, s-ar fi prăpădit de râs.

Primele case din Montauk apărură la orizont. Vârful estic din Long Island era doar puțin mai mare decât o fâșie îngustă, iar strada se întindea paralel cu țărmul. Încă în timp ce se îndreptau spre Montauk, Hooper văzu cum din stânga se apropia valul alb de raci. Se părea că ieșeau din mare și pe altă parte. Împânziseră stâncile, îndreptându-se spre șosea.

Hooper acceleră.

Valul alb fu mai rapid.

Cu câțiva metri înainte de indicatorul cu numele localității ajunse la stradă, transformând asfaltul într-un ocean de trupuri. În același timp, un camion ieșea dintr-o curte. Hooper observă că Harleyul începe să derapeze și încercă să evite camionul, însă motocicleta nu îl mai asculta.

Nu, își spuse. Dumnezeule, te rog nu.

Camionul rulă de-a curmezișul străzii și înapoi, în timp ce Harleyul aluneca spre el. Hooper o auzi pe Linda țipând și smuci de ghidon. Trecură la câțiva milimetri pe lângă radiatorul cu ornamente cromate. Harleyul derapă. După câteva secunde, Hooper reuși să stabilizeze motocicleta. Oamenii săreau din calea lor. Nu le dădu nici o importanță. Șoseaua se întindea liberă în fața lor.

Gonira mai departe spre Southampton cu viteză maximă.

Buckley Field, USA

– Ce Dumnezeu poate fi asta?

Degetele lui Cody zburau peste tastatură. Aplică unul după altul mai multe filtre peste imagini, însă era și rămânea o masă deschisă la culoare care se îndrepta cu viteză maximă spre uscat.

– Arată ca niște valuri care se izbesc de stânci, zise. Ca un rahat de val uriaș.

– N-am văzut nici un val, spuse Mike. Ăsta nu a fost val. Trebuie să fie animale.

– Ce rahat de animale, omule?

– Sunt... Mike rămase cu ochii la imagini. Indică o poziție.

– Aici. Chestia asta. Apropie mai tare. Decupează-mi vreun metru pătrat.

Cody decupă imaginea și o mări. Rezultatul fu o suprafață cu pătrate deschise la culoare și altele întunecate. Mike îngustă ochii.

– Mai aproape.

Pătratele din pixeli se făcură mai mari. Unele erau albe, altele în diferite tonuri de gri.

– Spune-mi că sunt nebun, spuse Mike încet. Dar ar putea fi... Era posibil? Dar ce altceva putea fi? Ce altceva ieșea din mare, deplasându-se atât de rapid? Foarfece, spuse. Ar putea fi carapace cu foarfece.

– Foarfece?

Cody îl privi uimit.

– Raci.

Cody deschise gura. Apoi îi comandă satelitului să cerceteze și restul țărmului.

KH-12-4 trecu dinspre Montauk spre East Hampton, apoi mai departe spre Southampton până la Mastic Beach și la Patchogue. Cu fiecare nouă imagine trimisă de sondă, Mike se neliniștea tot mai tare.

– Nu poate fi adevărat, zise Mike.

– Nu poate fi adevărat? Cody îl privi. E al dracului de adevărat rahatul ăsta! Ceva iese din mare. Pe toată lungimea plajei de la Long Island ceva iese din rahatul ăsta de mare. Mai vrei și acum să fii în Montauk?

Mike își trecu mâna peste ochi.

Întinse mâna după telefon, să sune centrala.

Conurbația New York, SUA

Imediat după Montauk, șoseaua 27 trecea în autostrada Long Island 495. Ducea pe cale dreaptă spre Queens. De la Montauk până la New York erau două sute de kilometri și, cu cât te apropiai de metropolă, cu atât ea devenea mai circulată. La jumătatea distanței după Patchogue, circulația se intensifica brusc.

Bo Henson șofa pentru propria firmă privată de curierat. Parcurgea distanța Long Island de două ori pe zi. La Patchogue luase câteva pachete de la aeroportul din localitate și le livrase prin împrejurimi. Acum se întorcea în oraș. Se făcuse târziu, însă, dacă voiai să faci față concurenței unui FedEx, nu aveai voie să faci mofturi cu privire la programul de lucru. Pentru azi, Henson aproape că terminase lucrul. Totul era gata, chiar mai devreme decât fusese programat. Era obosit și se bucura cu gândul la berea pe care o va bea.

În dreptul localității Amityville, cu vreo 40 de kilometri înainte de Queens, o mașină intră în derapaj în fața lui.

Henson frână brusc. Mașina se redresă, își încetini mersul și aprinse luminile de avarie. Ceva acoperea șoseaua pe o suprafață extinsă. În primul moment, Henson nu putu să distingă în lumina înserării decât că era ceva ce se mișca, ieșind din tufișurile din stânga. Apoi văzu că autostrada era plină de raci. Raci mici, albi ca zăpada. Încercau să traverseze strada înghesuiți unul în altul, însă era o acțiune fără sorți de izbândă. Urmele cleioase și carapacele zdrobite arătau cât de mulți plătiseră cu viața încercarea.

Circulația încetinise. Mâzga era ca săpunul. Henson înjură. Se întrebă de unde apăruseră creaturile astea. Citise într-un ziar că racii de uscat din Christmas Island mărșăluiau o dată pe an din munți până la mare să se înmulțească. 100 de milioane de raci erau atunci pe drum. Însă Christmas Island se afla în Oceanul Indian, iar în

imaginile revistei văzuse nişte animale mari, de un roşu intens, nu viermuiala asta albă.

Henson nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva.

Aprinse radioul continuând să înjure. După oarecare căutare găsi un post country şi se lăsă pe spate relaxându-se. Dolly Parton făcu tot posibilul ca să-l împace cu situaţia, însă buna dispoziţie a lui Henson se dusese pe apa sâmbetei. Zece minute mai târziu începură ştirile, însă nu se spunea nimic de vreo invazie de raci. În schimb, apăru deodată un plug de zăpadă, tăindu-şi drum printre maşinile care abia se târau, încercând să îndepărteze chestiile care mişunau pe stradă. Ca urmare, se produse un ambuteiaj. O vreme nu se mai putu mişca nimeni. Henson încercă toate posturile locale, însă nici unul nu spunea o vorbă despre cele întâmplate, ceea ce îl enervă grozav, pentru că se mai simţea şi ignorat în toată mizeria aia. Aerul condiţionat îi sufla un miros nesănătos înăuntru, astfel încât în cele din urmă îl opri.

După intersecţia care ducea în stânga spre Hempstead şi în dreapta spre Long Beach, putură să circule mai liber. Se părea că animalele nu ajunseseră până aici. Henson apăsă pe acceleraţie şi ajunse în Queens cu o oră mai târziu decât sperase. Era negru de supărare. Chiar înainte de East River o coti la stânga şi traversă Newton Creek pentru a ajunge la birtul lui obişnuit din Brooklyn-Greenpoint. Parcă maşina, coborî şi simţi că leşină văzând în ce hal era. Roţile, apărătoarele şi laturile maşinii erau mânjite de sus până jos cu mâzgă de raci. Era o privelişte oribilă, şi a doua zi dimineaţa trebuia să iasă la lucru. Era imposibil să facă livrările în halul ăla.

Oricum era deja târziu. Henson ridică din umeri. Berea mai putea aştepta cât să lase camioneta la spălătoria non-stop din apropiere. Urcă din nou, mai merse trei străzi până la 24-hours-carwash şi insistă pe lângă personalul de acolo să spele jenţile separat, pentru a îndepărta şi ultimul strop al scârboşeniei. Le spuse apoi unde poate fi găsit şi plecă pe jos la birt să-şi bea în sfârşit berea mult aşteptată.

Spălătoria deschisă non-stop era cunoscută pentru profesionalismul şi meticulozitatea sa. Stratul lipicios de pe camioneta lui Henson se dovedi a fi încăpăţânat, însă după ce fu supus timp mai îndelungat jetului fierbinte de abur sub presiune, se desprinse în sfârşit. Băiatul care ţinea ejectorul avu impresia că se topeau pur şi simplu bucăţi întregi. Ca dulciurile la soare, se gândi.

Totul ajunse în canalizare.

New Yorkul dispunea de un sistem unic de canalizare. În timp ce tunelurile pentru şosea şi pentru metrou se întindeau la o adâncime de 30 de metri, sistemele de conducte pentru apa murdară şi cea potabilă atingeau adâncimi de până la 240 de metri. Constructorii de tunele forau mereu canale noi, pentru ca alimentarea cu apă şi eliminarea apei marelui oraş să nu se blocheze. Pe lângă sistemele intacte de conducte, mai existau o serie de tunele vechi scoase din uz. Experţii afirmau că în prezent nu ar mai şti să spună nimeni unde se află canalele săpate în subteranele din New York. Nu exista nici o hartă care să cuprindă întreaga reţea. Unele tunele le ştiau doar

anumiţi vagabonzi care păstrau secretul pentru ei. Altele îi inspiraseră pe regizorii de film să facă filme cu monştrii care ieşeau din canale. Sigur era că tot ce intra în canalizarea New Yorkului urma să se piardă într-un fel sau altul.

În Brooklyn şi Queens, pe Staten Island şi în Manhattan au fost spălate în seara aceea şi în zilele următoare o grămadă de maşini care veniseră dinspre Long Island. Cantităţi mari de apă se scurseră în intestinele metropolei, se răspândiră acolo, unindu-se cu restul apei ajunse în canal, pentru a fi pompate apoi în instalaţiile de recondiţionare a apei şi înapoi la distribuitorul de apă potabilă. La doar câteva ore după ce spălătoria auto îi predase lui Henson camioneta curată lună, totul era deja complet amestecat.

La nici şase ore mai târziu, pe străzi goneau primele salvări.

11 mai

Chateau Whistler, Canada

Te puteai obişnui cu schimbarea.

Cel puţin el, unul, putea. Oricât de tare l-ar fi durut pierdera casei, putea trăi cu asta. Sfârşitul căsniciei fusese pentru el un nou început. Mutarea la Trondheim, relaţiile noi în care tot intra şi care, trăgând linie, însemnau de fapt lipsa unei relaţii, nimic din toate astea nu îl afectase cu adevărat. Ce nu corespundea ideii lui Johanson despre senzualitate, armonie şi gust fusese aruncat la groapa de gunoi a istoriei. Suprafaţa o împărtăşeai cu ceilalţi, străfundurile le păstrai pentru tine. Aşa se putea trăi.

Acum, în orele dimineţii, îl ajungea din urmă partea mai puţin armonioasă a trecutului. După ce deschise mai mult din întâmplare ochiul stâng, rămase o vreme culcat, studiind lumea din perspectiva lui de ciclop şi cugetând la oamenii din viaţa sa care eşuaseră în faţa schimbărilor.

Soţia lui.

Te învăţau că viaţa îţi aparţine şi că o poţi influenţa. Însă atunci când o părăsise, ea fusese nevoită să descopere că, de fapt, nu îi aparţinea nimic şi că autodeterminarea era doar o iluzie. Îl implorase, argumentase, ţipase, îi arătase înţelegere, îl ascultase cu răbdare şi îi ceruse să ţină cont de sentimentele ei, abordase toate tacticile, pentru ca la urmă să rămână tot singură, fără vreo putere, azvârlită afară din viaţa lor comună ca dintr-un tren în mers. Lăsată fără nici o putere, încetase a crede că poţi obţine ceva prin străduinţă. Pierduse. Viaţa era un joc de noroc.

Dacă nu mă mai iubeşti, îi spusese ea, de ce nu te poţi preface măcar?

Ţi-ar merge mai bine atunci? o întrebase el.

Nu, fusese răspunsul ei. Mi-ar fi mers mai bine dacă nici nu ai fi început să mă iubeşti.

Erai vinovat dacă începeai dintr-odată să simţi altceva? Sentimentele erau dincolo de bine şi de rău, erau expresia proceselor biochimice ca urmare a situaţiilor trăite, oricât de puţin romantic ar suna, însă endorfina triumfase mereu asupra oricărui romantism. Dar care era vina lui? Aceea de a fi făcut promisiuni deşarte?

Johanson deschise şi celălalt ochi.

Pentru el, schimbarea fusese mereu un elixir al vieții. Pentru ea, lipsirea de viață. Ani mai târziu, când locuia deja în Trondheim, cineva îi povestise că fosta lui soție reușise să iasă din starea aceea. Că începuse să-și ia viața în propriile mâini. În cele din urmă, auzise că în viața ei apăruse un nou bărbat. După aceea vorbiseră de câteva ori la telefon, fără supărare și fără dorință. Amărăciunea se consumase și el simțea cum scăpase de presiunea care îl apăsa de atâta timp.

Însă acum îl ajungea iar din urmă.

Acum se numea Tina Lund, care îl urmărea cu fața ei frumoasă și palidă. De atunci întorcea variantele pe toate fețele, iar și iar. Într-una dintre ele se întreba ce ar fi fost dacă s-ar fi culcat cu ea atunci la lac. Evenimentele ar fi luat altă turnură. Ar fi petrecut mai mult timp împreună. Poate că ar fi mers cu el pe Insulele Shetland. La fel de bine ar fi putut distruge totul, și atunci el ar fi fost ultimul de la care ea ar fi primit sfaturi. De exemplu, sfatul să se ducă la Sveggesundet. În ambele situații, acum ar fi fost în viață.

Mereu își spunea că e o nebunie să gândești așa.

Mereu gândea așa.

Lumina zorilor pătrunse în cameră. Lăsase fereastra neacoperită, așa cum făcea totdeauna. Dormitoarele cu ferestrele acoperite erau ca un cavou. Se gândi că ar trebui să se scoale și să meargă la micul dejun, însă parcă nu avea chef să se miște. Moartea lui Lund îl umpluse de tristețe. Nu fusese îndrăgostit de ea, însă o iubise într-un fel nedefinit, pentru felul ei neliniștit de a fi, pentru nevoia ei de libertate. Aici se potriviseră. Și din cauza asta se și pierduseră, pentru că era absurd să înlănțuiești libertatea cu libertate. Sau poate că fuseseră amândoi prea lași.

La ce îi folosea asta acum?

Și eu voi muri cândva, își spuse Johanson. De când fusese ucisă Lund de val, se gândea adesea la moarte. Niciodată nu se simțise bătrân. Acum avea senzația că providența îi aplicase o ștampilă, un termen de expirare ca unui pahar de iaurt și cineva îl studia și îl punea la loc în raft, pentru că mai avea puțin și expira. Avea 56 de ani, se bucura de o constituție excelentă, scăpase până acum statisticii de decese cauzate de accidente și boli. Supraviețuise chiar și unui tsunami. Și totuși, nu era nici o îndoială că se apropia de sfârșit. Lăsase deja în urmă cea mai mare parte a vieții. Și dintr-odată se întrebă dacă a trăit-o, oare, așa cum trebuia.

Două femei avuseseră încredere în el și nu o putuse apăra pe nici una. Una din ele murise pentru o perioadă, cealaltă pentru totdeauna.

Karen Weaver trăia.

Îi amintea de Lund. Mai puțin agitată, închisă, serioasă. Însă la fel de puternică, de rezistentă și de nerăbdătoare. După ce scăpaseră de valul uriaș, Johanson îi prezentase teoria lui și, în schimb, ea îl puse la curent cu munca lui Lukas Bauer. Apoi el zburase înapoi în Norvegia, unde s-a găsit pe lista celor rămași fără casă, în schimb clădirile NTNU mai erau în picioare. A fost copleșit cu munca, apoi l-au chemat de urgență în Canada, astfel încât n-a mai apucat să iasă pe lac.

Propuse ca Weaver să facă parte din echipă pentru că știa mai multe ca oricine despre munca lui Bauer și pentru că era capabilă să o ducă mai departe, însă, de fapt, altele erau motivele lui. Fără elicopter, probabil că Weaver nu ar fi supraviețuit valului. Ceea ce însemna că el o salvase. Weaver reprezenta iertarea păcatelor lui față de Lund, și era hotărât să se ridice la înălțimea situației. Va avea grijă de ea și pentru asta era bine să o știe aproape.

Trecutul păli în lumina soarelui. Johanson se ridică, intră la duș și la ora 6.30 își făcu apariția la bufet, unde constată că nu era singurul matinal. În sala încăpătoare erau soldați și agenți secreți care își beau cafeaua, mâncau fructe și müsli și purtau conversații cu voce scăzută. Johanson își umplu o farfurie cu omletă și șuncă și căută o figură cunoscută. I-ar fi plăcut să ia micul dejun cu Bohrmann, însă nu îl văzu nicăieri. În schimb, o văzu pe general comandant Judith Li stând singură la o masă de două persoane. Frunzărea un dosar, culegând la răstimpuri câte o bucățică de fructe din farfurie, și o băga în gură fără să se uite la ea.

Johanson o privi. Li îl fascina într-un fel. Presupuse că arăta mai tânără decât era. Îmbrăcată corespunzător și cu un make-up adecvat, ar fi fost sufletul oricărei petreceri. Se întrebă ce trebuia să faci ca să ajungi în patul ei, însă probabil cel mai bine era să nu faci nimic. Li nu părea genul de femeie care să îl lase pe celălalt să aibă inițiativa. Și în afară de asta, o aventură cu un general comandant al forțelor armate americane era o chestie cam exagerată.

Li înălță capul.

– Bună dimineața, doctor Johanson, îi strigă. Ați dormit bine?

– Ca un prunc. Se apropie de masa ei. Ce se întâmplă, de ce luați singură micul dejun? Singurătatea șefului?

– Nu, mă luptam cu problemele. Râse, privindu-l cu ochii ei de culoarea apei. De ce nu-mi țineți companie, doctore?! Îmi place să am în jur oameni care gândesc cu capul lor.

Johanson se așeză.

– Cum ați ajuns la concluzia că aș face așa ceva?

– Este evident. Li lăsă jos hârtiile. Cafea?

– Da, mulțumesc.

– V-ați dat de gol la acțiunea de ieri. Nici unul dintre oamenii de știință de aici nu a văzut mai mult decât propriul domeniu. Shankar cugetă la zgomotele de pe fundul oceanului pe care nu le poate cataloga, Anawak se întreabă ce se întâmplă cu balenele lui, deși trebuie să recunosc că pe el îl duce mintea și dincolo de marginea propriei farfurii. Bohrmann vede pericolele unui dezastru de metan și încearcă să jongleze cu datele cunoscute și necunoscute ca să preîntâmpine o a doua alunecare. Și așa mai departe.

– Asta nu-i puțin lucru.

– Însă nici unul dintre ei nu a elaborat o teorie care să cuprindă toate aspectele.

– Acum am aflat, spuse Johanson liniștit, sunt teroriști arabi.

– Dumneavoastră credeți asta?

– Nu.

– Şi ce anume credeţi dumneavoastră?

– Cred că mai am nevoie de o zi-două, până să vă pot spune.

– Nu sunteţi sigur?

– Aproape sigur, spuse Johanson sorbind din cafea. Dar e un subiect spinos. Acest domn Vanderbilt al dumneavoastră e pornit să vadă terorişti. Am nevoie de acoperire înainte de a spune ce bănuiesc eu.

– Şi cine aţi vrea să vă ofere această acoperire? întrebă Li.

Johanson lăsă jos ceaşca de cafea.

– Dumneavoastră, generale.

Li nu păru deosebit de surprinsă. Tăcu un moment, după care spuse:

– Dacă vreţi să mă convingeţi de ceva, poate ar trebui să ştiu despre ce e vorba.

– Da, zâmbi Johanson. La momentul potrivit.

Li îi întinse dosarul. Johanson văzu că acesta conţinea mai multe copii fax.

– Poate vă va determina să vă grăbiţi decizia, doctore. A sosit azi-dimineaţă la ora cinci. Nu avem încă o privire de ansamblu şi nimeni nu ne poate spune exact ce anume se întâmplă acolo, însă am hotărât ca în câteva ore să declarăm stare de urgenţă în New York şi în zonele învecinate. Peak este deja acolo să facă pregătirile necesare.

Johanson îşi aţintise privirea asupra dosarului. Avu viziunea unui alt val.

– De ce?

– Ce aţi spune dumneavoastră, dacă de-a lungul plajei din Long Island ar urca din mare miliarde de raci albi?

– Aş spune că fac o excursie cu firma.

– Frumoasă idee! Care firmă?

– Ce este cu racii ăştia? întrebă Johanson fără a-i răspunde la întrebare. Ce fac?

– Nu suntem siguri. Dar presupun că fac ceva în genul homarului breton din Europa. Aduc o molimă. Cum se potriveşte acest fapt cu teoria dumneavoastră, doctore?

Johanson rămase pe gânduri. Apoi spuse:

– Există undeva aici în zonă vreun laborator izolat ermetic în care ar putea fi examinate animalele?

– Am pregătit aşa ceva. La Nanaimo. Câteva exemplare de raci sunt pe drum încoace.

– Exemplare vii?

– Nu ştiu dacă mai trăiesc. Ultima informaţie spune că erau vii când au fost capturaţi. În schimb, au murit mai mulţi oameni. Şoc toxicologic. Otrava asta pare să acţioneze mai rapid decât cea a algelor în Europa.

Johanson tăcu un moment.

– Iau un elicopter până acolo, spuse.

– Până la Nanaimo? Li încuviinţă din cap mulţumită. Bună idee. Şi când îmi veţi spune ce credeţi despre toate astea?

– Daţi-mi douăzeci şi patru de ore.

Li îşi răsfrânse buzele, stând pe gânduri.

– Douăzeci şi patru de ore, spuse. Nici un minut în plus.

Nanaimo, Vancouver Island

Anawak stătea cu Fenwick, Ford şi Oliviera în marea sală de prezentare a institutului. Aparatul proiecta modelele tridimensionale ale unor creiere de balenă. Oliviera le introdusese în calculator şi marcase locurile în care găsiseră masa gelatinoasă. Puteai da ocol creierelor şi le puteai tăia felii longitudinale cu ajutorul unei lame virtuale. Efectuaseră deja trei simulări. A patra arăta cum substanţa se răsfira printre circumvoluţii, formând vinişoare fine care pătrundeau parţial în interior.

– Teoria este baza, spuse Anawak aruncându-i o privire lui Oliviera. Să presupunem că ai fi un gândac de bucătărie...

– Mulţumesc, Leon. Oliviera ridică sprâncenele, astfel încât faţa ei ca de cal se lungi şi mai mult. Te pricepi într-adevăr să faci complimente unei femei.

– Un gândac de bucătărie lipsit de inteligenţă şi de creativitate.

– Să nu te opreşti.

Fenwick râse şi îşi frecă spatele nasului.

– Eşti condusă exclusiv de reflexe, continuă Anawak netulburat. Pentru un neurofiziolog ar fi o joacă de copil să te conducă. Nu trebuie să facă altceva decât să-ţi controleze reflexele şi să le declanşeze când doreşte. Ca la o proteză. Important e să ştie unde-ţi sunt butoanele.

– Nu aţi decapitat odată un gândac de bucătărie, punându-i capul altuia, întrebă Ford, şi chestia aia a reuşit să meargă?

– Ceva de genul acesta. Unui gândac i-au tăiat capul şi celuilalt picioarele. Apoi au legat între ele sistemele centrale nervoase ale celor două corpuri. Gândacul cu cap a preluat comanda aparatului de deplasare, de parcă niciodată nu ar fi avut altul. Exact asta vreau să spun. Fiinţe simple, procese simple. În cadrul altui experiment s-a încercat ceva asemănător cu şoarecii. Unui şoarece i-a fost transplantat un al doilea cap. A trăit uimitor de mult, câteva ore sau câteva zile cred, şi ambele capete păreau să funcţioneze normal, însă au fost, bineînţeles, probleme cu orientarea. Şoarecele mergea, dar se pare că nu mergea totdeauna în direcţia în care voia şi de cele mai multe ori cădea după câţiva paşi.

– Odios, murmură Oliviera.

– Ceea ce înseamnă că, în fond, orice fiinţă poate fi dirijată. Însă cu cât devine mai complexă, cu atât mai mari sunt şi greutăţile întâmpinate. Dacă mai iei în consideraţie şi aspectul receptării conştiente,

inteligența și gândirea creativă, centrată pe sine, devine al naibii de greu să îi impui cuiva voința ta. Așa că, ce faci?

– Încerc să îi înfrâng voința și să îl reduc din nou la un gândac de bucătărie. La bărbați funcționează, aplecându-te fără chiloți în fața lor.

– Corect. Anawak rânji. Pentru că oamenii și gândacii nici nu sunt așa de diferiți.

– Unii oameni, observă Oliviera.

– Toți oamenii. Suntem mândri de spiritul nostru liber, care însă e liber doar atâta timp cât apeși pe anumite butoane. Pe centrul durerii, de exemplu.

– Asta înseamnă că acela care produce substanța gelatinoasă trebuie să cunoască foarte exact structura unui creier de balenă, spuse Fenwick. Adică, asta presupui, nu? Chestia aia stimulează centre din creier.

– Da.

– Dar pentru asta trebuie să știe care sunt.

– Așa ceva se poate afla, îi răspunse Oliviera lui Fenwick. Gândește-te la munca lui John Lilly.

– Foarte bine, Sue! încuviință Anawak. Lilly fusese primul care implantase electrozi în creierele animalelor pentru a activa zona durerii și pe cea a plăcerii. Demonstrase că, prin manipularea precisă a zonelor creierului, le puteai sugera animalelor bucurie și stare de bine sau durere, furie și teamă. La maimuțe, atenție! Maimuțele seamănă cel mai mult cu balenele și delfinii în ceea ce privește complexitatea și inteligența, însă a funcționat. Putea controla complet animalele cu ajutorul electrozilor, declanșând impulsuri pentru pedepsire sau recompensare. Și chestia asta a reușit s-o facă în anii șaizeci!

– Totuși, Fenwick are dreptate, spuse Ford. E totul bine și frumos atunci când poți pune maimuța pe masa de operație și poți experimenta pe ea. Însă gelatina trebuie să le fi intrat pe urechi sau prin maxilare. În orice caz, a trebuit să își modifice forma. Chiar dacă reușești să o bagi într-un cap de balenă, cum ești sigur că acolo se fixează unde vrei tu și că... ei da, apasă pe butoanele corecte?

Anawak ridică din umeri. Era ferm convins că exact asta făcea chestia aflată în capetele balenelor, însă bineînțeles că nu avea idee *cum* o făcea.

– Poate nici nu trebuie să apeși prea multe butoane, răspunse după un timp. Poate este suficient să...

Se deschise ușa.

– Doctor Oliviera? Unul din asistenții de laborator băgă capul pe ușă. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar sunteți chemată în aripa de maximă securitate. Urgent.

Oliviera îi privi pe toți pe rând.

– Așa ceva nici nu aveam până în urmă cu câteva săptămâni, zise scuturând din cap. Puteam sta în tihnă să ne dăm cu părerea asupra tuturor tâmpeniilor. Acum te simți ca într-un film cu James Bond. Alarmă, alarmă! Doctor Oliviera este poftită în aripa de maximă securitate! Ha!

Oliviera se ridică și bătu din palme.

– Păi atunci, *vamos, muchachos.* Mă însoțește careva? Fără mine oricum nu progresați nici un pas.

Laboratorul de maximă securitate

Elicopterul lui Johanson ateriză lângă institut la scurtă vreme după ce racii ajunseseră acolo. Un asistent îl conduse până la lifturi. Două etaje mai jos ieșiră din lift și o luară pe un coridor pustiu, luminat de neon. Asistentul deschise o ușă grea și intrară într-o încăpere plină de monitoare. O simplă plăcuță cu semnul de pericol biologic indica faptul că în spatele ei pândea moartea. Johanson văzu oamenii de știință și personalul de pază. Îi recunoscu pe Roche, Anawak și Ford care se întrețineau cu voce scăzută. Oliviera și Fenwick discutau cu Rubin și Vanderbilt. Când îl văzu pe Johanson, Rubin veni spre el și îi strânse mâna.

– Nu apucăm să stăm deloc, așa-i? râse Rubin tensionat.

– Nu.

Johanson privi în jur.

– Până acum am avut puține ocazii să stăm de vorbă, continuă Rubin. Trebuie neapărat să îmi povestiți tot ce știți despre viermii ăștia. E groaznic că ne cunoaștem în împrejurări teribile, însă într-un fel este totul al naibii de palpitant... Ați auzit știrile de ultimă oră?

– Bănuiesc că pentru asta sunt aici.

Rubin arătă spre ușa de oțel.

– Incredibil, nu-i așa? Până nu de mult aici erau depozite, însă armata a pus la punct în cel mai scurt timp un laborator închis ermetic. Sună a provizorat, dar nu trebuie să vă temeți de nimic. Standardul de siguranță corespunde nivelului L4. Putem studia animalele fără să ne expunem nici unui risc.

L4 era cel mai înalt nivel de securitate.

– Intrați și dumneavoastră? întrebă Johanson.

– Eu și doctor Oliviera.

– Credeam că Roche este expertul în animale cu carapace.

– Aici toți suntem experți în toate. Vanderbilt și Oliviera se apropiaseră de ei. Bărbatul de la CIA mirosea ușor a transpirație. Îl bătu pe Johanson camaraderește pe umăr. Grămada noastră de deștepți a fost astfel aleasă, încât să fie amestecate specializări de toate culorile într-un fel de pizza. Și în plus, Li și-a pierdut capul după dumneavoastră. Pun pariu că ar vrea să petreceți împreună zi și noapte, ca să afle ce gândiți. Râse larg. Sau poate vrea altceva? De unde poți ști?

Johanson îi zâmbi cu răceală.

– De ce nu o întrebați pe ea?

– Am întrebat-o deja, răspunse Vanderbilt calm. Mă tem, prietene, că trebuie să vă obișnuiți cu gândul că este într-adevăr interesată doar de ce aveți în cap. O cunosc pe Li. Crede că știți ceva.

– Aşa? Şi ce anume?

– Spuneţi-mi secretul.

– Nu ştiu absolut nimic.

Vanderbilt îl măsură din priviri.

– Nici o teorie ingenioasă?

– Teoria dumneavoastră mi s-a părut suficient de ingenioasă.

– Aşa şi e, atâta vreme cât nu apare alta mai bună. Când veţi intra aici gândiţi-vă, doctore, la ceea ce noi în America numim sindromul războiului din Golf. În 1991, în Kuweit, armata americană a menţinut numărul pierderilor la un nivel foarte scăzut, însă ulterior un sfert din soldaţi s-au îmbolnăvit din cauze misterioase. Privit retrospectiv, pare a fi fost o formă mult diminuată a afecţiunilor declanşate de *Pfiesteria* et company. Pierderea memoriei, probleme de concentrare, afecţiuni ale organelor interne. Presupunem că oamenii au intrat în contact cu vreo substanţă chimică, se aflau în apropiere atunci când au fost aruncate în aer depozite cu arme irakiene. Pe atunci bănuiam că era vorba de sarin, dar poate că irakienii au pus la treabă şi vreun agent biologic. Jumătate din lumea islamică dispune de agenţi patogeni. Prin manipulare genetică, nu e greu să transformi bacterii nevinovate sau viruşuri în mici ucigaşi.

– Şi credeţi că acum avem de-a face cu aşa ceva?

– Cred că ar fi o idee bună să o luaţi pe mătuşa Li în barcă. Vanderbilt îi făcu cu ochiul. Între noi fie vorba, e un pic nebună. *Capisce?* Nebunii ar trebui lăsaţi să facă ceea ce doresc.

– Eu nu găsesc nimic nebun la ea.

– Asta e problema dumneavoastră. Eu v-am avertizat.

– Problema *mea* este că încă ştim prea puţine, spuse Oliviera arătând spre uşă. Să intrăm şi să ne facem treaba. Roche vine cu noi, bineînţeles.

– Şi eu? Nu aveţi nevoie de o gardă personală? rânji Vanderbilt. M-aş oferi voluntar.

– Eşti foarte amabil, Jack. Oliviera îl studie cu privirea. Din păcate, costumele de mărimea ta tocmai s-au terminat.

Intrară toţi patru pe uşa de oţel, pătrunzând în prima din cele trei încăperi ale ecluzei. Sistemul era astfel conceput, încât ecluzele se încuiau reciproc. Pe tavan se vedea o cameră video. De un perete atârnau patru echipamente de protecţie de un galben aprins cu glugă transparentă, mănuşi şi cizme negre.

– Sunteţi familiarizaţi cu toţii cu munca într-un laborator de maximă securitate? întrebă Oliviera.

Roche şi Rubin încuviinţară.

– Teoretic, recunoscu Johanson.

– Nici o problemă. În mod normal ar trebui să urmaţi un curs, însă nu avem timp pentru asta. Costumul reprezintă o treime din asigurarea dumneavoastră de viaţă. Nu trebuie să vă faceţi probleme pentru el. Este făcut din PVC sudat. Celelalte două treimi sunt prudenţa şi concentrarea. Vă ajut să vă îmbrăcaţi.

Chestiunea era dificilă. Johanson își puse un fel de vestă, al cărei scop era acela de a repartiza în mod uniform aerul introdus. Se chinui cu salopeta galbenă, ascultând în timpul acesta resemnat explicațiile lui Oliviera:

– În momentul în care veți fi îmbrăcat, vă conectăm la un sistem cu furtun și pompăm aer pentru respirat în costum. Aerul este dezumidificat și încălzit, și introdus printr-un filtru de cărbune, astfel încât în interior se formează o presiune mai mare. Asta este important pentru că împiedică pătrunderea aerului din exterior în cazul unei decompresii. Surplusul este eliminat printr-un ventil. Dacă vreți, puteți regla personal pătrunderea aerului, însă nu va fi necesar. Este totul clar? Cum vă simțiți?

Johanson se privi.

– Parc-aș fi omul bezea.

Oliviera râse. Intrară în prima ecluză. Johanson o auzi pe Oliviera continuând să discute cu voce estompată și își dădu seama că acum erau legați între ei prin radio.

– În laborator este o presiune scăzută, de –50 de pascali. Nici un spor nu iese de aici. Dacă se întrerupe curentul, avem agregatul de urgență, astfel încât este greu de presupus că vor fi probleme. Podeaua este din beton, ferestrele din geam securizat. Aerul din interiorul laboratorului este menținut steril de filtre performante. Nu există deversări de deșeuri, apa folosită se sterilizează aici în clădire. Comunicăm cu lumea exterioară prin radio, fax sau PC. Toate recipientele de răcire și mecanismele de aerisire sunt asigurate de o alarmă care pornește atât în camera de control, cât și la virologie și la portar. Fiecare colțișor este supravegheat de camere video.

– Așa este, se auzi vocea lui Vanderbilt în difuzor. Deci în cazul în care unul dintre dumneavoastră pică jos și moare, va rămâne o poză frumoasă de arătat nepoților.

Johanson o văzu pe Oliviera dându-și ochii peste cap. Trecură pe rând prin cele trei ecluze și pășiră în laborator. Închiși în costumele lor alimentate prin furtun, păreau că vor să pășească pe Marte. Încăperea era de aproximativ 30 de metri pătrați și amintea de bucătăria unui restaurantant cu lăzi frigorifice, congelatoare și dulapuri albe suspendate. Pe un perete se aflau recipiente de oțel de mărimea unor butoaie de ulei, conținând culturi de virusuri răcite cu ajutorul azotului și alte organisme. Spațiul era asigurat de mai multe mese de lucru. Întregul mobilier avea colțurile rotunjite, pentru ca nimeni să nu-și rupă în ele, din greșeală, costumul de protecție. Oliviera le arătă tuturor cele trei mari butoane roșii din încăpere de unde puteau da alarma, îi conduse la una dintre mese și deschise un recipient de forma unei vane.

Era plin cu raci mici, albi. Se aflau într-o apă cu adâncimea de două palme și păreau cam lipsiți de viață.

– Rahat! scăpă Robin.

Oliviera luă o spatulă de metal și atinse animalele pe rând, dar nici unul nu se mișcă.

– Eu aş spune că sunt moarte.

– Ce ghinion! Robin scutură capul. Mare ghinion. Nu era vorba că ni se trimit raci vii?

– Li spune că ar fi trăit când ne-au fost expediaţi, zise Johanson. Se aplecă şi studie racii îndelung, unul după altul. Apoi o atinse pe Oliviera pe braţ. Cel de sus. Al doilea din stânga. Tocmai a zvâcnit din picioare.

Oliviera transportă racul pe placa de lucru. Racul stătu nemişcat timp de câteva secunde, după care începu să fugă spre marginea masei. Oliviera îl aduse înapoi. Racul se lăsă împins peste masă fără să opună rezistenţă şi încercă din nou să scape. Oliviera repetă procedura de câteva ori, apoi puse animalul la loc în vană.

– Aveţi vreo părere spontană? întrebă Oliviera.

– Ar trebui să văd ce are pe dinăuntru, răspunse Roche.

Robin ridică din umeri.

– Pare să se comporte normal, dar n-am mai văzut specia asta. Dumneavoastră, doctor Johanson?

– Nu. Johanson se gândi un moment. Nu se comportă normal. În mod normal, ar vedea în spatulă un adversar. Şi-ar desface cleştile şi ar face mişcări de ameninţare. După părerea mea, din punct de vedere motor este în regulă, însă simţurile nu sunt. Îmi lasă senzaţia că...

– Că l-ar fi întors cineva cu cheiţa. Ca pe o jucărie.

– Da. Ca un mecanism. Merge ca un rac, dar nu se poartă ca un rac.

– Puteţi identifica specia?

– Nu sunt taxonom. Vă pot spune de cine îmi aminteşte, dar trebuie să trataţi părerea mea cu prudenţă.

– Daţi-i drumul.

– Sunt două trăsături semnificative. Johanson luă spatula şi atinse corpurile lipsite de viaţă unul după altul. În primul rând, animalele sunt albe, deci lipsite de culoare. Culorile nu servesc niciodată drept podoabă, au întotdeauna o funcţie. Cele mai multe animale incolore pe care le cunoaştem nu au nevoie de culoare pentru că nu le poate vedea nimeni. A doua particularitate este lipsa totală a ochilor.

– Ceea ce înseamnă că provin din peşteri sau din adâncuri lipsite de lumină, spuse Roche.

– Da. La unele animale care trăiesc în zone lipsite de lumina soarelui, ochii sunt puternic atrofiaţi, însă sunt prezenţi în formă rudimentară. Se mai vede locul în care se aflau odată. Racii aceştia însă... nu vreau să trag concluzii pripite, însă îmi lasă impresia că nu ar fi avut ochi niciodată. Dacă acest lucru este adevărat, atunci nu doar că provin dintr-o lume complet întunecată, ci s-au şi născut acolo. Cunosc o singură specie de raci căreia i se potriveşte această descriere şi care arată ca acesta.

– Racii de coş vulcanic, încuviinţă Rubin.

– Ăia de unde provin? întrebă Roche.

– Din coşurile hidrotermale din oceane, spuse Rubin. Oaze vulcanice. Arată exact ca racii din coşurile vulcanice.

Roche se încruntă.

– Asta înseamnă că nu ar putea supraviețui la țărm nici măcar o secundă.

– Întrebarea este *ce* a supraviețuit aici, spuse Johanson.

Oliviera pescui unul din corpurile neînsuflețite din vană, îl întoarse pe spate și îl puse pe suprafața de lucru. Dintr-un recipient luă pe rând o serie de ustensile care aminteau de tacâmurile pentru homari. Cu un fierăstrău circular minuscul, cu baterie, făcu o tăietură pe lângă carapace și în aceeași clipă ceva transparent țâșni afară, de parcă s-ar fi aflat sub presiune. Oliviera continuă să taie carapacea, ridică partea de jos pe care se aflau picioarele și o puse deoparte.

Rămaseră cu privirea ațintită în interiorul animalului.

– Ăsta nu e rac, spuse Johanson.

– Nu, răspunse Roche. Arătă spre masa gelatinoasă pe jumătate fluidă și pe jumătate bucăți solide care umplea cea mai mare parte a carapacei. Este aceeași porcărie pe care am găsit-o și în homari.

Oliviera începu să introducă gelatina cu lingura într-un recipient.

– Uitați-vă aici, spuse către ceilalți. Chiar în spatele capului arată ca un rac original. Și vedeți ramificațiile ca niște fibre de-a lungul spatelui? Ăsta este sistemul nervos. Animalul mai are toate simțurile, doar că nu are nimic în jurul lor, ca să le poată folosi.

– Ba da, spuse Rubin. Gelatina.

– Oricum, nu este un rac în sensul obișnuit. Roche se aplecă asupra carapacei cu substanța incoloră. Mai degrabă un aparat-rac. Apt de funcționare, dar inapt să trăiască.

– Ceea ce ar explica faptul că nu se comportă ca niște raci. Doar dacă nu identificăm chestia asta dinăuntru ca fiind o nouă varietate de carne de rac.

– Niciodată, spuse Roche. Este un organism străin.

– Atunci, acest organism străin a avut grijă ca animalele să iasă pe uscat, observă Johanson. Și rămâne să stabilim dacă a intrat în animalele care erau pe moarte, pentru a le „readuce“ la viață...

– Sau dacă au fost crescuți pentru asta, completă Oliviera.

Se lăsă o tăcere neplăcută. Într-un târziu, Roche vorbi:

– Oricare ar fi motivul pentru care se află aici, un lucru e sigur. Dacă ne-am da jos costumele, am fi morți cu toții în cel mai scurt timp. Sunt sigur că animalele astea sunt pline ochi cu *Pfiesteria*. Sau cu ceva și mai rău. În orice caz, aerul din laboratorul ăsta e contaminat.

Johanson se gândi la ce îi spusese Vanderbilt.

Arme biologice.

Bineînțeles că Vanderbilt avea dreptate. Dreptate absolută. Doar că într-un mod complet diferit de cel la care se gândea el.

Weaver

Weaver era euforică. Trebuia doar să introducă o parolă și avea acces la orice informație imaginabilă. Ceea ce aici primea pe tavă ar fi costat-o în mod normal luni întregi de cercetări, fără a putea apela la sateliții

militari. Dar aici era fantastic! Stătea pe balconul apartamentului ei, înțesat de băncile de date ale NASA, și se afunda în cartografierea prin radar americană.

În anii 1980, marina americană începuse să cerceteze un fenomen uimitor. Geosat, un satelit cu radar, fusese trimis pe o traiectorie din apropierea polilor. Nu putea și nu trebuia să cartografieze fundul mării. Radarul nu pătrundea în apă. Geosat avea sarcina de a măsura suprafața mării în întregul ei, și anume cu o precizie de câțiva centimetri. Se spera că măsurarea unor suprafețe mari va indica dacă nivelul mării, făcând abstracție de diferențele cauzate de flux și reflux, avea aceeași înălțime peste tot sau nu.

Ceea ce descoperise Geosat întrecuse toate așteptările.

Se bănuise faptul că oceanele nu erau absolut netede nici în starea de liniște absolută. Acum însă demonstrau o structură care îi conferea Pământului aspectul unui cartof uriaș, plin de noduri. Erau pline de gropi și de cocoașe, de ridicături și adâncituri. Dacă vreme îndelungată se crezuse că masa de apă a mărilor de pe Pământ era repartizată în mod uniform pe glob, cartografierea oferea acum o imagine cu totul nouă. Aproximativ la sud de India, nivelul mării se afla cu 170 de metri mai jos față de Islanda. La nord de Australia, marea se învolbura formând un munte aflat cu 85 de metri deasupra nivelului mediu. Mările erau adevărate peisaje muntoase, a căror topografie părea să urmeze conturul peisajului submarin. Mari lanțuri muntoase subacvatice și prăpăstii oceanice erau copiate pe suprafața apei cu o diferență de înălțime de câțiva metri.

Concluziile erau evidente. Cine cunoștea suprafața apei știa în genere cum stăteau lucrurile dedesubt.

De vină erau neregularitățile forței gravitaționale. Un munte subacvatic creștea masa fundului mării, astfel încât forța gravitațională era mai mare acolo decât într-o prăpastie subacvatică. Atrăgea apa din jur în lateral, spre muntele subacvatic și depunea o cocoașă pe el. Deasupra munților, nivelul mării se umfla, deasupra prăpastiilor cobora. O vreme apăruseră rezultate derutante din cauza excepțiilor, ca de exemplu atunci când apa se ridica deasupra vreunei câmpii marine, până ce ieșise la iveală faptul că în acele locuri se găseau roci de densități și greutăți extreme, și astfel topografia gravitațională se verifica din nou.

Înclinațiile acestor adâncituri și cocoașe erau atât de discrete, încât nu erau înregistrate de la bordul vapoarelor. Într-adevăr, fără ajutorul cartografierii prin satelit, fenomenul nu ar fi fost descoperit. Acum însă se descoperise o nouă cale nu doar pentru a efectua topografia fundului mării, ci și pentru înțelegerea dinamicii generale a oceanelor, făcându-se deducții asupra fenomenelor din adâncuri pornind de la cele ce aveau loc la suprafață. Geosat mai dezvăluise și faptul că în oceane se formau uriașe vârtejuri de curenți, cu diametrul de câteva sute de kilometri. Masele care se roteau formau în centru o adâncitură ridicându-se spre exterior, așa cum face cafeaua când o amesteci într-un pahar. Se dovedise că, în afară de variațiile

gravitaţionale, suprafaţa oceanului era afectată şi de aceste vârtejuri, aşa-numitele Eddies, care la rândul lor făceau parte din vârtejuri cu mult mai mari. Din punctul de vedere mai larg oferit de cartografierea prin satelit, se putea demonstra că toate oceanele se roteau. Sisteme inelare gigantice se roteau deasupra ecuatorului în sensul acelor de ceasornic şi la sud în sens invers, rotindu-se cu atât mai repede cu cât ajungeau mai aproape de poli.

Astfel fusese descoperit şi un alt principiu al dinamicii mărilor: însăşi rotaţia Pământului influenţa gradul acesteia.

Astfel, Golfstreamul nici nu era un curent adevărat, ci marginea vestică a unei lentile uriaşe de apă ce se rotea încet, un vârtej uriaş compus din nenumărate vârtejuri mai mici, care apăsa apa spre America de Nord în sensul acelor de ceasornic. Cum centrul vârtejului uriaş nu se afla în mijlocul Atlanticului, ci era plasat spre vest, Curentul Golfului era strivit de coasta americană, oprit acolo şi ridicat în sus. Vânturile repezi şi direcţia lui de curgere spre pol îl accelerau, în timp ce enorma forţă de frecare a ţărmului îl încetinea. Vârtejul nord-atlantic îşi găsise astfel o rotire stabilă, fidel legii despre conservarea impulsului de rotire care spune că o mişcare în cerc rămâne constantă atâta vreme cât nu este deranjată de influenţe din afară.

Aceste influenţe exterioare erau cele pe care Bauer crezuse că le identificase, dar fără să poată fi sigur. Dispariţia canalelor verticale prin care apa se prăbuşea în adânc în faţa Groenlandei oferea motive de nelinişte, însă nu demonstra nimic. Schimbările globale puteau fi demonstrate doar prin reprezentări globale.

În 1995, după ce războiul rece luase sfârşit, armata americană permisese tot mai mult accesul la cartografierile Geosat. Sistemul Geosat fusese înlocuit de o serie de sateliţi mai moderni. Toate aceste date se aflau acum înaintea lui Karen Weaver, documentaţia fără omisiuni începând cu mijlocul anilor 1990. Petrecu ore întregi stabilind legături între măsurători. Datele difereau în ceea ce priveşte detaliile, se putea întâmpla ca radarul unuia dintre sateliţi să fi confundat o ceaţă deosebit de deasă cu suprafaţa unui val, ceea ce bineînţeles că nu era confirmat de către celălalt satelit, dar, trăgând linie, ieşea peste tot acelaşi rezultat.

Cu cât ajungea mai departe, cu atât îi dispărea entuziasmul iniţial, făcând loc unei nelinişti adânci.

În cele din urmă ştiu că Bauer avusese dreptate.

Drifterele lui transmiseseră date pentru scurt timp, fără a lăsa să se întrevadă că urmau un curent definit. Apoi amuţiseră unul după altul. De aceea, expediţia Bauer nu lăsase aproape nici o dată în urmă. Weaver se întrebă dacă nefericitul profesor îşi dăduse seama cât de multă dreptate avusese. Weaver simţi că îi este datoare lui Bauer. Îi încredinţase ei întreaga lui ştiinţă, astfel încât ea putea citi acum printre rânduri ceea ce în ochii altora nu avea nici un înţeles. Era suficient pentru a vedea apropiindu-se catastrofa.

Calculă totul încă o dată. Se asigură că nu făcuse nici o greşeală, repetă procedura pentru a doua oară şi apoi şi a treia oară.
Era mai rău decât se temuse.

Online

Johanson, Oliviera, Rubin şi Roche făcură duş minute întregi îmbrăcaţi în costumele lor de PVC sub acid peracetic de 1,5%, ai cărui aburi descompuneau fără urmă orice agent patogen posibil, înainte ca lichidul corosiv să fie îndepărtat cu apă şi neutralizat cu soluţie de sodă caustică, după care în sfârşit putură părăsi sistemul de ecluze.

Într-o stare de tensiune, Shankar şi echipa lui lucrau la descifrarea zgomotelor neidentificate. Îl cooptaseră şi pe Ford şi ascultau iar şi iar *scratch*-ul şi celelalte spectograme.
Anawak şi Fenwick ieşiră la o plimbare, discutând posibilităţile influenţării din afară a sistemelor neuronale.

Frost apăruse în suita lui Bohrmann, masiv şi umplând toată încăperea, cu şapca de baseball trasă peste marginea ochelarilor, şi anunţase răsunător:
– Doctore, trebuie să vorbim!
După care îi povestise lui Bohrmann ce credea el despre viermi. Era uimitor. Cei doi se înţeleseră din prima clipă atât de bine, încât goliră cu viteza vântului mai multe halbe de bere şi umplură dimensiunea potenţialului cu scenarii pe cât de neliniştitoare, pe atât de plauzibile. Ţinură imediat o conferinţă transmisă prin satelit cu cei din Kiel. După ce internetul începuse din nou să funcţioneze, Kiel oferea o simulare după alta. Suess încercase să reconstruiască evenimentele de pe platforma continentală cât mai detaliat posibil, cu rezultatul că era puţin probabil să se ajungă la un asemenea rezultat catastrofal. Viermii şi bacteriile avuseseră fără îndoială un efect catastrofal, însă ceva lipsea din acest puzzle, o pietricică minusculă, un declanşator suplimentar.
– Şi câtă vreme nu ştim ce lipseşte, constată Frost, o s-o păţim, Dumnezeu mi-e martor! Şi aceasta *nu* se va întâmpla din cauza alunecărilor coastelor din faţa Americii sau a Japoniei.

Li stătea în faţa laptopului. Era singură în apartamentul ei imens şi în acelaşi timp era prezentă peste tot. Privise o vreme activitatea din laboratorul de maximă siguranţă şi ascultase ce se discuta acolo. Toate încăperile din Chateau erau înţesate de microfoane şi supravegheate prin camere video. Acelaşi lucru se întâmpla şi la Nanaimo, la Universitatea Vancouver şi la Acvariu. În câteva din locuinţele private din apropiere fuseseră plantate microfoane, şi anume în locuinţele lui Ford, Oliviera şi Fenwick şi pe lângă vasul pe care locuia Anawak, precum şi în micul lui apartament din Vancouver. Peste tot pereţii aveau ochi şi urechi, doar ce se spunea în aer liber,

în birturi și restaurante nu avea șanse să fie interceptat. Acest lucru o supăra pe Li, însă singura soluție ar fi fost să le implanteze cercetătorilor emițătoare.

Supravegherea rețelei de date din interiorul statului-major funcționa însă fără cusur. Bohrmann și Frost erau online, de asemenea Karen Weaver, jurnalista, care de câteva minute bune compara datele sateliților din regiunea Golfstreamului. Era extrem de interesant, la fel ca simulările făcute la Kiel. Rețeaua în sine fusese o idee bună. Bineînțeles că Li nu putea citi sau auzi ce *gândeau* utilizatorii ei. Însă tot ce lucrau și toate datele pe care le căutau se înregistrau și puteau fi urmărite oricând. În cazul în care Vanderbilt avea dreptate cu ipoteza asupra teroriștilor, lucru de care Li se îndoia, era chiar legitim să îi asculți pe toți cei din trupă. La prima vedere, toți erau curați. Nimeni nu avea contacte cu organizații extremiste sau cu țări din lumea arabă, însă un minim risc exista totdeauna. Dar chiar dacă presupunerile directorului CIA nu se adevereau, era util să te uiți și peste umărul oamenilor de știință, fără ca aceștia să bage de seamă. Întotdeauna era bine să ajungi cât mai repede în posesia cunoștințelor.

Se conectă înapoi la Nanaimo și trase cu urechea la Johanson și Oliviera, care tocmai mergeau la lifturi. Discutau despre condițiile de lucru din laboratorul de maximă siguranță. Oliviera observă că dușul de acid făcut fără costumul protector i-ar transforma în schelete înălbite și Johanson făcu o glumă pe seama asta. Râseră și urcară cu liftul.

De ce nu vorbea Johanson cu nimeni despre teoria lui? Era cât pe-aci s-o facă, în camera lui, când discutase cu Weaver imediat după marele miting. Renunțase însă, și se pierduse iar în aluzii.

Li dădu o serie de telefoane, vorbi scurt cu Peak la New York și se uită la ceas. Era vremea pentru raportul lui Vanderbilt. Părăsi apartamentul și o luă de-a lungul unui coridor, îndreptându-se spre o încăpere securizată din capătul sudic al castelului. Acesta constituia pandantul biroului cunoscut sub numele de *War room* al Casei Albe și era complet securizat. Înăuntru o aștepta Vanderbilt împreună cu doi oameni ai săi. Directorul CIA tocmai se întorsese de la Nanaimo cu elicopterul și arăta și mai prost dispus decât de obicei.

– Putem face legătura cu Washingtonul? întrebă Li fără să salute.

– Am putea, zise Vanderbilt. Dar nu ne-ar fi de nici un folos...

– Nu o mai lungi atâta, Jack.

–... Dacă intenționai să iei legătura cu președintele. Președintele nu mai este în Washington.

Nanaimo, Vancouver Island

În timp ce părăsea liftul împreună cu Johanson, Oliviera dădu peste Fenwick și Anawak.

– De unde veniți? îi întrebă mirată.

– Am fost la plimbare. Anawak îi făcu cu ochiul. V-ați mai distrat în laborator?

– Idiot. Oliviera se strâmbă. Se pare că ne-au ajuns și pe noi problemele din Europa. Gelatina din raci este într-adevăr vechea noastră cunoștință. În plus, Johanson a izolat un agent pe care racii îl purtau în interiorul lor.

– *Pfiesteria?* întrebă Anawak.

– Ceva de genul ăsta, răspunse Johanson. Mutația mutației, cum ar veni. Noua specie este infinit mai toxică decât cea europeană.

– A trebuit să sacrificăm câțiva șoareci, spuse Oliviera. I-am închis împreună cu un rac mort și au murit toți în decurs de câteva minute.

Fenwick se retrase involuntar un pas înapoi.

– Otrava asta este contagioasă?

– Nu, poți să mă pupi. Nu se transmite de la om la om. Nu avem de-a face cu virusuri, ci cu o invazie bacteriologică. Însă de îndată ce *Pfiesteria* ajunge în apă, se înmulțește exponențial, chiar și după ce racii sunt morți de mult. În afară de unul, crăpaseră toți, și între timp ne-a părăsit și ăla.

– Raci kamikaze, cugetă Anawak.

– Sarcina lor este să aducă bacteriile pe uscat, așa cum sarcina viermilor este aceea de a băga bacteriile în gheață, spuse Johanson. După aceea mor. Meduzele, scoicile, chiar și această gelatină, nimic nu rezistă prea mult timp, însă toate își îndeplinesc scopul.

– Care e acela de a ne face nouă rău.

– Corect. Și balenele au mai degrabă ceva de atentator sinucigaș, spuse Fenwick. Atacurile sunt în mod normal părți ale strategiei de supraviețuire, ca și retragerea. Însă nicăieri nu este vizibilă o asemenea strategie.

Johanson zâmbi. Ochii negri îi scânteiară.

– Eu nu aș fi atât de sigur. Este aici cineva care în mod sigur urmărește o strategie de supraviețuire.

Fenwick îl studie.

– Vorbiți deja ca Vanderbilt.

– Nu. Doar așa pare. Într-o privință Vanderbilt a avut dreptate, în rest sunt de altă părere. Johanson făcu o pauză. Dar pun pariu că în curând Vanderbilt va vorbi ca mine.

Li

– Ce înseamnă asta? întrebă Li în timp ce se așeza. Unde este președintele, dacă nu e la Washington?

– E pe drum spre Offutt Air Force Base în Nebraska, spuse Vanderbilt. Au apărut bancuri de raci în Chesapeake Bay și în Potomac. Se pare că urcă pe brațul mării. Se spune că ar fi ajuns câțiva chiar pe țărmul din Alexandria și mai jos de Arlington, dar încă nu am primit confirmarea.

– Și cine a dat dispoziția să plece la Offutt?

Vanderbilt ridică din umeri.

– Șeful de cabinet de la Casa Albă se teme că și capitala ar putea avea aceeași soartă ca New Yorkul, spuse. Îl știți pe președinte. S-a opus din răsputeri. Dacă ar fi după el, ar pleca să le declare personal război hidoșeniilor ălora, dar într-un final a acceptat să încerce viața sănătoasă de la țară.

Li cugetă. Offut era sediul Comandamentului strategic, care dispunea de armele atomice ale Statelor Unite. Locul era ideal pentru protecția președintelui. Se afla în mijlocul uscatului, departe de pericolele care ieșeau din mare. De acolo președintele se putea consulta cu consiliul de securitate printr-o legătură video sigură și își putea exercita întreaga putere executivă.

– A fost o acțiune prost organizată, spuse Li apăsat. Pe viitor vreau să aflu imediat așa ceva, Jack. Dacă ceva scoate undeva capul din apă, vreau să aflu imediat. Nu, vreau să știu *înainte* să-și scoată capul din mare!

– Putem aranja asta, spuse Vanderbilt. Putem pune baza unor legături diplomatice cu delfinii stabiliți acolo și...

– În plus, vreau să fiu informată atunci când îi vine cuiva ideea să îl trimită pe președinte la Offutt.

Vanderbilt zâmbi jovial.

– Dacă pot face o propunere...

– Și vreau să știu exact ce se întâmplă la Washington, îl întrerupse Li. Și asta în următoarele două ore. Dacă știrea se verifică, evacuăm zonele afectate și transformăm Washingtonul în zonă închisă, cum am făcut la New York.

– Asta era și propunerea mea, spuse Vanderbilt blând.

– Atunci suntem de aceeași părere. Ce mai ai pentru mine?

– O grămadă de rahat.

– Sunt obișnuită cu așa ceva.

– Întocmai. Nu am vrut să te dezobișnuiesc, așa că m-am străduit să adun cât mai multe știri proaste. Să începem cu aceea că NOAA a încercat să coboare doi roboți pe platforma continentală în fața bancului Georges, pentru a aduna viermi în scopul studierii lor. Asta... hm... le-a reușit.

Li ridică din sprâncene și se lăsă pe spate, așteptând.

– Au reușit, așadar, să adune viermii, spuse Vanderbilt lungind cu satisfacție fiecare cuvânt. Dar nu și să îi urce la bord. De îndată ce i-au băgat în coș, a venit ceva și a tăiat legătura. Am pierdut ambii roboți. Din Japonia ne vin știri asemănătoare. Acolo s-a pierdut un submarin cu tot cu echipaj, undeva între Honshu și Hokkaido. Și ei voiau să aducă viermi. Japonezii spun că s-au înmulțit. Privită în ansamblu, situația a câștigat o nouă dimensiune. Până acum au fost atacați doar scafandri, fără submarine, sonde sau roboți.

– Am pus mâna pe ceva suspect?

– Nu chiar. Nu au fost depistate sonde sau submarine ale părții adverse, însă vaporul NOAA a surprins o suprafață mișcătoare cu dimensiunea de mai mulți kilometri pătrați, aflată la o adâncime de

şapte sute de metri. Comandantul echipei de cercetare spune că sunt şanse nouăzeci la sută să fie vorba despre un banc de plancton, însă nu poate băga mâna în foc.

Li încuviinţă. Se gândi la Johanson. Aproape că regreta că nu era aici să audă prezentarea lui Vanderbilt.

– Punctul doi, cablul de mare adâncime. S-au întrerupt şi alte legături, CANTAT-3 şi câteva cabluri TAT. Toate contacte importante peste Atlantic. În Pacific se pare că am pierdut PACRIM WEST, una din principalele noastre legături cu Australia. Pe deasupra, în ultimele două zile au avut loc mai multe accidente navale ca oricând, şi toate în zone intens circulate. Din cele 200 de urechi de ac, maritime, pe care le cunoaştem, sunt afectate jumătate, în special strâmtoarea Gibraltar, Malakka şi Canalul Mânecii, dar şi Canalul Panama a avut de suferit şi... păi da, s-a întâmplat, dar poate nu ar trebui să exagerăm: a avut loc o ciocnire în strâmtoarea Hormuz şi o alta la Khalij as-Suways, care... hm...

Li îl studie pe Vanderbilt. Părea mai puţin cinic şi nu exagera ca de obicei, şi îşi dădu curând seama din ce cauză.

– Ştiu unde este asta, spuse ea. Khalij as-Suways este un afluent al Mării Roşii care se varsă în Canalul Suez. Ceea ce înseamnă că lumea arabă a fost lovită în două puncte nodale importante.

– Bingo, păpuşo. Au fost probleme cu navigaţia. Asta e ceva nou. Reconstituirea este dificilă, însă strâmtoarea Urmuz arată de parcă şapte vapoare ar fi intrat unul în altul pentru că cel puţin două dintre ele n-au mai ştiut în ce direcţie se îndreaptă. Lochul şi ecometrul n-au mai furnizat nici un fel de date.

La bordul fiecărui vapor existau patru sisteme vitale: lochul, ecometrul, radarul şi anemometrul. În timp ce radarul şi anemometrul lucrau deasupra nivelului apei, geamul sistemului loch se afla la chilă, la fel şi în cazul ecometrului, o ţeavă cu senzor integrat care măsura apa de înaintare pătrunsă înăuntru. Lochul era ceva de genul tahometrului unui vapor. Informa sistemele radar de la bord asupra cursului şi vitezei navei, şi pe această bază radarul calcula pericolul de coliziune cu vapoarele din apropiere, oferind rute de evitare. În general urmai cu sfinţenie indicaţiile instrumentelor. Aproape orb, pentru că 70 la sută dintre călătoriile cu vaporul aveau loc noaptea, pe ceaţă sau în largul oceanului, unde o privire aruncată pe fereastră nu îţi spunea nimic.

– Într-unul din cazuri se pare că organismele marine au înfundat lochul, spuse Vanderbilt. Nu mai arăta ruta, iar radarul nu recunoştea pericolul de coliziune cu toate că de jur împrejur era înghesuială mare. În cazul celălalt, ecometrul făcea pe nebunul indicând o descreştere a adâncimii apei. Păreau în pericol de a eşua, deşi ei se aflau, de fapt, în apă adâncă, astfel încât executau manevre de corectare a cursului complet idioate. Amândouă s-au izbit de alte vapoare şi, pentru că era atât de minunat de întuneric, au mai luat parte la distracţie şi alte câteva vapoare. Şi în alte locuri din lume s-a ajuns la glume asemănătoare.

Cineva pretinde că a observat balene înotând la mică distanţă sub vapoare, timp mai îndelungat.

– Bineînţeles, cugetă Li. Dacă ceva mare stă mai mult timp chiar sub supapa ecometrului, ar putea fi confundat uşor cu fundul mării.

– În plus, sunt tot mai dese cazurile de încrustaţii găsite pe timonă sau pe radiatoarele laterale. Camerele de evacuare a apei sunt înfundate cu tot mai multă precizie. În faţa Indiei s-a scufundat nu de mult un cargobot cu minereu, după ce nişte excrescenţe apărute în urmă cu câteva săptămâni provocaseră, se pare, o coroziune neobişnuit de rapidă. Chiar în condiţiile unei mări liniştite, spaţiul anterior de încărcare a colapsat. S-a scufundat în câteva minute. Şi aşa mai departe. Lucrurile nu se liniştesc. Totul se înrăutăţeşte fără încetare şi molima urcă la suprafaţă.

Li îşi încrucişă degetele, cugetând în sinea ei.

De-a dreptul caraghios. La o privire mai atentă, vapoarele erau caraghioase. Peak pusese punctul pe i. Cutii arhaice care navigau cu ajutorul tehnologiei de ultimă oră, în timp ce sorbeau apă printr-o gaură. În altă parte, racii pătrundeau în oraşe ultramoderne, se lăsau terciuiţi şi împrăştiau în canalizare tone de alge superotrăvitoare. Drept urmare, fuseseră nevoiţi să închidă un oraş şi acum probabil încă unul, în timp ce preşedintele Statelor Unite se refugia în interiorul ţării.

– Avem nevoie de viermii ăia nenorociţi, spuse Li. Şi trebuie să facem ceva împotriva acestor alge.

– Câtă dreptate ai, răspunse, plin de zel, Vanderbilt.

Oamenii lui Vanderbilt îl încadrau afişând o figură imobilă şi fixând-o pe Li. Ar fi căzut de fapt în sarcina lui Vanderbilt să îi prezinte ei propunerile, însă Vanderbilt o plăcea pe Li la fel de puţin cum îl plăcea şi ea pe el. Ar fi lăsat-o să se sinucidă. Doar că ea nu avea nevoie de Vanderbilt pentru a lua hotărâri.

– În primul rând, spuse Li, evacuăm Washingtonul dacă se confirmă vestea. În al doilea rând, vreau ca în zonele afectate să fie adusă apă potabilă în cisterne şi să fie atent raţionalizată. Uscăm canalizarea şi nimicim bestiile cu chimicale.

Vanderbilt izbucni în râs. Oamenii lui schiţară un fel de zâmbet.

– Să uscăm New Yorkul? Canalizarea?

Li îl privi.

– Da.

– Bună idee! Chimicalele îi omoară în acelaşi timp şi pe toţi new yorkezii şi putem închiria oraşul. Poate îl dăm chinezilor? Am auzit că există o grămadă de chinezi.

– Modalitatea de punere în practică o vei găsi *tu*, Jack! Îi voi solicita preşedintelui o şedinţă plenară a serviciului de siguranţă şi voi ordona instaurarea situaţiei de urgenţă.

– Aha! Înţeleg.

– Vor fi închise toate plajele. Vor patrula elicoptere de recunoaştere. Trimitem trupe în costume de protecţie înarmate cu aruncătoare de flăcări. Orice mai încearcă să se caţere pe mal, va fi transformat în friptură. Li se ridică. Şi chiar dacă avem probleme

cu balenele, ar trebui să încetăm să ne purtăm ca nişte copii speriaţi. Vreau să redobândim întreaga libertate de mişcare a vapoarelor noastre. A tuturor vapoarelor. Să vedem ce rezultate are un mic război psihologic.

– Ce ai de gând, Jude? Vrei să te dai bine pe lângă animale?

– Nu. Li zâmbi subţire. Vreau să le vânez, Jack. Vreau să le dau o lecţie, lor sau celor care sunt responsabili de comportamentul lor. S-a terminat cu protejarea naturii. De acum încolo, vor fi împuşcate.

– Vrei să te pui cu IWC?

– Nu. Tragem cu sonar în ele. Până când vor înceta să ne mai atace.

New York, SUA

Un bărbat se prăbuşi mort chiar în faţa lui. Peak transpira sub costumul greu de protecţie. Fiecare părticică a corpului îi era acoperită de ea. Respira printr-o mască de oxigen şi privea prin ochelari blindaţi oraşul care se transformase peste noapte într-un iad.

Sergentul de lângă el conducea încet jeepul pe First Avenue. East Village părea mort pe distanţe lungi. Apoi întâlniră grupuri de oameni adunaţi de armată. Problema principală era aceea că nimeni nu putea fi lăsat să plece, atâta vreme cât nu se ştia dacă molima este contagioasă sau nu. Pe moment, nu părea a fi. Totul arăta mai degrabă ca un atac de proporţii cu gaz otrăvitor. Însă Peak era sceptic. Observă că multe victime aveau răni deschise de mărimea unor monede. Dacă era vorba de alge ucigaşe, atunci acestea nu emiteau doar nori de otravă, ci se şi lipeau de corpul celor afectaţi. Teoretic, în acest caz puteau pătrunde în toate fluidele corporale. Peak nu era biolog, însă se întrebă ce s-ar întâmpla dacă un bolnav ar săruta un om sănătos, transmiţându-i saliva sa. Algele puteau supravieţui în apă, tolerau un spectru larg de temperaturi şi se înmulţeau, după cum ştia el, cu o viteză năucitoare.

Lucrau febril la crearea condiţiilor de carantină pentru oraş şi pentru Long Island, care să ţină cont de nevoile bolnavilor şi de cele ale oamenilor sănătoşi. La început fuseseră optimişti. New Yorkul părea pregătit. După primul atac la World Trade Center din 1993, primarul din acea vreme înfiinţase un serviciu special pentru toate tipurile de urgenţe, Office of Emergency Management, pe scurt OEM. La sfârşitul anilor 1990, avusese loc cel mai mare exerciţiu pentru cazuri de catastrofă din istoria oraşului şi simulase un atac cu arme chimice, în decursul căruia peste 600 de poliţişti, pompieri şi agenţi FBI îmbrăcaţi în costume de protecţie „salvaseră“ viaţa new yorkezilor. Exerciţiul mersese ca pe roate şi senatul aprobase cu generozitate noi fonduri. Deodată, OEM se văzuse în situaţia de a-şi permite să cheltuiască 15 milioane pe un birou-bunker asigurat împotriva gloanţelor şi a bombelor, având sistem propriu de aerisire, în care peste patruzeci de colaboratori supercalificaţi aşteptau adevărata zi a atacului; l-au construit la etajul 23 al World Trade Center, cu puţin timp înainte de

11 septembrie 2001. După aceea, OEM fusese restructurat din temelii. Se afla încă în curs de constituire, fiind cu greu capabil să rezolve problemele apărute. Oamenii se îmbolnăveau şi mureau mai repede decât ar fi putut cineva să îi ajute.

Jeepul ocoli trupul celui decedat şi se apropie de intersecţia cu Strada 14. Mai multe maşini treceau în trombă, claxonând sălbatic. Lumea încerca să părăsească oraşul. Nu vor ajunge departe. Până acum armata reuşise să controleze în oarecare măsură doar Brooklynul şi câteva cartiere din Manhattan, însă nimeni nu mai putea părăsi zona New Yorkului fără aprobare specială.

Merseră mai departe pe lângă punctele de control ale armatei. Sute de soldaţi umblau prin oraş ca nişte invadatori extratereştri, cu faţa acoperită de măştile de gaze, greoi şi deformaţi în costumele lor galbene din ABC. Puteau fi văzuţi şi oamenii serviciului special. Pretutindeni trupuri erau încărcate pe tărgi, în vehiculele militare şi în ambulanţe. Altele zăceau pur şi simplu pe străzi. În centru aproape că nu se mai putea circula, din cauza maşinilor părăsite care blocau străzile. Deasupra, răsuna uruitul continuu al elicopterelor.

Şoferul lui Peak trecu peste o porţiune de trotuar şi opri la câteva sute de metri mai încolo, în faţa clădirii Bellevue Hospital Center de pe malul East River, unde era instalată una din centralele provizorii de intervenţie. Peak intră grăbit. Foaierul era plin de oameni. Surprinse priviri pline de teamă şi grăbi pasul. Unii îi băgau sub nas fotografii cu membrii familiei lor. Îl ajungeau din urmă strigătele lor. Flancat de doi soldaţi, trecu de barajul din interior, mărşăluind mai departe spre centrul de calcul al spitalului. Acolo i se făcu legătura prin satelit cu Chateau Whistler, pe un canal asigurat. După câteva minute de aşteptare, avu legătura cu Li. Nu o lăsă să vorbească mult.

– Avem nevoie de un antidot. Şi asta urgent.

– Nanaimo lucrează la capacitate maximă, răspunse Li.

– Nu este destul de rapid. Nu putem păstra New Yorkul. Am văzut planurile canalizării. Puteţi uita teoria cu scoaterea apei prin pompare. Mai degrabă uscaţi Potomacul.

– Faceţi faţă cu asistenţa medicală?

– Cum să facem faţă? Nu putem trata pe nimeni, pentru că nu ştim ce ar putea ajuta. Putem da oamenilor ceva pentru întărirea sistemului imunitar, în speranţa că va muri agentul.

– Ascultă, Sal, zise Li. Vom face faţă. Putem spune cu o probabilitate de aproape sută la sută că toxina nu este contagioasă. Cei afectaţi nu reprezintă aproape nici un pericol. *Trebuie* să scoatem creaturile astea din canalizare indiferent dacă trebuie s-o facem prin ardere, cauterizare, incantaţie sau orice altceva.

– Atunci începeţi s-o faceţi, spuse Peak. Nu o să ajute la nimic. Norul de otravă de deasupra oraşului este problema noastră cea mai mică. În aer liber, vântul împrăştie toxinele şi le răreşte. Dar între timp apa a pătruns în fiecare locuinţă, a fost folosită la duş, la spălat, a fost băută şi pusă la peşti, şi mai ştiu eu ce... Au fost spălate maşinile, pompierii au

ieşit să stingă focul. Algele astea s-au răspândit în tot oraşul, otrăvesc aerul din case şi se împrăştie prin instalaţiile de aer condiţionat şi prin gurile de aerisire. Chiar dacă racii nu mai ies niciodată la mal, nu ştiu cum am putea opri înmulţirea algelor. Peak răsuflă cu greu. Doamne, Jude, sunt 6 000 de spitale în Statele Unite şi mai puţin de un sfert din ele sunt pregătite pentru un caz de asemenea gravitate! Abia dacă există vreo clinică în stare să izoleze atât de mulţi pacienţi, care să fie trataţi suficient de repede de medici de profil. Bellevue este suprasolicitat fără speranţă şi ăsta e un spital al naibii de mare.

Li tăcu o secundă.

– Bine. Ştii ce este de făcut. Transformaţi conurbaţia New York într-o megaînchisoare. Nimeni şi nimic nu mai iese de acolo.

– Dar aici nu putem face nimic pentru oameni. Vor muri cu toţii.

– Da, este îngrozitor. Faceţi ceva pentru restul omenirii şi asiguraţi-vă că New Yorkul se transformă într-o insulă.

– Ce pot să fac? strigă Peak disperat. East River curge spre uscat.

– Ne va veni nouă o idee în privinţa asta. Până atunci...

Se întâmpla ceva.

Peak mai mult simţi decât văzu explozia. Podeaua se cutremură sub picioarele lui. Se răspândi un uruit surd. Aveai senzaţia că undele sonore străbat întregul Manhattan ca un cutremur.

– A explodat ceva, spuse Peak.

– Mergi să vezi ce se întâmplă. În zece minute aştept raportul tău.

Peak înjură şi fugi la geam, dar nu se vedea nimic. Le făcu semn oamenilor săi şi fugi din centrul de calcul înapoi prin gang în partea din spatele spitalului. De aici vedea peste Franklin Drive până spre East River, spre Brooklyn şi Queens.

Privi spre stânga în susul râului.

Oamenii fugeau spre spital. La circa un kilometru distanţă, văzu ridicându-se spre cer o uriaşă ciupercă de fum. Aproximativ acolo se afla cartierul general al Naţiunilor Unite. În primul moment, Peak se sperie că sărise în aer. Apoi îşi dădu seama că ciuperca provenea din centrul oraşului.

Se ridica dinspre punctul de intrare în tunelul Queens Midtown care traversa East River, unind Manhattanul cu cealaltă parte.

Tunelul ardea!

Peak se gândi la maşinile demolate lăsate peste tot, încolăcite unele în altele, intrate în vitrine sau abandonate în faţa felinarelor. Maşini în care îşi pierduseră cunoştinţa oameni infectaţi. Bănuia ce se întâmplase în tunel. Era ultimul lucru de care aveau nevoie acum.

Alergară înapoi în clădire, ajungând prin foaier până la jeepul de pe First Avenue. Era greu să fugă în costumele de protecţie, pentru că trebuiau să fie permanent atenţi să nu rămână agăţaţi pe undeva şi să-l rupă. Cu toate acestea, Peak reuşi să sară în jeepul deschis şi plecară în trombă.

La trei etaje deasupra lui, în acelaşi moment, murea Bo Henson, şoferul serviciului de curierat care încercase să concureze cu FedEx.

Soţii Hooper muriseră deja de câteva ore.

Vancouver Island, Canada

– Ce dracu' faceți acolo sus pe Whistler?

Ar fi trebuit să fie o incursiune în normalitate, însă bineînțeles că ieși cu totul altceva. După luni întregi de absență, Anawak stătea în Davies Whaling Station și îi privea pe Shoemaker și pe Delaware cum goleau două cutii de Heineken în cinstea venirii lui. Davie închisese temporar stația. Expedițiile sale pe uscat nu aveau căutare. Erau puțini aceia care mai aveau chef să observe animalele. Dacă balenele o luaseră razna, ce îi putea apuca pe urșii bruni? Dacă Europa era înecată de tsunami, ce amenința oare coasta Pacificului? Cei mai mulți turiști părăsiseră Vancouver Island. Shoemaker își manageria de unul singur afacerea, străduindu-se să mențină stația pe linia de plutire atât cât se putea.

– Chiar mi-ar plăcea să știu ce faceți acolo, continuă el să îl tragă de limbă.

Anawak scutură din cap.

– Nu mai întreba, Tom. Am promis să-mi țin gura, așa că hai să vorbim despre altceva.

– Pentru ce tot teatrul ăsta? De ce nu îmi poți spune pur și simplu la ce lucrați?

– Tom...

– Mi-ar plăcea să știu când va fi cazul să-mi mișc curul de aici, continuă Shoemaker. Din cauza tsunami-urilor sau din alte motive.

– Nu vorbește nimeni de tsunami.

– Nu? *Bullshit!* S-a aflat și fără voi că între lucrurile astea există legături. Lumea nu e proastă, Leon. De la New York se aud povești de groază dubioase despre îmbolnăviri în masă, în Europa oamenii mor și vasele se duc pe rând la fund, chestiile astea se află. Se aplecă în față și îi făcu semn cu ochiul lui Anawak. Vreau să spun că amândoi i-am salvat pe oamenii de pe *Lady Wexham.* Eu sunt cu voi. Sunt unul dintre inițiați, înțelegi? Cercul restrâns.

Delaware luă o gură zdravănă de bere din cutie și se șterse la gură.

– Nu-l călca pe nervi pe Leon. Dacă l-au înregimentat, l-au înregimentat.

Purta o pereche nouă de ochelari cu lentile rotunde, portocalii. Anawak băgă de seamă că își făcuse ceva la păr. Nu mai era atât de creț, ci i se revărsa în valuri mătăsoase pe umeri. Era drăguță de fapt, chiar și cu dinții ăia supradimensionați. Chiar frumușică.

Shoemaker ridică mâinile și le lăsă să-i cadă în poală cu un gest de neputință.

– Ar trebui să mă primiți și pe mine. Pe bune, Leon. Aș putea fi de ajutor. Stau aici degeaba și șterg praful de pe ghidurile turistice.

Anawak încuviință. Se simțea prost pentru că trebuia să facă pe secretosul. Rolul nu i se potrivea. Îl jucase ani în șir în problema lui personală și începea să îl calce pe nervi. Timp de câteva secunde se întrebă dacă nu ar trebui să le povestească pur și simplu despre munca lui la Chateau. Însă nu uitase privirea lui Li. Se arăta prietenoasă

şi înţelegătoare, dar era sigur că ar avea mari probleme dacă s-ar afla povestea.

Şi poate chiar avea dreptate.

Anawak îşi plimbă privirea prin sală. Simţi brusc cât de străină îi devenise staţia în decursul celor câtorva zile. Asta nu era viaţa lui. Se întâmplaseră multe de când se împăcase cu Greywolf. Anawak se aştepta să se întâmple ceva decisiv, care îi va da complet viaţa peste cap. Se simţea ca un copil urcat în trenuleţ, după ce constatase că vagoanele au pornit şi nu mai putea coborî. Teama, respectiv groaza se amestecau cu o senzaţie greu de descris de entuziasm şi curiozitate. Mai demult, staţia ridicase un zid de protecţie în jurul lui, iar acum se simţea de parcă ar fi stat în aer liber, gol şi fără apărare. Din viaţa lui părea să lipsească o încăpere, o uşă prin care se putea ajunge în camera alăturată, pentru a se separa de lume. Totul pătrundea cu o intensitate neobişnuită până la el, puţin cam tare şi cam strident.

– Va trebui să ştergi în continuare praful de pe ghidurile tale, spuse Anawak. Ştii perfect că locul tău este aici, şi nu într-un consiliu de experţi unde eşti făcut mat când vrei să spui ceva. Fără tine, Davies nu face faţă.

Shoemaker îl privi.

– Un mic discurs mobilizator? îl întrebă.

– Nu. Pentru ce? Pentru ce ar trebui să te mobilizez eu pe tine? *Eu* sunt ăla care trebuie să-şi ţină gura şi care nu are voie să le povestească nimic prietenilor săi. De ce nu încerci tu să mă mobilizezi *pe mine?*

Shoemaker învârti cutia pe care o ţinea în mână. Apoi zâmbi strâmb.

– Cât timp mai stai acolo?

– Depinde de mine, răspunse Anawak. Ne tratează regeşte, avem permanent la dispoziţie elicoptere. E de-ajuns să dau un telefon.

– Chiar îţi plimbă curu' de colo-colo, nu?

– Da, asta fac. În schimb, se aşteaptă să merit toate astea. Probabil că ar trebui să fiu în Nanaimo sau la Acvariu, sau în altă parte şi să lucrez, dar voiam să vă văd.

– Poţi să lucrezi şi aici. OK, te mobilizez eu. Vino diseară la masă. Capeţi o friptură uriaşă. O să o întorc pe toate părţile special pentru tine, până când va arăta şi va avea gustul viciului adevărat.

– Sună bine, spuse Delaware. La ce oră?

Shoemaker îi aruncă o privire imposibil de definit.

– *Şi tu* poţi veni, dacă vrei, îi spuse.

Delaware îngustă ochii şi nu răspunse nimic. Anawak se întrebă ce s-o întâmpla aici, dar preferă să nu se bage şi îi promise lui Shoemaker să vină la ora şapte. Nu după multă vreme se despărţiră. Shoemaker plecă spre Ucluelet să îl întâlnească pe Davie. Anawak merse de-a lungul străzii principale până la barca lui şi se bucură de tovărăşia lui Delaware. Într-un fel, fata asta enervantă chiar îi lipsise.

– Ce-a vrut Tom să spună mai devreme? o întrebă.

Ea se arătă nedumerită.

– Despre ce vorbeşti?

– Invitaţia la friptură. După cum a spus-o, mi s-a părut că nu îi place să te vadă însoţită.

Delaware păru fâstâcită. Învârtea între degete o şuviţă de păr şi strâmba din nas.

– Păi da. S-a întâmplat ceva în zilele în care ai fost plecat. Viaţa e plină se surprize, nu-i aşa? Câteodată te lasă şi pe tine cu gura căscată.

Anawak rămase locului şi o privi.

– Da, şi?

– Deci, în ziua în care te-ai dus la Vancouver şi n-ai mai apărut, adică ai dispărut peste noapte! Nimeni nu ştia unde eşti şi câţiva şi-au făcut griji. Printre alţii şi, hm... Jack. Deci Jack m-a sunat, vreau să spun că pe tine voia să te sune, dar tu nu erai aici şi...

– Jack? întrebă Anawak.

– Da.

– Greywolf? Jack O'Bannon?

– Zicea că aţi stat de vorbă, continuă Delaware precipitată, înainte ca el să mai poată spune ceva. Şi trebuie să fi fost o discuţie destul de plăcută. În orice caz, el era bucuros şi voia pur şi simplu să mai stea de vorbă cu tine şi... Delaware îl privi drept în ochi. A fost o discuţie plăcută sau?

– Şi dacă nu?

– Ar fi destul de aiurea, pentru că...

– În regulă. *A fost* o discuţie plăcută. Ai putea termina cu piruetele astea şi să treci la subiect?

– Suntem împreună, izbucni Delaware.

Anawak deschise gura şi o închise fără un cuvânt.

– Am spus eu că uneori rămâi cu gura deschisă! A venit încoace la Tofino, îi dădusem numărul meu, ştii doar că îl consideram... vreau să zic, că aveam o anumită înţelegere pentru punctul lui de vedere şi...

Anawak simţi cum îi zvâcnesc colţurile gurii. Încercă să rămână serios.

– O anumită înţelegere. Bineînţeles.

– A venit deci. Am băut ceva la Schooners şi apoi am coborât la punte. Mi-a povestit o groază de lucruri despre el, eu i-am povestit câte ceva despre mine, cum se întâmplă, vorbeşti şi vorbeşti, şi deodată... bum... Ştii cum e.

Anawak începu să râdă.

– Şi lui Shoemaker nu-i place deloc.

– Îl *urăşte* pe Jack!

– Ştiu. Nu poţi să i-o iei în nume de rău. Doar pentru că toţi îl iubim dintr-odată pe Greywolf, mai ales tu, nu schimbă cu nimic faptul că s-a purtat ca un dobitoc. Ani întregi, dacă vrei să ştii. *Este* un dobitoc.

– Nu mai mult decât tine, se trezi spunând Delaware.

Anawak încuviinţă.

Apoi râse. Cu toate problemele care pogorâseră asupra lumii, râdea de povestea încurcată a lui Delaware, râdea de sine însuşi şi de supărarea lui pe Greywolf, care constase de fapt doar din furia lui

pentru prietenia pierdută, râdea de viaţa lui din ultimii ani, de existenţa lui seacă, petrecută în aşteptare, râdea de sine însuşi, încât aproape îl durea şi îşi savura râsul ăsta.

Râdea tot mai tare.

Delaware înclină capul şi îl privi fără să înţeleagă.

– Ce găseşti de râs aici?

– Ai dreptate, chicoti Anawak.

– Cum adică, am dreptate? Ai înnebunit?

Simţi că accesul lui de veselie ameninţa să se transforme în isterie, dar nu se putea opri. Se prăpădea de râs. Nu-şi mai amintea când râsese aşa ultima oară. Dacă mai râsese vreodată în halul ăsta.

– Licia, eşti nepreţuită, gâfâia Anawak. Ai perfectă dreptate! Nişte dobitoci! Exact! Cu toţii! Şi tu te-ai cuplat cu Greywolf. Nu pot să cred. O, Doamne!

– Tu râzi de mine, zise Delaware îngustându-şi ochii.

– Nu, chiar deloc, gâfâi el.

– Ba da!

– Nu, îţi jur, e doar...

Brusc, îşi aminti ceva. Ceva care îl făcu să se întrebe de ce nu se gândise mai de mult la asta. Râsul încetă.

– Unde e Jack?

– Nu ştiu. Delaware ridică din umeri. O fi acasă?

– Jack nu e acasă niciodată. Parcă spuneai că sunteţi împreună?

– Doamne, Leon! Nu ne-am căsătorit, dacă asta vrei să spui. Ne simţim bine împreună şi suntem îndrăgostiţi, dar nu îi controlez fiecare pas.

– Nu, murmură Anawak. Nici nu ar fi pentru el aşa ceva.

– De ce întrebi? Vrei să vorbeşti cu el?

– Da. Anawak o apucă de umeri. Fii atentă, Licia. Am de rezolvat nişte probleme personale. Încearcă să dai de el. Până diseară, ca să nu îi stricăm cina lui Shoemaker. Spune-i că... m-aş bucura să îl văd. Da, sincer! M-aş bucura. Că îmi e de-a dreptul dor de el.

Delaware zâmbi nesigură.

– Bine. O să-i spun.

– Super.

– Voi, bărbaţii, sunteţi ciudaţi. Pe bune. Dumnezeule! Chiar că sunteţi nişte maimuţe ciudate!

Anawak urcă pe vapor, răsfoi corespondenţa şi trecu pe la Schooners, unde bău o cafea şi stătu la taclale cu pescarii. În timpul absenţei sale, doi oameni dintr-o canoe avuseseră un accident şi muriseră. Se aventuraseră pe mare, în ciuda interdicţiei stricte. Nu durase nici zece minute până să îi lovească orcile. Ce mai rămăsese dintr-unul din bărbaţi fusese adus la mal mai târziu, celălalt dispăruse fără urmă. Nimeni nu simţise nevoia să pornească în căutarea lui.

– Că doar nu e problema lor, spuse unul dintre pescari, referindu-se la acţionarii marilor bacuri, cargoboturi şi traulere şi la marina de război. Îşi bău berea cu încrâncenarea celui care crede că a găsit vinovatul şi pe

care nimeni şi nimic nu îl mai poate face să renunţe la hotărârea lui de a-l face pe acesta răspunzător de nefericirea lor. Îl privi apoi pe Anawak de parcă ar fi aşteptat o confirmare.

Ba este şi problema lor, fu tentat să spună Anawak, nici vapoarelor lor nu le merge mai bine. Tăcu însă. Ce putea să răspundă? Nu avea voie să vorbească despre implicaţiile mai largi, iar oamenii din Tofino vedeau doar fragmentul lor de lume. Nu cunoşteau statistica despre creşterea numărului de incidente grave, cu care Peak confruntase statul-major.

– Nu, băiete, ăstora le pică numai bine! mârâi bărbatul. Marile flote de pescuit îşi extind neîncetat monopolul, şi acum una ca asta. Ne-au pescuit toţi peştii de sub nas şi acum adună şi ce-a mai rămas, după ce noi, ăştia mici, nu mai avem voie nici să ieşim în larg. Mai luă o sorbitură din pahar şi spuse: Ar trebui să împuşcăm nenorocitele alea de balene. Ar trebui să le arătăm cine e şeful.

Peste tot acelaşi lucru. În cele câteva ore de când venise în Tofino, Anawak auzea mereu acelaşi îndemn.

Să omorâm balenele!

Fusese oare totul în zadar? Anii de strădanii în urma cărora obţinuseră cu chiu, cu vai câteva nenorocite de dispoziţii pentru protecţia balenelor? În felul lui, pescarul de la tejgheaua lui Schooners pusese punctul pe i. Din perspectiva micilor pescari, situaţia le aducea celor mari doar avantaje pentru că doar vapoarele mari mai puteau ajunge la locurile de pescuit, iar aceia pentru care deciziile comisiei internaţionale de vânare a balenelor, limitele impuse în pescuit şi interzicerea vânătorii fuseseră un permanent spin în ochi, puteau considera vânarea balenelor din nou legitimă.

Anawak îşi plăti cafeaua şi se întoarse la staţie. Sala unde se puneau în vânzare biletele era goală. Se instală în spatele tejghelei, porni calculatorul şi începu să caute prin world wide web programele militare de dresură. Era o întreprindere dificilă. Mai multe pagini nu puteau fi activate. În timp ce la Chateau aveau acces la orice informaţie ar fi dorit, reţeaua publică se prăbuşea din cauza căderii cablurilor oceanice.

Anawak nu se lăsă descurajat. Găsi repede pagina oficială a US Navy's Marine Mammal Program privind activitatea oficială a armatei cu mamiferele marine. Ştia din Whistler Circuit despre ce putea citi acolo. Fiecare jurnalist de investigaţie mai răsărit scrisese câte o duzină de articole pe acest subiect. Închise pagina şi căută mai departe. Nu după mult timp, dădu peste informaţii despre un program militar din fosta Uniune Sovietică care suna promiţător. Scria că un număr destul de mare de delfini, lei de mare şi balene beluga fuseseră dresate în timpul războiului rece să caute minele şi torpilele pierdute, fiind folosite şi pentru apărarea flotei din Marea Neagră. După căderea Uniunii Sovietice, animalele au fost duse într-un delfinariu din Peninsula Crimeea unde au prezentat numere de circ, până când s-au terminat banii pentru alimente şi medicamente, stăpânii lor aflându-se în faţa alternativei de a-şi omorî sau vinde

protejaţii. Astfel, câteva dintre animale au ajuns într-un program de terapie pentru copiii autişti. Altele au fost vândute în Iran. Acolo li s-a pierdut urma, de unde se putea deduce că au devenit obiectul unor noi experimente militare.

Se părea că mamiferele marine treceau printr-o perioadă de renaştere în războaiele strategice. În timpul războiului rece, avusese loc o adevărată întrecere de înarmare între SUA şi Uniunea Sovietică referitor la constituirea celei mai eficiente trupe de mamifere marine. Odată cu sfârşitul statelor centralizate, părea să se fi terminat cu spionajul cu ajutorul delfinilor, însă după întrecerea superputerilor nu urmă o ordine mondială mai bună. Conflictul israeliano-palestinian scăpă de sub control, începând să destabilizeze regiunea. Pe ascuns, creştea o nouă generaţie megapotentă de terorişti, capabilă să saboteze navele americane de război. Nenumărate conflicte internaţionale se terminau cu ape minate, proiectile rătăcite şi echipamente costisitoare care se scufundau pe fundul mării şi care trebuiau recuperate. Se dovedi că delfinii, leii de mare şi balenele beluga erau cu mult superioare oricărui scafandru. Delfinii erau de douăsprezece ori mai eficienţi decât oamenii în găsirea minelor. Leii de mare din bazele militare americane de la Charleston şi San Diego depistau torpilele în 95 la sută dintre cazuri. În timp ce oamenii puteau lucra sub apă doar în anumite limite, fiind lipsiţi de un bun sistem de orientare şi nevoiţi să petreacă ore întregi în camerele de decompresie, mamiferele marine operau în mediul lor natural de viaţă. Leii de mare aveau vederea ageră şi în condiţii de vizibilitate extrem de scăzute. Delfinii se orientau chiar şi în întuneric deplin, folosindu-se de sonar, o cascadă de sunete ale cărei ecouri le furnizau date extrem de precise asupra locului şi formei obiectelor. Mamiferele se scufundau fără efort de mai multe ori pe zi la adâncimi de mai multe sute de metri. O mică echipă de delfini ţinea locul vapoarelor care, cu scafandri, echipaj şi echipament, se ridicau la costuri de milioane de dolari. Şi animalele se întorceau întotdeauna, aproape întotdeauna. În treizeci de ani, marina SUA nu pierduse decât şapte delfini.

Astfel încât programele americane de dresură au fost continuate cu noi mijloace. Din Rusia veneau zvonuri că munca cu mamiferele fusese reluată. Şi armata indiană demarase programe proprii de creştere şi dresură a mamiferelor marine. Se părea că şi în Orientul Apropiat se începuseră cercetările.

Până la urmă, Vanderbilt avea dreptate?

Anawak era convins că în străfundurile internetului puteau fi găsite date pe care degeaba le-ai fi căutat pe pagina armatei SUA. Nu era prima dată când auzea de experimente militare menite să supună delfinii şi balenele unui control total. În cadrul acestor experimente, nu era vorba atât despre dresura clasică, cât despre cercetarea neuronală, iniţiată pe vremuri de John Lilly. Peste tot, armata arăta un interes deosebit pentru sonarul delfinilor, superior oricărui sistem inventat de om şi al cărui mod de funcţionare încă nu fusese înţeles. Existau

numeroase indicii că în trecutul apropiat avuseseră loc experimente care întreceau cu mult tot ce se recunoștea în mod oficial.

Acolo era răspunsul la întrebarea ce se întâmplase cu balenele.

Însă world wide web tăcea.

Tăcea cu încăpățânare, întrerupt de căderi și greșeli de conectare. Tăcu timp de trei ore, până când Anawak aproape că renunță. Îl usturau ochii. Nu mai avea chef și nici putere de concentrare, astfel că era cât pe-aci să treacă cu vederea scurtul anunț din *Earth Island Journal* care apăru pe ecran.

Marina SUA, răspunzătoare pentru delfinii morți?

Revista era editată de Earth Island Institute, o organizație ecologistă care lupta pentru găsirea unor metode noi în protejarea naturii și se ocupa de diferite proiecte. Oamenii de la Earth Island erau prezenți la discuțiile despre climă și dezvăluiau scandaluri despre mediul înconjurător. O mare parte a muncii lor era dedicată vieții din ocean și în special ocrotirii balenelor.

Scurtul articol se referea la un eveniment de la începutul anilor 1990, când pe plaja mediteraneană franceză au eșuat 16 delfini morți. Toate cadavrele prezentau răni misterioase, identice. O gaură curat decupată de mărimea unui pumn, dispusă pe partea din spate a cefei, sub care se putea vedea osul gol al craniului. Nimeni nu își putuse explica pe atunci ce era cu rănile misterioase, însă fără îndoială că acestea provocaseră moartea animalelor. Incidentul avusese loc în timpul primei crize din Golf, când formațiuni mari de flote traversaseră Mediterana, iar Earth Island făcuse legătura cu experimentele secrete ale marinei americane, despre care se presupunea că trebuiau să aibă loc în perioada aceea. Probabil că nu avuseseră succesul scontat, astfel încât în cele din urmă se văzuseră obligați să mușamalizeze totul.

Ceva trebuie să fi ieșit îngrozitor de prost, scria ziarul.

Anawak imprimă textul și încercă să mai găsească și alte articole care tratau incidentul. Era atât de afundat în munca lui, încât cu greu auzi cum cineva deschide ușa. Abia când în jurul lui se întunecă își ridică ochii și văzu un piept gol și păros care ieșea de sub geaca de piele descheiată.

Își lăsă capul pe spate. Era inevitabil, din pricina înălțimii celui din fața lui.

– Ai vrut să vorbești cu mine, spuse Greywolf.

Chestia de piele cu care era îmbrăcat era unsuroasă și uzată, ca de obicei. Părul lung și-l legase într-o coadă lucioasă. Avea ochi și dinți strălucitori. Anawak nu îl văzuse de câteva zile și dintr-odată îl privi cu alți ochi. Simți puterea uriașului, farmecul și șarmul lui natural. Nu era de mirare că Delaware se lăsase sedusă de atâta masculinitate adunată la un loc. Probabil că Greywolf nici măcar nu încercase să o cucerească.

– Credeam că ești undeva prin Ucluelet, spuse el.

– Am și fost. Greywolf își trase un scaun și se așeză, încât acesta se auzi pârâind. Licia spunea că ai nevoie de mine.

– Că am nevoie? întrebă Anawak zâmbind. I-am spus că m-aș bucura să te văd.

– Ceea ce în traducere înseamnă că ai nevoie de mine. Așa că am venit.

– Și cum îți mai merge?

– Mi-ar merge mai bine dacă ai avea ceva de băut.

Anawak se duse la frigider, scoase la iveală bere și Cola și le puse pe tejghea. Greywolf bău jumătate de cutie de bere dintr-o sorbitură și se șterse la gură.

– Făceai ceva și te-am deranjat? întrebă Anawak.

– Nu-ți bate capul. Am fost la pescuit cu câțiva bogătași din Beverly Hills. În ceea ce privește idioțenia voastră de *whale watching*, afacerea tocmai trece în ograda mea. Nimeni nu pleacă de la premisa că barca i-ar putea fi atacată de un păstrăv, așa că m-am reprofilat și ofer tururi pescărești pe lacurile și râurile preaiubitei noastre insule.

– Văd că poziția ta față de *whale watching* nu prea s-a schimbat.

– Nu, de ce să se schimbe? Dar vă las în pace.

– O, mulțumesc, spuse Anawak sarcastic. Dar se nimerește bine. Mă refer la lupta ta neobosită pentru natura cea chinuită. Mai povestește-mi o dată ce făceai în armată.

Greywolf îl privi consternat.

– Păi, știi ce făceam.

– Mai spune-mi o dată.

– Eram antrenor. Antrenam delfini pentru intervenții tactice.

– Unde? La San Diego?

– Da, și acolo.

– Și ai fost lăsat la vatră din cauza unei afecțiuni a mușchiului cardiac sau așa ceva, nu? Cu toate onorurile.

– Întocmai, spuse Greywolf între două înghițituri.

– Nu e adevărat, Jack. Nu ai fost concediat. Ai plecat tu singur.

Greywolf luă cutia de la gură și o lăsă aproape grijuliu pe tejghea.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

– Pentru că așa scrie în actele de la Space and Naval Warfare System Center San Diego, răspunse Anawak. Începu să se plimbe încet prin încăpere. Doar ca să vezi că știu despre ce vorbesc: SSC San Diego este urmașa organizației Navy Command, Control and Ocean Systems Center care își avea sediul tot la San Diego, Point Loma. Finanțarea era efectuată printr-o organizație din care s-a format US Navy's Marine Mammal System de azi. Fiecare din aceste instituții apare într-un fel sau altul atunci când citești povestea mamiferelor marine, și, neoficial, fiecare este pusă în legătură cu o serie de experimente dubioase care, teoretic, nu au avut loc niciodată. Anawak se opri un moment. După care se hotărî să blufeze. Experimente care au avut loc la Point Loma, unde ai fost tu.

Greywolf urmărea mișcarea lui Anawak prin sală cu o privire gânditoare.

– Pentru ce îmi povestești aiurelile astea?

– În momentul acesta, la San Diego se cercetează obiceiurile de vânare și comunicare, capacitatea de dresaj, posibilitățile de îmblânzire și așa mai departe. Ceea ce interesează și mai mult armata este creierul mamiferelor. Interesul ăsta se regăsește și în anii 1960. Problema aceasta pare să fi cunoscut un reviriment în timpul războiului din Golf. Pe atunci lucrai deja de câțiva ani acolo. Când ai părăsit marina aveai gradul de locotenent și răspundeai de cele două grupuri de delfini MK6 și MK7, două din patru grupuri.

Greywolf se încruntă.

– Ei și? Voi nu aveți alte griji acolo? Situația din Europa, de exemplu?

– Următorul pas în cariera ta te-ar fi făcut șeful întregului program, continuă Anawak. În schimb, tu ai renunțat la tot.

– Nu am renunțat la nimic. Ei m-au dat afară.

Anawak clătină din cap.

– Jack, eu mă bucur de câteva privilegii deosebite. Le datorez accesul la o serie de date a căror corectitudine nu poate fi pusă la îndoială. Ai plecat de bunăvoie de acolo și aș vrea să știu de ce.

Luă foaia cu articolul de pe tejghea și i-l întinse lui Greywolf, care aruncă o privire peste ea și o puse deoparte.

O vreme tăcură amândoi.

– Jack, spuse Anawak încet. Ai avut dreptate. E adevărat că mă bucur să te văd, dar am nevoie și de ajutorul tău.

Greywolf privea în jos fără să zică nimic.

– Ce s-a întâmplat atunci? De ce ai plecat?

Uriașul tăcea îngândurat. Apoi se ridică și își încrucișă mâinile la ceafă.

– *De ce* te interesează asta?

– Pentru că ne-ar ajuta să înțelegem ce s-a întâmplat cu balenele noastre.

– Nu sunt balenele voastre. Și nu sunt delfinii voștri. Nimic nu e al vostru. Vrei să știi ce se întâmplă? Ripostează, Anawak. Primim ceea ce meritam de mult. Nu se mai joacă. Le-am privit ca pe proprietatea noastră, le-am făcut rău, ne-am bătut joc de ele, ne-am holbat cât am putut. Pur și simplu, s-au săturat de noi.

– Tu chiar crezi că fac asta din proprie voință?

Greywolf vru să spună ceva, apoi scutură din cap.

– Pe mine nu mă mai interesează de ce fac ele una sau alta. Nu vreau să știu, Leon, tot ce vor ele e să fie lăsate în pace.

– Jack, spuse Anawak încet, sunt constrânse.

– Aiurea. Cine ar putea să...

– Sunt constrânse! Avem dovada. Nici nu aș avea voie să îți spun asta, dar am nevoie de informații. Vrei să le scutești de suferință, atunci fă-o. Momentan suferă mai mult decât îți poți tu imagina...

– Decât îmi pot imagina eu? sări Greywolf. Ce știi tu? Nu știi absolut nimic!

– Atunci explică-mi tu.

– Am... Uriaşul păru să se lupte cu sine însuşi. Scrâşnea din dinţi. Strânse pumnii. Apoi se petrecu o schimbare cu el. Corpul i se relaxă, lipsit parcă de vlagă. Vino cu mine, îi spuse. Mergem să ne plimbăm.

Merseră o vreme în tăcere. Ajunşi la marginea localităţii, Greywolf alese o cărare care ducea spre apă, pe sub copaci. Din câţiva paşi ajunseră la povârniş. O punte mică şi instabilă ducea spre frumuseţea sălbatică a golfului. Greywolf o luă de-a lungul scândurilor înclinate de vreme şi se aşeză la marginea punţii. Anawak îl urmă. Din Tofino nu se zăreau din spatele limbii de pământ decât debarcaderul de la Davies şi câteva case pe piloni, în partea dreaptă. Stătură o vreme privind munţii, care străluceau în lumina după-amiezii târzii.

– Datele tale nu sunt chiar complete, spuse Greywolf în cele din urmă. Oficial sunt patru grupuri, de la MK4 până la 7, însă există şi un al cincilea, nume de cod MK0. Marina preferă denumirea de sistem, nu de grup. Fiecărui sistem îi revin anumite sarcini. E adevărat, se controlează totul de la San Diego, însă majoritatea timpului eram la Colorado în California, unde erau antrenate multe dintre animale. Armata le ţine în mediul lor natural de viaţă, în golfuri şi porturi. Acolo le merge bine! Sunt hrănite constant şi se bucură de o excelentă îngrijire medicală, mai mult decât îşi permit mulţi oameni.

– Şi tu răspundeai de grupul... sistemul al cincelea?

– Nu ştii despre ce vorbeşti. MK0 era altfel. Un sistem cuprinde de obicei patru până la opt animale cu sarcini precis determinate. MK4, de exemplu, are sarcina să găsească mine ancorate pe fundul oceanului şi să le marcheze. Sunt numai delfini. Sunt antrenaţi şi să anunţe încercările de sabotare a vapoarelor. MK5 este un grup de lei de mare, MK6 şi MK7 căutau şi ele mine, sunt folosite însă cu precădere împotriva scafandrilor cu intenţii duşmănoase.

– Atacă scafandri?

– Nu. Îl împing pe intrus cu botul, fixând de costumul lui un şnur înfăşurat, al cărui capăt este prevăzut cu un flotor. Flotorul este ataşat la o lumină stroboscopică şi ne divulgă poziţia scafandrului. De restul ne ocupăm noi. La fel se întâmplă şi cu minele. Animalele anunţă că au găsit ceva. Uneori se scufundă cu un magnet pe care îl plasează pe mină, iar de magnet e legată o frânghie pe care ne-o aduc nouă. Dacă mina nu e ancorată prea adânc, e suficient să tragem de sfoară şi gata. Balenele-sabie şi beluga îţi aduc torpile de până la un kilometru adâncime, e remarcabil. Trebuie să te gândeşti că, pentru om, căutarea minelor este o ocupaţie mortală. Şi asta nu pentru că ţi-ar putea exploda în faţă, ci pentru că aproape totdeauna trebuie să cauţi în apropierea ţărmului şi în special acolo unde se trage. Eşti ţintit de la mal.

– Şi minele nu omoară animalele?

– Oficial, nici un animal nu a murit în modul ăsta. Adevărul e că sunt câteva excepţii, însă în limite tolerabile. În orice caz, despre MK0 la început doar am auzit şi credeam că sunt poveşti de adormit copiii. Nu este un sistem adevărat, ci doar numele de cod pentru o serie

întreagă de programe și experimente desfășurate în locuri diferite de fiecare dată cu alte animale. Animalele din MK0 nici nu intră în contact cu celelalte, însă câteodată sunt recrutate pentru MK0 animale din sistemele obișnuite, care dispar apoi pentru totdeauna. Greywolf făcu o pauză. Am fost un bun antrenor. MK6 a fost primul meu sistem. Am luat parte la fiecare manevră mai mare. În 1990, am preluat MK7 și toți m-au bătut pe umăr. Mă lăudau de zor și în final unul s-a gândit că poate ar trebui să aflu mai multe.

– Despre MK0.

– Știam, bineînțeles, că delfinii avuseseră primul succes în marină la începutul anilor 1970 în Vietnam, unde apărau porturile din golful Cam-Ranh, împiedicând sabotajele subacvatice ale Vietcongului. Asta e prima chestie pe care ți-o povestesc la MMS și sunt teribil de mândri de ea. Ce nu ți se spune sunt circumstanțele în care s-a întâmplat acest lucru. Nu suflă vreo vorbă nici despre Swimmer Nullification Program. Care funcționează puțin altfel. Animalele sunt dresate să smulgă masca și labele de înot de pe scafandrii părții adverse și să le scoată tuburile de aer. Lucru destul de brutal, dar în Vietnam mai purtau pe bot și pe înotătoare cuțite ca niște stilete, iar unii aveau pe spate harpoane. Nu mai erai atacat de un delfin, ci de o mașină de ucis. Și chiar și asta pare inofensiv pe lângă trucul la care a recurs marina, fixând pe botul animalelor injecții subcutanate cu care trebuiau să înțepe scafandrii, ceea ce au și făcut de zor. Problema cu care se confrunta scafandrul vizat era aceea că seringa băga în corpul lui o încărcătură de 3 000 psi bioxid de carbon, deci gaz carbonic. Gazul se răspândește în câteva secunde. Victima explodează. E făcută bucățele. Peste patruzeci de oameni ai Vietcongului au fost omorâți astfel de animalele noastre și din greșeală și doi americani, dar ceva pierderi se înregistrează totdeauna.

Anawak simți cum i se strânge stomacul.

– Ceva asemănător s-a întâmplat la sfârșitul anilor 1980 în Bahrain, continuă Greywolf. Atunci am fost pentru prima dată pe front. Sistemul meu se achita cuminte de sarcini, iar eu nu aveam habar de MK0. Nu știam nici că parașutau animalele în zonele inaccesibile, uneori de la trei kilometri înălțime, tratament căruia nu toate îi supraviețuiau. Pe altele le aruncau fără parașută din elicoptere, însă de la douăzeci de metri deasupra mării. Altele erau trimise să fixeze minele pe carena vapoarelor și submarinelor dușmane. Uneori așteptau să se apropie animalul destul de mult de țintă și aprindeau minele cu telecomanda. Acțiuni kamikaze. Am aflat puțin mai târziu. Greywolf rămase tăcut. Ar fi trebuit să pun punct atunci, Leon, dar marina era casa mea. Eram fericit acolo. Nu știu dacă poți înțelege, dar așa era.

Anawak tăcu. Înțelegea mult prea bine.

– Așa că mă consolam cu ideea că fac parte dintre *băieții buni.* Însă comandamentul general a ajuns la concluzia că ar fi mai bine să mă implice pe viitor în programul MK0. *Băieții răi* considerau că mă pricep extraordinar de bine la animale. Greywolf scuipă. Și aici aveau dreptate, idioții dracului, și eu am fost un idiot pentru că am acceptat, în loc să le

dau una în bot. M-am amăgit singur că așa este la război. Oamenii cad în luptă, calcă pe mine, sunt împușcați sau arși, așa că ce atâta tevatură pentru câțiva delfini? Am ajuns deci la San Diego, unde tocmai lucrau la echiparea delfinilor-sabie cu focoase nucleare...

– Poftim?

– Te miri? Eu de mult nu mă mai mir de nimic. Există proiecte pentru trimiterea orcilor echipate cu așa ceva. Un focos din ăsta cântărește șapte tone, o orcă adult ți-l cară mile întregi, până în portul inamic. E aproape imposibil să oprești o balenă ucigașă nucleară. Nu știu cât de departe au ajuns, dar presupun că în ziua de azi nu mai e o problemă. Pe atunci erau în mijlocul experimentelor. În legătură cu asta, am fost martor la alt experiment. Marinei îi place să le arate ziariștilor imagini video cu delfini care pleacă cu o mină în bot și o readuc veseli, în loc să îl arunce în aer pe căpitanul submarinului rusesc, căruia îi era destinată. Acesta este argumentul pe care îl aduce marina americană, încercând să convingă pe toată lumea că asemenea comandouri ucigașe nu există. Se întâmplă într-adevăr așa ceva, dar extrem de rar. În cel mai rău caz, sare în aer o barcă cu trei oameni la bord. Marina poate trăi cu ideea asta. Până acum nu a împiedicat-o să facă asemenea încercări. Greywolf făcu o pauză. Dar este altceva când nu poți menține exact cursul unei balene nucleare. Dacă vine înapoi și mina este funcțională, ai încurcat-o. Marina poate trimite câte orci vrea, dar trebuie să fie sigură că balenelor nu le vin idei. Și cea mai bună cale de a evita ideile proaste este să nici nu le lași să se ivească.

– John Lilly, murmură Anawak.

– Cum?

– Un cercetător. A făcut experimente pe creierul delfinilor în anii 1960.

– Îmi aduc aminte că am auzit numele ăsta cândva, spuse Greywolf gânditor. În orice caz, la San Diego am fost martor cum i-au deschis capul unui delfin. Era în 1989. I-au făcut găuri mici în cutia craniană cu dalta și ciocanul. Animalele erau perfect conștiente și trebuiau să fie ținute de mai mulți bărbați puternici, pentru că încercau tot timpul să sară de pe masă. Mi s-a explicat că nu fac asta din cauza durerilor, ci pentru că le calcă pe nervi ciocănitul. Cică procedura ar fi părut mai dureroasă decât era de fapt. Prin găuri au introdus apoi electrozi pentru a stimula creierul prin impulsuri electrice.

– Da, este vorba de John Lilly, strigă Anawak surescitat. A încercat să realizeze o hartă a creierului.

– Marina și-a făcut hărțile, crede-mă, spuse Greywolf cu amărăciune. Mie mi se făcuse rău, dar mi-am ținut gura. Mi-au arătat un delfin care înota într-un bazin și care avea la ceafă o chestie ca un harnașament. Instalația purta electrozii prin cutia craniană. Reușiseră să dirijeze animalul prin semnale electrice. Era uimitor, trebuia să recunosc. Puteau face delfinul să înoate spre stânga sau spre dreapta, să facă salturi, să dezvolte agresiune și să atace scafandri, îi puteau declanșa mecanismul de retragere și îi puteau induce un fel de stare de liniște. Nu conta dacă animalul ar fi făcut toate astea din proprie voință sau nu. Delfinul ăsta nu mai avea voință proprie. Funcționa

ca o mașină telecomandată, ca o jucărie. Ei bine, toți erau entuziasmați. Totul părea să devină un mare succes. În 1991, porneam spre Golf și am luat cu noi două duzini de astfel de delfini telecomandați, în timp ce în San Diego lucrau în paralel la balenele nucleare. Eu eram tot cu ei, îmi țineam în continuare gura, pe care de obicei o am atât de mare, și mă autoamăgeam că nu ar fi fost proiectul meu. Delfinii mei căutau mine, erau bine hrăniți și mângâiați. Mă presau să devin activ în MKO și am reușit cumva să obțin timp de gândire. Timpul de gândire nu e deosebit de îndrăgit în armată, pentru că asta presupune să gândești! Dar bine, au acceptat. Am trecut de strâmtoarea Gibraltar și efectuam teste în largul mării. La început, totul a decurs conform planului. Apoi au apărut primele probleme. În laboratoarele și acvariile din San Diego acționarea prin telecomandă funcționase perfect, însă în largul mării animalele erau supuse altor stimuli. Eșecurile s-au înmulțit. În mijlocul naturii pur și simplu nu mergea, cel puțin nu așa cum își imaginaseră inițiatorii proiectului, și animalele deveneau un risc. Nu puteam să le aducem înapoi în America și nimeni nu voia să le ia în Golf. Am ancorat în apropierea Franței. Există acolo un institut partener, în care experții francezi lucrează alături de noi la programul MKO. Francezii nu sunt cei mai buni prieteni ai noștri, dar știu o grămadă despre cercetarea marină, așa că ne-am aliat cu ei. Speram să primim câteva răspunsuri. Ne-a întâmpinat un bărbat pe nume René Guy Busnel, care mi-a fost prezentat drept șeful prestigiosului Laboratoire d'Acoustique Animale. El ne-a promis să se ocupe de problema noastră și ne-a invitat să vizităm institutul. Chiar în primul din aceste laboratoare prestigioase, ne-a prezentat un delfin prins într-o instalație de menghine, ciopârțit complet. Din spate îi ieșea un cuțit de lungimea brațului. N-am întrebat niciodată de ce au făcut una ca asta, dar am fost de față când asistenții laboratorului ne-au înmânat o felicitare a institutului pe care o semnaseră cu sângele delfinului, și toți râdeau în timpul ăsta.

Greywolf se opri. Din străfundul pieptului lui imens se auzi un sunet nedefinit, ceva ca un oftat resemnat.

– Busnel ne-a vorbit despre experimentele pe creier, ajungând la concluzia că nu funcționau chiar așa. Se pare că șefii proiectului trecuseră una-alta cu vederea sau estimaseră greșit, ce știu eu. Întorși la bord, am ținut consiliu de război și am hotărât să scăpăm de delfini. I-am lăsat pur și simplu să înoate în mare și, când au fost la câteva sute de metri de vapor, cineva a apăsat pe butonul unui aparat. Introduseseră amorse în harnașament pentru ca tehnica să nu cadă în mâinile dușmanului. Nu mult, doar atât cât era necesar pentru a arunca în aer harnașamentul și electrozii. Animalele au murit. După care am plecat mai departe.

Greywolf își mușcă buza de jos. Apoi îl privi pe Anawak.

– Ăștia sunt delfinii care au fost aduși de apă pe țărmul francez. Știrea ta din *Island Earth*. Acum știi.

– Și tu ai...

– Le-am spus că ajunge. Au încercat să mă convingă. Fără succes. Bineînțeles că nu le plăcea să figureze în actele lor că unul dintre cei mai buni antrenori de delfini pe care îi aveau își dă demisia din motive necunoscute. Pe un asemenea caz se năpustesc sute de scribi,

te sună de la televiziune, știi tu. S-au gândit și s-au răzgândit. În cele din urmă, ne-am hotărât să-mi dea o grămadă de bani, în schimb eu să mă las concediat pe motive medicale. Eu sunt scafandru luptător de fapt. De unde probleme la mușchiul cardiac! Nimeni nu îți pune întrebări tâmpite dacă ești eliberat din slujbă pe motive de inimă slabă. Și așa am putut ieși.

Anawak privea în largul golfului.

– Eu nu sunt om de știință ca tine, spuse Greywolf încet. Mă pricep puțin la delfini și știu să mă port cu ei, dar nu știu nimic despre neurologie și toată porcăria aia. Nu suport când cineva dovedește o curiozitate prea mare față de o balenă sau un delfin, asta-i tot, chiar dacă vrea să facă doar o poză. Nu suport asta și nu pot face nimic să mă schimb.

– Shoemaker crede și în ziua de azi că vrei să ne-o coci.

Greywolf scutură din cap.

– O vreme, am crezut că *whale watching* este în regulă, dar vezi că nu se poate. M-am dat singur afară. Am avut grijă să o faceți voi.

Anawak își sprijini bărbia în mâini.

Era frumos aici. Incredibil de frumos era golful cu munții, toată insula asta, aproape dureros de frumos.

– Jack, spuse după o vreme. Va trebui să te răzgândești. Se întâmplă iar. Nu se răzbună balenele tale. Nu ne plătesc polița. Sunt dirijate. Cineva își derulează propriul program cu ele. E mult mai rău decât orice ar fi făcut marina cu ei.

Greywolf nu răspunse. În cele din urmă părăsiră puntea și o luară în tăcere pe drumul de pădure înapoi spre Tofino. Greywolf se opri în fața la Davies Whaling Station.

– Cu puțin timp înainte de plecarea mea, am auzit că experimentele cu balenele nucleare ar fi făcut un salt decisiv înainte. În acel context a fost menționat un nume. Era în legătură cu neurologia și cu încă ceva ce numeau computer neuronal. Spuneau că, pentru a stăpâni animalele cu adevărat, trebuia să acționeze după ideile lui Kurzweil. Profesorul Kurzweil. M-am gândit să îți spun. Habar n-am dacă te ajută cu ceva.

Anawak se gândi.

– Ba da, răspunse. Cred că da.

Chateau Whistler, Canada

Dimineața devreme, Weaver bătu la ușa lui Johanson. După cum îi era obiceiul, apăsă pe clanță să intre, însă ușa era încuiată.

Îl văzuse întorcându-se de la Nanaimo. Johanson avusese de gând să îl întâlnească pe Bohrmann. Weaver coborî cu liftul în hol și îl găsi la bar, însoțit de neamț și de Stanley Frost. Erau aplecați peste diagrame și cufundați în discuții aprinse.

– Bună. Weaver se duse spre ei. Ați progresat?

– Ne-am împotmolit, spuse Bohrmann. Mai avem câteva necunoscute în ecuație.

– Eh, le dăm noi de cap și ălora, mârâi Frost. Dumnezeu nu dă cu zarul.

– Asta a spus Einstein, observă Johanson. Şi s-a înşelat.
– *Dumnezeu nu dă cu zarul!*
Weaver aşteptă o clipă. Apoi îl atinse pe Johanson pe umăr.
– Aş putea să... scuze că te întrerup, dar aş putea vorbi cu tine între patru ochi?
Johanson ezită.
– Chiar acum? Tocmai discutam scenariul lui Stan. Te trec fiori de groază.
– Îmi pare rău.
– De ce nu stai cu noi?
– Nu poţi lipsi nici câteva minute? Nu durează mult. Weaver le zâmbi celor de faţă. După aceea vin şi eu, ascult toate simulările şi promit să vă enervez cu comentariile mele deştepte.
– Ce imagine grozavă, râse Frost.
– Şi unde mergem? întrebă Johanson când părăsiră masa.
– Indiferent. În sală.
– E ceva important?
– Puţin spus important!
– Bine.
Ieşiră afară. Soarele era jos pe cer. Apunând, scălda în lumină roşie castelul şi vârfurile ninse ale munţilor. Elicopterele din faţa hotelului arătau ca nişte insecte uriaşe în repaus. O luară spre Whistler Village. Lui Weaver i se păru deodată penibilă întreaga situaţie. Ceilalţi vor crede că ea şi Johanson au secrete faţă de ei, când de fapt ea voia doar să audă părerea lui. Îl lăsa pe el să hotărască momentul când avea să-şi prezinte teoria în faţa statului-major, iar asta însemna şi să îl informeze în prealabil.
– Cum a fost în Nanaimo? îl întrebă.
– De groază.
– Se spune că Long Island ar fi fost invadată de raci ucigaşi.
– Raci cu alge ucigaşe, spuse Johanson. Asemănătoare celor din Europa, dar mult mai otrăvitoare.
– Sună ca un nou val de atac.
– Da. Oliviera, Fenwick şi Rubin s-au apucat să facă analizele. Johanson îşi drese vocea. Toată stima pentru interesul arătat, dar parcă tu voiai să-mi spui *mie* ceva.
– Mi-am petrecut toată ziua studiind datele de pe sateliţi. Apoi am comparat evaluările radarului cu înregistrările multispectrale. Aş fi vrut să consult şi datele de pe drifterele autonome ale lui Bauer, dar nu mai furnizează date. Dar a fost de ajuns şi atât. Ştii că nivelul mării se ridică în zonele marginale ale marilor vârtejuri oceanice?
– Am auzit despre asta.
– O asemenea zonă este Golfstreamul. Bauer a bănuit că se întâmplă ceva în regiunea aceea. Nu a mai găsit canalele nord-atlantice, pe care curge apa în jos, şi a dedus că există ceva ce deranjează comportamentul marilor curenţi, dar nu era foarte sigur.
– Şi?
Weaver se opri şi îl privi.

– Am calculat, am comparat, am privit, am calculat, am calculat, m-am îndoit, am privit, am calculat. Ridicătura produsă de Golfstream a dispărut.

Johanson se încruntă.

– Vrei să spui că...

– Vârtejul nu se mai învârte ca pe vremuri şi, dacă studiezi cu atenţie înregistrările spectrale, vei observa că în aceeaşi măsură a scăzut şi temperatura. Nu e nici o îndoială, Sigur. Ne aşteaptă o nouă eră glaciară. Golfstreamul nu mai curge. Ceva l-a oprit.

Consiliul de securitate

– Asta e o porcărie fără margini! Şi cineva va plăti pentru ea!

Preşedintele voia să vadă sânge.

Ajunsese la Offutt Air Force Base şi primul lucru fusese să convoace pe un canal sigur o videoconferinţă cu consiliul naţional de securitate. Washingtonul, Offutt şi Chateau-ul erau conectate. În sala de la Casa Albă se aflau vicepreşedintele, ministrul Apărării şi adjunctul său, doamna secretar de Stat, consilierul preşedintelui pe probleme de securitate, directorul FBI şi preşedintele statelor-majore unit. În centrala pentru lupta împotriva terorismului aflată adânc în interiorul lipsit de ferestre al cartierului general al CIA de pe Potomac se aflau directorul serviciului, directorul adjunct pentru probleme operative şi directorul de la Centrul împotriva terorismului şi şeful intervenţiilor speciale. Comandantul general, şi anume general Judith Li, împreună cu directorul adjunct de la CIA, Jack Vanderbilt, completau cercul. Se aflau în provizoria *War Room* din Chateau în faţa unei serii de monitoare pe care se vedeau ceilalţi participanţi la şedinţă. Cei mai mulţi abordaseră o expresie de hotărâre sălbatică, alţii păreau mai degrabă derutaţi.

Preşedintele nu se ostenea să-şi ascundă furia. În aceeaşi după-amiază, vicele său îi prezentase propunerea să le încredinţeze şefilor statului-major conducerea unui cabinet de criză, însă el insistase să conducă personal şedinţele plenare ale consiliului siguranţei naţionale. În nici un caz nu voia să lase din mână puterea de decizie.

Astfel acţiona chiar în sensul dorit de Li.

Li nu era cea mai importantă voce în ierarhia consilierilor. Cel mai înalt rang militar îl avea preşedintele şefilor statelor-majore unite. El era consilierul militar principal al preşedintelui, şi avea la rândul lui un adjunct. Fiecare idiot avea un adjunct. Li ştia însă că preşedintele asculta de ea, ceea ce o umplea de mândrie. În fiecare secundă îi era prezentă în minte viziunea viitoarei ei cariere, chiar şi acum când urmărea şedinţa cu maximă concentrare. Din general comandant va ajunge preşedinta şefilor statelor-majore unite. Actualul preşedinte nu mai avea mult până să-şi dea demisia, iar despre adjunctul lui ştia toată lumea că e un mototol. După aceea, Li putea fi o vreme Secretar de Stat sau ceva în Ministerul Apărării, iar în final ar candida la preşedinţie. Dacă acum îşi făcea treaba bine, şi asta însemna în interesul

Statelor Unite, alegerea îi era ca și asigurată. Lumea se afla în fața prăpastiei, iar Li în fața ascensiunii ei.

– Ne aflăm în fața unui dușman fără chip, spunea președintele. Câțiva dintre cei prezenți aici sunt de părere că ar trebui să ne adresăm acelei părți a omenirii dinspre care pare a proveni amenințarea. Alții se îndoiesc că ar fi vorba de altceva decât de o alăturare tragică a unor procese naturale. În ceea ce mă privește, nu-mi doresc discursuri lungi, ci vreau consens, ca să putem trece la acțiune. Vreau să văd planuri, vreau să știu cât costă și cât va dura. Președintele strânse din ochi. Gradul lui de furie și de hotărâre putea fi citit totdeauna în frecvența cu care strângea din ochi. Eu personal nu cred poveștile cu natura care a luat-o razna. Suntem în război. Asta este părerea mea. America este în război, deci ce facem?

Președintele șefilor statelor-majore unite spuse că ar trebui să iasă din defensivă și să înceapă atacul. Suna foarte hotărât. Ministrul Apărării îl privi încruntat.

– *Pe cine* vreți să atacați?

– *Există* cineva pe care îl vom ataca, spuse președintele statelor-majore hotărât. Rămâne să stabilim cine.

Vicepreședintele dădu de înțeles că, după părerea lui, grupările izolate ale momentului nu erau capabile de ofensive teroriste de asemenea calibru.

– Dacă este vorba de un atac, atunci ne atacă o țară, spuse el. Sau o regiune politică. Poate chiar mai multe state, cine știe. Jack Vanderbilt este primul care a formulat ipoteza, iar eu o consider perfect plauzibilă. Părerea mea este să ne îndreptăm atenția asupra celor care sunt capabili să facă așa ceva.

– Ar fi câțiva capabili, spuse directorul CIA.

Președintele încuviință. Înaintea intrării sale în funcție, directorul îi ținuse o prelegere lungă despre *the good, the bad and the ugly*[1] din CIA, și de atunci vedea lumea populată de criminali fără Dumnezeu, care puneau la cale distrugerea Statelor Unite ale Americii. Nu se înșela complet în aceste convingeri.

– Întrebarea este dacă trebuie să căutăm în rândul dușmanilor noștri clasici, observă el totuși. Este atacată toată lumea liberă, nu doar America.

– Lumea liberă? spumegă ministrul Apărării. Asta suntem *noi!* Europa este o parte a Americii libere. Libertatea Japoniei este libertatea Americii. Canada, Australia... Dacă America nu este liberă, atunci nu sunt nici ele. Avea în fața lui o foaie de hârtie și bătu cu palma pe ea. Conținea notițele pe care și le făcuse în cursul zilei. Era de părere că nici o situație nu era atât de complicată încât să nu încapă pe o foaie de hârtie. Doar ca să ne amintim, spuse. Arme biologice are Israelul și avem noi, ăștia sunt cei buni. Apoi Africa de Sud, China, Rusia, India, care sunt cei urâți. Apoi Coreea de Nord, Iranul, Irakul, Siria, Libia,

[1] Aluzie la „Cel bun, cel rău și cel urât", film cu Clint Eastwood. (n.red.)

Egipt, Pakistan, Kasahstan şi Sudan. Ăştia sunt cei răi. Şi chestia asta este un atac biologic. Asta e rău.

– Şi componentele chimice ar putea juca un rol, nu? spuse ministrul adjunct al Apărării.

– Încetişor. Directorul CIA ridică mâna. Să plecăm de la premisa că acţiuni asemenea celei pe care o trăim acum presupun o grămadă de bani şi un deranj al naibii de mare. Armele chimice sunt simple şi uşor de fabricat, însă cele biologice presupun nişte resurse enorme. Şi nici noi nu suntem orbi. Pakistanul şi India colaborează cu noi. Am şcolit peste o sută de agenţi pakistanezi pentru operaţiuni secrete. În Afganistan şi India câteva duzini de agenţi lucrează pentru CIA, unii dintre ei având contacte excelente. Puteţi uita de toată zona aia. În Sudan avem trupe paramilitare care colaborează cu opozanţii de la faţa locului, iar în Africa de Sud oameni de-ai noştri fac parte din guvern. Nicăieri în aceste locuri nu s-a observat că s-ar pregăti ceva de anvergură. Trebuie deci să vedem unde s-au adunat în ultimul timp sume mari de bani şi unde s-a observat o activitate mai intensă. Sarcina noastră este să limităm câmpul de căutare, nu să enumerăm toţi ticăloşii de pe lumea asta.

– Aici doresc să menţionez, spuse directorul FBI, că nu curg bani nicăieri.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Vă este cunoscut faptul că dispoziţiile de supraveghere a surselor de finanţare a terorismului ne permit să ne formăm o părere avizată. Trezoreria are o idee destul de exactă asupra locului în care se transferă sume mai mari. Ar fi trebuit să observăm ceva.

– Şi? întrebă Vanderbilt.

– Nici un indiciu. Nici în Africa, Asia sau Orientul Apropiat. Nimic nu indică faptul că ar fi implicată vreo ţară.

Vanderbilt îşi drese vocea.

– Doar nu ne vâră chestiile astea sub nas, spuse el. Nu apare nici în *Washington Post.*

– Vă spun încă o dată, nu avem nici un...

– Regret că trebuie să deziluzionez pe cineva, îl întrerupse Vanderbilt. Dar credeţi în mod serios că cineva capabil să distrugă Marea Nordului şi să otrăvească New Yorkul le va prezenta oamenilor noştri gentuţa lui cu bani?

Ochii preşedintelui se îngustară, devenind cât două fante.

– Lumea se schimbă, spuse el. Într-o asemenea lume am pretenţia să putem privi în orice gentuţă cu bani. Putem alege, dacă dobitocii ăia sunt atât de isteţi sau dacă noi suntem atât de tâmpiţi. Ştiu că unii dintre ei sunt al naibii de isteţi, dar asta înseamnă că sarcina noastră este să fim şi mai isteţi decât ei. Şi asta începând de azi. Îl privi pe directorul luptei împotriva terorismului. Aşadar, cât de isteţi suntem?

Directorul ridică din umeri.

– Ultima informaţie pe care am primit-o este avertismentul indienilor faţă de jihadul pakistanez care voia să arunce în aer Casa Albă. Îi cunoaştem deja pe indivizi. Nu există nici un pericol. Ştiam deja

dinainte și urmăriserăm diferitele tranzacții financiare. Global Response Center adună zilnic munți de informații despre terorismul internațional. Este adevărat, *Mister President*. Nu se întâmplă nimic fără să aflăm noi.

– Și pe moment e liniște?

– Liniște nu e niciodată. Însă ceea ce se întâmplă acum se pare că nu a fost pregătit sau finanțat dinainte. Ceea ce nu trebuie să însemne nimic, recunosc.

Privirea președintelui adăstă câteva secunde asupra vorbitorului și trecu mai departe spre directorul pentru probleme operative.

– Mă aștept la eforturi mai mari din partea oamenilor dumneavoastră, spuse președintele cu asprime. Indiferent pe ce avanposturi și în ce puncte se vântură. Cetățenii americani nu vor avea de suferit pentru că cineva de aici nu și-a făcut temele.

– Bineînțeles, Sir.

– Vă mai amintesc o dată că suntem *atacați*. Suntem în război! Vreau să știu cu cine!

– Priviți spre Orientul Apropiat, strigă Vanderbilt pierzându-și răbdarea.

– Asta și facem, răspunse Li de lângă el.

Grăsanul oftă fără să o privească. Știa că Li era de altă părere.

– Bineînțeles că te poți pocni singur în față ca să lași impresia că ai fost bătut, spuse Li. Dar este oare credibil? Dacă pornim de la anumite interese vitale ale țărilor care nu sunt bine intenționate față de noi, ar fi o idioțenie să presupunem că și-ar face singure rău. Dacă au pus ochii pe noi, atunci bineînțeles că are sens să provoace teroare în altă parte a lumii pentru a ne distrage atenția de la faptul că este o acțiune îndreptată împotriva Statelor Unite. Dar nu așa.

– În privința asta noi suntem de altă părere, spuse directorul CIA.

– Știu. Asta este părerea mea: nu noi suntem ținta principală. S-au întâmplat prea multe, au loc lucruri îngrozitoare. Cine s-ar deranja în felul acesta? Să controlezi mii de animale și să crești milioane de organisme noi, să provoci un tsunami în Marea Nordului, să sabotezi pescuitul, să otrăvești Australia și America de Sud cu meduze, să distrugi vapoare? Nu ar obține nimeni vreun avantaj economic sau politic. Însă toate acestea se întâmplă, indiferent dacă lui Jack îi convine sau nu, *și* în Orientul Apropiat. Trebuie să acceptăm ideea asta, iar eu refuz să pun totul pe seama arabilor.

– *Câteva* cargoboturi au fost scufundate, mârâi Vanderbilt. În Orientul Apropiat.

– Mai mult decât câteva.

– Poate avem de-a face cu un megaloman? propuse doamna secretar de Stat. Cu un infractor?

– Asta mai degrabă, spuse Li. O astfel de persoană ar putea mișca sume imense sub paravanul bunăstării și ar putea folosi toate mijloacele tehnologice. Cred că trebuie să căutăm mai mult în direcția aceasta. Cineva inventează ceva. Așa că noi inventăm ceva împotriva lui. Cineva ne trimite viermi pe cap. Găsim ceva împotriva acestor

viermi. Cineva crește raci ucigași, alge și substanțe otrăvitoare. Noi luăm măsuri împotriva lor.

– Ce fel de măsuri ați luat împotriva lor? întrebă doamna secretar de Stat.

– Am... începu să spună ministrul Apărării.

– Am închis New Yorkul, îl întrerupse Li, căreia nu-i plăcea ca altcineva să vorbească în numele ei. Și grație supravegherii cu avioane teleghidate tocmai am aflat că trebuie luate în serios avertizările despre racii din apropierea Washingtonului. Vom pune și Washingtonul în carantină. Personalul Casei Albe ar trebui, așadar, să urmeze exemplul președintelui și să aleagă alt loc pentru perioada crizei. Am postat unități dotate cu aruncătoare de flăcări în jurul tuturor orașelor de pe țărm. În plus, încercăm să găsim antidoturi chimice.

– Cum stăm cu submarinele, roboții submarini etc.? se interesă directorul CIA.

– Nu stăm nicicum. De curând, tot ce trimitem în mare a început să dispară fără urmă. N-avem nici o posibilitate de control acolo jos. Roboții ROV sunt conectați la lumea exterioară doar prin niște cabluri, și în ultimul timp îi tragem din apă făcuți bucăți, după ce camerele filmează o lumină albă. Despre dispariția aparatelor AUV nu se știe absolut nimic. Patru cercetători ruși curajoși s-au scufundat săptămâna trecută cu submarine MIR, la o mie de metri adâncime, au fost loviți de ceva și s-au dus la fund.

– Deci le lăsăm lor domeniul ăsta.

– Momentan, încercăm să curățăm cu năvoadele zonele năpădite de viermi. Se întind năvoade și lângă țărm, o măsură suplimentară pentru a împiedica invaziile precum cea de la Long Island.

– Mi se pare cam arhaic.

– Suntem atacați într-un mod arhaic. În plus, am început să încolțim balenele de lângă Vancouver Island cu sonarul. Le atacăm cu unde de pe Surtass LFA[1]. Ceva dirijează animalele, așa că intervenim și noi, până o să le explodeze capul de atâta gălăgie. Să vedem cine câștigă.

– Asta sună ca naiba, Li.

– Dacă aveți o idee mai bună, ne bucurăm s-o auzim.

Un moment nimeni nu spuse nimic.

– Supravegherea prin satelit ne ajută? întrebă președintele.

– Limitat. Armata e pregătită să depisteze tancurile camuflate sub crengi, dar există puține sisteme care pot distinge ceva de dimensiunea unui rac. Sigur, avem KH-2 și noua generație de sateliți Keyhole. Plus Lacrosse, iar europenii ne lasă să colaborăm la Topex/Poseidon și la lupa SAR, dar ei lucrează cu radarul. Problema este că nu putem recunoaște asemenea amănunte decât dacă ne concentrăm pe porțiuni mici. Atâta timp cât nu știm ce și unde iese din mare, riscăm să privim în cealaltă direcție. Li venise cu propunerea să folosim drone care să patruleze pe deasupra coastelor. Consider că este o propunere bună,

---

[1] Surveillance Towed Array Sensor System Low Frequency Active – Senzori de supraveghere activi pe frecvențe joase (n.red.)

însă nici dronele nu văd totul. Poate avem mai mult succes cu interpretarea știrilor interceptate. Facem tot ce este posibil cu SIGINT[1].

– Poate că asta e problema noastră, spuse președintele tărăgănat. Poate ar trebui să încercăm mai mult cu HUMINT[2].

Li își reprimă un zâmbet. HUMINT era una din expresiile favorite ale președintelui. În jargonul siguranței Statelor Unite, SIGINT însemna *Signals Intelligence.* Președintele, el însuși necizelat și mai degrabă neajutorat în ceea ce privea tehnica, era pătruns de spiritul de pionierat al strămoșilor fondatori. Îi plăcea grozav să se arate la înălțime. Cu toate că era comandantul armatei cu cel mai performant echipament tehnic din lume, lui personal i se părea mai grăitoare imaginea cercetașului care se furișează prin tufișuri decât sateliții.

– Puneți-vă capetele la contribuție, spuse el. Unora le place prea tare să se ascundă în spatele panoului de comandă sau a programelor de calculator. Vreau mai puțină programare și mai multă gândire.

Directorul CIA își împreună vârfurile degetelor.

– Ei bine, spuse el, poate că totuși nu ar trebui să acordăm atâta importanță teoriei cu Orientul Apropiat.

Li îl privi pe Vanderbilt. Adjunctul directorului CIA privea drept înaintea sa.

– Te-ai avântat puțin cam departe, Jack? spuse atât de încet, încât nu o auzi nimeni în afară de Vanderbilt.

– Ah, mai taci din gură.

Li se aplecă în față.

– Vreți să vorbim despre ceva pozitiv?

Președintele zâmbi.

– Tot ce e pozitiv nu poate decât să ne bucure, Jude.

– Ei bine, întotdeauna vine și vremea de după. La sfârșit contează doar cine a câștigat. În orice caz, atunci când povestea asta va fi luat sfârșit, lumea va arăta altfel. Până atunci vor fi destabilizate multe țări, inclusiv acelea a căror destabilizare servește intereselor noastre. Ne-am putea folosi de acest aspect. Vreau să spun că lumea se află într-o situație îngrozitoare, însă criza este doar cealaltă față a șansei. Dacă evenimentele actuale determină căderea unui regim care nu ne este pe plac, aceasta nu s-ar întâmpla din vina noastră, dar am putea ajuta ici și colo, iar ulterior am putea instala oamenii potriviți.

– Hm, făcu președintele.

Doamna secretar de Stat se gândi un moment și apoi spuse:

– Deci întrebarea care se pune nu e atât cine *duce* acest război, ci mai mult cine îl *câștigă.*

– Vreau să spun că lumea civilizată *trebuie* să lupte umăr la umăr împotriva dușmanului nevăzut, întări Li cele spuse. Împreună. Dacă mai continuă așa, alianțele vor privi oricum mai atent spre ONU. Deocamdată chestia asta este în regulă, orice altceva ar lansa un semnal nedorit. Nu trebuie să ne băgăm în față, ci să fim pregătiți. Să ne oferim

[1] SIGnals INTelligence – adunarea de informații prin interceptarea de semnale, fie prin radio, fie prin alte mijloace (n.red.)

[2] HUman INTelligence – adunarea de informații prin contacte interpersonale (n.red.)

drept colaboratori. Dar la sfârşit *să câştigăm noi.* Şi să piardă toţi cei care ne-au ameninţat în trecut şi au fost împotriva noastră. Cu cât influenţăm mai mult cursul evenimentelor actuale, cu atât mai clar vor fi distribuite mai târziu rolurile.

– Un punct de vedere clar, Jude, spuse preşedintele.

Unii dintre cei aflaţi în jurul mesei încuviinţară. La alţii se văzu o uşoară nervozitate. Li se lăsă pe spate. Spusese destul. Mai mult decât îi permitea poziţia, însă nu-şi ratase ţinta. Ofensase câteva persoane a căror sarcină ar fi fost să spună lucrurile astea. Neesenţial. Acum totul depindea de Offutt.

– Bine, spuse preşedintele. Cred că pentru moment putem lăsa în sertar o propunere de genul acesta, însă sertarul poate rămâne întredeschis. În nici un caz nu trebuie să lăsăm opiniei publice mondiale impresia că am fi interesaţi de preluarea conducerii. Cum progresează oamenii tăi de ştiinţă, Jude?

– Cum...?

– Consider că sunt cel mai mare capital al nostru.

– Când vom avea rezultate?

– Mâine se întrunesc cu toţii. L-am rechemat pe maiorul Peak, pentru a fi de faţă. Va coordona de aici situaţia de criză de la New York şi Washington.

– Va trebui să ţii un discurs către naţiune, spuse vicepreşedintele. E timpul să-ţi exprimi punctul de vedere.

– Da, este adevărat. Preşedintele lovi în masă. Echipa răspunzătoare cu comunicarea să-şi pună scribii la treabă. Vreau ceva sincer. Nu o lălăială liniştitoare, ceva care să insufle speranţă.

– Facem vreo referire la eventuali duşmani?

– Nu, vom trata problema ca pe o catastrofă naturală. Nu am ajuns până acolo, oamenii sunt destul de neliniştiţi. Trebuie să-i asigurăm că facem tot ce este omeneşte posibil pentru a-i proteja, că putem s-o facem şi că avem mijloacele şi posibilităţile s-o facem, că suntem pregătiţi pentru orice situaţie. America nu este doar ţara cu cea mai mare libertate, ci este şi cea mai sigură, indiferent ce iese din mare. Asta trebuie să ştie, indiferent ce se întâmplă! Şi vă mai recomand încă un lucru. Rugaţi-vă! Rugaţi-vă lui Dumnezeu. Asta este ţara Lui şi El ne va sprijini! Ne va da puterea să aranjăm totul în favoarea noastră!

New York, SUA

N-o să reuşim!

Salomon Peak nu se mai gândea decât la asta, în timp ce se urca în elicopter. Nu suntem pregătiţi. Nu avem nimic care să facă faţă acestei orori.

N-o să reuşim!

Elicopterul se ridică de pe Wall Street Heliport în noapte, trecu de-a curmezişul peste Soho, Greenwich Village şi Chelsea, îndreptându-se

spre nord. Orașul era puternic luminat, dar se vedea că nu este ceva în ordine. Multe străzi erau scăldate în lumină și nu mai domnea circulația intensă. De aici, de sus, adevărata amploare a haosului se dezvăluia privirii. New Yorkul era sub ocupația forțelor speciale ale AEM și a armatei. Permanent decolau și aterizau elicoptere. Și portul fusese închis. Pe East River mai circulau doar nave militare.

Și mureau tot mai mulți oameni.

Nu aveau nici o putere. Nu puteau face nimic. OEM publicase grămezi de reguli și de sfaturi privind modurile în care populația se putea proteja în cazul unei catastrofe, însă permanentele avertismente și exerciții publice păreau să nu fi ajutat la nimic. Lipseau canistrele cu apă potabilă care ar fi trebuit să stea pregătite în fiecare casă. Unde existau, oamenii tot se îmbolnăveau de la toxinele care ieșeau sub formă de gaze din canalizare sau din chiuvete, din toalete sau din mașinile de spălat vase. Tot ce ar fi putut face Peak era să-i scoată pe oamenii sănătoși din zona periculoasă în uriașe lagăre de carantină și să-i țină acolo. New Yorkul se transformase într-un teritoriu al morții. Școlile, bisericile și clădirile publice fuseseră transformate în spitale, centura din jurul orașului părea o uriașă închisoare.

Privi spre dreapta.

Tunelul încă mai ardea. Șoferul unei cisterne militare nu își pusese masca regulamentară și leșinase la volan. Făcea parte dintr-un convoi. Accidentul declanșase o reacție în lanț, în urma căreia săriseră în aer câteva duzini de vehicule. Momentan, în tunel domneau temperaturi ca în interiorul unui vulcan.

Peak își reproșa că nu putuse împiedica accidentul. Bineînțeles că într-un tunel pericolul de a te contamina era mult mai mare decât pe străzile orașului, unde toxinele se puteau dispersa. Dar cum putea să fie peste tot în același timp? Cum putea fi el de folos?

Dacă exista ceva ce Peak ura cu toată ființa lui era sentimentul neputinței.

Și acum începea și la Washington.

– Nu vom reuși, îi spusese lui Li la telefon.

– Trebuie să reușim, fusese singurul răspuns.

Zburau peste Hudson River, îndreptându-se spre Hackensack Airport, unde îl aștepta o mașină militară pentru a-l duce la Vancouver. Luminile din Manhattan rămaseră în urmă. Peak se întrebă ce va aduce după sine adunarea de a doua zi. Spera să apară măcar un medicament care să pună capăt ororii din New York, însă ceva îi spunea să nu-și facă mari speranțe. Era vocea lui interioară, care de obicei avea dreptate.

Capul îi pulsa în ritmul rotoarelor.

Peak se lăsă pe spate și închise ochii.

Chateau Whistler, Canada

Li era încântată. Bineînțeles că i-ar fi stat mai bine să arate zguduită de Armaghedonul care se anunța. Dar ziua decursese mult prea bine.

Vanderbilt trecuse în defensivă, iar președintele o asculta. După telefoane nesfârșite, își făcuse un status quo al sfârșitului lumii și aștepta plină de nerăbdare să i se facă legătura cu ministrul Apărării. Voia să discute despre intervenția vapoarelor care urmau să iasă în larg în ziua următoare pentru primul atac cu sonarul. Ministrul Apărării era într-o ședință. Li mai avea câteva minute și se apucă să cânte Schumann în culisele unui cer exorbitant, plin de stele.

Era ora 2.00 fără ceva. Telefonul sună. Li sări în picioare și stabili legătura. Se așteptase să fie Pentagonul și, un moment, fu surprinsă să audă altă voce.

– Doctor Johanson! Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Aveți timp?

– Când? Acum?

– Aș dori să vă vorbesc între patru ochi, generale.

– Este un moment nepotrivit. Trebuie să dau câteva telefoane. Într-o oră, să spunem?

– Nu sunteți curioasă?

– Ajutați-mă să mă lămuresc.

– Erați convinsă că am o teorie.

– A, întocmai! Li se gândi o secundă. Bine. Veniți.

Închise telefonul cu un zâmbet. Exact la așa ceva se așteptase din partea lui. Johanson acesta nu era genul care aștepta până în ultimul moment și era prea politicos ca să depășească termenul. Voia să hotărască *el* momentul, chiar și la miezul nopții.

Li apelă centrala telefonică.

– Amânați-mi convorbirea cu Pentagonul cu jumătate de oră. Se gândi scurt și se corectă: Nu, cu o oră.

Johanson va avea câte ceva de povestit.

Vancouver Island

În urma celor povestite de Greywolf, Anawak își pierduse pofta de mâncare. Cu toate că Shoemaker se întrecuse pe sine însuși, prăjise niște fripturi bune de premiat și crease o salată remarcabilă, cu crutoane și nuci. Mâncau toți trei pe verandă. Delaware evita să aducă vorba de noua ei relație și se dovedea a fi deosebit de comunicativă. Știa o grămadă de bancuri și își dădea osteneala să îl spună și pe cel mai tâmpit dintre ele ca de pe scenă. Chiar era haioasă.

Seara le apărea ca o oază într-o mare de necazuri.

În Europa Evului Mediu oamenii cântau și sărbătoreau când moartea neagră le dădea târcoale. Ei nu ajunseseră atât de departe, însă reușiră să vorbească timp de mai multe ore despre toate, făcând abstracție de tsunami, balene și alge ucigașe. Anawak era recunoscător pentru schimbare. Shoemaker depăna povești din zilele de la începuturile firmei Davies. Râdeau și pălăvrăgeau savurând seara plăcută, își întindeau picioarele și priveau apa neagră a golfului.

Anawak își luă rămas-bun pe la ora două. Delaware mai rămase. Ea și Shoemaker se puseseră pe văzut filme vechi și mai deschiseră o sticlă de vin. Încet-încet fură cuprinși de aburul alcoolului, așa că Anawak bău un ultim pahar de apă, mulțumi pentru masă și o luă pe strada principală cufundată în întuneric spre stație. Ajuns acolo, deschise calculatorul și se logă la internet.

După câteva minute îl găsi pe profesorul doctor Kurzweil.

În lumina dimineții începu să se contureze o imagine.

12 mai

Chateau Whistler, Canada

Acesta ar putea fi un punct de cotitură, își spuse Johanson.

Sau nu sunt decât un visător bătrân.

Stătea pe micul podium aflat în stânga pânzei de proiecție. Proiectorul era oprit. Îl așteptaseră câteva minute pe Anawak care își petrecuse noaptea în Tofino, însă acum erau toți prezenți. În rândul din față stăteau Peak, Vanderbilt și Li. Peak părea epuizat. Se întorsese în noaptea aceea de la New York și părea să-și fi lăsat acolo cea mai mare parte a puterilor.

Johanson, care își petrecuse în sălile de curs jumătate de viață, era obișnuit să vorbească în public. Din când în când adăugase științei din școală observații și ipoteze personale, chiar dacă asta presupunea să se ia la ceartă cu specialiști adevărați sau autodenumiți. În rest, sala de curs reprezenta un teren sigur. Transmiteai ce aflaseră alții și verificai aceleași cunoștințe.

În această dimineață trăi experiența neașteptată a îndoielii de sine. Cum își putea prezenta teoria fără ca toți să cadă automat de pe scaune, scuturați de râs? Li admisese că ar putea avea dreptate. Nu era puțin lucru. Cu un pic de optimism bine temperat, putea afirma că era dispusă să-i asculte raționamentul. Însă în el dospeau frânturi de nesiguranță. Se va descurca oare sau o va da în bară? Își petrecu o bună parte a nopții scriindu-și și rescriindu-și discursul. Johanson nu-și făcea iluzii. Nu avea decât o singură încercare la dispoziție. Fie îi câștiga pe ceilalți printr-un atac surpriză, fie îl vor considera pur și simplu nebun.

Toți ochii erau ațintiți asupra lui. Domnea o liniște mormântală.

Johanson își aruncă privirea pe prima foaie a manuscrisului. Argumentația era foarte amănunțită. Acum, după trei ore de somn, i se păru deodată complicată și greu de înțeles. Chiar să o prezinte așa? Cu o noapte în urmă, fusese mulțumit de ea. Dar atunci ochii îi ardeau și abia mai putea gândi clar de oboseală. Dar exact așa părea și acum. Demonstrația lui trecea chinuită prin mii de abisuri. Un slalom retoric.

Johanson ezită. Apoi puse manuscrisul la o parte.

Simți instantaneu o imensă ușurare, de parcă teancul subțire de foi ar fi cântărit tone. Își recăpătă siguranța de sine ca o cavalerie pregătită

de luptă, cu steagul fluturând, în sunete de fanfară. Făcu un pas înainte, privi în jur, asigurându-se că toți erau atenți la el și spuse:

– Este foarte simplu. Consecințele ne vor da bătăi de cap teribile, dar explicația este foarte simplă și la îndemână. Nu trăim o catastrofă naturală. La fel de puțin este vorba despre asociații teroriste sau state criminale. Nici evoluția nu a luat-o razna. Nimic din toate astea nu se potrivește. Johanson făcu o pauză. Se întâmplă cu totul altceva. În aceste zile, suntem martorii mult discutatului război dintre planete. Două planete pe care nu le recunoaștem ca atare, pentru că s-au contopit într-una singură. În timp ce privirea ne era îndreptată în sus, în așteptarea inteligențelor străine din cosmos, se dovedește acum că acestea sunt o parte a lumii noastre, pe care niciodată nu ne-am străduit cu adevărat să o înțelegem. Două sisteme complet diferite de viață inteligentă coexistă pe această planetă și până acum s-au lăsat una pe cealaltă în pace. Dar în timp ce un sistem știa de evoluția celuilalt, celălalt nu avea nici până astăzi idee de complexitatea vieții de sub apă sau, dacă preferați, de universul străin cu care împărțim această planetă. Spațiul cosmic se află în oceane. Extratereștrii nu vin din galaxii îndepărtate, ci s-au dezvoltat pe fundul oceanului. Viața în apă este mult mai veche decât cea de pe uscat și presupun că aceste ființe au o vârstă mult mai înaintată decât noi. Nu îmi pot imagina cum arată sau cum trăiesc, cum gândesc și cum comunică. Însă va trebui să ne obișnuim cu gândul că există o a doua rasă divină, al cărui mediu de viață noi îl distrugem sistematic, de zeci de ani. Iar acum, *ladies and gentlemen,* cei de acolo de jos par a fi extrem de supărați pe noi, și pe bună dreptate.

Nimeni nu spuse nimic.

Vanderbilt se holba la el. Îi tremurau fălcile. Întregul lui corp masiv începu să se scuture, de parcă înăuntrul lui ar fi hohotit un râs care ar fi urmat să se reverse asupra lui Johanson ca un pluton de execuție. Buzele cărnoase îi pulsau. Vanderbilt deschise gura.

– Ideea dumneavoastră are sens, spuse Li.

Directorul adjunct al CIA arăta de parcă ar fi fost înjunghiat. Gura i se închise la loc. Tresări puternic și o privi pe Li consternat.

– Nu vorbești serios, gâfâi spre ea.

– Ba da, răspunse Li calmă. Nu am spus că doctorul Johanson are dreptate, însă mi se pare că are sens să îl ascult. Presupun că își va putea argumenta ideea.

– Mulțumesc, generale, spuse Johanson cu o ușoară plecăciune. Într-adevăr, o pot face.

– Atunci vă propun să continuați. Încercați să faceți prezentarea cât mai scurtă, pentru a putea deschide discuțiile cât mai repede.

Vanderbilt părea că se află în stare de șoc. Johanson își plimbă privirea de-a lungul rândurilor. Se strădui să se uite ca din întâmplare, să nu lase impresia că le vânează reacțiile. Puțini își arătau fățiș dezaprobarea. Cele mai multe chipuri înlemniseră uimite, unele fascinate, altele nevenindu-le a crede, iar altele fără nici o expresie. Acum trebuia

să facă cel de-al doilea pas. Trebuia să îi determine să preia ideea lui și să o ducă mai departe.

– Principala noastră problemă în zilele și săptămânile trecute, spuse el, a constat în a stabili legăturile între diferitele evenimente. Nu părea a exista nici o legătură, până când am dat peste o substanță gelatinoasă care apare în cantități diferite și se dezintegrează rapid la aer. Din păcate, această descoperire a reușit doar să ne sporească nedumerirea, pentru că am găsit substanța atât în raci și scoici, cât și în capetele balenelor, deci în viețăți cum nu se poate mai diferite. O explicație posibilă ar fi o molimă. O ciupercă de mucegai, turbarea devenită substanță, vreo boală ca ESB sau pesta porcină. Dar asta nu explică scufundarea vapoarelor sau pentru ce poartă racii în ei alge ucigașe. Dar viermii de pe platformele continentale nu au nimic gelatinos în ei. În schimb, transportă bacterii care descompun metanul și sunt răspunzători de eliberarea gazului cu efect de seră în cantități mari, ceea ce în final a provocat alunecarea marginii platformei continentale și tsunami. În multe părți ale lumii au început să apară organisme, în mod clar mutante, iar bancurile de pești se comportă împotriva naturii lor. Toate acestea nu formează o imagine unitară. De aceea, Jack Vanderbilt are perfectă dreptate când vorbește despre un spirit care plănuiește și este răspunzător de toate astea. Însă el nu-și dă seama că nici un om de știință nu știe destul de multe despre ecosistemele mării pentru a le putea manipula în asemenea măsură. Se spune adesea că am ști mai multe despre spațiul cosmic decât despre adâncurile oceanului. Este adevărat. Ar trebui să se spună și de ce se întâmplă acest lucru: pentru că în cosmos ne putem mișca și putem vedea mai bine decât în mări. Telescopul Hubble privește fără eforturi în galaxiile străine. În schimb, nici cele mai puternice proiectoare nu ne permit să vedem lumea de sub apă, decât pe un perimetru de câțiva zeci de metri. Un om îmbrăcat în costum de astronaut se poate mișca liber aproape peste tot în spațiu, dar scafandrul ar fi strivit de la o anumită adâncime, chiar și cu un costum de ultimă tehnologie. Submarinele, AUV și ROV, toate funcționează doar în anumite condiții. În mod sigur nu dispunem nici de echipamentul tehnic, și nici de fizicul necesar pentru a depune miliarde de viermi pe hidrați și în nici un caz nu avem cunoștințele necesare pentru a-i crește pentru o lume pe care abia o cunoaștem. Au fost distruse cablurile din oceane, și asta nu doar din cauza alunecării. Din abisuri urcă bancuri de scoici și de meduze. E adevărat, ne explicăm mai ușor aceste fenomene presupunând că există cineva care le pune la cale, însă atunci trebuie să fim consecvenți până la capăt; tot ce se întâmplă se întâmplă doar pentru că cineva se descurcă acolo jos la fel de bine cum ne descurcăm noi la suprafață. Deci cineva care trăiește acolo și care ocupă rolul de stăpân în universul lui.

– V-am înțeles corect? strigă Rubin agitat. Vreți să spuneți că *împărțim* planeta cu o altă rasă inteligentă?

– Da! Asta cred!

– Dacă e aşa, întrebă Peak, atunci de ce nu am auzit şi nu am văzut până acum niciodată această rasă?

– Pentru că nu există, răspunse Vanderbilt morocănos.

– Fals. Johanson scutură energic din cap. Sunt cel puţin trei motive. În primul rând, regula peştelui invizibil.

– Regula *cui?*

– Cele mai multe fiinţe din adâncuri nu văd în adevăratul sens al cuvântului mai bine decât noi, însă şi-au dezvoltat alte simţuri care înlocuiesc văzul. Acestea reacţionează la cele mai mici variaţii de presiune. Recepţionează undele acustice de la sute şi mii de kilometri distanţă. Orice vehicul submarin este reperat cu mult înainte ca pasagerii săi să vadă ceva. Într-o anumită regiune pot trăi teoretic milioane de peşti de un anumit fel, dar nu vom da cu ochii de ei dacă se menţin în întuneric. În acest caz, avem de-a face cu fiinţe inteligente! Niciodată nu le vom putea observa. *Dacă ele nu vor!* Al doilea motiv este acela că nu avem nici cea mai mică idee cum arată aceste fiinţe. Am prins pe video câteva fenomene misterioase: norul albastru, descărcările ca nişte fulgere, chestia aia de pe platforma continentală norvegiană. Sunt oare acestea expresia unei inteligenţe necunoscute? Ce este această gelatină? Ce sunt aceste zgomote pe care Murray Shankar nu le poate clasifica? Şi există şi un al treilea motiv. Pe vremuri, se credea că doar stratul superior al mărilor, cel luminat de soare, ar fi populat. Între timp am aflat că în toate straturile viaţa colcăie. Există viaţă şi la unsprezece mii de metri adâncime. Multe organisme nu ar avea absolut nici un motiv să se mute mai sus. Cele mai multe dintre ele nici nu ar putea s-o facă, pentru că apa le-ar fi prea caldă, presiunea prea mică şi pentru că nu ar avea la dispoziţie hrana de care au nevoie. Noi, la rândul nostru, am cercetat straturile superioare ale apelor, dar jos de tot au fost doar câţiva oameni în submarine blindate şi câţiva roboţi. Dacă am compara aceste excursii ocazionale cu celebrul ac în carul cu fân, atunci trebuie să ne imaginăm un car de dimensiunile planetei noastre. Ca şi cum nişte extratereştri dintr-o farfurie zburătoare ar trimite pe Pământ camere ale căror obiective pot înregistra doar ce se vede pe un perimetru de câţiva metri pătraţi. Una dintre camerele astea filmează o bucată din stepa mongolă. Alta face poze în Kalahari, iar a treia e coborâtă deasupra Antarcticii. O alta nimereşte într-adevăr într-un oraş, să zicem în New York Central Park, unde înregistrează câteva sute de metri de verdeaţă şi un câine care se uşurează lângă un pom. La ce concluzie ar ajunge extratereştrii? O planetă nelocuită, pe care se întâlnesc sporadic forme de viaţă primitivă.

– Cum e cu tehnologia lor? întrebă Oliviera. Trebuie să dispună de o tehnologie ca să facă toate astea.

– M-am gândit şi la asta, răspunse Johanson. Cred că este vorba de o tehnologie alternativă faţă de a noastră. Noi prelucrăm materie moartă obţinând aparatură tehnică, mijloace de locomoţie, case, radio, îmbrăcăminte şi aşa mai departe. Însă apa mării este incomparabil mai agresivă decât aerul. Acolo jos contează un singur lucru: adaptarea optimă. Şi formele de viaţă sunt de regulă adaptate optimal,

deci ne-am putea imagina o tehnologie pură. Dacă plecăm de la ideea unei inteligențe superioare, presupunem și un grad înalt de creativitate, precum și cunoașterea exactă a biologiei organismelor marine. Vreau să spun, noi ce facem? Oamenii se folosesc de mii de ani de alte ființe. Caii sunt motociclete vii. Hannibal a trecut Alpii cu camioane biologice. Mereu au fost sacrificate animale. În ziua de azi sunt modificate genetic. Clonăm oi și plantăm porumb modificat genetic. Dar dacă dezvoltăm această idee? Atribuind-o unei rase care și-a clădit cultura și tehnologia *exclusiv* pe baze biologice! Pur și simplu cresc doar ceea ce au nevoie. Pentru viața de zi cu zi, pentru a se deplasa, pentru a purta războaie.

– Cerule! gemu Vanderbilt.

– Noi creștem virusul Ebola și virusul ciumei, și facem experimente cu variola, continuă Johanson fără să-l bage în seamă pe omul de la CIA. Deci cu ființe. Încă îi mai băgăm în focoase, dar asta e complicat, iar o rachetă, chiar dirijată prin satelit, nu ar putea ajunge neapărat la țintă. Dacă am omorî câinii care poartă acești viruși, ar fi poate o cale mai eficientă de a provoca pagube. Sau păsările. Și insectele, din partea mea! Ce vreți să faceți împotriva unui stol de țânțari infestați cu virusuri sau împotriva unor furnici contaminate? Sau împotriva a milioane de raci care transportă alge ucigașe? Johanson făcu o pauză. Acești viermi de pe platforma continentală au fost crescuți de cineva. Nu-i de mirare că nu i-am mai văzut până acum. Nu au existat. Rostul lor este acela de a transporta bacteriile în gheață, deci avem de-a face oarecum cu *Cruise Missiles* din familia *Polychaetelor*. Cu arme biologice dezvoltate de cineva a cărui întreagă cultură se baza pe manipularea vieții organice. Și am obținut astfel dintr-o lovitură explicația mutațiilor! Unele animale au fost modificate doar puțin, altele reprezintă ceva complet nou. Această gelatină de exemplu: este un produs biologic, extrem de flexibil, însă în mod sigur nu este un rezultat al selecției naturale. Și ea îndeplinește un scop. Dirijează alte animale, atacându-le rețeaua neuronală. Modifică într-un fel comportamentul balenelor. În schimb, racii și homarii au fost reduși încă de la început doar la funcțiile lor mecanice. Învelișuri goale cu resturi de masă nervoasă. Gelatina le conduce și algele ucigașe sunt încărcătura de la bord. Probabil că acești raci nu au trăit niciodată. Au fost crescuți ca niște costume spațiale pentru a putea pătrunde în *outer space*, în lumea noastră.

– Chestia asta, gelatina, spuse Rubin, nu ar putea fi crescută la fel de bine și de un om?

– Nu prea, se băgă Anawak în discuție. Pentru mine, are mai mult sens ce spune doctorul Johanson. Dacă în spatele acestor lucruri ar sta un om, atunci de ce ar fi ales să atace orașele prin intermediul oceanului?

– Pentru că algele ucigașe se găsesc în mare.

– De ce nu încearcă cu altceva? Cine poate crește alge ucigașe mai otrăvitoare decât *Pfiesteria* va putea găsi vreun virus care să nu fie nevoit să treacă întâi prin apă. Pentru ce crește raci, dacă ar obține același rezultat și cu furnici sau păsări, sau șobolani, din partea mea?

– Cu şobolani nu poate provoca tsunami.

– Chestia asta vine dintr-un laborator omenesc, insistă Vanderbilt. Este o substantă sintetică...

– Eu nu cred, strigă Anawak. Nici măcar marina militară nu cred că este în stare de aşa ceva, deşi, Dumnezeu mi-e martor, are destulă experienţă la manevrarea mamiferelor marine.

Vanderbilt scutură capul parc-ar fi dat în Parkinson.

– Despre ce vorbiţi?

– Vorbesc despre experimentele desfăşurate sub numele de MKO.

– N-am auzit în viaţa mea.

– Vreţi să negaţi faptul că marina militară încearcă de ani de zile să manipuleze fluxurile neuronale ale delfinilor şi ale altor mamifere marine, introducându-le electrozi în craniu şi...

– Ce prostie!

– Ceea ce însă nu le-a reuşit. Cel puţin nu aşa cum doreau ei, astfel încât au studiat munca lui Ray Kurzweil...

– Kurzweil?

– Unul dintre corifeii din domeniul neuroinformaticii, observă Fenwick şi brusc i se luminară trăsăturile. Iar Kurzweil a dezvoltat o viziune care depăşeşte cu mult starea actuală a cercetării cerebrale. Cine vrea să ştie de ce sunt în stare oamenii în privinţa asta... nu, chiar mai mult, munca lui ne-ar putea destăinui cum ar proceda o inteligenţă străină! Fenwick se lăsa în mod evident dus de val. Neurocomputerul lui Kurzweil! Asta este într-adevăr o posibilitate.

– Scuzaţi-mă, spuse Vanderbilt. Eu nu am idee despre ce vorbiţi.

– Nu? zâmbi Li pe sub mustaţă. Am crezut întotdeauna că CIA ar avea un interes virtual în problema spălării creierului.

Vanderbilt pufni, privind în toate părţile.

– Despre ce vorbeşte ăsta? Eu nu pricep. Îmi spune careva, la naiba, despre ce vorbeşte?

– Neurocomputerul este un model pentru reconstruirea completă a creierului, spuse Oliviera. Vedeţi, creierul nostru este compus din miliarde de celule nervoase. Fiecare celulă este legată de nenumărate altele. Comunică între ele prin impulsuri electrice. În acest mod, cunoaşterea, experienţa şi emoţia se actualizează permanent, sunt reorganizate sau arhivate. În fiecare secundă a vieţii noastre, chiar şi atunci când dormim, creierul nostru este supus unei restructurări permanente. Cu tehnica actuală, arealele cerebrale active pot fi reprezentate cu o exactitate de până la un milimetru. Putem vedea cum gândeşte şi cum simte cineva, care celule nervoase sunt activate în acelaşi timp, de exemplu, în momentul unui sărut sau al unei dureri suferite, sau al unei amintiri.

– Se cunosc locurile, iar marina militară ştie unde să pună impulsurile electrice pentru a provoca reacţia dorită, reluă Anawak discuţia. Dar totul este încă extrem de imprecis. Ca o hartă a cărei rezoluţie se termină la 50 de kilometri pătraţi. Kurzweil crede însă că în curând vom avea posibilitatea să scanăm un creier complet, şi anume fiecare conexiune neuronală în parte, fiecare sinapsă şi concentraţia exactă a

tuturor substanțelor chimice de transmisie, până la ultimul detaliu al fiecărei celule!

– Of, gemu Vanderbilt.

– Odată ce ai informația completă, continuă Oliviera, un creier cu toate funcțiile lui s-ar putea transpune pe neurocomputer. El ar construi o copie perfectă a gândirii persoanei căreia i s-a scanat creierul, cu toate amintirile și aptitudinile sale. Un al doilea eu.

Li ridică mâna.

– Vă pot asigura că MK0 nu a ajuns până acolo, spuse ea. Neurocomputerul lui Kurzweil rămâne deocamdată o simplă viziune.

– Jude, șopti Vanderbilt îngrozit. Pentru ce spui lucrurile astea aici? Asta nu-i privește pe ei, e strict secret.

– MK0 se bazează pe necesitățile armatei, spuse Li calmă. Alternativa ar fi sacrificarea de vieți omenești. Nu întotdeauna ne putem alege războaiele, după cum fără îndoială ați băgat de seamă. Adevărul este că proiectul a ajuns într-o fundătură, dar e doar o întrerupere temporară. Drumul spre obținerea inteligenței artificiale a fost deja parcurs. Medicina nu este departe de a înlocui organele omenești cu microcipuri. Orbii pot distinge contururile cu ajutorul unor asemenea implanturi. Vor lua naștere forme de inteligență complet noi. Li făcu o pauză și-și aținti privirea asupra lui Anawak. La asta vă referiți dumneavoastră, nu? Totul ar vorbi în favoarea ipotezei Orientului Apropiat, pentru a rămâne la cuvântul supărător, dacă omenirea ar fi atât de avansată cum se gândise Kurzweil. Dar nu suntem așa de avansați. Nici America și nici altcineva. Nici un om nu ar fi putut să obțină gelatina aia care, după toate aparențele, funcționează ca un neurocomputer.

– În practică, neurocomputerul înseamnă controlul *total* asupra gândirii, spuse Anawak. Dacă acea gelatină este ceva de genul ăsta, atunci ea nu doar dirijează animalul, ci *devine* acest animal. Devine parte a creierului ei. Celulele substanței preiau funcția celulelor creierului. Sau dezvoltă creierul ființei...

– Sau îl înlocuiesc, completă Oliviera. Leon are dreptate. Un asemenea organism nu provine dintr-un laborator *omenesc*.

Johanson îi asculta cu inima bătându-i cu putere. Îi preluau teoria. Lucrau la ea, adăugându-i noi aspecte și o consolidau cu fiecare cuvânt rostit. Începu să-și imagineze acest neurocomputer care putea copia celulele creierului în timp ce discuția continua în același ritm în jurul lui, până ce Roche sări în picioare și luă cuvântul.

– Un lucru nu înțeleg eu încă, doctor Johanson. Cum vă explicați faptul că toți cei de-acolo de jos știu atâtea despre noi? Vreau să spun... toată stima pentru teoria dumneavoastră, dar cum e posibil ca un locuitor al adâncurilor să știe atâtea despre noi?

Johanson îi văzu pe Vanderbilt și pe Rubin încuviințând din cap.

– Nu este greu, răspunse. Când disecăm un pește, o facem în lumea noastră, nu în a lui. De ce nu ar putea ființele acestea să obțină cunoștințe în lumea lor? În fiecare an se îneacă o mulțime de oameni și, când mai au nevoie, pur și simplu își mai iau câțiva. Pe de altă parte aveți dreptate: cât de multe știu ei cu adevărat despre noi? Cu puțin

timp înainte de alunecarea platformei continentale, am ajuns să cred pentru prima dată într-un atac organizat. În mod ciudat, nu am considerat nici o clipă că în spatele lui s-ar afla oameni. Prea mi se părea străină strategia. Nimicirea dintr-o lovitură a unor mari părţi din infrastructura nord-europeană demonstra un plan strălucitor, cu urmări de durată în ceea ce ne priveşte. În schimb, scufundarea bărcilor mici de către balene pare a fi naivă. Nu poţi opri pescuitul în exces cu bancuri de meduze otrăvitoare. Catastrofele vapoarelor sunt o lovitură serioasă, dar mă îndoiesc că bancurile astea mutante vor putea opri circulaţia navelor la nivel mondial. Observăm însă că ştiu foarte multe despre vapoare. Cunosc temeinic tot ceea ce atinge în mod direct mediul lor de viaţă. Lumea de deasupra le este mai puţin familiară. Trimiterea pe uscat a algelor ucigaşe ascunse în raci dovedeşte o excelentă strategie militară, însă începutul cu homarii bretoni a fost mai degrabă un fiasco. Probabil că nu au luat în seamă problema presiunii scăzute. Acolo jos, unde masa gelatinoasă a pătruns în capetele homarilor, ea fusese comprimată mulţumită presiunii din adâncuri. Ajungând la suprafaţă, normal că s-a destins şi câţiva homari au explodat.

– Se pare că până la raci au mai învăţat câte ceva, spuse Oliviera. Racii rămân stabili.

– Păi da, răspunse Rubin răsfrângându-şi buzele. Crapă imediat ce ies pe uscat.

– Şi de ce nu? răspunse Johanson. Şi-au îndeplinit sarcina. Toate animalele astea create sunt condamnate la o moarte rapidă. Ele sunt menite să *lupte împotriva* lumii noastre, nu s-o *populeze.* Oricum aţi privi războiul acesta, oamenii nu ar proceda aşa. La ce ar folosi ocolul prin mare? De ce s-ar complica un om cu asemenea experimente? Ce motiv ar putea avea să modifice tocmai genele unor animale care trăiesc la kilometri întregi sub apă, cum ar fi racii de furnal? Asta nu este opera unor oameni. Cineva experimentează pentru a ne afla punctele slabe. Şi în primul rând suntem induşi în eroare.

– Induşi în eroare? repetă Peak.

– Da. Duşmanul deschide mai multe fronturi în acelaşi timp. Unele ne dau coşmaruri, altele sunt mai degrabă supărătoare, dar ne ţin în alertă. Majoritatea înţepăturilor care ni se administrează dor îngrozitor. Dar chestia cu adevărat perfidă este aceea că ascund ceea ce se întâmplă cu adevărat. Că de preocupaţi ce suntem să ne limităm pierderile, scăpăm din vedere adevăratele pericole. Suntem în situaţia jonglerului de la circ, cel care pune farfurii pe beţe şi le învârte ca să nu cadă. Trebuie să alerge non-stop încoace şi încolo printre beţe. Când a stabilizat ultima farfurie, se clatină prima. Cu cât are mai multe farfurii, cu atât trebuie să alerge mai repede. În cazul nostru, numărul farfuriilor a întrecut cu mult posibilităţile jonglerului. Nu vom face faţă acestei multitudini de atacuri. Privite izolat, atacurile balenelor şi bancurile de peşti dispărute nu ar reprezenta o problemă de nerezolvat. Cantitatea duce la atingerea scopului lor, acela de a ne paraliza şi a ne învinge. Dacă fenomenele continuă să se răspândească, state întregi vor

pierde controlul, altele vor profita de acest fapt, se va ajunge la conflicte regionale și la altele mai extinse, care scapă de sub control și din care nimeni nu va ieși învingător. Ne vom slăbi forțele între noi. Structurile organizațiilor internaționale de întrajutorare se vor prăbuși, rețelele de aprovizionare medicală vor fi la pământ. Nu vom dispune de suficiente mijloace, putere, know-how și nici de suficient timp pentru a opri ceea ce se va derula în tăcere, departe de luptele purtate la vedere.

– Și ce anume ar fi acolo? întrebă Vanderbilt plictisit.

– Nimicirea omenirii.

– Poftim?

– Nu este evident? Au hotărât să procedeze cu noi așa cum procedează omul cu dăunătorii. Vor să ne lichideze...

– E de-ajuns!

–... Înainte să lichidăm noi viața din mări.

Omul de la CIA se ridică și aținti arătătorul tremurând spre Johanson.

– Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viața mea! Pentru ce aveți impresia că vă aflați aici? Ați văzut prea multe filme? Vreți să credem că niște... niște ET mai buni din *Abyss* stau jos în mare și ne amenință cu degetul, pentru că nu ne-am purtat frumos?

– *Abyss?* Johanson se gândi. A, exact. Nu, nu mă refer la asemenea ființe. Ăia erau extratereștri.

– Era tot o tâmpenie din asta.

– Nu. În *Abyss* ființe din univers coboară în mările noastre. Filmul îi prezintă ca pe niște oameni mai buni. Vin cu un mesaj moralizator. Și în primul rând nu ne dau la o parte din vârful evoluției terestre, cum ar proceda o rasă inteligentă care s-a dezvoltat *aici pe planeta asta, paralel* cu noi.

– Doctore! Vanderbilt scoase o batistă și-și șterse sudoarea de pe frunte și de pe buza de sus. Nu sunteți un profesionist al secretelor, ca noi. Nu aveți experiența noastră. Vă face cinste faptul că ne-ați întreținut pe cinste un sfert de oră, însă dacă vreți să-i descoperiți pe ticăloși, în primul rând trebuie să vă dați seama cărui scop îi servesc. Cine profită de pe urma asta? Asta vă arată direcția de urmat! Nu scormonirea asta în...

– Nimeni nu are vreun avantaj din treaba asta, spuse cineva.

Vanderbilt se întoarse greoi.

– Vă înșelați, Vanderbilt. Bohrmann se ridicase în picioare. Kiel a derulat până azi noapte scenarii cu ce se va întâmpla în continuare dacă se mai prăbușesc și alte platforme continentale.

– Știu, spuse Vanderbilt posomorât. Tsunami și metan. Vom a avea o mică problemă cu clima...

– Nu. Bohrmann scutură energic din cap. Nu o mică problemă. Ne primim condamnarea la moarte. Se știe ce s-a întâmplat pe Pământ acum 55 de milioane de ani, când a mai scăpat o dată tot metanul în atmosferă și...

– De unde dracu' vreți să știți *voi* ce s-a întâmplat acum 55 de milioane de ani?

– Am calculat. Şi acum am calculat din nou. Ţărmurile vor fi inundate de tsunami, care vor nimici populaţia de pe coastă. Apoi scoarţa terestră va începe să se încălzească, va deveni insuportabil de fierbinte şi vom muri cu toţii. Inclusiv Orientul Apropiat, Vanderbilt. Cu tot cu teroriştii dumneavoastră. Doar metanul eliberat în apele Americii de Est şi în vestul Pacificului ar trebui să fie suficient pentru a ne pecetlui tuturor soarta.

Dintr-odată se lăsă o linişte mormântală.

– Şi dumneavoastră, spuse Johanson încet privindu-l pe Vanderbilt, nu puteţi face absolut nimic ca să împiedicaţi asta. Pentru că nu ştiţi cum. Şi nu aveţi ocazia să vă gândiţi la asta, pentru că sunteţi suprasolicitaţi cu balenele, rechinii, scoicile, meduzele, racii, algele ucigaşe şi mâncătorii invizibili de cablu care ne elimină scafandrii şi roboţii submarini şi tot ce ne-ar ajuta să aruncăm o privire sub apă.

– Cât ar dura până când atmosfera s-ar încălzi atât de tare, încât să constituie o ameninţare serioasă la adresa omenirii? întrebă Li.

Bohrmann se încruntă.

– Câteva sute de ani, cred.

– Ce liniştitor, mârâi Vanderbilt.

– Nu, în nici un caz, spuse Johanson. Dacă motivaţia acestor fiinţe de a ne ataca se bazează pe faptul că oamenii le periclitează spaţiul vital, atunci trebuie să scape repede de noi. Din perspectiva istoriei terestre, câteva sute de ani nu înseamnă nimic. Dar omul a provocat daune mai mari în timp mai scurt decât atât. Aşa că au făcut liniştiţi un pas mai departe. Au reuşit să oprească Golfstreamul.

Bohrmann se holbă la el.

– *Ce* au făcut?

– E deja oprit, se auzi glasul lui Weaver. Poate mai curge puţin, dar e pe terminate. Peste câţiva ani, oamenii se pot pregăti pentru o nouă eră glaciară. În mai puţin de o sută de ani, pe Pământ se va face al naibii de frig. Poate deja peste patruzeci sau cincizeci de ani. Poate şi mai devreme.

– Staţi o clipă, strigă Peak. Metanul ar încălzi pământul, asta ştim şi noi. Atmosfera ar putea ceda. Dar cum se potriveşte asta cu o nouă eră glaciară, dacă se opreşte Golfstreamul? Ce ar putea ieşi de aici, pentru Dumnezeu? O compensare a catastrofelor?

Weaver îl privi.

– Aş spune că mai degrabă o potenţare.

Dacă la început Vanderbilt păruse a fi singurul care respingea în mod clar teoria, în ora ce urmă situaţia se schimbă. Adunarea se împărţi în două tabere care se confruntau cu îndârjire. Totul fu pus din nou pe tapet. Primele anomalii. Cum începuseră atacurile balenelor. Circumstanţele în care se descoperiseră viermii. Era ca pe un teren de rugby. Se foloseau coate retorice, se prezentau argumente, fracţiunile înaintau alternativ, îşi împresurau adversarul cu mereu alte aspecte noi, încercând să-l păcălească. Lui Anawak i se păru că recunoaşte un substrat al discuţiei care îi era familiar. Era vorba despre

întrebarea dacă este *permis* ca o inteligență paralelă să-i nege omului supremația! Nimeni nu o spunea direct. Însă Anawak, școlit în disputa despre inteligența animalelor, simțea sensul mai adânc al fiecărui cuvânt spus. Exista și agresiune. Teoria lui Johanson nu dezbina știința, ci imaginea despre sine a unui grup de experți care înainte de toate erau oameni. Vanderbilt îi adună în jurul lui pe Rubin, Frost, Roche, Shankar și pe Peak, care inițial ezitase. Johanson primi sprijin de la Li, Oliviera, Fenwick, Ford, Bohrmann și Anawak. Agenții secreți și diplomații priviră o vreme de parcă în fața ochilor lor s-ar fi desfășurat o piesă de teatru absurd. Apoi se amestecară și ei, pe rând.

Era uimitor.

Tocmai oamenii aceștia, spioni de profesie, agenți ultraconservatori și experți în terorism, tocmai ei trecură aproape în totalitate de partea lui Johanson. Unul dintre ei spuse:

– Eu sunt un om lucid. Când aud ceva ce mi se pare evident, o cred pentru început. Dacă teoria care o contrazice trebuie ajustată pentru a intra în tiparul dat de experiențele noastre, atunci nu o cred.

Peak fu primul care dezertă din micul grup al lui Vanderbilt. Îl urmară Frost, Shankar și Roche.

În cele din urmă, Vanderbilt, epuizat, propuse să se ia o pauză.

Ieșiră afară, unde stătea pregătit un bufet cu sucuri, cafea și prăjituri. Weaver i se alătură lui Anawak.

– Dumneavoastră ați acceptat cel mai ușor teoria lui Johanson, constată ea. Cum așa?

Anawak o privi și îi zâmbi.

– Cafea?

– Da, mulțumesc. Cu lapte.

Anawak umplu două cești și îi întinse una. Weaver era doar insesizabil mai mică decât el. Își dădu brusc seama că o plăcea, cu toate că abia dacă vorbiseră până atunci. O plăcuse din prima clipă de când li se întâlniseră privirile în fața castelului.

– Da, spuse el. E o teorie bine gândită.

– Doar din cauza asta? Sau pentru că oricum credeți în inteligența animală?

– Nu cred asta. Cred în inteligență în general, însă cred și că animalele sunt animale și oamenii oameni. Dacă am putea dovedi că delfinii sunt la fel de inteligenți ca noi, cu toate consecințele, atunci nu ar mai fi animale.

– Și credeți că așa stau lucrurile?

Anawak scutură din cap.

– Cred că nu ne vom da seama, câtă vreme evaluăm totul din perspectiva omului. Considerați că omul este inteligent, domnișoară Weaver?

Weaver râse.

– *Un* om este inteligent. Mulți oameni sunt o hoardă confuză.

Lui Anawak îi plăcu.

– Vedeți? spuse el. Exact asta s-ar putea spune și despre...

– Doctor Anawak? Un bărbat se apropia de el cu pași repezi. Sunteți doctor Anawak, nu?

– Da.

– Sunteți chemat la telefon.

Anawak se încruntă. La Chateau nici unul dintre ei nu putea fi sunat în mod direct. Dar exista un număr la care rudele puteau lăsa mesaje sau unde puteau suna în caz de urgență. Li îi rugase pe membrii statului-major să nu dea numărul prea multor persoane.

Shoemaker avea numărul ăsta. Și mai cine?

– În sală, spuse bărbatul. Sau vreți să vă facem legătura în camera dumneavoastră?

– Nu, e în regulă. Vin acolo.

– Ne vedem, strigă Weaver în urma lui.

Anawak îl urmă pe agentul de securitate prin sală. Într-o navă laterală fusese amenajat un șir provizoriu de cabine telefonice.

– Prima de la capăt, spuse bărbatul. Vă fac legătura. Va suna telefonul. Doar ridicați receptorul și aveți legătura cu Tofino.

Tofino? Deci Shoemaker.

Anawak așteptă. Sună. Ridică receptorul și răspunse.

– Ah, Leon, se auzi vocea lui Shoemaker. Îmi pare rău. Știu că te deranjez de la treburi importante, însă...

– Nu-i nimic, Tom. Ne-am simțit bine aseară.

– Da. Și... e importantă și chestia asta. Este... hmmm...

Shoemaker părea că își caută cuvintele. După care oftă încet.

– Leon, trebuie să îți dau o veste tristă. Am primit un telefon din Cape Dorset.

Brusc, de la o secundă la alta, Anawak se simți de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare. Știa ce îl așteaptă. Știa deja înainte ca Shoemaker să rostească vorbele:

– Leon, a murit tatăl tău.

Stătea ca paralizat în cabină.

– Leon?

– E în regulă, eu...

E în regulă. Ca întotdeauna. E în regulă. E în regulă.

Ce trebuia să facă acum?

Nimic nu era în regulă!

Li

– Extratereștri?

Președintele părea ciudat de calm.

– Nu, spuse Li din nou. Nu sunt extratereștri. Sunt locuitori ai acestei planete. Concurența, dacă vreți.

Offutt Airforce Base și Chateau-ul erau în legătură. În afara președintelui, la Offutt mai erau prezenți ministrul Apărării, primul consilier pe probleme de siguranță, ministrul pentru protecția patriei și secretarul de Stat, precum și directorul CIA. Între timp, nu mai era nici o îndoială că Washingtonul va împărtăși soarta New Yorkului. Orașul fusese evacuat. Cabinetul se mutase în mare parte în Nebraska.

Primele cazuri de deces subliniau dramatismul situației, însă retragerea spre interiorul uscatului se desfășura conform planului stabilit. De data aceasta erau mai bine pregătiți.

În Chateau se adunaseră Li, Vanderbilt și Peak. Li știa că oamenii din Offutt urau faptul că trebuiau să stea acolo. Directorului CIA îi lipsea biroul lui de la etajul șase al centralei din Potomac. În secret îl invidia pe directorul lui de la antiterorism, care refuzase să-și evacueze colaboratorii.

– Puneți-vă oamenii în siguranță, îi comandase bărbatului.

– Aceasta este o criză comandată de cineva, i se răspunsese. O criză teroristă. Oamenii de la Global Response Center trebuie să rămână la computerele lor și să lucreze. Au de îndeplinit o sarcină decisivă. Ei sunt ochii cu care supraveghem terorismul internațional. Nu îi putem evacua.

– New Yorkul este atacat de ucigași biologici, răspunse directorul CIA. Priviți ce se întâmplă acolo. Nici la Washington nu va fi altfel.

– Global Response Center nu a fost creat pentru a da bir cu fugiții într-o asemenea situație.

– Bine, dar oamenii dumneavoastră ar putea muri.

– Atunci vor muri.

Și ministrul Apărării ar fi preferat să dirijeze situația de la biroul lui masiv, iar președintele era oricum unul din aceia pe care trebuia să îi legi ca să nu deturneze un jet care să zboare înapoi la Casa Albă. I se puteau imputa multe, însă în nici un caz că ar fi laș. Mai exact spus, era atât de curajos, încât unii din adversarii săi bănuiau că ar fi prea ignorant pentru a simți teama.

Și asta în condițiile în care Offutt Airforce Base era amenajată ca o a doua reședință de guvernare. Însă fuseseră *obligați* să se refugieze acolo. Aici era problema. Și de aceea, își spunea Li, preluase în mod spontan ipoteza despre forța inteligentă din adâncuri. Pentru administrație ar fi însemnat o umilință de nesuportat să fie nevoiți să se retragă din fața unor adversari umani. Teoria lui Johanson arunca o lumină cu totul nouă asupra situației. Reducea tensiunea care apăsa pe umerii agenților de siguranță, ai Ministerului Apărării și ai președintelui.

– Ce părere aveți? întrebă președintele adresându-se tuturor. Este posibil așa ceva?

– Nu contează ce cred eu personal că este sau nu este posibil, se răsti ministrul Apărării. Experții sunt la Chateau. Dacă ei au ajuns la această concluzie, trebuie să o luăm în serios și să ne întrebăm ce este de făcut.

– Vreți să *luați în serios* chestia asta? întrebă Vanderbilt dezamăgit. Extratereștri? Omuleți verzi?

– Nu sunt extratereștri, repetă Li răbdătoare.

– Ne vom confrunta cu o altă problemă, observă doamna secretar de Stat. Să presupunem că teoria dumneavoastră este corectă. Cât din ea putem dezvălui opiniei publice?

– Poftim? Nimic! Directorul CIA scutură energic capul. S-ar dezlănțui imediat un haos la nivel mondial.

– Este deja haos.

– Chiar și așa. Mass-media ne-ar trage pe roată. Ne-ar declara nebuni. În primul rând nu o să ne creadă, în al doilea rând *nu vor vrea* să ne creadă. Existența unei asemenea rase ar pune sub semnul întrebării importanța omenirii.

– Aceasta este cu precădere o problemă religioasă, răspunse ministrul Apărării. Nu este relevantă politic.

– Nu mai există nici o politică, spuse Peak. Nimic din ce ar putea fi privit separat de teamă și durere. Mergeți până în Manhattan. Să vă faceți o impresie. Nu aveți idee cum se roagă toți cei care n-au fost la biserică în viața lor.

Președintele privi gânditor spre tavan.

– Trebuie să ne întrebăm, spuse el, care este planul Domnului în această privință.

– Dumnezeu nu face parte din cabinetul dumneavoastră, Sir, dacă îmi permiteți să observ, spuse Vanderbilt. Și nici nu este de partea noastră.

– Nu este un punct de vedere prea bun, Jack, spuse președintele încruntându-și sprâncenele.

– Am renunțat să mai împart punctele de vedere în bune sau proaste, atâta vreme cât au sens. E clar că fiecare dintre cei prezenți consideră că este ceva adevărat în teoria asta. Așa că mă întreb care dintre noi e mai tâmpit...

– Jack, îl atenționă directorul CIA.

–... Dar sunt de acord să recunosc că eu sunt ăla! Mă voi răzgândi însă abia atunci când voi vedea *dovezile*. După ce am să vorbesc cu creaturile, cu chestiile alea din apă. Până atunci, vă previn să nu excludem posibilitatea unui mare atac terorist sau să ne neglijăm apărarea.

Li îi puse mâna pe braț.

– Jack, de ce ar alege oamenii o asemenea cale?

– Pentru ca unii ca voi să creadă că au de-a face cu E.T. Și funcționează. La dracu', funcționează!

– Nici unul dintre noi nu e naiv, spuse nervos consilierul pe probleme de securitate. Nu ne vom neglija protecția, însă sinceri să fim, cu psihoza dumneavoastră cu terorismul nu înaintăm deloc. Putem căuta la nesfârșit mulahi nebuni sau superinfractori putred de bogați, și între timp mai alunecă niște platforme continentale, orașele ne sunt inundate, americani nevinovați mor, deci care e de fapt *propunerea* dumneavoastră, Jack?

Vanderbilt își încrucișă furios mâinile pe burtă. Arăta ca un Buddha îmbufnat.

– Am auzit eu care e propunerea, spuse Li încet.

– Și anume?

– Să vorbim cu creaturile. Să luăm contact cu ele.

Președintele își încrucișă degetele. Apoi spuse gânditor:

– Ne aflăm în fața unui examen. Un examen pentru rasa umană. Poate că Dumnezeu a creat planeta asta pentru două rase. Sau poate că are dreptate Biblia, când vorbește despre animalul care iese din

mare. Dumnezeu a spus stăpâniţi lumea, şi nu a spus-o vreunei fiinţe de pe fundul mării.

– Nu, absolut deloc, murmură Vanderbilt. Le-a spus-o americanilor.

– Poate asta e lupta împotriva răului, lupta care a fost prorocită de atâtea ori. Preşedintele se foi în scaun. Şi noi suntem cei aleşi să o purtăm şi să o câştigăm.

– S-ar putea, preluă Li gândul, ca acela care câştigă bătălia asta să câştige lumea.

Peak o privi dintr-o parte şi tăcu.

– Ar trebui să discutăm teoria lui Johanson în mod deschis cu guvernele statelor membre ale NATO şi UE, propuse secretarul de Stat. Apoi ar trebui să punem la curent şi Naţiunile Unite.

– Şi să le demonstrăm totodată că nu vor fi în măsură să efectueze o asemenea operaţiune, adăugă Li rapid. Vreau să spun, să folosim liniştiţi know-how-ul şi creativitatea celor mai bune capete ale lor. Vă propun să vă adresaţi şi statelor arabe şi asiatice prietene. Va face impresie bună. Însă acesta este de asemenea momentul să ne plasăm în fruntea comunităţii mondiale. Nu vorbim de un atac cu meteoriţi, care ne va mătura pe toţi de pe faţa Pământului. Este o ameninţare îngrozitoare, căreia îi vom putea ţine piept doar dacă acum nu vom face nici o greşeală.

– Dau roade contramăsurile dumneavoastră? întrebă consilierul pe teme de securitate.

– Peste tot în lume se lucrează intens la găsirea unui antidot. Încercăm să facem ceva împotriva pătrunderii racilor şi a atacurilor balenelor, şi să prindem viermii ăia, ceea ce se dovedeşte a fi dificil. Facem tot ce putem ca să diminuăm riscurile, dar nu va fi de ajuns, dacă vom continua să recurgem la mijloace convenţionale. În ceea ce priveşte oprirea Golfstreamului, suntem neputincioşi. Metanul nu poate fi oprit. Chiar dacă vom reuşi să scoatem din mare milioane de viermi, nu putem vedea unde s-au aşezat şi vor veni mereu alţii noi. După ce a devenit imposibil să trimitem jos roboţi, sonde şi ambarcaţiuni subacvatice, am orbit. Nu avem nici cea mai mică idee ce se întâmplă acolo jos. În această după-amiază am auzit că am pierdut două năvoade uriaşe în apropiere de Georges Bank. Am pierdut contactul cu trei traulere care se aflau la nivelul Gropii Laurentius şi curăţau fundul mării. Au plecat după ele avioane de recunoaştere, dar sunt pe un teren dificil. La est se află bancurile de nisip de la Terra Nova. Acolo e o zonă de ceaţă permanentă, şi de două zile mai e şi furtună. Li făcu o pauză. Astea sunt două exemple din câteva mii. Aproape toate ştirile ne dovedesc neputinţa. Recunoaşterea cu drone merge bine, în repetate rânduri am oprit alaiurile de raci cu aruncătoarele de flăcări, dar pur şi simplu ies prin alte locuri. Trebuie să recunoaştem că avem puţine informaţii de pe mare. Era puţin şi pe vremea când nu venea nici un pericol dintr-acolo, dar acum...

– Şi atacurile cu sonar?

– Le continuăm, dar nu se anunță a fi vreun succes. Funcționează doar dacă omorâm animalele. Balenele nu fug de zgomot, cum ar face orice animal care mai are toate instinctele. Părerea mea este că suferă îngrozitor, dar sunt dirijate de altcineva. Teroarea continuă.

– Pentru că vorbești de planuri, Jude, spuse ministrul Apărării. Recunoști vreo strategie în spatele acestor lucruri?

– Cred că da. În cinci trepte și angrenată. Primul pas este izgonirea omului de pe suprafața mării și din adânc. Pasul al doilea culminează cu distrugerea și izgonirea populațiilor de pe țărm. Vezi Europa de Nord. Pasul al treilea cuprinde distrugerea infrastructurii noastre. Tot Europa de Nord, unde industria *offshore* a fost lovită serios. Paralizarea pescuitului va ridica de asemenea mari probleme de hrană, în special în lumea a treia. Pasul al patrulea, distrugerea pilonilor civilizației noastre, marile orașe, prin bacterii, tsunami, otrăvire bacteriologică, izgonirea populației spre centrul continentului. Și, în cele din urmă, al cincilea și ultimul pas: clima cedează, Pământul devine nelocuibil pentru oameni. Îngheață sau se inundă, se încălzește sau se răcește, sau amândouă, nu cunoaștem amănunte.

O vreme domni tăcerea.

– Dar nu va deveni Pământul imposibil de locuit și pentru regnul animal? întrebă consilierul pe teme de securitate.

– La suprafață, da. Sau să spunem că o mare parte a regnului animal ar avea de suferit. Însă am aflat că s-a mai întâmplat așa ceva acum 55 de milioane de ani și în final nu a avut alt efect decât dispariția unei mulțimi de animale și de plante, făcându-se loc pentru apariția altora. Cred că ființele acestea s-au gândit foarte exact cum pot supraviețui unei asemenea catastrofe.

– O bătălie de genul ăsta e... Ministrul Apărării rămase fără cuvinte. Este de neconceput, este inumană...

– Nu sunt oameni, spuse Li răbdătoare.

– Dar atunci cum îi putem opri?

– Descoperind cine sunt, spuse Vanderbilt.

Li întoarse capul spre el.

– Aud cumva o acceptare întârziată?

– Îmi păstrez punctul de vedere, spuse Vanderbilt impasibil. Găsește scopul unei acțiuni și vei ști cine se ascunde în spatele ei. În acest caz, recunosc că strategia ta în cinci trepte este cea mai convingătoare. Deci trebuie să facem următorul pas. Cine sunt, unde sunt, cum gândesc?

– Ce se poate face împotriva lor, adăugă ministrul Apărării.

– Răul, spuse președintele ținând ochii strâns închiși. Cum poate fi învins răul?

– Să vorbim cu ei, spuse Li.

– Să îi contactăm?

– Și cu dracul se poate negocia. Momentan nu văd altă cale. Johanson este de părere că ne țin ocupați pentru a ne împiedica să găsim o soluție. Nu avem voie să le oferim atâta timp. Mai putem acționa încă, așa că ar trebui să îi căutăm și să îi contactăm. Apoi îi atacăm.

– Să atacăm ființele din adâncuri? Ministrul Apărării scutură din cap. Dumnezeule mare!

– Suntem toți de părere că e ceva adevăr în teoria asta? întrebă directorul CIA. Vreau să spun, că discutăm despre ea, de parcă am fi eliminat toate îndoielile. Vrem să adoptăm cu adevărat ideea că împărțim Pământul cu o altă rasă inteligentă?

– Există *o singură* rasă dumnezeiască, spuse președintele hotărât. Și asta este omenirea. *Cât* de inteligentă e această formă de viață din mare, e altă poveste. Dacă are *dreptul* să ridice aceleași pretenții asupra acestei planete ca noi, poate fi pus la îndoială. Istoria creației *nu* prevede asemenea creaturi. Pământul este lumea oamenilor, a fost făcut pentru oameni, iar planul Domnului este planul nostru. Faptul *că* o formă străină de viață provoacă toate aceste lucruri, asta mi se pare acceptabil.

– Încă o dată, vru să știe doamna secretar de Stat, ce spunem lumii?

– Este prea devreme să spunem ceva lumii.

– Se vor pune întrebări.

– Inventați răspunsuri. Pentru asta sunteți diplomată. Dacă venim și spunem întregii lumi povestea cu a doua omenire care trăiește în mare, vor pieri deja din cauza șocului.

– Și în plus, spuse directorul CIA adresându-se lui Li, cum putem numi creierele astea bolnave din ocean?

Li zâmbi.

– Johanson a făcut o propunere: Yrr.

– Yrr?

– Y și doi r. E un nume întâmplător. Rezultat din joaca degetelor pe laptop.

– Prostesc.

– Spune că numele ăsta e la fel de bun ca oricare altul și îi dau dreptate. Cred că ar trebui să le spunem Yrr.

– Bine, Li. Președintele încuviință. Vom vedea ce este cu teoria asta. Trebuie să luăm în calcul toate opțiunile, toate posibilitățile. Dar dacă la sfârșit vom constata într-adevăr că trebuie să luptăm împotriva unor ființe pe care din partea mea le putem numi Yrr, atunci nu ne rămâne decât să le înfrângem. Atunci vom lupta împotriva lui Yrr. Președintele privi în jur. Aceasta este o șansă. O șansă foarte mare. Vreau să profităm de ea.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, spuse Li.

– Amin, mormăi Vanderbilt.

Weaver

Printre avantajele oferite de Chateau în timpul asediului se număra și acela că totul era permanent deschis. Nimeni din cei de aici nu respecta obiceiurile oaspeților obișnuiți. Li își impusese punctul de vedere că mai ales oamenii de știință vor trebui să lucreze zi și noapte, și că era posibil să li se facă poftă de T-Bone-Steak la ora patru dimineața. Prin urmare, se serveau non-stop mese calde, restaurantele, barurile și

holurile erau ocupate și toate sălile de sport, inclusiv sauna și bazinul de înot erau deschise douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Weaver înotase jumătate de oră în bazin. Trecuse de ora unu. Traversa holul desculță și cu părul ud, învăluită într-un halat moale de baie și se îndrepta spre lifturi, când îl văzu cu coada ochiului pe Leon Anawak. Stătea la tejgheaua barului, un loc care, după părerea ei, i se potrivea cel mai puțin. Stătea ca pierdut în fața unei sticle intacte de Cola și a unei farfurioare de alune, culegea câte una la fiecare câteva secunde, o privea și o lăsa să cadă la loc.

Ezită.

Nu îl mai văzuse de la discuția întreruptă de dimineață. Poate că nu voia să fie deranjat. Sala continua să fie aglomerată, ca și încăperile dimprejur, doar barul era aproape gol. Într-un colț erau doi bărbați în costume închise la culoare, adânciți într-o discuție purtată cu voce înăbușită. Ceva mai încolo, o femeie în uniformă privea concentrată la laptopul ei. Muzica în sudină de pe coasta de vest conferea scenei un aer insignifiant.

Anawak nu părea tocmai fericit.

În timp ce încă se mai gândea să meargă în apartamentul ei, intră în bar. Picioarele îi lipăiau încet pe parchet. Se duse până la capătul tejghelei, unde stătea el, și îi spuse:

– Bună!

Anawak întoarse capul. Avea o privire complet goală.

Weaver rămase brusc nemișcată. Puteai răni sfera de intimitate a unui om mai repede decât credeai, și atunci rămâneai pe veci cu faima de om insistent. Se sprijini de tejghea și își strânse halatul mai bine în jurul umerilor. Mai erau două scaune între ei.

– Bună, spuse Anawak. Privirea îi arunca scântei. Abia acum părea să o vadă cu adevărat.

Ea îi zâmbi.

– Ce... ăăă... faceți? Tâmpită întrebare. Ce face? Stă la tejghea și se joacă cu alunele. Ați dispărut așa brusc azi-dimineață.

– Da. Îmi pare rău.

– Nu trebuie să vă pară rău, se grăbi ea să spună. Vreau să spun, nu am vrut să vă deranjez, doar că v-am văzut stând aici și m-am gândit că...

Ceva nu era în ordine. Era mai bine să dispară rapid.

Anawak păru să-și revină complet din amorțeală. Apucă paharul, îl ridică și îl puse la loc. Privirea îi căzu pe scaunul de lângă el.

– Aveți chef să beți ceva? o întrebă.

– Sigur nu vă deranjez?

– Nu, absolut deloc. Anawak ezită. Numele meu e Leon. Propun să ne tutuim, nu?

– Bine, atunci... Eu sunt Karen și... Baileys cu gheață, vă rog.

Anawak îi făcu semn barmanului și comandă. Karen se apropie de el, fără a se așeza. Stropi de apă rece i se scurgeau din păr pe gât în jos, adunându-i-se între sâni. În general nu avea nici o problemă să umble pe jumătate goală, însă deodată se simți inconfortabil.

Trebuia să bea paharul și să o șteargă rapid.

– Și cum îți merge? îl întrebă sorbind din lichidul cremos.

Anawak se încruntă.

– Nu știu.

– Nu știi?

– Nu. Anawak întinse mâna după o alună, o așeză în fața lui și îi dădu un bobârnac. A murit tatăl meu.

A, la dracu'.

Știuse ea. N-ar fi trebuit să vină la el. Acum stătea aici și bea Baileys cu cineva care se retrăsese atât de ostentativ la capătul cel mai îndepărtat al barului că ar fi putut la fel de bine să pună o pancartă cu avertismentul „păstrați distanța“.

– Din ce cauză? îl întrebă prudentă.

– Habar n-am.

– Medicii nu știu încă?

– *Eu* nu știu încă. Și nu sunt sigur că *vreau* să știu, spuse el scuturând din cap.

Anawak tăcu o vreme. Apoi spuse:

– Am mers în după-amiaza asta prin păduri. Ore întregi. Uneori m-am furișat, apoi din nou am alergat ca un nebun. În căutarea unui... simțământ. Mă gândeam că trebuie să fie vreun sentiment care să fie potrivit cu situația, dar tot ce am obținut a fost să mă chinui singur. O privi. Cunoști senzația asta? Indiferent unde te-ai afla, vrei să pleci imediat de acolo. Parcă totul te apasă și brusc realizezi că nici măcar nu e vorba despre tine. Nu tu ești cel care vrea să plece. Locurile vor să scape de tine. Par să te respingă, să îți spună că n-ai ce căuta acolo. Dar nimeni nu îți explică *unde* e locul tău și alergi, și alergi...

– Sună ciudat. Weaver se gândi. Cunosc o senzație asemnătoare atunci când mă îmbăt. Când ești atât de plin, că ți-e rău în orice poziție, indiferent pe ce parte te culci sau te întorci. Weaver se opri brusc. Scuză-mă. Ți-am dat un răspuns tâmpit.

– Nu, absolut deloc! Ai dreptate. Te simți mai bine după ce borăști. Exact așa mă simt și eu. Probabil că ar trebui să borăsc, numai că nu știu cum.

Weaver își trecu degetul peste buza paharului. Muzica zumzăia în continuare.

– N-ai avut o relație bună cu tatăl tău?

– N-am avut *nici o* relație cu el.

– Chiar? Weaver se încruntă. E posibil așa ceva? Poți să nu ai nici o relație cu cineva pe care îl cunoști?

Anawak ridică din umeri.

– Și? o întrebă. Ce fac părinții tăi?

– Sunt morți.

– O... Îmi pare rău.

– E în regulă. Nu e mare lucru. Mă refer la faptul că oamenii mor, chiar și părinții. Ai mei au murit când aveam zece ani. Accident la o scufundare în Australia. Eu eram în hotel când s-a întâmplat. Un curent subteran puternic. O vreme e totul liniștit, și deodată ești smuls

și tras în largul mării. Erau prudenți și experimentați, dar... asta e. Weaver ridică din umeri. Marea e tot timpul alta.

– Au fost găsiți? întrebă Anawak încet.

– Nu.

– Și tu? Cum ai suportat?

– O vreme, mi-a fost destul de greu. Am avut o copilărie minunată, știi. Eram tot timpul pe drum. Amândoi erau profesori și îi fascina apa. Am făcut de toate, am navigat în Maldive, ne-am scufundat în Marea Roșie, am coborât în peșterile subacvatice din Yucatan. Am ajuns până în Scoția și Islanda. Rămâneau bineînțeles mai aproape de suprafață când eram cu ei, și cu toate astea am văzut totul. Doar la scufundările periculoase nu mă luau. Dar uneia din ele nici nu i-au supraviețuit. Weaver zâmbi. Dar vezi că a ieșit totuși ceva din mine.

– Da. Anawak îi întoarse zâmbetul. Asta nu poate fi trecut cu vederea.

Era un zâmbet trist, neajutorat. O vreme, rămase privind-o. Apoi se lăsă să alunece de pe scaun.

– Cred că ar trebui să încerc să dorm. Mâine zbor la înmormântare. Ezită. Deci noapte bună și... mulțumesc.

– Pentru ce?

Rămase apoi în fața paharului de Bailey pe jumătate băut, gândindu-se la părinții ei și la ziua în care personalul hotelului venise la ea și managera îi spusese că va trebui să fie tare. O fetiță puternică. Karen cea mică și puternică.

Privi lichidul cum se rotea în pahar.

Nu îi povestise lui Anawak *cât* de greu îi fusese. Nu îi povestise cum o luase bunica la ea, un copil dereglat și speriat care își transforma tristețea în furie, astfel încât bătrâna nu se mai descurcase cu ea. Cum îi scăzuse randamentul la școală și i se stricase anturajul. Nimic despre veșnicele plecări de acasă, despre primele jointuri și chestiile mai tari, despre vremea petrecută pe străzi ca punkeriță și cum era să fii veșnic beată sau pilită și să te culci cu toți care nu spuneau nu. Și nici unul nu spusese nu. Apoi furtișaguri, exmatricularea, un avort făcut de mântuială, droguri mai puternice, spargerile de mașini, autoritățile. Jumătate de an într-un cămin pentru tineri cu tulburări de comportament. Corpul plin de piercinguri. Chelie și cicatrici. Sufletul și trupul, un câmp de luptă.

Accidentul nu îi diminuase dragostea pentru mare. Dimpotrivă. Mai mult decât oricând, exercita asupra ei o fascinație întunecată, părea să o atragă în jos spre adâncuri, unde așteptau părinții ei. Atât de puternic o chema marea, încât într-o noapte se dusese la Brighton cu autostopul și înotase departe în larg, iar când apa neagră, uleioasă, luminată de lună aproape înghițise luminile stațiunii, se lăsase să alunece încet sub suprafața apei și încercase să se înece.

Dar să te îneci nu era așa simplu.

Ajunsese în întunericul canalului, ținându-și răsuflarea, până începuseră să-i vâjâie urechile. În loc să îi ia puterea vitală, marea i-o arătase: atât de puternică, inima! Bătând cu atâta încăpățânare împotriva voinței

ei de a se lăsa pradă îmbrățișării reci, și brusc intervenise reflexul de respirare, obligând-o să tragă apă în plămâni. Despre ce urma să se întâmple acum îl auzise pe tatăl ei vorbind destul de des. În plămâni se va forma spumă, plasa filigrană de bule se va nărui, iar lipsa acută de oxigen îi va provoca moartea. Două minute până când diafragma intră în convulsii și nu mai poți respira. Cinci minute până la moarte prin oprirea inimii.

Țâșnise în sus și se trezise din coșmarul care începuse în al zecelea an al vieții ei și se sfârșise cu cel de-al șaisprezecelea, în imediata apropiere a unui cuter. A fost dusă la spital cu hipotermie severă, iar acolo a avut destul timp să-și folosească hotărârea și curajul pentru a-și făuri un plan. După ce a ieșit din spital și-a privit corpul timp de o oră în oglindă și a hotărât că nu mai vrea să îl vadă niciodată așa. Și-a scos piercingurile, a încetat să se mai radă în cap, a încercat să facă zece flotări și a căzut la pământ.

După o săptămână făcea douăzeci.

Cu toată forța încerca să recâștige ceea ce pierduse. Reluă școala, cu condiția să facă terapie, și acceptă. Se dovedi a fi disciplinată și dornică să învețe. Era amabilă și prietenoasă cu toată lumea. Citea tot ce îi cădea în mână, în special despre ecosistemul Pământului și despre oceane. Nu trecea o zi în care să nu se antreneze. De când o eliberase canalul alerga, înota, boxa și se cățăra pentru a șterge ultimele urme ale timpului pierdut, până când din fetița slabă și cu privirea goală de odinioară nu mai rămase nimic. Când, la nouăsprezece ani, cu o întârziere de un an de zile, termină în mod strălucit colegiul și se înscrise la Facultatea de Biologie și Sport, corpul ei era aidoma reprezentării luptătorilor eleni.

Karen Weaver deveni un om nou.

Cu o dorință veche.

Pentru a înțelege cum funcționează lumea, urmă și informatica. O entuziasma reprezentarea conexiunilor complexe pe computer și nu-și găsi odihna până nu fu în stare, ea însăși, să reprezinte virtual fenomenele din ocean și din atmosferă. Prima ei lucrare reda o imagine cuprinzătoare a curenților marini care nu adăuga nimic nou cunoștințelor actuale, doar că era sclipitoare și de o mare exactitate: un omagiu pentru cei doi oameni pe care îi iubise și îi pierduse atât de timpuriu. Vârându-și capul sub apă și cercetând, înapoia puțin din ceea ce ea însăși primise din plin: iubire și cunoștințe. Își înființă biroul de PR Deepbluesea, scrise pentru *Science* și *National Geographic*, primi rubrici în reviste de popularizare a științei și atrase atenția institutelor care o invitară la expediții, pentru că aveau nevoie de o voce care să dea formă ideilor lor. Călători cu *MIR* până la *Titanic*, *Alvin* o duse la izvoarele termale ale Oceanului Atlantic, iar *Steaua polară* o duse să ierneze în Antarctica. Era prezentă peste tot și făcea cea mai bună treabă, pentru că de la noaptea aceea în canal nu mai cunoștea teama.

În afară de frica de singurătate. Ocazional.

Se văzu în oglinda de la bar, udă și învăluită în frotir, oarecum descumpănită.

Dădu rapid paharul pe gât și se duse la culcare.

14 mai

Anawak

Zgomotul motorului îl adormea încet, dar sigur.

După ce se hotărâse în sfârşit să pornească la drum, Anawak se aşteptase să întâmpine dificultăţi. Crezuse că Li nu îl va lăsa să plece, însă ea pur şi simplu insistase să îl urce în următorul avion.

– Când moare unul din părinţi sau un copil, trebuie să fii cu familia ta. Nu v-aţi ierta-o niciodată, dacă nu v-aţi duce. Familia este cel mai important lucru de pe pământ. Doar pe familie te poţi baza. Dar să vă putem contacta. Este singura mea rugăminte.

Acum, stând în avion, se întrebă dacă Li avea oare familie.

Dar el? El avea familie?

Absurd. Cineva care probabil că nu ţinea legătura cu familia îi predica cuiva, care nici el nu o făcea, cinstirea rudelor apropiate.

Vecinul de pe scaunul de lângă el, un climatolog din Massachusetts, începu să sforăie încet. Anawak îşi lăsă pe spate spătarul scaunului şi privi pe geam. De ore întregi era singur cu gândurile sale şi încă nu era sigur dacă asta îi făcea bine sau nu. Un Boeing al Canadian Airlines International îl dusese de la Vancouver întâi până la Toronto Pearsons Airport, unde aparatele care aterizaseră aşteptau în şiruri lungi îmbarcarea. Peste Toronto se abătuse o furtună neobişnuit de puternică, paralizând temporar circulaţia aeriană. Lui Anawak i se păru a fi de rău augur. Stătea plin de nelinişte în sala de îmbarcare, în timp ce afară un aparat după altul se conecta la tuburile în formă de armonică, până când şi el plecă în sfârşit, cu o întârziere de două ore, mai departe spre Montreal.

De aici încolo totul decursese fără probleme. Rezervase o cameră într-un Holiday Inn în apropiere de Dorval Airport şi venise devreme în sala de aşteptare. Apăruseră primele indicii care arătau că trecea într-o altă lume. Lângă geamurile panoramice stătea un grup de bărbaţi cu pahare aburinde de cafea în mână. Purtau pe salopete embleme ale unor firme petroliere şi păreau a duce cu ei doar câteva bagaje de mână. Doi dintre ei aveau trăsăturile lui Anawak. Faţa lată şi închisă la culoare, cu ochi mongoloizi. Afară, paleţi uriaşi, umpluţi până la refuz şi asiguraţi cu plase, dispăreau unul după altul în burta unui Canadian North Airlines Boeing 737. În timp ce aceştia erau încă împinşi peste platforma ridicătoare, se auzi apelul către pasageri. Traversară pista pe

jos și pătrunseră în aparat pe scara de sub pupa. Locurile pasagerilor se aflau doar în prima parte a avionului, restul fusese transformat în spațiu de depozitare.

Anawak plecase deja de două ore la drum. Din când în când avionul se zguduia ușor. Cea mai mare parte a distanței zburaseră peste câmpuri dese de nori. Acum, cu puțin înainte de Strâmtoarea Hudson, masele suprapuse se dădură la o parte dezvăluind peisajul negru-brun al tundrei de sub ei, cu munți și prăpăstii, pătat de câmpuri de zăpadă și mereu întrerupt de lacuri pe care pluteau bucăți mari de gheață. Apoi la orizont apăru țărmul. Strâmtoarea Hudson ajunse sub ei, iar Anawak simți că depășea și ultima graniță. Îl copleșiră o sumedenie de sentimente amestecate care îl smulseră din apatie. În orice acțiune exista un *point of no return*[1]. Strict vorbind, Montreal fusese acest loc, însă din punct de vedere simbolic era Strâmtoarea Hudson. Dincolo de șoseaua de apă începea lumea în care nu voise să se mai întoarcă niciodată.

Anawak se îndrepta spre locul nașterii sale, în patria sa de la poalele cercului polar, spre Nunavut.

Continuă să privească afară și încercă să nu se mai gândească la nimic. După încă jumătate de oră zburau din nou peste uscat, urmă apoi o porțiune strălucitoare, acoperită de gheață, Frobisher Bay la sud-est de Baffin Island. Aparatul viră spre dreapta și începu să coboare rapid. În imagine apăru o clădire de un galben aprins cu un turn scund de control. Ghemuit în peisajul întunecat și deluros, părea a fi avanpostul oamenilor pe o planetă străină, însă era doar aeroportul din Iqaluit, „școala peștilor“, capitala din Nunavut.

Boeingul ateriză și rulă încet până se opri.

Anawak nu așteptă mult eliberarea bagajelor. Își luă în primire rucsacul îndesat și porni încet prin sala de îmbarcare. O expoziție făcea reclamă artei inuite cu carpete pentru perete și sculpturi în stealit. În mijlocul halei zări o figură supradimensionată, compactă, purtând cizme și îmbrăcăminte tradițională, ținând în mâna dreaptă o tobă ridicată sus deasupra capului, iar în cealaltă mână, bățul. Toboșarul din piatră avea gura deschisă ca pentru a cânta. Inspira perseverență și încredere în forțele proprii. Anawak se opri un moment și citi inscripția de la baza sculpturii: *Oriunde se adună oamenii din Arctica la evenimente deosebite, are loc dansul cu toba și throat singing*[2]. Apoi păși spre ghișeul de la First Air și își expedie rucsacul spre Cape Dorset. Femeia care îl luă în primire îi spuse că aparatul va pleca cu o întârziere de o oră.

– Poate mai aveți ceva de rezolvat în oraș, îi spuse prietenoasă.

Anawak ezită.

– Nu am. Nici nu prea cunosc orașul.

Femeia îl privi surprinsă. Pesemne o mira faptul că cineva care după aspect părea a fi un inuit nu cunoștea capitala. Apoi îi zâmbi iar.

---

[1] Punct fără întoarcere (în engl. în orig.. n.red.)

[2] Cântatul din gât (în engl. în orig.. n.red.)

– Aveți ce vedea în Iqualuit. Ar trebui să vă faceți timp. Mergeți la Nunatta-Sunaquatangit-Museum, aveți timp să ajungeți acolo. Este o expoziție frumoasă despre arta tradițională și modernă.

– A, da... bineînțeles.

– Sau la centrul de vizitare Unikkaarvik. Și treceți și pe la biserica anglicană. Arată ca un iglu, e singura biserică din lume care arată ca un iglu!

Anawak o privi pe femeie. Era o indigenă, micuță, cu breton negru și coadă de cal. Ochii îi străluciră când îi zâmbi și mai larg.

– Aș fi putut jura că sunteți din Iqaluit, spuse ea.

– Nu. Timp de o clipă fu tentat să spună că e din Cape Dorset, după care îi răspunse: Vancouver. Sunt din Vancouver.

– O, iubesc orașul ăla! strigă femeia.

Anawak privi în jur. Se temea să nu încurce circulația, dar se părea că este singurul care zbura mai departe în acea zi.

– Ați fost acolo?

– Nu, nu am ajuns atât de departe. Dar pe internet sunt poze și o grămadă de informații. E un oraș frumos. Femeia râse. E ceva mai mare decât Iqaluit, nu-i așa?

Anawak îi întoarse zâmbetul.

– Da, cred că da.

– A, nu mai suntem nici noi atât de mici. Iqaluit are oricum 6 000 de locuitori. Și încă nu am terminat. În câțiva ani vom fi la fel de mari cât Vancouver. Haha! Ei, aproape la fel. Scuzați-mă.

Un cuplu apăruse în spatele lui. Totuși, nu era singurul care zbura mai departe. Salută grăbit și ieși afară, înainte ca femeii să îi mai vină și ideea să îi arate orașul.

Iqaluit.

Ultima amintire despre locul ăsta era foarte veche. Unele lucruri îi păreau familiare, însă cele mai multe erau noi pentru el. Norii rămăseseră la Quebec, aici soarele strălucea pe un cer ca de oțel și temperatura era plăcută. Anawak se gândi că nu puteau fi sub 10° Celsius. Jacheta lui cu puf, îmbrăcată peste puloverul gros, era în mod clar prea călduroasă. O dezbrăcă, și-o legă în jurul șoldurilor și o luă pe strada plină de praf spre centrul localității. Circulația era uimitor de intensă. Nu-și amintea ca pe vremuri să fi circulat atât de multe camionete și ATV-uri, vehicule mici și motociclete. De ambele părți ale străzii se întindeau casele tipice de lemn ale Arcticii, construite pe piloni joși din cauza pământului permanent înghețat. Toate clădirile Arcticii erau construite pe asemenea piloni. Dacă ar fi fost așezate direct pe sol, acesta s-ar fi topit și casele s-ar fi scufundat din pricina căldurii emanate din interior.

Cu cât mergea mai mult, cu atât imaginea din mintea lui Anawak devenea mai puternică. Își imagina cum mâna lui Dumnezeu amestecase într-o bună zi o grămadă de construcții, împrăștiindu-le fără nici un plan. Coloși lipsiți de ferestre de un alb orbitor, cu aspect cubist, se ridicau dintre barăcile tradiționale, vopsite în verde-oliv sau roșu-ruginiu. Școala arăta ca o farfurie zburătoare proaspăt aterizată.

Câteva case străluceau într-un puternic gri-petrol sau acvamarin. Puțin mai departe, dădu peste Commissioner's House, un hibrid între o vilă plăcută cu grădină și o cupolă de locuit pentru astronauți. Chiar în apropiere se ridica o clădire elegantă cu trei etaje, prevăzută cu ferestre mari și cu o intrare impozantă care s-ar fi potrivit în oricare mare oraș al lumii dacă făceai abstracție de pilonii tipici și de scările care duceau în sus. Anawak încercă să nu se lase prea impresionat, însă de când scăpase pe jumătate mort dintr-un avion care se scufunda își pierduse capacitatea de a se anestezia prin indiferență. Sălbaticul amestec arhitectonic lăsa o impresie aproape voioasă, împotriva căreia simțea o profundă neîncredere, dar nu îl lăsă neimpresionat.

Se întrebă ce se întâmplase aici. Ăsta nu mai era Iqaluitul deprimant din anii 1970. Treceau oameni care îl salutau curios de prietenoși pe limba inuktitut. Le răspundea scurt și rezervat. Merse timp de o oră prin oraș fără să se oprească și intră doar o dată la Centrul de vizitare Unikkaarvik, unde văzu o copie și mai mare a toboșarului.

Dansatorul toboșar. Când era mic, existau multe dansuri cu toboșari. Cu mult timp în urmă, când lucrurile mai erau în ordine.

Aiurea! Când fusese aici totul în ordine?

Se întoarse pe stradă și merse mai departe, fiindu-i cald în lumina cristalină a soarelui. Biserica anglicană arăta într-adevăr ca un iglu cu vârful alungit. O lăsă în urmă, în partea stângă. O oră mai târziu, era din nou în sala aeroportului și se retrase pe o bancă cu un ziar. În afară de el, doar cuplul de mai înainte mai aștepta zborul. Deschise ziarul astfel încât să-l izoleze de orice influență din exterior, citi articolele fără să fie atent la conținutul lor și în cele din urmă îl aruncă.

Tânăra de la ghișeu îi rugă să o urmeze. Printr-o ieșire laterală a aeroportului ajunseră pe pistă, unde îi aștepta un aparat mic de tipul Piper, cu elice și cu două motoare. Anawak urcă cele două trepte împreună cu perechea și intră în cabina strâmtă. Aparatul avea doar șase locuri. În partea din spate, în spatele unei plase, erau depozitate bagajele. Carlinga nu era separată de locurile pasagerilor. Rulară spre pista de start și așteptară o clipă până ateriză un alt aparat de același tip, apoi își luară un scurt avânt și se ridicară în aer clătinându-se ușor. Aeroportul se micșoră și dispăru apoi cu totul. Sub ei strălucea Frobisher Bay. O luară spre vest peste munții acoperiți parțial cu zăpadă și gheață, cizelați de ghețari. În stânga lor soarele strălucea pe Strâmtoarea Hudson, în dreapta sclipea pe suprafața unui lac al cărui nume Anawak și-l aminti spontan: Amadjuak.

Mergeau uneori acolo.

Îl năpădeau atâtea amintiri, toate cu viteză amețitoare. Se manifestau ca niște năluci într-o furtună de zăpadă, atrăgându-l în trecut.

Nu voia să se întoarcă acolo.

Pământul se transformă în șes, apoi se sfârși. Douăzeci de minute ruta îi purtă deasupra mării, apoi prin fereastra cabinei se zări din nou pământ muntos. În raza vizuală intră golful de la Tellik Inlet cu cele șapte insule ale lui. Pe una dintre ele se întindea linia subțire a pistei de aterizare de la Cape Dorset.

Atinseră pământul.

Anawak simţi cum îi sare inima din piept. Era acasă. Era acolo unde nu vrusese să se mai întoarcă vreodată. Aversiunea şi curiozitatea se amestecau cu frica, în timp ce Piper rula spre clădirea de primire.

Cape Dorset: New Yorkul nordului, după cum era numit pe jumătate apreciativ, pe jumătate în glumă, cu cei 1 200 de locuitori ai lui, unul din centrele legitimate pentru arta inuită.

Acum era aşa.

Pe atunci totul fusese altfel.

Cape Dorset: Kinngait în limba inuit, *Munţii înalţi*, situaţi în zona mai largă Sikusiilaq, *unde nu se formează gheaţă pe mare*, deoarece chiar şi în iernile cele mai geroase curenţii blânzi nu permit ca suprafaţa mării din jurul peninsulei Foxe, extremitatea sud-vestică a Baffin Island, să îngheţe complet. Creierul lui Anawak fu invadat de nume. Insula minusculă din apropiere de Cape Dorset, Mallikjuaq, era o zonă protejată plină de mici minunăţii, cu capcane pentru vulpi datând din secolul al XIX-lea, resturi ale străvechii culturi Thule, morminte înconjurate de legende şi un lac romantic pe malul căruia fuseseră des cu cortul. Anawak îşi aminti de micul stand cu caiace. Îi plăcea acolo, pe Mallikjuaq. Apoi îşi revăzu cu ochii minţii tatăl şi mama, şi ştiu din nou ce îl izgonise din locul care pe atunci nici nu se numea încă Nunavut, ci Northwest Territories.

Îşi luă rucsacul în primire şi coborî din Piper.

Imediat, un bărbat se năpusti asupra cuplului care venise cu acelaşi avion. Se părea că se cunosc. Întâmpinarea se dovedi a fi exagerat de călduroasă, însă pentru inuiţi era un lucru obişnuit. Aveau o mulţime de cuvinte de bun venit, şi nici unul pentru la revedere. Nici lui Anawak nu îi spusese nimeni vreun cuvânt de despărţire în urmă cu nouăsprezece ani, nici măcar bărbatul care rămase deodată mic şi însingurat pe pista de aterizare, după ce cuplul şi prietenul lor indigen plecară flecărind. Timp de o câteva secunde, Anawak se chinui să îl recunoască: Ijitsiaq Akesuk îmbătrânise vizibil şi purta o mustaţă subţire, cenuşie, pe care înainte nu o avusese. Dar el era. Faţa mototolită i se lăţi într-un zâmbet larg. Se repezi la Anawak şi îl îmbrăţişă cu tot cu rucsac, în timp ce de pe buze i se revărsa un val de cuvinte inuktitut. Apoi îşi luă seama şi spuse pe engleză:

– Leon. Băiatul meu. Ce doctor tânăr şi frumos eşti!

Anawak se lăsă îmbrăţişat şi îl bătu pe Akesuk pe spate.

– Unchiule Iji. Ce mai faci?

– Ce să mai fac, cu toate câte se întâmplă? Ai avut un zbor liniştit? Trebuie să fi călătorit o veşnicie, nici nu ştiu pe unde a trebuit să zbori ca să ajungi aici...

– Am schimbat de câteva ori avionul.

– Toronto? Montreal? Ajesuk îi dădu drumul şi îl privi entuziasmat. Anawak îi văzu strungăreaţa tipică inuiţilor. Bineînţeles că la Montreal. Călătoreşti mult, nu-i aşa? Îmi pare bine. Trebuie să îmi povesteşti multe. Bineînţeles că vei locui la mine, băiete, totul este pregătit. Mai ai şi alte bagaje?

– Nu. Ah, unchiule Iji...

– Iji, doar Iji, lasă prostia de unchi. Ești prea bătrân ca să-mi mai spui unchiule.

– Mi-am rezervat o cameră la hotel.

Akesuk se dădu câțiva pași înapoi.

– Unde anume?

– La Polar Lodge.

Bătrânul păru o clipă dezamăgit. Apoi străluci din nou.

– O anulăm. Îl cunosc pe manager. Știi doar că aici toți ne cunoaștem între noi. Nici o problemă.

– Nu vreau să te deranjez, răspunse Leon. Sunt aici să îl bag pe tatăl meu sub gheață, își spuse. Și apoi să dispar rapid.

– Nu mă deranjezi, zise Akesuk. Ești nepotul meu. Pe cât timp ai făcut rezervarea?

– Pentru două nopți. Mă gândesc că ajunge, nu?

Akesuk se încruntă și îl studie de sus până jos. Apoi îl luă pe Anawak de braț și îl trase în hală.

– Mai vorbim despre asta. Nu ți-e foame?

– Ba da.

– Minunat. Mary-Ann a făcut friptură înăbușită de caribu și avem supă de focă cu orez. Ceva bun de tot. Când ai mâncat ultima oară supă de focă, hm?

Anawak se lăsă târât de unchiul lui. În fața aeroportului erau parcate mai multe vehicule. Akesuk se îndreptă hotărât spre o camionetă.

– Pune rucsacul în spate. O cunoști pe Mary-Ann? Sigur că nu. Erai deja plecat când s-a mutat aici de la Salluit și ne-am căsătorit. Viața de unul singur nu e viață. E mai tânără decât mine. Mi se pare tare în regulă, trebuie să-ți spun. Ai soție? Doamne, câte o să avem de povestit, n-ai mai fost aici de un secol.

Anawak se lăsă să alunece pe locul de lângă șofer și tăcu. Akesuk părea hotărât să nu facă nici o pauză de vorbire. Încercă să-și amintească dacă și pe vremuri fusese la fel de vorbăreț.

Apoi îi trecu prin minte că bătrânul era probabil la fel de nervos ca și el.

Unul tăcea. Celălalt vorbea. Fiecare în felul său.

Hurducăiau de-a lungul străzii principale. Cape Dorset era împărțit în localități prin mai multe șiruri de munți. Alături de Kinngait mai erau Itjurittuq în nord-est, Kuugalaaq în vest și Muliujaq în sud. Pe atunci locuiau în Kuugalaaq. Familia lui, a lui Anawak, locuise acolo. Akesuk, fratele mamei sale, trăia pe atunci în Kinngait.

Anawak nu îl întrebă dacă locuia tot acolo. Urma să afle oricum.

Străbătură toată localitatea. Unchiul îi dădu lămuriri aproape despre fiecare clădire pe lângă care treceau, până când Anawak se prinse că Akesuk făcea un tur al localității cu el.

– Unchiule Iji, cunosc toate astea, îi spuse.

– Nu cunoști nimic. N-ai mai fost aici de nouăsprezece ani. Sunt o grămadă de lucruri noi. Îți amintești de piața aia?

– Nu.

– Păi vezi? Nici n-aveai cum. E nouă! Şi mai avem una şi mai mare. Pe vremuri trebuia să mergem până la Polar Supply Store, mai ştii, nu-i aşa? Aici în spate este noua clădire a şcolii, nu mai este chiar nouă, dar pentru tine e. Uită-te în dreapta! Pe asta n-ai de unde s-o ştii, sala de festivităţi Tiktaliktaq. Ştii cine a fost aici pentru *throat singing* şi dansul toboşarilor? Bill Clinton şi Jaques Chirac, şi Helmut Kohl, chiar era uriaş Kohl ăla, eram nişte pitici pe lângă el, stai un pic, când a fost aici...?

Şi aşa mai departe. Vizitară biserica anglicană şi cimitirul în care urma să fie înmormântat tatăl său. Anawak văzu o femeie inuit lucrând în faţa casei sale la o sculptură reprezentând o pasăre. Creatura îi amintea de arta Nootka. O clădire cu două etaje, albastru-cenuşie, cu intrare futuristică se dovedi a fi sediul oficialităţilor. Administrarea din Nunavut fiind descentralizată, în fiecare comunitate mai mare exista o asemenea clădire. Anawak se lăsă în voia sorţii, cu atât mai mult cu cât recunoştea că Cape Dorset din copilăria lui fusese altceva decât era în prezent.

Şi deodată se auzi spunând:

– Să mergem în port, Iji.

Akesuk smuci de volan. Hurducăiau pe o stradă desfundată care ducea spre apă. Case din lemn de toate mărimile şi culorile se iveau aparent fără nici o ordine în peisajul negru-maroniu. Izolat se vedeau câteva pete de iarbă robustă de tundră, ici-colo şi câte o porţiune acoperită de zăpadă. Portul din Cape Dorset era ceva mai mult decât un debarcader cu macarale de încărcare, unde o dată sau de două ori pe an ancora vasul de aprovizionare cu mărfurile necesare. Nu departe de acolo, în timpul refluxului se putea traversa Tellik Inlet pentru a ajunge pe insula învecinată, la Mallikjuaq, în acel parc naţional micuţ cu mormintele sale şi cu standul de caiace, şi lacul pe malul căruia îşi făcuseră de atâtea ori tabăra.

Se opriră. Anawak coborî, merse de-a lungul debarcaderului şi privi afară la apa de un albastru polar. Akesuk îl urmă o vreme, fără să i se alăture.

Debarcaderul era ultimul lucru pe care îl văzuse Anawak atunci când părăsise Cape Dorset. Nu plecase cu avionul, ci cu vaporul de aprovizionare. Avea doisprezece ani. Vaporul îi luase pe el şi noua lui familie, care părăseau vechea ţară plini de speranţă şi de bucurie să vadă lumea nouă, suferind totodată de dorul paradisului de gheaţă care era pierdut deja de atâta timp.

Cinci minute mai târziu, se întoarse cu paşi lenţi la maşină şi urcă fără un cuvânt.

– Da, vechiul nostru port, spuse Anawak încet. Vechiul port. Nu îl voi uita niciodată. Atunci ai plecat, Leon. Le-ai frânt inima tuturor...

Anawak îl privi sever.

– Cui i-am frânt inima?

– Păi...

– Tatălui meu? Vouă? Vreunui vecin?

Akesuk porni maşina.

– Haide, spuse. Mergem acasă.

Akesuk locuia şi acum în vechea lui căsuţă. Arăta bine şi îngrijită, de un albastru-deschis cu acoperiş bleumarin. În spatele ei, dealurile se înălţau lin, culminând câţiva kilometri mai departe în Kinngait, *Muntele înalt,* a cărui suprafaţă era străbătută de vene de zăpadă. Arăta ca un munte de marmură, mai degrabă un şir de munţi înghesuiţi decât un munte înalt. În amintirile lui Anawak, muntele ajungea până la cer. Creasta îl invita să o străbată pe jos, cu un echipament corespunzător.

Akesuk reuşi să ajungă înaintea lui Anawak în spatele maşinii şi să dea jos rucsacul. Pe cât era de mic şi prăpădit, totuşi greutatea nu păru să îi ridice probleme. Ţinea sacul într-o mână şi cu cealaltă deschise uşa casei, fără să bată.

– Mary-Ann, strigă Akesuk. A venit! A venit băiatul!

Un pui de căţel ieşi clătinându-se. Akesuk trecu peste el, dispăru în casă şi se întoarse câteva secunde mai târziu însoţit de o femeie trupeşă, al cărei chip prietenos se sprijinea pe o impozantă bărbie dublă. Femeia îl îmbrăţişă pe Anawak şi îl salută pe inuktitut.

– Mary-Ann nu vorbeşte engleza, o scuză Akesuk. Sper că mai înţelegi ceva din vechea ta limbă.

– Limba mea este engleza, spuse Anawak.

– Da, desigur...

– Dar mai înţeleg destul. Înţeleg ce spune.

Mary-Ann îl întrebă dacă era flămând.

Anawak încuviinţă pe inuktitut. Femeia îşi arătă dantura incompletă, luă câinele care mirosea cizmele lui Anawak şi îi făcu semn să o urmeze. În hol erau mai multe perechi de pantofi. Anawak îşi descălţă mecanic cizmele şi le puse lângă ceilalţi pantofi.

– În orice caz, nu ai uitat buna-cuviinţă, râse unchiul. Nu ai devenit un *quallunaaq.*

Quallunaaq, la plural *quallunaat,* era denumirea generică pentru toţi ne-inuiţii. Anawak îşi privi picioarele, ridică din umeri şi o urmă pe Mary-Ann la bucătărie. Văzu un aragaz modern, aparatură electrică pe care o găseai în orice bucătărie civilizată din Vancouver, nimic din ce i-ar fi putut aminti de aspectul dezolant al căminului său de pe vremuri. Sub geam se afla o masă rotundă, lângă care o uşă ducea pe balcon. Akesuk schimbă câteva cuvinte cu soţia sa şi îl împinse pe Anawak din bucătărie într-o sufragerie confortabilă. Mobile grele, capitonate se aliniau în jurul unui turn cu televizor, video, radio şi altă aparatură. Barul se deschidea spre bucătărie. Akesuk îi arătă baia cu toaleta, încăperea alăturată cu maşina de spălat, cămara aflată în spatele ei, dormitorul şi o cameră micuţă cu un singur pat. Pe noptieră erau flori proaspete, mac arctic, iarba-surzilor purpurie şi iarba-neagră.

– Mary-Ann le-a cules, spuse Akesuk. Suna ca o invitaţie să se facă comod.

– Mulţumesc, eu... Anawak scutură capul. Cred că este mai bine să dorm la hotel.

Se aşteptase ca unchiul să se simtă jignit, însă Akesuk se mulţumi să îl privească gânditor câteva clipe.

– Bei un pahar? îl întrebă.

– Eu nu beau.

– Nici eu. Bem suc de fructe la masă. Vrei?

– Da, mulţumesc.

Akesuk amestecă în două pahare concentrat de suc cu apă şi ieşiră cu băuturile pe balcon, unde unchiul îşi aprinse o ţigară. Mary-Ann nu era încă mulţumită de fripturi şi anunţase că în următorul sfert de oră nu era nimic de mâncare.

– Nu am voie să fumez în casă, spuse Akesuk. Pentru asta te însori. O viaţă întreagă am fumat în casă. Dar e mai bine aşa. Nici nu e sănătos. Dacă m-aş putea lăsa! Akesuk râse şi trase cu plăcere vizibilă fumul în piept. Lasă-mă să ghicesc, băiete, nu fumezi.

– Nu.

– Şi nu bei. Bun, bun.

Priviră o vreme în tăcere panorama culmilor muntoase acoperite de zăpadă. Sus pe cer luceau fâşiile de nori. Pescăruşi ca de fildeş de un alb strălucitor navigau pe sub ei, lăsându-se din când în când să cadă în picaj.

– Cum a murit? întrebă Anawak.

– Pur şi simplu a căzut din picioare. Eram pe câmp. A văzut un iepure, a vrut să fugă după el şi s-a prăbuşit.

– Tu l-ai adus înapoi?

– Trupul lui, da.

– A băut până a murit?

Şi pe Anawak îl sperie amărăciunea din vocea lui. Akesuk rămase privind munţii şi se învălui în fum.

– A avut un infarct, a spus doctorul din Iqaluit. S-a mişcat prea puţin şi a fumat prea mult. De zece ani nu mai băuse nici o gură.

Friptura de caribu era delicioasă. Avea gustul copilăriei lui. Supa de focă, dimpotrivă, nu fusese niciodată pe gustul lui Anawak, însă acum se înfruptă din ea. Mary-Ann îl privea mulţumită. Anawak încercă să-şi reactualizeze cunoştinţele de inuktitut, însă rezultatul era mai degrabă decepţionant. Înţelegea aproape tot, dar cu vorbitul şchiopăta. Aşa că se întreţineau mai ales în engleză despre întâmplările ultimelor săptămâni, despre atacurile balenelor şi catastrofa din Europa, şi ce altceva mai ajungea până la Nunavut. Akesuk traducea. Încercase de mai multe ori să aducă vorba despre tatăl mort, însă Anawak nu se lăsase prins în discuţie. Înmormântarea trebuia să aibă loc după-amiaza târziu în micul cimitir al bisericii anglicane. În anotimpul acesta, morţii erau îngropaţi repede, în timp ce iarna erau păstraţi adesea într-o cocioabă din apropierea locului de îngropăciune, dacă pământul era prea tare pentru a săpa groapa. În frigul natural al Arcticii, morţii rezistau uimitor de mult timp, însă şopronul de depozitare trebuia păzit cu arma în mână. Nunavut se afla în sălbăticie.

Lupii și urșii polari, mânați de foame, nu se opreau nici în fața celor morți, nici în fața celor vii.

După-masă, Anawak se mută la Polar Lodge. Akesuk nu mai insistă să înnopteze sub acoperișul său. Luă florile din camera mică și le puse pe masa din bucătărie.

– Poți să te răzgândești dacă vrei, fu tot ce mai spuse.

Lui Anawak îi rămaseră două ore până la înmormântare, timp în care nu părăsi camera hotelului, ci se întinse pe pat, încercând să doarmă puțin. Nu știa ce să facă. La drept vorbind, ar fi știut el. Ar fi putut merge până la Mallikjuaq, poate chiar pe jos, Tellik Inlet era încă înghețat și l-ar fi ținut. Sau putea să îl întrebe pe Akesuk. El sigur ar fi încântat să îl tragă după el prin jumătate de Cape Dorset și să-l prezinte tuturor. Într-o așezare inuit toți erau înrudiți într-un fel sau altul. Mai ales la Cape Dorset, capitala mondială a artei inuit, un asemenea tur ar fi fost echivalentul unui vernisaj. Fiecare al doilea locuitor al așezării trecea drept artist, mulți își expuneau lucrările în galerii de pe tot globul. Însă Anawak știa că asta ar fi adus cu întoarcerea fiului risipitor, afișarea persoanei sale, și nimeni de aici nu trebuia să creadă că s-ar întoarce acasă. Era decis să păstreze o distanță sigură. Dacă ar lăsa să îl atingă ceva din lumea asta, i-ar redeschide rănile din copilărie, așa că stătea nemișcat pe pat și găurea tavanul din priviri, până când în sfârșit se întunecă.

Deșteptătorul de voiaj îl trezi din somn.

Când ieși în fața hotelului, soarele era vizibil mai jos, însă încă mai strălucea vesel și prietenos. Peste întinderile de gheață din Inlet văzu Mallikjuaq aproape la o aruncătură de băț. Polar Lodge se afla în nord-estul îndepărtat al Cape Dorset, iar cimitirul era pe partea cealaltă a localității. Anawak privi la ceas. Avea timp suficient. Stabilise cu Akesuk să îl ia cu mașina. Imediat lângă Lodge, pe strada care ducea spre plajă, se afla Polar Supply Store. La o privire mai atentă, Anawak observă că magazinul livra și colete, împrumuta și repara mașini. Clădirea era aceeași de pe vremuri, dar firma era nouă, iar când intră, cei doi oameni de la tejghea i se părură străini. Nici unul din ei nu era inuit. Anawak cotrobăi puțin înăuntru. Era plăcut înăuntru și plin de mărfuri, erau aproape de toate, de la cârnați uscați de caribu până la cizme călduroase. În partea dinspate a magazinului erau vrafuri de litografii și sculpturi.

Nu era lumea lui.

Plecă și o porni încet de-a lungul străzii spre centru. În fața unei case, un bătrân stătea pe un podeț de scânduri și lucra la statueta unui scafandru, ceva mai departe o femeie se apucase să șlefuiască un șoim din marmură albă. Amândoi îl salutară, iar Anawak le răspunse fără să se oprească. Simți cum îl urmau cu privirea. Sosirea sa făcuse probabil înconjurul așezării. Nici nu era necesar să mai fie prezentat. Fiecare știa că sosise la Cape Dorset fiul decedatului Manumee Anawak și probabil că acum își băteau gura de zor pentru că locuia la hotel, și nu sub acoperișul unchiului lui.

Akesuk îl aştepta în faţa casei. Merseră cu maşina cele câteva sute de metri până la biserica anglicană în faţa căreia se adunase deja o mulţime destul de mare de oameni.

Anawak întrebă dacă toţi veniseră pentru tatăl lui.

Akesuk îl privi mirat.

– Bineînţeles, ce credeai?

– Nu ştiam că are atâţia... prieteni.

– Sunt oamenii alături de care a trăit. Prieteni sau nu, ce contează? Când moare cineva, îi părăseşte pe toţi şi toţi îl însoţesc o bucată de drum.

Înmormântarea a fost scurtă şi nesentimentală. Iar Anawak strânse multe mâini. Oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată veneau la el şi îl îmbrăţişau. Un reverend citi din Biblie şi spuse o rugăciune, apoi sicriul fu coborât într-o groapă doar atât de adâncă încât să îl încapă şi fu acoperit cu folie albastră. Câţiva bărbaţi începură să aşeze pietre deasupra. Crucea de la capul mormântului stătea înclinată în pământul tare la fel ca toate crucile din cimitir. Akesuk îi puse lui Anawak în mână o cutiuţă din lemn cu capac de sticlă, în care erau flori artificiale alături de un pacheţel de ţigări şi de dintele îmbrăcat în metal al unui urs. Îl împinse uşor, iar Anawak se apropie ascultător de mormânt şi puse cutia în spatele crucii.

Akesuk îl întrebase dacă dorea să-şi mai vadă tatăl pentru ultima oară, dar Anawak refuzase. În timp ce reverendul vorbea, el încercă să-şi imagineze cine era bărbatul care zăcea în sicriu şi dacă într-adevăr era cineva acolo. Realiză dintr-odată că mortul nu mai putea comite nici o greşeală. Tatăl său îşi luase în sfârşit rămas-bun de la această existenţă, trecând într-un univers situat dincolo de vinovăţie şi nevinovăţie. Orice ar fi făcut sau ar fi întârziat să facă îşi pierdea acum orice importanţă în faţa sicriului lipsit de podoabe din pământul rece. Nici înainte nu mai jucase vreun rol. Pentru Anawak, bătrânul murise de atâta amar de vreme, încât înmormântarea i se păru a fi o ceremonie întârziată.

Nu se străduia să simtă ceva. Îşi dorea doar să plece de acolo cât mai repede.

Înapoi acasă.

Unde era asta?

Dintr-odată, în timp ce lumea din jur intona un cântec, îl cuprinse un sentiment acut de panică şi părăsire. Îl apucă un tremurat care nu se datora frigului polar. Se gândise la Vancouver şi la Tofino, dar casa lui nu era acolo.

Anawak privea într-o gaură neagră.

Câmpul vizual i se îngustă, în faţa ochilor începură să se învârtă spirale. Întunericul îl copleşi ca un val, uriaş şi de neocolit. Era prins în capcană ca un animal, fără cale de scăpare şi era obligat să se uite cum capcana se închidea peste el.

– Leon.

Îl cuprinse o panică nebună.

– Leon!

Akesuk îl apucase de braț. Anawak privi amețit fața ridată cu mustața argintie.

– E totul în regulă, băiete?

– Da, sigur, murmură Anawak.

– Dumnezeule mare! Abia te ții pe picioare, spuse Akesuk compătimitor. Mulți din cei prezenți se uitau spre ei.

– E în regulă. Mulțumesc, Iji. E în regulă.

Citea pe fețele oamenilor ce gândeau, și se înșelau amarnic. Li se vedea pe chip rutina tristeții. Era normal să te prăbușești lângă mormântul celor iubiți. Chiar și atunci când ești un inuk mândru, care nu capitulează în fața nimănui.

Poate doar în fața drogurilor și a alcoolului.

Anawak simți că i se face rău.

Se întoarse cu spatele și părăsi cimitirul cu pași repezi. Unchiul nu îl opri. În fața bisericii, când simți sub picioare pământul bine bătătorit al străzii, avu imboldul să fugă, dar nu fugi. Făcu câțiva pași încoace, câțiva încolo, cu inima bătându-i nebunește. Nu știa încotro ar fi putut fugi. Nici o direcție nu-i era menită.

Luă cina devreme în Polar Lodge. Mary-Ann pregătise ceva, însă Anawak îi explicase unchiului său că simțea nevoia să fie singur. Bătrânul se mulțumi să încuviințeze din cap și îl duse cu mașina la hotel. Era trist și nu părea să creadă în dorința lui Anawak de a medita solitar în amintirea tatălui său.

Anawak zăcu ore întregi pe unul din cele două paturi ale camerei de hotel, cu privirea pierdută în televizorul aprins. Se întreba cum va putea supraviețui unei noi zile petrecute în Cape Dorset și cum va putea ține amintirile la distanță. Făcuse rezervarea pentru două nopți pentru că se așteptase să fie de rezolvat vreo moștenire și unele formalități, însă Akesuk se ocupase de toate. În fond, prezența lui era inutilă. Putea la fel de bine să și plece.

Se decise să anuleze cea de-a doua noapte. Un zbor spre Iqaluit se putea aranja repede. Cu puțin noroc va prinde un loc în Boeingul care îl va duce înapoi la Montreal. Odată ajuns acolo, îi era indiferent cât urma să aștepte legătura. Montrealul era demn de a fi vizitat și mai ales era departe de acest capăt de lume numit Cape Dorset.

În cele din urmă adormi.

Anawak dormea, însă spiritul lui încerca în continuare să scape din Nunavut. Se vedea stând în avion și rotindu-se peste Vancouver. Se roteau fără încetare, așteptând permisiunea de a coborî, însă turnul le refuza aterizarea. Pilotul se întoarse spre Anawak și îi spuse:

– Nu ni se permite să aterizăm. Nu putem coborî în Vancouver și nu puteți merge nici la Tofino.

– De ce? strigă Anawak. De ce nu putem ateriza?

– Punctul de control de la sol spune că e din vina dumneavoastră. Spun că aici nu este casa dumneavoastră.

– Dar trăiesc la Vancouver. Locuiesc în Tofino pe un vapor.

– Ne-am interesat. Nu locuiţi acolo. Nu se cunoaşte nici un Leon Anawak acolo jos. Controlul de la sol spune să vă duc acasă, deci încotro să zbor?

– Nu ştiu.

– Trebuie să ştiţi unde vă este casa.

– Aici jos este casa mea.

– Bine.

Aparatul se lăsă brusc în jos şi se pregăti de aterizare. Luă mai multe curbe. Luminile oraşului se apropiară, dar erau prea puţine pentru Vancouver, mult prea puţine. Nu era în Vancouver. Peste tot era zăpadă, pe o mare neagră pluteau sloiuri de gheaţă, în fundal se înălţau munţi marmoraţi.

Aterizară în Cape Dorset.

Deodată era înapoi în casa părinţilor săi, care mai trăiau încă amândoi şi sărbătoreau ceva cu el. Era ziua lui. Veniseră mulţi copii din vecini, toţi dansau în jurul lui şi tatăl lui le propuse să facă o cursă prin zăpadă. Îi înmână lui Anawak un pachet uriaş, împachetat neglijent, şi îi spuse că era singurul lui cadou şi că era foarte preţios.

– Găseşti înăuntru tot ce îţi trebuie pentru viaţa ta viitoare, îi explică. Dar trebuie să-l iei cu tine când fugim afară.

Anawak încercă să balanseze pachetul uriaş cu amândouă mâinile deasupra capului. Ieşiră afară, unde zăpada lumina în întuneric şi o voce îi şopti că nu are de ales, trebuia să câştige cursa neapărat, căci dacă nu, ceilalţi hotărâseră să îl omoare. Nimeni nu se încumetase să-l informeze, însă neîndoios aveau s-o facă. Noaptea urmau să se transforme toţi în lupi şi să-l rupă în bucăţi dacă nu ajungea destul de repede jos la apă, aşa că era mai bine să o ia la sănătoasa.

Anawak începu să plângă. Nu-şi putea imagina de ce ar vrea cineva să îi facă aşa ceva. Îşi blestema ziua de naştere pentru că ştia că în curând va fi adult, iar el nu voia să fie adult şi să fie mâncat. Începu să fugă, cu degetele încleştate pe pachet. Zăpada era înaltă şi el se afunda în ea cu ambele picioare. Îi ajungea până la şolduri, aşa încât Anawak abia înainta. Privea în toate părţile, însă nimeni nu alerga alături de el. Era singur. Doar casa părinţilor săi se vedea în spatele lui, întunecată şi cu uşa încuiată. O lună rece trona deasupra, şi dintr-odată se lăsă o tăcere de moarte.

Anawak se opri.

Se gândi să se întoarcă în casă, dar acolo părea să nu mai fie nimeni. I se părea înfricoşătoare şi respingătoare, un loc al nesiguranţei în noaptea îngheţată şi luminată de lună. Nu se vedea nici ţipenie de om, nu se auzea nici un sunet. Îşi aminti de prorocirea cu lupii flămânzi care abia aşteptau să-l mănânce de viu. Erau oare în casă? Îi măcelăriseră deja pe invitaţi? Dar nimic nu indica aşa ceva. Cape Dorset şi casa păreau a se afla într-un mod misterios dincolo de orice lege a fizicii. Era acelaşi loc în care tocmai îşi serbase ziua de naştere, însă în alt timp, în viitorul îndepărtat sau în trecutul şi mai îndepărtat. Sau poate că se oprise timpul, iar el privea într-un univers îngheţat, în care viaţa nu mai era posibilă.

Îl birui frica. Se întoarse şi o luă prin zăpadă în jos spre apă. Nu era nici un dig acolo, ca în adevăratul Cape Dorset, ci doar o margine de gheaţă. Pachetul se micşorase, putea să-l ţină acum într-o singură mână, şi acum înainta şi mult mai uşor, astfel încât din câţiva paşi ajunse la margine.

Privi în larg.

Lumina lunii se reflecta în valurile negre încreţite şi în plăcile de gheaţă plutitoare. Cerul era plin de stele. Cineva îl strigă pe nume. Vocea răzbătea dintr-un morman de zăpadă, iar Anawak, oscilând între teamă şi curiozitate, se apropie cu paşi ezitanţi până când văzu că nici nu era un morman de zăpadă, ci două trupuri încleştate, pudrate cu zăpadă. Părinţii lui. Aveau privirea fixă aţintită spre cer şi erau fie morţi, fie doar incapabili să-i vorbească sau să-l perceapă.

Sunt adult, îşi spuse Anawak. Trebuie să desfac pachetul.

Îl privi cum stătea în palma sa.

Ajunsese minuscul. Începu să îl despacheteze, dar înăuntru nu era altceva decât şi mai multă hârtie. Nu ieşea nimic la iveală. Rupse înveşişul şifonat, cocoloşi strat după strat, îl aruncă pe jos, până când nu mai rămase nici un pachet şi nici părinţi întinşi pe jos şi nemişcaţi, doar marginea gheţii şi apa cea neagră.

O cocoaşă uriaşă despică valurile şi dispăru din nou.

Anawak întoarse încet capul. Zări o casă mică şi prăpădită, mai mult o baracă din tablă ondulată. Uşa stătea la perete.

Casa lui.

Nu, îşi spuse. Nu! Începu să plângă. Ceva mersese prost. Imposibil ca asta să fie viaţa lui. Locul lui nu era aici! Nu aşa fusese stabilit!

Se ghemui în zăpadă, privind ţintă la colibă. Nu se putea opri din plâns. Îl cuprinse o jale fără nume. Hohotele aproape că îi sfâşiau pieptul, răsunau spre cer, umpleau întreaga lume cu durerea sa, o lume în care în afara lui nu mai exista nimeni.

Nu. Nu!

Lumină.

Camera lui din Polar Lodge. Anawak stătea în pat, în capul oaselor. Tremura din tot corpul. Ceasul deşteptător arăta ora 2.30. Dură un timp până se linişti suficient să se ridice şi să deschidă micul frigider. Limba i se lipise de cerul gurii. Găsi apă, Cola şi bere, întinse mâna după Cola, o deschise şi o bău cu înghiţituri mari, însetate. Se apropie de geam, ţinând cutia în mâna dreaptă, trase draperia şi privi afară.

Hotelul se afla pe un deal, iar de la fereastră se vedeau zona Kinngait şi părţi ale cartierelor învecinate. Era senin şi fără nori ca în visul lui, însă în locul cerului înstelat, Cape Dorset era scăldat într-o lumină noctură care învăluia casele, tundra, suprafeţele înzăpezite şi marea într-un roz auriu ireal. În perioada asta nu se întuneca, doar contururile păreau mai dulci şi culorile mai fine.

Dintr-odată, Anawak realiză cât de frumos era totul.

Se uită ca vrăjit la acest cer incredibil, își plimbă privirea peste munți și peste golf. Gheața de pe Telik Bay sclipea ca argintul turnat. Mallikjuaq zăcea neagră și cocoșată lângă țărm, ca o balenă adormită.

Continua să privească afară, bând din când în când câte o gură de suc.

Ce avea de făcut?

Își aminti ce simțise în urmă cu doar câteva zile, când stătuse cu Shoemaker și Delaware. Cât de străine îi deveniseră deodată stația, Tofino, totul. Cum peste tot părea să lipsească o cameră în care să se retragă. Se anunțase ceva important, fusese sigur de asta. Așteptase surescitat și temător, de parcă ar fi urmat să i se împlinească destinul.

În schimb, îi murise tatăl.

Asta să fie? Evenimentul cel important? Că trebuise să se întoarcă în Arctica, să-și înmormânteze tatăl?

Se afla în mod sigur în fața unor provocări mai mari. Una din cele mai mari pe care le cunoscuse omenirea. El și alți câțiva. Mai important decât atât nici că se putea. Dar nu avea nimic de-a face cu viața lui. Viața lui se desfășura pe alt plan. Tsunami, catastrofele metanului și epidemiile nu jucau nici un rol aici. Viața lui se impusese cu un mesaj al morții. Și pentru prima dată de când sosise, Anawak intui că aici în Nunavut i se oferă șansa să transforme moartea într-o viață nouă. El însuși fusese mort. Trebuise să se nască din nou.

După o vreme se îmbrăcă, își trase peste urechi căciula în dungi și ieși în noaptea luminată. Nu mai era nimeni pe drum. Merse mai bine de o oră prin oraș, până simți că îl cuprinde o nouă oboseală, cu mult mai grea și mai prietenoasă decât cea dată de televizorul aprins. Se înapoie în camera caldă, își aruncă hainele neglijent pe podea, se încovrigă pe pat și adormi de îndată ce puse capul pe pernă.

În dimineața următoare îl sună pe Akesuk.

– Ai chef să iei micul dejun cu mine? îl întrebă.

Unchiul păru surprins.

– Tocmai iau micul dejul cu Mary-Ann. Nu credeam că vei suna.

– În regulă, nici o problemă.

– Nu, stai puțin... tocmai am început. De ce nu treci pe aici, să te înfrupți dintr-o porție serioasă de ouă cu șuncă?

– Bine. Ne vedem.

Porția pe care i-o puse în față Mary-Ann chiar era una serioasă. Era atât de serioasă, încât Anawak se sătură doar uitându-se la ea, dar o atacă vitejește. Mary-Ann strălucea cu toată fața. Se întrebă oare ce îi povestise Akesuk. Probabil găsise el vreun motiv întemeiat pentru care Anawak îi refuzase cina. Nu părea să fie indispusă.

Se simțea ciudat să apuce mâna pe care i-o întândeau Akesuk și soția lui. Îl trăgea înapoi spre familie. Anawak nu știa încă dacă îi plăcea. Vraja nopții se spulberase și nu ajunsese nici pe departe să facă pace cu Nunavut. Prudent, hotărî să fie pregătit pentru orice avea să urmeze.

După micul dejun, Mary-Ann strânse vasele şi se oferi să plece la cumpărături. Akesuk învârti de butoanele unui radio cu tranzistori, ascultă un minut şi spuse:

– Asta e bine.

– Ce e bine? întrebă Anawak.

– IBC anunţă vreme bună pentru următoarele zile. Nu-i poţi crede pe cuvânt, dar, dacă e adevărat jumătate din ce spun, atunci putem ieşi pe câmp.

– Vreţi să ieşiţi?

– Da, puţin. Mâine. Dacă ai chef, azi putem face ceva împreună. Apropo, ce planuri ai? Sau vrei să te întorci mai repede în Canada?

Îl intuise vulpea bătrână.

Anawak îşi amestecă laptele în cafea.

– Sincer să fiu, aseară asta aveam de gând.

– Nu e nici o surpriză, răspunse Akesuk sec. Şi acum?

Anawak ridică din umeri.

– Nu ştiu nici eu. Mă gândeam să vizitez eventual Mallikjuaq sau poate să ies până pe Inuksuk Point. Pur şi simplu nu mă simt bine în Cape Dorset, Iji. Nu te supăra pe mine. Nu e un loc de care să îţi aminteşti cu plăcere, când ai avut un... aşa un...

– Aşa un tată ca al tău, termină unchiul fraza. Îşi mângâie mustaţa şi încuviinţă din cap. Ce mă miră pe mine e faptul că ai venit. Nouăsprezece ani nu ai avut contact cu nici unul dintre noi. Şi acum sunt ultimul din neamul tău. Am sunat pentru că mi s-a părut corect să te informez, dar în secret mă resemnasem că nu o să te mai vedem pe-aici. Aşadar, de ce ai venit?

– N-am idee, Iji. Nu m-a atras nimic încoace. Cred mai degrabă că Vancouver a vrut să scape o vreme de mine.

– Ce prostie!

– Cu tatăl meu nu are sigur nici o legătură! Ştii al naibii de bine că nu vărs o lacrimă după el. Cuvintele îi sunară inutil de aspre, dar nu putea face nimic în privinţa asta. Şi nici nu voi vărsa.

– Eşti prea dur.

– Nu a trăit corect, Iji!

Akesuk îl privi mult timp.

– Da, tatăl tău nu a trăit corect, Leon. Dar pe vremea aceea nu figura în ofertă o viaţă adevărată. Asta ai uitat să precizezi.

Anawak tăcu.

Unchiul sorbi cu zgomot restul de cafea din ceaşcă. Apoi deodată îi zâmbi.

– Ştii ce? Îţi fac o propunere. Mary-Ann şi cu mine vom pleca în seara asta. De data asta mergem altundeva, spre nord-vest până la Pond Inlet. Şi tu vii cu noi.

Anawak se holbă la el.

– Nu se poate, îi răspunse. Veţi petrece săptămâni întregi pe drum. Nu pot lipsi în nici un caz atât de mult. Pe lângă faptul că nici nu vreau să vin.

– Nu m-ai înţeles. Vii cu noi şi peste câteva zile zbori înapoi, singur. Doar nu trebuie să te ţin de mână, eşti adult. În avion sper că te descurci singurel.

– E mult prea complicat, Iji, eu...

– Tu mă plictiseşti de moarte cu complicaţiile tale. Ce poate fi aşa de complicat să vii cu noi pe gheaţă? Sus ne alăturăm unui grup. Totul este pregătit, şi se mai găseşte un locşor şi pentru fundul tău civilizat. Akesuk făcu cu ochiul. Numai să nu-ţi închipui că e doar o călătorie de plăcere. Vei sta de pândă la urs, la fel ca toţi ceilalţi.

Anawak se lăsă pe spate şi cugetă. Invitaţia venea pe neaşteptate. Se pregătise pentru încă o zi. Pentru asta, una. Nu pentru trei sau patru.

Cum să-i explice asta lui Li?

Pe de altă parte Li îi dăduse de înţeles că putea lipsi cât voia.

Pond Inlet. Trei zile.

Nu era chiar aşa de mult. Zborul de la Cape Dorset îi va lua cel mult două ore. Trei zile pe gheaţă, două ore înapoi, direct la Iqaluit.

– Şi ce speri să obţii cu asta? întrebă.

Akesuk râse.

– Cum ce? Să te aduc acasă, băiete.

Pe câmp.

Aceste două cuvinte exprimau întreaga filosofie de viaţă a inuiţilor. Să fii pe câmp însemna să evadezi din aşezare şi să-ţi petreci zilele de vară în tabere de corturi, pe plaje sau în apropiere de mare, la vânătoare de narvali, foci sau morse şi la pescuit. Inuiţilor le era permis să vâneze balene pentru uzul propriu. Luau cu ei tot ce le trebuia pentru a supravieţui dincolo de civilizaţie, încărcau îmbrăcămintea, echipamentul şi uneltele de vânătoare pe ATV-uri, sănii sau în bărci. Locurile în care o porneau erau sălbatice, o suprafaţă uriaşă pe care oamenii şi animalele o străbătuseră timp de mii de ani, înainte ca evenimente nedorite să-i forţeze să se aşeze într-un loc.

Pe câmp nu exista timp, şi ordinea împământenită a oraşelor şi aşezărilor dispărea. Distanţele nu se măsurau în mile sau kilometri, ci în unităţi de măsurare a timpului. Până aici era cale de două zile, încă jumătate de zi până acolo, poate chiar una întreagă. Ce sens avea să vorbeşti de cincizeci de kilometri, dacă la mijlocul drumului aveai de trecut peste obstacole imprevizibile, cum ar fi gheaţa sau gropile? Natura nu se supunea nici unui plan. Pe câmp se trăia exclusiv în prezent pentru că următorul moment era deja plin de neprevăzut. Câmpul urma propriul ritm, căruia i te supuneai. În secolele de viaţă nomadă, inuiţii învăţaseră că stăpânirea naturii consta în această supunere. Până la mijlocul secolului al XX-lea colindaseră câmpul, nefiind legaţi de nimic, şi acest stil de viaţă se potrivea naturii lor şi azi, mai bine decât existenţa în case şi în locuri fixe.

Între timp, Anawak înţelegea asta tot mai clar cu fiecare minut care trecea, lucrurile se mai schimbaseră. Păreau să fi acceptat faptul că lumea se aştepta ca şi inuiţii să efectueze activităţi regulate, pentru a-şi ocupa locul în societatea industrializată. Spre deosebire de vremea

copilăriei lui Anawak, lumea începuse să-i accepte pe inuiţi. Le înapoia câte ceva din ceea ce le luase şi în primul rând le oferea o perspectivă. În ea îşi găseau locul atât standardele vestice, cât şi tradiţiile străvechi.

Anawak îşi părăsise ţara, care nici măcar nu mai era ţară, ci o regiune fără simţul valorii şi al propriei identităţi. Fugise ducând cu sine imaginea unui popor profund deprimat, deposedat de toată forţa sa, căruia i se refuzase atâta vreme orice urmă de respect, încât nu se mai respecta nici măcar el însuşi. Dacă cineva ar fi putut corecta pe atunci acea imagine, acela ar fi fost tatăl său. Dar tocmai el era în mare măsură răspunzător de asta. Bărbatul care zăcea acum în micul cimitir din Cape Dorset devenise simbolul resemnării, un coleric distrus, care scâncea şi se alcooliza fără încetare, căruia nu îi reuşise nimic în viaţă, nici măcar apărarea propriei familii. Anawak stătuse la bordul vasului care îl ducea de acolo şi, atunci când Cape Dorset dispăruse, strigase în ceaţă nişte cuvinte pe care nu le auzise nimeni în afară de el şi care îi mai răsunau şi acum în urechi, cuvinte adresate tatălui său, dar care se refereau la întregul popor:

– De ce nu vă omorâţi cu toţii, ca să nu-i mai fie nimănui ruşine cu voi?

Timp de o secundă îl tentase gândul să-şi asculte propriul sfat şi să sară peste bord.

În schimb, devenise cetăţean al Canadei de Vest. Familia lui adoptivă se stabilise la Vancouver, nişte oameni prietenoşi care se implicaseră din răsputeri în educaţia lui, însă fără să se obişnuiască vreodată cu adevărat unii cu alţii. Rămăsese o comuniune bazată pe interes. Când Leon împlini 24 de ani, ei se mutară la Anchorage, Alaska. O dată pe an îi trimiteau o vedere, la care el răspundea în cuvinte puţine. Nu îi vizitase niciodată, iar ei păreau să nici nu se aştepte la asta. Probabil că ar fi fost mai degrabă miraţi, dacă ar fi mers până la ei la Anchorage. Nu se putea spune că se înstrăinaseră, pur şi simplu nu fuseseră niciodată apropiaţi.

Nu erau familia lui.

Propunerea lui Akesuk să meargă împreună la câmp îi deşteptase lui Anawak noi amintiri. Lungile seri în jurul focului, când cineva spunea o poveste şi lumea întreagă părea vie. Când erai mic, era normal să existe crăiasa zăpezii şi zeul urs. Îi ascultase pe bărbaţii şi pe femeile care veniseră pe lume în iglu şi îşi imaginase cum şi el va străbate gheaţa ca om matur, vânând, în armonie cu sine însuşi şi cu mitul Arcticii. Să doarmă când îi va fi somn. Să lucreze şi să vâneze când vremea o permitea sau pur şi simplu când avea chef. Să mănânce când i-o cerea stomacul, şi nu vreo pauză de masă. Uneori vânătoarea dura o zi şi-o noapte, când de fapt avuseseşi de gând să ieşi doar puţin din cort. Uneori te echipai şi vânătoarea nu avea loc. În ochii *quallunaat*, această aparentă dezorganizare fusese totdeauna suspectă. *Qallunaat* pur şi simplu nu înţelegeau cum puteai exista în afara planificărilor şi a schemei de randament, şi mai ales cum de ţi se permitea aşa ceva. *Quallunaat* îşi construiau lumi în afara lumii. Opreau

cursurile naturale în favoarea celor artificiale şi tot ce nu se potrivea conceptului lor era ignorat sau nimicit.

Anawak se gândi la Chateau şi la problemele pe care încercau să le rezolve cei de acolo. Se gândi la Vanderbilt. La încrâncenarea cu care directorul adjunct al CIA se agăţa de ideea lui că întâmplările din ultimele luni ar putea fi atribuite unui plan şi unei acţiuni omeneşti. Cine voia să-i înţeleagă pe inuiţi trebuia să se desprindă de psihoza controlului specifică societăţii civilizate.

Dar cel puţin mai aveai de-a face cu oameni. Forţele necunoscute, în schimb, nu mai aveau nimic omenesc în ele. Anawak era ferm convins că Johanson avea dreptate. Războiul risca să fie pierdut din cauza ideilor umane despre ordine şi valoare. Cei ca Vanderbilt îl vor pierde din start pentru că nu erau capabili să înţeleagă mentalităţile. Era posibil ca omul de la CIA să fie conştient de acest handicap, dar nu îşi va putea depăşi concepţiile de cetăţean american sadea, cu atât mai puţin să găsească o cale de comunicare cu o specie neomenească.

Un delfin era deja de neînţeles. Atunci cum puteai înţelege o rasă pe care Johanson, în manieră dadaistă, o numise Yrr?

Anawak înţelese dintr-odată că nu vor putea rezolva problema câtă vreme nu aveau o echipă corespunzătoare.

Lipsea cineva. Şi ştia şi cine.

În timp ce Akesuk făcea pregătiri pentru plecare, Anawak se chinuia să obţină legătura de la Polar Lodge la Chateau. După câteva minute obţinu un canal sigur şi i se făcu legătura în mai mulţi paşi. Li nu era la hotel, ci la bordul unui crucişător al marinei în apropiere de Seattle. Fu nevoit să aştepte cincisprezece minute până avu în sfârşit legătura cu ea.

O întrebă dacă se mai putea lipsi de el trei-patru zile. Îi aprobă cererea, după ce el pretinse că trebuie să se ocupe de rudele sale. Îl mustră conştiinţa, dar îşi spuse că salvarea lumii nu depindea în nici un caz de faptul că în următoarele trei zile el se afla sau nu la dispoziţia lor. În rest era al lor. Iar capul îi funcţiona şi în nordul îndepărtat.

Li îi spuse că apelau la atacul cu sonar împotriva balenelor.

– Ştiu că nu vă place să auziţi asta, explică ea.

– Şi funcţionează? vru să ştie Anawak.

– În curând vom opri experimentele. Nu au efectul scontat. Dar trebuie să încercăm totul. Dacă reuşim să ţinem animalele departe de noi, avem şanse mai multe să trimitem jos scafandri şi echipament.

– Vreţi să vă măriţi şansele? Atunci lărgiţi echipa.

– Cu cine?

– Cu trei oameni. Anawak făcu o pauză, după care se hotărî să devină ofensiv. Vreau să îi recrutaţi. Avem nevoie de mai mulţi colaboratori care se ocupă de studiul comportamentului şi al inteligenţei. Iar eu am nevoie de cineva care să mă asiste şi în care să am încredere. Vreau să o primiţi pe Alicia Delaware. În timpul verii locuieşte la Tofino. O studentă care se ocupă cu studiul inteligenţei.

– În regulă, spuse Li surprinzător de rapid. În al doilea rând?

– Un bărbat din Ucluelet. Dacă aveţi acces la actele programelor MK, îl veţi găsi sub numele de O'Bannon. Ştie să se poarte cu mamiferele marine. Şi ştie unele lucruri care ne-ar putea fi de ajutor.

– Este academician?

– Nu. Fost instructor în armata americană. Marine Mammal System.

– Înţeleg, spuse Li. Asta rămâne de discutat. Avem şi noi o serie de experţi în domeniul ăsta. De ce îl vreţi tocmai pe el?

– Pur şi simplu îl vreau pe el.

– Şi cea de-a treia persoană?

– Ea este cea mai importantă dintre toţi. Avem de-a face în oarecare măsură cu extratereştri. Veţi avea nevoie de cineva care studiază modul în care se poate comunica cu fiinţele, altele decât oamenii. Luaţi legătura cu doctor Samantha Crowe. Ea conduce proiectul SETI din Arecibo.

Li râse încet.

– Sunteţi un tip isteţ, Leon. Aveam deja de gând să cooptăm pe cineva de la SETI. O cunoaşteţi pe doctor Crowe?

– Da. E în regulă.

– Bine.

– Veţi ţine cont de dorinţele mele?

– Voi vedea ce se poate face. Cineva din spate strigă numele lui Li. Să aveţi grijă de dumneavoastră, Leon. Să vă întoarceţi teafăr printre noi. Trebuie să mă întorc pe front.

Aparatul turbo-prop Hawker Siddeley nu zbură direct spre nord, ci o luă mai întâi spre est. Akesuk îl convinsese pe pilot să facă un mic ocol, pentru ca Anawak să poată admira *the great plain of Koukdjuak*, o zonă protejată, plină de bălţi circulare, în care trăia cea mai mare colonie de gâşte din lume. În avion mai erau şi alţi pasageri din Cape Dorset şi Iqaluit care mergeau cu toţii pe câmp la Pond Inlet. Cei mai mulţi cunoşteau priveliştea şi dormitau pe scaune.

În schimb, Anawak nu se mai sătura de privit.

I se părea că se trezeşte dintr-un somn lung.

Zburară un timp de-a lungul ţărmului şi traversară Cercul Polar nordic. Din punct de vedere geografic, aici începea Arctica. Sub ei se întindea peisajul lunar îngheţat al bazinului Foxe, râpos, cu urcuşuri muntoase abrupte şi cu palisade verticale de piatră. Zăpada sclipea pe fundul prăpăstiilor adânci şi întunecate. În lacurile îngheţate se vărsau pâraie mici de apă provenită din topirea zăpezii. În lumina soarelui care apunea, peisajul căpăta tot mai multă grandoare. Munţii bruni şi plini de creste alternau cu văile ninse, lanţurile muntoase se înălţau spre ei, înzăpezite aproape în întregime. Brusc, aproape fără nici o trecere, avionul zbură peste linia albă-albăstrie a ţărmului şi privirea le fu acaparată de o pătură compactă de gheaţă de mare, Eclipse Sound.

Anawak uită totul în jurul lui.

Privea frumuseţea bizară a Arcticii extreme. Formaţiuni cristaline uriaşe, albe ca zăpada, se înălţau din câmpia albă. Aisberguri imobile. Sub ei goneau, minusculi, doi urşi polari, ca vânaţi de umbra aruncată

de avion pe suprafața gheții. Puncte strălucitoare se ridicau brusc de la sol, pescărușii. La o distanță apreciabilă de ei se înălțau uriașele coaste abrupte și ghețarii insulei Bylot. Începură să coboare spre un mal, peisajul brun marmorat veni tot mai aproape, casele unei așezări, o pistă de aterizare, Pond Inlet, Mittimatalik, pe limba inuit, *Acolo unde se află Mittimata.*

Soarele strălucea orbitor deasupra orizontului nord-vestic. Nu va apune în acest anotimp, doar în jurul orei două dimineața va atinge pentru câteva minute linia orizontului. Era nouă seara când ajunseră la punctul de sosire, dar Anawak pierduse orice noțiune a timpului. Își privea locurile copilăriei și simțea că i se ridicase o greutate de pe suflet.

Akesuk avusese dreptate. Unchiul său reușise ceea ce, cu douăzeci și patru de ore în urmă, Anawak credea că ar fi imposibil.

Îl adusese acasă.

Pont Inlet avea aceeași mărime și număr de locuitori ca și Cape Dorset și totuși era cu totul altfel decât sudul. De peste 4000 de ani, regiunea fusese populată încontinuu. Nimeni nu se aventurase să pună în practică îndrăznelile arhitectonice din Iqaluit. Akesuk îi povesti că inuiții din această zonă puneau mai mult preț pe tradiție decât oriunde altundeva. Adăugă prudent că aici sus șamanismul ar mai juca încă un rol, cu toate că toți sunt, bineînțeles, creștini credincioși! Văzând că Anawak nu îi răspunde nimic, abandonă tema și începu să enumere o serie de lucruri pe care trebuia să le caute ziua următoare prin surpermarketurile locului.

Rămaseră peste noapte la hotel. Dimineața devreme, Akesuk îl trezi și coborâră pe mal. Unchiul privi în larg adulmecând și declară că se va menține vremea bună și că îi aștepta o vânătoare serioasă.

– Primăvara nu s-a lăsat așteptată mult, constată el mulțumit. La hotel au anunțat că mai este o jumătate de zi până la granița cu banchiza polară. Poate chiar una întreagă, depinde.

– De ce depinde?

Akesuk ridică din umeri.

– Se pot întâmpla tot felul de lucruri. Depinde. Vei vedea o mulțime de animale, balene, foci, urși polari. Spargerea gheții a început anul ăsta mai devreme decât de obicei.

Nici nu-i de mirare, își spuse Anawak, cu toate câte se întâmplă.

Grupul cuprindea doisprezece oameni. Pe unii Anawak îi știa din avion, pe alții îi cunoscuse la Pond Inlet. Akesuk se consultă cu cele două călăuze. Făcură bagajele pentru tur și depuseră în depozitul hotelului ce nu le trebuia imediat. Între timp îi așteptau patru *qamutik* pregătite pentru călătorie. În amintirea lui Anawak, săniile tradiționale erau trase de câini, în timp ce acum erau legate cu frânghii duble de *snowmobile* și *skidoo*. Săniile *qamutik* în sine arătau ca pe vremuri: patru metri lungime, cu două tălpici de lemn răsucite la vârf și cu o mulțime de scânduri bine înnodate, nu aveau nicăieri vreun cui sau vreun șurub. Toată sania era ținută laolaltă de frânghii sau curele, ceea ce ușura în mod simțitor reparațiile. Pe trei *qamutik* erau montate cabine de lemn cu deschizătura în sus pentru a-i proteja de intemperii, iar a patra servea la transportul bagajelor.

– Nu eşti destul de bine îmbrăcat, spuse Akesuk privind la hanoracul lui Anawak.

– Cum aşa? M-am uitat la termometru, sunt plus şase grade.

– Uiţi de curentul creat prin mişcare. Ai două perechi de şosete în cizme? Aici nu suntem la Vancouver.

Uitase într-adevăr atât de multe! Abia acum începea să-şi amintească senzaţia pe care o ai ieşind afară în frig. Era aproape ruşinos. Bineînţeles că picioarele reci erau cea mai mare problemă, întotdeauna fusese aşa. Îşi luă şi a doua pereche de şosete şi încă un pulover, până se simţi ca o tonetă umblătoare. Toţi participanţii la călătorie aveau aerul unor astronauţi cu îmbrăcămintea lor de protecţie şi cu ochelarii pentru zăpadă.

Akesuk şi călăuzele verificară echipamentul pentru ultima oară.

– Sacii de dormit, blănurile de caribu...

Ochii îi străluceau. Mustaţa subţire şi cenuşie părea să i se zbârlească de plăcere. Anawak îl privi cum alerga preocupat de la o sanie la alta. Ijitsiaq Akesuk era complet diferit de tatăl lui. În prezenţa lui, inuiţii şi modul lor de viaţă îşi recâştigau deodată importanţa.

Gândurile îl purtară pe Anawak spre forţa din adâncurile mării.

Odată începută călătoria pe gheaţă, aveau să respecte doar regulile impuse de natură. Pentru a rezista aici afară, aveai nevoie de o anumită atitudine panteistă. Nu aveai voie să te iei prea în serios. Nu *erai* important, ci erai doar parte a lumii vii care se manifesta în animale, plante şi gheaţă şi, ocazional, în oameni.

Şi în Yrr, îşi spuse. Oricine ar fi, oricum ar arăta, oricum şi oriunde ar trăi.

Simţi o smucitură uşoară când porni snowmobilul pe a cărui sanie îşi găsiseră loc Anawak, Akesuk şi soţia lui, şi începură să alunece peste marea ninsă şi îngheţată. Izolat se vedeau bălţi mari de apă. Procesul de topire începuse deja ici şi colo, dar se rezuma la straturile superioare. Înconjurară dealul de pe malul lui Pont Inlet şi se îndreptară din nou spre nord-est, punând câţiva kilometri între ei şi ţărmul insulei Baffin, care se înălţa la sud din solul de gheaţă. Pe cealaltă parte se ridicau spre cer stâncile de la Baylot Island, înconjurate de aisberguri. O uriaşă limbă de gheţari se întindea dintre piscuri până jos la mal. Anawak se gândi intens la faptul că nu traversau uscatul, ci crusta îngheţată a mării. Pe sub ei înotau peştii. Din când în când, tălpicile pe care se sprijinea *qamutik*-ul săltau în sus când treceau peste neregularităţi şi se loveau apoi cu putere de gheaţă, dar sania le amortiza căderea.

După o vreme, cei doi inuiţi din primul *qamutik* îşi schimbară direcţia de mers şi convoiul îi urmă. Anawak rămase un moment descumpănit, apoi văzu că ocoleau o spărtură deschisă în gheaţă care era prea mare pentru a putea sări peste ea. Dincolo de marginea albăstrie se vedea apa neagră, necunoscută, a mării.

– Va dura ceva, spuse Akesuk.

– Da, îţi răpeşte mult timp, spuse Anawak, care îşi amintea cât de des merseseră de-a lungul unor asemenea crevase.

Akesuk strâmbă din nas.

– Nu. De ce să ne răpească? Nu sacrificăm timp. E tot al nostru, indiferent dacă mergem direct spre est sau întâi spre nord. Ai uitat

chiar tot? Aici sus nu e important cât de repede ajungi. Şi dacă faci un ocol, este tot viaţa ta. Nu pierzi din timp.

Anawak tăcu.

– S-ar putea, adăugă unchiul său zâmbind, ca asta să fi fost cea mai mare problemă a noastră din secolul trecut: *Quallunaat* ne-au adus timpul. A trebuit să învăţăm că există şi timp irosit. *Quallunaat* cred că aşteptarea este timp pierdut şi că astfel pierzi timp din viaţa ta. Am impresia că atunci când tu erai mic, toţi credeam asta. Şi tatăl tău a crezut-o şi, pentru că nu vedea nici o cale de a face ceva semnificativ şi valoros, a ajuns la concluzia că viaţa lui ar fi lipsită de valoare pentru că era formată din timp nefolosit, irosit. Timp fără valoare a vieţii. O viaţă lipsită de valoare.

Anawak îl privi.

– Nu ar trebui să îl compătimeşti pe el, ci pe mama, îi spuse.

– Şi *ea* îl compătimea, răspunse Akesuk şi începu să discute cu Mary-Ann.

Merseră într-adevăr mai mulţi kilometri până când crăpătura se îngustă destul de mult încât să poată trece peste ea. Una din călăuzele inuit îşi desprinse snowmobilul de sanie şi trecu în mare viteză pe partea cealaltă. De acolo aruncă funii pentru *qamutik*, le trase pe rând peste crăpătură şi îşi continuară drumul. Unchiul lui Anawak îşi vârî în gură o fâşie subţire şi unsuroasă şi îi dădu lui Anawak conserva cu restul fâşiilor.

Anawak băgă mâna ezitând. Era piele de narval. Când ieşeau pe gheaţă, pe vremuri, luau întotdeauna rezerve de piele de narval cu ei. Ştia că aceasta conţine cantităţi mari de vitamina C, mai mult decât orice lămâie sau portocală. Începu s-o mestece şi simţi aroma de nuci proaspete.

Gustul declanşă o reacţie în lanţ de imagini şi senzaţii. Auzi voci, dar nu erau vocile participanţilor la expediţie, ci ale altor oameni, alături de care călătorise cu peste douăzeci de ani în urmă. Simţi mâna mamei lui mângâindu-i părul.

– Crăpături în apa mării, bariere de gheaţă... Unchiul râse. Aici nu avem autostradă, băiete. Acuma fii sincer, nu ţi-a fost dor de nimic din toate astea?

În cazul în care Akesuk observase pe ce pantă sentimentală nimerise şi încerca să o întărească printr-o întrebare, obţinu tocmai efectul opus. Anawak clătină din cap. Poate că era pură încăpăţânare, dar se mulţumi să răspundă scurt:

– Nu.

În acelaşi moment se ruşină de răspunsul lui.

Akesuk ridică din umeri.

Cine îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii pe Vancouver Island şi în plus, în calitate de cercetător al vieţii marine, era mai apropiat de natură decât de orice realizare omenească. Cu toate astea, una era să observe balenele din Clayoquot Sound şi cu totul alta era să alunece pe albul lipsit de contur al acestui braţ maritim tot mai departe în larg,

cu tundra cea brună în partea dreaptă și cu piscurile din Bylot Island, cele acoperite de ghețari, în partea stângă. În timp ce clima din vestul Canadei părea făcută pentru oameni, Arctica se prezenta ca un iad spectaculos. Minunat de frumoasă, dar mortală pentru oricine ar fi crezut în iluzia supremației omului. Așezările păreau a fi niște încercări încăpățânate de a lua în stăpânire ceva ce nu poate fi luat în stăpânire. Călătoria pe *qamutik* până la marginea mării de gheață se transforma într-o călătorie în necunoscut. Ultimul rest de simț temporal al lui Anawak dispăruse după încă o noapte luminată de soare. Călătoreau spre originea Pământului. Chiar și un raționalist, care nu se ruga nici unui zeu și care punea pe primul loc explicațiile științifice, înțelegea dintr-odată de ce se mișca ursul polar cu atâta melancolie, după cum își povesteau inuiții unii altora în serile lungi. Pentru că devenise orb în fața realității, din dragoste pentru o femeie măritată. Din milă pentru soțul ei care fusese săptămâni întregi la vânătoare fără a avea succes, femeia i-a dezvăluit acestuia ascunzătoarea iubitului său, cu toate că ursul o avertizase, de mai multe ori, să nu îi spună despre întâlnirile lor. Dar ursul o auzi când îl dădea de gol și, când vânătorul porni în căutarea lui, se furișă în igluul iubitei pentru a o ucide. Ridică laba, însă îl cuprinse tristețea. Ce sens avea să îi distrugă viața? Trădarea fusese comisă. Și ursul plecă singur, cu pași greoi.

Anawak simți aerul rece înțepându-i pielea.

Acolo unde natura se apropiase de om, ea fusese trădată. De atunci, spun legendele, urșii îi atacă pe oameni. Aici afară era regatul lor. Ei erau cei puternici. Cu toate acestea, omul i-a înfrânt, dar s-a înfrânt odată cu ei și pe sine. Chiar dacă timp de două decenii întorsese spatele patriei sale, Anawak știa exact că substanțele industriale chimice ca DDT-ul sau ultraotrăvitorul PCB[1] din Asia, America de Nord și Europa ajungeau până în Oceanul Arctic aduse de vânturi și de curenții marini. Încărcătura toxică se înmulțea în țesuturile balenelor, focilor și morselor cu care se hrăneau urșii polari și oamenii, și toți se îmbolnăveau. În laptele matern al femeilor inuit fuseseră măsurate valori ale PCB de până la 20 de ori mai mari decât valorile maxime admise de OMS. Copiii sufereau de dereglări neurologice și obțineau rezultate tot mai proaste la testele de inteligență. Sălbăticia a fost otrăvită deoarece *quallunaat* nu au înțeles sau nu au vrut să înțeleagă principiul după care funcționa planeta: o imensă pompă formată din curenți de aer și marini în care, mai devreme sau mai târziu, totul se împrăștia pretutindeni!

Era de mirare că acolo jos cineva hotărâse să pună capăt acestor lucruri?

După două ore de călătorie, se îndreptară din nou spre țărmul lui Baffin Island. Amorțiți de atâta stat și de la amortizarea loviturilor saniei, porniră pe jos peste gheața netedă de pe țărm luând-o în sus peste tundra lipsită de gheață, pe lângă stâncile acoperite de mușchi. Între porțiunile de mlaștină cu mușchi și cele străbătute de ape

[1] Difenili policlorați, substanțe toxice și cancerigene care se regăseau, până în anii 1980, în transformatori, condensatori electrici, în instalații hidraulice, ca lichid hidraulic etc. (n.red.)

străluceau flori izolate, iarba-surzilor purpurie și scrântitoare. Aveau noroc cu anotimpul. Vara aici erau miliarde de țânțari.

Terenul urca încet. Unul din conducătorii de *skidoo* îi duse pe un platou cu privire la mare și la munții albi, le arătă relicvele unor adăposturi vechi din epoca Thule și două cruci simple. Niște vânători de balene nemți erau înmormântați acolo. Mai multe *siksik,* veverițe arctice, se fugăreau pe deal dispărând în niște găuri săpate în pământ. Mary-Ann găsi câteva pietre și începu să jongleze cu ele plină de dexteritate. Anawak o privi și deodată își aminti. Era un sport inuit, vechi de când lumea. Încercă să o imite, însă rezultatul fu lamentabil și le smulse celorlalți hohote de râs. Așa erau inuiții. Un popor de proști care mureau de râs când aluneca cineva pe gheață.

După un prânz scurt cu sendvișuri și cafea plecară mai departe. Trecură de o prăpastie și mai mare plină cu apă și se îndreptară spre Bylot Island. De sub șenilele de tracțiune ale *skidoo,* apa rezultată din topirea gheții stropea în toate părțile. Banchiza ridica bariere bizare, obligându-i să facă noi ocoluri. După o scurtă călătorie, alunecau pe sub stâncile de la Bylot Island. Aerul era plin de țipetele păsărilor. Alce își făcuseră cuib cu miile în crăpăturile stâncilor, stoluri întregi zburau în toate părțile. În cele din urmă, convoiul încetini și se opri din nou.

– Să facem o plimbare, propuse Akesuk.

– Păi tocmai ne-am plimbat, se miră Anawak.

– Asta a fost acum trei ore, băiete.

Trei ore? Dumnezeule!

În contrast cu tundra din Baffin Island care urca lin, Bylot Island se dovedi a fi destul de abruptă. Plimbarea se transformă mai degrabă într-o partidă de cățărat. Akesuk îi arătă o urmă albă de excremente de pasăre într-o crăpătură a stâncii, mult deasupra capetelor lor.

– Șoimi nordici, spuse. Frumoase animale!

Începu să scoată niște fluierături ciudate, însă șoimii nu se arătară.

– Mai spre interior am avea șanse mai bune să-i vedem. Și să dăm peste vulpi, gâște polare, bufnițe, șoimi și ulii șoricari. Akesuk râse ironic. Sau poate nu. Asta e Arctica. Pur și simplu nu-ți poți da întâlnire. O șleahtă pe care nu te poți baza, și animalele și inuiții. Am dreptate, băiete?

– Nu sunt un *quallunaaq,* dacă asta vrei să spui, replică Anawak.

– Ah! Unchiul își înălță capul adulmecând aerul. Ei bine, cred că putem renunța la urcuș. O să recuperăm noi. Vei reveni cândva, acum când nu mai ești *quallunaaq*. Să mergem la marginea gheții, pe vremea asta frumoasă trebuie să reușim.

Începând din acel moment, timpul își încetă complet existența.

Înaintau spre est lăsând Bylot Island în urma lor, iar gheața deveni mai aspră, loviturile patinelor tot mai puternice. Vânturile reci formaseră o crustă de gheață peste bălțile dezghețate. Suna de parcă ar fi trecut peste sticlă. Anawak se ridică și descoperi o mică spărtură în gheața din fața lor. Îl atenționă pe omul care conducea *qamutik*-ul, însă acesta o observase deja. Se întoarse spre Anawak în timp ce gonea în continuare peste gheață cu viteză și rânji apreciativ.

– Înseamnă că n-ai uitat chiar totul, râse Akesuk.

Anawak îl privi nehotărât preţ de o clipă. Apoi râse şi el. Era mândru. Incredibil. Era mândru că văzuse prostia aia de spărtură.

După-amiaza aduse, ca printr-o vrajă, câini de soare pe cer. Aşa numeau inuiţii apariţiile ciudate de pe ambele laturi ale soarelui, nişte inele mari, când lumina se reflecta în minusculele cristale de gheaţă. În depărtare, banchiza ridica bariere uriaşe, puternic despicate. Apoi brusc în dreapta lor apăru o apă calmă şi vastă. Din apă se ivi o focă, privi scurt spre ei, apoi dispăru. Puţin mai încolo îşi scoase iarăşi capul, privindu-i curioasă. Lăsară copca în urma lor şi se îndreptară spre alta, de dimensiuni uriaşe, până când Anawak îşi dădu seama că nici nu era o copcă, ci marginea gheţii. În spatele ei începea marea largă.

După un timp dădură peste o tabără de corturi. Convoiul se opri. Primire călduroasă. Unii se cunoşteau, ceilalţi erau prezentaţi cu lux de amănunte. Inuiţii din tabără veneau de la Pond Inlet şi din Igloolik. Vânaseră un narval, îl tranşaseră şi lăsaseră resturile cadavrului mai spre est, în apropiere de marginea gheţii, aproximativ în direcţia în care se îndrepta grupul lui Anawak. Îşi dădeau bucăţile de piele din mână în mână şi povesteau cum decursese lupta. Li se alăturară şi doi vânători care veneau dinspre marginea gheţii mergând spre casă. Îşi fixaseră pe săniile *qamutik* cele două canoe de vânătoare şi focile împuşcate în ajun. Unul din cei doi spuse că animalele vor merge pe urmele gheţii care se retrăgea, ajungând mai devreme ca în alţi ani la locurile de hrană şi de adăpat. În timp ce le spunea asta, îşi agita Winchesterul 5.6 şi îi sfătuia să-şi păstreze vigilenţa. Pe căciula lui se putea citi: *Munca e doar pentru oamenii care nu ştiu să vâneze.* Anawak îl întrebă dacă observase ceva nou în comportamentul balenelor, dacă erau deosebit de agresive sau dacă atacau chiar, ceea ce vânătorii negară. Dintr-odată, toată tabăra se strânsese în jurul lor. Toţi cunoşteau ştirile, fiecare cunoştea până în cele mai mici amănunte ce pusese lumea pe jar, dar se părea că Arctica fusese scutită până acum de orice anomalie.

Spre seară, părăsiră tabăra.

Cei doi vânători o luară înapoi spre Pont Inlet, convoiul lui Anawak îşi continuă drumul spre margine. După un timp trecură de resturile narvalului ucis. Cârduri întregi de păsări se luptau, gălăgioase, pentru fâşiile de carne. Trecură mai departe, grăbindu-se să pună o distanţă cât mai mare între ei şi cadavru, însă, când se opriră, îl mai aveau în câmpul vizual. Conducătorii convoiului ridicară tabăra la vreo 30 de metri de marginea gheţii. Dădură boxele jos de pe sănii şi ridicară antena radio pentru a nu pierde contactul cu lumea exterioară. În scurt timp ridicaseră cinci corturi, patru pentru călători şi unul pentru bucătărie, prevăzute cu podea de scânduri şi saltele izolatoare. Din trei plăci de placaj vopsite în alb obţinură un veceu provizoriu care avea în interior o găleată prevăzută cu un sac albastru de plastic şi cu un colac zgâriat din email.

– Era şi cazul, se bucură Anawak.

Fu primul care dispăru pe oala de miere, cum îşi numeau inuiţii closetele mobile, în timp ce construcţia taberei continua. Conducătorii

inuit propuseră o cursă cu maşinile *skidoo* care fuseseră dezlegate de sănii. Îi arătară manevrele şi lui Anawak, iar maşina se dovedi a fi uşor de manevrat. Puţin mai târziu, tăiau curbe sălbatice peste gheaţa sclipitoare, iar Anawak îşi simţi inima mai uşoară.

Îi plăcea la nebunie că se află aici.

Făcură mai multe curse, până când un bărbat din Igloolik fu desemnat câştigător al turnirului. Li se făcuse foame. Mary-Ann îi goni din cortul-bucătărie aşa că se adunară afară, înfofoliţi din cauza frigului şi rezemaţi de sănii, iar o femeie tânără începu să spună o poveste de-a inuiţilor, de felul celor care, de fiecare dată, sunt povestite puţin altfel. Anawak îşi amintea că poveştile astea se întindeau uneori pe mai multe zile. Inuiţii erau de părere că nu trebuie să povesteşti totul dintr-un foc. Zilele pe gheaţă erau lungi. Poveştile erau lungi. De ce să nu le împarţi?

Se apropia de miezul nopţii când Mary-Ann le servi cina. Se întrecuse pe sine. Mirosea îmbietor a lostriţă aurie la grătar, pulpe de caribu cu orez şi, o rădăcinoasă locală, cartofii prăjiţi ai eschimoşilor. Pe lângă mâncare aveau litri de ceai negru fierbinte. Cortul-bucătărie era făcut astfel încât să ofere loc tuturor, însă se dovedi că era, totuşi, prea mic. Akesuk se enervă şi începu să îl înjure pe omul care le închiriase cortul. Asta nu-l făcu însă mai mare, astfel încât îşi puseră farfuriile pe ramele săniilor şi pe cutiile de provizii şi mâncară până plesniră.

În jurul orei două, când obosiră rând pe rând, Akesuk scoase o sticlă de şampanie din străfundurile bagajului său. Îi făcu cu ochiul lui Anawak. Mary-Ann strâmbă din nas şi se duse la culcare. În cele din urmă nu mai rămaseră treji decât Anawak şi unchiul lui, împreună cu bărbatul care stătea de pază pe o movilă de gheaţă, cu puşca la picior.

– Atunci o bem noi, spuse Akesuk.

Anawak scutură din cap.

– Eu nu beau.

– A, aşa e! Alesuk îi aruncă sticlei o privire încărcată de regret. Eşti sigur? O păstram pentru o ocazie specială. Ocazia specială... păi da, ai venit acasă şi mă gândeam că...

– Nu vreau să pierd controlul, Iji.

– Controlul asupra cui? Asupra vieţii tale sau asupra acestui moment? Ridică din umeri şi puse sticla la loc. Foarte bine. Mai există şi alte ocazii speciale. Poate vom avea o recoltă bogată. E posibil să vânăm o balenă albă sau o morsă grasă şi zemoasă. Ce facem, ne mai plimbăm puţin înainte să ne culcăm?

– Mi-ar plăcea, Iji.

Se plimbară agale până la marginea mării de gheaţă. Anawak îl lăsă pe unchiul său să o ia în faţă. Bătrânul ştia mai bine unde era gheaţă groasă şi unde exista pericolul să se spargă. Inuiţii aveau sute de cuvinte pentru toate tipurile de zăpadă şi gheaţă, dar nu aveau nici unul care să însemne doar zăpadă sau gheaţă, pur şi simplu. Se mişcau pe gheaţă elastică. În timp ce aisbergurile erau formate din apă dulce pentru că sarea ieşea complet din ele când îngheţau, în gheaţa plutitoare şi în gheaţa din mare se mai găseau resturi din ea. Din această

cauză, apa devenea mai elastică, fapt ce iarna era un avantaj pentru că se spărgea mai greu, în timp ce la începutul primăverii era un dezavantaj pentru că pericolul să se spargă creștea. O căzătură în apa rece putea ucide un om, însă și mai periculos era când curentul te trăgea sub pătura de gheață.

Găsiră un loc în apropierea marginii și se rezemară de un bloc de gheață. În fața lor se întindea marea argintie. Imediat sub suprafața apei, Anawak văzu țâșnind lipani cu spatele albastru ca oțelul. O vreme rămase privind în larg. Și Akesuk se învălui în tăcere. Lăsară să treacă ceva timp și deodată, de parcă natura ar fi hotărât să îi răsplătească pentru răbdarea lor, se iviră din apă două coarne răsucite ca două săbii. Doi masculi de narval se arătară la mică distanță de margine. Ieșiră la iveală capetele rotunde, de un cenușiu-închis plin de pete, apoi animalele se scufundară încet. În cel mult un sfert de oră își vor face din nou apariția. Ăsta era ritmul lor.

Anawak era fascinat. La Vancouver Island nu vedeai aproape niciodată narvali. Multă vreme fuseseră amenințati cu extincția. Coarnele lor, de fapt niște colți mai lungi, erau din fildeș pur pentru care fuseseră vânați timp de secole. Și acum erau pe lista speciilor amenințate, însă între timp numărul animalelor între Nunavut și Groenlanda crescuse iară la 10 000 de exemplare.

Gheața scârțâia și ofta ușor când era mișcată de apă. Ceva mai încolo păsările croncăneau deasupra resturilor din cadavrul narvalului ucis. Peste stâncile și ghețarii din Bylor Island domnea o lumină blândă, desenând umbre pe marea înghețată. Deasupra orizontului atârna un soare palid, înghețat.

– M-ai întrebat dacă mi-au lipsit toate astea, spuse Anawak.

Akesuk tăcea.

– Am urât lucrurile astea, Iji. Le-am urât și le-am disprețuit. Ai vrut un răspuns. Ți l-am dat.

Unchiul oftă.

– L-ai disprețuit pe tatăl tău.

– Probabil. Dar explică-i tu unui băiat de doisprezece ani diferența dintre tatăl și poporul lui, când amândouă se întrec în nenorocirea lor. Tata era lipsit de forță și tot timpul beat. S-a văitat și s-a smiorcăit, și atâta a tras-o pe mama în jos, până când ea nu a mai văzut nici o scăpare și s-a sinucis. Spune-mi mie o familie în care nu s-a sinucis cineva în perioada aia. Toți erau așa. Toate bune și frumoase când îți spun câte o poveste despre mândrul, independentul popor inuit, dar *eu* nu am văzut mare lucru. Îl privi pe Akesuk. Cum să suporți situația, când propriii tăi părinți se transformă doar în câțiva ani în niște epave dependente de droguri, lipsite de curajul de a trăi? Când mama ta se spânzură pentru că nu se mai suportă nici ea? Iar tatăl tău nu are altceva de făcut decât să plângă și să se îmbete. M-am dus la el și i-am spus să termine cu asta. Că am eu putere pentru amândoi. Am țipat la el că voi munci, că voi face ceva, voiam să îl ajut, important era să pună sticla deoparte și să mai aibă câteva gânduri clare, ca înainte, dar tot ce a făcut a fost să se holbeze la mine și să plângă mai departe.

– Știu. Akesuk clătină din cap. Nu mai era stăpân pe el.

– M-a dat spre adopție, spuse Anawak. Pe limbă avea amărăciunea adunată în ani de zile. Voiam să rămân cu el, și cârpa aia de om m-a dat altora.

– Nu se descurca cu tine. Voia să te protejeze.

– Ei și? L-a interesat cumva cum mă descurc *eu* cu toată situația? Pe dracu' l-a interesat! Mama a murit din cauza depresiilor, tata s-a anihilat cu alcool, iar pe mine m-au izgonit amândoi din viața lor. *Pe mine* cine m-a ajutat? Nu! Toți erau mult prea ocupați să se uite la zăpadă până o găureau și să deplângă necazurile inuiților. Chiar și tu, îmi amintesc exact. Erai unchiul Iji cel vesel, erai bun pentru tot felul de povești, dar nici ție nu-ți ieșea nimic. Îți aminteai tot timpul nu știu ce legende, asta-i tot ce-ți trecea prin minte. Ora de povești a poporului liber inuit. Un popor nobil! Un popor mândru! Bla-bla!

– Așa era, încuviință Akesuk. A fost un popor mândru.

– Când?

Se aștepta ca Akesuk să se înfurie, însă unchiul se mulțumi să-și netezească de câteva ori mustața.

– Înainte să te naști tu, spuse apoi. Cei din generația mea s-au mai născut în iglu și era ceva de la sine înțeles că toți știau să construiască așa ceva. Când făceam focul, foloseam cremene în loc de chibrite. Caribu nu era împușcat, ci vânat cu arcul și săgeata. *Qamutik* nu era trasă de *skidoo*, ci de câini. Nu sună romantic? A, vremuri de mult apuse? Akesuk clătină din cap. Și nu a trecut mai mult de jumătate de secol de atunci. Privește în jur, băiete. Cum trăim azi? Vreau să spun că are și părți bune, nici un popor nu mai știe atât de multe despre lume cum știm noi. În fiecare a doua casă ai să găsești computer cu internet. Și într-a mea. Avem statul nostru propriu. Akesuk chicoti. De curând a fost o ghicitoare pe nunavut.com, la prima vedere foarte amuzantă. Mai știi vechile bancnote canadiene de doi dolari? Pe față e regina Elisabeta a II-a și pe spate un grup de inuiți. Unul dintre bărbați stă în fața caiacului, cu harponul în mână. Foarte idilic. Întrebarea era: ce reprezintă scena asta cu adevărat? Tu știi?

– Mă tem că nu.

– Dar eu știu. Este imaginea izgonirii, băiete. Guvernanții din Ottawa găsiseră un cuvânt mai blând pentru asta, îi ziceau strămutare. Unul din motivele războiului rece. Ottawa se temea că SUA sau Uniunea Sovietică ar putea veni cu ideea să solicite Arctica nelocuită de pe teritoriul Canadei, așa că au mutat inuiții nomazi de la locurile lor obișnuite din zona polară sudică, la Resolute și Grise Fiord lângă Polul Nord. Au fost mințiți că acolo ar fi câmpuri de vânătoare mai bune, însă realitatea era cu totul alta. Inuiții erau nevoiți să poarte numere de înregistrare ștanțate în tablă, ca niște câini, știai asta?

– Nu îmi mai aduc aminte.

– Mulți din generația ta, mulți dintre copii nu mai au azi habar de părinții lor și de condițiile în care au trăit aceștia. Și că, de fapt, totul începuse chiar mai devreme, la mijlocul anilor 1920, când au venit albii cu capcanele și au adus arma de foc. Caribu și focile au fost decimate.

De ambele tabere, *quallunaat* şi inuiţi. Glonţul în locul arcului şi a săgeţii, înţelegi? Inuiţii au sărăcit. Nu avuseseră niciodată mari probleme de sănătate, dar acum au apărut poliomelita, tuberculoza, pojarul şi difteria, astfel încât au părăsit taberele şi s-au mutat în aşezări. La sfârşitul anilor 1950, oamenii noştri mureau pe capete de foame şi din pricina bolilor infecţioase, fără ca oficialităţile să ia cunoştinţă de aceste fapte. Armata a început să se intereseze de teritoriile din nord-vest şi a construit staţii secrete de informare pe teritoriile tradiţionale de vânătoare. Inuiţii, care mai trăiau acolo, le stăteau, bineînţeles, în cale. La iniţiativa autorităţilor canadiene, au fost urcaţi în avion şi deportaţi la sute de kilometri mai spre nord, lăsând în urmă corturi, caiace, canoe şi sănii. Eu eram tânăr când m-au strămutat, ca şi părinţii tăi. Au justificat măsura prin aceea că sus, în nord, inuiţii ar avea şanse mai mari de supravieţuire decât în apropierea staţiilor militare. În realitate, noile terenuri se aflau departe de rutele pe care călătoreau caribu şi de locurile unde animalele veneau vara să fete.

Akesuk făcu o pauză. Tăcu mult timp. Narvalii ieşiră iar la suprafaţă. Anawak privi animalele cum îşi încrucişau săbiile, până când unchiul lui luă din nou cuvântul:

– După ce ne-au mutat, au trimis buldozerele pe vechile terenuri de vânătoare. A fost făcut una cu pământul tot ce amintea de viaţa noastră în acele locuri, pentru a ne muta gândul de la întoarcere. Şi bineînţeles că în nordul îndepărtat nu au apărut caribu. Fără mâncare, fără îmbrăcăminte. La ce îţi foloseşte tot curajul din lume, dacă nu poţi prinde mai mult de câţiva *siksik,* iepuri şi peşti? Când vezi cum îţi moare poporul şi tu nu poţi face nimic pentru el, cu tot curajul şi cu toată hotărârea ta? O să te scutesc de amănunte. În câteva decenii, am devenit cazuri de ajutor social. Nu ne puteam relua viaţa şi nu învăţaserăm să trăim altundeva. Cam în vremea în care te-ai născut tu, oficialităţile s-au simţit din nou răspunzătoare pentru noi, aşa că ne-au construit cutii, case. Când se deplasează, se pun în nişte cutii pentru care la rândul lor există o cutie în care se bagă. Mănâncă în cutii comune, câinii lor trăiesc în cutii, iar cutiile în care trăiesc sunt înconjurate de alte cutii, de ziduri şi garduri. Asta era viaţa lor, nu a noastră, dar acum trăiam şi noi în cutii. Şi unde ajungi atunci când îţi pierzi conştiinţa de sine? La alcool, droguri şi sinucidere.

– A luptat tatăl meu atunci pentru drepturile inuiţilor? întrebă Anawak încet.

– Toţi am luptat. Eu eram un tinerel când ne-au alungat. Am luptat şi eu pentru reparaţie. Treizeci de ani am protestat şi ne-am luptat. La fel şi tatăl tău. Dar în final asta l-a distrus. Acum, din 1999, avem statul nostru, Nunavut, *ţara noastră.* Nu mai încearcă nimeni să ne convingă, nu ne mai mută nimeni de aici. Însă viaţa noastră, singura viaţă pentru care eram făcuţi e pierdută pentru totdeauna.

– Deci trebuie să vă căutaţi una nouă.

– Ai dreptate. La ce ne foloseşte să ne văicărim? Totdeauna am fost nomazi liberi, însă ne-am obişnuit cu ideea unui teritoriu limitat. Până în urmă cu câteva decenii nu aveam altă formă de organizare

decât legăturile de familie, nu admiteam nici căpetenii, și nici conducători, iar acum stăpânesc inuiți peste alți inuiți, ca într-un stat modern. Nu aveam noțiunea de proprietate, iar acum am luat-o pe calea națiunilor industrializate. Reînviem tradiția, unii își iau câini la sănii, învață iar cum se construiește un iglu și cum se aprinde focul cu cremene. E frumos că oamenii își reamintesc aceste valori, dar cu acestea nu oprim timpul în loc. Și țin să-ți spun, băiete, că nu sunt deloc nemulțumit. Lumea e în mișcare. Astăzi trăim ca nomazi pe internet, străbatem rețeaua de autostrăzi informaționale, vânăm și adunăm informații. Umblăm prin toată lumea. Tinerii stau pe chat cu oameni de pe toate continentele și le povestesc despre Nunavut. Încă se mai sinucid mulți în această țară, mult prea mulți. Avem de depășit o traumă. Ar trebui să ni se lase timp și să nu sacrificăm celor morți speranța celor vii, ce zici?

Anwak privi cum soarele atingea ușor linia orizontului.

– Ai dreptate, îi răspunse.

Și apoi, urmându-și impulsul, îi povesti lui Akesuk tot ce aflaseră în Chateau, la ce lucra statul-major și care erau bănuielile lor despre inteligența străină din mare. Cuvintele țâșneau din el. Știa că încalcă interdicția fermă a lui Li, dar îi era indiferent. Tăcuse o viață întreagă. Akesuk era ultimul rest de familie pe care-l mai avea.

Unchiul îl asculta.

– Vrei să auzi sfatul unui șaman? îl întrebă în cele din urmă.

– Nu. Nu cred în șamani.

– Da, cine mai crede? Dar problema asta nu o puteți rezolva prin știință, băiete. Un șaman ar spune că aveți de-a face cu spirite, cu spiritele lumii vii care călătoresc prin ființe. *Quallunaat* au început să distrugă viața. Și-au atras spiritele împotriva lor, pe Sedna, zeița mării. Oricine ar fi ființele din mare despre care vorbești tu, nu veți obține nimic dacă veți încerca să luptați împotriva lor.

– Dar cum?

– Gândiți-le ca pe o parte din voi. Fiecare este extraterestrul celuilalt pe planeta asta aparent atât de ramificată. Intrați în contact cu ele. Așa cum tu ai luat contact cu poporul străin al inuiților. Nu ar fi bine dacă totul s-ar reuni?

– Ăia nu sunt oameni, Iji.

– Nu e vorba despre asta. Fac parte din aceeași lume, așa cum mâinile și picioarele tale sunt părți ale aceluiași corp. Lupta pentru supremație nu poate fi câștigată. Bătăliile se soldează doar cu victime. Pe cine interesează câte rase împart Pământul și cât de inteligente sunt? Învățați să le înțelegeți, mai degrabă decât să vă luptați cu ele.

– Sună a doctrină creștină. Obrazul stâng și obrazul drept.

– Nu, chicoti Akesuk. Este sfatul unui șaman. Mai avem așa ceva aici, dar nu batem darabana.

– Ce șaman ar putea să-mi... Anawak ridică din sprâncene. Că doar nu tu?

Akesuk ridică din umeri și rânji.

– Cineva trebuie să se ocupe de starea spirituală, răspunse. Privește!

La oarecare distanță, un urs polar uriaș se năpustise pe ultimele resturi ale narvalului, gonind păsările. Zburătăceau în jurul lui sau lipăiau pe gheață la o distanță respectoasă. Un albatros se tot repezea asupra intrusului. Ursul nu părea impresionat. Era destul de departe de tabără încât cel care stătea de pază să nu dea alarma, însă bărbatul ridicase pușca și privea scena cu atenție.

– Nanuq, spuse Akesuk. El miroase tot. Chiar și pe noi.

Anawak îl privi pe urs mâncând. Nu simțea frică. După o vreme, colosul își pierdu interesul și plecă agale. Se întoarse odată, privi curios spre tabără și dispăru în cele din urmă în spatele unei banchize.

– Cât de domol se mișcă, șopti unchiul. Dar știe să fugă, băiete! Știe să fugă! Akesuk chicoti, băgă mâna în hanorac și scoase o sculptură mică pe care i-o puse lui Anawak în poală. Am așteptat momentul ăsta. Știi tu, fiecare cadou are nevoie de momentul potrivit. Poate acum este momentul potrivit să-ți dau asta.

Anawak luă statueta și o privi. O fața omenească împodobită cu păr din pene, cu partea din spate a capului trecând într-un corp de pasăre.

– Un spirit al păsărilor?

– Da. Akesuk încuviință din cap. Toonoo Sharky a făcut-o, un vecin al meu. A ajuns artist recunoscut, a reușit să ajungă până la Museum of Modern Arts. Ia-o. Te așteaptă multe încercări. Vei avea nevoie de el, băiete. Îți va ghida gândurile în direcția cea bună, când va fi momentul.

– Când va fi momentul să ce?

– Conștiința ta va putea zbura. Akesuk își răsfiră mâinile ca într-un zbor, le flutură și zâmbi. Dar ai lipsit mult. Ți-ai ieșit puțin din mână. Poate ai nevoie de un interpret care să-ți spună ce vede spiritul păsării.

– Vorbești în dodii.

– Este privilegiul șamanului.

O pasăre trecu pe deasupra lor.

– Un pescărel, râse Akesuk. Tu chiar ai noroc, Leon, noroc de-adevărat! Știai că în fiecare an vin aici mii de iubitori de păsări din întreaga lume, doar pentru a vedea pescăreii? Sunt foarte rari. Nu trebuie să îți faci griji! Spiritele ți-au trimis un semn.

Mai târziu, când ajunseră în sfârșit în sacii lor de dormit, Anawak mai rămase un timp treaz. Soarele nocturn lumina peretele cortului. Odată auzi strigătul paznicului: Nanuq, Nanuq! Se gândi la Oceanul Arctic de sub el, adânc și negru, și gândurile lui, lipsite de trup, păreau să se scufunde în lumea necunoscută. Pluti pe o mare de somn, dormind adânc, și ajunse într-un final pe platoul unui imens aisberg născut din ghețarii Groenlandei, adus la țărmul estic de la Bylot Island, ținut captiv de marea înghețată și smuls în cele din urmă de vânt și de valuri din gheața ce se sparge și dus spre sud. În vis, Anawak urca pe o potecă îngustă și acoperită de zăpadă până în vârful muntelui, și găsea acolo o mare verde de smarald, formată din apa zăpezii topite. Cât vedea cu ochii marea albastră se întindea, netedă ca oglinda. Aisbergul se va topi, iar el se va scufunda în această mare liniștită până la izvorul vieții, unde o enigmă aștepta să fie dezlegată.

Și poate un șaman care să îl ajute.

24 mai

Frost

Ca de obicei, Frost era de altă părere.

Zăcămintele principale de metan se aflau, conform estimării industriei extractoare, în Pacific, de-a lungul coastei vestice nord-americane și lângă Japonia, apoi și în Marea Ohotsk precum și în Marea Bering și mai departe spre nord în Marea Beaufort. În Atlantic, cele mai multe se găseau în pragul Americii. Existau zăcăminte mai mari în Caraibe și lângă Venezuela, și concentrații mari în zona Strâmtorii Drake, între America de Sud și Antarctica. Se știuse și despre hidrații norvegieni și la fel de cunoscută era și existența depozitelor din Mediterana estică și din Marea Neagră.

Doar în fața coastei de nord-vest a Africii păreau să fie mai rare. În special în zona Insulelor Canare.

Și asta nu voia Frost să înțeleagă.

Pentru că acolo din adânc se ridica apă rece, încărcată cu substanțe nutritive pentru algele plancton, care reprezentau la rândul lor hrana pentru excelentele zone pline de pești. Ținând cont de acest fapt, în zona Insulelor Canare ar fi trebuit să se afle cantități mari de hidrați. Peste tot acolo unde viața organică era abundentă, mai devreme sau mai târziu, în adânc se forma metan.

Problema cu Insulele Canare era aceea că resturile în putrefacție ale vietăților nu se puteau depune niciunde. După ce se formaseră cu milioane de ani în urmă, din vulcani, insulele se înălțau abrupte ca niște turnuri de pe fundul mării: Tenerifele, Gran Canaria, La Palma, Gomera și Ferro. Toate creșteau de la adâncimi între trei și trei kilometri și jumătate spre suprafață, ace vulcanice stâncoase de pe care sedimentele și resturile organice, în loc să se depună pe ele, pur și simplu alunecau. De aceea hărțile obișnuite nici nu semnalau vreun zăcământ de metan în zona Insulelor Canare. Ceea ce, după părerea lui Stanley Frost, era prima presupunere greșită.

În al doilea rând, el bănuia că vulcanii, care aveau drept vârfuri insulele ce se înălțau din mare, nu erau chiar atât de abrupți cum se spunea. Bineînțeles că erau abrupți, însă nu erau netezi și verticali ca pereții unei case. Frost se ocupase suficient de mult de formarea și creșterea vulcanilor pentru a ști că și cel mai abrupt con prezintă muchii și terase. De aceea el era ferm convins că de jur împrejurul insulei se afla o mulțime de metan și că până acum nimeni nu se uitase cu prea multă atenție acolo. Acest hidrat nu ar fi prezent în bulgări mari, ci ar străbate stâncile ca o rețea de vinișoare fine. În orice caz, el s-ar fi depus pe muchiile acoperite de sediment.

Pentru că era vulcanolog, dar nu şi expert în hidraţi, ceruse la Chateau sfatul lui Gerhard Bohrmann. Hotărâseră să dezlege misterul. Prin urmare, Frost alcătuise o listă cu insulele care i se păreau a fi afectate. În afară de La Palma, printre ele se numărau şi Hawaii, Capul Verde, Tristan de Cunha mai spre sud şi Réunion în Oceanul Indian. Fiecare dintre ele era o potenţială bombă cu ceas, însă La Palma era şi rămânea fără egal. Dacă temerile lui Frost se adevereau şi dacă fiinţele acelea din adâncuri erau într-adevăr atât de isteţe cum credea profesorul norvegian, atunci lanţul vulcanic Cumbre-Vieja din La Palma atârna deasupra câtorva milioane de oameni, cu o înălţime de două mii de metri, ca o sabie a lui Damocles.

Graţie strădaniilor lui Bohrmann, Frost şi echipa lui obţinură celebra *Polarstern* pentru expediţia plănuită. Vasul de cercetare german avea, la fel ca *Sonne*, un *Victor 6 000* la bord. Nava *Polarstern* era destul de mare pentru a nu fi pusă în pericol de balene şi fusese echipată cu camere subacvatice de luat vederi, pentru a recunoaşte din vreme eventualele atacuri cu bancuri de scoici, meduze sau alte organisme. Frost nu avea idee dacă îl va mai revedea pe *Victor* după ce îl lăsa în apă, în condiţiile în care acolo jos dispărea orice. Era o încercare la noroc, însă nimeni nu se pronunţă împotriva iniţiativei.

Victor se scufundă pe partea de vest a insulei La Palma. *Polarstern* se putea vedea de pe uscat. Robotul cercetă sistematic flancul abrupt al conului vulcanului până când, la o adâncime de 400 de metri, dădu peste o formaţiune de terase suprapuse care stăteau la perete ca nişte balcoane, fiind acoperite de sedimente pe suprafeţe întinse.

Acolo găsi zăcămintele de hidrat prezise de Frost.

Dar ele dispăreau sub trupurile viermuitoare de un alb rozaliu, prevăzute cu maxilare şi cleşti.

8 iunie

La Palma, Insulele Canare, lângă Africa de Vest

– De ce lucrează viermii ăştia cu atâta patos la fundamentul unei insule de vacanţă, din moment ce în Japonia sau în faţa uşii noastre ar putea face pagube mult mai mari? întrebă Frost. Mă refer la faptul că Marea Baltică era un spaţiu de conglomerare. La fel şi coasta americană de est şi Honshu, însă aici populaţiile de viermi nu sunt nici pe departe suficiente pentru a-i da drumul. Iar acum îi găsim şi aici, în faţa unei insule de vacanţă din vestul african. Deci ce e toată povestea asta? Aici îşi fac concediul?

Îmbrăcat ca de obicei în salopetă şi cu şapca de baseball pe cap, el stătea sus pe partea vestică a muntelui central, care se întindea pe întreaga insulă. În timp ce stâncile din nord înconjurau celebrul crater de eroziune, Caldera de Taburiente, coama muntelui, cu nenumăraţii ei vulcani de sedimente, se continua până în vârful sudic.

Frost era însoţit de Bohrmann şi de doi reprezentanţi ai trustului De-Beers, o directoare şi un director tehnic pe nume Jan van Maarten. Elicopterul ateriză puţin mai departe de pista de nisip pe care stăteau ei. La picioarele lor se întindea, de o frumuseţe impresionantă, peisajul craterelor înverzite. Conurile se aliniau unul după altul. Câmpuri negre de lavă coborau până jos pe ţărm, presărate cu pete de un verde crud. Vulcanii de pe La Palma nu scuipau lavă în mod regulat, însă următoarea izbucnire ar fi putut avea loc oricând. Din punct de vedere geologic, insulele erau considerate pământ tânăr. În 1971 se mai formase un nou vulcan, Teneguia, în sudul extrem, cel care mărise insulele cu câteva hectare. La drept vorbind, întreaga creastă muntoasă forma un singur vulcan cu mai multe ieşiri şi de aceea, în cazul erupţiilor, se vorbea doar despre una singură, care se numea Cumbre Vieja.

– Întrebarea este, spuse Bohrmann, unde trebuie să acţionezi pentru a provoca cele mai multe pagube.

– Credeţi într-adevăr că şi-a pus cineva această problemă? se încruntă directoarea.

– Este doar o ipoteză, răspunse Frost. Dar dacă pornim de la presupunerea că în spatele acestor lucruri se află un spirit inteligent, atunci el dă dovadă de o strategie extrem de ingenioasă. Bineînţeles că, după dezastrul din Marea Nordului, fiecare a presupus că următoarea

nenorocire urma să apară în apropierea nemijlocită a țărmurilor foarte populate și în zonele industriale. Și am găsit într-adevăr viermi acolo, însă în număr mic. De aici s-ar putea deduce că forțele trupelor dușmane, pentru a le numi așa, au scăzut. Sau că are nevoie de timp pentru a produce alți viermi. Permanent ni se distrage atenția. Împreună cu Gerhard am ajuns între timp la concluzia că aceste pseudoinvazii din America de Nord și Japonia sunt manevre menite să ne inducă în eroare.

– Însă ce rezolvă dacă distrug hidrații din La Palma? întrebă femeia. Aici nu prea se întâmplă mare lucru.

Oamenii de la De-Beers intraseră în joc atunci când Frost și Bohrmann plecaseră în căutarea unui sistem, deja existent, cu care puteau fi aspirați viermii mâncători de gheață. În apropiere de Namibia și Africa de Sud, de secole se căutau diamante pe fundul mării. La aceste acțiuni luau parte mai multe societăți, în fruntea cărora se afla colosul internațional al diamantelor De Beers, care făcea săpături până la adâncimi de 180 de metri, de pe vapoare și de pe platformele plasate în mare. În urmă cu câțiva ani, De Beers începuse să dezvolte noi echipamente care pătrundeau tot mai adânc: buldozere subacvatice telecomandate cu trompe de aspirare, care puteau opera și pe pante abrupte. Teoretic, sistemul era capabil să atingă adâncimi de mai multe mii de metri, dar pentru asta trebuia, mai întâi, construită o trompă de o asemenea lungime.

Statul-major hotărâse să pună imediat la curent grupul concernului de diamante care se ocupa de acest proiect. Cei doi reprezentanți De Beers știau, în acest moment, doar că sistemul lor ar putea juca un rol important în combaterea catastrofelor naturale ce aveau loc în întreaga lume și că va fi nevoie urgent de o trompă de aspirație lungă de mai multe sute de metri. Frost venise cu propunerea să zboare pe Cumbre pentru că voia să le ofere oamenilor o imagine cât mai clară a ceea ce urma să pățească omenirea dacă această misiune eșua.

– Nu vă lăsați înșelați, spuse Frost. Se întâmplă o grămadă o lucruri.

Părul lui cârlionțat care ieșea de sub șapcă, tremura în bătaia rece a alizeului, iar cerul i se oglindea în ochelarii colorați. Arăta ca de obicei ca un amestec între Fred Flinstone și Terminator, iar vocea îi tuna în mijlocul colinelor pașnice acoperite de pini, de parcă ar fi urmat să propovăduiască următoarele zece porunci.

– Ne aflăm aici pentru că acum două milioane de ani activitatea vulcanică a scuipat în mare Insulele Canare. Totul pare foarte idilic, însă este o impresie înșelătoare. Jos, în satul Tijarafe – care de altfel e un cuibușor frumușel, delicioase *quesos de almendras!* –, pe 8 septembrie se sărbătorește festivalul dracului, și dracul fuge prin piața satului pufnind și scuipând foc. De ce face asta? Pentru că locuitorii insulei își cunosc vulcanul. Pentru că pufnitul și scuipatul fac parte din cotidianul lor. Inteligența căreia îi datorăm viermăraia știe și ea acest lucru. Știe cum s-a format insula și cine știe lucrurile astea, de obicei îi cunoaște și punctele slabe.

Frost făcu câţiva paşi până la marginea povârnişului. Pietrişul fărâmicios al lavei scârţâi sub cizmele Doc Martens. Departe, sub ei, se spărgeau, strălucitoare, valurile Atlanticului.

– În 1949, Cumbre Vieja, bătrânul dulău adormit, s-a mai trezit o dată frumuşel la viaţă, mai exact unul din craterele acestuia, vulcanul din San Juan. De atunci versantul vestic de la picioarele noastre este străbătut de o crăpătură lungă de câţiva kilometri, care abia se poate vedea cu ochiul liber. Este posibil ca această crăpătură să ajungă până la structura inferioară din La Palma. Părţi ale Cumbre Vieja s-au prăbuşit atunci vreo patru metri în mare. În ultimii ani am măsurat de multe ori terenul. La următoarea erupţie, este foarte probabil ca flancul vestic să se desprindă complet, deoarece unele straturi de piatră conţin enorm de multă apă. Când magma nouă şi fierbinte urcă în coşul vulcanic, această apă se va dilata dintr-odată şi se va evapora. Presiunea care se formează ar putea arunca în aer, fără probleme, partea instabilă, şi, în plus, acolo mai apasă şi flancul estic şi cel sudic. Ca urmare, 500 de kilometri cubi de piatră ar aluneca, prăbuşindu-se în mare.

– Am citit despre asta, spuse van Maarten. Reprezentanţii oficiali ai Insulelor Canare consideră această teorie îndoielnică.

– Îndoielnic, tună Frost ca trâmbiţa din Ierihon, este felul în care ei evită, în toate declaraţiile lor oficiale, exprimarea unui punct de vedere clar, pentru a nu-i speria pe turişti. Omenirea nu va fi scutită de acest capitol. Au existat deja câteva exemple mai mici. În 1741, în Japonia a explodat Oshima-Oshima, provocând valuri înalte de 30 de metri. La fel de înalte au fost şi în 1888, când Ritter Island din Noua Guinee a colapsat, iar stânca ce s-a prăbuşit atunci avea doar un procent din ceea ce ne aşteaptă aici! Kilauea din Hawaii este supravegheată de ani întregi printr-o reţea de staţii GPS care înregistrează şi cea mai mică mişcare, şi se mişcă! Flancul sudic alunecă anual zece centimetri spre vale, şi va fi vai şi amar când va lua viteză. Nici unul dintre noi nu-şi poate imagina ce s-ar putea întâmpla. Aproape fiecare vulcan de pe insulă are tendinţa să devină mai abrupt, odată cu vârsta. Când devine prea abrupt, o bucată din el se rupe. Oficialităţile din La Palma se prefac oarbe şi surde. Întrebarea care se pune nu este *dacă* se va întâmpla, ci *când* se va întâmpla. Peste o sută de ani? Peste o mie? E singurul lucru pe care nu-l ştim. Erupţiile vulcanice de aici nu obişnuiesc să-şi anunţe venirea.

– Ce se întâmplă dacă jumătate de munte se prăbuşeşte în mare? întrebă reprezentanta firmei.

– Cantităţi impresionante de apă vor fi dislocate din masa stâncoasă, spuse Bohrmann, iar acestea se vor suprapune, devenind tot mai înalte. Impactul va avea o viteză estimată de 350 de kilometri pe oră. Pietrişul ar ieşi până la 60 de kilometri în largul mării, iar apa nu va putea trece pur şi simplu peste el. Se va forma o bulă uiaşă de aer care va disloca cu mult mai multă apă decât stânca prăbuşită. Ce se va întâmpla în continuare, aici părerile sunt împărţite, dar oricum nici una din variante nu ne dă motive de bucurie. În apropiere de La Palma,

căderea va provoca un val uriaş cu înălţimea între 600 şi 900 de metri. Se deplasează cu 1 000 de kilometri pe oră. Spre deosebire de cutremure, prăbuşirea munţilor şi alunecările de pământ sunt evenimente punctuale. Valurile se vor întinde radial peste Atlantic şi îşi vor distribui energia. Cu cât sunt mai departe de punctul de formare, cu atât sunt mai joase.

– Sună liniştitor, murmură directorul tehnic.

– Doar parţial. Insulele Canare vor fi rase de pe faţa Pământului într-o secundă. La o oră de la pornire, un tsunami înalt de 100 de metri atinge coasta africană din vestul Saharei. Pentru a ne face o idee: cel din Europa de Nord a atins în fiorduri 40 de metri şi rezultatul se cunoaşte. Şase până la opt ore mai târziu, un val de 50 de metri înălţime trece peste Caraibe, pustieşte Antilele şi inundă Coasta de Est a SUA între New York şi Miami. La scurt timp după aceea, loveşte cu aceeaşi putere Brazilia. Valuri mai mici ajung în Spania, Portugalia şi în Insulele Britanice. Efectele ar fi nimicitoare şi pentru Europa Centrală, unde s-ar prăbuşi întreaga economie.

Oamenii de la De Beers păliră. Frost privi în jurul lui rânjind.

– A văzut cineva *Deep Impact*?

– Filmul? Dar valul ăla era mult mai înalt, spuse reprezentanta firmei De-Beers. De câteva sute de metri.

– Sunt suficienţi 50 de metri pentru a rade New Yorkul de pe suprafaţa Pământului. În urma impactului se eliberează o energie care ar acoperi consumul anual al Statelor Unite. Puteţi ignora înălţimea caselor, doar temeliile preiau forţa unui tsunami. Restul pur şi simplu se prăbuşeşte, oricât de înaltă ar fi construcţia. Şi nici unul dintre noi nu este Bruce Willis, dacă pot adăuga. Frost făcu o pauză şi arătă în josul pantei. Pentru a destabiliza flancul vestic, este nevoie sau de o erupţie a lui Cumbre Vieja sau de o alunecare sub nivelul mării. La asta lucrează viermii. La o repetare în miniatură a ceea ce au făcut în Europa de Nord, însă ar trebui să fie suficient pentru a provoca alunecarea unei părţi a soclului vulcanic submarin şi a-l face să se prăbuşească în adânc. Urmarea ar fi un mic cutremur, suficient pentru a perturba statica din Cumbre Vieja. S-ar putea ca acest cutremur să provoace şi o erupţie, în orice caz versantul vestic se va destabiliza. Oricum ar fi, se va prăbuşi. Catastrofa va avea loc. În Norvegia, viermii au avut nevoie de câteva săptămâni, aici s-ar putea să meargă mai repede.

– Cât timp ne mai rămâne?

– Aproape deloc. Bestiile astea rafinate şi-au ales nişte locuri în ocean la care nu te gândeşti imediat. Se folosesc de capacitatea de propagare a undei de şoc în largul mării. În Marea Nordului au nimerit-o la fix, însă civilizaţia umană se va simţi mizerabil abia atunci când la celălalt capăt al lumii colapsează o insuliţă cu aspect inofensiv.

Van Maarten îşi frecă bărbia.

– Am construit un prototip al trompei care poate coborî la 300 de metri. Funcţionează. Cu adâncimi mai mari nu avem experienţă, însă...

– Am putea prelungi trompa, propuse reprezentanta.

– Pentru asta ar trebui să fim magicieni. Dar bine, dacă oprim orice altă lucrare... Eu îmi fac mai multe griji pentru vaporul aferent.

– Nu prea cred că vă veți descurca cu un singur vapor, observă Bohrmann. Câteva miliarde de viermi reprezintă o masă biologică uriașă. Trebuie să o pompați undeva.

– Asta nu e problema noastră. Am putea asigura naveta. Mă refer la vaporul de pe care vom manevra trompa. Dacă o prelungim până la 400 sau 500 de metri, trebuie să o depozităm undeva. Este un furtun de jumătate de kilometru lungime! Greu ca plumbul și ceva mai gros decât un cablu subacvatic, pe care îl puteți rula pur și simplu în burta vaporului. Și în plus, atunci când se mișcă trompa, vaporul trebuie să fie suficient de stabil pentru a compensa aceste mișcări. Nu ar trebui să ne temem de atacuri, însă hidrostatica are șiretlicurile ei. Nu puteți lăsa furtunul să atârne pur și simplu la tribord sau la babord, fără a periclita stabilitatea vaporului.

– Deci ar fi bună o dragă plutitoare?

– Nu de mărimea asta. Bărbatul rămase pe gânduri. Poate un vas de extracție? Nu, este prea greoi. Mai bine o platformă plutitoare. Oricum, lucrăm deja cu așa ceva. Un sistem cu ponton, cel mai bine ar fi o construcție clasică semiscufundătoare ca în tehnica *offshore*, doar că nu o vom ancora cu parâme, ci o vom mișca pe mare ca pe un vapor normal. Chestia trebuie să poată fi manevrată. Se duse puțin mai la o parte și începu să mormăie ca pentru sine despre frecvențe ale rezonanței și agitarea valurilor. Apoi se întoarse la ceilalți. Un semisubmarin ar fi potrivit. Stabilitate maximă pe valuri, flexibil, suportul ideal pentru un braț de macara solicitat. Lângă Namibia avem așa ceva, pe care îl putem modifica rapid. Dispune de elice cu reacție de 6 000 de volți și, la nevoie, mai putem înșuruba câteva elemente laterale.

– *Heerema?* întrebă directoarea.

– Corect.

– Nu voiam să o reciclăm?

– Nu e de aruncat la fier vechi. *Hereema* dispune de două corpuri principale de dislocare, puntea este sprijinită pe șase coloane, deci totul este așa cum trebuie. Bine, e din 1978, dar pentru ce ne trebuie nouă ar trebui să fie suficient. Ar fi calea cea mai rapidă. Nu avem turn de forare, ci două brațe de macara. Pe unul din ele vom coborî furtunul. Nici pomparea în sus nu este o problemă. Și putem aborda vapoare care să ia viermii.

– Sună bine, spuse Frost. Când poate fi aici?

– În condiții normale, în jumătate de an.

– Și în condițiile de față?

– Nu pot să promit nimic. Șase până la opt săptămâni, dacă ne apucăm imediat. Tehnicianul îl privi. Vom face tot ce ne stă în putință. Ne pricepem la așa ceva. Totuși, dacă reușim s-o facem în timp așa de scurt, vă rog să considerați că am înfăptuit o adevărată minune.

Frost încuviință din cap. Privea spre Atlantic. Se întindea la picioarele lui, albastru și frumos. Încercă să își imagineze cum ar fi dacă apa ar crește brusc șase sute de metri în înălțime.

– E bine, răspunse. Pe moment avem mare nevoie de minuni.

PARTEA A TREIA

INDEPENDENCE

Sunt convins că există, precum axiomele matematice, drepturi şi valori universale, independente de om, şi înainte de toate dreptul la viaţă. Dilema care se impune este unde sunt ele scrise? Şi cine ar putea să le acorde, dacă nu omul? Putem accepta faptul că există drepturi şi valori situate dincolo de puterea noastră de percepţie, dar nu ne putem situa în afara percepţiei noastre. Ca şi cum pisica ar trebui să hotărască dacă şoarecii pot fi mâncaţi sau nu.

Leon Anawak, *Autocunoaştere şi conştiinţă*

12 august

Marea Groenlandei

Samantha Crowe lăsă jos foile din mână și privi afară.

CH-53 Super Stallion cobora rapid. O briză puternică scutura elicopterul de transport lung de 30 de metri. Părea să cadă spre platforma luminată din mare și Crowe se întrebă cum putea așa o chestie uriașă să circule pe mare, și, în același timp, cum puteai ateriza pe ceva atât de mic.

La 950 de kilometri nord-est de Islanda, *USS Independence LHD-8* stătea deasupra Mării Groenlandei, un oraș plutitor, aspru și străin, cu aspectul unui planor cosmic din *Alien.* Două hectare de libertate și 97 000 de tone de diplomație, după cum se exprima marina militară. Cel mai mare portavion tactic din lume va fi casa ei pentru următoarele săptămâni, iar noua ei adresă va fi: *USS Independence LHD-8, 75° latitudine nordică, 3 500 de metri deasupra fundului mării.*

Sarcina ei: să poarte o discuție.

Aparatul luă o curbă. Super Stallion se îndreptă plin de elan spre punctul de aterizare și ajunse lin la bordul portavionului. Prin geamul lateral zări un bărbat în salopetă galbenă, care dirija elicopterul spre poziția de parcare. Cineva din echipaj o ajută să-și desfacă centura și să scape de echipament, de casca prevăzută cu căști, de vesta de salvare și de ochelarii de protecție. Zborul fusese dificil și Crowe simți că-i tremurau picioarele. Părăsi aparatul, nesigură pe picioare, și traversă rampa de la pupa; ieși de sub coada lui Super Stallion și privi în jur.

Pe puntea de zbor se vedeau puține aparate. Golul sublinia impresia de suprarealism. Zări o suprafață asfaltată de-a dreptul nesfârșită, întreruptă doar de punctele de fixare, cu o lungime de 257,25 și o lățime de 32,5 metri. Crowe cunoștea aceste lucruri cu exactitate. Era matematiciană, cu o slăbiciune pentru numerele exacte, astfel încât căutase să afle dinainte cât mai multe despre *USS Independence,* dar teoria pălise în fața realității. Adevărata *Independence* nu avea nimic în comun cu schemele desenate și datele tehnice. În aer plutea un miros greu de ulei și kerosen amestecat cu cauciuc fierbinte și sare, și totul era măturat peste punte de un vânt aspru, care îi smucea salopeta.

Nu era un loc în care să vii de plăcere.

În jur alergau bărbați în geci colorate cu apărătoare pentru urechi. Unul veni spre ea, în timp ce soldații îi cărau bagajele afară. Purta o

geacă albă. Crowe încercă să-și amintească. În alb erau responsabilii cu siguranța. Cei în galben dirijau elicopterele pe punte, cei în roșu se îngrijeau de combustibil și materialul de luptă. Nu erau și unii în maro? Și în mov? Cu ce se ocupau cei în maro?

Frigul o pătrunse până la piele.

– Veniți după mine, îi strigă bărbatul încercând să acopere zgomotul rotoarelor care încetineau. Arătă spre singura construcție a portavionului. Acesta se înălța la tribord ca un bloc cu multe etaje, încoronat de antene și senzori supradimensionați. Mâna dreaptă a lui Crowe își pipăi mecanic șoldul în timp ce mergea în urma lui. Apoi își dădu seama că, prin salopetă, nu ajungea la țigări. Nici în elicopter nu avusese voie să fumeze. Nu o deranja să zboare în Arctica pe vânt, dar atâtea ore fără nicotină nu erau deloc pe gustul ei.

Însoțitorul ei deschise un bocaport. Crowe păși pe insulă, cum era numită construcția în jargonul marinei. După ce trecu de o ecluză dublă, o întâmpină un aer proaspăt și curat. Insula îi lăsa impresia unei peșteri, ciudat de neîncăpătoare. Omul de pe punte o lăsă în grija unui negru înalt în uniformă, care se prezentă drept Salomon Peak. Își strânseră mâinile. Peak părea crispat, de parcă nu ar fi fost obișnuit cu prezența civililor. În ultimele săptămâni, Crowe participase la mai multe conferințe alături de el, ce-i drept doar telefonic. Străbătură un coridor întortocheat și pătrunseră mai adânc în interiorul vaporului, coborând prin niște pasaje abrupte, asemănătoare scărilor, fiind urmați de soldații care îi duceau bagajul. Pe un perete se putea citi scris cu litere mari LEVEL 02.

– Doriți probabil să vă împrospătați ținuta, spuse Peak și deschise una din multele uși identice care se înșirau pe ambele laturi. În spatele ușii se afla o cameră surprinzător de încăpătoare, mobilată corespunzător, un mic apartament mai degrabă. Crowe citise că la bordul unui portavion spațiul privat era redus la minimum și că soldații dormeau în saci de dormit. Când făcu o observație în sensul ăsta, Peak ridică din sprâncene.

– Nu ne-am permite să vă cazăm la soldații marinei, îi răspunse. Apoi schiță un zâmbet. Și marina știe să-și trateze oaspeții. Aici este *flaggland.*

– *Flaggland?*

– Excelsiorul nostru. Apartamentele pentru amirali și statul lor major, atunci când vin la bord. Momentan, nu suntem ocupați la capacitate maximă, avem deci tot locul de pe lume. Doamnele care participă la expediție sunt găzduite în Flaggland, iar partea masculină în Officerland. Îmi permiteți? Peak trecu pe lângă ea și deschise încă o ușă. Baie proprie și toaletă.

– Sunt impresionată.

Soldații îi aduseră bagajele.

– Găsiți un mic bar sub televizor, spuse Peak. Băuturi nealcoolice. Vin să vă iau peste jumătate de oră să facem turul. Aveți suficient timp?

– Absolut.

Crowe aşteptă până se închise uşa în urma lui. Începu să caute febril o scrumieră. Găsi una într-un sertar, se extrase din salopetă şi cotrobăi după ţigări în jacheta sport pe care o purta pe dedesubt. Abia după ce scoase una din pachetul mototolit, şi-o aprinse şi trase un fum, se simţi din nou un om întreg.

Stătea pe marginea patului pufăind.

Era trist, de fapt. Două pachete pe zi era al naibii de trist, la fel de trist ca şi faptul că nu se putea lăsa. Încercase de două ori. De două ori nu reuşise.

Poate că nici nu voia să reuşească.

După a doua ţigară, se băgă sub duş. În final îşi trase blugii, adidaşii şi tricoul, mai fumă una şi inspectă toate sertarele şi dulapurile. Când bătu la uşă, studiase deja viaţa interioară a cabinei atât de conştiincios, încât ar fi putut alcătui o listă completă de inventar. Aşa era ea, îi plăcea să fie bine informată.

În faţa uşii nu stătea Peak. Era Leon Anawak.

– V-am spus doar că o să ne revedem, zâmbi el.

Crowe râse.

– Şi eu v-am spus că o să vă regăsiţi balenele. Mă bucur să vă văd, Leon. Omul căruia îi datorez prezenţa mea aici, corect?

– Cine spune asta?

– Li.

– Cred că aţi fi aici şi fără intervenţia mea. Dar am ajutat şi eu puţin. Trebuie să ştiţi că v-am visat.

– Vai de mine!

– Nu vă fie teamă, mi-aţi apărut sub forma unui spirit bun. Cum a fost zborul?

– Turbulent. Sunt ultima, aşa-i?

– Noi ceilalţi am urcat la bord încă din Norfolk.

– Da, ştiu. Dar pur şi simplu nu am putut pleca din Arecibo. Este incredibil, dar te costă multă muncă şi să *nu* derulezi un proiect. Deocamdată, SETI e pusă la păstrare. Pe moment, nu are nimeni bani ca să căutăm omuleţi verzi în cosmos.

– S-ar putea să găsim mai mulţi omuleţi verzi decât ne place, spuse Anawak. Haideţi. Peak va fi aici într-un minut. Vă arătăm cât de grozavă este *Independence*. După aceea e rândul dumneavoastră. Toţi sunt curioşi. Şi să ştiţi că aveţi deja o poreclă.

– Am o poreclă? Cum mă cheamă acum?

– Miss Alien.

– Dumnezeule! O vreme îmi spuneau toţi miss Foster, după ce Jodie a jucat rolul meu în filmul ăla. Crowe scutură din cap. Ei, şi de ce nu? Mi-am luat autografele? Să mergem, Leon.

Peak îi conduse prin lumea lui LEVEL 02. Îşi începuseră călătoria la prova şi se deplasau acum spre mijloc. Crowe admirase uriaşa sală de fitness de la prora, plină ochi cu benzi de alergare şi aparate de forţă, în care nu era aproape nimeni.

– În mod normal, aici e înghesuială mare, spuse Peak. *Independence* poate găzdui trei mii de oameni. Acum nu suntem la bord nici 200.

Se plimbară printre cabinele tinerilor ofiţeri, compartimente pentru câte patru până la şase oameni, cabine confortabile cu suficient spaţiu de depozitare, mese extensibile şi scaune.

– E plăcut, spuse Crowe.

Peak ridică din umeri.

– Depinde cum o priveşti. Când pe acoperiş acţiunea e în toi, nu puteţi adormi aşa uşor. La câţiva metri deasupra dumneavoastră decolează şi aterizează elicoptere şi jeturi. Cele mai mari probleme le avem, bineînţeles, cu nou-veniţii. La început sunt toţi complet suprasolicitaţi.

– Şi când ajungi să te obişnuieşti cu gălăgia?

– Nicicând. Dar te obişnuieşti să nu mai dormi neîntrerupt. Am fost de mai multe ori pe un portavion, de fiecare dată pentru luni de zile. După o vreme, devine o chestie normală să zaci în pat pregătit în permanenţă să te scoli. În schimb, uiţi cum e să dormi în linişte. Prima noapte petrecută acasă e un chin. Aştepţi urletul turbinelor, bufniturile vehiculelor şi ale cârligelor de ancorare, alergăturile de pe coridoare, anunţurile permanente, şi în schimb se aude doar un ceas deşteptător ticăind undeva.

Trecură pe lângă cantina imensă şi ajunseră în mijlocul vaporului în faţa unui perete etanş prevăzut cu închizătoare cu cifru. În spatele lui se afla o încăpere cu ferestrele camuflate. Era prima zonă populată pe care o vedea Crowe. Bărbaţi şi femei stăteau aşezaţi în faţa unor console cu lumini pâlpâitoare, privind concentraţi în nişte monitoare mari înşirate de-a lungul pereţilor.

– Pe LEVEL 02 se află majoritatea birourilor de comandă şi de conducere, explică Peak. Pe vremuri se aflau toate în clădirea insulei, dar era prea riscant. Sistemele de rachete se fixează de regulă asupra structurilor mai mari de pe vapor. Printre ele se numără bineînţeles şi insula. Câteva lovituri bine ţintite şi ţi-au tăiat capul de pe umeri, aşa că am mutat o mare parte a sălilor de comandă sub acoperiş.

– Sub acoperiş?

– În limbajul marinei. Puntea de decolare.

– Şi ce anume faceţi aici?

– Păi sala aceasta este CIC-ul...

– O, da. Combat Information Center.

Ochii de pe chipul îngust de abanos se aprinseră scurt. Crowe zâmbi şi îşi propuse să-şi ţină gura de acum încolo.

– CIC este centrul nostru nervos senzorial, spuse Peak. În această încăpere sunt adunate toate datele, sistemele vaporului, sateliţii, totul în timp real, se înţelege de la sine. Antiaeriana şi protecţia vaporului, înlăturarea defecţiunilor, comunicaţiile... pe timp de luptă, e mare agitaţie aici. Cred că veţi petrece mult timp pe locurile acelea libere, doctor Crowe.

– Samanta. Sau mai simplu Sam.

– De acolo privim și ascultăm sub apă, spuse Peak fără a-i răspunde la ultima remarcă. Supravegherea submarinelor, rețeaua sonarului SOSUS, Surtass LFA și multe altele. Suntem la curent cu orice s-ar apropia de *Independence.* Peak indică un monitor uriaș aflat sub tavan. Un *patchwork* de diagrame și hărți se vedea pe el. Acela este *Big picture.* Cuprinde toate datele obținute pe vapor și realizează o panoramă. Același lucru îl vede și căpitanul vasului pe monitoarele de pe puntea de comandă, dar la dimensiuni mai reduse.

Peak o conduse mai departe prin încăperile învecinate. Aproape toate erau slab luminate de anunțurile de pe ecrane uriașe, de monitoare și display-uri. Legat de CIC se afla LFOC, Landing Force Operations Center.

– Funcționează ca o centrală de intervenție a trupelor de aterizare. Fiecare unitate de luptă dispune de propria consolă. Înregistrările prin satelit și avioanele de recunoaștere indică, la nevoie, poziția brigăzilor inamice. În vocea lui Peak se simțea mândria. LFOC poate mobiliza urgent trupele și poate dezvolta strategii. Computerul central asigură în orice moment legătura comandantului cu unitățile sale aflate la fața locului.

Pe câteva dintre monitoare, Crowe recunoscu puntea de decolare. Se impunea o întrebare pe care probabil că Peak o va respinge acru, dar o puse:

– La ce ne folosesc toate astea, maior Peak? Dușmanul nostru se află în adâncuri.

– Corect. Peak o privi iritat. Atunci vom conduce de aici operațiunile din adâncuri. Care e problema?

– Vă rog să mă scuzați. Probabil că am fost prea mult timp în spațiu.

Anawak rânji. Până acum se abținuse de la orice comentariu, mulțumindu-se să se țină după ei. Lui Crowe îi pica bine să-l știe lângă ea. Peak continuă să le arate alte săli de control. Lângă CIC se afla JIC, Joint Intelligence Center.

– Aici sunt descifrate și interpretate datele furnizate de sistemele serviciilor de informații, spuse Peak. Nu se poate apropia nimic de *Independence* fără a fi cercetat în cele mai mici amănunte, iar dacă băieților nu le place ce văd, atunci deschid focul.

– Mare răspundere, murmură Crowe.

– Unele lucruri sunt interpretate de computer. Dar aveți bineînțeles dreptate. Peak făcu un semn larg cu mâna. CIC și JIC sunt domenii de muncă științifică și, în plus, recepționăm în permanență știri din întreaga lume, privim pe monitoare CNN și NBC, și o duzină de alte canale de știri. Veți avea acces la orice informație posibilă și la toate băncile de date ale Defense Mapping Agency. Ceea ce înseamnă că veți avea plăcerea de a lucra cu hărțile oceanice ale marinei militare, de departe mai exacte decât orice altă hartă a cercetării independente.

Continuară coborârea. Vizitară pe rând centrul comercial de la bord, dormitoarele și sălile goale de petrecere a timpului liber, ca și uriașul departament sanitar de la LEVEL 03, un areal antiseptic cu

600 de paturi, şase săli de operaţie şi o staţie de terapie intensivă supradimensionată. Crowe îşi imagină ce trebuia să fie aici pe timp de război. Oameni care sângerau şi ţipau, doctori şi asistente care alergau în toate părţile. *Independence* îi făcea tot mai mult impresia unui vapor-fantomă, nu, mai degrabă a unui oraş-fantomă. Urcară înapoi la LEVEL 02 şi merseră mai departe spre pupa până ajunseră la o rampă suficient de lată încât să poată circula maşini pe ea.

– Tunelul duce din măruntaiele vaporului în zigzag până la insulă, spuse Peak. *Independence* este astfel construită încât să te poţi deplasa cu jeepul pe nivelele cele mai importante din punct de vedere strategic. Şi soldaţii mărşăluiesc prin tunel până pe punte. Coborâm.

Paşii le răsunau între pereţii de oţel. Lui Crowe îi amintea de o parcare subterană, apoi tunelul rampei se deschise spre un hangar imens. Crowe ştia că acesta ocupa pe puţin o treime din întreaga lungime a vaporului şi înălţimea a două punţi. Aici era curent. De ambele părţi se deschideau porţi uriaşe de hangar care duceau la platformele aflate în exterior. O lumină galbenă şi palidă se împletea cu lumina naturală, formând o atmosferă difuză. Pe laterale se aflau mici birouri şi puncte de control închise sub sticlă. Un sistem de transport cu cârlig, asemănător unor şine, se întindea de-a lungul tavanului. Crowe văzu în fundal stivuitoare mari cu furcă şi două vehicule de teren Hummer.

– De obicei, puntea hangarului este plină de aparate de zbor, spuse Peak. Dar în misiunea asta ne descurcăm cu cele şase elicoptere Super-Stallion parcate pe acoperiş. La nevoie, fiecare evacuează câte cincizeci de persoane. Şi mai avem la bord două elicoptere Super-Cobra, de intervenţie rapidă. Peak arătă spre ieşirile ca nişte porţi aflate pe ambele laturi. Platformele exterioare sunt nişte lifturi cu care aparatele de zbor sunt transportate de aici până pe acoperiş. Fiecare suportă peste 30 de tone.

Crowe se duse la poarta hangarului dinspre tribord şi privi afară. Marea se întindea îngheţată şi cenuşie spre un orizont gol. Aisbergurile se rătăceau rareori prin aceste locuri. Curentul Groenlandei de Est le ducea de-a lungul coastei la o distanţă de peste 300 de kilometri. Doar ocazional treceau câmpuri de gheaţă plutitoare.

Anawak i se alătură.

– Una din multele lumi posibile, aşa-i?

Crowe încuviinţă din cap.

– Aveţi şi o variantă subacvatică printre scenariile privind civilizaţiile extraterestre?

– Avem de toate în repertoriu, Leon. Veţi râde, dar, când mă gândesc la formele de viaţă extraterestră, mă uit în primul rând la planeta noastră. Privesc în adâncul oceanelor şi în interiorul Pământului, spre poli, în aer. Câtă vreme nu îţi cunoşti propria lume, nu îţi poţi face o idee despre alte lumi.

Anawak încuviinţă.

– Cred că asta e cea mai mare problemă a noastră.

Îl urmară pe Peak în jos. Rampa unea nivelele ca o adevărată scară. Tunelul dădea într-un coridor plan care ducea la pupa. Se aflau acum

adânc în inima lui *Independence.* Lateral, se deschidea o poartă de ecluză prin care pătrundea o lumină rece, artificială. Intrând, Crowe o recunoscu pe bioloaga cu care vorbise la videotelefon în decursul ultimelor săptămâni. Sue Oliviera era la una dintre mesele de laborator și discuta cu doi bărbați care se prezentară drept Sigur Johanson și Mick Rubin.

Întreaga punte părea să fi fost transformată într-un laborator. Mesele și aparatura erau grupate ca niște insule. Crowe văzu bazine cu apă și lăzi frigorifice. Două containere mari, unite între ele, erau prevăzute cu plăcuțe de atenționare ce indicau pericol biologic, probabil rezervoare de maximă securitate. La mijloc se ridica ceva de dimensiunile unei mici case, înconjurate de o pasarelă. Niște scări de oțel duceau în sus. Pereții cutiei erau legați prin țevi groase și mănunchiuri de cabluri de aparatura mare cât niște dulapuri. Un geam mare și oval oferea o privire în interiorul difuz ce părea să conțină apă.

– Aveți un acvariu la bord? întrebă Crowe. Ce drăguț!

– Un simulator de mare adâncime, explică Oliviera. Originalul se află în Kiel. E ceva mai mare. În schimb, cel de aici are o fereastră panoramică din geam securizat. Presiunea din interior v-ar omorî, pe alții îi ține în viață. Momentan, rezervorul e populat de câteva sute de raci albi care au fost prinși la intrarea în Washington și băgați imediat în containere sub presiune. Este prima dată când am reușit să menținem în viață masa gelatinoasă. Cel puțin așa credem. Până acum nu s-a arătat, dar suntem siguri că e băgată în racii ăștia pe care îi dirijează.

– Fascinant, spuse Crowe. Dar simulatorul nu e la bord numai pentru raci, așa este?

Johanson zâmbi misterios.

– Nu se știe niciodată ce îți intră în plasă.

– Deci un lagăr pentru prizonierii de război.

– Lagăr pentru prizonierii de război! râse Rubin. Bună idee!

Crowe privi în jur. Hala era închisă ermetic.

– În mod normal, aici nu este o punte pentru vehicule? întrebă ea.

Peak ridică din sprâncene.

– Ba da. Dacă traversăm această ecluză, ajungem în jumătatea din spate a lui *Independence,* chiar sub hangarul pentru avioane. Dumneavoastră ați citit mult, am dreptate?

– Sunt o fire curioasă, răspunse Crowe cu modestie.

– Ne rămâne doar să sperăm că vă veți transpune curiozitatea în cunoștințe.

– Ce ins morocănos, îi șopti Crowe lui Anawak în timp ce părăseau laboratorul, îndreptându-se spre pupa prin tunelul de la parter.

– Nu tocmai. Anawak scutură din cap. Bunul Sal e OK. Doar puțin neobișnuit cu civilii atoateștiutori.

Tunelul se deschidea într-o hală mai înaltă și mai lungă decât puntea hangarului. Pășiră pe un mal artificial care cădea spre un bazin căptușit cu scânduri, situat ceva mai jos. Se întindea în fața lor ca o piscină uriașă, revărsată. O cupolă dreptunghiulară de sticlă, formată

din două ecluze alăturate, fusese scufundată în mijloc. Pe lateral se înălța un bazin încăpător, ale cărui valuri încrețite oglindeau lumina din hală. Crowe văzu trecând pe sub suprafață niște corpuri suple, de forma unor torpile.

– Delfini! exclamă surprinsă.

– Da. Peak încuviință. Echipajul nostru special.

Privirea îi rătăci în sus. Tavanul era traversat și aici de un sistem de șine ramificat. De ele atârnau formațiuni cu aspect futuristic, de parcă ar fi încrucișat cineva niște mașini sport supradimensionate cu submarine și cu avioane. De ambele laturi ale bazinului, malul se continua sub forma unor treceri ca niște diguri. De-a lungul pereților erau stivuite boxe cu echipamente și materiale. Printre ele, Crowe văzu sonde, aparate de măsură și costume de scafandru în dulapuri deschise. La intervale regulate, scări ascendente duceau spre podeaua halei.

Patru zodiace se aflau pe uscat, în partea din față a bazinului.

– Aici a scos cineva dopul, așa-i?

– Da, aseară. Dopul e acolo. Peak arată spre cupolă. Crowe o estimă la minimum opt pe zece metri. Ecluza, poarta noastră spre mare. E dublu asigurată, pe podeaua halei cu ecluze de sticlă, iar învelișul exterior cu ecluze masive de oțel. Între ele se întinde un puț de trei metri înălțime. Sistemul funcționează alternativ. De îndată ce o barcă este în puț, închidem capacul de sticlă și deschidem ecluzele de oțel. Când vrea să se întoarcă în interiorul vaporului, procedăm la fel. Barca intră în ecluză, porțile ecluzei se închid, iar noi putem vedea prin capacul de sticlă dacă a pătruns înăuntru și ce nu ne place. În același timp, apa este supusă unei analize chimice. Interiorul ecluzei este prevăzut cu senzori care o verifică referitor la impurități și toxine. Rezultatele sunt afișate pe două display-uri, unul de la marginea ecluzei și unul de la pupitrul de control. Barca este ținută în puț aproximativ un minut. Abia când se dă verde, capacul de sticlă se deschide și o lasă înapoi pe punte. În același mod lăsăm și delfinii să intre și să iasă. Veniți!

Pășiră de-a lungul digului dinspre tribord. La jumătatea distanței, se ridica din podea o consolă așezată imediat lângă margine și prevăzută cu monitoare cu diferite funcții de supraveghere. Dintr-un grup de indivizi în uniformă le ieși în întâmpinare un bărbat ciolănos, cu ochii proeminenți și cu o mustață mare și pleoștită.

– Colonelul Luther Roscovitz, îl prezentă Peak. Șeful stației de scufundare.

– Dumneavoastră sunteți miss Alien, așa-i? Roscovitz își descoperi dinții lungi și gălbui. Bun venit în croazieră! Unde ați fost atâta vreme?

– Nava mea spațială a avut întârziere. Crowe privi în jur. Drăguț pupitru de comandă.

– Își îndeplinește scopul. Îl folosim pentru acționarea ecluzei și pentru ridicarea și coborârea submarinelor. Și pompele sunt acționate de aici, în scopul de a scufunda puntea sub apă.

Crowe încercă să-și aducă aminte ce știa despre *Independence*. Făcu o mișcare din cap spre peretele de oțel dinspre pupa, care închidea puntea.

– Ăsta este un perete ermetic, nu-i aşa?

– Exact, zâmbi Roscovitz. Putem coborî clapa de la pupa şi putem coborî vaporul, inundând tancurile din spate cu balast. Apa mării pătrunde şi deja avem un port drăgălaş, cu tot cu intrare.

– Drăguţ loc de muncă! Îmi place.

– Nu vă lăsaţi înşelată! În mod normal, aici se înghesuie unele în altele nave de desant, şlepuri de mare tonaj şi hovercrafturi. Hala asta mare se transformă cât ai clipi într-un grajd de maimuţe. Dar pentru misiunea asta oricum a trebuit să reorganizăm totul. Nu necesită nici o navă de desant. Ne trebuie un vapor care să fie destul de greu pentru a nu fi scufundat de cine ştie ce creaturi, care face faţă valurilor uriaşe, care dispune de oferta completă a tehnologiei moderne de comunicaţii şi oferă loc pentru aparatele de zbor şi o bază pentru scufundare. A fost un noroc chior că *LHD-8* era tocmai în construcţie. Cel mai mare şi mai puternic vapor amfibie din toate timpurile era ca şi pregătit, în plus, nici nu se putea nimeri mai bine, căci exista posibilitatea de a face câteva schimbări. Şantierul de construcţii navale din Mississippi este foarte modern. Au conceput modificările necesare punţii în cel mai scurt timp, au instalat ecluze şi au modificat sistemul de pompare. Acum putem inunda bazinul fără să deschidem trapa. Oricum avem nevoie de ea doar în cazul în care vrem să ieşim cu zodiacurile.

Crowe privi în jos în bazin. Doi oameni în costume de neopren stăteau la marginea bazinului, o femeie delicată, roşcată, şi un uriaş atletic cu o coamă de păr lung şi negru. Crowe văzu un delfin înotând până la marginea bazinului şi scoţând capul din apă. Scotea sunete asemănătoare unui lătrat. Uriaşul îl mângâie cu palma pe fruntea netedă. Delfinul stătu la mângâiat câteva secunde, după care se scufundă din nou.

– Şi cine sunt *ei?* se interesă Crowe.

– Se ocupă de echipa de delfini, spuse Anawak. Alicia Delaware şi... ezită Anawak. Şi Greywolf.

– Greywolf?

– Da. Sau Jack. Anawak ridică din umeri. Puteţi să-i spuneţi cum vreţi. Răspunde la ambele nume.

– La ce serveşte echipa de delfini?

– Camere vii de filmat. Înregistrează pe bandă când ies în larg. Motivul principal însă este acela că delfinii dispun de simţuri mult mai dezvoltate decât noi. Sonarul lor percepe alte fiinţe cu mult înainte ca sistemele noastre să le vadă. Cu unele din aceste animale Jack a lucrat în timpul activităţii lui din cadrul marinei. Dispun de un vocabular dezvoltat. Diferite stiluri de a fluiera. Unul pentru orci, altul pentru balena cenuşie, altul pentru balena cu cocoaşă şi aşa mai departe. Pot identifica aproape orice fiinţă mai mare care le este cunoscută, şi pot clasifica bancurile de peşti, iar ceea ce nu cunosc anunţă ca fiind formă de viaţă necunoscută.

– Admirabil. Crowe zâmbi. Şi bărbatul acela frumos de acolo de jos chiar înţelege limba delfinilor?

Anawak încuviință.

– Mai bine decât limba noastră. Câteodată.

Întâlnirea avu loc în sala de consfătuiri și de depozitare vizavi de LFOC. Pe majoritatea celor prezenți Crowe îi cunoștea deja personal sau de la videoconferințe. Acum îi fu prezentată lui Murray Shankar, șeful serviciului de acustică de la SOSUS, lui Karen Weaver și lui Mick Rubin, de asemenea căpitanului de pe *Independence*, un bărbat deșirat cu părul alb pe nume Craig C. Buchanan, care arăta de parcă ar fi fost inventatorul armatei militare, precum și lui Floyd Anderson, primul ofițer. Le scutură de zor mâinile, constatând că nu-l plăcea pe Anderson cu ceafa lui de bivol și ochii negri ca niște nasturi. Ultimul care o salută fu un bărbat îndesat, care întârziase și care transpira abundent. Purta o pălărie de baseball și pantofi sport. Peste burtă i se întindea un tricou galben cu inscripția: *Sărută-mă, sunt un prinț.*

– Jack Vanderbilt, se prezentă. Sincer să fiu, mi-am imaginat-o altfel pe mama lui E.T.

– Fiică ar fi fost mai șarmant, răspunse Crowe sec.

– Nu vă așteptați la complimente din partea unuia care arată ca mine. Vanderbilt râgâi. Nu este minunat, doctor Crowe? Aveți acum în sfârșit ocazia să vă transformați toate speranțele și temerile îndreptate inutil spre cosmos într-o așteptare plină de bucurie.

Se îndreptară toți spre locurile lor. Li ținu o scurtă cuvântare în care sintetiză ceea ce oricum știau deja cu toții. Că Statele Unite se adresaseră ONU și în decursul unei ședințe secrete obținuseră în unanimitate rolul logistic și tehnologic de conducere în lupta împotriva forței necunoscute. Între timp, Japonia și unele țări europene ajunseseră la concluzii asemănătoare echipei din Chateau: nu oamenii amenințau omenirea, ci o formă de viață necunoscută. Oricum ar fi stat lucrurile, fiecare păruse ușurat că nu trebuiseră să se roage prea mult de Statele Unite.

– Avem motive să credem că suntem aproape de descoperirea unui vaccin împotriva toxinelor din algele ucigașe, dar nu putem controla încă efectele secundare, iar în alte locuri apar raci cu agenți mutanți. În majoritatea țărilor grav afectate, infrastructura s-a prăbușit. America a fost bucuroasă să preia răspunderea, dar din nefericire trebuie să recunoaștem că abia suntem în măsură să ne apărăm propriile coaste. Între timp se înmulțesc viermii pe platformele continentale și, mult mai grav, în jurul insulelor vulcanice ca La Palma, unde doctor Frost și doctor Bohrmann încearcă să curețe coastele afectate cu un fel de aspirator subacvatic. În ceea ce privește balenele: atacurile cu sonar nu au avut nici un fel de efect asupra animalelor a căror natură este violată de un organism străin. Dar chiar și dacă am fi reușit, nu am putea împiedica nici exploziile de metan, nici nu am putea porni din nou Golfstreamul. Lupta împotriva simptomelor nu rezolvă problemele, și până acum nu am putut ajunge la cauză, în timp ce operațiunile subacvatice au fost sabotate sistematic. Nu mai obținem informații despre ceea ce se întâmplă acolo jos. Și pierdem

un cablu subacvatic după altul. Bilanţul devastator al acestui război este că am devenit orbi şi surzi. Putem spune liniştiţi că l-am pierdut. Li făcu o pauză. Pe cine să atacăm? La ce ne foloseşte lupta, când La Palma alunecă, iar peste coastele Americii, ale Africii şi ale Europei năvălesc munţi de apă? Pe scurt, nu înaintăm nici un pas câtă vreme nu ne cunoaştem mai bine adversarul şi, putem să spunem, nu îl cunoaştem *deloc*. Prin urmare, scopul misiunii noastre nu este războiul, ci negocierea. Vrem să intrăm în contact cu acea formă de viaţă străină şi să o convingem să oprească teroarea declanşată împotriva rasei umane. După părerea mea, se poate negocia cu orice formă de viaţă şi informaţiile noastre ne indică faptul că ea se află exact aici, în Marea Groenlandei! Li zâmbi. Speranţa noastră se îndreaptă spre un deznodământ paşnic. Oricum, mă bucur să îi urez bun venit ultimului membru la expediţia noastră, doctor Samantha Crowe.

Crowe îşi sprijini coatele pe masa de conferinţă.

– Vă mulţumesc pentru primirea călduroasă. Îi aruncă o privire rapidă lui Vanderbilt. După cum probabil ştiţi, până în prezent SETI nu a avut succese deosebite. În faţa unei întinderi spaţiale de peste zece miliarde de ani-lumină, cât presupunem că măsoară universul care poate fi observat, orice este mai uşor de imaginat decât că am putea emite întâmplător în direcţia corectă şi să fim auziţi de cineva, care tocmai ne ascultă pe noi. Din punctul ăsta de vedere, acum stăm mai bine. În primul rând, avem indicii că ceilalţi chiar există. În al doilea rând, avem o idee aproximativă asupra locului în care trăiesc, şi anume undeva în oceane şi probabil că direct spre noi. Dar şi dacă ar sta la Polul Sud, tot i-am găsi. Nu pot părăsi mările, iar un impuls sonor puternic emis în Arctica mai poate fi auzit şi dincolo de Africa. Toate aceste lucruri sunt încurajatoare. Cel mai important lucru mi se pare a fi totuşi acela că deja *am intrat* în contact. De zeci de ani trimitem mesaje în spaţiul lor de viaţă. Din nefericire, conţinutul acestora reprezintă distrugerea lor, astfel încât nu răspund prin soli, ci ne supun unei terori fără comentarii. Acest lucru este extrem de supărător. Totuşi, să ne eliberăm temporar de sentimentele negative şi să vedem în această teroare o şansă.

– O şansă? repetă Peak ca un ecou.

– Da! Trebuie să o recunoaştem drept ceea ce este, un mesaj al unei forme de viaţă străine, din care putem face speculaţii asupra gândirii ei!

Crowe puse mâna peste un vraf de dosare.

– Am sintetizat pentru dumneavoastră modul nostru de abordare. În acelaşi timp trebuie să vă înăbuş speranţele într-o reuşită rapidă. Fiecare dintre dumneavoastră trebuie să se fi întrebat cu groază, în ultimele săptămâni, *cine anume* stă acolo jos şi trimite pe capul nostru cele şapte molimi. Cunoaşteţi filmele respective: *Întâlnire de gradul III*, *E.T.*, *Alien*, *Independence Day*, *The Abyss*, *Contact* şi aşa mai departe. În toate aceste filme, avem de-a face fie cu monştri, fie cu sfinţi. Gândiţi-vă numai la secvenţa finală din *Întâlnire de gradul III:* o mulţime de oameni găsesc consolare în ideea că fiinţe cereşti superioare

coboară la ei pentru a-i îndruma spre un viitor luminos, mai bun. Vi se pare cunoscută...? Da, din punctul acesta de vedere, problema are o dimensiune religioasă. Şi SETI are această dimensiune. Şi ne face să fim orbi când vine vorba despre alteritatea inteligenţelor străine.

Crowe lăsă cuvintele să-şi facă efectul. Se gândise multă vreme cum să abordeze proiectul. În cele din urmă ajunsese la convingerea că va eşua din start dacă nu va reuşi să le scoată gărgăunii din cap participanţilor la expediţie.

– Mă refer la faptul că în literatura SF aproape că nu există o preocupare serioasă privitoare la alteritatea culturilor străine. Într-adevăr, extratereştrii apar aproape de fiecare dată ca expresii exagerate până la grotesc ale speranţelor şi temerilor omeneşti. Extratereştii din *Întâlnirea de gradul III* simbolizează nostalgia noastră după paradisul pierdut. În fond, sunt nişte îngeri şi aşa se şi poartă. Câţiva aleşi sunt conduşi spre lumină. Pe nimeni însă nu interesează o eventuală cultură a acestor extratereştri. Sunt doar unelte ale unor simple idei religioase. Totul la ele este extrem de omenesc pentru că se vrea a fi omenesc, până la scenografia apariţiei lor – lumină albă, strălucitoare, apariţii eterice, exact aşa cum ne-ar plăcea nouă. Extratereştrii din *Independence Day* sunt la fel de puţin extratereştri. Sunt răi, împlinind aşteptările noastre despre răutate. Nici lor nu li se recunoaşte cu adevărat capacitatea de a fi altfel. Binele şi răul sunt valori postulate de om. Aproape nici o ficţiune nu are interesul de a se situa deasupra lor. Ne este pur şi simplu dificil să ne imaginăm că valorile noastre nu ar fi şi ale altora şi că ideile lor despre bine şi rău nu ar corespunde ideilor noastre. Şi de aceea nici nu trebuie să trageţi cu urechea la spaţiul cosmic. Fiecare naţiune, fiecare cultură umană are propriii extratereştri în poartă, şi anume întotdeauna pe cei de dincolo de graniţă. Până nu conştientizăm acest lucru, nu vom fi capabili să comunicăm cu o inteligenţă străină. Pentru că probabilitatea să nu existe o bază comună a valorilor, să nu existe un bine şi un rău universal, poate nici măcar organe senzoriale compatibile prin intermediul cărora să se poată comunica este foarte mare.

Crowe îi dădu teancul de dosare lui Johanson, care stătea lângă ea, şi îl rugă să le împartă.

– Dacă vrem să începem să medităm la contacte reale cu extratereştri, ar trebui poate să ne imaginăm un stat de furnici. Cu rezerva că furnicile sunt superorganizate, nu cu adevărat inteligente. Dar să presupunem că ar fi. Atunci ne-am afla în faţa problemei să schimbăm impresii cu o inteligenţă colectivă care îşi devorează semenii răniţi sau bolnavi, fără să li se pară imoral, care poartă războaie fără a înţelege ideea noastră despre pace, pentru care reproducerea individuală reprezintă ceva nemaiauzit şi pentru care schimbul şi mâncarea excrementelor reprezintă ceva obişnuit, pe scurt, care funcţionează în toate privinţele complet diferit, însă *funcţionează!* Şi acum mai faceţi un pas înainte: imaginaţi-vă că, poate, nici nu recunoaştem o inteligenţă străină atunci când o vedem! Leon, aici de faţă, ar vrea să ştie dacă delfinii sunt inteligenţi, aşa că face teste elaborate, însă îi oferă ele certitudine? Şi invers, cum ne văd ceilalţi pe noi? Yrr luptă împotriva

noastră, dar ne consideră oare *inteligenți?* Sper că m-am exprimat cu claritate. Orice am face aici, nu vom reuși să ne apropiem de Yrr, câtă vreme vom continua să considerăm modul nostru de a înțelege valorile ca fiind buricul pământului și al universului. Trebuie să ne reducem la ceea ce suntem *de facto*, una din nenumăratele forme de viață posibile, fără pretenții deosebite asupra întregului.

Crowe băgă de seamă că privirea lui Li era ațintită cercetător asupra lui Johanson. Îi făcea impresia că încearcă să se strecoare în mintea lui. Interesantă constelație e aici la bord, își spuse Crowe. Surprinse privirile schimbate de Jack O'Bannon și Alicia Delaware și știu în același moment că aveau o relație.

– Doctor Crowe, spuse Vanderbilt frunzărindu-și exemplarul cu expunerea. Ce este, de fapt, inteligența, în accepțiunea dumneavoastră?

Întrebarea suna ca o capcană.

– O întâmplare norocoasă, spuse Crowe.

– O întâmplare norocoasă? Credeți asta?

– Rezultatul multor condiții aflate într-o fină corelare. Câte definiții vreți să auziți? Unii susțin că inteligența este lucrul esențial într-o cultură. Tocmai aici este problema. Există cel puțin atâtea definiții câte culturi și mentalități există. Unii sondează procesele de bază ale capacităților spirituale, alții încearcă să măsoare inteligența din punct de vedere statistic. Apoi întrebarea: e ceva înnăscut sau obținut în timp? La începutul secolului XX, se vehicula teoria că inteligența s-ar reflecta în felul în care este rezolvată o situație specifică. Unii reiau azi această teorie și definesc inteligența drept capacitatea de adaptare la un mediu aflat în schimbare. Astfel, nu ar fi înnăscută, ci dobândită prin învățare. Alții, la rândul lor, susțin că inteligența ar fi ancorată în conceptul uman, reprezentând capacitatea înnăscută care ne ajută să ne adaptăm gândirea la situații mereu noi. După părerea lor, inteligența este capacitatea de a învăța din experiență și de a te adapta cerințelor mediului. Și apoi mai există definiția aceea frumoasă conform căreia inteligența ar fi capacitatea de a se întreba ce este inteligența.

Vanderbilt încuviință încet.

– Înțeleg. Asta înseamnă că nu știți.

Crowe rânji.

– Permiteți-mi o observație privitoare la tricoul dumneavoastră, domnule Vanderbilt. Doar după înfățișarea exterioară, probabil că inteligența nu poate fi recunoscută.

În jurul mesei izbucniră râsete repede înăbușite. Vanderbilt se holbă la ea.

Apoi rânji și el.

– Când aveți dreptate, aveți dreptate, îi răspunse.

După ce sparseră gheața, înaintară rapid. Crowe schiță următorii pași. În ultimele săptămâni scosese conceptul din piatră seacă alături de Murray Shankar, Judith Li, Leon Anawak și câțiva oameni de la NASA. Avea la bază puținele încercări care fuseseră făcute pentru a intra în contact cu formele de viață extraterestră.

– Spațiul cosmic ne face viața ușoară, arătă Crowe. În domeniul microundelor poți trimite, cu adresă exactă, cantități imense de date. Lumina este ușor vizibilă și călătorește cu o viteză de 300 000 de kilometri pe secundă. Nu aveți nevoie de sârme și cabluri. Sub apă totul este altfel, pentru că energia semnalelor în unde scurte este absorbită de molecule și pentru că semnalele de undă lungă ar necesita antene uriașe. Comunicarea pe calea luminii funcționează, dar nu pe distanțe prea mari. Rămâne acustica. Dar și aceea ascunde o problemă pe care o numim efectul de ecou: semnalele acustice sunt reflectate în toate părțile posibile, ceea ce provoacă interferențe. Mesajul se suprapune peste sine însuși, devenind de neînțeles. Pentru a împiedica acest lucru ne folosim de un modem special.

– Am furat principiul de la mamiferele marine, spuse Anawak. Delfinii îl folosesc: pentru a păcăli, în oarecare măsură, ecoul și interferențele, cântă.

– Credeam că doar balenele fac asta, spuse Peak.

– Faptul că balenele ar cânta este interpretarea omului, spuse Anawak. Poate că ideea de muzică nici n-o au! Dar Sam se referă la altceva. În acest caz, cântatul înseamnă că animalele își modulează fără încetare frecvențele și spectrul armoniilor înalte. Astfel nu evită doar interferențele, ci, totodată, își măresc și potențialul transmiterii informației digitale sub apă. Folosim deci un modem care cântă. Momentan producem 30 KB pe o rază de acțiune de trei kilometri, ceea ce corespunde puterii a jumătate de conductă ISDN. Este suficientă chiar și pentru a transmite imagini de bună calitate.

– Și ce le spunem ălora? întrebă Peak.

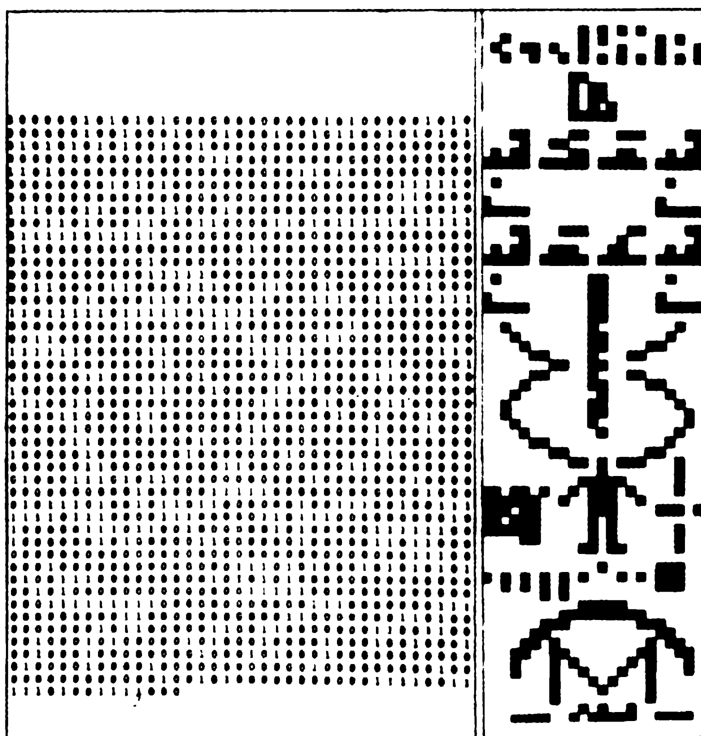
– Legile fizicii, ale codului cosmic, există sub formă matematică, spuse Crowe. Ordinea cosmică a făcut posibilă evoluția conștiinței, punând-o în situația de a redescoperi la rândul său matematica pentru a-și putea explica într-un mod compact și creativ propria creație. Matematica este singura limbă universală pe care o înțelege orice ființă inteligentă care există în interiorul condițiilor fizice valabile, și această limbă o vom folosi și noi.

– Ce vreți să faceți? Să formulați probleme de matematică?

– Nu, vrem să îmbrăcăm idei în haina matematicii. În 1974, am creat un semnal radio pământesc plin de energie și l-am trimis într-o nebuloasă de stele sferice din constelația Hercule. A trebuit să găsim o cale de a încifra astfel informația încât să poată fi înțeleasă pe o planetă străină și poate că am dat dovadă de prea mult zel, trebuie să fii foarte evoluat pentru a putea sparge codul. Dar cu metode matematice funcționează. În total, trimitem 1679 de semne în sistem binar, adică punct și linie, ca la morse. Acum lucrurile se complică. Un matematician știe să interpreteze numărul 1679 pentru că poate fi format numai din produsul numerelor 23 și 73, ambele numere prime care pot fi divizate doar prin ele însele și prin 1. Astfel, receptorul va înțelege deja baza sistemelor de numere umane. Ordonarea celor 1 679 de semne are loc pe 73 de coloane a câte 23 de semne și așa mai departe. Vedeți că se pot introduce multe într-un strop de matematică și dacă

transformați acum punctul și linia în alb și negru - ce minune! - obțineți un model!

Crowe ridică o foaie cu un grafic. Făcea impresia unei foi cu pixeli mari scoasă la imprimantă. Pe alocuri părea abstractă, în alte locuri se puteau recunoaște forme clare.

– Rândurile de sus oferă informații despre numerele de la 1 la 10, prin urmare despre sistemul nostru de calcul. Sub ele urmează numerele de ordine ale elementelor chimice: hidrogen, carbon, azot, oxigen și fosfor. Au o mare importanță pentru planeta noastră și pentru viața pe Pământ. Urmează o codificare cuprinzătoare a biochimiei pământene, formule de zaharuri și baze, structura dublei spirale etc. Conturul din treimea de jos prezintă un om în directă legătură cu structura ADN, ceea ce oferă informații despre evoluția de aici. Un receptor extraterestru abia dacă ar înțelege unitățile de măsură pământene, astfel încât am exprimat mărimea medie corporală a unui om prin lungimea de undă a semnalelor radio transmise. Urmează apoi o descriere a sistemului nostru solar, iar la sfârșit am schițat aspectul, modul de lucru și mărimea telescopului Arecibo prin care au fost transmise toate astea.

– O invitație drăguță, să zboare până la noi și să ne mănânce, observă Vanderbilt.

– Da, cu asta ne-a umplut urechile serviciul dumneavoastră. Și de fiecare dată am răspuns că pentru asta nu este nevoie de invitație. De zeci de ani se trimit în spațiu unde radio. Toate emisiile noastre radio, inclusiv cele ale serviciilor secrete. Nu trebuie să descifrezi undele astea pentru a înțelege că nu pot proveni decât de la o civilizație tehnică. Crowe puse diagrama deoparte. Mesajul Arecibo va călători timp de

26 000 de ani, deci vom obţine un răspuns cel devreme peste 52 000 de ani. Dar vă pot linişti, de data asta va merge mai repede. Vom proceda în mai multe etape. Primul nostru mesaj va fi simplu, într-adevăr doar câteva probleme de matematică. Dacă fiinţele de acolo de jos au spirit sportiv, ne vor răspunde. Acest prim schimb are rolul de a demonstra existenţa lui Yrr şi de a constata dacă se poate stabili un dialog cu ei sau nu.

– De ce ne-ar răspunde? întrebă Greywolf. Ştiu deja totul despre noi.

– Ştiu deja unele lucruri, dar nu neapărat cel mai important, şi anume că suntem fiinţe inteligente.

– Poftim? Vanderbilt clătină din cap. Ne distrug vapoarele! Ştiu deci că putem construi aşa ceva. Cum s-ar putea îndoi de inteligenţa noastră?

– Faptul că putem produce construcţii tehnice nu este o dovadă de inteligenţă. Aruncaţi o privire unui muşuroi de termite – o capodoperă a arhitecturii.

– Asta este altceva.

– Ia coborâţi de pe calul ăla înalt! Dacă presupoziţia doctorului Johanson conform căreia cultura Yrr se bazează exclusiv pe biologie este adevărată, atunci trebuie să punem la îndoială faptul că ei ne consideră capabili de gândire axată pe un scop şi structurată.

– Vreţi să spuneţi că ăştia ne consideră... Vanderbilt strâmbă scârbit din buze. Animale?

– Poate dăunători...!

– Invazie de ciuperci, râse Delaware. Poate că avem de-a face cu tipii de la dezinsecţie.

– Vedeţi dumneavoastră, eu m-am străduit să le înţeleg structura de gândire şi să trag concluzii asupra modului lor de viaţă, spuse Crowe. Ştiu că totul este extrem de speculativ, dar cumva trebuie să ne limităm încercările de contactare. Aşa că m-am gândit care ar putea fi motivul pentru care numeroasele lor contacte războinice nu au fost precedate de nici unul diplomatic. Poate însemna că nu pun preţ pe diplomaţie. La fel de bine poate însemna şi că nici nu le-a venit ideea să o facă. Bine, nici o armată de furnici roşii nu ar face schimb de politeţuri diplomatice cu un animal pe care îl atacă. Ce-i drept, furnicile îşi urmează instinctele studiate. În schimb, Yrr se disting prin acţiuni planificate, marcate de capacitate de înţelegere. Ei dezvoltă strategii creative. Aşadar, dacă sunt fiinţe inteligente şi conştiente de inteligenţa lor, asta nu pare să presupună şi ideea curentă de morală şi etică, bine şi rău. Poate că singurul lucru consecvent în logica lor este acela de a lupta cu toată puterea împotriva speciei noastre. Şi atâta vreme cât nu le dăm vreun motiv să reconsidere această consecvenţă, nici nu o vor face.

– La ce foloseşte mesajul, din moment ce oricum ne rod toate cablurile? întrebă Rubin. De acolo bestiile ar trebui să poată suge toate informaţiile.

– Faceţi o confuzie, zâmbi Shankar. Mesajul Arecibo al lui Sam este inteligibil pentru extratereştri doar pentru că a fost astfel construit, încât să îl poată descifra un spirit străin. În timpul schimbului nostru zilnic de informaţii nu ne dăm silinţa să îndeplinim această cerinţă. Pentru o inteligenţă străină nu este decât o mare harababură.

– Este adevărat, spuse Johanson. Dar haideți să vedem în continuare. Am avut această idee cu biotehnologia și Sam o preia. De ce? Pentru că este evidentă. Fără mașini, fără tehnică. În schimb, genetică pură, organisme drept arme, mutații țintite. Yrr trebuie să fie legați de natură într-o manieră complet diferită față de noi. Mi-aș putea imagina că nu sunt nici pe departe atât de înstrăinați de mediul lor natural cum suntem noi.

– Așadar, nobilul sălbatic? întrebă Peak.

– Nu aș spune nobil. Adică e condamnabil să încarci atmosfera cu gaze de eșapament. La fel de condamnabil poate fi însă și să crești animale și să le modifici genetic după cum ai tu chef. Eu fac doar afirmații referitoare la modul în care percep ei amenințarea mediului lor de viață de către noi. Noi ne facem griji din cauza defrișării pădurii tropicale. Unii dintre noi se împotrivesc, iar alții totuși o fac. Ei poate că *sunt* pădurea tropicală în sens figurat. În favoarea acestei ipoteze pledează modul în care procedează, biologic, și aici intervine ceva ce mi se pare evident. Cu excepția balenelor, aproape în toate cazurile se folosesc de animale care trăiesc în grupuri. Viermi, meduze, scoici, raci, toate sunt ființe care trăiesc în bancuri. Sacrifică milioane de indivizi pentru a-și atinge scopurile. Individul nu înseamnă nimic pentru ei. Ar gândi oamenii așa? Noi creștem viruși și culturi de bacterii, dar în principal ne bazăm pe armele create artificial, care sunt într-un număr limitat. Distrugerea biologică în masă nu e tocmai stilul nostru. Yrr, dimpotrivă, par a fi foarte familiarizați cu ea. De ce? Oare pentru că sunt ei înșiși ființe care trăiesc în bancuri?

– Credeți că...

– Cred că avem de-a face cu o inteligență colectivă.

– Și ce simte o inteligență colectivă? întrebă Peak.

– Ce simte un pescar, s-ar întreba un pește prins în năvod, dacă ar fi capabil de o asemenea reacție, spuse Anawak. De ce trebuie să se asfixieze el și alte milioane ca el? Nu e genocid?

– Nu, spuse Vanderbilt. Sunt batoane de pește.

Crowe ridică mâinile.

– Sunt de acord cu doctor Johanson, spuse ea. Iar concluzia este că Yrr au luat o hotărâre colectivă în care nu apare întrebarea asupra responsabilității morale și a compasiunii. Nu putem merge la ei făcând ochi nevinovați, strategie care în filme funcționează și la cele mai odioase pungi cosmice cu mucoasă. Putem încerca un singur lucru: să le trezim interesul de a comunica cu noi, în loc să ne omoare. Fără cunoștințe fizice și matematice, Yrr nu ar fi putut realiza ce au realizat până acum, așa că îi provocăm la un duel matematic, până în punctul în care logica sau, din partea mea, morala lor de neînțeles le va spune să-și reconsidere atitudinea față de noi.

– *Trebuie* să le fie clar că suntem inteligenți, insistă Rubin. Dacă e cineva care se distinge prin cunoștințele fizicii și matematicii, noi suntem aceia.

– Da, însă suntem oare o inteligență conștientă?

Rubin clipi nedumerit.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Vreau să spun, suntem conștienți oare de inteligența noastră?

– Sigur că da!

– Sau suntem un computer capabil să învețe? Noi știm răspunsul, dar îl știu și ceilalți? Teoretic, puteți înlocui întregul creier cu piese electronice, obținând inteligență artificială. Care poate face tot ce faceți și dumneavoastră. Vă construiește o navă spațială și păcălește viteza luminii. Dar este acest computer conștient de realizările sale? În anul 1997, *Deep Blue*, un computer IBM, l-a bătut la șah pe campionul mondial en titre Garri Kasparov. Putem spune în urma acestei victorii că *Deep Blue* are conștiință? A câștigat computerul, fără să știe de ce? Trebuie să presupui automat că suntem ființe conștiente de inteligența lor, doar pentru că ridicăm orașe și instalăm cabluri subacvatice? Noi cei de la SETI nu am exclus niciodată posibilitatea de a da peste o civilizație de mașini care a supraviețuit constructorilor ei, dezvoltându-se apoi singură timp de milioane de ani.

– Și ăștia de aici de jos? Dacă este adevărat ce spuneți, poate că Yrr nu sunt mai mult decât niște furnici cu înotătoare. Fără valori, fără... fără...

– Corect. Ăsta este motivul pentru care procedăm în mai multe trepte, spuse Crowe surâzând. În primul rând, vreau să știu *dacă* este cineva acolo. În al doilea rând, dacă se poate intra în dialog cu ei. În al treilea rând, dacă Yrr sunt conștienți de dialog și de ei înșiși. Doar în momentul în care ajung la concluzia că pe lângă toate cunoștințele și capacitățile lor mai au atât capacitatea de a-și imagina, cât și înțelegere, voi fi gata să le consider ființe inteligente. Abia atunci va avea sens să medităm la valorile lor și *nici atunci* nimeni din sala asta nu va trebui să se aștepte ca valorile lor să fie identice cu ale noastre.

Câteva momente domni tăcerea.

– Nu vreau să mă amestec în discuțiile științifice, spuse Li în cele din urmă. Inteligența pură este rece. Inteligența cuplată cu conștiință este altceva. După părerea mea, în al doilea caz *trebuie* să ia naștere anumite valori. Dacă Yrr reprezintă o inteligență conștientă, atunci trebuie să recunoască măcar *o singură* valoare, și anume valoarea vieții. Și o fac, pentru că încearcă să se apere. Așadar, au valori. Întrebarea este dacă unele dintre ele se suprapun peste valorile omenești, oricât de puține ar fi.

Crowe încuviință.

– Da, spuse ea, oricât de puține ar fi.

După-amiază târziu trimiseră în adâncuri primul impuls acustic combinat. Aleseră o frecvență stabilită de Shankar, aflată în spectrul zgomotului neidentificat pe care oamenii de la SOSUS îl botezaseră *Scratch*.

Modemul modula frecvența. Semnalul era aruncat înapoi încolo și încoace, se formară interferențe. Crowe și Shankar stăteau în CIC și continuară să prelucreze modulațiile până se declarară mulțumite. O oră mai târziu, Crowe era sigură că mesajul putea fi înțeles de cineva

care prelucra undele sonore. Dar dacă Yrr vor descoperi vreun sens în el, asta era altă poveste.

Oare vor considera necesar să dea vreun răspuns?

Crowe stătea pe marginea fotoliului ei în lumina slabă din CIC și trăia un sentiment ciudat de exaltare la gândul că era deodată atât de aproape de contactul pe care îl visase timp de decenii întregi. În același timp, îi era teamă. Simțea răspunderea imensă care apăsa pe umerii ei și pe cei ai participanților la expediție. Asta nu era o aventură ca Arecibo sau SETI. Era încercarea de a opri o catastrofă și de a salva omenirea.

Visul academic se transformase în coșmar.

Prieteni

Anawak urcă din burta vaporului în sus spre insulă, traversă holurile înguste și păși pe puntea de decolare.

Acoperișul se transformase pe parcursul călătoriei într-un fel de loc de promenadă. Oricine avea timp să-și dezmorțească picioarele se învârtea pe acolo, își urma firul gândurilor sau se întreținea cu ceilalți. Oricât de paradoxal ar fi părut, tocmai suprafața pentru decolare și aterizare a celui mai mare portavion din lume devenise un loc al liniștii și al schimbului de idei. Cele șase Super-Stallion și cele două elicoptere de luptă Super-Cobra stăteau pierdute pe întinderea nesfârșită.

Greywolf își ducea existența exotică și la bordul lui *Independence*, chiar dacă Delaware juca un rol tot mai mare în viața lui. Relația celor doi evolua mai degrabă nespectaculos. Delaware era destul de înțeleaptă să îl lase în pace, ceea ce îl făcea pe Greywolf să fie el cel care îi căuta tovărășia. Față de ceilalți se purtau ca niște prieteni. Însă lui Anawak nu îi scăpă faptul că deveneau tot mai apropiați. Semnalele nu puteau fi ignorate. Delaware îl asista tot mai puțin pe el, ocupându-se împreună cu Greywolf de îngrijirea delfinilor.

Anawak îl găsi pe Greywolf pe marginea prorei, unde stătea turcește privind în larg. Se așeză lângă el și văzu că Greywolf cioplea ceva.

– Ce-i asta? îl întrebă.

Greywolf îi întinse obiectul. Era destul de mare și aproape terminat, o bucată de cedru lucrată cu măiestrie. O parte intra într-un mâner. Partea cealaltă, mult mai mare, reprezenta două figuri încleștate una în alta. Anawak recunoscu două animale cu maxilare uriașe, o pasăre și un om care se părea că devenise obiectul de joacă al creaturilor. Își trecu degetele peste material.

– Frumos, spuse Anawak.

– Este o copie. Greywolf râse. Eu fac doar copii. Nu am sângele destul de pur pentru originale.

– Sângele pur al indienilor, surâse Anawak. Înțeleg.

– Ca de obicei, *nu* înțelegi nimic.

– Bine, fie. Ce reprezintă?

– Exact ce vezi.

– Nu te da mare. Explică-mi sau las-o baltă.

– Este o măciucă de ceremonie. *Tla-o-qui-aht*. Originalul este făcut din os de balenă. Provine dintr-o colecţie privată din secolul al XIX-lea, perioada târzie. Ce vezi aici este o poveste din vremea strămoşilor. Un bărbat a dat într-o zi peste o cuşcă misterioasă plină cu tot felul de creaturi şi a dus-o în satul lui. La scurtă vreme după aceea, s-a îmbolnăvit. L-a cuprins o febră puternică, împotriva căreia nimeni n-a putut face nimic. Nimeni nu ştia ce îl îmbolnăvise pe om atât de tare, însă apoi a visat el însuşi care era cauza. A văzut că de vină erau creaturile din cuşcă. În vis l-au atacat pentru că nu erau simple animale, ci transformeri, creaturi care îşi puteau schimba înfăţişarea. Greywolf arătă spre o fiinţă îndesată, pe jumătate mamifer şi pe jumătate balenă. Asta este o balenă ucigaşă-lup. În vis l-a atacat pe bărbat, apucându-l de cap. Apoi a venit pasărea furtunii care a încercat să-l salveze. Poţi vedea cum şi-a băgat ghearele în coastele balenei-lup, însă, în timp ce se luptau, a apărut o balenă ucigaşă-urs, care a reuşit să apuce picioarele bolnavului. Bărbatul s-a trezit şi i-a povestit fiului său ce visase. La scurtă vreme omul a murit. Fiul a sculptat această măciucă şi a omorât cu ea 6 000 de creaturi care îşi schimbau înfăţişarea, pentru a răzbuna moartea tatălui său.

– Şi care e sensul mai profund?

– Trebuie să aibă toate un sens mai profund?

– În cazul acesta probabil că are. Este veşnica luptă, nu-i aşa? Între forţele binelui şi cele ale răului.

– Nu, spuse Greywolf aruncându-şi părul pe spate. Povestea ne vorbeşte despre viaţă şi despre moarte. Asta-i tot. La sfârşit mori, asta e clar, şi până atunci e un continuu sus-jos. Tu însuţi eşti lipsit de putere. Îţi poţi trăi viaţa bine sau rău, dar ce se întâmplă cu tine, asta hotărăsc forţele aflate deasupra ta. Dacă trăieşti în armonie cu natura, atunci te va însănătoşi, iar dacă te pui împotriva ei, te va nimici, însă cel mai important este să îţi dai seama că nu tu stăpâneşti natura, ci ea te stăpâneşte pe tine.

– Fiul bărbatului nu pare să fi împărtăşit această părere, spuse Anawak. Altfel de ce ar fi vrut să răzbune moartea tatălui său?

– Povestea nu spune că a procedat corect.

Anawak îi înapoie lui Greywolf măciuca de ceremonie, băgă mâna în hanorac şi scoase la iveală sculptura cu spiritul pasăre.

– Poţi să-mi spui ceva despre asta?

Greywolf studie piesa. O luă în mâini şi o întoarse pe toate părţile.

– Asta nu e de pe coasta de vest, spuse.

– Nu.

– Marmură. Provine din cu totul alt loc. Din patria ta?

– Cape Dorset. Anawak ezită. Am primit-o de la un şaman.

– *Tu* primeşti ceva de la şaman?

– E unchiul meu.

– Şi ce ţi-a spus *el* despre asta?

– Puține. A spus că spiritul pasăre îmi va conduce gândurile în direcția cea bună, când va veni momentul. Și a mai spus că probabil voi avea nevoie de un mijlocitor.

Greywolf tăcu o vreme.

– Există păsări ale spiritului în toate culturile, spuse apoi. Pasărea furtunii este un vechi mit indian, reprezentând multe fațete. Este o parte a creației, un spirit al naturii, o ființă superioară, dar reprezintă și identitatea clanului. Cunosc o familie care își datorează numele unei asemenea păsări pe care strămoșii ei au văzut-o odată pe vârful unui munte în apropiere de Ucluelet. Dar mai există și alte explicații pentru păsările spirit.

– Apar totdeauna în legătură cu capetele, nu?

– Da. Uimitor, nu-i așa? Pe vechile reproduceri egiptene găsești adesea imaginea unei podoabe pentru cap în formă de pasăre. Spiritul pasăre semnifică la ei conștiința. El este prins în cutia craniană ca într-o cușcă. De îndată ce cutia craniană este deschisă, în sens metaforic, poate scăpa, însă îl poți și momi înapoi, în craniu. Atunci ești din nou conștient sau treaz.

– Asta înseamnă că în timpul somnului conștiința pleacă la plimbare.

– Visezi, dar visele tale nu sunt fantezii. Îți arată ce vede conștiința ta în lumile superioare, care în mod normal îți rămân închise. Ai văzut vreodată penele de pe capul unei căpetenii Cherokee?

– În filmele cu indieni, sicer să fiu.

– Nu-i nimic. Prin podoaba de pene, el spune că spiritul lui nevăzut scrie în capul lui cu fiecare pană. Mai simplu spus, capul lui are o serie de idei bune și de aceea este el căpetenia.

– Gândurile înaripate.

– Cu ajutorul penelor, da. La alte triburi e suficientă o singură pană, semnifică același lucru. Spiritul pasăre reprezintă conștiința. De aceea indienii nu au voie în nici un caz să își piardă scalpul sau penele de pe scalp pentru că și-ar pierde totodată și conștiința, în cel mai rău caz pentru totdeauna. Greywolf se încruntă. Dacă un șaman ți-a dat sculptura asta, atunci el ți-a atras atenția asupra conștiinței tale, asupra puterii ideilor tale. Trebuie să le folosești, însă pentru asta trebuie să îți deschizi spiritul. Trebuie să-l lași să plece în drumeție. Asta înseamnă că el trebuie să se unească cu inconștientul.

– Tu de ce nu ai nici o pană în păr?

Greywolf strâmbă din colțurile gurii.

– Pentru că eu, după cum ai observat atât de just, nu sunt un indian adevărat.

Anawak tăcu.

– Am avut un vis în Nunavut, spuse după o vreme.

Greywolf nu răspunse nimic.

– Să spunem că spiritul meu a făcut o călătorie. M-am scufundat prin marea de gheață, în oceanul întunecat. Apoi marea s-a transformat într-un cer, iar eu am urcat pe un munte de gheață până când am putut vedea că el plutea spre marea albastră. În toate părțile era doar apă. Călătoream împreună peste marea asta și credeam că aisbergul se

va topi. Ciudat, nu simţeam teamă, doar curiozitate. Ştiam că mă voi duce la fund când va veni momentul, dar nu mă temeam că mă voi îneca. Mi se părea mai degrabă că mă voi scufunda în ceva nou, necunoscut.

– Ce te aşteptai să găseşti acolo jos?

Anawak se gândi.

– Viaţă, răspunse.

– Ce fel de viaţă?

– Nu ştiu. Viaţă, pur şi simplu.

Greywolf privi mica sculptură din marmură verde a spiritului păsării din mâna-i de uriaş.

– Acuma sincer, de ce suntem noi la bord, Licia şi cu mine? întrebă fără altă introducere.

Anawak privea în larg.

– Pentru că este nevoie de voi.

– Nu chiar, Leon. De mine poate au nevoie, că mă descurc cu delfinii, dar la fel de bine aţi fi putut lua orice alt antrenor al marinei. Dar Licia nu are absolut nici o funcţie.

– Este o asistentă excelentă.

– O foloseşti? Ai nevoie de ea?

– Nu, oftă Anawak. Îşi lăsă capul pe spate şi privi spre cer. Dacă îl priveai destul de mult şi îţi imaginai că este tocmai pe dos, că în realitate tu erai sus, în timp ce norii formau un peisaj aflat jos sub tine şi că nu te uitai la munţi de ceaţă, ci la dealuri, văi, râuri şi lacuri, atunci ajungeai cândva să o crezi. O credeai atât de tare, încât trebuia să te ţii bine ca să nu te prăbuşeşti în adâncul care atârna deasupra ta. Nu, voi sunteţi la bord pentru că eu mi-am dorit asta.

– Ţi-ai dorit-o tu. De ce?

– Pentru că sunteţi prietenii mei.

O vreme, domni din nou liniştea. Anawak recunoştea tot mai multe detalii în nori. Detalii ale unei lumi aflate la mulţi kilometri distanţă. Infinit mai departe decât lumea Yrr.

– Cred că suntem, încuviinţă Greywolf.

Anawak zâmbi.

– Ştii, eu m-am înţeles întotdeauna cu toată lumea, dar nu îmi amintesc să fi avut vreodată prieteni. Prieteni adevăraţi. În nici un caz nu m-am gândit că o voi considera prietena mea pe o mică doctorandă extrem de solicitantă care ştie totul cel mai bine. Sau o păluga de visător cu care aproape că m-am luat la bătaie.

– Micuţa doctorandă a făcut ceea ce face un prieten.

– Şi anume?

– S-a interesat de viaţa ta prăpădită.

– Da. A făcut-o, e drept.

– Şi noi doi am fost prieteni dintotdeauna. Probabil că doar... Greywolf ezită, apoi ridică sculptura şi râse.... doar capetele noastre au fost încuiate o vreme.

– De ce crezi că am visat aşa ceva?

– Visul tău cu aisbergul?

– Mi-am spart capul gândindu-mă la asta și știi că sunt orice, numai ezoteric nu. Urăsc rahatul ăsta. Dar a fost ceva în Nunavut ce nu îmi pot explica. S-a întâmplat ceva cu mine. Afară pe gheață, când am avut visul ăsta.

– Tu ce crezi că înseamnă?

– Forța asta necunoscută, amenințarea asta trăiește sub apă. În ocean. Poate că o voi întâlni acolo. Poate că e sarcina mea să mă duc acolo jos și să...

– Să salvezi lumea?

– Ah, las-o baltă!

– Vrei să știi ce cred eu, Leon?

Anawak încuviință.

– Cred că te înșeli! Ani în șir te-ai ascuns cu capul în nisip și ai cărat după tine trauma aia tâmpită de eschimos. I-ai călcat pe nervi pe toți, inclusiv pe tine. N-ai înțeles nimic din viața asta. Aisbergul pe care pluteai de unul singur, ăla ai fost chiar tu. Un buștean înghețat de care nu te puteai apropia. Dar ai dreptate, ceva s-a întâmplat cu tine acolo și bușteanul a început să se topească. Oceanul ăsta în care vrei să te scufunzi nu este marea în care locuiesc Yrr. Este viața oamenilor. Acolo este locul tău. Asta este aventura care te așteaptă. Prieteni, dragoste, toate astea. Și dușmani, ură și furie. Rolul tău nu este acela de a face pe eroul. Nu trebuie să demonstrezi nimănui că ai curaj. Rolurile de eroi din povestea asta sunt deja date, și sunt roluri pentru morți. Locul tău e în lumea celor vii.

Noaptea

Fiecare dintre ei se odihnea altfel.

Crowe, mică și delicată, se înfășurase strâns în cearșaf. Ciuful cărunt îi ieșea pe jumătate afară. Aproape că dispărea între cearșafuri, în timp ce Weaver dormea pe burtă, goală și neacoperită, cu capul întors într-o parte și folosindu-și brațul drept pernă. Buclele castanii i se răsfirau bogate în toate direcțiile, astfel că nu i se vedea decât gura întredeschisă. Shankar se părea că face parte dintre oamenii al căror pat arăta dimineața de parcă ar fi trăit în el coșmarurile multor nopți. Era un scormonitor, care rearanja în somn jumătate din lenjeria de pat, emițând în timpul ăsta sforăituri și mormăieli sporadice și înăbușite.

Rubin era treaz în cea mai mare parte a timpului.

Și Delaware, și Greywolf dormeau puțin, pentru că făceau sex aproape fără întrerupere, cu precădere pe podeaua cabinei. De cele mai multe ori Greywolf stătea culcat pe spate, arămiu și puternic ca un animal mistic, purtând peste el trupul alb ca laptele al Aliciei. La două cabine depărtare se odihnea Anawak pe o parte, îmbrăcat cu un tricou. Și Oliviera avea un somn convențional. Amândoi respirau liniștit, se întorceau o dată sau de două ori în decursul unei nopți și cu asta basta.

Johanson zăcea pe spate, ținând brațele întinse în lături depărtate de corp, cu palmele îndreptate în exterior. Doar paturile din Flaggland

şi din Officerland permiteau poziţii de somn care necesitau atâta spaţiu. Poza îi era atât de familiară norvegianului, încât cu ani în urmă o admiratoare îl trezise doar pentru a-i spune că dormea ca un mare proprietar de terenuri. Povestise întâmplarea asta într-o noapte la Chateau, şi dormea într-adevăr în fiecare noapte aşa, un om care voia să îmbrăţişeze viaţa, chiar şi cu ochii închişi.

Cu toţii dormeau sau vegheau o serie de monitoare pâlpâitoare. Fiecare monitor supraveghea câte o cabină întreagă. În faţa lor, doi bărbaţi stăteau în penumbră şi îi observau pe oamenii de ştiinţă. În spatele lor erau Li şi directorul adjunct CIA.

– Nişte adevăraţi îngeraşi, spuse Vanderbilt.

Li privi cu figură impasibilă cum Delaware ajunge la punctul culminant. Sunetul era dat încet, şi totuşi ceva din concertul actului de dragoste pătrunse în atmosfera centrului de control.

– Mă bucur că îţi place, Jack.

– Musculoasa asta mică ar fi pe gustul meu, spuse Vanderbilt arătând spre Weaver. Are un cur remarcabil, nu crezi?

– Îndrăgostit?

Vanderbilt rânji.

– Te rog frumos!

– Pune-ţi la bătaie şarmul, spuse Li. La urma urmei, ai două chintale din marfa asta!

Directorul CIA îşi tampona sudoarea de pe frunte. Mai priviră o vreme. Dacă lui Vanderbilt îi plăcea ce vedea, n-avea decât să se amuze. Pe Li n-o interesa dacă indivizii de pe monitoare sforăiau, se culcau unii cu alţii sau făceau roata. Din partea ei ar fi putut să se atârne cu capul în jos sau să se năpustească unii asupra altora ca ulii.

Important era să ştie unde erau, ce făceau şi ce vorbeau între ei.

– Continuaţi, le spuse întorcându-se cu spatele. Şi le aruncă, ieşind spre uşă: Şi să vă uitaţi în *toate* cabinele.

13 august

Vizita

Răspunsul nu veni. Mesajul fusese trimis spre mare fără întrerupere, dar deocamdată nu primiseră nici un rezultat. La ora 7.00 apelul de trezire îi scoase pe toți din cabine. Cei mai mulți erau nedormiți. În mod normal, mișcările vaporului uriaș te adormeau și, pentru că nu aterizau avioane, de pe acoperiș nu venea nici un zgomot. CPS asigura menținerea unor temperaturi plăcute și constante, iar paturile erau chiar comode. Din când în când se auzeau pași pe coridoare. Trecea cineva din echipaj. În intestinele vaporului generatoarele bâzâiau încet. Ar fi putut dormita minunat, dacă nu ar fi fost așteptarea asta. Așa, cei mai mulți se afundau în meditații doar pe jumătate treze, cum făcea Johanson, care încerca să-și imagineze ce ar fi putut dezlănțui mesajul în adâncurile Mării Groenlandei, până când se trezi năpădit de cele mai sălbatice fantezii.

Faptul că se aflau lângă Groenlanda, și nu mai spre sud se datora pledoariei lui și susținerii primite din partea lui Weaver și a lui Bohrmann. Anawak, Rubin și alți câțiva ar fi vrut să încerce stabilirea contactului chiar deasupra lanțurilor vulcanice ale coamei din mijlocul Atlanticului. Argumentul decisiv al lui Rubin fusese asemănarea racilor prezenți în craterele de acolo cu racii care atacaseră New Yorkul și Washingtonul. În plus, nu prea mai existau locuri în ocean care să ofere condiții pentru o formă de viață mai dezvoltată. În șanțurile vulcanilor însă erau condiții ideale. Din hornurile stâncilor înalte de câțiva metri ieșea apă fierbinte, aducând cu sine toate mineralele posibile și substanțele vitale. Viermi, scoici, pești și raci trăiau acolo în condiții comparabile cu cele de pe o planetă străină, de ce nu și Yrr?

Johanson îi dăduse dreptate lui Rubin în cele mai multe puncte. Însă două argumente vorbeau împotriva propunerii lui. Unul din ele era că lanțurile vulcanice reprezentau cea mai prietenoasă zonă din ocean, însă, în același timp, și cea mai periculoasă. La intervale scurte, acolo își croia drum spre afunduri pietrișul fluid, în momentul în care plăcile oceanice se depărtau unele de altele. Câteodată, aveau loc asemenea erupții, în decursul cărora biotopul era nimicit complet. Puțin mai târziu, pe locul de unde viața fusese rasă, se năștea o alta nouă. Dar

o civilizaţie completă şi complexă, concluzionă Johanson, nu s-ar fi stabilit într-o astfel de zonă.

Al doilea motiv era că şansa de a stabili contactul era cu atât mai mare cu cât te aflai mai aproape de Yrr. Părerile privind *locul* în care erau de găsit, păreau împărţite. Probabil că fiecare avea dreptate, în felul său. Existau argumente în favoarea zonei abisale, în regiunile cele mai adânci ale mării. Multe fenomene recente avuseseră loc în apropierea unor asemenea gropi oceanice. La fel de multe argumente pledau pentru abisuri, pentru giganticele bazine oceanice şi bineînţeles că nici observaţia lui Rubin, privitoare la oazele dădătoare de viaţă din mijlocul oceanului, nu putea fi ignorată. De aceea, la finalul discuţiei, Johanson venise cu propunerea să nu se concentreze asupra mediului natural de viaţă al lui Yrr, ci să aleagă un loc în care, în mod sigur, ei *trebuiau* să se afle.

În Marea Groenlandei fusese oprită căderea maselor de apă rece. Prin urmare, Golfstreamul fusese oprit. Doar două cauze puteau explica acest fenomen: o încălzire nemijlocită a mării sau o supraofertă de apă dulce care curgea dinspre Arctica spre sud subţiind apa sărată a Atlanticului de Nord, astfel încât să devină prea uşoară ca să se mai prăbuşească. Ambele variante indicau o manipulare asiduă şi cuprinzătoare a situaţiei de la faţa locului. Undeva în Arctica, Yrr erau preocupaţi de punerea în practică a acestor schimbări.

Undeva foarte aproape.

Mai rămânea aspectul siguranţei. Chiar şi Bohrmann, care se obişnuise să se teamă de ce era mai rău, admisese că pericolul reprezentat de o explozie de metan în bazinul oceanic din Groenlanda era, mai degrabă, redus. Vaporul lui Bauer fusese surprins în apropiere de Svalbard, unde se găsea hidrat în cantităţi mari pe platforma continentală. Sub chila lui *Independence* se întindeau însă trei mii cinci sute de metri de apă. La o asemenea adâncime se găsea puţin metan, în orice caz nu destul pentru a scufunda un vapor de mărimea lui *Independence.* Cu toate acestea, pentru mai multă siguranţă, vaporul efectuase pe tot parcursul călătoriei măsurători seismice, găsind astfel poziţia care părea să fie scutită de asemenea incidente. Chiar şi un tsunami, indiferent de mărimea lui, aici ar fi fost abia sesizabil, câtă vreme La Palma nu aluneca.

Însă atunci, oricum, totul ar fi fost prea târziu.

Din aceste motive se aflau acum, aici, în gheaţa cea veşnică.

Stăteau în popota ofiţerilor, uriaşă şi goală, mâncând omletă cu şuncă. Lipseau Anawak şi Greywolf. După ce se dăduse deşteptarea, Johanson vorbise câteva minute la telefon cu Bohrmann, care ajunsese în La Palma şi pregătea intervenţia trompei aspirante. Canarele erau în urmă cu o zonă de fus orar, însă Bohrmann era în picioare de mai multe ore.

– Un aspirator lung de 500 de metri îţi dă de lucru, ce să-i faci, spusese râzând.

– Să aspiraţi în toate colţurile, îi recomandase Johanson.

Îi era dor de neamţul ăla. Bohrmann era un tip de treabă. Pe de altă parte, de la bordul lui *Independence* nu lipseau personalităţile deosebite. Tocmai se întreţinea cu Crowe, când intră Floyd Anderson, primul ofiţer. Ducea un termos de dimensiunile unei oale cu inscripţia USS Wasp LHD-8, se apropie de bar şi îl umplu ochi cu cafea.

– Avem musafiri, lătră către cei prezenţi.

Toţi se întoarseră spre el.

– Contact? întrebă Oliviera.

– Aş fi ştiut! Crowe îşi vârî calmă o porţie de şuncă în gură. În scrumieră fumega a treia sau a patra ţigară stinsă de ea.

– Shankar este în CIC. Ne-ar fi informat.

– Şi atunci? A aterizat cineva?

– Veniţi afară pe acoperiş, spuse Anderson misterios. Şi veţi vedea.

Puntea de decolare

Afară, pe faţa lui Johanson se aşeză o mască de frig. Cerul era de un alb difuz. Valuri cenuşii se ridicau în creste înspumate. Vântul se înteţise peste noapte şi sufla cristale de gheaţă ca nişte ace peste suprafaţa asfaltată a punţii. Johanson zări un grup de persoane bine înfofolite stând la tribord. Apropiindu-se, îi recunoscu pe Li, Anawak şi Greywolf. În acelaşi moment văzu şi ce le captase atenţia.

La oarecare distanţă de *Independence,* se împingeau prin apă siluetele unor spade ascuţite.

– Orci, spuse Anawak când Johanson ajunse lângă el.

– Ce fac?

Anawak închise ochii, ferindu-se de ploaia de particule de gheaţă.

– Înoată în jurul vasului de aproximativ trei ore. Delfinii ne-au anunţat. Aş spune că ne ţin sub supraveghere.

Shankar veni în fugă dinspre insulă şi li se alătură.

– Ce se întâmplă?

– Am atras atenţia cuiva, spuse Crowe. Poate că e un răspuns.

– La mesajul nostru?

– La ce altceva?

– Ciudat răspuns dat unei probleme de matematică, spuse indianul. Aş fi preferat câteva ecuaţii zdravene.

Orcile se menţineau la o distanţă respectuoasă de vas. Înotau în ritm constant, arătându-şi din când în când spinările negre şi lucioase. Întregul tablou lăsa într-adevăr impresia unei patrule.

– Ar putea fi infectate? comentă întrebător acelaşi indian.

Anawak îşi şterse apa din ochi.

– Este posibil.

– Spuneţi-mi... Greywolf îşi frecă bărbia. Din moment ce chestia asta le controlează creierul, v-aţi gândit vreodată că ne pot vedea? Şi auzi?

– Ai dreptate, spuse Anawak. Se folosesc de organele lor de simţ.

– Exact. În felul ăsta, chestia gelatinoasă îşi face rost de ochi şi urechi.

Continuară să privească afară.

– Se pare că a început! Crowe trase din țigară, suflând fumul în aerul înghețat. Fumul se îndepărtă zdrențuit.

– Ce? întrebă Li.

– Măsurarea forțelor!

– Bun. Un zâmbet subțire dansă pe buzele lui Li. Suntem pregătiți pentru orice situație.

– Pentru orice situație pe care o cunoaștem, observă Crowe.

Laboratorul

Întorcându-se jos, cu Rubin și Oliviera în urma sa, Johanson se întreba când începea, oare, o psihoză să-și genereze propria realitate.

El fusese acela care pusese piatra în mișcare. Bine, dacă n-ar fi fost el, s-ar fi găsit altcineva care să formuleze teoria. În orice caz, creau fapte pe baza unei ipoteze. Un grup de orci înconjurau vaporul, iar ei vedeau în asta ochii și urechile extratereștrilor. Vedeau extratereștri peste tot. Prin urmare, trimiteau mesaje în mare și își puneau speranțe în stabilirea unui contact care poate că nu se va realiza niciodată, pentru că îi păcălise o ciupercă marină de mucegai.

Ziua a cincea. Era doar o fantezie care căpătase autonomie? Se comportau oare ca niște idioți?

Nu progresăm cu adevărat, își spuse plin de frustrare. Trebuie să se întâmple ceva. Ceva care să ne dea convingerea că nu alergăm în direcția greșită, orbiți de teorii.

Coborâră rampa cu pași răsunători, trecură de puntea hangarului și își continuară coborârea. Ușa de oțel dinspre laborator era închisă. Johanson introduse un cod numeric, iar ușa se deschise cu un sâsâit ușor. Aprinse pe rând luminile de pe tavan și de pe standuri. Insula de lucru fu inundată de o lumină rece și albă. Dinspre simulator se auzea zumzăitul sistemelor electrice.

Urcară pe pasarela rezervorului de mare presiune și pășiră în fața ferestrei mari și ovale. De aici se vedea întregul bazin. Peste fundul mării realizat artificial, alergau în lumina reflectoarelor din interior mici trupuri albe cu picioare de păianjen. Unele se mișcau ezitant și aparent lipsite de orientare. Alergau în cerc sau se opreau după câțiva pași, de parcă nu ar fi fost prea siguri încotro voiau, de fapt, să o ia. Cu cât priveai mai spre fundul rezervorului, cu atât apa era mai tulbure, făcând detaliile mai greu de recunoscut. Camerele din interior furnizau imagini luate de aproape și le afișau pe monitoarele unui pupitru de control aflat în apropiere.

Priviră, nedumeriți, racii.

– Nu s-au schimbat prea multe de ieri până azi, observă Oliviera.

– Nu, stau aici și fac pe enigmaticii. Johanson își frecă bărbia. Ar trebui să deschidem câțiva și să vedem ce se întâmplă.

– Să desfacem raci?

– De ce nu? Ştim deja că supravieţuiesc la presiune mare. Constatarea asta nu devine pe zi ce trece mai palpitantă.

– Vegetează, îl corectă Oliviera. Nici nu am clarificat cu adevărat dacă asta se poate numi viaţă.

– Chestia din interiorul lor trăieşte, spuse Rubin gânditor. Restul nu este mai viu decât o maşină.

– Sunt de acord cu tine, spuse Oliviera. Dar cum stă treaba cu viaţa asta din interior? De ce nu întreprinde nimic?

– Ce ar putea să facă, după părerea ta?

– Să alerge pe aici. Oliviera ridică din umeri. Să clămpăne din foarfeci. Ce ştiu eu. Să părăsească armura. Uitaţi-vă la creaturile astea. Adică, dacă sunt programate să iasă pe uscat pentru a produce pagube şi în final să crape, această nouă situaţie le pune în faţa unei dificultăţi. Nu vine nimeni să le dea noi ordine. Aproape că funcţionează în gol.

– Tocmai, spuse Johanson nerăbdător. Sunt letargici şi plictisitori şi se comportă ca nişte jucării cu baterii. Eu sunt de părerea lui Mick. Aceste corpuri de raci au fost crescute gata moarte, au înăuntru doar un pic de masă nervoasă, un tablou de comandă pentru pasageri. Şi pe ăia vreau să-i scot în sfârşit din rezerva lor, înţelegeţi ce spun? Vreau să ştiu cum se comportă. Dacă în condiţii de presiune mare, sunt obligaţi să iasă din carapace.

– Bine, încuviinţă Oliviera. Să înceapă măcelul.

Coborâră de pe pasarelă şi se duseră la consola de comandă. Computerul le oferea controlul asupra mai multor roboţi din interiorul rezervorului. Johanson alese o unitate ROV mică cu două componente, numită Spherobot. Deasupra unui pupitru de comandă cu două joystickuri se aprinseră mai multe monitoare de rezoluţie mare. Pe unul dintre ele se vedea interiorul rezervorului. Se întindea în faţa lor lung şi difuz. Obiectivul cu unghi larg din Spherobot cuprindea întregul rezervor, transmiţând însă imaginea distorsionat.

– Câte deschidem? întrebă Oliviera.

Mâinile lui Johanson alunecară peste tastatura manualului de deservire, iar unghiul de vedere al camerei se deplasă uşor în sus.

– Ca pentru o porţie bună de fructe de mare, îi răspunse. Cel puţin o duzină.

Una din laturile înguste din interiorul rezervorului semăna cu un garaj deschis cu două etaje în care era depozitat tot felul de echipament de scufundare. Mai mulţi roboţi subacvatici de mărimi şi funcţii diferite erau parcaţi acolo, putând fi dirijaţi de afară. Altfel nu se putea opera în lumea artificială, iar garajul le oferea constructorilor de AUV şi ROV posibilitatea de a-şi testa construcţiile în condiţii de adâncime şi presiune extreme.

Momentan, Johanson activă comanda şi pe partea de jos a robotului se aprinseră lumini puternice, iar două elice începură să se învârtă. O sanie pătrăţoasă de mărimea unui cărucior de cumpărături pluti încet, părăsind garajul. Partea de sus o avea acoperită şi plină

de aparatură, cea de jos era formată dintr-un coş gol cu pereţi din zăbrele dese. Alunecă peste podeaua ce imita fundul mării îndreptându-se spre raci şi se opri brusc în faţa unui grup de animale ce adăstau nemişcate. Carapacele curbate, lipsite de ochi, cu foarfeci puternice, se vedeau clar.

– Trec pe sferă, spuse Johanson.

Imaginea deformată dispăru în favoarea unei înregistrări de detaliu, clare şi precise.

Pe sania care atârna nemişcată deasupra racilor se împinse o sferă lăcuită în roşu, nu mai mare ca o minge de fotbal. Ea era cea care dădea numele vehiculului. Cum plutea afară, legată doar prin cablu de aparatul mai mare, cu ochiul strălucitor al obiectivului camerei îndreptat fix înainte, amintea de robotul de luptă zburător din *Războiul Stelelor* cu care Luke Skywalker fusese nevoit să exerseze lupta cu sabia laser. Într-adevăr, Spherobotul, cu cele şase jeturi de dirijare ale sale, semăna până la ultimul detaliu cu modelul lui din cinematografie. După o călătorie scurtă, se scufundă încet până ajunse la mică distanţă deasupra racilor. Nici unul dintre animale nu se arătă deranjat de ciudata minge roşie, nici atunci când bucăţi din partea sa inferioară culisară, lăsând să iasă la iveală două braţe suple prevăzute cu mai multe articulaţii.

La capătul braţelor începură să se rotească arsenale cu instrumente. Apoi din stânga ieşi un cleşte şi din dreapta un mic fierăstrău. Mâinile lui Johanson apucară cele două joystickuri şi le mişcară prudent înainte, iar braţele robotului din rezervor îi urmară mişcările.

– *Hasta la vista, baby,* spuse Oliviera cu accent de Schwarzenegger.

Cleştele se duse în jos, apucă unul din raci de burtă şi de spate, şi îl ridică până în faţa lentilei camerei. Pe monitor, animalul avea dimensiunile unui monstru. Maxilarele i se mişcau, picioarele se zbăteau, dar foarfecile atârnau lipsite de vlagă. Johanson roti cleştele cu 360° şi cercetă cu atenţie comportamentul animalului care se rotea.

– Din punct de vedere motor este în regulă, spuse. Aparatul de mers funcţionează.

– În schimb, îi lipsesc reacţiile tipice speciei, observă Rubin.

– Nu îşi întinde foarfecile, nu face mişcări ameninţătoare. Este pur şi simplu un automat, o maşină de deplasare. Mişcă cel de-al doilea joystick şi apăsă pe butonul de pe partea lui superioară. Fierăstrăul circular se puse în mişcare şi intră în carapace prin lateral. Picioarele racului se zbătură sălbatic preţ de câteva secunde.

Carapacea se sparse.

Ceva lăptos sări din ea şi rămase o clipă tremurând deasupra animalului distrus.

– Dumnezeule! îi scăpă lui Oliviera.

Chestia aia nu aducea a nimic, nici a meduză, şi nici a sepie. Era total lipsită de formă. Valurile îi străbăteau marginile, corpul i se umfla şi se dezumfla. Lui Johanson i se părea că un fulger îi străbate interiorul, însă era posibil să se înşele din cauza luminii puternice care scălda

rezervorul. În timp ce medita asupra acestui lucru, ființa luă deodată o formă prelungă, șepuitoare, și o zbughi.

Johanson înjură, ridică următorul rac și îl despică. De data aceasta, totul merse mult mai repede, și locatarul gelatinos dispăru înainte să apuce să îl vadă bine.

– O, vai de mine! Rubin era în mod clar entuziasmat. E demențial! Ce poate fi chestia asta?

– Ceva care ne scapă, mârâi Johanson. Ce tâmpenie! Cum putem prinde sacii ăștia de gelatină?

– Cum adică? Doar i-am prins.

– Da, două zdrențe cât mingea de tenis, fără formă și fără culoare într-un bazin de înot. Mult succes la căutare!

– Pe următorul l-aș deschide direct în coșul robotului purtător, propuse Oliviera.

– E deschis în față! Va scăpa!

– Nu, nu va scăpa. Coșul se poate închide. Trebuie doar să fii suficient de rapid.

– Nu știu dacă reușesc să fac asta.

– Trebuie măcar să încerci.

Oliviera avea dreptate. În față, robotul avea o clapetă cu gratii. Johanson apucă un alt animal, învârti Spherobotul cu 180° și îl lăsă să se îndrepte spre robotul purtător până când își putu întinde brațele electronice în interiorul cuștii. Acolo înfipse fierăstrăul circular în latura racului.

Carapacea se sparse.

Nu se întâmplă nimic.

– E gol? se miră Rubin.

Așteptară câteva secunde, apoi Johanson conduse robotul sferic cu grijă înapoi.

– La dracu'!

Ființa gelatinoasă țâșni din corpul racului, însă alese direcția greșită. Se lovi puternic de peretele din spate al cuștii, se strânse într-o minge tremurândă și începu să se legene încolo și încoace prin fața zăbrelelor. Dezorientarea sa, în cazul în care cunoștea dezorientarea, dură doar o clipă. Se întinse.

– Vrea să scape!

Johanson trase Spherobotul înapoi. Se lovi de partea laterală a cuștii, apoi ieși afară. Unul dintre brațe apucă clapeta de sârmă și o aruncă în sus.

Masa gelatinoasă se aplatiză complet și se repezi cu viteză înainte. La câțiva centimentri înaintea clapetei se prăvăli înapoi, modificându-și din nou forma. Marginile i se întinseră în toate direcțiile, până ce pluti prin apă ca un clopot transparent, ocupând aproape jumătate de cușcă. Corpul i se aplecă. Pentru câteva secunde arătă ca o meduză, apoi se strânse. În momentul următor, în cușcă plutea din nou o sferă.

– Nebunie, șopti Rubin.

– Fiți atenți la asta, strigă Oliviera. Se micșorează!

Într-adevăr, sfera se strângea, pierzându-și, în același timp, din transparență. Devenise mai lăptoasă.

– Țesutul se contractă, spuse Rubin. Chestia asta își poate modifica densitatea moleculară!

– Vă amintește de ceva?

– Forme timpurii ale unor polipi foarte simpli. Rubin se gândi. Era cambriană. Mai există încă organisme care pot face așa ceva. Majoritatea sepiilor își contractă țesutul, însă nu își modifică forma. Trebuie să mai prindem câțiva. Trebuie să vedem cum reacționează.

Johanson se lăsă pe spate.

– Încă o dată nu îmi mai reușește, le spuse. La a doua încercare va scăpa. Sunt prea rapizi.

– E bine și așa. Deocamdată ne ajunge unul singur să-l observăm.

– Nu știu. Oliviera scutură din cap. E bine și frumos să-l observăm, dar eu trebuie să studiez chestia aia, nu doar resturi aflate în descompunere. Poate că ar trebui s-o înghețăm și s-o tăiem felii.

– Bineînțeles, spuse Rubin privind fascinat la monitor. Dar nu imediat. Întâi o observăm o vreme.

– Încă le mai avem pe celelalte două. Vede cineva vreuna acum?

Johanson aprinse unul după altul diferitele monitoare. Interiorul rezervorului apăru din diferite unghiuri.

– Hocus pocus dispărutus.

– Aiurea! Trebuie să fie undeva!

– Ei bine, să mai deschidem câțiva, spuse Johanson. Oricum voiam s-o facem. Cu cât sunt mai multe chestii gelatinoase în rezervor, cu atât avem mai multe șanse să vedem vreuna. Pe prizonierul nostru de război îl lăsăm deocamdată în cușcă, pentru siguranță. Mai târziu mai vedem noi. Rânji și își încolăci degetele pe joystickuri. Trosc-pleosc! Într-un fel e palpitant, nu-i așa?

Mai deschiseră o duzină de raci fără a încerca să prindă substanțele care țâșneau afară. Creaturile de gelatină o zbugheau imediat ce spărgeau carapacea și se pierdeau undeva în spațiul rezervorului.

– În orice caz, *Pfiesteria* nu le face nici un rău, constată Oliviera.

– Bineînțeles că nu, spuse Johanson. Yrr au avut grijă să se poată suporta reciproc. Gelatina dirijează racii, iar *Pfiesteria* este încărcătura. E logic că nu trimit un taxi în care pasagerul să îl omoare pe șofer.

– Crezi că și gelatina asta este crescută de Yrr?

– Habar n-am. E posibil să fi existat deja. Dar e posibil și să fi fost crescută de Yrr.

– Și dacă ăștia sunt chiar... Yrr?

Johanson mișcă Sferobotul, astfel încât camera să aibă cușca în vizor. Privi exemplarul capturat. Își păstrase aspectul sferic și zăcea pe podeaua cuștii ca o minge de tenis de un alb sticlos.

– Chestiile astea? întrebă Rubin incredul.

– De ce nu?! exclamă Oliviera. Le-am găsit și în capetele balenelor, erau și în excrescențele de pe *Barrier Queen*, în interiorul norului albastru, sunt pretutindeni.

– Da, întocmai, norul albastru. Ce e cu el?

– Trebuie să aibă o funcţie, ceva. Chestiile astea se ascund înăuntru.

– Mie mi se pare mai degrabă că masa gelatinoasă este tot o armă biologică, la fel ca viermii şi celelalte mutaţii. Rubin arătă spre mingea nemişcată din cuşcă. Credeţi că a murit? Nu se mai mişcă. Poate că îşi strânge ţesuturile sub formă de minge când moare.

În acelaşi moment, din difuzoarele montate în tavan răsună un semnal ca un fluierat, şi apoi auziră vocea lui Peak prin sistemul de transmisie de la bord:

– Bună dimineaţa. Din moment ce în urma sosirii doctorului Crowe suntem în efectiv complet, am planificat pentru ora 10.30 o întrunire pe punte. Dorim să vă familiarizăm cu bărcile subacvatice şi cu echipamentul. Ar fi deci frumos să vă faceţi apariţia. În plus, doresc să vă amintesc faptul că la ora 10.00 vom avea întâlnirea noastră de rutină din sala de consfătuiri. Vă mulţumesc!

– Bine că ne-a amintit de întâlnire, spuse Rubin precipitat. Era să uit complet. Când fac cercetare, uit de toate în jurul meu. Ce Dumnezeu, sau eşti om de ştiinţă, sau nu eşti. Am dreptate?

– Sigur, spuse Oliviera plictisită. Sunt curioasă dacă avem vreo veste din Nanaimo.

– De ce nu-l sunaţi pe Roche, îi propuse Rubin. Povestiţi-i despre succesele noastre. Poate are şi el să ne arate ceva. Râse şi îl înghionti cu familiaritate pe Johanson. Poate aflăm înaintea lui Li şi putem străluci la întâlnire.

Johanson îi întoarse zâmbetul. Nu îl plăcea pe Rubin în mod deosebit. Omul era bun în meseria lui, dar era un lingău. Johanson presupuse că şi-ar fi vândut şi bunica dacă asta l-ar fi putut ajuta în carieră. Oliviera se apropie de unitatea radiotelefonică de lângă pupitrul de comandă şi formă numărul prin automat. Antena satelit de sus de pe insulă permitea orice fel de comunicaţie electronică de date. Peste tot pe vapor puteau fi receptate o mulţime de programe TV, se puteau conecta televizoare portabile, aparate de radio şi laptopuri, şi evident că se putea telefona pe canale sigure peste tot în lume. În ce priveşte Nanaimo, din îndepărtata Canadă, acesta putea fi apelat fără dificultăţi.

Oliviera vorbi o vreme cu Fenwick şi apoi cu Roche, care la rândul lor erau în legătură cu o mulţime de oameni de ştiinţă de pe întregul glob. Se părea că limitaseră spectrul mutaţiilor în ceea ce privea *Pfiesteria*, însă deocamdată nu se întrevedea o rezolvare a situaţiei. În schimb, asupra Bostonului se năpustiseră armate întregi de raci. Oliviera povesti care era situaţia la ei şi apoi închise.

– Un rahat de toată frumuseţea, înjură Rubin.

– Poate ne ajută prietenii noştri din rezervor, spuse Johanson. La urma urmei, sunt protejaţi prin ceva de algele alea. Să dăm o raită prin laboratorul de maximă securitate. De îndată ce vom şti ce anume...

Rămase cu privirea pironită pe monitor.

Fiinţa din cuşcă dispăruse.

Oliviera şi Rubin îi urmăriră privirea şi căscară ochii.

– Nu se poate aşa ceva!

– Cum a reuşit să iasă de acolo?

Pe monitor nu se vedea nimic în afară de raci şi apă.

– Au dispărut!

– Aiurea. Unde puteau să se ducă?

– Staţi o clipă! Avem între timp peste o duzină din chestii din alea care zboară pe aici. Nici nu se pot face atât de invizibile.

– Trebuie să fie pe aici pe undeva. Dar unde este cea din cuşcă?

– A întins-o!

Johanson cercetă monitorul şi faţa i se lumină.

– A întins-o? Nu e deloc o idee rea, spuse Johanson încet. Bineînţeles. Îşi poate schimba forma. Ochiurile sunt mici, însă probabil nu destul de mici pentru ceva ce se poate întinde şi subţia.

– Ce chestie incredibilă, şopti Rubin.

Începură să cerceteze rezervorul. Se împărţiră pe grupe, preluară fiecare un monitor pentru a controla simultan întregul bazin, folosiră camerele pentru a mări imaginile, însă nicăieri nu se vedea ceva din bulgării de gelatină. În cele din urmă, Johanson ridică roboţii scufundători unul după altul şi îi băgă în garaj, însă nici acolo nu se ascunsese nimic.

Vietăţile dispăruseră.

– Avem cumva vreo problemă cu sistemul de alimentare? întrebă Oliviera. Să fie oare într-una din ţevile de apă?

– Imposibil, scutură Rubin din cap.

– Oricum ar fi, mârâi Johanson, trebuie să urcăm pentru consfătuire. Poate ne dăm seama acolo sus unde ar putea fi.

Dezorientaţi şi frustraţi, stinseră luminile din simulator şi ieşiră din laborator. Rubin stinse lumina din laborator şi vru să îi urmeze.

Dar nu se mişcă din loc.

Johanson îl văzu stând în ecluza deschisă şi holbându-se în laboratorul cufundat în întuneric. Putu vedea gura lui Rubin larg deschisă. Se întoarse încet, urmat de Oliviera, şi văzu ce vedea şi Rubin.

În spatele ferestrei ovale a simulatorului de mare adâncime strălucea ceva. O lumină slabă şi difuză.

Albastră.

– Norul albastru, şopti Rubin.

Alergară în acelaşi timp prin întuneric spre stimulator, fără a băga de seamă obstacolele, se avântară pe scară în sus şi se îngrămădiră în faţa geamului blindat.

Lumina albastră atârna în neant. Un nor cosmic în spaţiul cosmic lipsit de lumină, cu diferenţa că spaţiul cosmic era un rezervor umplut cu apă. Se întindea pe câţiva metri pătraţi. Pulsa. Marginile tremurau.

Johanson strânse din ochi şi privi mai atent. Ce se întâmpla dincolo de margini? Avea impresia că se formau acolo nişte minuscule puncte luminoase care curgeau spre interiorul norului, tot mai rapid. Ca particulele de materie în câmpul de gravitaţie al unei găuri negre.

Albastrul deveni mai intens.

Apoi colapsă.

Asemenea unui big-bang răsturnat, norul se prăbuşi în sine însuşi. Totul se grăbea spre centru, care devenea tot mai luminos şi mai condensat. Fulgere de lumină se aprindeau, formând desene complicate. Cu viteză nebună, norul fu absorbit de propriul centru într-un vârtej turbulent şi apoi...

– Nu pot să cred, spuse Oliviera.

În faţa ochilor lor plutea un obiect sferic de mărimea unei mingi de fotbal. Un ceva, din materie compactă, strălucind albastru. Gelatină pulsândă.

Găsiseră fiinţa.

Fiinţa devenise una singură.

Sala de conferinţe Flagg

– Unicelulare! strigă Johanson. Sunt fiinţe unicelulare.

Era extraordinar de surescitat. Grupul îl privea în tăcere. Rubin alunecase pe scaunul lui aprobând din cap plin de elan, în timp ce Johanson se plimba în sus şi-n jos. N-ar fi putut sta locului cu nici un chip.

– Am crezut tot timpul că masa gelatinoasă şi norul sunt două lucruri diferite, dar sunt unul şi acelaşi. Chestia asta e formată din fiinţe unicelulare. Masa gelatinoasă nu poate doar să-şi modifice forma după bunul ei plac, ci se dizolvă complet şi se recompune la fel de rapid.

– Fiinţele astea se dizolvă? repetă Vanderbilt ca un ecou.

– Nu, nu! Nu fiinţele, adică unicelularele sunt fiinţele, şi ele se contopesc una cu cealaltă. Am despicat racii şi am scos la lumină câteva din bucăţile alea de gelatină, care s-au refugiat toate prin colţurile simulatorului. Prinsesem unul. Şi apoi au dispărut toate, fără urmă. Nu mai rămăsese nimic, Doamne ce idiot sunt că nu mi-am dat seama imediat! Fiinţele unicelulare nu pot fi ţinute în cuşcă, şi majoritatea sunt prea mici pentru a le vedea cu ochiul liber. Şi pentru că simulatorul era luminat din interior nu am putut vedea bioluminiscenţa, nimic. Aceeaşi problemă am avut-o lângă Norvegia, unde ne-a ieşit în faţa camerelor chestia aia uriaşă. Atunci i-am văzut doar suprafaţa, luminată de reflectoarele lui *Victor,* dar în realitate lumina şi ea. Lumina, era un conglomerat uriaş de microorganisme bioluminiscente. Ceea ce înoată acum acolo jos în rezervor este suma substanţelor pe care le-am scos din raci.

– Asta explică unele lucruri, spuse Anawak. Fiinţa lipsită de formă de pe carena lui *Barrier Queen,* norul albastru de lângă Vancouver Island...

– Înregistrările făcute de URA, exact! O mare parte a celulelor înotau libere prin apă, însă în centru fuzionaseră deja. Masa îşi forma tentacule. Se injecta singură în capetele balenelor.

– O secundă. Li ridică mâna. Era deja acolo înăuntru.

– Atunci... Johanson cugetă. Ei bine, a avut loc o legătură. Cred, cel puțin, că pe calea asta a intrat. Poate am fost martori la un schimb. Gelatina veche iese, cea nouă intră. Sau poate a avut loc ceva ca un control. Poate chestia din cap a transmis ceva masei totale.

– Informații, spuse Greywolf.

– Da, strigă Johanson. Da!

Delaware strâmbă din nas.

– Asta înseamnă că pot avea orice mărime? De câtă au nevoie pe moment?

– Orice mărime și orice formă, încuviință Oliviera. Pentru a dirija un rac, e suficient cât încape în palmă. Chestia aia din Vancouver Island, în jurul căreia se adunau balenele, avea mărimea unei case și...

– Ăsta este elementul cel mai important al descoperirii noastre, o întrerupse Rubin sărind de la locul lui. Gelatina este materialul brut pentru a rezolva problemele definite.

Oliviera păru enervată.

– Am privit cu mare atenție înregistrările de pe platforma continentală norvegiană, spuse Rubin dintr-o suflare. Cred că știu ce s-a întâmplat! Dacă nu chestia asta a dat ultima lovitură pentru alunecarea platformelor, atunci nu mă cheamă Rubin. Nu mai avem mult până vom înțelege tot adevărul!

– Ați găsit o masă gelatinoasă care rezolvă o grămadă de treburi murdare, spuse Peak nearătând impresionat. Frumos! Și unde sunt Yrr?

– Yrr sunt... Rubin se opri. Dintr-odată își pierdu siguranța de sine. Privirea îi rătăci nesigură spre Johanson și Oliviera. Păi da...

– Credeți Yrr *sunt* chiar ăștia? întrebă Crowe.

– Habar n-am, scutură Johanson din cap.

O vreme domni liniștea.

Crowe își țuguie buzele și trase din țigară.

– Nu am primit încă nici un răspuns. Cine ne-ar putea răspunde? O ființă inteligentă sau o combinație de ființe inteligente? Ce crezi, Sigur, chestiile din rezervor se comportă inteligent?

– Știi și tu că asta e o întrebare gratuită, răspunse Johanson.

– Am vrut s-o aud din gura ta, zâmbi Crowe.

– Cum ne-am putea da seama? Ce verdict ar da o inteligență străină unei mâini de prizonieri umani aflați într-un lagăr, care nu ar ști matematică, le-ar fi frică, frig, s-ar văita sau ar sta apatici într-un colț?

– Dumnezeule, gemu Vanderbilt încet, acum ne vine cu Convenția de la Geneva.

– E valabilă și pentru extratereștri? se interesă Peak râzând.

Oliviera îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Vom supune masa din rezervor altor experimente, spuse ea. Între noi fie vorba, nu știu de ce ne-a luat atât de mult să înțelegem care-i treaba. Leon, ce ți-a sărit în ochi când ai spionat *Barrier Queen* pe uscat?

Anawak o privi.

– Chiar înainte să mă scoată afară? O lumină albastră.

– La asta mă refer, spuse Oliviera adresându-se lui Li. Ați vrut neapărat să lucrați de unii singuri, generale, acolo în doc, când ați umblat săptămâni în șir prin carena lui *Barrier Queen* fără să ajungeți la vreun rezultat. Ei bine, oamenilor dumneavoastră trebuie să le fi scăpat ceva decisiv când au analizat probele de apă din docul de pe uscat. Nu a observat nimeni lumina albastră? Sau o grămadă de unicelulare în probele de apă?

– Ba da, spuse Li. Bineînțeles că am luat apă pentru cercetări.

– Și?

– Nimic. Apă normală!

– Ei bine, oftă Oliviera. Îmi mai puteți trimite o dată raportul? Și toate rezultatele de laborator.

– Bineînțeles.

– Doctore Johanson! Shankar ridică mâna. Cum credeți că a luat ființă această contopire? Adică ce o provoacă?

– Și toate în același timp, se miră Roscovitz. Era prima dată când lua cuvântul. Cum poate funcționa așa ceva? Și în ce scop? Una dintre celulele astea trebuie să spună hei, oameni buni, veniți toți încoace, facem chef.

– Nu neapărat, spuse Vanderbilt isteț. Cel mai mare grad de cooperare îl găsim la celulele corpului uman, nu-i așa? Și nici acolo nu spune nici o celulă în ce direcție s-o ia celelalte.

– Vorbiți despre structura de organizare a CIA? zâmbi Li.

– Atenție, Suzie Wong.

– Hei! Roscovitz ridică mâinile. Oameni buni, eu sunt doar șofer pe submarin. Vreau să înțeleg ce se vorbește aici. La om, celulele stau lipite frumos unele de altele, asta e altceva. Nu ne descopunem cum avem chef, și în plus mai există și un sistem nervos central care e șeful în toată povestea asta.

– În cazul celulelor corpului, comunicarea se face cu ajutorul substanțelor chimice, spuse Delaware.

– Și ce înseamnă asta? Trebuie să ne imaginăm celulele astea ca pe un banc de pești, în care toți înoată deodată în aceeași direcție?

– Bancurile de pești se mișcă doar aparent simultan, explică Rubin. Comportamentul bancurilor e legat de presiune.

– Știu asta, omule, voiam doar să...

– Pe laturile peștilor se află organe laterale, îi explică Rubin netulburat. Atunci când un corp își modifică poziția, îi transmite vecinului său o undă de presiune, iar acesta se întoarce în mod automat în aceeași direcție și așa mai departe, până când întregul banc execută întoarcerea.

– Am spus deja că știu asta!

– Sigur că da! Figura lui Delaware se lumină. Asta e!

– Ce?

– Undele de presiune. Cu ajutorul lor, o masă mai mare din gelatina asta ar putea dirija bancuri întregi. Mă refer la faptul că ne-am tot întrebat ce vrajă face ca bancurile de pești să nu mai intre în năvoade, și asta ar putea fi o explicație.

– Să dirijeze un banc întreg? întrebă Shankar îndoindu-se.

– Așa e, are dreptate, strigă Greywolf. Are al naibii de multă dreptate! Dacă Yrr pot dirija milioane de raci și pot transporta pe șelfuri miliarde de viermi, atunci pot dirija și bancurile de pești. Se poate face asta cu o undă de presiune. Sensibilitatea la presiune este practic singura apărare de care dispune un banc.

– Vrei să spui că unicelularele de jos din rezervor reacționează la presiune?

– Nu. Anawak scutură din cap. Ar fi prea simplu. Peștii ar putea produce presiune, dar unicelularele?

– Dar cumva *trebuie* să fi fost declanșată contopirea.

– Stați puțin, spuse Oliviera. Există și la bacterii forme asemănătoare de comunicare. *Myxococcus xanthus* de exemplu. O specie care trăiește pe fundul apei. E formată din legături mici și slabe. Dacă unele celule nu găsesc destulă hrană, emit un fel de semnal de foame. La început, colonia nu prea reacționează la ele, dar cu cât flămânzesc mai multe celule, cu atât mai intens devine semnalul, până când ajunge să depășească un anumit prag. Membrii coloniei încep să se adune. Încetul cu încetul ia naștere o formațiune unicelulară complexă, un corp al fructului pe care nu îl poți vedea cu ochiul liber.

– În ce constă acest semnal? întrebă Anawak.

– Este vorba despre o substanță pe care o emit.

– Deci o aromă?

– Da. Într-o anumită măsură.

Convorbirea se întrerupse. Fiecare se concentra, încrețindu-și fruntea, așezându-și degetele unele peste altele, răsfrângând buzele.

– Bine, spuse Li. Sunt impresionată. Este un mare succes. Nu ar trebui să ne pierdem timpul acum cu popularizarea științei. Care sunt următorii pași?

– Aș avea o sugestie, spuse Weaver.

– Vă rog.

– Leon a avut o idee la Chateau, vă aduceți aminte? Era vorba despre experimentele marinei militare cu creierele delfinilor. Despre implanturile care nu sunt formate din simple microcipuri, ci dintr-o grămadă de celule nervoase artificiale, care reproduc până în detaliu părți ale creierului și comunică unele cu altele prin impulsuri electrice. Mă gândeam că, dacă masa gelatinoasă este într-adevăr un conglomerat de unicelulare și dacă unicelularele astea preiau, respectiv înlocuiesc, într-o anumită măsură, funcția celulelor creierului, atunci ele pot comunica între ele. Sunt chiar nevoite să o facă. Altfel nu ar putea să se contopească și să-și modifice forma. Poate că făuresc într-adevăr un creier artificial cu tot cu substanțele chimice de transmitere a impulsurilor. Poate că... Weaver ezită... preiau chiar și emoțiile, trăsăturile și cunoștințele gazdei lor și învață pe această cale să o controleze.

– Pentru asta ar trebui să poată învăța, spuse Oliviera. Dar cum ar putea învăța niște unicelulare?

– Leon și cu mine am putea încerca să realizăm în mod artificial un banc de asemenea unicelulare și să le atribuim diferite trăsături. Până când va începe să se comporte ca un creier.

– O inteligență artificială?

– În condiții biologice.

– Sună util, decise Li. Să faceți asta. Alte propuneri?

– Încerc să scormonesc în preistorie după o formă de viață înrudită, spuse Rubin.

Li încuviință.

– Aveți ceva nou, Sam?

– Nu chiar, se auzi vocea lui Crowe dintr-un nor de fum. Lucrăm la descifrarea vechilor semnale *scratch*, câtă vreme nu primim nici un răspuns.

– Poate ar trebui să le trimiteți acestor Yrr ai dumneavoastră ceva mai pretențios decât niște simple probleme de matematică, observă Peak.

Crowe îl privi. Fumul se risipi, iar fața ei frumoasă și bătrână, cu miile de riduri mici, apăru zâmbitoare.

– Păstrați-vă calmul, Sal!

– Sunteți al naibii de optimistă, nu-i așa? observă Peak.

– Eu am răbdare.

Puntea

Roscovitz făcea parte dintre oamenii care își petreceau viața în Marina militară a Statelor Unite, neavând de gând să schimbe vreodată acest lucru. Era de părere că fiecare trebuie să facă ce știe mai bine și, pentru că lui îi plăcea în apă, își făcuse o carieră pe submarin, ajungând comandant.

Însă Roscovitz mai era de părere și că o însușire remarcabilă a omului este curiozitatea. Aprecia mult fidelitatea, împlinirea datoriei și dragostea de patrie. Nu accepta mofturile funcționărești. Într-o zi, își dăduse seama că majoritatea căpitanilor pe submarine străbat o lume despre care nu știu mai nimic, așa că începuse să se informeze. Nu devenise biolog din cauza asta. Însă interesul lui pentru lucruri îl dusese spre funcțiile științifice ale marinei, unde se căutau oameni care erau suficient de soldați ca să se poarte ca atare și destul de flexibili în gândire pentru a prelua o funcție operativă în cercetare.

După ce se hotărâse modificarea vasului *Independence* pentru misiunea în Groenlanda, Roscovitz fusese însărcinat să îl echipeze cu tot ce era necesar unei baze de scufundări. Pentru nimic nu erau bani, nicăieri în lume, în afară de cercetare. Mulți considerau *Independence* ca ultima speranță a omenirii, deci nu se făcea economie la nimic. Roscovitz nu primise un buget, ci un cec în alb. Trebuia să cumpere ce găsea și ce i se părea potrivit, și dacă mergea cât de cât repede, atunci trebuia să construiască tot ce nu exista încă și ce i se părea lui că i-ar trebui.

Nimeni nu se așteptase ca omul să se gândească în mod serios la submarine cu echipaj. Atenția principală era îndreptată spre ROV-uri, roboții subacvatici legați cu cabluri, telecomandați cum fusese *Victor*,

care găsise viermii de lângă Norvegia. În plus, se mai înregistrau o serie de progrese în construcția AUV-urilor, roboți care nici măcar nu mai trebuiau să fie legați de vapor prin cablu. Majoritatea acestor automate dispuneau de camere de mare rezoluție și de un tip de braț de prindere, până la membre artificiale ultrasensibile. Nimeni nu voia să pună în pericol vieți omenești, după ce fuseseră atacați și omorâți scafandri, și nimeni nu mai îndrăznea să intre în apă mai adâncă decât până la glezne.

Roscovitz ascultase și răspunsese că în condițiile astea puteau să renunțe.

– Am câștigat vreodată vreun război doar cu mașini? Putem arunca bombe inteligente și putem trimite drone fără pilot deasupra zonelor controlate de dușmani, însă deciziile pe care trebuie să le ia un pilot într-un jet de luptă nu le poate lua nici o mașină. Cândva, în desfășurarea acestor evenimentele, va exista o situație când va fi necesar să intervenim noi.

Îl întrebară ce vrea. Le răspunse că vrea, bineînțeles, ROV-uri și AUV-uri, însă și submarine înarmate, cu echipaj. Mai ceru și un echipaj de delfini și, spre mulțumirea lui, află că se hotărâse deja participarea grupurilor MK-6 și MK-7, după ce un membru al statului-major științific prezentase propunerea. Bucuria sa crescu auzind cine va prelua comanda celor două grupuri de delfini.

Jack O'Bannon.

Roscovitz nu-l cunoștea personal pe O'Bannon. Însă fostul soldat își făcuse un nume în anumite cercuri. Unii spuneau că fusese cel mai bun instructor de delfini pe care l-au avut vreodată. Mai târziu se dezisese de marina militară ca de dracu'. Roscovitz știa foarte bine ce era cu boala de inimă a lui O'Bannon. Cu atât mai mult îl surprinse să audă că omul era din nou la bord.

Superiorii încercară să îl facă să renunțe la ambarcațiunile pilotate direct. Rămase neînduplecat. Îi aduceau argumentul riscurilor care nu erau de neglijat, însă Roscovitz dădea mereu același răspuns:

– Vom avea nevoie de ele.

Până când îi dădură, în sfârșit, undă verde.

Atunci îi surprinse pentru a doua oară.

Ministerul Apărării plecase probabil de la premisa că Roscovitz va umple puntea uriașului portavion cu nave subacvatice impozante, cum ar fi submarinele rusești MIR, Shinkai din Japonia și Nautile din Franța. În lume existau doar o jumătate de duzină de vase care ajungeau la adâncimi mai mari de 3 000 de metri, iar acestea se numărau printre ele, la fel ca buna și bătrâna Alvin. Dar Roscovitz miza pe înnoire. Știa că navele de genul ăsta nu aveau să-l ajute foarte mult. Cu Shinkai atingeai, e adevărat, adâncimi de 6 500 de metri, dar își putea dirija mișcările verticale doar prin încărcarea și descărcarea rezervoarelor de balast, la fel ca navele MIR și Nautile. Roscovitz nu se gândea la o explorare clasică a oceanului, se gândea la război și la dușmanul nevăzut, și își imagină cum ar fi să poarte o luptă aeriană cu

baloane cu aer cald. Cele mai multe nave subacvatice erau pur şi simplu prea greoaie. Lui îi trebuiau jeturi subacvatice.

Jeturi de luptă.

După o vreme, dădu peste o întreprindere ale cărei produse veneau în întâmpinarea aşteptărilor lui. Hawkwe Ocean Technologies din Point Richmond, California, nu se bucura doar de o faimă nepătată în branşă, ci era implicată în mod regulat în producţiile hollywoodiene pentru a da speculaţiilor un suport solid. Graham Hawkes, cunoscut inginer şi inventator, înfiinţase firma în anii 1990 pentru a-şi îndeplini visul de a zbura, dar sub apă.

Roscovitz le puse pe masă ciorna cu ce voia şi o sumă mai mare de bani, cerându-le constructorilor să se încadreze în timp, oricât de scurt ar fi fost.

Banii contribuiseră considerabil la viteza de construcţie.

La ora 10.30, când cercetătorii păşiră pe debarcaderul punţii, învăluit fiecare într-un costum de neopren care lăsa doar faţa neacoperită, Roscovitz se bucură că acum avea şi el ceva de povestit oamenilor ăstora deştepţi. Soldaţii şi echipajul îşi făcuseră deja instructajul la Norfolk. Cei mai mulţi dintre ei erau Navy-SEALS cu membrane de înot între degetele de la mâini şi de la picioare. Însă Roscovitz era ferm hotărât să îi facă şi pe oamenii de ştiinţă capabili să piloteze navele şi să ia parte la luptă. Ştia că pe parcursul unor asemenea misiuni puteau interveni evenimente la sfârşitul cărora un civil putea să joace rolul decisiv.

Îi dădu instrucţiuni tehnicianului-şef Kate Ann Browning să coboare din tavan una din cele patru nave subacvatice şi privi cum Deepflight 1 se lăsa încet în jos. Văzută de jos, nava semăna cu un Ferrari fără roţi, prevăzut cu patru ţevi lungi şi suple. Aşteptă până se afla la înălţimea ochilor, la patru metri deasupra podelei acoperite cu scânduri a punţii şi exact deasupra acoperişului bazinului. Chiar văzută din perspectiva asta avea puţine asemănări cu un vehicul clasic de scufundare. Aplatizat şi lat, de o formă aproximativ dreptunghiulară, cu patru duze de propulsie şi de dirijare pe partea din spate şi două ţevi de volum parţial vitrificate care ieşeau oblic din el, Deepflight arăta mai degrabă ca o mică navă spaţială. De sub cupolele transparente ieşeau braţe apucătoare cu mai multe articulaţii.

Cele mai bătătoare la ochi erau cioturile de aripi de pe ambele părţi.

– Vă gândiţi că arată ca un avion, spuse Roscovitz. Şi aveţi dreptate. *Este* un avion şi tot atât de mobil. Suprafeţele portante îndeplinesc aceeaşi funcţie, cu mica diferenţă că profilele acţionează în direcţia opusă. La avion, ele asigură urcarea. Aripile unui Deepflight, dimpotrivă, formează un efect de aspiraţie în jos, acţionând împotriva ascensiunii. Şi mecanismul de dirijare este copiat după cel al aparatelor de zbor. Nu te scufunzi ca o piatră, ci te deplasezi cu un unghi de înclinaţie de până la 60 de grade, iei curbe elegante, ajungi fulgerător sus sau jos, vrum, vrum! Roscovitz imită mişcările navei cu mâna şi arătă spre învelişul corpurilor. Diferenţa principală faţă de avion este

aceea că nu stai aşezat, ci culcat. Astfel este suficientă o înălţime de un metru patruzeci la o lungime de trei ori şase metri.

– Cât se scufundă avionul ăsta? întrebă Weaver.

– Cât vreţi. Aţi putea zbura direct spre fundul Gropii Marianelor şi nu v-ar lua mai mult de o oră şi jumătate. Jucăria asta atinge 12 noduri. Are un înveliş din ceramică, cupolele sunt din acril îmbrăcat în titaniu, absolut adecvat adâncimilor. Te vei bucura de o privelişte panoramică senzaţională, ceea ce în cazul nostru înseamnă că poţi să dispari sau să deschizi focul la timp, în funcţie de împrejurări. Roscovitz arătă spre partea de jos. Am prevăzut aparatele Deepflight cu patru torpile. Două din chestiile astea au o putere limitată. Pot să rănească urât o balenă sau chiar să o omoare. Celelalte două fac găuri mai mari. Aruncă în aer oţel şi piatră, şi se pot pune cu un grup întreg de balene. Activarea torpilelor vă rog să o lăsaţi în seama pilotului, dacă nu cumva este mort sau inconştient, şi nu aveţi de ales.

Roscovitz bătu din palme.

– În regulă. Acum vă puteţi lua la harţă cine se urcă primul să facă o probă. A da, asta ar putea să vă mai intereseze: combustibilul ajunge pentru opt ore de zbor. Dacă rămâneţi blocaţi undeva, alimentaţi cu oxigen sistemele necesare supravieţuirii timp de 96 de ore. Dar să nu vă fie teamă, până atunci vă va fi salvat de mult armata personală a lui Dumnezeu, Marina militară. Cine vrea să încerce?

– Fără apă? întrebă Shankar privind sceptic în jos.

Roscovitz rânji.

– V-ar ajunge 15 000 de tone?

– Eu... păi... cred că da.

– Bine. Băgăm puntea sub apă.

Combat Information Center

Doi radiotelegrafişti luaseră locul lui Crowe şi Shankar, cât timp cercetătorii erau plecaţi în imperiul lui Roscovitz. Îşi omorau timpul. La drept vorbind, ar fi trebuit să-şi ţină gura şi să caşte urechile, dar aveau computerul şi mai aveau echipa SOSUS a lui Shankar pe uscat. Orice ar fi pătruns din adâncurile oceanului era receptat acolo de diversele sisteme electonice şi de simţurile umane, era preselectat, evaluat şi trimis gata comentat pe *Independence* via satelit. Cu toate că mesajul lui Crowe fusese trimis de pe vapor, iar vaporul era pregătit să recepteze răspunsul, acesta era doar unul din numeroasele posturi de ascultare. Un eventual răspuns de la Yrr ar fi ajuns la toate hidrofoanele din Altantic. Din distribuţia spaţială şi decalajul intervalelor de timp la receptare, computerul urma să calculeze punctul din care provenea semnalul, apoi să îl trimită la CIC.

Având încredere totală în tehnică, oamenii începuseră să discute despre muzică. Curând, discuţia căpătă un ton aprins. După ce temperamentele se aprinseră în privinţa credibilităţii artiştilor albi de hip-hop, nimeni nu mai aruncă vreo privire spre monitoare, până când

unul dintre ei se întinse după cafea, întorcând totodată capul. Privirea îi rămase agățată de monitor.

– Hei! Ce e asta?

Pe două monitoare zvâcneau colorate niște linii de frecvență.

Celălalt căscă ochii.

– De când sunt astea aici?

– Nu știu.

Telegrafistul se holba în continuare la linii.

– Ar fi trebuit să primim vreun semnal de pe uscat. De ce nu ne-au dat de știre? Trebuie să fi receptat și ei același lucru.

– Asta e frecvența pe care a emis doctor Crowe?

– Habar n-am ce a emis tipa. Nu se aude nimic. Trebuie să fie ceva în ultra- sau infrasunete.

Celălalt se gândi.

– OK. Următorul hidrofon se află în Terra Nova. Sunetul are nevoie de timp să se propage. Ceilalți nu au receptat încă nimic, deci suntem primii la care a ajuns. Asta poate să însemne doar că...

Partenerul îi aruncă o privire.

– Provine de aici.

Deepflight

Sistemul hidraulic lucra zgomotos, umplând rezervoarele de balast dinspre pupă. Pupa lui *Independence* se scufunda încet, în timp ce apa mării pătrundea înăuntru.

– Putem lăsa apa să pătrundă prin ecluză, explică Roscovitz ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul. Dar pentru asta ar trebui să deschidem toate porțile în același timp, ceea ce evităm să facem din motive de securitate. Folosim, în schimb, un sistem special de pompare. Un circuit separat de țevi conduce apa în interiorul punții. Este filtrată de mai multe ori. La fel ca ecluza, și bazinul este prevăzut cu senzori ultrasensibili care ne spun dacă ne putem bălăci în vana cea mare fără probleme.

– Testăm navele pe punte? strigă Johanson.

– Nu. Mergem afară.

După ce delfinii anunțaseră retragerea orcilor, Roscovitz ajunsese la convingerea că puteau risca o serie de scufundări adevărate.

– Dumnezeule mare!

Rubin se holba ca paralizat la bazinul care se umplea spumegând. Parcă ne-am scufunda.

Roscovitz îl privi rânjind.

– Vă înșelați. Eu m-am scufundat o dată cu o navă de război. Credeți-mă, este altfel!

– Și cum anume?

Roscovitz râse.

– Nu vreți să știți. Nu vreți cu adevărat.

Pupa uriaşului vapor se scufunda metru cu metru. *Independence* era prea mare pentru a simţi ceva din poziţia înclinată. Privită în ansamblu, era minimală, un caz pentru nivela cu bulă de aer, efectul fiind însă cu atât mai uimitor. Nivelul apei crescu tot mai mult, până ajunse la marginile debarcaderului. În decursul câtorva minute, puntea se transformase într-un bazin cu adâncimea de patru metri. Şi delfinariul se afla sub apă, astfel încât animalele aveau acum la dispoziţie întregul bazin. Pe deasupra malului artificial pluteau zodiacele bine ancorate. Deepflight 1 se legăna lin pe valuri.

Browning coborî a doua navă de pe tavan. Stătea la consolă mişcând dintr-un joystick. Manevră navele una după alta pe sistemul de şine până la marginea debarcaderului şi deschise capacele sub care se aflau tuburile în care intra pilotul. Se deschiseră în sus ca nişte cupole de jet cu duze.

– Fiecare tub poate fi deschis şi închis separat, explică ea. E simplu de urcat. Cine nu este obişnuit, se poate trezi totuşi cu picioarele ude. Apa din bazin a fost încălzită în timpul activităţii de pompare şi are acum o temperatură suportabilă de 15 grade Celsius, ceea ce nu trebuie să vă dea ideea să renunţaţi la costumele de protecţie. Dacă dintr-un motiv oarecare ajungeţi în largul mării fără neopren sau navă în jurul dumneavoastră, veţi muri destul de repede. Apa are acolo, maximum, două grade.

– Mai aveţi întrebări?

Roscovitz organiză grupurile, câte un pilot şi un om de ştiinţă.

– Atunci, să-i dăm drumul. Rămânem în apropierea vaporului. Prietenii noştri umezi şi veseli din echipa delfinilor spun că nu trebuie să ne facem griji, dar situaţia se poate schimba. Leon, vii cu mine. Luăm Deepflight 1.

Roscovitz sări pe ambarcaţiune. Se legăna puternic. Anawak îl imită, îşi pierdu echilibrul şi ateriză în apă cu capul în jos. O răceală de gheaţă îl lovi în faţă, lăsându-l fără aer. Ieşi pufnind la suprafaţă şi fu întâmpinat de un hohot de râs colectiv.

– Exact la asta mă refeream, observă Browning sec.

Anawak se ridică pe fuzelaj şi se târî pe burtă în interiorul ţevii. Spre surprinderea sa, nava se dovedi a fi comodă şi spaţioasă. Nu stăteai complet pe orizontală, ci uşor înclinat, astfel încât poziţia trupului semăna mai mult cu cea a unui săritor cu schiurile când îşi ia avânt. În faţa lui se afla un pupitru cu instrumentele frumos aliniate. Roscovitz porni sistemele şi capacele se închiseră fără zgomot.

– Nu e tocmai un apartament la Ritz, Leon.

Vocea colonelului ajunse la urechea lui Anawak prin difuzor. Întoarse capul. Un metru mai încolo, Roscovitz îl privea râzând din cupola lui.

– Vezi joystickul din faţă? Ţi-am spus doar că e avion şi aşa se şi comportă. Trebuie să înveţi să ridici şi să cobori avionul şi să iei curbele, deci să faci mişcări de rotaţie în toate patru direcţiile. În afară de asta, pe partea inferioară mai există patru elemente radiante care produc

destulă reacţie pentru ca aparatul să poată pluti o vreme. Primul tur pilotez eu, apoi preiei tu, iar eu îţi spun unde ai greşit.

Se repeziră brusc înainte. Apa trecu peste cupola de acril, în timp ce ei coborau într-un unghi lin. La prora şi pe suprafeţele portante se aprinseră lumini. Anawak văzu podeaua de scândură a punţii dispărând de sub ei şi ajunseră deasupra ecluzei. Porţile de sticlă se dădură în lături. Privi într-un tunel luminat, lung de câţiva metri, pe fundul căruia se întindea podeaua întunecată din oţel. Deepflight 1 coborî încet în ecluză şi porţile de sticlă se închiseră deasupra lor.

Îl cuprinse teama.

– Nici o frică, spuse Roscovitz. Se iese mai repede decât se intră.

Porţile de oţel se puseră în mişcare uruind. Plăcile uriaşe se deschiseră oferind imaginea oceanului întunecat şi lipsit de contur. Deepflight 1 căzu din carena lui *Independence* în necunoscut.

Roscovitz acceleră şi luă o curbă. Nava se lăsă într-o parte. Anawak era fascinat. Pilotase nave subacvatice convenţionale, concepute toate pentru intervenţia în straturile superioare ale apei. Dar asta era cu totul altceva. Deepflight 1 se comporta într-adevăr ca un avion sportiv. Şi ce viteză! Într-o maşină, ar fi părut puţini cei douăzeci de kilometri pe oră corespunzători vitezei de douăsprezece noduri, dar pentru un vehicul subacvatic, Deepflight 1 dovedea o viteză de-a dreptul spectaculoasă. Observă fascinat cum ieşeau de sub carena lui *Independence* şi cum le răsărea înaintea ochilor suprafaţa mişcătoare a apei. Roscovitz poziţionă botul navei într-un unghi mai abrupt. Descrise o curbă largă, se îndreptă spre pupa portavionului şi se scufundă sub el. Elicea imensă trecu peste capetele lor.

– Impresionat? întrebă Roscovitz.

– Destul de, răspunse Anawak cu voce nesigură.

– Ştiu la ce te gândeşti. Îţi e frică. Tuturor ne e frică. Însă pe punte locul este prea strâmt pentru a exersa. Adâncime prea mică. Nu vrem să stricăm jucăriile astea de pe-acum.

Următoarea curbă o luă mai strâns. Anawak se aştepta în orice moment să vadă apărând înaintea sa faţa rotundă, în alb şi negru a unei orci, în schimb veniră doi delfini care se hliziră la ei prin cupole. Pe cap purtau camere de luat vederi şi se zbenguiau veseli în jurul navei.

– Zâmbiţi vă rog! râse Roscovitz. Suntem filmaţi.

Se aprinse o lumină, indicându-i lui Anawak că acum el controla aparatul.

– Preiei comanda, spuse Roscovitz. Dacă vine ceva şi vrea să ne mănânce, îi servim torpile la micul dejun. Asta însă o fac eu, ai înţeles? Tu pilotezi.

Anawak rămase dezorientat o clipă. Involuntar, îşi încleştă degetele pe joystick. Roscovitz nu-i spusese ce are de făcut, aşa că se mulţumi să meargă drept înainte.

– Hei, Leon! Nu dormi. Şi plimbarea cu autobuzul e mai palpitantă decât chestia asta.

– Ce trebuie să fac?

– Nu contează. Fă ceva. Zboară pe lună!

Și în cazul nostru luna e jos, își spuse Anawak. Foarte bine.
Împinse joystickul înainte.

Botul lui Deepflight 1 coborî subit și se îndreptară spre abis. Anawak privea țintă în beznă. Trase joystickul înapoi, de data aceasta mai prudent. Nava se ridică. Încercă o curbă, o luă prea strâns, apoi mai făcu una. Știa că pilotează mult prea brusc, însă de fapt era ușor. Era doar o chestie de exercițiu.

Puțin mai încolo văzu cel de-al doilea Deepflight. Dintr-odată, prinse gust de pilotat. Ar mai fi putut zbura câteva ore.

– Frumușel, Leon. Ni se face rău de la stilul tău de condus, dar asta se învață. Acum mergi pe orizontală. Lasă nava să plutească încet. Îți arăt cum se folosesc brațele. E și mai simplu decât asta.

Cinci minute mai târziu prelua din nou Roscovitz și dirijă nava încet înapoi în ecluză. Minutul petrecut între porțile închise trecu chinuitor de încet, după care erau liberi și ieșiră la suprafață. Anawak se simțea cumva ușurat. În ciuda entuziasmului său, îl indispuse gândul la orcile care înotaseră de dimineață în jurul vaporului, fără a pune la socoteală surprizele pe care marea le-ar mai putea pregăti pentru piloții neatenți ai navelor subacvatice.

Roscovitz deschise cupolele. Ieșiră din interiorul țevilor și săriră pe mal.

În fața lui stătea Floyd Anderson.

– Ei, cum a fost? îl întrebă fără vreun interes deosebit.

– E distractiv.

– Din păcate, trebuie să vă întrerup distracția. Primul ofițer privi cum ieșea la suprafață a doua ambarcațiune. Abia vă băgați capul sub apă că se și întâmplă ceva. Am receptat un semnal.

– Ce? Crowe veni lângă ei. Un semnal? Ce fel de semnal?

– Cred că asta va trebui să ne spuneți dumneavoastră. Privirea lui Anderson trecu indiferentă pe lângă ea. Însă este foarte puternic. Și destul de aproape.

Combat Information Center

– Este un semnal de joasă frecvență, spuse Shankar. Un tipar *Scratch*.

Se repezise imediat în CIC, împreună cu Crowe. Între timp obținuseră și confirmarea de la stația de pe uscat. Conform calculelor, sursa se afla într-adevăr în imediata apropiere a lui *Independence*.

Li intră.

– Înțelegi ceva?

– Deocamdată nu. Crowe scutură din cap. Trebuie să întrebăm computerul. Îl va descompune și va căuta eventualele tipare.

– Rămâne deci pe anul viitor.

– Aud cumva vreo critică? mârâi Shankar enervat.

– Nu, dar mă întreb cum vreți să descifrați în câteva zile un semnal în care oamenii dumneavoastră își rup dinții de la începutul anilor 1990.

– *Acum* vă puneți întrebarea asta?

– Nu vă certați, copii. Crowe scoase la iveală țigările și își aprinse una cu un calm desăvârșit. V-am spus doar că este altceva atunci când cineva încearcă să se facă înțeles de un extraterestru. Probabil că ieri am trimis spre Yrr primul mesaj pe care l-au putut descifra. Vor răspunde în aceeași manieră.

– Chiar credeți că vor răspunde folosind același cod?

– *Dacă* sunt Yrr, *dacă* acesta este un răspuns, *dacă* au înțeles codul, *dacă* sunt interesați de dialog, atunci da.

– De ce ne răspund în infrasunete, și nu direct pe frecvența noastră?

– De ce ar face-o? întrebă Crowe surprinsă.

– Diplomație.

– De ce unui rus, care vi se adresează într-o engleză acceptabilă, nu îi răspundeți în rusă?

Li ridică din umeri.

– Bine. Și ce urmează?

– Deocamdată vom întrerupe emiterea mesajului nostru, pentru a le da de știre că am primit răspunsul lor. Vom afla destul de curând dacă folosesc codul nostru. Se vor strădui să ne simplifice pe cât posibil descifrarea. Rămâne de văzut dacă intelectul nostru este suficient de dezvoltat pentru a înțelege răspunsul.

Joint Intelligence Center

Weaver își propusese imposibilul. Încerca să ignore și în același timp să confirme cunoștințele despre formarea vieții inteligente.

Crowe îi explicase că toate ipotezele despre civilizațiile extraterestre culminau mereu în aceleași întrebări. Una dintre ele suna astfel: cât de mare și cât de mică putea deveni o ființă inteligentă? În cercurile SETI, unde se lua în considerație posibilitatea comunicării interstelare, se filozofa în special despre ființe care și-au îndreptat privirea spre cer, au devenit conștiente de existența altor lumi și într-un anumit moment au decis să stabilească contactul. Asemenea ființe trăiau aproape sigur pe suprafață solidă, ceea ce în mod clar le limita creșterea în înălțime.

La ora actuală, astronomii și exobiologii au ajuns la concluzia că o planetă nu poate avea mai puțin de 85 la sută și mai mult de 133 la sută din masa Pământului pentru a putea dezvolta temperaturi de suprafață în cadrul cărora să se poată dezvolta viață inteligentă în decursul a 1–2 miliarde de ani. Din dimensiunile acestor planete fictive au rezultat diferite scenarii în ceea ce privește forța gravitațională, care la rândul ei permitea concluzii despre alcătuirea corporală a speciei care trăia acolo. Teoretic, pe o planetă asemănătoare cu Pământul, o specie putea crește la nesfârșit. Practic, creșterea ei se sfârșea acolo unde ea devenea prea grea pentru a-și suporta propria greutate. Bineînțeles că dinozaurii avuseseră oase disproporționat de mari, însă creierul rămăsese cumva prea mic, întregul organism părea croit doar pentru a se târî de colo-colo și a se hrăni. Pentru ființele

agile, inteligente, era valabilă regula că nu puteau ajunge mai înalte de zece metri.

Mai palpitantă se dovedea întrebarea privind limita inferioară a creşterii. Furnicile puteau dezvolta oare inteligenţă? Bacteriile? Virusurile?

Oamenii de la SETI şi exobiologii aveau o grămadă de motive să se ocupe de această problemă. Era aproape sigur că în sectorul nostru galactic nu existau civilizaţii asemănătoare celei omeneşti, cel puţin nu în propriul sistem solar. De aceea sperau să descopere pe Marte sau pe unul din sateliţii lui Jupiter măcar câţiva spori sau poate chiar fiinţe unicelulare. Aşa că au pornit în căutarea celei mai mici unităţi apte de funcţionare care putea fi numită viaţă, ajungând în mod necesar la o moleculă organică complexă, cea mai mică unitate imaginabilă care putea stoca informaţii, cu infrastructură proprie, şi la întrebarea dacă o moleculă poate dezvolta inteligenţă.

În mod evident, molecula nu putea face aşa ceva.

Dar nici o celulă nervoasă din creierul omenesc nu era inteligentă. Pentru ca un om să ajungă inteligent în relaţie cu mărimea corpului său, trebuia să fie construit din aproximativ 100 de miliarde de celule. O fiinţă inteligentă mai mică decât omul avea probabil nevoie de mai puţine celule, însă mărimea moleculelor din care erau formate celulele rămânea aceeaşi, şi sub un anumit număr de celule scânteia inteligentă nu mai apărea. Asta era problema cu furnicile, cărora li se recunoştea o inteligenţă inconştientă, însă ale căror creiere dispuneau pur şi simplu de un număr prea mic de celule pentru a produce o inteligenţă superioară. Pentru că, în plus, furnicile nu respirau prin plămâni, ci îşi trăgeau oxigenul direct prin suprafaţa lor în celule, ele nu puteau creşte, de la o anumită mărime încolo tipul lor de respiraţie nu mai funcţiona, şi nu puteau dezvolta un creier mai mare. Aşa nimereau laolaltă cu toate celelalte insecte în fundătura evoluţiei. De aici, oamenii de ştiinţă au dedus că limita corporală inferioară pentru o fiinţă inteligentă se află la zece centimetri, astfel încât şansa de a întâlni un Aristotel târâtor se apropia de zero, cu atât mai puţin unul unicelular.

Weaver ştia toate acestea atunci când programă calculatorul să studieze legătura dintre fiinţele unicelulare şi inteligenţă.

La doar câteva ore după descoperirea din laborator, cei de pe *Independence* erau sceptici cu privire la inteligenţa masei gelatinoase. Fiinţele unicelulare nu erau creative şi nu dezvoltau o conştiinţă de sine. O masă mai mare de fiinţe unicelulare corespundea teoretic unui creier sau unui trup cu celule somatice. Chestia de lângă Vancouver Island spre care înotaseră balenele fusese compusă în mod sigur din miliarde de celule. Dar putea oare să şi gândească? Şi chiar dacă putea! Cum învăţa? Cum comunicau celulele? Ce ducea la transformarea unui conglomerat de celule într-un întreg superior?

Cum se întâmplase asta în cazul omului?

Gelatina asta fie nu era decât o masă amorfă, fie cunoştea vreun truc.

Reuşise să dirijeze balene şi raci.

Trebuia să fie un truc!

Kurzweil Technologies dezvoltase programe de calculator pentru construirea inteligenţei artficiale din miliarde de unităţi electronice de memorie, care simulau neuronii şi, astfel, un creier. Se lucrase deja pe întregul glob în cele mai diferite stadii cu inteligenţa artificială. Era capabilă să înveţe şi într-o oarecare măsură era capabilă să se dezvolte singură mai departe, în mod creativ. Până în ziua de azi, nici un cercetător nu-şi asuma meritul de a fi creat ceva asemănător conştiinţei, însă în aer plutea întrebarea când începea un conglomerat din cele mai mici unităţi identice să se transforme în viaţă. Şi dacă era posibil să se creeze viaţă în acest mod.

Weaver luase legătura cu Ray Kurzweil, astfel încât acum dispunea de un creier artificial de ultimă generaţie. Îşi ţinu o copie de siguranţă, descompuse originalul în componentele sale electronice, tăie punţile de informaţie şi îl transformă într-un banc lipsit de structură format din cele mai mici unităţi. Îşi imagină cum ar fi dacă ai descompune în acest fel şi un creier omenesc şi ce ar trebui să se întâmple pentru ca toate celulele să se reîntregească într-un tot gânditor. După o vreme, miliarde de neuroni electronici îi populau calculatorul, unităţi minuscule de memorie care nu erau în legătură unele cu altele.

Apoi îşi imagină că nu ar fi unităţi de memorie, ci fiinţe unicelulare.

Miliarde de unicelulare.

Gândi următorii paşi. Cu cât rămâne mai aproape de realitate, cu atât mai bine. După ce se gândi, programă un spaţiu tridimensional şi îl prevăzu cu proprietăţile fizice ale apei. Cum arătau unicelularele? Aveau toate formele posibile – bastonaşe, triunghiuri, colţuroase ca nişte stele, cu sau fără picioruşe – însă probabil că, pentru început, era mai bine să aleagă forma cea mai simplă. Rotunde era bine. Deci rotunde. Acum avea o formă. Câtă vreme cei de la laborator nu ajungeau la altă concluzie, rămâneau rotunde.

Încetul cu încetul, computerul se transformă într-un ocean. Unicelularele lui Weaver populau o lume prin care se puteau învârti. Poate trebuia să se apuce să programeze nişte curenţi, până când spaţiul virtual ar fi corespuns oceanului în cele mai mici amănunte. Dar asta putea să aştepte. În primul rând, trebuia să răspundă la întrebările centrale.

Weaver rămase cu privirea aţintită pe monitor.

Atâtea amănunte! Cum se putea naşte din ele o fiinţă gânditoare? Mărimea nu juca nici un rol. Pentru fiinţele care trăiau în apă, regula mărimii corporale maxime nu era valabilă, pentru că acolo guvernau alte legi ale greutăţii. O fiinţă acvatică inteligentă putea deveni mult mai mare decât orice organism care trăia pe uscat. În scenariile SETI, abia dacă apăreau civilizaţii de apă pentru că nu puteau fi contactate prin unde radio şi probabil că nici nu nutreau vreun interes pentru spaţiul cosmic şi pentru alte planete, sau ar trebui să traverseze spaţiul cosmic în acvarii zburătoare? Însă acum tocmai acesta era scenariul de care aveau nevoie.

Când Anawak păşi în JIC o jumătate de oră mai târziu, o găsi tot în faţa calculatorului, cu fruntea încruntată. Se bucură să-l vadă. După întoarcerea lui din Nunavut stătuseră mult de vorbă, despre trecutul lui şi al ei. Anawak părea sigur pe sine şi încrezător. Indianul cel trist din barul de la hotelul Chateau rămăsese undeva prin Arctica.

– Cât de departe ai ajuns? o întrebă.

– Mă doare mintea. Weaver scutură din cap. Nu ştiu de unde să încep.

– Care este problema?

Îi povesti ce făcuse. Anawak o ascultă fără să o întrerupă. Apoi spuse:

– Bineînţeles că nu progresezi. Eşti excepţională la simulările pe computer, dar îţi lipsesc câteva cunoştinţe de bază despre biologie. Ceea ce face dintr-un creier o unitate gânditoare este modul cum este construit. Neuronii creierului nostru sunt în mare măsură la fel, dar modul şi felul în care sunt îmbinaţi îi face să gândească. Cum ar fi... hm... Fii atentă! Imaginează-ţi harta unui oraş.

– Bine. Londra.

– Şi acum gândeşte-te că toate casele şi străzile îşi pierd deodată locul, umblând ca apucatele. Un talmeş-balmeş. Apoi le recombini. Pentru asta există infinit de multe variante, însă doar una este Londra.

– Frumos. Dar de unde ştie fiecare casă unde îi e locul? Weaver oftă. Nu, hai să începem altfel. Indiferent cum sunt combinate celulele în creier, de ce formează toate împreună ceva care poate mai multe decât suma părţilor lui?

Anawak îşi frecă bărbia.

– Cum să-ţi explic? Bine, du-te înapoi la oraşul de la care am pornit. Să zicem că o mie de muncitori construiesc un bloc. Cei din partea mea sunt toţi clonaţi, sunt la fel.

– Dumnezeule mare! Asta nu e Londra.

– Fiecare dintre ei are în sarcina lui specială anumite operaţiuni pe care le face. Dar planul, în întregul lui, nu-l cunoaşte nici unul. Şi totuşi, ei împreună construiesc blocul. Dacă, din întâmplare, ai schimba câţiva între ei, s-ar produce încurcături. Zece muncitori care formează un şir pentru a-şi arunca unul altuia cărămizi se încurcă dacă unul dintre ei este înlocuit cu un muncitor care strânge şuruburi.

– Înţeleg. Treaba merge atâta vreme cât fiecare este la locul lui.

– Şi acţionează împreună!

– Totuşi, seara ei se duc acasă.

– Se despart. Fiecare o ia în direcţia lui. A doua zi dimineaţa, apar iar toţi pe şantier şi treaba merge mai departe. Funcţionează pentru că este cineva care împarte sarcinile, dar fără muncitori nu ar putea construi casa. Un lucru îl presupune pe celălalt. Din plan se naşte colaborarea, şi din aceasta din nou planul.

– Deci există un planificator.

– Sau muncitorii sunt *chiar ei* planul.

– Atunci fiecare muncitor ar trebui să fie codat puţin diferit decât colegul lui. Ceea ce şi este.

– Corect. Muncitorii sunt doar aparent la fel. Deci s-o luăm de la început. Există un plan. Constructorii sunt codați. Dar ce îți mai trebuie ca să faci din ei o rețea?

Weaver cugetă.

– Voința de a participa?

– Mai simplu.

– Hm. Dintr-odată pricepu la ce se referea Anawak. Comunicarea. Într-o limbă pe care o înțeleg toți. Un mesaj.

– Și care e mesajul, dimineața când se dau toți jos din pat?

– Mă duc să muncesc pe șantier.

– Și?

– Știu unde mi-e locul.

– Corect. Bine, sunt muncitori, nepricepuți la conversații complexe. Inși care trag din greu. Transpiră mereu, și noaptea în pat transpiră și dimineața când se trezesc, întreaga zi. Cum se recunosc unul pe altul?

– După mirosul de transpirație.

– Bingo!

– Dar știu că ai fantezii!

Anawak râse.

– E vina lui Oliviera. Povestea mai înainte despre bacteria aia care formează colonii... *Myxococcus xanthus.* Mai știi, alea care emit un miros și toate se adună la un loc.

Weaver încuviință. Avea sens. Mirosul era una din posibilități.

– Mă voi gândi la asta în bazinul de înot, spuse. Vii și tu?

– La înot? Acum?

– La înot? Acum? îl maimuțări. Ascultă, eu în mod normal nu sunt închisă în cameră și nu pot să stau nemișcată.

– Credeam că asta e ceva normal pentru un computerfreak.

– Arăt eu a computerfreak? Palidă și leșinată?

– O, cu siguranță ești cea mai palidă și mai leșinată apariție pe care am văzut-o vreodată, zâmbi Anawak.

Weaver văzu strălucirea din ochii lui. Omul era mic și îndesat, și Dumnezeu îi era martor că nu era vreun George Clooney, însă lui Weaver i se părea acum înalt, sigur pe sine și arătos.

– Idiotule, îi răspunse zâmbind.

– Mulțumesc.

– Doar pentru că tu îți petreci jumătate de viață în apă nu înseamnă că unul care lucrează pe computer e lipit de scaun. Cel mai mult lucrez afară în mijlocul naturii. Cu capul meu, Leon! Laptopul în geantă, și o pornesc! Poți scrie și pe un perete de stâncă. Aici mă anchilozez, parcă am umeri de plumb.

Anawak se ridică și trecu în spatele ei. Timp de o secundă, Weaver crezu că vrea să plece. Apoi îi simți mâinile pe umeri. Degetele lui îi mângâiau mușchii gâtului, degetele mari îi masau zona din jurul omoplaților.

Îi făcea masaj.

Weaver simți cum se încordează. Nu era sigură că îi plăcea.

Ba da, îi plăcea. Dar nu știa dacă și vrea.
– Nu ești încordată, spuse Anawak.
Avea dreptate. Atunci de ce îi spusese că e?
În momentul în care se ridică puțin cam brusc de pe fotoliu, iar degetele lui alunecară de pe ea, știu că făcuse o greșeală. Că îi plăcuse mai mult să stea jos și să îl lase să continue. Dar acum pusese capăt cam prea brutal.
– Mă duc atunci, spuse încurcată. Să înot.

Anawak

Se întrebă nesigur ce mersese prost. I-ar fi plăcut să meargă cu ea la bazin, dar atmosfera se stricase brusc. Poate, înainte să-i maseze umerii, ar fi trebuit să o întrebe. Sau poate că de la început evaluase greșit situația.

Nu te pricepi la așa ceva, își spuse. Rămâi mai bine la balenele tale. Eschimos tâmpit.

O lăsă să plece și se gândi să-l caute pe Johanson, să continue cu el studierea inteligenței unicelulare. Dar parcă nu mai avea nici un chef. Așa că hotărî să treacă pe la CIC, alături. Greywolf și Delaware. Își petreceau mult timp acolo, observând și evaluând sunetele emise de echipa de delfini. Dar în CIC nu era nimic de văzut în afară de înregistrările făcute cu camerele de pe carenă. Pe monitoare se vedea doar apa întunecată. Se întâmplaseră puține lucruri de dimineață, de când orcile înotaseră în jurul vaporului, dar se părea că ele plecaseră. Shankar stătea de unul singur în fața monitorului, cu o pereche de căști supradimensionate pe urechi, privind seriile de numere care curgeau pe ecran și trăgând cu urechea la ocean. Unul din oamenii de la monitoare îi spuse că Delaware și Greywolf plecaseră pe punte, să schimbe echipa MK6 cu MK7.

Mărșălui deci în jos prin tunelul în rampă și ajunse pe puntea goală a hangarului. Era frig și curent. Vru să meargă mai departe, dar ceva îi atrase atenția. Cu toate că prin deschizăturile mari cât niște porți ale lifturilor exterioare pătrundea lumina zilei, atmosfera era dominată totuși de lumina crepusculară, palidă și gălbuie, a lămpilor cu aburi de sodiu. Încercă să-și imagineze hala imensă plină până la refuz de elicopere și jeturi Harrier, vehicule, încărcături și echipamente, parcate la distanță de câțiva centimetri unele de altele, lăsând doar atâta loc cât să poți pătrunde în ele pe ușă, pe geam sau prin vreun chepeng. Își imagină jeepurile și stivuitoarele urcând și coborând rampele duduind puternic. De îndată ce aparatul de zbor se afla pe acoperiș, sute de soldați erau preocupați să verifice armele și echipamentul, rapizi și concentrați, în armonie cu întreaga mașinărie gigantică de pe *Independence.*

Spațiul acesta uriaș, așa gol, era absurd. Inutil. Birourile dintre panouri erau neocupate. Lămpile galbene cu model de grindă metalică de pe tavanul înalt și sumbru se luminau cu precădere pe ele

însele. Conductele de țevi ce se întindeau de-a lungul pereților duceau în neant. Și pretutindeni se aflau plăcuțe de atenționare, pentru cine?

– Câteodată, când e prea mare înghesuiala în sala de fitness, mai punem aici câteva benzi de alergare, spusese Peak atunci când se plimbaseră împreună pe vapor, în Norfolk. Abia atunci e plăcut aici. Se oprise încruntând din sprâncene, de parcă ar fi căutat ceva. Apoi adăugase: urăsc să văd hangarul atât de gol. Urăsc să fie părăsite niște locuri care nu ar avea voie să fie pustii. Într-un fel urăsc toată misiunea asta.

Fusese singura dată când îl văzuse pe Peak așa.

Cel mai pustiu loc, se gândise Anawak, e întotdeauna cel dinlăuntrul tău.

Traversă sala fără grabă și ieși pe platforma liftului de la babord. Liftul se înălța deasupra valurilor ca o terasă de dimensiuni generoase. Se odihnea pe niște șine lungi de ambele părți ale deschizăturii ușii. Două elicoptere mari cu elicele rotoare adunate își găseau locul pe suprafața de peste 140 de metri pătrați, pentru a fi ridicate de pe puntea hangarului pe acoperiș. Anawak strânse din ochi. Vântul bătea serios. O rafală puternică putea oricând să ridice pe cineva pe sus și să-l arunce peste margine, și niciunde nu erau gratii. În schimb, în jurul liftului erau puse plase de siguranță. Întregul vapor era înconjurat de astfel de plase, pentru ca furtuna sau emisiile de gaze ale avioanelor să nu te arunce în mare.

Cu toate astea, era riscant.

Marea vuia la zece metri sub el.

Și acum era vizibilitate proastă, însă ploaia cu particule de gheață se oprise. Cât vedeai cu ochii, apa era marmorată de dungile de spumă. Marea, de culoarea ardeziei, vârstată cu dungi albe, era în continuă mișcare. Un deșert.

Ce ciudat! Mai mult de jumătate din viață se cuibărise în clima temperată a coastei canadiene de vest. Acum soarta îl adusese pe gheață de două ori consecutiv.

Vântul îi răvășea părul. Simți cum începe să nu-și mai simtă pielea de la ger. Își făcu mâinile căuș în fața gurii și suflă în ele.

Apoi se întoarse înăuntru.

Laboratorul

Johanson îi promisese lui Oliviera că o va invita la o masă *adevărată* cu homari, când toate astea se vor sfârși. Apoi pescui un rac din simulator, folosindu-se de Spherobot. Ținând între clești animalul aproape imobil, robotul sferic pluti înapoi în garaj, unde așteptau pregătite boxele cu închidere ermetică lăcuite cu PVC. Arăta ciudat, automatul părea că ține racul la depărtare, plin de scârbă, că îl lasă să cadă în interiorul unei boxe și o încuie.

Un mic robot, scârbit de situație.

Boxa era trimisă apoi printr-o ecluză într-un spaţiu uscat, unde era pulverizată cu acid peracetic, spălată cu apă, supusă unui val de soluţie de sodă caustică şi scoasă din simulator printr-o altă ecluză. Oricât de otrăvită ar fi fost apa din tanc, boxa era acum curată.

– Sunteţi sigură că vă puteţi descurca singură? întrebă Johanson. Îşi anunţase participarea la conferinţa telefonică cu Bohrmann, care era în La Palma, şi pregătea intervenţia trompei de absorbţie.

– Nici o problemă. Oliviera luă recipientul în care se afla racul. Dacă nu, atunci strig. În speranţa că veţi veni să mă salvaţi înaintea dobitocului ăluia de Rubin.

Johanson zâmbi.

– E oare posibil să împărtăşim aceeaşi aversiune?

– De fapt, nu am nimic cu Mick, spuse Oliviera. Doar că se străduieşte atât de tare să primească Premiul Nobel!

– Şi eu am aceeaşi impresie. Şi dumneavoastră?

– Şi eu ce?

– Nu aveţi chef de lauri? Ceva celebritate ne aşteaptă pe toţi, dacă supravieţuim încercării.

– Nu aş avea nimic împotriva câtorva groupies. Ştiinţa e şi aşa destul de seacă. Oliviera se opri. Şi chiar, unde e de fapt?

– Cine? Rubin?

– Da. Zicea că vrea să fie de faţă când fac analiza ADN în laboratorul de maximă siguranţă.

– Păi ar trebui să vă bucuraţi.

– Mă bucur. Mă întreb totuşi pe unde umblă.

– Face el ceva folositor pe undeva, spuse Johanson împăciuitor. Nu e om rău, de fapt. Nu miroase, nu a omorât pe nimeni şi are o grămadă de diplome pe perete. Nu trebuie să ne placă de el, câtă vreme ne ajută să mergem înainte.

– Ne ajută? Credeţi că până acum a făcut ceva util?

– Dar, scumpă doamnă. Johanson îşi depărtă braţele. Nu îi este unei idei bune al dracului de indiferent din capul cui provine?

Oliviera râse.

– Minciuna vieţii celor de mâna a doua. Ridică din umeri. Asta e! N-are decât să facă ce doreşte. Cine ştie la ce o fi bun!

Sedna

Anawak se apropie de marginea bazinului.

Puntea era tot sub apă. Îi văzu pe Delaware şi pe Greywolf în costume de neopren înotând în apă şi dând jos harnaşamentul de pe delfini. Sala se umplu de zgomot. Mai înspre pupa era coborâtă de pe tavan una din navele subacvatice Deepflight. Roscovitz şi Browning supravegheau manevra de la pupitrul de comandă. Fuzelajul aplatizat, asemănător unei nave spaţiale, coborî încet până când atinse suprafaţa apei şi începu să se legene uşor. În apa plină de încreţituri se vedea luminând ecluza de pe fund.

Roscovitz privi spre el.

– Ieşiţi cu nava? strigă Anawak.

– Nu. Comandantul staţiei de scufundare arătă spre ambarcaţiune. Jucăria asta are o problemă. Ceva legat de dirijarea verticală.

– E grav?

– Nu-i cine ştie ce, dar e mai bine să ne uităm.

– Cu asta am fost noi, nu-i aşa?

– Nu vă temeţi, n-aţi stricat nimic, râse Roscovitz. Probabil e un defect de software. În câteva ore e din nou pe picioare.

Un val de apă trecu peste picioarele lui Anawak.

– Hei, Leon! Delaware râdea la el din bazin. Ce stai acolo? Hai înăuntru!

– Bună idee, spuse Greywolf. Ai putea face ceva util.

– Facem o grămadă de lucruri utile acolo sus, răspunse Anawak.

– Fără îndoială. Greywolf mângâie delfinul care se lipi de el scoţând sunete slabe, ca un măcănit. Ia-ţi un costum.

– Voiam doar să văd ce faceţi.

– Drăguţ din partea ta. Greywolf lovi delfinul uşor cu palma şi privi cum se îndepărta. Acum ne-ai văzut.

– Ceva nou?

– Pregătim a doua echipă, spuse Delaware. MK-6 nu a înregistrat nimic de azi-dimineaţă, de când au anunţat prezenţa orcilor.

– Şi asta *înainte* să le vadă aparatele electronice, observă Greywolf nu fără mândrie.

– Da, sonarul lor este...

Anawak se trezi udat din nou, de data asta de un delfin care ţâşni din apă ca o torpilă, stropindu-l. Se părea că delfinului îi face mare plăcere. Fluiera şi măcănea, întinzându-şi botul afară.

– Nu te mai osteni, îi spuse Delaware animalului, de parcă acesta ar fi putut s-o înţeleagă. Leon nu intră. I-ar îngheţa curul pentru că nici nu este un Inuk adevărat, e doar un lăudăros. Nici nu are cum să fie Inuk. Altfel de mult ar fi...

– OK, OK! Anawak ridică mâinile sus. Unde e costumul ăla blestemat?

Cinci minute mai târziu, îi ajuta pe Delaware şi pe Greywolf să monteze camerele şi emiţătoarele pe animalele din echipa a doua. Îşi aminti deodată cum îl întrebase odată Delaware dacă e Makah.

– Cum de ţi-a venit ideea? o întrebă.

Delaware ridică din umeri.

– Nu voiai să vorbeşti despre tine. Trebuia să ai ceva sânge de indian. În orice caz, nu arătai a neamţ. Acum, când ştiu mai multe... Delaware îl privi încântată... am ceva pentru tine.

– Ai ceva pentru mine?

Ea fixă cureaua pe pieptul delfinului.

– Am dat peste chestia asta pe internet. M-am gândit că îţi fac o bucurie. Am învăţat-o pe de rost, vrei să ştii ce este?

– Dă-i drumul!

– Povestea lumii tale!

Cuvintele îi sunară ca însoţite de sunete de fanfară.

– Dumnezeule!

– Nu te interesează?

– Ba da, spuse Greywolf. Leon arde de interes pentru scumpa lui patrie, doar că nu ar recunoaşte nici împuşcat. Se apropia de ei înot, flancat de doi delfini. În costumul lui capitonat arăta ca un monstru marin de mărime medie. Preferă să treacă drept Makah.

– Tocmai tu vorbeşti, observă Anawak.

– Nu vă certaţi, copii! Delaware se lăsă să plutească pe spate. Ştiaţi de unde vin toate balenele şi delfinii, şi focile? Vreţi să auziţi explicaţia adevărată?

– Nu ne mai chinui.

– Deci, începe în cele mai vechi timpuri, când oamenii şi animalele erau încă o singură fiinţă. Pe atunci trăia o fată în apropiere de Arviat.

Anawak deveni atent. Deci asta găsise! Când era mic auzise povestea asta în toate variantele posibile, însă apoi o pierduse, cu tot cu copilăria lui.

– Unde e Arviat? se interesă Greywolf.

– Arviat este cea mai sudică aşezare din Nunavut, îi răspunse Anawak. Numele fetei era cumva Talilayuk?

– O da, o chema Talilayuk, aşa o chema, continuă Delaware cu patos. Avea păr frumos şi mulţi bărbaţi s-au arătat interesaţi de Talilayuk, însă doar un bărbat-câine i-a cucerit inima. Talilayuk rămase gravidă şi născu inuiţi şi neinuiţi, amestecaţi. Dar iată că într-o zi, pe când omul-câine era plecat după carne, apăru în tabăra lui Talilayuk un bărbat-pasăre de furtună incredibil de arătos. O invită să urce în barca lui şi, cum se întâmplă uneori, fugiră împreună.

– Chestia obişnuită. Greywolf inspectă obiectivul unei camere. Şi când intră balenele în joc?

– Ai răbdare. Într-un târziu vine în vizită la ei tatăl lui Talilayuk, dar fiica lui dispăruse, iar bărbatul-câine urla a pustiu. Bătrânul vâsleşte pe mare încoace şi încolo, până ajunge la tabăra păsării de furtună. De departe o vede pe fiică-sa stând în faţa cortului şi îi face mare tărăboi, ameninţând-o să facă bine şi să vină acasă. Talilayuk urcă ascultătoare în barca lui taică-său şi o pornesc vâslind spre casă. După o vreme observă că marea începe să se agite. Valurile cresc tot mai mari şi deodată izbucneşte o furtună îngrozitoare! Cât vedeai cu ochii nu era nici urmă de uscat. Barca e lovită şi bătrânul începe să se teamă că se vor scufunda. I-a ajuns blestemul păsării de furtună, iar tăticul se gândeşte că nu are chef să moară din cauza asta. Şi pentru că oricum are un cui împotriva fiică-sii, care e vinovată de toată povestea asta, o ia pe Talilayuk şi o azvârle peste bord. Fata se cramponează disperată de marginea bărcii. Bătrânul strigă să-i dea drumul, însă Talilayuk se încleştează şi mai disperată de margine. Atunci îl apucă nebunia, ia toporul şi îi retează primele falange ale degetelor! Dar abia ating apa, că ce să vezi? Se transformă în narvali,

și unghiile se transformă în dinți de narvali. Talilayuk nu dă drumul bărcii, așa că bătrânul îi taie și falangele mijlocii, care se transformă în balene albe, beluga. Dar fata tot mai stă agățată de marginea bărcii. Pierde și ultimele falange, și din ele se nasc focile. Dar Talilayuk nu renunță. Mai reușește cumva să se agațe și cu cioturile rămase, și barca începe să ia apă. Atunci pe bătrân îl cuprinde groaza! O lovește cu vâsla în față, îi scoate ochiul stâng și în sfârșit fata își dă drumul și se scufundă în valuri.

– Crude obiceiuri.

– Însă Talilayuk nu moare, nu moare cu adevărat, în orice caz. Se transformă în Sedna, zeița mării, și domnește de atunci peste animalele mării. Despică apele, cu un singur ochi și cu cioturile mâinilor întinse înaintea sa, având părul la fel de frumos ca înainte, pe care însă, din păcate, nu îl poate pieptăna. De aceea de multe ori i se încurcă, iar Sedna se înfurie. Cel care reușește să îi pieptene părul și să i-l împletească într-o coadă, acela o poate îmblânzi, iar Sedna îi dă voie aceluia să-i vâneze animalele mării.

– Când eram mic am auzit de multe ori povestea asta, în nopțile lungi de iarnă, și de fiecare dată era puțin altfel, zise Anawak încet.

– Ți-a plăcut?

– Mi-a plăcut că ai povestit-o tu.

Delaware zâmbi mulțumită. Anawak se întrebă ce o făcuse oare să dezgroape pentru el vechea legendă a Sednei. I se părea că în spatele poveștii e mai mult decât o descoperire întâmplătoare a poveștii pe internet. O căutase intenționat. Era într-adevăr un cadou pentru el. O dovadă a prieteniei ei.

Era impresionat cumva.

– Aiurea. Greywolf fluieră chemând ultimul delfin, care nu era echipat încă cu cameră și hidrofoane. Leon este omul științei. Nu poți să-i vii lui cu zeița mării.

– Disputa voastră prostească, spuse Delaware scuturând din cap.

– Și în plus, povestea nici nu e adevărată. Vreți să știți într-adevăr cum a apărut totul? Nu exista pământ. Era doar o căpetenie care locuia într-o colibă de sub apă. Era un puturos pentru că nu se scula niciodată, zăcea doar cu spinarea spre focul în care ardeau câteva cristale. Trăia singur acolo jos și numele lui era „Minunatul făuritor". Într-o zi, ajutorul lui năvăli înăuntru spunându-i că spiritele și ființele supranaturale nu găsesc pământ pe care să se așeze și că ar face bine să se poarte după cum îi e numele și să facă ceva. Drept răspuns, căpetenia ridică de jos două pietre și i le dădu ajutorului, cu indicația să le arunce în apă. Acesta făcu după cum i se spusese, iar pietrele crescură, formând Queen Charlotte Islands și tot uscatul.

– Mulțumesc, rânji Anawak. În sfârșit aud o explicație sută la sută științifică.

– Povestea provine dintr-un vechi ciclu Haida: *Hoyá Káganas,* călătoriile corbului, spuse Greywolf. La Nootka se întâlnesc povești asemănătoare. Multe sunt despre mare. Sau provii din ea, sau te distruge.

– Poate că ar trebui să le ascultăm cu mai multă atenție, spuse Delaware. În cazul în care nu facem progrese cu știința.

– De când te interesează miturile? se miră Anawak.

– Îmi plac.

– Că doar ești și mai empirică decât mine.

– Ei și? În orice caz, miturile spun destul de clar cum poți trăi în armonie cu natura. Pe cine interesează dacă e adevărat sau nu? Iei ceva și dai ceva în schimb. Ăsta este tot adevărul.

Greywolf rânji, în timp ce mângâia delfinul.

– Atunci am rezolva problema ușor, așa-i Licia? Trebuie doar să fii mai activă trupește.

– Cum adică?

– Întâmplător, cunosc câteva obiceiuri vechi din Marea Bering. Pe acolo se proceda așa: înainte ca vânătorii să iasă pe mare, aruncătorul harponului trebuia să se culce cu fata căpăteniei, pentru a-i prelua mirosul vaginal. Doar așa putea să atragă balena în apropierea bărcii și să o îmblânzească, să se lase ucisă.

– Idei din astea nu le pot veni decât bărbaților, spuse Delaware.

– Bărbați, femei, balene... râse Greywolf. *Hishuk ish ts'awalk* Toate sunt una.

– OK, strigă Delaware. Să ne scufundăm pe fundul mării și s-o pieptănăm pe Sedna.

Toate sunt una, se auzi ca un ecou în capul lui Anawak.

Akesuk spusese: *Problema asta n-o puteți rezolva pe calea științei. Un șaman ți-ar spune că aveți de-a face cu spiritele, spiritele lumii însuflețite care se plimbă prin ființe. Quallunaat au început să distrugă viața. Au ridicat spiritele împotriva lor, zeița mării Sedna. Oricare ar fi vietățile tale din adâncul mării, nu veți obține nimic dacă veți încerca să luptați împotriva lor. Dacă le distrugeți pe ele, vă distrugeți pe voi înșivă. Trebuie să le înțelegeți ca parte a voastră și veți împărți aceeași lume. Lupta pentru supremație e o luptă care nu poate fi câștigată.*

Înotau alături de delfini, iar ceva mai departe Roscovitz și Browning reparau Deepflightul și-și povesteau unul altuia legende despre spirite și zeițe ale mării. Se bălăceau râzând și încet, pe nesimțite, trupurile lor își pierdură căldura trupului în apa mării, în ciuda costumelor de protecție.

Cum ar fi putut pieptăna părul zeiței?

Până în ziua de azi, oamenii au aruncat în Sedna doar cu toxine și cu deșeuri atomice. Părul îi este încleiat de la atâtea deversări de petrol. Îi vânaseră animalele fără să o întrebe, și multe ajunseseră aproape la dispariție.

Anawak își simți inima bătând în apa înghețată. Îl luă cu frig. Ceva îi spunea că acest moment de fericire urma să fie scurt. Se împăcase cu atât de multe lucruri din viața lui, își făcuse prieteni, se simțea eliberat de balastul existenței prost înțelese.

Avu presimțirea tulbure că tocmai se termina o epocă. Niciodată nu se vor mai întâlni așa.

Greywolf verifică starea hamului de pe al șaselea și ultimul animal al echipei și încuviință mulțumit.

– În ordine, spuse. Să le dăm drumul afară.

Laboratorul de maximă securitate

– Vacă proastă ce sunt! Trebuie să fi fost oarbă!

Oliviera se holba la monitorul pe a cărui suprafață microscopul fluorescent transpunea imaginea mărită a probei. În Nanaimo examinaseră în mod repetat substanța gelatinoasă, respectiv ce mai rămăsese din ea după ce o scoseseră din creierele balenelor. Puseseră sub lupă și bucata care rămăsese agățată de cuțitul lui Anawak după incursiunea sub *Barrier Queen*. Însă nu s-ar fi gândit la un conglomerat de ființe unicelulare, plecând de la o substanță aflată în descompunere.

Era de-a dreptul penibil!

Și ar fi putut să-și dea seama de mult. Dar în isteria provocată de *Pfiesteria* nu mai avuseseră în fața ochilor decât alge ucigașe. Chiar și lui Roche îi scăpase faptul că substanța gelatinoasă scursă nu dispăruse, ci fusese tot timpul pe platanul microscopului sub forma unor organisme unicelulare muribunde sau moarte. În interiorul homarilor și racilor fuseseră deja toate, și toate se amestecaseră între ele, alge ucigașe, gelatină și apă de mare.

Apă de mare!

Poate că Roche s-ar fi lămurit cu privire la substanța misterioasă dacă nu ar fi fost atât de complexă, fiecare strop conținea universuri întregi de forme de viață. Din cauza atâtor pești, mamifere și crustacee, timp de secole, 99% din viața marină fusese trecută cu vederea. În realitate, nu rechinii, balenele și calmarii uriași stăpâneau oceanele, ci armatele de ființe microscopice. Într-un singur litru de apă de la suprafață viermuiau zeci de miliarde de virusuri, un miliard de bacterii, cinci milioane de ființe unicelulare și un milion de alge, toate amestecate. Chiar și probele de apă scoase de la adâncimi mai mari de 6 000 de metri, întunecate și nepotrivite vieții, mai aduceau la lumina zilei milioane de virusuri și de bacterii. Era aproape imposibil să ai o perspectivă de ansamblu asupra acelei aglomerări. Cu cât cercetările pătrundeau mai adânc în cosmosul microorganismelor, cu atât acesta părea a fi mai greu de înțeles. Apă de mare? Ce putea fi asta? O privire atentă printr-un microscop fluorescent îți arăta că avem de-a face mai degrabă cu un fel de gel subțire. Fiecare strop era străbătut de o rețea de macromolecule împletite între ele ca niște poduri suspendate. Nenumărate bacterii își găseau nișa ecologică între mănunchiuri de ațe transparente, pielițe și pelicule. Pentru a măsura doi kilometri de molecule ADN desfășurate, 310 kilometri de proteine și 5 600 de kilometri de polizaharide, aveai nevoie de un singur mililitru. Și undeva printre ele se ascundeau membrii unei forme de viață care se putea dovedi a fi inteligentă. Se ascundeau prezentându-se lumii ca microbi obișnuiți. Oricât de bizară ar fi fost gelatina, ea în nici un caz nu era compusă din ființe exotice, ci din amibe oceanice extrem de comune.

Oliviera gemu.

Era clar de ce Roche nu înțelesese nimic, nici ea, și nici ceilalți care mai analizaseră apa din docul de pe uscat. Nimănui nu-i venise ideea că amibele s-ar fi putut contopi formând colective capabile să dirijeze raci și balene.

– Nu este posibil, se hotărî Oliviera.

Cuvintele îi sunau ciudat de lipsite de vlagă. Ele rămaseră fără ecou, sub casca lui Oliviera. Compară din nou rezultatele toxicologice, dar nu află mai mult decât ce știa deja. Se părea că gelatina era formată din reprezentanții unei specii de amibe. Descrise în mod științific. O specie care apărea mai ales la adâncimi sub 3 000 de metri și uneori mai sus, în cantități inimaginabile.

– Aiurea, șuieră Oliviera. Mă tragi pe sfoară, mititico! Te-ai camuflat! Arăți ca o amibă. Dar nu te cred, nu te cred! Ce dracu' ești tu, de fapt?

ADN

După întoarcerea lui Johanson, se apucară amândoi să izoleze celule din masa gelatinoasă. Înghețau și încălzeau amibele până le spărgeau pereții celulelor. După adăugarea de proteinază, moleculele de albumină se descompuneau în lanțuri de aminoacizi. Adăugară fenol și centrifugară probele, o procedură complicată și care lua timp: curățau soluția de resturile de albumină și componente din pereții celulei, luau sedimentele, obținând în cele din urmă un lichid apos de claritate redusă, cheia pentru înțelegerea organismului străin.

Soluție pură de ADN.

Cel de-al doilea pas le solicita răbdarea și mai mult. Pentru a descifra ADN-ul, trebuiau să izoleze și să multiplice părți din el. Luat ca întreg, genomul nu putea fi citit pentru că era prea complex, așa că se apucară de analiza secvențială a anumitor porțiuni.

Era o muncă infernală, și Rubin zicea că e bolnav.

– Dobitocul, se enervă Oliviera. Ar fi putut să ne ajute. Ce are de fapt?

– Migrenă, zise Johanson.

– Gândul ăsta are ceva consolator. Migrena doare.

Oliviera puse probele cu pipeta în aparatul de secvențare. Analizarea lor avea să dureze câteva ore. Între timp, nu aveau nimic altceva de făcut, astfel încât trecură prin ploaia de acid obligatorie și ieșiră din laborator. Oliviera propuse să facă o pauză de țigară pe puntea hangarului, câtă vreme mașina calcula, însă Johanson avu o idee mai bună. Dispăru în cabina lui și se întoarse cinci minute mai târziu cu două pahare și o sticlă de Bordeaux.

– Să mergem, spuse.

– Unde ați găsit-o? se miră Oliviera în timp ce urcau rampa.

– Așa ceva nu poate fi găsit, zâmbi Johanson. Așa ceva trebuie să aduci cu tine. Sunt maestru în aducerea lucrurilor interzise.

Oliviera studie sticla cu interes.

– E bun? Nu mă prea pricep la vinuri.

– Un *Château Clinet* din ’90. Te uşurează la pungă şi la suflet.

Johanson zări o cutie metalică lângă unul din birourile aflate în nişă şi se îndreptă spre ea. Se aşezară. Nu se vedea nici ţipenie. În faţa lor se deschidea poarta spre platforma de la tribord, oferindu-le ocazia de a privi marea. Se întindea liniştită şi netedă în lumina crepusculară a nopţii polare, acoperită de văluri de aburi şi frig, lipsită de gheaţă. Era frig în hangar, însă după multele ore petrecute în laboratorul de maximă siguranţă aveau nevoie urgentă de aer curat. Johanson destupă sticla, turnă vin şi ciocni cu grijă cu Oliviera. Clinchetul subţire se pierdu în depărtarea înfrigurată.

– E bun! hotărî Oliviera.

Johanson plesni din buze.

– Am luat câteva sticle pentru ocazii speciale, spuse. Şi asta *este* o ocazie specială.

– Credeţi că le dăm de cap?

– Poate că le-am dat deja.

– Lui Yrr?

– Păi da, asta este întrebarea. Ce se află în rezervor? Poate fi imaginată o inteligenţă formată din unicelulare? Din amibe?

– Dacă stau şi privesc omenirea, mă întreb uneori ce ne deosebeşte pe noi de amibe.

– Complexitatea!

– Este oare un avantaj?

– Dumneavoastră ce credeţi?

Oliviera ridică din umeri.

– Ce ar putea crede cineva care de ani întregi nu se mai ocupă decât de microbiologie? Eu nu am o catedră, ca dumneavoastră. Eu nu fac schimb de idei cu tineri studenţi furioşi, nu îmi împărtăşesc părerile unui public larg, sufăr de lipsă de distanţă faţă de mine însămi. Un şoarece de laborator în trup de om. Poate că port ochelari de cal, dar eu văd peste tot doar microorganisme. Trăim în epoca bacteriilor. De peste trei miliarde de ani îşi menţin forma neschimbată. Oamenii sunt apariţiile la modă, dar dacă Soarele explodează, ele tot vor rezista undeva. Ele sunt adevăratul model de succes al planetei, nu noi. Nu ştiu dacă oamenii au vreun avantaj faţă de bacterii, însă dacă acum mai aducem şi dovada că microbii posedă inteligenţă, atunci părerea mea e că suntem în rahat până la gât.

Johanson luă o gură de vin.

– Da, ar fi fatal. Gândiţi-vă doar ce ar trebui să le explice bisericile creştine credincioşilor. Creaţia divină, care a cunoscut punctul culminant în a cincea zi, nu într-a şaptea.

– Pot să vă pun o întrebare personală?

– Sigur că da.

– Cum vă descurcaţi cu tot ce se întâmplă aici?

– Atâta vreme cât se găsesc nişte sticle de Bordeaux rar, nu văd nici un obstacol insurmontabil.

– Nu sunteţi furios?
– Pe cine?
– Pe cei de-acolo de jos.
– Ar trebui să rezolvăm problema asta cu furie?
– În nici un caz, Socrate! Oliviera îl privi zâmbind strâmb. Chiar mă interesează. Mă refer la faptul că v-au luat casa.
– Da. O parte din ea.
– Nu vă este dor de ea? De casa dumneavoastră din Trondheim?
Johanson privi cum se roteşte vinul în pahar.
– Mai puţin decât aş fi crezut, răspunse după o clipă de tăcere. Desigur, era o casă foarte frumoasă, plină de lucruri minunate, însă nu conţinea viaţa mea. Te uimeşte cât de uşor te poţi despărţi de o pivniţă de vinuri alese și de o bibliotecă bună. Şi, în afară de asta, oricât de ciudat ar părea, mă despărţisem de ea la timp. În ziua în care am zburat pe Insulele Shetland trebuie să îmi fi luat rămas-bun de la casa mea, cumva, fără să-mi dau seama. Am încuiat uşa şi am plecat, şi în capul meu se închisese ceva. Mă gândeam: dacă ar trebui să mori acum, ce ţi-ar lipsi cel mai mult? Şi nu era vorba despre casă. Nu casa aia.
– Mai există una?
– Da. Johanson mai gustă din pahar. Pe un lac. Când stai acolo pe verandă şi priveşti apa, cu Sibelius sau Brahms în urechi, cu o înghiţitură din chestia asta... e cu totul altceva. Locul ăla chiar îmi lipseşte.
– Sună bine.
– Ştiţi de ce aş vrea să scap teafăr din toată chestia asta? Ca să mă întorc acolo. Johanson apucă sticla şi umplu paharele. Ar fi trebuit să fiţi acolo şi să vedeţi luceafărul de seară, cum se oglindeşte în apă. Aşa ceva nu se poate uita.
Întreaga existenţă ţi se aşterne apoi în jurul acelei singure scântei. Universul devine permeabil de ambele părţi. O experienţă ieşită din comun, pe care însă o poţi face doar singur.
– Aţi mai fost vreodată acolo după val?
– Doar în gând.
Oliviera mai luă o gură.
– Până acum am avut noroc, spuse. Nu am avut pierderi. Prietenii și familia sunt bine, totul stă încă în picioare. Oliviera se opri și zâmbi. În schimb, nu am casă pe lac.
– Fiecare are o casă pe lac.
I se păru că Johanson ar fi vrut să mai adauge ceva. În schimb, se mulţumi să rotească vinul din pahar. Rămaseră aşezaţi, bând Bordeaux şi privind cum ceaţa trece pe deasupra mării.
– Am pierdut o prietenă, spuse Johanson în cele din urmă.
Oliviera tăcu.
– Era puţin mai complicată. Făcea totul în pas alergător. Johanson zâmbi. E ciudat, ne-am regăsit cu adevărat abia atunci când am renunţat unul la altul. Ei, da. Ăsta e mersul lucrurilor.
– Îmi pare rău, spuse Oliviera încet.
Johanson încuviinţă. Se uită la ea, apoi în zare. Privirea îi deveni fixă. Oliviera se încruntă, apoi întoarse capul.

– Ce este?

– L-am văzut pe Rubin aici.

– Unde?

– În partea aia. Johanson arătă spre peretele din mijloc al hangarului. A intrat pe acolo.

– A intrat? Acolo nu e nimic unde să se poată intra.

Capătul halei era cufundat într-o penumbră sumbră. Un perete înalt de câțiva metri despărțea hangarul de punțile aflate în spatele lui. Oliviera avea dreptate. Nu era nici o ușă acolo.

– O fi ceva în vin? îl tachină ea.

Johanson scutură din cap.

– Aș putea să jur că a fost Rubin. A apărut scurt și a dispărut.

– Sunteți absolut sigur?

– Destul de sigur.

– Ne-a văzut?

– Nu prea cred. Stăm în colțul ăsta întunecos. Ar fi trebuit să se uite cu mare atenție.

– Păi, să îl întrebăm când se însănătoșește.

Johanson continuă să se uite spre perete. Apoi ridică din umeri.

– Da. Să îl întrebăm.

Când se întoarseră în laborator, sticla de Bordeaux era pe jumătate goală, dar Oliviera nu se simțea pilită deloc. Chestia aia parcă nu avea efect în aer rece. Se simțea de parcă avea aripi și era însuflețită la gândul că va face descoperiri fantastice.

Și exact asta și făcu.

Mașina din laboratorul de maximă securitate își încheiase treaba. Își afișă răspunsul pe consola computerului din afara laboratorului. Ecranul arăta o serie de secvențe de bază. Pupilele lui Oliviera se mișcau în zigzag de colo-colo, în timp ce parcurgea rândurile de sus în jos, și cu fiecare rând maxilarul inferior i se lăsa și mai tare.

– Nu se poate, spuse încet.

– Ce nu se poate? Johanson se aplecă peste umărul ei. Citi și el. Între sprâncene i se formară două cute verticale. Sunt toate diferite!

– Da.

– Imposibil. Ființele identice au ADN-ul identic.

– Ființele unei specii, da.

– Dar astea *sunt* ființele unei singure specii.

– Rata naturală a mutației...

– Nici pomeneală! Johanson era uluit. Aia e depășită de mult! Astea sunt ființe diferite, toate! Nici un ADN nu este la fel cu celălalt.

– În orice caz, nu sunt amibe normale.

– Nu. Nimic nu e normal la ele.

– Și atunci?

Johanson continua să se holbeze la rezulate.

– Nu știu.

– Nici eu nu știu. Oliviera se frecă la ochi. Eu știu un singur lucru. Că în sticla aia mai e ceva. Și că acum aș avea nevoie de așa ceva.

Johanson

Oliviera navigă o vreme prin băncile de date, pentru a compara analiza secvenţelor cu AND-ul masei gelatinoase şi descrierea altor analize. Deja de la început dădu peste propriile însemnări din ziua în care cercetase chestia din capetele balenelor. Atunci nu putuse constata diferenţe în succesiunea perechilor de baze.

– Ar fi trebuit să studiez mai multe celule din alea, înjură ea.

Johanson scutură din cap.

– Poate că nici atunci nu v-aţi fi dat seama.

– Totuşi!

– N-avea cum să vă treacă prin cap că este vorba despre contopirea unor fiinţe unicelulare. Haideţi, Sue, e inutil. Gândiţi-vă la ce facem de-acum înainte!

– Aveţi dreptate, oftă Oliviera.

Aruncă o privire la ceas.

– În regulă, Sigur. Mergeţi la culcare. E destul că face unul noapte albă.

– Şi ce veţi face?

– Eu mai lucrez. Vreau să ştiu dacă ADN-ul ăsta haotic a mai fost descris undeva.

– Ne-am putea împărţi munca.

– În nici un caz.

– Nu mă deranjează.

– Vorbesc serios, Sigur! Mergeţi să vă odihniţi. Trebuie să vă faceţi somnul de frumuseţe, eu nu mai am nevoie. Când am împlinit patruzeci de ani, natura m-a fericit cu riduri şi cu pungi sub ochi. La mine nu e nici o diferenţă dacă stau trează sau nu. Mergeţi şi luaţi-vă şi vinul ăsta delicios, până nu-mi pierd obiectivitatea ştiinţifică.

Johanson avu senzaţia că Oliviera prefera să treacă de una singură prin asta. Era nemulţumită de ea. Bineînţeles că nu avea nici cel mai mic motiv să-şi reproşeze ceva, însă probabil că era mai bine să o lase în pace.

Îşi luă sticla şi părăsi laboratorul.

Ajuns afară, trebui să constate că nu era obosit deloc. Dincolo de cercul polar, pierdeai noţiunea timpului. Lumina, fiind predominantă, întindea ziua la infinit, fiind întreruptă doar de câteva ore de crepuscul. Soarele tocmai se târa pe sub linia orizontului, ascuns privirilor. Cu ceva bunăvoinţă, această perioadă putea fi numită noapte. Cea mai bună ocazie, din punct de vedere psihologic, ca să te duci la culcare.

Dar Johanson nu avea chef.

În schimb, începu să urce rampa.

Dimensiunile punţii uriaşe se pierdeau în umbra cubistă. Nici acum nu se vedea ţipenie de om. Johanson aruncă o privire spre locul în care deschiseseră sticla şi găsi lada ascunsă în întuneric.

Rubin nu ar fi putut să-i vadă.

Dar el îl văzuse pe Rubin!

De ce să meargă la culcare? Mai bine să mai vadă o dată peretele ăla.

Spre dezamăgirea şi uimirea sa, inspecţia rămase fără rezultat. Se plimbă de mai multe ori de-a lungul zidului, pipăi cu degetele plăcile de oţel nituite, ţevile şi tocurile, însă se părea că Oliviera avusese dreptate. Probabil că se înşelase. Nu era nimic acolo, nici uşă, nici altă formă de acces.

– Dar eu nu mă înşel, îşi spuse încet.

Să se ducă totuşi la culcare? În mod sigur chestia asta nu i-ar da pace. Poate era indicat să întrebe pe cineva. Pe Li, de exemplu, sau pe Peak, Buchanan sau Anderson. Dar dacă se înşelase cu adevărat?

Ar fi fost penibil!

Dacă eşti cercetător, îşi spuse cu năduf, atunci cercetează!

Se retrase fără grabă în partea dinspre pupa a hangarului, se aşeză pe lada care le servise lui şi lui Oliviera drept crâşmă provizorie şi aşteptă. Locul nu era rău. Chiar dacă în final ajungea la concluzia că nici un coleg chinuit de migrenă nu trecea prin ziduri, putea rezista aici o vreme, privind spre mare.

Luă o gură din sticlă.

Vinul îl încălzi. Pleoapele începură să-i fie mai grele. Cu fiecare minut se adăuga câte un gram, până abia le mai putu ţine ridicate. Era obosit totuşi, doar că făcea parte dintre oamenii care refuzau să-şi lase trupul stăpânit de natură. Într-un târziu, când în sticlă nu mai rămăsese nimic, aţipi şi spiritul său se lăsă purtat afară în Marea Groenlandei acoperită de ceaţă.

Un zgomot metalic, abia auzit, îl făcu să tresară.

Întâi nu ştiu unde de află. Apoi simţi peretele de oţel al hangarului apăsându-l dureros la şale. Cerul se luminase deasupra mării. Johanson se adună de pe jos şi privi spre perete.

O parte stătea larg deschisă.

Buimăcit, se lăsă să alunece de pe ladă. Acolo se deschisese o poartă, avea poate trei metri pătraţi. Se distingea luminoasă pe fundalul oţelului întunecat.

Privirea lui Johanson căzu pe sticla goală de pe ladă.

Visa?

Începu să se apropie încet de pătratul luminos. Apropiindu-se, văzu că acolo începea un gang cu pereţii goi. Lămpile de neon împrăştiau o lumină rece. După câţiva metri, gangul dădea într-un perete şi o cotea lateral.

Johanson privi înăuntru şi trase cu urechea.

Din partea cealaltă se auzeau zgomote şi voci. Făcu involuntar un pas înapoi. Se gândi dacă nu ar fi mai bine să dispară de aici cât mai rapid. Se afla, oricum, pe un vas de luptă. Probabil că zona aceea avea vreo funcţie. Ceva ce nu era de arătat civililor.

Apoi îşi aminti de Rubin.

Nu! Dacă pleca acum, nu îşi va putea lua gândul de la asta.

Rubin fusese aici!

Johanson intră.

14 august

Heerema, La Palma, Insulele Canare

Bohrmann încercă să savureze vremea frumoasă, dar nu era nimic de savurat. Nu cu milioane de viermi la patru sute de metri sub el şi miliarde de bacterii care îşi croiau drum înspăimântător de rapid prin ramificaţiile fine de hidrat din conul vulcanic de pe La Palma.

Traversă platforma, îndreptându-se spre clădirea principală.

Heerema era o platformă plutitoare de mărimea câtorva terenuri de fotbal, partea de jos a platformei fiind scufundată în apă. Puntea dreptunghiulară se sprijinea pe şase coloane oblice, care se înălţau din şase pontoane masive. Pe uscat, insula semăna cu un cataraman supradimensionat şi greoi. Acum pontoanele erau parţial scufundate şi nu puteau fi văzute sub suprafaţa apei. Doar o parte a celor şase coloane se înălţa dintre valuri. Pătrunzând în apă cu 21 de metri şi dislocând peste 100 000 de tone de apă, insula plutitoare se afla într-o poziţie extrem de stabilă. Vasele ca acesta, care aveau o parte mare a chilei sub apă, făceau faţă mişcărilor de scufundare şi de tangaj chiar şi în timpul celor mai puternice furtuni. Înainte de toate erau mobile şi rapide. Două elice cu duze îi permiteau *Hereemei* să atingă o viteză de şapte noduri, acesta fiind ritmul în care navigase în ultimele săptămâni din Namibia până în La Palma.

La pupa se ridica o clădire cu două etaje în care era încartiruit echipajul, cuprinzând de asemenea cantina şi bucătăria, puntea de comandă şi cabina de control. În partea frontală se înălţau două macarale uriaşe. Fiecare dintre ele ridica 3 000 de tone. Furtunul de aspiraţie era coborât cu prima macara, iar cealaltă ajuta la scufundarea sistemului de iluminat aferent, o unitate separată cu camere integrate. Patru oameni aflaţi în cabinele de comandă de sus răspundeau exclusiv de coordonarea şi dirijarea furtunului şi a insulei de lumină.

– Gărraad!

Frost veni în fugă de la una dintre macarale. Bohrmann îi propusese să îi spună Gerd pentru simplificare, însă Frost insistase să menţină forma corectă. Intrară împreună în clădirea de la pupa şi în biroul camuflat de control. Erau prezenţi câţiva oameni din echipa lui Frost şi tehnicienii de la De Beers, inclusiv Jan van Maarten. Directorul tehnic făcuse minuni în timpul acela scurt, aşa cum promisese.

Primul aspirator de viermi subacvatic din istoria omenirii era pregătit să intre în acţiune.

– Bine, oameni buni, tună Frost în timp ce se aşezau în spatele tehnicienilor. Domnul să ne ajute! Dacă reuşim aici, mergem mai departe în Hawaii. Ieri a coborât un robot şi a descoperit pe flancul sudic viermi în cantităţi mari. Apoi s-a întrerupt legătura. Şi alte insule vulcanice sunt atacate direct, exact cum mă aşteptam. Dar să nu dăm nici o şansă răului! Îi vom aduna cu aspiratorul nostru. Curăţăm tot pământul de rahatul ăsta!

– Frumoasă idee, spuse Bohrmann încet. Aici avem o zonă delimitată. Dar vrei să cureţi toată platforma continentală americană doar cu această construcţie?

– Aiurea! Frost îl privi uimit. Am vrut doar să-i motivez.

Bohrmann ridică din sprâncene şi se concentră din nou asupra monitoarelor. Spera ca toată treaba să funcţioneze. Chiar dacă scăpau de viermii de jos, rămânea întrebarea câte din consorţiile de bacterii pătrunseseră deja în gheaţă. În secret, îl chinuia grija că poate era mult prea târziu să mai împiedice prăbuşirea lui Cumbre Vieja. Noaptea visa cum un dom uriaş de apă se ridica până la nori şi se năpustea apoi asupra lui peste ocean. De fiecare dată se trezea scăldat în sudoare. Cu toate astea, Bohrmann încerca să fie optimist. Cumva va fi. Şi poate că oamenii de pe *Independence* reuşeau să convingă forţa necunoscută să îi ierte. Dacă Yrr erau capabili de distrugerea întregii coaste, atunci probabil că puteau să o şi repare.

Frost ţinu o altă cuvântare înflăcărată împotriva tuturor duşmanilor omenirii şi lăudă echipa De Beers până la cer. Apoi dădu semnalul pentru coborârea furtunului de aspiraţie şi a insulei de lumină.

Insula de lumină era un emiţător gigantic, pliat de mai multe ori. În momentul în care atârna deasupra apei susţinut de braţul macaralei, forma un mănunchi compact de bare şi proptele lungi de zece metri, plin cu reflectoare şi cu obiectivele camerelor de luat vederi. Acum era scufundată şi dispăru în mare, fiind legată de *Heerema* prin fibre de sticlă. Zece minute mai târziu, Frost privi la indicatorul de adâncime şi spuse stop.

Van Maarten transmise ordinul mai departe, către pilot.

– Dacă nu ne izbim de nimic, deschideţi jumătate de suprafaţă, la început, iar apoi complet, adăugă el.

La patru sute de metri adâncime se petrecu o metamorfoză elegantă. Mănunchiul se desfăcu într-o construcţie filigrană. Pentru că nu se lovi de nici un obstacol, insula de lumină continuă să se desfacă, până când ajunse un element în formă de grilaj de dimensiunile unei jumătăţi de teren de fotbal.

– Suntem pregătiţi, anunţă pilotul.

Frost aruncă o privire asupra instrumentelor.

– Ar trebui să ne aflăm chiar în faţa unui perete.

– Luminile şi camerele! ordonă van Maarten.

Rânduri întregi de lămpi puternice cu halogen se aprinseră pe construcţie. Totodată, îşi începură lucrul şi cele opt camere de luat vederi, care transpuseră pe monitor o imagine tulbure. Prin faţa lor se vedea planctonul.

– Mai aproape, spuse van Maarten.

Acţionat de elice mici, mobile, sistemul de lumină puternică înaintă încet. După câteva minute, prin întuneric, se putu distinge o structură plină de crestături, care se dovedi a fi un perete de lavă de o formă bizară.

– În jos!

Insula de lumină continuă să coboare. Pilotul navigă cu maximă atenţie, până când sonarul indică o protuberanţă sub formă de terasă. Foarte aproape de ei se înălţă brusc o creastă. Toată suprafaţa ei era acoperită de trupuri viermuitoare. Bohrmann privea fix la cele opt monitoare, simţind cum îl cuprinde descurajarea. Se întâlnea din nou cu coşmarul care îl însoţea de la colapsul platformei continentale norvegiene. Dacă peste tot arăta aşa ca pe aceşti 40 de metri pe care insula de lumină îi răpea întunericului, atunci puteau să plece de pe acum.

– Viermi afurisiţi, mârâi Frost.

Am ajuns prea târziu, îşi spuse Bohrmann.

Se ruşină apoi de teama sa. Nu era sigur că viermii îşi depuseseră toată încărcătura de bacterii şi nici că erau suficienţi pentru a porni alunecarea. În cele din urmă, mai exista şi acel factor misterios care declanşase alunecarea. Nu putea să fie prea târziu! Era doar necesar să se grăbească foarte tare.

– Bine, spuse Frost. Răsturnăm insula de lumină cu 45 de grade şi o ridicăm puţin, ca să avem vizibilitate mai bună. Şi apoi jos cu trompa. Sper doar să îi fie tare foame.

– Îi e o foame de lup, spuse van Maarten.

Desfăşurată complet, trompa de aspiraţie ajungea la o adâncime de jumătate de kilometru, un monstru segmentat şi izolat cu cauciuc, cu diametrul de trei metri, care se termina într-un bot ca un hău. De jur împrejurul botului erau reflectoare, două camere şi mai multe elice mobile. Capătul trompei putea fi ghidat în sus şi în jos, înainte, înapoi şi lateral. Imaginile video cu insula de lumini şi cu trompa, care ofereau o privire panoramică generoasă şi detalii, erau centralizate în cabina pilotului. În ciuda vizibilităţii bune, manevrarea furtunului necesita dexteritate şi un copilot care să aibă grijă ca pilotul să nu treacă nimic cu vederea.

O vreme, trompa căzu printr-un întuneric deplin. Reflectoarele rămaseră stinse. Apoi începu să se zărească elementul iluminat. La început doar un licăr pierdut în bezna oceanului, el prinse să strălucească tot mai tare, îşi luă o formă dreptunghiulară şi sfârşi prin a lumina toată terasa suspendată. Era atât de mare, încât lui Bohrmann îi amintea de o staţie spaţială. Furtunul se scufundă mai departe, apropiindu-se de viermuiala de jos, până când pe monitoare nu se mai văzură decât viermi.

Li se vedeau în amănunțime corpurile acoperite de peri, zvârcolindu-se, încolăcindu-se, cu maxilarele căscate și pline de cârlige.

În camera de control se putea auzi musca.

– Fantastic, șopti van Maarten.

– Sper că femeia de serviciu nu se va lăsa fascinată de praful din casă. Frost scutură nervos din cap. Porniți odată aspiratorul și terminați cu haita asta.

Trompa de aspirare producea o presiune mică, trebuind să înghită tot ce ajungea în dreptul gurii ei. Începu să lucreze. Dar, la început, nu se întâmplă nimic. Se părea că va trebui, înainte, să se încălzească. Cel puțin așa spera Bohrmann. Viermii își continuară activitatea de distrugere, fără a fi deranjați. În camera de control începea să se facă simțită dezamăgirea. Devenise de-a dreptul palpabilă, cu toate că nimeni nu zicea nimic. Bohrmann nu-și mai lua ochii de la cele două monitoare ale camerei legate de trompă, simțind cum îl cuprinde din nou deznădejdea.

Oare de ce nu funcționa? Construcția era prea lungă? Pompa era prea slabă?

În timp ce se gândea la tot felul de variante, pe monitoare se produse o schimbare. Ceva părea să tragă de animale. Partea din spate a corpului li se sălta, ridicându-se pe verticală, tremurau...

Deodată începură să zboare prin fața camerelor.

– Funcționează! Bohrmann își arătă pumnii. Începu să strige, ceea ce nu îl caracteriza deloc. Îi venea să danseze și să facă tumbe.

– Aleluia! Frost dădea cu putere din cap. E o jucărie grozavă! O, Doamne, lasă-ne să curățăm lumea de rău! Dar și de rahat! Își smulse șapca se baseball de pe cap, își răvăși buclele și o puse la loc. Îi terminăm cu asta!

Urmară mai mulți viermi. Erau aspirați cu o asemenea viteză și în cantitate atât de mare, încât pe monitor nu se mai vedea decât câte o fulgerare spălăcită. Și camerele de pe insula de reflectoare care arătau, cu mare claritate, ce se întâmpla la marginea de jos a trompei de aspirație. Era aspirat și sedimentul, care zbura în sus.

– Spre stânga, spuse Bohrmann. Sau spre dreapta. Nu contează, numai nu vă opriți.

– Să facem o mișcare ușoară în zigzag, propuse van Maarten. De la un capăt al zonei luminate la celălalt. După ce curățăm suprafața vizibilă, ne mutăm cu tot cu insulă și trompă, și trecem la următorii 40 de metri.

– Foarte bine! Așa să faceți!

Aspiratorul începu să se deplaseze, înghițind fără întrerupere milioane de corpuri de viermi. Pe unde trecea el, apa rămânea atât de tulbure încât nici nu i se mai vedea fundul.

– Nu vom vedea progrese decât atunci când se va limpezi apa, zise van Maarten. Părea foarte ușurat. Cu un oftat adânc, scăpă de tensiunea care îl stăpânea de săptămâni întregi și se lăsă pe spate aproape relaxat. Presupun că vom fi cu toții deosebit de mulțumiți.

Independence, Marea Groenlandei

Donnnggg!

Răsunau clopotele unei zile de duminică în Trondheim. Sunetele se înălţau spre cer, în lumina soarelui, dintr-un turn mic, ce-şi arunca umbra asupra unei căsuţe zugrăvite în ocru, cu acoperiş cu fronton şi scară albă.

Dingdong, scularea, oameni buni!

Perna pe cap. Cine se lasă comandat de biserică? El în nici un caz. Biserică blestemată! A băut ieri prea mult cu colegii şi studenţii? E singura explicaţie.

Donnnggg!

– Este ora opt.

Interfonul.

Kirkegata cea iertată de trecerea timpului nu mai exista. Nici bisericuţa sigură de propria valoare, nici căsuţa zugrăvită în ocru. În căpăţâna lui nu se mai auzea dangătul clopotelor din Trondheim, ci zvâcnea o durere nenorocită de cap.

Ce se întâmpla cu el?

Când deschise ochii, Johanson se văzu întins într-un pat străin cu cearşafurile răvăşite. În jurul lui erau mai multe paturi, acum toate goale. Încăperea era mare, plină ochi cu aparatură, lipsită de ferestre, având aspect aseptic. O cameră de spital.

Ce Dumnezeu căuta el într-o cameră de spital?

Încercă să ridice capul, dar acesta îi căzu înapoi pe pernă. Ochii i se închiseră cu de la sine putere. Orice era mai bine decât uruitul din capul lui. Şi îi mai era şi rău.

– Este ora nouă.

Johanson se ridică.

Era în aceeaşi încăpere. Dar acum se simţea mult mai bine. Îi dispăruse greaţa, iar durerea sfredelitoare fusese înlocuită de o presiune surdă, dar suportabilă.

Dar cum ajunsese aici nu ştia nici acum.

Se privi. Cămaşă, pantalon, şosete, toate erau cele din seara trecută. Geaca de puf şi puloverul aşteptau pe patul de alături, iar în faţa lor erau pantofii, aranjaţi atent unul lângă celălalt.

Îşi aruncă picioarele peste marginea patului.

În acelaşi moment se deschise o uşă prin care intră Sid Angeli, şeful personalului medical. Angeli era un italian mic, cu chelie în vârful capului şi cute pronunţate în jurul gurii, care avea cea mai anostă meserie de pe vapor pentru că nimeni nu era bolnav.

– Cum vă simţiţi? întrebă Angeli privindu-l cu capul aplecat într-o parte. Este totul în regulă?

– Nu ştiu.

Johanson îşi duse mâna la ceafă şi tresări puternic.

– O să vă mai doară o vreme, spuse Angeli. Nu vă îngrijoraţi. Putea fi mai rău.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Nu vă amintiţi nimic?

Johanson se gândi, dar activitatea asta îi accentuă durerea de cap.

– Cred că aş putea suporta vreo două aspirine, gemu el.

– Nu ştiţi ce s-a întâmplat?

– N-am idee.

Angeli se apropie de el şi îl privi cercetător.

– Ei bine, aţi fost găsit pe puntea hangarului, azi-noapte. Probabil că aţi alunecat. Noroc că aici totul este supravegheat prin camere video, altfel aţi mai zăcea şi acum acolo. Probabil că v-aţi lovit cu ceafa şi cu partea din spate a capului de podea.

– Pe puntea hangarului?

– Da. Nu mai ştiţi?

Aşa era, fusese acolo. Cu Oliviera. Şi apoi încă o dată singur. Îşi amintea că se întorsese acolo, dar nu mai ştia de ce. Şi nu mai ştia nici ce se întâmplase.

– S-ar fi putut termina prost, spuse Angeli. Aţi... hm... nu aţi băut cumva ceva?

– Dacă am băut?

– Întreb din cauza sticlei goale. Era o sticlă goală acolo. Domnişoara Oliviera a spus că aţi băut împreună ceva acolo. Angeli îşi răşchiră degetele. Nu mă înţelegeţi greşit, doctore, nu este ceva grav. Însă portavioanele sunt locuri periculoase. Umede şi întunecoase. Te poţi împiedica sau poţi cădea în apă. Mai bine să nu mergeţi singur pe punte, mai ales dacă... cum să spun...

– Dacă am băut ceva, completă Johanson. Se ridică în picioare. Îl cuprinse ameţeala. Angeli se grăbi spre el şi îl sprijini de cot.

– Mă descurc, mulţumesc, răspunse Johanson dându-i mâna la o parte. Unde sunt de fapt?

– La infirmerie. Vă descurcaţi?

– Dacă mi-aţi da aspirina...

Angeli se duse la un dulap cu sertare lăcuite în alb şi scoase din el o cutie de tablete împotriva durerii.

– Poftim. Aveţi doar un cucui. O să vă simţiţi mai bine.

– În regulă. Mulţumesc.

– Sigur vă simţiţi bine?

– Da.

– Şi nu vă amintiţi nimic?

– Nu, la dracu'.

– *Va bene.* Angeli îi zâmbi larg. Începeţi ziua uşurel, doctore. Şi dacă este ceva, nu vă sfiiţi să treceţi pe aici.

Sala de conferinţă Flagg

– Zone hipervariabile? Nu înţeleg nici un cuvânt.

Vanderbilt încerca să ţină pasul cu ei. Oliviera băgă de seamă că exista pericolul să-şi suprasolicite auditoriul. Peak părea iritat. Li nu

lăsa să i se citească nimic pe chip, dar se putea bănui că discursul lui Oliviera îi solicita la maximum cunoştinţele de genetică.

Johanson stătea între ei ca o fantomă. Apăruse cu întârziere, ca şi Rubin, care luase loc stânjenit, scuzându-se pentru că lipsise. Spre deosebire de Rubin, Johanson arăta într-adevăr rău. Privirea îi scăpăra. Privea în jurul său de parcă ar fi trebuit să se asigure la fiecare câteva minute că persoanele din jurul lui erau reale, şi nu doar închipuiri. Oliviera îşi propuse să discute cu el după întâlnire.

– Vreau să exemplific luând drept model o celulă umană normală, continuă Oliviera. În fond, nu este nimic mai mult decât un sac plin cu informaţii şi cu o membrană în jurul lui. Miezul conţine cromozomii, suma tuturor genelor. Ei formează împreună genomul sau ADN-ul, spirala asta dublă, ştiţi despre ce vorbesc. Adică planul după care suntem construiţi, ca să mă exprim aşa. Cu cât un organism este mai dezvoltat, cu atât mai diferenţiat este şi planul. Pe baza analizei ADN puteţi prinde un criminal şi puteţi stabili legăturile de rudenie, însă, în mare, planul este acelaşi pentru toţi oamenii: mâini, braţe, trunchi, picioare etc. Ceea ce înseamnă că analiza unui ADN individual ne spune două lucruri. Unul general: acesta este un om; unul particular: despre ce persoană este vorba.

Oliviera citi pe feţele celor din jur interes şi înţelegere. Se părea că fusese o idee bună să înceapă cu un curs elementar de genetică.

– Bineînţeles că doi oameni sunt mai diferiţi între ei ca indivizi decât două fiinţe unicelulare din aceeaşi specie. Statistic, ADN-ul meu se diferenţiază într-un milion de amănunte de ADN-ul oricărei alte persoane din această încăpere. Toate cele 1 200 de perechi de baze diferenţiază fiinţele omeneşti unele de altele. Dacă cercetaţi celulele unei persoane, veţi găsi şi acolo diferenţe minime, abateri biochimice de la ADN, care s-au format prin mutaţie. Rezultatele pot ieşi la fel de diferite dacă aţi compara, de exemplu, o celulă de la mâna mea stângă cu una din ficat. Cu toate acestea, amândouă transmit acelaşi mesaj: este vorba despre Sue Oliviera. Făcu o pauză. La fiinţele unicelulare, astfel de întrebări apar mai rar. Există o singură celulă. Ea reprezintă întreaga fiinţă. Are deci un singur genom; şi pentru că unicelularele se înmulţesc prin diviziune, şi nu prin împerechere, nu are loc nici un amestec de cromozomi de la mamă şi tată, ci fiinţa se multiplică cu tot cu informaţia sa genetică, şi cu asta basta.

– Asta înseamnă că, la unicelulare, dacă ai aflat un ADN, le cunoşti pe toate, spuse Peak, iar vorbele lui păreau că se balansează pe o sfoară întinsă la înălţime.

– Da. Oliviera îi dărui un zâmbet. Asta ar fi normal. O populaţie de fiinţe unicelulare se va legitima prin genomuri identice. Dacă nu ţinem seama de rata infimă a mutaţiei, putem spune că ADN-ul este identic în fiecare individ.

Îl văzu pe Rubin fâţâindu-se pe scaun şi deschizând şi închizând gura. În mod normal acum ar fi încercat să acapareze toată discuţia. Ghinionul tău, îşi spuse Oliviera mulţumită, că ai stat în pat din cauza migrenei. În sfârşit nu ştii tu ce ştim noi. Trebuie să-ţi ţii gura şi să ne asculţi.

– Însă exact aici începe problema noastră, continuă ea. Celulele masei gelatinoase par identice la prima vedere. Sunt amibe cum se găsesc în adâncul oceanului. Nici măcar nu sunt deosebit de exotice. Pentru a descrie întreg ADN-ul lor, ar trebui să punem mai multe computere să calculeze timp de doi ani, așa că ne rezumăm să le studiem prin sondaj. Izolăm fragmente mici de ADN și obținem părți ale codului genetic, ampliconi, după denumirea lor tehnică. Fiecare amplicon ne indică o serie de perechi de baze, vocabularul genetic. Dacă analizăm ampliconii din aceleași fragmente de ADN ale diferiților indivizi și îi comparăm între ei, obținem informații interesante. Ampliconii mai multor unicelulare ale aceleiași populații ar trebui să dea următoarea imagine.

Oliviera ridică o planșă pe care o pregătise pentru ședință.

A1: AATGCCAATTCCATAGGATTAAATCGA
A2: AATGCCAATTCCATAGGATTAAATCGA
A3: AATGCCAATTCCATAGGATTAAATCGA
A4: AATGCCAATTCCATAGGATTAAATCGA

– Observați că secvențele analizate sunt identice pe întregul fragment. Patru unicelulare identice. Oliviera puse foaia deoparte și arătă o a doua. În schimb, am obținut următoarele date.

A1: AATGCCA **CGATGCTACCTG** AAATCGA
A2: AATGCCA **ATTCCATAGGATT** AAATCGA
A3: AATGCCA **GGAAATTACCCG** AAATCGA
A4: AATGCCA **TTTGGAACAAAT** AAATCGA

– Acestea sunt seriile de baze ale ampliconilor de la patru exemplare din specia noastră de gelatină. ADN-ul este identic, cu excepția unor zone mici hipervariabile, unde totul este alandala. Nici o asemănare. Am studiat câteva duzini de celule. Unele diferă ușor în interiorul zonei hipervariabile, altele sunt complet diferite. Așa ceva nu se mai poate explica prin mutații naturale. Altfel spus: nu poate fi o chestie întâmplătoare.

– Poate totuși sunt specii diferite, spuse Anawak.

– Nu. Este, în mod sigur, aceeași specie. Și nici o ființă nu-și poate schimba codarea genetică în timpul vieții. Planul de construcție este întotdeauna primul. Abia după aceea se construiește restul; și ce se construiește poate corespunde doar acestui plan.

Multă vreme nimeni nu spuse nimic.

– Dacă aceste celule sunt totuși diferite, spuse Anawak, înseamnă că au găsit o cale să-și modifice ADN-ul *după ce* s-au divizat.

– Dar în ce scop? întrebă Delaware.

– Oamenii, spuse Vandebilt.

– Oamenii?

– Sunteți orbi cu toții? Natura nu face așa ceva, spune doctor Oliviera, care trebuie să știe ce vorbește, și nici pe doctor Johanson nu-l

aud s-o contrazică. Așa că e necesar să ne întrebăm cine are destulă minte să inventeze așa ceva? Chestia asta e o armă chimică. Numai oamenii pot realiza așa ceva.

– Obiectez, spuse Johanson. Își trecu mâna prin păr. Nu are sens, Jack. Avantajul armei chimice este acela că ai nevoie doar de o rețetă de bază. Restul este reproducere...

– Dar poate fi un avantaj ca virusurile să cunoască mutații sau nu? Virusul SIDA are mutații frecvente. De fiecare dată când crezi că i-ai dat de cap, se schimbă din nou.

– Asta e altceva. Aici avem un superorganism, nu o infecție cu virus. Trebuie să existe alt motiv pentru care ele sunt diferite. Se întâmplă ceva cu ADN-ul lor după divizare. Sunt codate altfel, în mod diferit. Pe cine interesează? *Cine* este răspunzător? Trebuie să aflăm ce *sens* are.

– Sensul e să ne omoare pe toți! răspunse Vanderbilt iritat. Chestia asta e menită să distrugă lumea liberă.

– Frumos, mârâi Johanson. Atunci împușcați-o. Să ne uităm dacă sunt celule musulmane? Poate că ADN-ul este un islamist fundamentalist. Ar legitima întreaga poveste.

Vanderbilt se holba la el.

– De partea cui sunteți, de fapt?

– De partea înțelegerii.

– Înțelegeți și de ce ați căzut în cap azi-noapte? întrebă Vanderbilt rânjind cu înfumurare. După ce ați savurat o sticlă de Bordeaux, să nu uităm. Cum vă simțiți, doctore? Vă doare capul? De ce nu vă țineți gura o vreme?

– Ca să nu aveți prea des ocazia să o deschideți pe-a dumneavoastră.

Vanderbilt suflă greoi. Transpira. Li îi aruncă o privire batjocoritoare din colțul ochilor și se aplecă în față.

– Spuneați că este vorba despre codări diferite, așa este?

– Așa este, încuviință Oliviera.

– Eu nu sunt om de știință. Dar nu ar fi posibil ca această codare să îndeplinească același scop pe care îl au codurile la oameni? Codurile pe timp de război, de exemplu.

– Da, încuviință Oliviera. Ar fi posibil.

– Coduri care să le permită să se recunoască.

Weaver mâzgăli ceva pe o foaie și i-o întinse lui Anawak. El o citi, încuviință scurt și o puse deoparte.

– Cu ce scop să se recunoască reciproc? întrebă Rubin. Și de ce într-un mod atât de complicat?

– Cred că este evident, spuse Crowe.

Timp de o clipă se auzi doar fâșâitul celofanului pe care îl scotea din pachetul de țigări.

– Și ce anume credeți? o întrebă Li.

– Cred că folosește la comunicare, spuse Crowe. Aceste celule comunică între ele. Este o formă de conversație.

– Vreți să spuneți că chestia asta... Greywolf o fixă cu privirea.

Crowe duse flacăra brichetei la capătul țigării, pufăi și suflă fumul.

– Comunică, da!

Rampa

– Ce s-a întâmplat azi-noapte? îl întrebă Oliviera în timp ce coborau spre laborator.

Johanson ridică din umeri.

– N-am nici cea mai mică idee.

– Şi cum vă simţiţi acum?

– Ciudat. Durerea de cap mă lasă, dar în memoria mea se cască un hău de aceeaşi mărime cu puntea hangarului.

– Ce coincidenţă tâmpită, aşa-i? Rubin se întoarse din mers şi zâmbi dezvelindu-şi întreaga dantură. Ne apucă durerea de cap pe amândoi odată. Pe amândoi! Dumnezeule, am fost atât de dus că n-am mai apucat nici să vă anunţ că lipsesc. Trebuie să-mi cer scuze, dar când te prăbuşeşti... Buf! Comă!

Oliviera îl studie pe Rubin cu o figură impenetrabilă.

– Migrenă?

– Da. Groaznică! Te ia şi te lasă. Nu se întâmplă des, dar când se întâmplă, atunci e prea târziu. Nu te mai ajută decât să iei pastila şi să stingi lumina.

– Aţi dormit tun până azi-dimineaţă?

– Sigur, zise Rubin privind-o cu vinovăţie. Îmi pare rău. Dar îţi pierzi controlul complet, vorbesc serios. Altfel m-aş mai fi arătat pe aici.

– Şi nu aţi făcut-o?

Suna ciudat modul în care pusese întrebarea. Rubin zâmbi iritat.

– Nu.

– Sigur nu?

– Ar trebui să ştiu asta.

În capul lui Johanson ceva făcu clic. Ca un proiector defect de diapozitive. Cursorul încercă să prindă o imagine şi nu izbuti.

Ce urmărea Oliviera cu toate întrebările astea?

Ajunşi în faţa laboratorului se opriră, şi Rubin introduse un cod de cifre. Uşa se dădu în lături. În timp ce Rubin intră să aprindă lumina, Oliviera îl întrebă încet pe Johanson:

– Hei, ce s-a întâmplat? Aseară eraţi ferm convins că l-aţi văzut.

Johanson se holbă la ea.

– Eu?

– Când am stat pe ladă bând vin, în timp ce aşteptam să-şi facă treaba maşina, şopti Oliviera. Spuneaţi că l-aţi văzut acolo.

Clic. Cursorul încercă să prindă diapozitivul. Clic.

Capul parcă îi era plin cu vată. Băuseră vin, asta îşi amintea. Şi stătuseră de vorbă. Şi apoi el văzuse... ce?

Clic.

Oliviera ridică o sprânceană.

– Dumnezeule, spuse ea în timp ce intrau. Dar ştiu că v-a afectat, nu glumă.

Computerul neuronal

Se aflau în JIC în faţa computerului lui Weaver.

– Fii atent, explica ea. Chestia asta cu codarea ne oferă noi posibilități.

Anawak încuviință.

– Celulele nu sunt toate la fel. Nu sunt ca neuronii.

– Și nu e vorba doar de felul în care sunt conectate între ele. Dacă ADN-ul lor prezintă secvențe codate, s-ar putea ca acolo să se afle cheia contopirii lor.

– Nu. Contopirea trebuie să fie declanșată de altceva. Ceva cu acțiune la distanță.

– Ieri ajunseserăm la miros.

– În regulă, spuse Anawak. Încearcă asta. Programează-le astfel încât să semnalizeze „contopire".

Weaver se gândi. Stabili legătura cu laboratorul prin telefonul de la bord.

– Sigur? Bună! Facem o simulare. Voi aveți între timp vreo idee despre felul în care se contopesc celulele astea unele cu altele? Weaver ascultă răspunsul. Exact. Încercăm asta. În regulă. Să mă țineți la curent.

– Ce spune? se interesă Anawak.

– Încearcă să facă un test în mai multe faze. Vor să determine gelatina să se disocieze și apoi să se contopească din nou.

– Deci și ei sunt de părere că celulele emană un miros?

– Da. Weaver se încruntă. Problema este care celulă începe? Și de ce? Dacă are loc o reacție în lanț, cineva trebuie să fie inițiatorul.

– Un program genetic. Anawak încuviință din cap. Doar anumite celule pot iniția contopirea.

– O porțiune a creierului care poate mai multe decât alte porțiuni... gândi Weaver cu voce tare. Captivant. Totuși, parcă nu e suficient.

– Stai puțin! S-ar putea să fim totuși pe un drum greșit. Plecăm mereu de la premisa că celulele astea formează împreună un creier mare.

– Sunt convinsă că o fac.

– Și eu. Mă gândeam doar că...

– Ce?

Anawak se gândea febril.

– Ție nu ți se pare ciudat că se deosebesc unele de altele? Îmi vine în minte un singur motiv pentru o astfel de codare. Cineva le programează ADN-ul astfel încât să poată prelua probleme specifice. Dar dacă este adevărat, atunci fiecare din celulele astea ar fi un creier în sine. Anawak își continuă raționamentul. Ar fi fantastic! Și nu aveam nici cea mai vagă idee cum ar putea funcționa așa ceva. Asta ar însemna că ADN-ul fiecărei celule *este* creierul.

– Un ADN care știe să gândească?

– Da, oarecum.

– Asta ar însemna că poate să și învețe. Weaver îl privi cu îndoială. Sunt dispusă să cred o sumedenie de lucruri, dar asta?

Avea dreptate. Era prea ciudat. Consecința ar fi fost o biochimie cu totul nouă. Ceva ce nu exista.

Dar dacă totuși ar funcționa...

– Mai spune-mi o dată, cum învață un computer neuronal? o întrebă.

– Prin calcul din ce în ce mai complex, concomitent. Numărul alternativelor creşte odată cu experienţa.

– Şi cum reţine toate astea?

– Le memorează.

– Ca să facă asta, fiecare unitate are nevoie de un loc de stocare a informaţiei. Din încrengătura locurilor de stocare se naşte atunci gândirea artificială.

– Unde vrei să ajungi?

Anawak îi explică. Ea îl ascultă, scutură din cap din când în când şi îl puse să îi mai explice încă o dată.

– După câte îmi dau eu seama, tu tocmai rescrii biologia.

– Chiar asta fac. Poţi programa totuşi ceva care să funcţioneze în acelaşi mod?

– O, Doamne!

– La scară mică, eventual.

– Şi la scară mică e tot destul de mare. Doamne, Leon! Ce teorie trasă de păr! Dar bine, OK! O fac.

Weaver îşi ridică braţele arse de soare. Pe antebraţe îi străluceau firişoarele aurii. Musculatura i se desena pe sub tricoul subţire. Anawak se gândi cât de mult îi plăcea fata asta compactă, cu umeri laţi.

Ea îl privi în acelaşi moment.

– Dar să ştii că o să te coste, îl ameninţă.

– Spune.

– Umerii şi spatele. Masaj de relaxare. Weaver râse. Şi anume *avanti*. În timp ce programez.

Anawak era impresionat. Totală lipsă de jenă. Dacă teoria lui era bună de ceva sau nu, în orice caz, meritase.

Rubin

Urcară împreună să ia prânzul la popota ofiţerilor. Starea lui Johanson se îmbunătăţise vizibil şi, în plus, se înţelegea de minune cu Oliviera.

Nici unul din ei nu păru deosebit de trist când Rubin le declară că nu îi este foame, după migrenă.

– Mă duc să mă plimb pe acoperiş, spuse, încercând să lase o impresie cât mai de compătimit.

– Aveţi grijă de dumneavoastră, rânji Johanson. E uşor să te împiedici pe aici.

– Nici o grijă, râse Rubin. În acelaşi timp se gândea: dacă ai şti cât sunt de atent, până pe punte ţi-ar cădea falca. Mă voi ţine departe de margine, adăugă cu voce tare.

– Mai avem nevoie de dumneavoastră, Mick.

– Să zicem, o auzi pe Oliviera spunând încet, în timp ce se îndepărta împreună cu Johanson.

Să zicem?

Rubin strânse pumnii. N-au decât să dea din gură cât poftesc. La sfârşit, el va primi ceea ce i se cuvine. Meritul de a fi salvat omenirea va arăta bine în CV-ul lui. Aşteptase destul să iasă din umbra CIA. Când vor termina cu treaba asta, nu va mai exista nici un motiv să ascundă lumii realizările sale. Nu va mai fi nevoie să păstreze secretul. Va putea publica după placul inimii, bucurându-se de admiraţia tuturor.

Buna dispoziţie îi reveni în timp ce urca rampa. Ajuns la LEVEL 03, o coti şi se opri în faţa unei uşi înguste, încuiate. Introduse un cod din cifre. Uşa se deschise şi Rubin intră într-un gang aflat în spatele ei. Îl străbătu până la capăt, unde dădu peste altă uşă încuiată. Când introduse codul, pe consolă se aprinse o luminiţă verde. În spatele unui ochi de geam desupra acesteia se coborî un obiectiv. Rubin se apropie până ajunse cu ochiul drept în faţa lentilei, care îi scană retina şi dădu OK-ul.

În urma autorizării primite, şi uşa aceasta se deschise. Ajunse într-o sală mare şi întunecată plină de computere şi monitoare, foarte asemănătoare cu CIC. La pupitrele de comandă se aflau civili şi oameni în uniformă. Aerul vibra din cauza zumzetului continuu. Li, Vanderbilt şi Peak stăteau în jurul unei mese mari, cu o hartă luminată din interior.

Peak îşi ridică privirea.

– Intraţi, îl invită.

Rubin se apropie. Dintr-odată simţi cum i se clatină siguranţa de sine. Din acea noapte vorbiseră doar la telefon, schimbând informaţii scurte. Tonul fusese obiectiv până acuma. Ajunsese îngheţat.

Rubin se hotărî să scape repezindu-se cu capul înainte.

– Ne descurcăm bine, spuse. Suntem tot timpul cu un pas înainte şi...

– Luaţi loc, spuse Vanderbilt. Indică printr-un gest rapid un scaun de pe partea cealaltă a mesei. Rubin se supuse. Cei trei rămaseră cu toţii în picioare, astfel încât Rubin se regăsi într-un rol neplăcut. Se simţea ca la tribunal.

– Chestia de noaptea trecută a fost o prostie, bineînţeles, adăugă Rubin.

– O prostie? Vanderbilt se sprijini cu pumnii strânşi pe tăblia mesei. Idiotule ce eşti! În alte împrejurări, te-aş arunca la peşti.

– O secundă, eu...

– De ce a trebuit *să-l dobori la pământ?*

– Ce puteam să fac?

– Să fii mai atent. Idiot! Nu trebuia lăsat să intre.

– Nu e greşeala mea, sări Rubin. Oamenii dumneavoastră se uită şi la cine se scarpină noaptea-n cur!

– De ce ai deschis blestemata aia de uşă din perete?

– Pentru că... ei bine, am crezut că poate avem nevoie de... era vorba despre...

– Ce?

– Fiţi atent la mine, spuse Peak. Peretele dinspre hangar are o singură funcţie, şi o ştiţi foarte bine. Să intre şi să iasă anumite materiale. Peak

îl fulgeră cu privirea. Deci ce lucru important aţi avut de făcut azi-noapte, de a trebuit să deschideţi trecerea?

Rubin îşi muşcă buzele.

– Pur şi simplu aţi fost prea leneş să mergeţi prin interiorul vaporului, ăsta este motivul.

– Cum puteţi spune aşa ceva?

– Pentru că este adevărat. Li ocoli masa şi se aşeză călare pe margine, în faţa lui. Îl privi cu îngăduinţă, aproape prietenoasă. Le-aţi spus celorlalţi că mergeţi să luaţi aer.

Rubin se prăbuşi în scaunul său. Bineînţeles că asta spusese. Şi bineînţeles că sistemele de supraveghere îl înregistraseră.

– Şi mai târziu aţi mai ieşit o dată să luaţi aer.

– Nu părea să fie cineva pe punte, se apără Rubin. Şi oamenii dumneavoastră nu au anunţat contrariul.

– Cum ar fi putut, Mick? Sistemul de supraveghere nu a anunţat nimic pentru că nu a primit nici o solicitare. Însă dumneavoastră aveţi obligaţia să cereţi aprobare pentru fiecare deschidere a trecerii prin perete. Aţi ignorat acest lucru de două ori consecutiv. Nu aveau cum să vă anunţe.

– Îmi pare rău, murmură Rubin.

– Ca să fiu corectă, trebuie să recunosc că nici aici sus nu s-a desfăşurat totul conform planului. A fost trecută cu vederea a doua plimbare a lui Johanson pe punte. În plus, când am pregătit misiunea, am făcut greşeala să nu instalăm un sistem de ascultare fără scăpări. Nu ştim, de exemplu, ce au vorbit Oliviera şi Johanson la mica lor petrecere de pe puntea hangarului şi din păcate nu putem asculta nici conversaţiile de pe rampă şi de pe acoperiş. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că v-aţi purtat ca un dobitoc.

– Vă promit că nu se va mai...

– Sunteţi un risc pentru securitatea noastră, Mick. Un căcat fără creier. Şi chiar dacă nu sunt totdeauna de acord cu Vanderbilt, o să îl ajut să vă dea la peşti, dacă se mai întâmplă vreodată aşa ceva. Voi momi personal câţiva rechini în acest scop şi voi privi cu bucurie cum vă sfâşie inima. Aţi înţeles? O să vă omor.

Ochii albaştri ca marea ai lui Li continuau să îl privească prietenos, însă Rubin nu se îndoi nici o clipă că şi-ar duce la îndeplinire ameninţarea fără nici o ezitare.

Îi era frică de femeia asta.

– Văd că aţi priceput. Li îl bătu pe umăr şi se duse înapoi la ceilalţi. Bun, să vorbim despre limitarea pagubelor. Are efect drogul?

– I-am injectat lui Johanson zece mililitri, spuse Peak. Mai mult de atât l-ar fi scos din uz, şi nu ne permitem acum aşa ceva. Chestia asta funcţionează în creier ca o gumă de şters, însă nu ne oferă nici o garanţie că, în cele din urmă, nu îşi va aduce aminte.

– Cât de mare este riscul?

– Greu de spus. Un cuvânt, o culoare, un miros, în cazul în care creierul lui găseşte un punct de legătură, este capabil să reconstituie totul.

– Riscul e chiar destul de mare, mârâi Vanderbilt. Până azi n-am găsit încă un drog care să reprime amintirile în orice condiţii. Despre modul de funcţionare al creierului ştim, încă, prea puţin.

– Deci trebuie să-l ţinem sub supraveghere, spuse Li. Ce credeţi, Mick? Cât timp credeţi că mai depindem de Johanson?

– O, suntem cu mult în faţa lor, spuse Rubin precipitat. Acum putea să-şi repare greşeala. Weaver şi Anawak au avut ideea unei contopiri a feromonilor. Oliviera şi Johanson au ajuns şi ei să ia în calcul posibilitatea unui miros. În această după-amiază vom face teste în mai multe faze, pentru a face demonstraţia. Dacă se dovedeşte adevărat că această contopire are loc prin intermediul unui miros, atunci am avea un punct de plecare care ar trebui să ne ducă rapid la îndeplinirea dorinţelor noastre.

– Dacă. Am avea. Ar trebui. Vanderbilt spumega de furie. *Când* aveţi blestematul ăla de rezultat?

– Asta este muncă de cercetare, Jack, spuse Rubin. Nici în poala lui Alexander Fleming nu a stat cineva să-l întrebe cât mai durează până descoperă penicilina.

Vanderbilt vru să-i răspundă, însă o femeie de la unul din terminale se ridică şi veni spre ei.

– Au descifrat semnalul în CIC, le spuse.

– *Scratch?*

– Aşa se pare. Crowe i-a spus lui Shankar că l-ar fi descifrat.

Li privi spre terminalul pe care erau receptate discuţiile şi imaginile din CIC. Shankar, Crowe şi Anawak se vedeau discutând, fiind filmaţi de undeva de pe tavan. Tocmai li se alătura şi Weaver.

– Înseamnă că vom fi anunţaţi imediat, spuse Li. Aşadar, să vă arătaţi surprinşi, domnilor.

Combat Information Center

Toţi se înghesuiau în jurul lui Crowe şi Shankar, să vadă răspunsul. Nu mai era în formă de spectogramă, acum era transpunerea optică a semnalului pe care îl receptaseră cu o zi înainte.

– Este un răspuns? întrebă Li.

– Bună întrebare, observă Crowe.

– Ce este de fapt *Scratch?* vru să ştie Greywolf care sosise şi el, însoţit de Delaware. O limbă?

– *Scratch* poate da, dar sigur nu în modul în care este codat de data asta, explică Shankar. Este ca şi în cazul mesajului Arecibo. Oamenii de pe Pământ nu comunică în codul binar. În fond, nu noi am trimis un mesaj în spaţiu, ci computerele noastre au făcut-o.

– Ce am aflat, spuse Crowe, este structura lui *Scratch.* De ce se aude de parcă ai zgâria un disc cu acul. Este un staccato de frecvenţe joase, apt să traverseze întregul ocean. Undele de frecvenţă joasă străbat cele mai mari distanţe. Şi e un staccato extrem de rapid. Una din problemele infraundelor este aceea că trebuie să accelerăm de câteva ori

zgomotele mai mici de 100 de herzi pentru a le putea auzi, ceea ce ar însemna să accelerăm staccato-ul şi mai mult. Cheia pentru înţelegere o reprezintă însă încetinirea.

– A trebuit să îl lungim, spuse Shankar, pentru a putea distinge amănuntele. Aşa că l-am încetinit extrem de mult, până când am obţinut din zgomotul de zgârietură o serie de impulsuri izolate, de diferite lungimi.

– Ca alfabetul morse, spuse Weaver.

– Pare să şi funcţioneze într-un mod asemănător.

– Şi cum îl reprezentaţi? întrebă Li. Prin spectograme?

– Pe de o parte. Însă nu este suficient. Când e vorba de auzit, cel mai bine este să auzim *într-adevăr* ceva. Pentru asta apelăm la un truc, aproximativ ca pentru reprezentarea imaginilor prin satelit, unde înregistrările prin radar sunt vizibile cu ajutorul culorilor false. În acest caz înlocuim fiecare semnal, menţinându-i lungimea şi intensitatea, la o frecvenţă pe care o putem auzi. Dacă originalul are frecvenţe de diferite înălţimi, calculăm corespunzător. Acest procedeu l-am aplicat în cazul lui *Scratch.* Crowe apăsă o tastă. Aşa sună ce am obţinut.

Sunetele se auzeau ca o tobă bătută sub apă. Succedându-se rapid, aproape prea rapid pentru a le putea diferenţia, însă în mod clar o serie diferenţiată de impulsuri de intensitate şi lungime diferită.

– Sună într-adevăr ca un cod, spuse Anawak. Ce înseamnă?

– Nu ştim.

– Nu ştiţi? întrebă Vanderbilt. Credeam că l-aţi descifrat.

– Nu ştim ce limbaj este, spuse Crowe cu răbdare, când este vorbit în împrejurări normale. Nu avem nici o idee ce ar putea însemna *Scratch*-urile din ultimii ani. Dar nu are nici o importanţă. Crowe suflă fumul pe nas, apoi continuă: avem ceva mult mai bun, şi anume am intrat în contact. Murray, arată-le prima parte.

Shankar dădu clic pe o imagine, care acoperi ecranul cu rânduri nesfârşite de numere. Coloane întregi erau identice.

– După cum vă amintiţi, am trimis jos câteva teme de casă, spuse Shankar. Lucrare la matematică. Ca la un test de inteligenţă. Rândurile trebuiau continuate cu decimale, logaritmii decodificaţi, introduşi termenii lipsă. În cel mai bun caz, ne imaginam noi, celor de-acolo de jos le va plăcea chestia şi ne vor trimite un răspuns prin care să semnaleze: V-am auzit, suntem aici, înţelegem matematica şi suntem capabili să o folosim. Shankar arătă spre rândurile de cifre. Acestea sunt rezultatele. Nota zece cu felicitări. Au rezolvat corect toate problemele.

– Dumnezeule, şopti Weaver.

– Ceea ce ne indică două lucruri, spuse Crowe. Pe de-o parte că *Scratch* este într-adevăr un limbaj. Probabilitatea ca semnalele *Scratch* să conţină informaţii complexe este foarte mare. Pe de altă parte, şi acesta este aspectul decisiv, demonstrează că sunt capabili să modifice *Scratch-ul* astfel încât el să aibă sens pentru noi. Este o realizare de primă mână. Demonstrează că nu ne sunt cu nimic inferiori. Nu ştiu doar să decodeze, ci şi să codeze.

O vreme, se mulţumiră să privească coloanele de cifre. Domnea tăcerea, toţi oscilând între a se arăta impresionaţi şi neliniştiţi.

– Dar ce demonstrează asta exact? întrebă Johanson spărgând tăcerea.

– Păi e clar, răspunse Delaware. Demonstrează că într-adevăr cineva gândeşte şi ne răspunde.

– Da, însă un computer nu ar putea da aceleaşi răspunsuri?

– Are dreptate, spuse Anawak. Demonstrează că cineva şi-a făcut cuminte tema la mate. Este extrem de impresionant, dar nu demonstrează neapărat că este vorba despre o formă de viaţă inteligentă cu conştiinţă de sine.

– Cine altcineva ar putea da asemenea răspunsuri? întrebă Greywolf consternat. Scrumbiile?

– Aiurea, sigur că nu. Dar gândeşte-te. Ce avem noi aici e manipularea unor simboluri. Inteligenţa superioară nu poate fi însă demonstrată astfel. Un cameleon se dovedeşte capabil de realizări matematice extrem de complexe, ca să zic aşa, atunci când se adaptează mediului înconjurător. Cineva care nu ştie cât de inteligent este un cameleon ar putea ajunge la concluzia că trebuie să fie al naibii de inteligent pentru a stăpâni un program care îi modifică aspectul, ca să arate azi ca o pădure de foioase şi mâine ca un perete de stâncă. I s-ar atribui un grad înalt de capacitate de înţelegere pentru că decodează, cum s-ar spune, codul mediului înconjurător şi are capacitate creatoare pentru că îşi poate adapta propriul cod.

– Prin urmare, ce avem aici? întrebă Delaware descumpănită. Părea vizibil dezamăgită.

– Leon are dreptate, spuse Crowe zâmbind. Manipularea simbolurilor nu demonstrează în nici un fel că simbolurile au fost şi înţelese. Adevăratul spirit şi creativitatea se dovedesc prin capacitatea de reprezentare şi prin cunoaşterea conexiunilor din lumea înconjurătoare. Prin înţelegerea profundă a lucrurilor. O maşină de calcul, oricât de performantă ar fi, nu ştie să opereze cu regula de bază, nu poate acţiona împotriva logicii, nu este preocupată de mediul înconjurător şi nu adună experienţă. Presupun că şi Yrr s-au gândit la acelaşi lucru atunci când şi-au formulat răspunsul. Au căutat ceva prin care puteau să ne arate că sunt capabili de înţelegere profundă. Crowe arătă spre imaginea de pe ecran. Acestea sunt rezultatele celor două probleme de matematică. Dacă priviţi cu atenţie, veţi observa că primul rezultat apare de unsprezece ori la rând, apoi de trei ori rezultatul al doilea, o dată rezultatul al treilea, iarăşi de nouă ori rezultatul al doilea şi aşa mai departe. Într-un loc, rezultatul al doilea se repetă de aproape treizeci de mii de ori. Dar de ce toate astea? Are sens să transmită fiecare rezultat de mai multe ori, din simplul motiv că astfel mesajul este suficient de lung pentru a fi înregistrat. Însă ce este cu ordinea aceasta aparent haotică?

– Aici a intrat în joc Miss Alien, spuse Shankar zâmbind misterios.

– Celebrul meu alter ego, Jodie Foster, încuviinţă Crowe. Trebuie să recunosc că am găsit răspunsul gândindu-mă la film. Şi ordinea rezultatelor este un cod. Dacă ştii cum să le citeşti, obţii o

imagine din pixeli albi şi negri, deci nimic altceva decât ceea ce facem noi la SETI.

– Să sperăm că nu una cu Adolf Hitler, observă Rubin.

Se auziră râsete. Între timp văzuseră cu toţii filmul *Contact* cu Jodie Foster. În film, extratereştrii trimiteau pe pământ o imagine ai cărei pixeli conţineau fragmentele unor instrucţiuni de construire. Luaseră pur şi simplu o imagine din cele pe care omenirea le trimisese în spaţiu în decursul evoluţiei ei tehnice, nimerind tocmai o poză a lui Hitler.

– Nu, spuse Crowe. Nu e Hitler.

Shankar introduse o comandă în computer. Coloanele de cifre dispărură, făcând loc unei grafici.

– Ce mai e şi asta? întrebă Vanderbilt aplecându-se în faţă.

– Nu recunoaşteţi imaginea? întrebă Crowe cu un zâmbet, privind în jur. Are cineva vreo idee?

– Arată ca un zgârie-nori, spuse Anawak.

– Empire State Building, propuse Rubin.

– Aiurea, zise Greywolf. De unde să cunoască ei Empire State Building? Arată ca o rachetă.

– Şi de unde să ştie de rachete? întrebă Delaware.

– Pentru că sunt o grămadă pe fundul mării. Prevăzute cu focoase nucleare, cu substanţe chimice de atac...

– Ce e chestia asta de jur împrejur? întrebă Oliviera. Nori?

– Poate apă, spuse Weaver. Poate e ceva din ocean. O formaţiune.

– Apă este corect, spuse Crowe.

– Lasă mai degrabă impresia unui monument, zise Johanson frecându-şi barba. Ar putea fi un simbol. Ceva... religios.

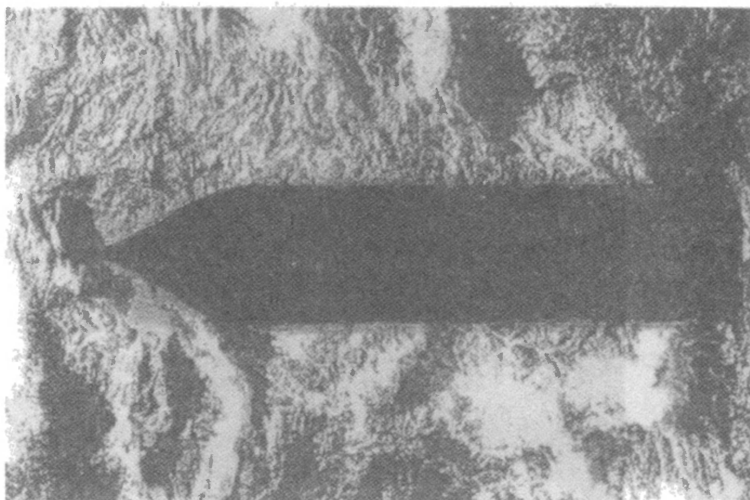
– Omenesc, prea omenesc. Crowe părea să savureze teribil momentul. De ce nu vă întrebaţi dacă putem privi imaginea şi altfel.

Continuară să o privească. Deodată Li tresări.

– O puteţi întoarce cu 90 de grade?

Degetele lui Shankar alunecară peste tastatură şi formaţiunea din imagine apăru culcată pe o parte.

– Nu-mi dau seama nici acum ce ar putea fi, spuse Vanderbilt. Un peşte? Un animal mare?

Li clătină din cap. Râse încet.

– Nu, Jack. Modelul din jur reprezintă valurile. Valurile mării. Un instantaneu văzut de jos. Din adânc spre suprafaţa apei.

– Ce? Şi chestia aia neagră?

– Foarte simplu. Ăia suntem noi. E vaporul nostru.

Heerema, La Palma, Insulele Canare

Poate că nu ar fi trebuit să fie atât de euforici.

În ultimele şaisprezece ore, aspiratorul lucrase fără încetare scoţând la lumina zilei tone de trupuri roz-alburii, cărora se părea că nu le prieşte schimbarea rapidă a locului. Cele mai multe ajungeau gata plesnite, restul se zvârcoleau şi o sfârşeau cu trompele ridicate şi maxilarele zvâcnind. Chiar la început, Frost fugise afară unde viermii *Polychaeta* erau azvârliţi în sus împreună cu apa de mare pompată, ca într-o gigantică fântână arteziană, iar apoi cădeau în plasele întinse, în timp ce apa se scurgea înapoi. Alunecau apoi până în burta

cargobotului ancorat lângă *Heerema*, care se umplea încontinuu. Frost luase entuziasmat o mână de viermi și apăruse în cabină mânjit și cu o duzină de cadavre în mână, pe care le ridică triumfător în aer.

– Doar un vierme mort este un vierme bun, tună Frost. Luați aminte la vorbele mele! Da, da!

Toți aplaudaseră, până și Bohrmann.

Mâlul răscolit se așeză după un timp, lăsând la vedere o rocă vulcanică marmorată. Izolat, din ea ieșeau fire subțiri de bule. Camerele insulei de lumini apropiară imaginea, astfel încât Bohrmann își putu da seama destul de exact de unde provenea aspectul marmorat.

– Pături de bacterii.

Frost îl privi.

– Și asta ce înseamnă?

– E greu de zis, răspunse Bohrmann frecându-și bărbia între degete. Câtă vreme sunt doar la suprafață, nu ne paște nici un pericol. Nu știu cât au pătruns în interiorul sedimentului. Liniile alea cenușii murdare sunt urme de hidrat.

– Deci mai există.

– Ce vedem, atât există. Dar nu știm cât a fost la început și cât a fost descompus. Emisiile de gaze se mențin în limite tolerabile. Cu oarecare prudență, eu unul nu aș spune că nu am avut parte de succes.

– Și dubla negație înseamnă tot da, încuviință Frost ridicându-se mulțumit. Mă duc să iau o cafea.

În continuare priviseră ore în șir aspiratorul care curăța platoul, până începură să îi ardă ochii. În cele din urmă, van Maarten îl goni pe Frost în pat, să se odihnească. În ultimele trei nopți, Frost și Bohrmann aproape că nu dormiseră. În timp ce Frost încă mai protesta, ochii i se închiseră și cu ultimele puteri se târî până în cameră.

Mai rămăseseră Bohrmann și van Maarten. Era ora 23.00.

– Sunteți următorul care va pleca la culcare, observă olandezul.

– Nu mă pot culca. Bohrmann își trecu mâna peste ochi. În afară de mine nu se pricepe nimeni suficient de bine la hidrați.

– Ba da, ne pricepem.

– Nu mai durează mult, obiectă Bohrmann.

Se apropiau într-adevăr de sfârșit. Echipele de piloți fuseseră schimbate deja de trei ori. Însă peste câteva ore urma să sosească Erwin Suess de la Kiel cu elicopterul și trebuia să mai reziste până atunci.

Bohrmann căscă. Între timp se făcuse noapte. Un zumzet ușor umplu încăperea. Insula de lumini și aspiratorul înaintaseră în ultimele ore încet, dar încontinuu spre nord. Dacă se adevereau datele expediției *Polarstern*, atunci terasa asta colcăia de viermi. Estimă că va mai dura câteva zile până îi vor aspira pe toți, însă între timp își regăsise speranța. Emisia de bule era situată peste valoarea așteptată, fără a oferi totuși motive de îngrijorare. Dacă dispăreau viermii și cetele de bacterii, atunci poate că se vor stabiliza și hidrații afectați.

Urmărea monitoarele cu pleoapele întredeschise.

Din cauza oboselii, conştientiză schimbările abia după ce le urmărise o vreme. Se aplecă în faţă.

– Aici sclipeşte ceva, spuse repede. Luaţi aspiratorul de acolo.

Van Maarten îşi îngustă ochii.

– Unde?

– Uitaţi-vă pe monitoare. În învălmăşeala aia a sclipit ceva. Uitaţi, din nou!

Deodată, Bohrmann se trezi complet. Şi camerele de filmat de pe insula de lumini arătau acum că nu este ceva în regulă. Norul obligatoriu de sedimente din jurul gurii aspiratorului se umflase. Înăuntru se învârteau bucăţi întunecate şi bule, care începeau să urce.

Monitoarele aspiratorului se înnegriră. Gura furtunului se duse într-o parte.

– La naiba, ce se întâmplă aici?

Din difuzor se auzi vocea pilotului:

– Aspirăm obiecte mai mari. Aspiratorul se destabilizează. Nu ştiu dacă...

– Ia-l de acolo! strigă Bohrmann. Ia-l de pe coastă!

Se întâmplă din nou, îşi spuse disperat. Ca atunci pe *Sonne.* Un *blowout.* Stătuseră prea mult în acelaşi loc şi aici platoul devenise instabil. Presiunea scăzută ducea la spargerea sedimentului.

Nu, nu era *blowout.* Mai rău.

Trompa de aspiraţie încercă să iasă din norul de sediment. Acesta se umflă şi mai tare şi apoi păru de-a dreptul să explodeze. O undă de presiune cutremură insula de lumini. Imaginea se balansa în sus şi-n jos.

– Alunecare, strigă pilotul.

– Opriţi aspiratorul. Bohrmann sări în picioare. Înapoi!

Acum realiză că de sus cădeau bucăţi mai mari de stâncă. Pietriş de lavă se prăvălea pe terasă. Undeva în norul de noroi şi dărâmături se mai mişca abia perceptibil furtunul trompei de aspirare.

– Aspiratorul a fost oprit, confirmă van Maarten.

Urmăriră alunecarea cu teamă. Se prăvălea tot mai mult pietriş. Dacă efectul se propaga în peretele aproape vertical al conului vulcanic, atunci aveau să se desprindă bucăţi tot mai mari. Piatra vulcanică era poroasă. O mică alunecare avea să se transforme într-una mare, iar la sfârşit se va întâmpla tocmai ceea ce încercaseră ei să împiedice.

Ar trebui să ne acceptăm soarta cu seninătate, se gândi Bohrmann. Oricum e prea târziu să mai fugim.

Un munte de apă înalt de şase sute de metri...

Zgomotul pietrişului încetă.

Multă vreme, nimeni nu spuse nimic. Amuţiseră cu privirea pironită pe monitoare. Desupra terasei se afla un nor difuz, care împrăştia lumina lămpilor cu halogen, reflectând-o.

– S-a oprit, spuse van Maarten cu vocea tremurând imperceptibil.

– Da. Bohrmann încuviinţă. Aşa se pare.

Van Maarten chemă piloţii.

– Insula de lumini s-a cutremurat serios, anunță echipa cu luminile. Am pierdut un spot. Dar nici nu se observă, dacă nu știi unde era.

– Și trompa?

– Se pare că s-a agățat, li se răspunse de pe cealaltă macara. Sistemele receptează comenzile ca mai înainte, dar se pare că nu le pot executa.

– Presupun că gura trompei este prinsă sub dărâmături, zise celălalt pilot.

– Cât poate să fi căzut peste ea? întrebă van Maarten încet.

– Întâi trebuie să se așeze norul, răspunse Bohrmann. Se pare că am scăpat de data asta.

– Bine. Atunci trebuie să așteptăm. Van Maarten vorbi în microfon: Nu mai facem alte încercări să eliberăm trompa. Pauză de cafea. Nu avem nevoie de zguduieli inutile. Mai așteptăm și vedem după aceea ce facem.

Trei ore mai târziu, se uitau să vadă ce au de făcut. Pe alocuri nu se vedea la o distanță mai mare de câțiva metri, pentru că sedimentul nu se depusese încă în totalitate, însă gura trompei se distingea destul de clar. Între timp se întorsese și Frost. Părul lui, cu bucle ca niște tirbușoane, se întindea spre cele patru zări.

– S-a înțepenit urât de tot, constată van Maarten.

– Da, răspunse Frost scărpinându-se în cap. Dar nu pare stricat.

– Sunt blocate motoarele.

– Și cum îl scoatem de acolo?

– Putem trimite jos un robot care să dea la o parte chestia aia, propuse Bohrmann.

– Pentru numele lui Dumezeu și al tuturor sfinților! țipă Frost. O să ne coste o groază de timp. Și totul mergea atât de bine.

– Atunci va trebui să ne grăbim. Bohrmann întoarse capul spre van Maarten. Cât de repede putem pregăti *Rambo?*

– Imediat.

– Atunci haideți! Să încercăm!

Rambo își datora numele filmelor cu Sylvester Stallone, într-o manieră total neștiințifică. ROV-ul arăta ca o versiune mai mică a lui *Victor 6 000*, dispunea de patru camere, diverse proiectoare la pupa și laterale pentru stabilizare și două brațe deosebit de puternice și de mobile. Aparatul ajungea doar până la adâncimi de 800 de metri, însă era foarte îndrăgit în industria *offshore*. Într-un sfert de oră, *Rambo* era gata de intervenție. Puțin mai târziu, plutea de-a lungul conului vulcanic în jos spre terasă, fiind legat de stația piloților de pe *Heerema* printr-un cablu electrooptic. Insula de lumini apăru la orizont. Robotul continuă să se scufunde, apoi se puse în mișcare și făcu manevrele pentru a ajunge la gura de aspirație blocată sub pietriș. Din apropiere se vedea clar că motoarele și sistemele video ale trompei erau intacte, însă câteva bucăți de stâncă vulcanică căzuseră într-o poziție atât de nefericită, încât se înțepenise fără speranță.

Brațele lui *Rambo* începură să dea la o parte bucățile de stâncă. La început, robotul părea că va reuși să elibereze trompa. Luă dărâmăturile

pe rând, până când ajunse la un colț oblic care se înfipsese în sedimentul terasei și apăsa trompa de partea ieșită în afară a unei stânci. Brațele intrau și ieșeau, se învârteau, încercau să elibereze colțul. Era iluzoriu.

– Asta nu reușește să facă nici un automat, declară Bohrmann. Nu poate dezvolta nici un impuls.

– Grozav, șuieră Frost.

– Și dacă piloții ar trage pur și simplu de trompă? propuse Bohrmann. Sub tensiune trebuie să se desprindă cândva.

Van Maarten scutură din cap.

– Prea riscant. S-ar putea rupe.

Își încercară norocul, putând robotul să se lovească în stâncă sub diferite unghiuri. Aproximativ la miezul nopții era clar că mașina nu va putea face nimic. Între timp, suprafața curățată se acoperea din nou cu viermi care apăreau din întuneric din toate părțile.

– Asta nu-mi place deloc, mârâi Bohrmann. Tocmai aici, unde terenul este instabil. Trebuie să scoatem cumva trompa de acolo, altfel o să văd negru în fața ochilor.

Frost căzu pe gânduri. După o vreme spuse:

– Bine. Atunci să vedem negru în fața ochilor. În persoană.

Bohrmann îl privi întrebător.

– Păi da. Frost ridică din umeri. Jos în mare este întuneric, nu? Vreau să spun că, dacă n-o poate face *Rambo,* mai rămâne unul singur care poate coborî. Stăpânul creației care-i pe cale să-și piardă coroana. Sunt patru sute de metri. Pentru asta avem costume speciale la bord.

– Vrei să cobori personal acolo jos? întrebă Bohrmann fără entuziasm.

– Bineînțeles. Frost își frânse brațele până le auzi trosnind. Care e problema?

15 august

Independence, Marea Groenlandei

Ca urmare a răspunsului primit de la Yrr, Crowe trimise în adânc un al doilea mesaj, mai complex. Acesta conținea informații despre rasa umană, despre evoluția și cultura acesteia. Vanderbilt nu era deosebit de bucuros de acest lucru, însă Crowe reuși să-l convingă că oricum nu mai puteau greși mare lucru. Yrr nu mai aveau mult până să câștige lupta.

– Nu avem nici acum decât o singură șansă, spuse Crowe. Trebuie să le dovedim că merităm să ne continuăm existența. Asta o putem face doar dacă le spunem cât mai multe despre noi. Poate că nimerim și ceva ce nu am luat în considerație până acum. Ceva care să-i pună pe gânduri.

– O suprapunere a valorilor, completă Li.

– Oricât de mică ar fi aceasta.

Oliviera, Johanson și Rubin se îngropaseră în laborator. Voiau să determine ființa de gelatină din rezervor să se divizeze sau să se contopească complet. Păstrau permanent legătura cu Weaver și Anawak. Weaver își prevăzuse ființele Yrr virtuale cu un ADN artificial și cu feromoni pentru transmiterea informației. Funcționa. Demonstrase deci teoretic faptul că unicelularele se contopeau cu ajutorul mirosului, însă masa gelatinoasă refuza orice cooperare în ceea ce privea demonstrația practică. Ființa sau, mai exact, suma de ființe, se transformase într-o turtă întinsă și se lăsase pe fundul rezervorului.

În acest răstimp, Delaware și Greywolf verificau înregistrările făcute de delfini, fără a vedea altceva decât coca vasului, câte un pește și alți delfini care se filmau reciproc. Își petreceau timpul alternând între monitoarele din CIC și punte, unde Roscovitz și Browning lucrau încă la repararea lui Deepflight.

Li știa că și cei mai buni oameni erau în pericol să se blocheze sau să se piardă, dacă nu-i smulgeai din când în când din munca lor, să mai vadă și altceva. Se interesă de prognoza meteo și de șansele pe care le avea să se adeverească. Totul indica faptul că până a doua zi dimineața vremea urma să fie liniștită și fără vânt. Valurile se mai micșoraseră, comparativ cu prima parte a zilei.

Așa că îl rugase pe Anawak să-i ofere câteva minute, în care putu să constate cu surprindere cât de puține lucruri știa acesta despre bucătăria

nordului îndepărtat. Îi delegă răspunderea lui Peak, care pentru prima dată în cariera lui militară se văzu nevoit să se ocupe de mâncare.

În continuare, Peak dădu o serie de telefoane. Două elicoptere porniră spre coasta Groenlandei. După-amiaza târziu, Li anunță că bucătarul-șef îi invită la ora 21.00 la o petrecere. Elicopterele se întorseseră, aducând cu ele toate cele necesare pentru a pune pe picioare o cină groenlandeză. Pe punte, în fața insulei, așezară mese, scaune și un bufet, cărară afară instalația de muzică și de jur împrejur plasară radiatoare, pentru a ține frigul la distanță.

În bucătărie începu o mare vânzoleală. Li era cunoscută pentru obiceiul de a scoate din joben câte o idee bizară și pentru insistența ca totul să fie adus la îndeplinire în cel mai scurt timp. Carnea de caribu luă drumul oalelor și tigăilor. *Maktaaq*, carnea crocantă de narval, trebuia tăiată, foca deveni supă și ouăle de rață arctică se treziră ouă fierte. Bucătarul de pe *Independence* își încercă puterile cu *bannock*, un fel de lipie fără drojdie, subțire și destul de gustoasă, care era pregătită de inuiți inclusiv la concursul anual de copt pâine. Somonul și lostrița aurie au fost filetate și prăjite cu multe verdețuri, carnea înghețată de morsă transformată într-un fel de carpaccio și au fost fierți munți de orez. Peak, în mod clar suprasolicitat în chestiunile culinare, ceruse pur și simplu să fie adus tot ce nu exista în magazie, urmând orbește sfatul groenlandezilor. O singură specialitate i se păruse suspectă: mațele crude de morsă; cu toate că îi fuseseră recomandate călduros, făceau parte din lucrurile la care, după părerea lui, se putea renunța.

Stabili o echipă de serviciu care să se ocupe de puntea de comandă și de sala mașinilor și, de asemenea, de CIC. În rest, la ora 21.00 fix se prezentară pe punte toți cei prezenți pe *Independence:* echipajul, oamenii de știință și soldații. Pe cât de goale erau încăperile uriașului vapor pe timpul zilei, pe atât de multă lume se strânsese acum pe acoperiș. Nu mai puțin de 160 de oameni își luară în primire cockteilul de întâmpinare fără alcool, pentru a se împrăștia apoi la mesele cu și fără scaune, așteptând să se deschidă bufetul, iar la un moment dat începu fiecare să discute cu fiecare.

Era ciudată petrecerea pe care o organizase Li, cu blocul de oțel al insulei în spate, iar de jur împrejur priveliștea mării pustii. Ceața se retrăsese, lăsând la orizont munți de nori suprarealiști, printre care uneori se zărea și globul solar. Aerul pișca rece și clar, și deasupra tuturor se boltea cerul de un albastru adânc.

O vreme, se păru că toată lumea se străduia să evite subiectele legate de motivul prezenței lor aici. Era plăcut să discuți despre alte lucruri. În același timp, aceasta părea o încercare chinuită, aproape disperată, de a menține conversația la un nivel superficial, de parcă s-ar fi întâlnit cu toții, ca din întâmplare, la un vernisaj. Cu puțin înainte de miezul nopții, în lumina înserării ce se lăsa, stratul subțire de apărare, care îi despărțea de scopul prezenței lor acolo, se rupse. Majoritatea ajunseseră să se tutuiască. Felinarele de pe mese își exercitară puterea de atracție. Se formară grupulețe, toată lumea se adună

în jurul șamanilor iluminării, în căutarea unei consolări pe care aceștia nu o puteau oferi.

– Acum serios, spuse Buchanan către Crowe puțin după ora 1.00. Doar nu credeți cu adevărat în existența unicelularelor inteligente?

– Și de ce nu? întrebă Crowe.

– Păi, vă rog frumos! Vorbim despre viață inteligentă, corect?

– Așa se pare.

– Așadar... Buchanan nu-și găsea cuvintele. Nu mă aștept să arate ca noi, dar, totuși, mai complex decât unicelularele. Se spune că cimpanzeii, balenele și delfinii sunt inteligenți. Toți au o structură a corpului complexă și un creier mare. Furnicile, după cum am învățat, sunt prea mici pentru a dezvolta o inteligență adevărată. Cum ar putea funcționa în cazul unicelularelor?

– Nu amestecați niște lucruri, căpitane?

– Ce anume?

– Nu amestecați lucrurile care sunt posibile cu lucrurile care sunt pe placul dumneavoastră?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți!

– Vrea să spună, interveni Peak, că, în cazul în care tot trebuie să ne obișnuim cu gândul că omul își pierde supremația, atunci cel puțin să o facă în favoarea unui adversar mare și puternic. Forțos, arătos și plin de mușchi.

Buchanan bătu cu palma în masă.

– Pur și simplu nu pot să cred. Nu cred că niște ființe primitive ar trebui să stăpânească planeta noastră și că ei și-ar putea măsura inteligența cu cea umană. Asta nu se poate! Oamenii sunt ființe evoluate...

– Evoluție? Complexitate? Crowe scutură din cap. Ce vreți să spuneți? Că evoluția înseamnă progres?

Buchanan îi aruncă o privire chinuită.

– Bun, haideți să vedem, spuse Crowe. Evoluția este lupta pentru existență, supraviețuirea celui mai puternic, ca să rămânem la Darwin. Amândouă izvorăsc din neajunsuri, din lupta împotriva altor ființe sau împotriva catastrofelor naturale. Există deci o evoluție prin selecție. Dar asta duce oare automat la complexitate? Și oare complexitatea reprezintă un progres?

– Nu mă pricep foarte bine la evoluție, spuse Peak. Impresia mea este că, de-a lungul istoriei naturale, cele mai multe ființe au devenit tot mai mari și mai complexe. Rasa umană, în orice caz. Din punctul meu de vedere, este foarte clar că este rezultatul unui trend, a unor tendințe.

– Un trend? Fals. Noi vedem doar o mică parte a istoriei, în decursul căreia tocmai este experimentată complexitatea, însă cine ne spune că nu vom sfârși prin a fi o fundătură a evoluției? Maniera în care ne supraapreciem este cea care ne face să ne considerăm a fi punctul culminant actual al unui trend natural. Cu toții știți cum arată un arbore al evoluției, imaginea aceea ramificată cu crengi principale și secundare. Deci, Sal, când îți imaginezi un astfel de copac, unde ai plasa omenirea? Pe o creangă principală sau secundară?

– Principală, fără discuție.

– Era de așteptat! Corespunde punctului de vedere uman. Dacă mor mai multe brațe divergente ale unei familii de animale și rămâne una singură, atunci suntem tentați să o declarăm pe aceasta din urmă ca fiind ramura principală. De ce? Doar pentru că supraviețuiește, încă? Dar poate că vedem doar o ramură secundară lipsită de importanță, care o duce puțin mai mult decât celelalte. Noi, oamenii, suntem singura specie rămasă dintr-un mănunchi gros al evoluției. Restul unui proces ale cărui ramuri s-au uscat, ultimul supraviețuitor al unui experiment cu numele *homo. Homo australopithecus:* dispărut. *Homo habilis:* dispărut. *Homo sapiens neanderthalensis:* dispărut. *Homo sapiens sapiens:* încă prezent. Am cucerit în mod trecător supremația pe planetă, însă atenție! Parveniții evoluției nu ar trebui să confunde supremația cu superioritatea intrinsecă și cu supraviețuirea de durată. S-ar putea să dispărem mai repede decât ne-ar plăcea.

– E posibil să aveți dreptate, spuse Peak. Însă uitați ceva esențial. Această unică specie supraviețuitoare posedă, ca singură specie supraviețuitoare, o conștiință extrem de evoluată.

– De acord. Însă vă rog să priviți această dezvoltare în fața panoramei naturii. Observați aici cu adevărat un progres sau un trend predominant? 80 la sută din toate ființe multicelulare se bucură de un succes al evoluției mult mai mare decât omul, fără să fi dezvoltat acest pretins trend într-o complexitate nervoasă mai mare. Echiparea noastră cu spirit și conștiință reprezintă un progres doar din punctul nostru subiectiv de vedere asupra lumii. Omul, această apariție episodică bizară și nesemnificativă, nu i-a adus sistemului ecologic Pământ decât un singur lucru: o grămadă de probleme.

– Eu sunt în continuare convins că în spatele acestor lucruri sunt niște oameni, zise Vanderbilt la masa alăturată. Dar fie, ascult de voi. Dacă totuși nu sunt oameni, atunci vom duce muncă de lămurire cu Yrr. Vom ține mucozitatea aia scârboasă atâta timp sub observație CIA, până când vom ști ce gândește și ce intenții are.

Stătea la masă cu Delaware și Anawak, înconjurați de membri ai echipajului.

– Aiurea, răspunse Delaware. Asta nu poate face nici măcar CIA.

– Ha, fetițo! râse Vanderbilt. Pătrunzi în orice căpățână, dacă știi să ai răbdare. Chiar dacă îi aparține unui nenorocit de unicelular. E doar o chestiune de timp.

– Nu, e o problemă de obiectivitate, spuse Anawak. Ceea ce presupune că ești în măsură să joci rolul unui observator obiectiv.

– O putem face. Doar suntem inteligenți și civilizați.

– Oi fi tu inteligent, Jack. Dar nu ești în măsură să percepi natura în mod obiectiv.

– La drept vorbind, ești la fel de subiectiv și lipsit de libertate ca un animal, completă Delaware.

– La ce fel de animal te-ai gândit? chicoti Vanderbilt. La o morsă?

Anawak râse încet.

– Vorbesc serios, Jack. Suntem mai apropiaţi de natură decât am crede.

– Nu e şi cazul meu. Eu am crescut la oraş. N-am fost la ţară în viaţa mea. Şi nici tata.

– Asta nu are importanţă, spuse Delaware. Să-ţi dau un exemplu: şerpii. Sunt nişte animale temute şi în acelaşi timp venerate. Sau rechinii, există o multitudine de zeităţi-rechin. Această legătură emoţională a omului cu alte forme de viaţă este înnăscută, poate chiar stabilită genetic.

– Voi vorbiţi despre popoarele primitive. Eu vorbesc de omul citadin.

– OK. Anawak se gândi un moment. Ai vreo fobie? Sau ceva ce poate fi numit fobie?

– Păi nu tocmai o fobie..., începu Vanderbilt.

– O repulsie?

– Da.

– Faţă de ce?

– Doamne, nu este deosebit de original. Probabil o are fiecare. Mi-e silă de păianjeni. Urăsc creaturile alea.

– De ce?

– Pentru că... Vanderbilt dădu din umeri. Sunt pur şi simplu scârboase. Nu ţi se pare că sunt scârboase?

– Nu, dar nu despre asta este vorba. Ideea este că principalele cauze ale fobiilor din lumea noastră civilizată sunt aproape întotdeauna primejdii care ne ameninţau *înainte* de existenţa oraşelor. Avem fobii cu pereţi de stâncă apăsători, furtună, ape repezi, ape întunecate, câini, şerpi şi păianjeni. De ce nu avem fobii cu cabluri electrice, revolvere, bricege, maşini, exploziibil şi prize, care toate sunt mai periculoase? Pentru că în creierul nostru este întipărită o regulă: trebuie să te fereşti de obiecte şerpuitoare şi de fiinţe cu multe picioare.

– Creierul omenesc s-a dezvoltat într-un mediu natural, şi nu într-unul mecanic, spuse Delaware. Evoluţia noastră spirituală s-a perfecţionat în decursul a două milioane de ani, în strâns contact cu natura. Poate că regulile de supravieţuire ale acestei epoci ni s-au impregnat şi genetic, în orice caz doar un crâmpei minuscul din istoria evoluţiei noastre s-a derulat în cadrul aşa-numitei civilizaţii. Chiar crezi că, doar pentru că tatăl şi bunicul tău au trăit exclusiv la oraş, toate informaţiile arhaice din creierul tău s-au şters? De ce ne temem de animalele mici care se târăsc prin iarbă, de ce îţi repugnă ţie păianjenii? Pentru că de-a lungul evoluţiei omenirii această frică ne-a salvat viaţa. Pentru că oamenii mai temători ajung mai rar în situaţii periculoase decât ceilalţi şi astfel pot avea un număr mai mare de urmaşi. Asta e. Am dreptate, Jack?

Vanderbilt îşi mută privirea de la Delaware la Anawak.

– Şi ce legătură are asta cu Yrr? se interesă el.

– Are legătură cu faptul că e posibil să arate ca nişte păianjeni, răspunse Anawak. Ha! Aşa că nu ne vorbi nouă despre obiectivitate. Câtă vreme ne e silă de Yrr, oricum ar arăta, de o masă gelatinoasă, de unicelulare şi de raci otrăvitori, nu vom afla nimic despre gândirea lor pentru că nici nu avem cum. Ne va interesa doar să distrugem tot ce

este diferit de noi, ca să nu se strecoare noaptea în peştera noastră şi să ne fure copiii.

Johanson stătea puţin mai la o parte şi încerca să-şi amintească amănuntele ultimei nopţi, când Li se apropie de el. Îi întinse un pahar. Vin roşu.

– Credeam că e o petrecere fără alcool, se minună Johanson.

– Asta şi este. Li ciocni cu el. Însă fără să fim dogmatici. În afară de asta, ţin cont şi de preferinţele oaspeţilor mei.

Johanson gustă. Era bun vinul. Chiar un vin ales.

– Ce fel de om sunteţi de fapt, generale? o întrebă.

– Puteţi să-mi spuneţi Jude. Toţi cei care nu trebuie să stea drepţi în faţa mea îmi spun aşa.

– Nu îmi dau seama cum să vă iau, Jude.

– Care ar fi problema?

– Nu am încredere în dumneavoastră.

Li râse amuzată şi luă o gură de vin.

– Asta este o chestie reciprocă, Sigur. Ce a fost faza aia de ieri-noapte? Chiar vreţi să cred că nu vă mai amintiţi nimic?

– Nu-mi amintesc absolut nimic.

– Ce făceaţi aşa de târziu pe puntea hangarului?

– Mă relaxam.

– Şi cu Oliviera aţi fost să vă relaxaţi.

– Da, e nevoie, din când în când, atunci când lucrezi.

– Mhm. Li privi pe lângă el, spre mare. Mai ştiţi despre ce aţi vorbit?

– Despre munca noastră.

– Altceva nimic?

Johanson o privi.

– Ce vreţi de fapt, Jude?

– Să rezolv criza asta. Şi dumneavoastră?

– Nu ştiu dacă vreau asta în acelaşi mod ca dumneavoastră, spuse Johanson după oarecare ezitare. Ce va rămâne în urmă, după ce criza va fi rezolvată?

– Valorile noastre. Valorile societăţii noastre.

– Vă referiţi la societatea umană? Sau la cea americană?

Li îşi întoarse capul spre el. Ochii ei frumoşi păreau să-i strălucească pe faţa la fel de frumoasă.

– Este vreo diferenţă?

Crowe se ambalase vorbind, sprijinită fiind de Oliviera. Momentan adunaseră cel mai mare public în jurul lor. Peak şi Buchanan intraseră în mod clar în defensivă, dar în timp ce Peak devenea tot mai gânditor, Buchanan fierbea de furie.

– Nu suntem rezultatul obligatoriu al vreunei etape superioare în dezvoltarea naturii, spunea Crowe. Omul este un produs întâmplător. Suntem rezultatul unei întâmplări cosmice fericite, aceea cu metoritul gigant care a căzut pe Pământ, exterminând saurienii. Fără acest incident, lumea probabil că ar fi locuită astăzi de sauroizi inteligenţi

sau pur şi simplu de niscaiva animale. Avantajele naturale au dus la apariţia noastră, nu necesitatea. Dintre milioanele de scenarii posibile de la evoluţia cambriană, când au apărut primele fiinţe multicelulare, există poate unul singur în care apar şi oameni.

– Dar oamenii stăpânesc planeta, insistă Buchanan. Indiferent dacă vă place sau nu.

– Sunteţi sigur? Momentan, planeta este stăpânită de Yrr. Treziţi-vă în sfârşit la realitate, suntem doar o mică grupă din specia mamiferelor, care mai are un drum lung de parcurs până când evoluţia o va declara un succes. Mamiferele de succes sunt liliecii, şobolanii şi antilopele. Noi nu reprezentăm ultima etapă, cea de încoronare a istoriei lumii, ci doar una oarecare. Nu există nici un trend al epocilor de vârf în natură, doar selecţia naturală. Poate că într-o anumită perioadă se observă o creştere temporară a complexităţii fizice şi spirituale a *uneia* dintre speciile planetei, însă privită în ansamblu, nu este o tendinţă şi, cu atât mai puţin, un progres. Viaţa, în general, nu prezintă nici un impuls spre progres. Ea adaugă spaţiului ecologic un element complex, menţinând în acelaşi timp de trei miliarde de ani forma simplă a bacteriilor. Viaţa nu are nici un motiv să dorească să perfecţioneze ceva.

– Cum se împacă tot ce spuneţi acum cu planul lui Dumnezeu? întrebă Buchanan aproape ameninţător.

– Dacă există Dumnezeu şi dacă acesta este inteligent, atunci a făcut lumea aşa cum vă povestesc eu. În cazul acesta nu suntem opera lui de căpătâi, ci o variantă, care va supravieţui doar dacă devine conştientă de rolul ei de variantă.

– Şi faptul că a creat omul după chipul şi asemănarea Lui, şi asta vreţi să puneţi în discuţie?

– Sunteţi chiar atât de cramponaţi de perspectiva dumneavoastră mărginită, încât nici măcar nu luaţi în consideraţie posibilitatea ca Yrr să fie cei creaţi după chipul şi asemănarea Lui? Ochii lui Buchanan scânteiară. Crowe nu îi dădu ocazia să ia cuvântul, ci suflă un nor de fum spre el. Dar toată discuţia asta e depăşită, dragă prietene. După ce plan ar putea crea Dumnezeu rasa Lui favorită, dacă nu după cel mai bun posibil? Ei bine, oamenii sunt relativ mari. Este oare un corp mai mare neapărat şi mai bun? În decursul selecţiei naturale, unele specii par într-adevăr să devină tot mai mari, însă cele mai multe se descurcă de minune, având dimensiuni mici. În perioadele în care au loc dispariţii în masă, speciile mai mici au şanse mai mari de supravieţuire, prin urmare, cele mari dispar odată la câteva zeci de milioane de ani, evoluţia începe din nou de la limita inferioară a mărimii corporale, creşterea începe din nou, până când apare vâjâind următorul meteorit. Pleosc! *Ăsta* este planul lui Dumnezeu!

– Ăsta e fatalism.

– Nu, e realism, spuse Oliviera. Tipurile superspecializate ca omul sunt cele care dispar în urma modificărilor extreme, pentru că nu sunt capabile să se adapteze. Un urs koala este complex şi poate mânca doar frunze de eucalipt. Ce va face, dacă dispare eucaliptul?

Se duce naibii şi el. În schimb, majoritatea unicelularelor supravieţuiesc epocilor glaciare şi exploziilor vulcanice. Supuse la cantităţi mărite de oxigen sau metan, ele rezistă mii de ani în moarte aparentă şi se pot trezi din nou la viaţă. Există bacterii vârâte kilometri întregi în interiorul stâncilor, există bacterii în izvoare fierbinţi şi în gheţari. Nu am putea supravieţui fără ele, însă ele ar putea supravieţui foarte bine fără noi. Chiar şi în ziua de azi, oxigenul din aer este un produs al bacteriilor. Toate elementele care ne guvernează viaţa, oxigenul, azotul, fosforul, sulful, dioxidul de carbon, ne sunt utile abia în urma acţiunii microorganismelor. Bacteriile, ciupercile, unicelularele, micile mâncătoare de cadavre, insectele şi viermii prelucrează plantele şi animalele moarte şi le reintroduc componentele chimice în sistemul global al vieţii. Nici în ocean lucrurile nu stau altfel decât pe uscat. Microorganismele sunt forma de viaţă predominantă a mărilor. Această masă gelatinoasă din rezervorul nostru este cu siguranţă mai bătrână şi poate mai inteligentă decât noi, indiferent dacă vă convine asta sau nu.

– Nu puteţi compara o fiinţă umană cu un microb, mârâi Buchanan. Omul *are* o altă semnificaţie. Dacă nu pricepeţi nici măcar atât, atunci de ce faceţi parte din această echipă?

– Ca să fac ce este corect.

– Dar trădaţi cauza omenirii de îndată ce deschideţi gura.

– Nu, omul trădează cauza lumii, creând o relaţie eronată între diferitele forme de viaţă şi semnificaţia lor. Este singura specie care o face. Noi emitem judecăţi de valoare. Există animale rele, animale importante, animale folositoare. Judecăm natura după ceea ce vedem, însă noi vedem doar un fragment minuscul, căruia îi atribuim o importanţă exagerată. Atenţia ne este îndreptată spre animale mari şi vertebrate, şi în special spre propria specie. Aşa că peste tot vedem animale vertebrate. În realitate, numărul total al speciilor de vertebrate descrise ştiinţific este de 43 000, printre care peste 6 000 de specii de reptile, aproximativ 10 000 de specii de păsări şi vreo 4 000 de specii de vertebrate. În schimb, până astăzi au fost descrise aproape un milion de nevertebrate, printre care 290 000 de specii de gândaci, care astfel depăşesc de şapte ori toate speciile de vertebrate.

Peak privi spre Buchanan.

– Are dreptate, Craig, spuse acesta. Ia la cunoştinţă. Amândoi aveţi dreptate.

– Noi nu suntem fiinţe de succes, spuse Crowe. Dacă vreţi să vedeţi ce înseamnă succes, uitaţi-vă la rechini. Există în formă neschimbată încă din devonian[1], de 400 de milioane de ani încoace. Sunt de o sută de ori mai bătrâni decât orice strămoş al omului, şi există 350 de specii. Dar probabil că Yrr au o vechime şi mai mare. Dacă sunt fiinţe unicelulare şi dacă au găsit un truc pentru gândirea colectivă, atunci sunt cu mult înaintea noastră. Niciodată nu îi vom putea ajunge din urmă. Ce-i drept, putem să-i omorâm. Dar vreţi să riscaţi

[1] A patra perioadă a erei paleozoice, caracterizată prin prezenţa plantelor cu organizare simplă şi a tuturor claselor de nevertebrate (n.red.)

aşa ceva? Ştim noi oare care este importanţa lor pentru existenţa noastră? Există posibilitatea să nu putem trăi nici *cu*, dar nici *fără* acest duşman.

– Vreţi să apăraţi valorile americane, Jude? Johanson scutură din cap. Atunci vom da greş.

– Ce aveţi împotriva valorilor americane?

– N-am nimic împotriva lor. Doar aţi auzit ce spune Crowe: s-ar putea ca formele de viaţă inteligente de pe alte planete să nu semene cu omul sau cu mamiferele, poate că nici nu au la bază un ADN, astfel încât sistemul lor de valori ar putea fi complet diferit de al nostru. Ce model moral şi social credeţi că veţi întâlni acolo jos, în ocean, la o rasă a cărei cultură s-ar putea baza pe divizare şi sacrificiu colectiv? Cum vreţi să ajungeţi la o înţelegere, dacă aveţi în faţa ochilor doar păstrarea unor valori asupra cărora nici măcar oamenii nu pot cădea de acord?

– Mă înţelegeţi greşit, spuse Li. Îmi este clar că nu am arendat noi întreaga morală. Întrebarea care se pune este: *trebuie* să înţelegem cu orice preţ ce gândesc ceilalţi? Sau ar fi mai bine să investim toate forţele în încercarea de a coexista?

– Asta însemnând ca fiecare să îl lase pe celălalt în pace?

– Da.

– Prea târziu, Jude, spuse Johanson. Presupun că locuitorii Americii, Australiei, Africii şi Arcticii ar fi salutat acest punct de vedere. La fel şi diferitele specii de animale pe care le-am decimat. Adevărul este că situaţia e mult mai complicată. Acum abia dacă vom *putea* înţelege cum gândesc ceilalţi. Trebuie totuşi să riscăm şi să încercăm, pentru că ne-am război deja prea mult unii cu alţii. Spaţiul nostru de viaţă comun a devenit prea strâmt pentru a putea trăi unii alături de alţii. Ne rămâne doar încercarea de a trăi unii cu alţii, iar acest lucru va fi posibil abia în momentul în care ne vom limita drastic drepturile pe care susţinem că le-am fi primit de la Dumnezeu.

– Şi după părerea dumneavoastră cum s-ar putea întâmpla aşa ceva? Adoptând maniera de viaţă a unicelularelor?

– Bineînţeles că nu. Nici nu ar fi posibil din punct de vedere genetic. Chiar şi ceea ce numim cultură este un produs al genelor noastre. Evoluţia culturală începe în timpurile preistorice, când au fost stabilite direcţiile viitoare de dezvoltare. Cultura este un fapt biologic sau vrem să pretindem că am căpătat gene noi pentru construcţia vaselor de luptă? Construim avioane, portavioane şi săli de operă, însă facem toate acestea pentru a ne putea desfăşura la un aşa-numit nivel civilizat activităţile străvechi, de pe vremea când prima secure a fost dată în schimbul unei bucăţi de carne: războiul, întâlnirile tribale, comerţul. Cultura face parte din evoluţia noastră. Contribuie la păstrarea unei stări de echilibru...

–... Până când o altă stare de echilibru, mai stabilă, se dovedeşte a fi superioară. Înţeleg ce vreţi să spuneţi, Sigur. În timpurile preistorice, zestrea noastră genetică ne-a influenţat cultura şi ne-a modificat

genetic în acest sens. Aşa că genele ne dirijează comportamentul. Ele stabilesc bazele pentru conversaţia pe care o purtăm acum, oricât de tare ne-ar displăcea ideea. Tot fondul nostru intelectual, de care suntem atât de mândri, este doar rezultatul unei comenzi genetice, iar cultura nu este decât un repertoriu de comportament social, cuplat cu lupta pentru supravieţuire.

Johanson tăcu.

– Am spus ceva greşit? întrebă Li.

– Nu. Vă ascult impresionat şi sedus. Aveţi absolută dreptate. Evoluţia umană este o combinaţie între modificările genetice şi transformările culturale. Modificările genetice sunt cele care au dus la creşterea creierului nostru. Pura biologie a fost cea care ne-a permis să vorbim, când natura ne-a restructurat laringele acum mai bine de 500 000 de ani şi a dus la formarea centrilor vorbirii de pe scoarţa cerebrală. Această schimbare genetică a avut ca efect apariţia culturii. Limbajul a formulat cunoaşterea, trecutul, viitorul şi puterea imaginaţiei. Cultura este rezultatul proceselor biologice, iar schimbarea biologică are loc ca reacţie la dezvoltarea culturală. Cu mare întârziere, e adevărat, însă exact aşa se întâmplă.

Li zâmbi.

– Ce bine că am trecut examenul în faţa dumneavoastră!

– Nici nu mă aşteptam la altceva, spuse Johanson şarmant. Însă aţi recunoscut şi dumneavoastră, Jude: mult lăudata noastră multitudine culturală se loveşte de limitele genetice. Care sunt trasate acolo unde începe cultura inteligenţelor neomeneşti. Am dezvoltat o multitudine de culturi, însă toate se bazează pe necesitatea de a ne proteja specia. Nu vom putea prelua valorile unei specii a cărei biologie este opusă biologiei noastre şi care, în mod natural, trebuie să fie duşmanul nostru, în lupta pentru spaţiul vital şi pentru resurse.

– Nu credeţi în federaţia galactică, care ne aşază la masă alături de stupurile de albine?

– *Războiul Stelelor?*

– Da.

– Un film minunat. Nu. Cred că aşa ceva ar funcţiona doar după multe, multe strădanii. Atunci când în programul nostru genetic va fi prevăzut schimbul cultural cu cei diferiţi de noi.

– Deci am dreptate! Nu ar trebui să încercăm să-i înţelegem pe Yrr. Ar trebui să găsim o cale prin care să ne lăsăm reciproc în pace.

– Nu aveţi dreptate. Pentru că ei nu ne lasă în pace *pe noi.*

– Atunci am pierdut.

– De ce?

– Nu am căzut de acord că oamenii şi non-oamenii nu pot ajunge la un consens?

– Se căzuse de acord şi că musulmanii şi creştinii nu vor putea ajunge la un consens. Ascultaţi-mă, Jude: nu putem şi nu trebuie să-i înţelegem pe Yrr. Însă trebuie să facem loc şi pentru ceea ce nu înţelegem. Asta este altceva decât a lua în mod categoric partea uneia sau alteia din tabere. Soluţia o reprezintă retragerea, şi momentan este

rândul nostru să ne retragem. Asta ar putea funcţiona. Nu presupune o înţelegere emoţională, aşa ceva nu există. În schimb, ne asigură un mod diferit de a privi lucrurile. O înţelegere a lumii care devine tot mai cuprinzătoare, cu cât ne îndepărtăm mai mult de propria specie, pas cu pas, căutând să ne distanţăm de noi înşine. Fără această distanţă nu vom fi în măsură să oferim Yrr o altă imagine a noastră decât cea pe care şi-au format-o.

– Acţiunile noastre nu înseamnă, oare, şi că suntem dispuşi să dăm înapoi, prin simplul fapt că încercăm să intrăm în contact cu ei?

– Şi la ce ar trebui să ducă asta, în concepţia dumneavoastră?

Li tăcu.

– Jude, dezvăluiţi-mi un lucru. Cum se face că vă preţuiesc atât de mult, şi în acelaşi timp am atât de puţină încredere în dumneavoastră?

Se priviră o vreme în tăcere.

Se auzea larmă dinspre mesele la care se stătea în picioare. Creştea ca un val care inunda puntea, năpustindu-se cu putere asupra lor. Fragmentele de discuţii se transformară în strigăte, apoi în ţipete. În acelaşi moment, o voce anunţă prin sistemul de comunicare:

– *Delfinii dau alarma! – Atenţiune! – Delfinii dau alarma!*

Li fu prima care se desprinse din încrucişarea privirilor. Întoarse capul şi privi spre marea scăldată în lumina apusului.

– Doamne, şopti Li.

Marea nu mai era întunecată.

Începuse să strălucească.

Norul albastru

Oriunde ai fi privit, valurile luminau fosforescent. Insule de un albastru întunecat urcau spre suprafaţa apei din adâncuri, se lărgeau şi se contopeau, lăsând impresia că cerul s-ar revărsa în mare.

Independence plutea pe o mare de lumină.

– Dacă ăsta e răspunsul la ultimul tău mesaj, îi spuse Greywolf lui Crowe fără a-şi dezlipi privirea de la spectacol, înseamnă că ai impresionat profund pe cineva acolo jos.

– Este minunat, şopti Delaware.

– Priviţi! strigă Rubin.

Suprafaţa luminoasă se puse în mişcare. Lumina începu să pulseze. Se formară vârtejuri uriaşe care se învârteau la început lent, apoi din ce în ce mai repede, până când ajunseră să se rotească aidoma unor galaxii de spirale, aspirând râuri întregi de bleumarin. Nucleele deveniră mai dense. Mii de stele strălucitoare păreau să se aprindă şi să se stingă în ele...

Dintr-odată, un fulger.

De pe punte se auzi un ţipăt.

Imaginea se schimbă instantaneu. Descărcări orbitoare străbătură apa, ramificându-se printre vârtejurile ce goneau în toate părţile. Sub suprafaţa apei se dezlănţuise o furtună mută. În momentul următor,

vârtejurile începură să se retragă de lângă coca vasului. Norul albastru se îndrepta spre orizont cu o viteză uluitoare și dispăru din raza lor vizuală.

Greywolf fu primul care se dezmetici.

Începu să alerge spre insulă.

– Jack! Delaware fugi după el. Ceilalți îl urmară. Greywolf se repezi pe culoare în jos, străbătu cu pași mari holul aripii de siguranță și se repezi în CIC, cu Peak și cu Li pe urmele lui. Pe monitoarele camerelor fixate pe cocă nu se vedea decât apa de un verde întunecat, apoi se iviră în imagine doi delfini.

– Ce s-a întâmplat? strigă Peak. Ce spune sonarul?

Unul dintre oameni se întoarse spre el.

– Afară este ceva mare, sir. Ceva, nu știu... e greu de spus... e cumva...

– Ceva, cumva? Li îl apucă pe bărbat de umăr. Raportează, idiotule! Date precise! Ce se întâmplă acolo?

Bărbatul păli.

– Este... sunt... nu aveam nimic pe ecran, și apoi brusc s-au format niște suprafețe. Au apărut din nimic, vă jur, apa s-a transformat dintr-odată în materie. S-au unit formând un perete, un... este peste tot.

– Să se ridice Cobrele. Imediat. Zbor extins de recunoaștere.

– Ce date primiți de la delfini? se interesă Greywolf.

– Formă de viață necunoscută, anunță o femeie soldat. Ei au fost primii care au depistat-o.

– Unde sunt delfinii acum?

– Sub *Independence*, sir. Se înghesuie în fața trapelor. Cred că le este frică! Vor să intre.

Tot mai mulți oameni intrau în CIC.

– Puneți imaginea din satelit pe monitorul cel mare, comandă Peak.

Pe Big picture, *Independence* era privită din perspectiva lui KH-12. Plutea pe apa întunecată. Nu se vedea nici urmă de lumină albastră sau de fulgere.

– Mai înainte totul era luminat acolo jos, spuse bărbatul care răspundea de interpretarea datelor prin satelit.

– Putem obține imagini de la alți sateliți?

– Momentan nu, sir.

– OK. KH-12 să ia un cadru mai larg.

Bărbatul transmise ordinul mai departe, către stația de control. Câteva secunde mai târziu, imaginea lui *Independence* se micșoră pe monitor. Satelitul mărise fragmentul filmat. Marea Groenlandei se întindea plumburie în toate părțile. Din difuzoare se auzea fluieratul și clinchetul delfinilor. Continuau să anunțe prezența unei forme de viață necunoscute.

– Nu e suficient.

KH-12 lărgi și mai mult suprafața de filmat. Obiectivul cuprindea acum un fragment de o sută de kilometri pătrați. *Independence*, cu cei 250 de metri ai lui, arăta ca o scândură în derivă.

Toţi priveau spre monitor cu răsuflarea tăiată.

Acum o vedeau.

Un inel subţire şi strălucitor de lumină albastră încercuise vasul pe o rază considerabilă. Descărcări electrice îl străbăteau ca nişte fulgere.

– Cât de mare e chestia asta? şopti Peak.

– Diametrul de patru kilometri, răspunse femeia de la monitor. Chiar mai mult. Pare să fie un fel de furtun. Ceea ce vedem pe imaginea satelit este doar deschiderea, el însuşi se întinde până spre fundul oceanului. Ne aflăm, cum s-ar spune, în... botul lui.

– Şi *ce* anume e?

Johanson apăruse lângă el.

– Masă gelatinoasă, aş spune.

– Bravo, gâfâi Vanderbilt. Ce naiba aţi trimis acolo jos? o repezi pe Crowe.

– I-am cerut să se arate, spuse Crowe.

– Şi asta a fost o idee bună?

Shankar se întoarse nervos spre el.

– Am vrut să intrăm în contact cu ei, nu-i aşa? Ce vă tot văicăriţi? Ce aţi crezut, că vor trimite soli călare?

– Receptăm un semnal!

Se întoarseră toţi spre cel care vorbise. Era bărbatul care supraveghea sonarul. Shankar se repezi spre el şi se aplecă deasupra monitoarelor.

– Ce este? îi strigă Crowe.

– După modelul spectogramei, ar putea fi vorba de un semnal *Scratch*.

– Un răspuns?

– Nu ştiu dacă...

– Inelul. Se strânge!

Toate capetele se ridicară spre Big picture. Inelul strălucitor începuse să se îndrepte încet spre vapor. În acelaşi timp, două puncte minuscule se îndepărtau de *Independence*. Cele două elicoptere de luptă îşi începuseră zborul de recunoaştere. Fluieratul şi scârţâitul din difuzoare se intensificară.

Începură să vorbească toţi deodată.

– Linişte, se răsti Li. Ascultă încruntată glasul delfinilor. Se mai aude şi alt semnal.

– Da. Delaware ascultă cu pleoapele închise. Formă de viaţă neobişnuită şi în afară de asta...

– Orci! strigă Greywolf.

– De jos se apropie mai multe trupuri masive, confirmă femeia de la sonar. Vin din interiorul tubului.

Greywolf o privi pe Li.

– Nu-mi place chestia asta. Ar trebui să lăsăm delfinii să intre.

– De ce tocmai acum?

– Nu vreau să risc viaţa animalelor. Şi avem nevoie de imaginile înregistrate de camere.

Li ezită un moment.

– În ordine. Daţi-le drumul înăuntru. Îl anunţ pe Roscovitz. Peak, ia patru oameni şi însoţiţi-l pe O'Bannon pe punte.
– Leon, spuse Greywolf. Licia.
Ieşiră în grabă. Rubin privi în urma lor. Se apleacă spre Li şi spuse ceva cu voce înăbuşită. Li îl ascultă, încuviinţă din cap şi se întoarse din nou spre monitoare.
– Aşteptaţi-mă! strigă Rubin după grupul care tocmai ieşise. Vin şi eu.

Puntea

Roscovitz ajunse pe punte înaintea cercetătorilor, însoţit de Browning şi de un alt tehnician. Înjură în gura mare când dădu cu ochii de aparatul Deepflight defect. Nu îl reparaseră nici acum. Plutea pe suprafaţa apei având calotele de acces deschise, fiind asigurat printr-un singur lanţ care atârna din tavan.
– Nu putea fi gata până acum? o repezi pe Browning.
– Este mai complicat decât am crezut, se apără tehnicianul-şef în timp ce alergau de-a lungul debarcaderului. Automatul comenzii...
– Of, la dracu'. Roscovitz examină ambarcaţiunea. Se afla pe jumătate deasupra ecluzei care se desena la o adâncime de patru metri. Începe să mă deranjeze deja. De câte ori lăsăm animalele alea să intre sau să iasă, mă deranjează tot mai mult.
– Cu tot respectul, domnule, nu deranjează, iar după ce o reparăm, o ridicăm iar pe tavan.
Roscovitz mârâi ceva neinteligibil şi se postă în spatele panoului de comandă. Ambarcaţiunea se afla chiar sub nasul său. Din poziţia aceea, îi bloca vederea spre ecluza din podea. Trebuia să se bazeze doar pe monitoarele de pe panou. Înjură din nou, folosind de data asta nişte cuvinte mai grele. Din cauza grabei în care fusese reechipată nava *Independence*, făcuseră greşeli! De ce dracu' orice defecţiune ieşea la iveală abia în practică? Pentru ce mai testau orice prostie în spaţiul virtual, dacă apoi o barcă plutitoare bloca vederea asupra ecluzei?
Se auziră paşi răsunând pe puntea hangarului. Greywolf, Delaware, Anawak şi Rubin coborau rampa, urmaţi de Peak şi oamenii lui. Soldaţii se răsfirară de ambele părţi ale cheiului. Rubin şi Peak se îndreptară spre Roscovitz, în timp ce Greywolf şi ceilalţi îşi trăgeau pe ei costumele de neopren şi îşi puneau ochelarii subacvatici.
– Gata, spuse Greywolf. Cu degetul mare şi cu arătătorul formă un cerc, semnul scafandrilor pentru OK. Să îi luăm înăuntru.
Roscovitz încuviinţă şi conectă automatul ce scotea sunete de chemare a delfinilor. Îi văzu pe cercetători sărind în bazin, cu trupurile luminate de reflectoarele subacvatice. Se apropiară înot. În dreptul ecluzei se scufundară pe rând.
Deschise porţile inferioare.

Delaware se scufundă cu capul în jos spre afişajul instrumentelor de la marginea ecluzei. În timp ce încă se scufunda, se puseră în mişcare plăcile masive de oţel aflate la trei metri sub acoperişul de sticlă. Văzu

cum se deschideau porțile spre adâncul mării. Imediat țâșniră înăuntru doi delfini. Păreau agitați și loveau cu botul în sticlă. Greywolf le făcu semn să mai aștepte. Un alt delfin înotă în ecluză.

Între timp, porțile de oțel se deschiseseră complet. Sub cupola de cristal se căsca abisul. Delaware se străduia să vadă ceva în întuneric. Nu se vedea încă nimic deosebit, nici lumină, nici fulgere, orci sau restul delfinilor. Se lăsă în jos, până când atinse cu mâinile suprafața de sticlă, uitându-se după celelalte animale. Brusc apăru un al patrulea delfin, se învârti în jurul axei și înotă în bazinul ecluzei. Greywolf încuviință și Delaware îi dădu semnalul lui Roscovitz. Plăcile de oțel se apropiară încet unele de altele și se închiseră cu un zgomot surd. În interiorul ecluzei, aparatele de măsură își începură lucrul, analizând apa în căutarea impurităților și a substanțelor contaminate. Câteva secunde mai târziu, senzorii dădură undă verde, transmițând semnalul și consolei lui Roscovitz. Cele două porți de sticlă se deschiseră fără zgomot.

De îndată ce deschizătura fu destul de mare, animalele se înghesuiră să treacă prin ea, fiind luați imediat în primire de Greywolf și Anawak.

Peak se uita cum Roscovitz închidea acoperișul de sticlă. Privirea îi era îndreptată spre monitoare. Rubin se apropiase de marginea bazinului și se uita în jos la ecluză.

– Mai erau doar doi, îi numără Roscovitz.

Din difuzoare se auzeau fluierăturile și clinchetele delfinilor care erau încă afară. Se auzea cum deveneau tot mai neliniștiți. La suprafață apăru capul lui Greywolf, apoi se iviră Anawak și Delaware.

– Ce spun animalele? se interesă Peak.

– Același lucru, răspunse Greywolf. Formă de viață necunoscută și orci. Ceva nou pe monitoare?

– Nu.

– Asta nu înseamnă nimic. Să-i lăsăm și pe ultimii doi să intre.

Peak se opri. Monitoarele căpătară la margini o strălucire albastră.

– Cred că ar trebui să vă grăbiți, le spuse. Se apropie.

Cercetătorii se scufundară din nou spre ecluză. Peak strigă la cei din CIC.

– Ce vedeți acolo sus?

– Inelul continuă să se strângă, zbârnâi vocea lui Li din boxele consolei. Piloții spun că formațiunea se scufundă, însă pe imaginea din satelit continuă să se vadă cu claritate. Se pare că vrea să intre sub vapor. În curând ar trebui să lumineze acolo la voi.

– Chiar se luminează. Cu ce avem de-a face? Cu norul?

– Sal? Ăsta era Johanson. Nu, nu cred că mai are formă de nor. Celulele au fuzionat. Este un furtun compact din masă gelatinoasă, care se contractă. Nu știu ce se întâmplă acolo, dar ar trebui într-adevăr să vă grăbiți.

– Suntem gata imediat. Rosco?

– S-a făcut, spuse Roscovitz. Deschid poarta.

Anawak plutea ca hipnotizat deasupra acoperișului de sticlă. Se schimbase ceva de data trecută, când deschiseseră porțile de oțel. Prima

dată văzuseră un pustiu verde și întunecat. Acum adâncul era invadat de o lumină slabă care sporea încet în intensitate.

Arată altfel decât norul, își spuse Anawak. Mai degrabă ca niște raze de lumină care veneau de pretutindeni. Se gândi la imaginile prin satelit pe care le văzuseră în CIC. La gura imensului furtun, în mijlocul căreia se afla *Independence.*

Își dădu seama dintr-odată că acum privea în interiorul furtunului. Gândul la dimensiunile acestuia îi întoarse stomacul pe dos. Îl cuprinse frica. Când trupul celui de-al cincelea delfin țâșni în bazin ca din neant, Anawak se trase înapoi, stăpânindu-și cu greu impulsul de a o lua la goană. Delfinul se înghesui sub capacul de sticlă. Anawak se sili să se liniștească. În momentul următor, al șaselea animal intra în ecluză. Plăcile de oțel se închiseră culisând. Senzorii verificară starea apei, îi transmiseră semnalul verde lui Roscovitz și ușile de sticlă se deschiseră.

Dintr-o săritură uriașă, Browning ajunse pe Deepflight.

– Ce ai de gând? vru să știe Roscovitz.

– Animalele au intrat. Îmi fac treaba, asta am de gând.

– Hei, nu asta am vrut să spun.

– Ba da, asta ai vrut să spui. Browning se ghemui și deschise o clapetă de la pupa. Termin de reparat chestia asta blestemată.

– Acum avem lucruri mai importante de făcut, Browning, spuse Peak indignat. Terminați cu talentele. Peak nu își putea desprinde privirea de pe monitoare. Deveneau tot mai luminoase.

– Sal, ați terminat acolo jos? se auzi vocea lui Johanson.

– Da. Ce se-ntâmplă sus?

– Marginea furtunului se împinge sub vapor.

– Chestia aia poate să ne facă ceva?

– Nu prea. Nu pot să-mi imaginez vreun organism care ar putea-o face pe *Independence* să tremure. Nici măcar chestia asta. Este o gelatină. Ca o gumă cu mușchi.

– Și este sub noi, zise Rubin de la marginea bazinului. Se întoarse. Ochii îi străluceau. Mai deschideți o dată ecluza, Luther. Repede.

– Ce? Roscovitz făcu ochii mari. Sunteți nebun?

Din câțiva pași, Rubin ajunse lângă el.

– Generale? strigă Rubin la microfonul consolei.

Sistemul de comunicații se auzi pârâind.

– Ce este, Mick?

– Tocmai avem o șansă grozavă de a intra în posesia unei cantități mai mari de masă gelatinoasă. Am cerut să mai deschidem o dată ecluza, dar Peak și Roscovitz...

– Jude, nu ne putem asuma riscul, spuse Peak. Nu este o chestie pe care s-o putem controla.

– Deschidem doar poarta de oțel și așteptăm puțin, spuse Rubin. Poate că organismul este curios. Prindem câteva bucăți și închidem poarta la loc. O porție frumușică de material de studiu, ce ziceți?

– Și dacă este contaminat? vru să știe Roscovitz.

– Dumnezeule, pretutindeni purtători de bacterii! Aflăm dacă e așa. Bineînțeles că lăsăm capacul de sticlă închis, până aflăm care este situația!

Peak scutură din cap.

– Nu cred că este o idee bună.

Rubin își dădu ochii peste cap.

– Generale, este *o ocazie unică!*

– În regulă, spuse Li. Dar să fiți atenți.

Peak arăta nemulțumit. Rubin râse scurt, se apropie de marginea bazinului și începu să dea din mâini.

– Hei, terminați acolo, strigă spre Greywolf, Anawak și Delware care erau tot în apă și dădeau jos hamurile de pe animale. Haideți și... Nu îl puteau auzi. Ah, e totuna. Haideți, Luther, deschideți poarta aia nenorocită. Nu se poate întâmpla nimic, câtă vreme capacul e închis.

– Nu ar trebui să așteptăm până...

– Nu putem aștepta, îl repezi Rubin. Ați auzit ce a spus Li. Dacă așteptăm, dispare. Lăsați pur și simplu niște gelatină să intre în ecluză și apoi o închideți la loc. Îmi ajunge un metru cub sau ceva de genul ăla.

Dobitoc impertinent, își spuse Roscovitz. Ar fi preferat să-l arunce pe Rubin în apă, dar nenorocitul avea aprobarea lui Li.

Ea dăduse ordinul.

Roscovitz apăsă butonul de acționare a porții.

Delaware avea de furcă cu un exemplar deosebit de neliniștit. Agitat și nerăbdător. Când încercase să-i dea jos camera de luat vederi, delfinul scăpase și se scufundase spre ecluză, târând după el jumătate din echipament. Îl văzu rotindu-se deasupra capacului de sticlă și îl urmă cu mișcări puternice.

Nu auzi nimic din ce se discuta sus pe mal.

Poarta de oțel se deschise din nou.

Timp de o secundă fu atât de uluită, încât uită să mai înoate și se scufundă până când degetele de la picioare atinseră sticla. Sub ea, poarta se deschise și mai tare. Marea lumina într-un albastru puternic. În adânc zvâcneau descărcări ca niște fulgere.

Ce dracu' făcea Roscovitz acolo? De ce deschidea poarta?

Delfinul se rotea ca înnebunit pe deasupra ecluzei. Veni spre ea și o împinse cu botul. Parcă ar fi vrut să o îndepărteze de poartă. Cum Delaware nu reacționă imediat, delfinul făcu o piruetă și țâșni de acolo.

Delaware privea înlemnită în hăul strălucitor.

Ce era acolo jos? Distinse întâi umbre care apăreau și dispăreau rapid, apoi văzu o pată care se apropia, devenind tot mai mare.

Se apropia rapid.

Pata căpătă o formă.

Pricepu dintr-odată ce venea spre ea. Recunoscu capul uriaș cu frunte neagră și cu alb pe partea de jos, dinții regulați între buzele pe jumătate deschise. Era cel mai mare exemplar pe care îl văzuse vreodată. Zbura vertical dinspre hău și părea să devină tot mai rapid, în

mod clar neavând nici o intenţie să se dea la o parte. Gândurile i se învălmăşeau în cap. În câteva fracţiuni de secundă îi trecu prin cap ce ştia. Că părţile de sticlă erau groase şi robuste, dar nu suficient de rezistente pentru a ţine piept unei bombe vii. Că animalul ăsta trebuia să aibă o lungime de peste doisprezece metri. Că se putea catapulta în sus cu o viteză de până la 56 de kilometri pe oră.

Că era mult prea rapid.

Făcu o încercare disperată să se îndepărteze de ecluză.

Orca trecu prin capacul de sticlă ca o torpilă. Unda de presiune o aruncă pe Delaware în jurul propriei axe. Văzu ca prin ceaţă frânturi din rama de oţel şi cioburi zburând spre ea şi burta albă a balenei care se ridica din cupola de sticlă distrusă, abia încetinită în urma loviturii. Ceva o lovi dureros între omoplaţi. Delaware ţipă şi apa îi pătrunse în plămâni, se zbătu până nu mai ştiu unde era sus şi unde era jos.

O cuprinse panica.

Roscovitz abia dacă avu timp să înţeleagă ce se petrecea. Debarcaderul urlă şi tremură sub picioarele lui, când orca străpunse poarta. Un munte imens de apă ridică Deepflightul. O văzu pe Browning clătinându-se şi dând din mâini, în timp ce orca se lăsase puţin în jos, accelerând apoi din nou.

– Poarta! strigă Rubin. Închide poarta!

Orca lovi cu capul ambarcaţiunea subacvatică, aruncând-o în sus. Suportul lanţului se rupse cu un pocnet strident. Corpul lui Browning fu azvârlit în sus şi se lovi de panoul de comandă. Unul din cilindrii de pompă o lovi în piept şi o aruncă pe spate. Se lovi de peretele hangarului, luându-l pe Peak cu ea.

– Barca! ţipă Rubin. Barca!

Browning căzu pe spate în apă cu fruntea însângerată. Deasupra se înălţa pe verticală pupa lui Deepflight, iar câteva secunde mai târziu barca se umplu de apă, scufundându-se. Roscovitz se adună de pe jos şi încercă să ajungă la tabloul de comandă. Ceva vâjâi spre el. Ridică privirea şi văzu lanţul rupt ţâşnind spre el ca un bici. Încercă rapid să îl evite, simţi cum capătul îi trece pe lângă tâmplă, pentru a i se încolăci apoi în jurul gâtului. Rămase fără aer.

Se trezi tras înainte şi alunecă peste margine.

Greywolf era prea departe ca să-şi dea seama ce anume declanşase catastrofa şi, pentru că plutea pe apă, nici nu simţi zguduitura. Urmări barca desprinzându-se din suport şi văzu ce pătiseră Browning şi Roscovitz. Rubin stătea gesticulând lângă pupitrul de comandă. De undeva din spatele lui apăru capul lui Peak. Soldaţii îşi ridicaseră armele, grăbindu-se spre locul accidentului.

Privirea îi alerga febril pe suprafaţa apei, în căutarea lui Delaware. Anawak era chiar lângă el, dar pe Delaware n-o vedea nicăieri.

– Licia?

Nici un răspuns.

– Licia!

O gheară îngheţată îi strânse inima. Se scufundă dintr-un salt uriaş, îndreptându-se spre ecluză.

Delaware înota în direcţia greşită. Spatele o durea îngrozitor şi se temea să nu se asfixieze. Deodată se trezi din nou deasupra ecluzei. Cele două jumătăţi ale capacului de sticlă erau rupte, iar porţile de oţel tocmai începeau să se închidă. Marea de sub ea era scăldată în lumină.

Se întoarse pe spate.

O, nu!

Deepflight-ul cădea spre ea cu bocaporturile deschise şi prora înainte. Se scufunda ca o piatră. Delaware începu să dea din picioare cu toată puterea. Se va prăbuşi peste ea. Îi văzu braţele strânse apropiindu-se şi se întinse ca o vidră, dar nu fu de ajuns. Barca o lovi dureros în mijlocul corpului. Simţi cum i se rup coastele, deschise gura, ţipă şi înghiţi şi mai multă apă. Barca o împingea fără milă în jos, dincolo de ecluză, afară în larg. Frigul îi pătrunse în oase ca un şoc. Pe jumătate leşinată, văzu uşile de oţel lovindu-se cu un pocnet surd de barcă, şi Deepflight-ul oprindu-se din coborâre. Barca se blocase, dar Delaware se scufunda în continuare. Întinse braţele încercând să se ţină de barcă, dar degetele îi alunecară de pe ea. Nu mai avea putere, iar plămânii îi erau făcuţi terci. Tot stomacul părea să-i fie praf.

Te rog, îşi spuse, vreau înapoi. Înapoi pe vapor. Nu vreau să mor.

Undeva între porţile blocate şi barca înţepenită văzu ca prin ceaţă faţa lui Greywolf, însă la fel de bine ar fi putut să fie o iluzie, visul frumos că ar putea fi salvată.

Dintr-o parte apăru ceva mare şi întunecat. Fălci căscate, şiruri de dinţi conici.

Muşcătura orcii îi zdrobi toracele.

Nu mai văzu masa luminoasă ţâşnind pe lângă ea. Când organismul pătrunse prin ecluză, Delaware era deja moartă.

De furie, Peak izbi cu pumnul în pupitrul de control. Încercarea lui de a închide poarta eşuase. Deepflight-ul bloca cele două plăci de oţel. Sau le deschidea din nou sacrificând barca, sau risca să intre Dumnezeu ştie ce înăuntru.

Browning nu se vedea nicăieri. Roscovitz atârna de lanţ zvâcnind, cu picioarele în apă şi mâinile încleştate în jurul gâtului.

Unde era nenorocita aia de orcă?

– Sal, zbieră Rubin.

Apa fierbea şi spumega. Soldaţii fugeau încoace şi încolo, fără nici un plan. Greywolf se dusese la fund. Nici urmă de Anawak. Şi Delaware? Ce era cu Delaware?

Cineva îl împinse dintr-o parte.

– Sal, la naiba! Rubin îl împinse de lângă consolă. Mâinile îi zburau pe tastatură, apăsând pe butoane. De ce nu închideţi odată nenorocita aia de ecluză?

– Dobitocul dracului! ţipă Peak. Îşi luă avânt şi îi trase lui Rubin un pumn în mijlocul feţei. Biologul se clătină şi căzu în apă. Stropi săriră în sus şi Peak văzu aripioara dorsală a balenei ridicându-se din mijlocul spumei şi venind spre el.

Capul lui Rubin apăru pufnind dintre valuri.

Văzu şi el aripa. Începu să ţipe.

Peak apăsă pe buton vrând să deschidă porţile de oţel şi să lase Deepflight-ul să cadă.

Ar fi trebuit să se aprindă o lampă de control.

Nu se întâmplă nimic.

Greywolf crezu că îşi pierde minţile.

Pe sub *Independence* trecu un grup de orci. Unul dintre animale o apucase pe Delaware, scoţându-i trupul din raza lui vizuală. Fără să gândească, înotă spre gaura dintre porţile înţepenite şi văzu ceva apropiindu-se în mare viteză din adânc. În faţa ochilor se aprinseră fulgere şi descărcări ca nişte scântei, apoi îl lovi ceva ca un pumn uriaş, azvârlindu-l înapoi. Totul se învârti cu josul în sus. În stânga lui apăru brusc Anawak, apoi dispăru din nou. Acolo se vedeau două picioare zbătându-se în apă. Un corp care se prăbuşea peste el. O burtă albă, orca ajunsă pe vapor, care trecea pe deasupra lui. Apoi din nou ecluza cu barca înţepenită înăuntru...

Şi chestia aia care pătrundea printre porţile larg deschise.

Arăta ca braţul unei caracatiţe supradimensionate. Doar că nici o caracatiţă nu avea un asemenea braţ. Nici o caracatiţă nu era destul de mare pentru un braţ cu diametrul de trei metri. Pe punte năvăli o masă lipsită de formă, tot mai multă, mişcându-se cu o viteză uluitoare. Un muşchi gelatinos care, imediat ce trecu de ecluză, se desfăcu în braţe subţiri, pe a căror suprafaţă netedă se aprindeau modele luminiscente.

Rubin înota să-şi salveze viaţa.

Aripioara dorsală venea în urma lui. Ajunse la debarcader tuşind şi scuipând, şi încercă să se ridice, cuprins de o panică nebună. Coatele îi cedară. Auzi focuri de armă, ajunse din nou sub apă şi se trezi în faţa unui spectacol incredibil. Înţelese brusc că tocmai i se împlinea dorinţa. Organismul străin pătrunsese înăuntru, doar că în împrejurări complet diferite decât se aşteptase el.

Peste tot, tentacule strălucitoare. De grosimea unor copaci.

Între ele, fălcile deschise ale orcii.

Rubin ieşi la suprafaţă. Imediat în faţa lui, două picioare biciuiau apa. Roscovitz se holba la el de sus, cu ochii ieşiţi din orbite. Arăta de parcă ar fi atârnat în ştreang. Mâinile lui încercau să-şi desprindă lanţul din jurul gâtului.

Buzele i se deschideau, scoţând un gâlgâit îngrozitor.

O Doamne, îşi spuse Rubin. Dumnezeule milostiv! Aripa dorsală era deja lângă el, se întoarse...

Orca se ridică într-un nor de spumă, cu botul larg deschis. Picioarele lui Roscovitz dispărură înăuntru. Maxilarele i se închiseră. Timp de o clipă animalul rămase nemişcat în aer, apoi se prăbuşi în jos...

Torsul însângerat al lui Roscovitz se bălăngănea deasupra apei și Rubin nu își putea dezlipi ochii de la el. Auzi un urlet care nu se mai oprea și își dădu seama că el era cel care urla.

Urla întruna.

Apoi văzu din nou aripa.

Combat Information Center

Li nu-și putea crede ochilor. În câteva secunde, pe punte se dezlănțuise haosul. Privea consternată la Peak care alerga de-a lungul debarcaderului, la soldații care trăgeau orbește în apă, la trupul sfâșiat al lui Roscovitz.

– Stabiliți legătura audio, comandă Li.

În centrala de comandă răsunară brusc focuri de armă și țipete. Pe fețele celor din jur se citi groaza. Toți începură să vorbească în același timp, după haosul de pe punte urmă cel din CIC. Li se gândea febril la ce avea de făcut. Să trimită întăriri, bineînțeles. Cu explozibil de data asta. De ce naiba trăgeau ăia acolo cu muniție convențională?

Trebuia să readucă totul sub control.

Va coborî chiar ea.

Fără un cuvânt, alergă alături în LFOC. În caz de război servea drept centrală de comandă pentru operațiuni amfibii. De aici puteau fi inundate și golite rezervoarele de balast și se putea deschide clapeta de la pupa, dacă dădeau greș comenzile de pe punte. Doar ecluzele de pe fundul vasului nu puteau fi controlate din LFOC, ceea ce constituia o altă greșeală prostească făcută în timpul modificărilor grăbite aduse lui *Independence.*

– OK, îi declară personalului îngrozit de la console. Goliți rezervoarele de balast de la pupă. Uscați pupa. Li se gândi. Ecluza de pe fund era oare deschisă sau închisă? Apa se putea scurge oare? Infernul de pe monitoare nu oferea nici un indiciu în acest sens. În general era suficient să ridici pur și simplu pupa vaporului, și apa portului artificial curgea afară prin ecluza deschisă sau prin clapa deschisă a pupei. În cazul în care erau blocate amândouă, exista sistemul de pompare pentru cazurile de urgență. Avea nevoie de ceva mai mult timp, dar servea aceluiași scop.

Li dădu ordin să fie pornite pompele și fugi înapoi în CIC.

Puntea

Porțile nu răspundeau. Din ce cauză, la asta nu se putea gândi deocamdată. Peak fugi cu răsuflarea tăiată la unul din dulapurile cu arme și smulse afară un harpon cu capse detonante. Soldații trăgeau dezlănțuiți în apă. Prin ecluza deschisă pătrunsese pe vapor ceva uriaș, în formă de caracatiță, care șerpuia aproape de suprafața apei, picioarele lui Roscovitz fuseseră înghițite de orcă.

Cu coada ochiului îl văzu pe Rubin ieşind din apă. Peak se simţi uşurat şi scârbit în acelaşi timp. Îl ura pe biologul ăsta, dar nu ar fi trebuit să cedeze impulsului de a-l arunca în apă. Viaţa lui Rubin trebuia apărată cu orice preţ. Trebuia să-şi ducă sarcina la bun sfârşit.

Aripioara se îndepărta de debarcader. Undeva mai în spate înotau Anawak şi Greywolf. Se îndreptau spre partea opusă. Erau urmăriţi de tentaculele strălucitoare, dar chestiile alea erau de fapt pretutindeni şi zvâcneau în toate direcţiile, în timp ce orca îi urmărea în mod evident pe oamenii care se refugiau.

Trebuia să termine cu animalul ăla, până nu mai omora pe cineva.

Brusc, Peak simţi cum îl cuprinde liniştea interioară. Orice altceva putea să aştepte. Acum, cel mai important lucru era să pună la pământ masa asta de carne cu dinţi.

Ridică harponul şi ţinti.

Anawak văzu orca apropiindu-se. Apa din bazinul artificial spumega şi stropea în toate părţile, părând să fi prins viaţă. O masă mişcătoare, strălucind albastru, prin care orca se mişca, îndreptându-se exact spre el şi spre Greywolf.

Capul negru al animalului se ivea deasupra apei, când ieşea să expulzeze aerul. Era la câţiva metri de ei. Nu vor ajunge până la debarcader, asta era clar. Trebuia să facă ceva. La atacul orcilor din Clayoquot îşi făcuse apariţia, la momentul oportun, Greywolf cu barca, însă momentan nici lui Greywolf nu îi mergea mai bine. Trebuia să păcălească orca.

Balena se scufundă.

– O lăsăm să treacă! strigă spre Greywolf.

Nu am fost prea exact, îşi spuse. Nu ştia dacă Jack înţelesese ceva din asta. Dar oricum era prea târziu pentru explicaţii.

Anawak inspiră şi se scufundă.

Peak înjură.

Bestia dispăruse, iar din Greywolf şi Anawak nu se mai vedea nimic. Alergă în continuare de-a lungul debarcaderului căutând corpul masiv, dar bazinul se transformase într-un infern prins într-o mişcare suprarealistă în care lumina, formele nedefinite şi spuma care stropea în toate părţile limitau vizibilitatea. În faţa lui, un soldat trăgea în chestiile şerpuitoare din apă, aparent fără nici un efect.

– Lăsaţi prostiile! Peak îl împinse pe bărbat spre pupitrul de comandă. Daţi alarma. Încercaţi să deschideţi poarta şi să scăpaţi de barcă. Peak cercetă suprafaţa apei. Şi apoi închideţi nenorocita aia de ecluză.

Soldatul se opri din tras şi porni în pas alergător.

Peak se apropie de marginea bazinului şi privi cu atenţie suprafaţa apei. Harponul îi atârna greu în mână.

Unde era orca?

Nu se mai vedea.

Se vedea în schimb masa care se contracta şi se încolăcea în lumina albă şi albastră. Pe moment, pentru că se scufundase, Anawak nu mai auzea decât un vâjâit şi un uruit surd, în locul zgomotului asurzitor

de mai înainte. Greywolf înota lângă el. Pe gură îi ieşeau bule de aer. Anawak încă îl mai ţinea strâns de braţ, după ce îl trăsese cu el sub apă. Nu ştia dacă ideea lui va funcţiona, dar la suprafaţă erau pierduţi în mod sigur.

Ceva care semăna cu un şarpe imens, fără cap, se mişca spre el. Pe ţesătura semitransparentă, lucind albastru, pulsau dungi luminoase. Sute de extremităţi subţiri, ca nişte bice, creşteau din ea şi măturau podeaua punţii şi deodată Anawak îşi dădu seama ce făceau. Chestia din bazin scana împrejurimile. Biciurile pipăiau fiecare colţişor al bazinului. În timp ce Anawak îl privea, îngrozit şi totodată fascinat, din trupul de şarpe apărură extremităţi noi, care viermuiră în direcţia lui.

Între ei se căscă botul deschis al orcii.

În Anawak se produse o schimbare. O parte din el se detaşă, punându-şi liniştit întrebări. Cât din atacator mai era balenă şi cât era gelatină? La ce se puteau aştepta din partea unei fiinţe care nu mai acţiona conform naturii sale, ci fusese absorbită de o altă conştiinţă? Orca trebuia privită ca o parte a masei luminoase, şi nu ca balenă cu reflexe naturale. Dar poate că tocmai ăsta era avantajul. Poate că reuşeau să zăpăcească animalul.

Orca se apropia cu viteza unei săgeţi.

Anawak se dădu la o parte, îl împinse pe Greywolf şi îl văzu îndepărtându-se. Deci a înţeles! Balena o tăie printre ei, după ce prada i se risipise pe neaşteptate.

Însemnau câteva secunde câştigate.

Fără a mai arunca vreo privire spre orcă, Anawak înotă în mijlocul învălmăşelii de tentacule.

Rubin se târa în patru labe pe debarcader, luptându-se să tragă aer în piept. Soldatul sări peste el şi se repezi la pupitrul de control. Aruncă o privire pe datele afişate, se orientă şi apăsă pe butonul care deschidea poarta.

Sistemul era blocat.

Ca toţi soldaţii din trupa lui, şi acesta fusese instruit în toate sistemele de pe vapor şi le cunoştea modul de funcţionare. I se fixase pe retină imaginea lui Browning, cum îi fusese izbit trupul de pupitru. Se aplecă şi privi butonul mai atent.

Blocat. Împins într-o parte.

Poate în urma vreunei lovituri date de cizma lui Browning. Nu avea mult de reparat. Îşi luă arma şi lovi butonul.

Butonul intră la locul lui.

Anawak plutea într-o lume străină.

În jurul lui se unduiau perdele de tentacule subţiri. Nu era sigur că fusese o idee bună să înoate în viermuiala aia, însă întrebarea era de prisos. Poate că masa gelatinoasă va reacţiona agresiv sau poate că nu. Era posibil şi să fie contaminată. Atunci oricum erau morţi cu toţii.

În orice caz, orca îl va găsi mai greu aici.

Extremităţile luminiscente se îndoiră spre el. Totul se puse în mişcare. Anawak se trezi aruncat de colo-colo. Împletitura de tentacule deveni mai deasă, şi deodată simţi unul din bice trecându-i peste faţă.

Îl dădu la o parte.

Se apropiară altele, care începură să-i pipăie capul şi corpul. Îşi simţea capul duduind. Plămânii începură să-l doară. Dacă nu va putea ieşi curând la suprafaţă, nu mai avea nici un sens să se opună creaturii.

Apucă masa gelatinoasă cu ambele mâini şi încercă să o rupă. Avea senzaţia că se luptă cu un mănunchi de vipere. Organismul era ca un muşchi compact, extrem de flexibil şi în continuă metamorfozare. Tentaculele care tocmai se unduiseră în jurul lui se retrăgeau, pierzându-se în masa mare, care năştea în acelaşi moment altele. Chestia aia era complet imprevizibilă, şi momentan se părea că are o slăbiciune deosebită pentru Leon Anawak.

Trebuia să iasă de acolo.

Pe lângă el trecu un corp suplu, elegant.

O figură surâzătoare. Unul dintre delfini. Anawak întinse instinctiv mâna spre aripioara dorsală. Fără să se oprească, delfinul ţâşni afară din masa de tentacule, luându-l cu sine. Putea să vadă din nou în jur. Se prinse bine de delfin şi deodată văzu orca apropiindu-se cu viteză din lateral. Delfinul se repezi în sus. În spatele lor fălcile uriaşe se închiseră, ratându-i la milimetru, apoi străpunseră suprafaţa şi se îndreptară spre malul artificial.

Soldatul apăsă pe buton.

Era o reparaţie făcută cu patul armei, dar eficientă. Porţile de oţel se puseră încet în mişcare, eliberând barca. Aceasta începu din nou să se scufunde, trecând pe lângă organismul care pătrundea prin ecluză. Deepflight-ul căzu lent din burta vaporului şi dispăru în adâncul oceanului.

Pentru o fracţiune de secundă, soldatul se gândi dacă nu ar fi fost mai bine să lase ecluza deschisă, însă ordinul primit suna altfel. Trebuia să o închidă, deci îşi făcuse datoria. Acum nici o barcă nu mai bloca porţile. Plăcile, acţionate de motoarele puternice ale ecluzei, se împinseră în organismul de grosimea unui copac, strivindu-l.

Dintr-o mişcare, Peak ridică harponul.

Tocmai îl văzuse pe Anawak. Părea că orca l-ar fi prins, dar omul apăru iarăşi, în timp ce animalul se mişca acum în direcţia opusă. Soldaţii traseră în spinarea neagră şi orca se scufundă.

O omorâseră oare?

– Se închid porţile, strigă soldatul de la pupitrul de control.

Peak ridică mâna în semn că a înţeles şi păşi încet de-a lungul debarcaderului. Cerceta cu privirea partea opusă. Gloanţele nu aveau efect împotriva chestiei în formă de caracatiţă, şi nu avea curaj să

tragă cu corp exploziv în masa gelatinoasă, câtă vreme mai erau oameni în bazin.

Se apropie de margine.

Greywolf urmase exemplul lui Anawak și se băgase printre tentacule. Acum înota spre latura opusă a bazinului. După câțiva metri, organismul îi blocă drumul și Greywolf fu nevoit să schimbe direcția. Își pierduse complet simțul orientării.

Simți tentaculele apropiindu-se de el și încolăcindu-i-se în jurul gâtului. Pe Greywolf îl apucă greața. Era complet dărâmat. Secvența morții lui Delaware i se imprimase pe retină, o revedea iar și iar. Rupse extremitățile gelatinoase de pe el, se întoarse și încercă să scape.

Se văzu deodată plutind deasupra ecluzei. Barca dispăruse. Văzu cum se închideau porțile, cum pătrundeau în țesătura gelatinoasă, tăind de-a dreptul membrul gros de câțiva metri.

Reacția organismului era clară.

Nu îi plăcea.

Un val de apă îl lovi pe Peak. Imediat în fața lui se ridica orca. Prea surprins pentru a simți teamă, Peak privi în fălcile roz. Fu azvârlit înapoi, în timp ce întreaga punte părea să sară în aer. Organismul se zbătea. Șerpi uriași se ridicau ca înnebuniți până la tavan, se loveau de pereți și măturau debarcaderul. Peak îi auzi pe soldați țipând și trăgând, văzu corpuri învârtindu-se prin aer și dispărând în bazin, apoi ceva îi reteză picioarele și se prăbuși pe spate. Tot aerul îi ieși din plămâni. Corpul orcii năvălea spre el. Peak gemu, strânse din reflex harponul mai bine în mână și fu tras în bazin dintr-o zvâcnitură.

Se scufundă într-un vârtej de bule de aer. Picioarele îi erau prinse într-o masă ce scânteia albastru. Lovi cu harponul în ea și menghina care îl ținea strâns îi dădu drumul. Deasupra lui, orca se prăbușea înapoi în apă. O undă de presiune uriașă îl apucă pe Peak și îl roti de mai multe ori în jurul axei. Văzu rândurile de dinți ale balenei căscându-se la nici un metru de el, îi îndesă harponul în gură și apăsă pe trăgaci.

O clipă, totul păru să stea în loc.

Din capul orcii răzbătu o detonare surdă. Nu deosebit de puternică, dar suficientă pentru ca lumea să se coloreze în roșu. Peak fu aruncat înapoi într-o masă de sânge și bucăți de carne. Făcu un salt, se lovi de peretele lateral și se ridică înapoi pe debarcader dintr-o singură mișcare. Gâfâind, se târî de lângă marginea bazinului. Era sânge peste tot. Mâzgă roșie amestecată cu țesut gras și frânturi de oase. Încercă să se ridice, alunecă și căzu din nou. Îl străpunse durerea. Piciorul stâng stătea într-o poziție care nu prevestea nimic bun, dar pe moment nu îl interesa nici măcar asta.

Se holba incredul la scena care se desfășura în fața lui.

Organismul părea să o fi luat razna. Tentaculele șfichiuiau sălbatic. Dulapurile erau dărâmate, echipamentele zburau prin aer. Dintre soldați se vedea unul singur, care fugea de-a lungul debarcaderului trăgând, până când unul din brațe îl trase în apă. Peak se aplecă atunci

când o formațiune semitransparentă, nici șarpe, nici tentacul, care nu semnăna cu nimic din ce văzuse el vreodată, trecu la mică distanță pe deasupra capului său. Căscă ochii la vârful formațiunii care se transformă în timpul zborului, luând, pentru câteva secunde, forma unui pește, înainte de a se ramifica în ațe viermuitoare. În bazin păreau a fi animale mari, creșteau aripi dorsale care în momentul următor dispăreau, capete deformate își ridicau boturile în aer, ciudat de vâscoase și de neterminate, se deformau și cădeau înapoi în apă ca niște corpuri lipsite de contur.

Peak se frecă la ochi. Se înșela el sau scăzuse nivelul apei? În gălăgia generală se amestecase și uruitul mașinilor, și atunci pricepu: goleau puntea! Apa era scoasă din rezervoarele de balast. Pupa vasului *Independence* se ridică imperceptibil, în timp ce conținutul bazinului portuar artificial curgea înapoi în mare. Extremitățile care loveau în toate părțile se retraseră. Brusc, ființa se retrase complet sub apă. Peak se ridică sprijinit de perete, își pipăi piciorul stâng și se prăbuși. Înainte să cadă la pământ, îl prinseră două mâini.

– Ține-te bine, spuse Greywolf.

Peak se încleștă de umărul uriașului și încercă să se târască, șchiopătând. Cu toate că nici el nu era mic, i se părea că pe lângă Greywolf este slab și neputincios. Peak gemu. Greywolf se hotărî brusc și îl ridică, fugind cu el în brațe de-a lungul debarcaderului spre malul artificial.

– Stop, gemu Peak. Ajunge. Lasă-mă jos.

Greywolf îl lăsă ușor pe podea. Erau chiar în fața tunelului care ducea spre laborator. De aici puteau vedea întregul bazin. Peak observă că pereții laterali ai delfinariului erau din nou la vedere. Pompele duduiau în continuare. Se gândi la oamenii din bazin, care probabil că erau morți cu toții, la soldați, la Delaware și Browning...

Anawak!

Cercetă cu privirea suprafața apei. Unde era Anawak?

Ieși pufnind la suprafață, chiar în fața malului. Greywolf se repezi spre el și îl ajută să iasă pe uscat. Priviră cum apa continua să scadă. Acum distingeau o ființă mai mare, care emana o lumină mată albăstruie și se învârtea în bazin de parcă ar fi căutat o cale de scăpare. Forma ei amintea de o balenă suplă sau de un șarpe de mare îndesat. Nu mai apăreau fulgere la suprafața corpului și nu-i mai creșteau tentacule. Înota în fiecare colț, șerpuia de-a lungul pereților, căutând repede și sistematic ieșirea care nu exista.

– Creatură împuțită! gâfâi Peak. Acum ajungi pe uscat.

– Nu. Trebuie să o salvăm. Era vocea lui Rubin. Peak întoarse capul și îl văzu pe biolog apărând din tunel. Tremura și își ținea mâinile încolăcite în jurul corpului, dar în priviri avea aceeași strălucire ca atunci când insistase să lase organismul să pătrundă pe vapor.

– Să o salvăm? întrebă Anawak ca un ecou.

Rubin se apropie cu pași ezitanți. Se uita atent la bazinul în care creatura se învârtea tot mai rapid. Nivelul apei mai era de cel mult doi

metri. Ființa își lățea suprafața corpului, probabil ca să compenseze adâncimea mică a apei.

– Este o șansă unică, spuse Rubin. Nu înțelegeți? Trebuie să decontaminăm imediat simulatorul de presiune. Scoatem racii, băgăm apă proaspătă și cât mai mult din chestia asta. Asta este mult mai bună decât racii. Cu ea putem să...

Dintr-o săritură, Greywolf fu lângă Rubin, îi puse ambele mâini în jurul gâtului și apăsă. Biologul căscă gura și ochii. Limba îi ieși afară.

– Jack! Anawak încercă să desfacă brațele lui Greywolf. Termină cu asta!

Peak se ridică. Piciorul stâng îl susținu. Se părea că nu este rupt, dar îl durea îngrozitor, așa că nu putea face aproape nici un pas. Și totuși. Trebuia să facă ceva pentru imbecilul ăla, chiar dacă nu voia.

– Jack, asta nu ne ajută cu nimic, strigă Peak. Dă-i drumul!

Greywolf nu reacționă. Îl ridică pe Rubin în aer. Fața acestuia începu să devină albastră.

– Destul, O'Bannon!

Li ieșea din tunel însoțită de câțiva soldați.

– Îl omor, spuse Greywolf calm.

Comandanta se apropie și-l apucă pe Greywolf de încheietura mâinii drepte.

– Nu, O'Bannon, n-o vei face. Nu mă interesează ce ai de împărțit cu Rubin, dar munca lui este importantă.

– Acum nu mai e.

– O'Bannon! Nu mă pune în situația neplăcută de a îți face vreun rău.

Ochii lui Greywolf scânteiară. Privi spre Li. Ajunse probabil la concluzia că vorbea serios, pentru că îl lăsă pe Rubin încet la pământ și-și desprinse mâinile de pe gâtul lui. Biologul căzu horcăind în genunchi. Icnea și scuipa.

– Din cauza lui a murit Licia, spuse Greywolf pe un ton alb.

Li încuviință. Deodată i se schimbă expresia feței.

– Jack, spuse aproape cu blândețe. Îmi pare rău. Îți promit că moartea ei nu va fi în zadar.

– Dar moartea e în zadar, răspunse Greywolf încet. Se întoarse. Unde sunt delfinii mei?

Li ieși pe debarcader, însoțită de oamenii ei. Peak era un idiot. De ce nu le dăduse oamenilor de la început arme cu explozibil? Pentru că nu se putea prevedea așa ceva? Aiurea! Era tocmai ceea ce prevăzuse ea. O grămadă de probleme. Nu știuse sub ce formă vor apărea, dar *că* vor apărea asta era clar. Știuse asta înainte ca primii oameni de știință să-și facă apariția la Chateau și luase măsurile necesare.

În bazin mai erau doar câteva bălți. Priveliștea era teribilă. Chiar sub picioarele lor, la patru metri adâncime, zăcea cadavrul orcii. Unde fusese capul cu botul înarmat de dinți, era acum o mâzgă roșie. Ceva mai departe văzu trupurile nemișcate ale unor soldați. Nu se mai vedeau decât trei delfini. Probabil că ceilalți, cuprinși de panică, preferaseră să părăsească vasul când ecluza era încă deschisă.

– E o mare porcărie, spuse Li.

Chestia lipsită de formă din mijlocul bazinului abia dacă se mai clintea. Căpătase o culoare de un alb palid. La margini, unde o înconjurau ultimele resturi de apă, se formau tentacule scurte, care se târau pe jos ca nişte vipere. Fiinţa era pe moarte. Oricât de neobişnuită ar fi fost capacitatea sa de a-şi modifica forma şi de a-şi trimite tentaculele peste apă, acum situaţia ei părea a fi fără scăpare. Partea de sus a muntelui de gelatină dădea primele semne de descompunere. Picura deja un lichid limpede, ca o ceară.

Li îşi aminti că acest colos eşuat nu era o singură fiinţă, ci un conglomerat din miliarde şi miliarde de unicelulare, care tocmai îşi pierdeau coerenţa. Rubin avea dreptate. Trebuia să pună în siguranţă o cantitate cât mai mare. Cu cât se mişcau mai repede, cu atât va supravieţui o cantitate mai mare.

Anawak se duse lângă ea, fără un cuvânt. Li cerceta în continuare bazinul. Nu băgă în seamă corpul atârnat al lui Roscovitz, mai bine zis ce mai rămăsese din el. Zări cu coada ochiului o mişcare pe fundul bazinului, merse până la capătul debarcaderului şi coborî pe scară. Anawak o urmă. Ceva îi atrăsese atenţia, ceva care acum li se ascundea privirilor. Păşi la o distanţă respectuoasă în jurul torsului lui Roscovitz, care începuse să emane un miros neplăcut, când îl auzi pe Anawak strigând-o de pe cealaltă parte. Se grăbi în jurul muntelui de gelatină şi aproape că se împiedică de Browning.

Tehniciana zăcea cu ochii larg deschişi sub fiinţa care se topea.

– Ajutaţi-mă, spuse Anawak.

O scoaseră împreună pe femeie de sub masa de gelatină. Chestia lipicioasă se lăsă desprinsă cu greu de picioarele ei. Li avu impresia că moarta era neobişnuit de grea. Faţa îi strălucea ca dată cu lac, iar Li se aplecă deasupra ei pentru a o examina mai bine.

Browning se ridică în fund.

– La dracu'!

Li sări înapoi şi văzu cum faţa lui Browning începe să zvâcnească epileptic şi să se strâmbe. Tehniciana îşi smuci braţele în sus, deschise gura şi căzu înapoi pe spate. Degetele se îndoiră ca nişte gheare. Azvârli din picioare, îşi îndoi spatele şi scutură de mai multe ori puternic din cap.

Nu se poate! Nu se poate aşa ceva!

Li era trecută prin multe, dar acum o cuprinse groaza. Rămase holbată la cadavrul viu, în timp ce Anawak se ghemui lângă Browning cu un dezgust evident.

– Jude, spuse încet. Ar trebui să vedeţi asta.

Li îşi învinse scârba şi se apropie.

– Aici, spuse Anawak.

Privi cu mai multă atenţie. Stratul lucios de pe faţa lui Browning începu să se scurgă şi deodată Li înţelese ce era. Tentacule picurânde se întindeau pe umerii şi pe gâtul tehnicienei, dispărându-i în urechi...

– A pătruns în ea, şopti Li.

– Chestia asta încearcă să o controleze, încuviință Anawak. Era cenușiu la față, ceea ce pentru un inuk reprezenta o schimbare de culoare remarcabilă. Probabil că intră peste tot și se familiarizează cu organele ei. Doar că Browning nu este balenă. Presupun că un rest de electricitate din creierul ei reacționează la încercarea de a pune stăpânire pe ea. Anawak făcu o pauză. Se va termina în orice moment.

Li nu zise nimic.

– Comandă toate funcțiile posibile ale creierului, spuse Anawak. Dar nu poate pricepe ce este un om. Anawak se ridică în picioare. Browning este moartă, generale. Ceea ce vedem aici este un experiment pe terminate.

Heerema, La Palma, Insulele Canare

Bohrmann privea sceptic costumele din mica stație de scufundare. Învelișuri argintii și sclipitoare cu căști prevăzute cu vizoare, articulații realizate pe segmente și clești. Atârnau într-un container mare de oțel, holbându-se în gol.

– Nu mă gândeam că o să zburăm pe lună, spuse Bohrmann.

– Gääraaad! Frost râse. La patru sute de metri adâncime este ca pe lună. Tu ai vrut neapărat să mergi, așa că să nu aud văicăreli.

Frost ar fi vrut de fapt să-l ia pe van Maarten cu el la scufundare, însă Bohrmann le atrăsese atenția că olandezul se descurca cel mai bine cu sistemele de pe *Heerema* și că era nevoie de el sus. Sugera astfel că jos era posibil să apară dificultăți.

– În afară de asta, observase el, nu îmi place să văd cum umblați pe acolo. Puteți să fiți voi scafandri nemaipomeniți, dar tot eu sunt ăla care se pricepe la hidrați.

– De aceea ar trebui să rămâi aici, replică Frost. Tu ești expertul nostru în hidrați. Dacă pățești ceva, rămânem fără expert.

– Ba nu. Îl avem pe Erwin. Se pricepe la fel de bine ca și mine. Chiar mai bine.

Între timp, sosise și Suess din Kiel.

– Dar scufundarea nu este o plimbare, spuse van Maarten. Ați mai făcut scufundări?

– De câteva ori.

– Vreau să zic, ați coborât la adâncimi serioase?

Bohrmann ezită.

– Am coborât la 50 de metri. Scufundare convențională cu rezervorul de oxigen. Dar sunt într-o condiție fizică excelentă. Și nu sunt nici tâmpit, adăugă căpos.

Frost se gândi.

– Doi bărbați puternici sunt suficienți, spuse el. Luăm încărcături mici de explozibil...

– Deja ați început! strigă Bohrmann îngrozit. Încărcături de explozibil.

– În regulă, în regulă! Frost ridică mâinile. Văd că nu se poate fără tine. Vii cu mine. Dar o să fie vai de tine dacă îmi plângi în urechi când va deveni inconfortabil.

Se aflau în interiorul pontonului de la babord, la 18 metri sub nivelul apei. Pontoanele erau inundate, însă van Maarten izolase o zonă mică legată de platformă prin nişte scări. Pe aici fusese scufundat şi robotul. Pentru că van Maarten ştia că nici scufundările cu echipaj la sute de metri adâncime nu erau exluse, nici măcar nu se mai complicase cu aparatele de scufundare convenţionale, comandând în schimb costumele la Nuytco Research în Vancouver, o întreprindere cunoscută pentru inovaţiile ei absolute.

– Par a fi grele, spuse Bohrmann.

– 90 de kilograme, în special titaniu. Frost mângâie una din căşti aproape afectuos pe vizorul de sticlă. Un astfel de *exosuit* e o chestie grea, dar sub apă nici nu vei observa. Te poţi mişca cu el în sus şi-n jos, cum doreşti. Costumul este alimentat cu aer, care te învăluie complet, astfel încât nu poate fi vorba de modificarea nitrogenului în sânge. Prin chestia asta scapi de pauzele alea stupide pentru decompresie.

– Are labe.

– Genial, aşa-i? În loc să te scufunzi ca o piatră, înoţi ca omul-amfibie. Frost arătă spre numeroasele inele de la încheieturi. Construcţia îţi lasă destulă libertate în mişcări şi la o adâncime de patru sute de metri. Mâinile sunt protejate în aceste semisfere. N-are mănuşi, sunt prea sensibile, însă ambele braţe se termină cu un sistem de prindere dirijat prin computer. Senzorii îi conferă un fel de simţ tactil artificial în interior. Îţi poţi scrie testamentul cu el, atât de fin reacţionează.

– Cât putem rămâne acolo jos?

– 48 de ore, spuse van Maarten. Văzând expresia speriată a lui Bohrmann, râse. Nici o teamă, nu veţi avea nevoie de atâta timp. Arătă spre doi roboţi în formă de torpilă, fiecare lung de un metru jumătate, cu elice şi vârf de sticlă. Din partea lor superioară ieşea o frânghie lungă de câţiva metri, care se termina într-o consolă cu mâner, display şi taste. Ăştia sunt *trackhounds.* Câinii voştri de vânătoare, AUV-uri. Sunt programate să vă ducă pe insula de lumini. Precizia este de câţiva centimetri, aşa că nu încercaţi să vă orientaţi voi, lăsaţi-vă pur şi simplu traşi după ei. Chestiile astea ating patru noduri, în trei minute sunteţi jos.

– Cât de sigură este programarea? întrebă Bohrmann sceptic.

– Foarte sigură. Aceşti *trackhounds* au diverşi senzori pentru stabilirea adâncimii de scufundare şi a poziţiei proprii. În nici un caz nu o să vă rătăciţi, şi dacă vă iese ceva în cale, atunci îl vor ocoli. De la consola aflată la capătul frânghiei activaţi programarea. Dus, întors, este foarte simplu. Tasta cu 0 porneşte elicea, fără să activeze vreo programare. În acest caz puteţi dirija *trackhound*-ul cu joystickul de dedesubt, şi căţeluşul ăsta fuge unde vreţi. Alte întrebări?

Bohrmann scutură din cap.

– Atunci porniţi!

Van Maarten îi ajută să-şi pună costumele. În *exosuit* intrai printr-o fantă aflată pe spatele costumului, pe care erau montate cele două rezervoare cu aer. Bohrmann se simţea ca un cavaler în armură completă, care vrea să meargă la plimbare pe lună. Când se închise costumul, se văzu izolat de orice zgomot, apoi auzi ceva. Prin vizorul mare şi curbat îl văzu pe Frost vorbind în costumul lui şi îi auzi vocea tunând în cască. Şi zgomotele exterioare ajungeau din nou până la urechea lui.

– Radio, explică Frost, e mai bine decât să dai din mâini. Te descurci cu braţele?

Bohrmann îşi mişcă degetele în sferă. Mâna artificială cu cleşti îi urma toate mişcările.

– Cred că da.

– Încearcă să apuci consola pe care ţi-o întinde van Maarten.

Reuşi de la prima încercare. Bohrmann respiră uşurat. Dacă totul era aşa de simplu ca acţionarea cleştilor, era bine.

– Încă ceva. La nivelul taliei vezi un dreptunghi, un întrerupător plat. Este un POD.

– Un ce?

– Nu-i ceva care să te preocupe prea mult sau să te sperie. E o măsură de siguranţă. E puţin probabil să ajungem într-o asemenea situaţie, dar îţi voi spune totuşi la ce foloseşte. Pentru a o activa, trebuie doar să o loveşti puternic. OK?

– Ce înseamnă POD?

– O facilitate pentru scufundare. O să-ţi explic odată.

– Chiar aş vrea să ştiu...

– Mai târziu. Eşti pregătit?

– Pregătit.

Van Maarten deschise tunelul ecluzei. La picioare li se revărsă apa albastră, luminată.

– Te laşi pur şi simplu să cazi înăuntru, îi spuse. Eu arunc *trackhound*-ul după aceea. Aşteptaţi până ieşiţi din ecluză, atunci activaţi *trackhound*-ul. Pe rând, Frost primul.

Bohrmann îşi împinse labele peste margine. Şi cea mai mică mişcare făcută în costumul acela era un exerciţiu de forţă. Inspiră adânc şi se lăsă să cadă înainte. Apa îl lovi în faţă. Se rostogoli o dată peste cap, văzu luminile ecluzei trecând pe deasupra lui şi ajunse din nou în poziţie verticală. Se lăsă încet în jos şi ieşi din canalul ecluzei afară în mare, unde ateriză în mijlocul unui banc de peşti. Trupurile strălucitoare se împrăştiară cu miile, formară o spirală vie şi se strânseră apoi la un loc. Bancul îşi modifică forma de mai multe ori consecutiv, se alungi şi dispăru. Bohrmann văzu *trackhound*-ul alături şi se scufundă în continuare. Ecluza lumina deasupra lui pe carena întunecată a pontonului. Bătu din labe şi observă că poziţia i se stabilizează. Greutatea costumului nu se mai simţea deloc. De fapt, se simţea deosebit de bine. O barcă subacvatică portabilă.

Frost îl urma, învăluit într-un cocon de bule de aer. Se lăsă în jos până ajunse în dreptul lui Bohrmann şi îl privi prin vizorul căştii. Abia

acum înregistră Bohrmann amănuntul că americanul își păstrase șapca de baseball pe cap.

– Cum te simți? îl întrebă Frost.

– Ca fratele mai mare al lui R2-D2.

Frost râse. Elicea de la *trackhound* începu să se învârtă. Brusc, robotul își coborî nasul și îl trase pe biolog în jos. Bohrmann acționă programarea. Simți o smucitură și se răsturnă înainte. Dintr-odată se făcu întuneric. Van Maarten avea dreptate. Într-adevăr, mergea rapid. După scurt timp, în jur domnea deja întuneric deplin. Nu se vedea nimic, în afară de lumina difuză împrăștiată de câini.

Spre surpriza lui, întunericul îl neliniști. De sute de ori stătuse în fața monitoarelor supraveghind scufundarea roboților care pătrundeau în adâncurile abisale sau și mai departe. Fusese împreună cu *Alvin*, submarinul legendar, la 4 000 de metri adâncime. Și totuși, era cu totul altceva să fii băgat în costumul ăsta și să fii tras în necunoscut de un câine electronic.

Nu putea decât să spere că era bine programat, altfel ar fi ajuns cine știe unde.

Reflectoarele luminară ploaia de plancton. Continuă coborârea abruptă. În casca lui Bohrmann se auzea zumzetul electronic provenit de la *trackhound*. Ceva mai în față, observă o ființă filigrană care plutea în noapte cu mișcări încete, pulsânde. Era de o frumusețe incredibilă, o meduză de ocean, care emitea semnale luminoase concentrice aidoma unei nave spațiale. Bohrmann spera să nu fie cumva vorba despre semnale care indică spaima față de vreun monstru care o urmărește. Meduza dispăru din raza lui vizuală. Se aprinseră și alte meduze în depătare, și deodată chiar în fața lui se desfășură un nor alb, care străfulgera. Bohrmann se sperie. Dar norul era alb, și nu albastru, iar cel care-l provocase avu o luminiscență slabă înainte de a dispărea înăuntru. Bohrmann înțelese ce era în fața lui. Era o *Mastigotheutis*, o sepie care în mod obișnuit se găsea doar la vreo 1 000 de metri adâncime. Avea sens să împroaște cerneală albă împotriva atacatorilor, cerneala neagră nu i-ar fi fost de nici un ajutor în bezna din adâncuri.

Câinele trăgea în continuare.

Bohrmann căută insula de lumini în hăul din fața sa, însă nu era decât întunericul nesfârșit, exceptând punctul luminos care alerga în fața lui Frost. Dacă alerga. La fel de bine ar fi putut sta pe loc. Două lumini oprite, a lui și a lui Frost, într-un cosmos lipsit de stele.

– Stanley?

– Ce este?

Promptitudinea răspunsului îl liniști.

– În curând ar trebui să vedem ceva, nu-i așa?

– Ești prea nerăbdător, prietene. Uită-te pe display. Am făcut abia două sute de metri.

– Ah! Clar, desigur.

Bohrmann nu îndrăzni să-l întrebe pe Frost dacă avea încredere în programarea făcută câinilor artificiali care îi conduceau, așa că tăcu și se strădui să ignore nervozitatea care îl încerca. Începu să-și dorească

să apară vreo meduză, dar nu se văzu nimic. Robotul zumzăia de zor, şi brusc îşi schimbă direcţia de înaintare.

În faţă era ceva. Bohrmann privi mai atent. În depărtare se distingea o sursă de lumină. La început putea fi doar ghicită, apoi apăru ca o formă dreptunghiulară difuză.

Simţi o uşurare teribilă. Bravo, îi venea să spună. Bravo, căţel! Bun căţel!

Ce mică părea insula!

În timp ce se gândea la asta, insula de lumini veni mai aproape, deveni mai luminoasă şi putu distinge detaliile, spoturi izolate rânduite de-a lungul sistemului de bare. Continuară să se apropie, şi deodată insula atârna uriaşă şi strălucitoare deasupra lor. Bineînţeles că, în realitate, ei pluteau deasupra insulei, însă zborul cu capul în jos amestecase susul cu josul, astfel încât acum văzură şi terasa atârnând peste capetele lor. Văzu scurt silueta lui Frost, o umbră trasă de lesă de o torpilă, care se prăbuşea spre terenul de fotbal scăldat în lumină. Totul se întindea cu claritate în faţa lor. Terasa coastei, trompa de aspirare, al cărei corp negru de şarpe se înălţa din sânul întunericului, stâncile care îi blocau intrarea...

Colcăiala viermilor.

– Opreşte-ţi câinele, până nu dai buzna în orga de lumini, îi spuse Frost. Ultimii metri îi străbatem înot.

Bohrmann mişcă degetele mâinii libere şi încercă să acţioneze câmpul de taste cu greiferul. De data asta se dovedi mai puţin îndemânatic. Nu reuşi din prima şi zbură pe lângă Frost, care încetinise.

– Hei, Gäraad! Unde dracu' mergi?

Încercă din nou. Greiferul alunecă întâi, apoi reuşi în sfârşit să oprească *trackhound*-ul. Bohrmann mişcă din labe şi se trezi în poziţie orizontală. Se apropiase într-adevăr cam tare de insula de lumini, ce se întindea, nesfârşită, în toate părţile. După câteva secunde recăpătă noţiunea de sus şi jos, şi realiză că insula şi coasta se aflau sub el.

Înotă cu mişcări regulate spre furtunul blocat şi se lăsă lângă el. Insula de lumini plutea acum la vreo cincisprezece metri deasupra lui. Viermii începură numaidecât să se târască peste labele lui. Se silea să-i ignore. Nu aveau cum să afecteze materialul din care era confecţionat costumul, şi, de fapt, erau doar scârboşi. Un asemenea vierme nu putea fi periculos pentru nici o fiinţă de mărimea lui.

Pe de altă parte, ce puteau şti despre un vierme care nici nu ar fi trebuit să existe?

Trackhound-ul se lăsase lângă el pe pământ. Bohrmann îl parcă pe o stâncă ieşită în afară şi privi în susul furtunului. Bucăţi de lavă neagră de mărimea unui om blocau elicele motoarelor. Asta se putea rezolva. Îşi făcea mai multe griji pentru bucata care împingea trompa în stâncă. Să fi avut vreo patru metri înălţime. Bohrmann se îndoia că îl vor putea mişca din loc ei doi, chiar în condiţiile în care sub apă totul era mai uşor, iar lava era poroasă şi uşoară.

Frost i se alătură.

– Respingător, spuse scârbit. Fii lui Lucifer, peste tot.

– Ce ai spus?

– Viermii! Foşgăiala asta! Pedepsele biblice. Ei bine, ştergem cu buretele. Eu propun să ne apucăm de bucăţile mai mici şi să vedem cât apucăm să facem. Van Maarten?

– Sunt aici, se auzi vocea ca de tablă a lui van Maarten. Bohrmann uitase complet că erau în legătură şi cu *Heerema.*

– Vom începe să strângem puţin pe aici. În primul rând eliberăm motoarele. Poate că va fi de ajuns şi furtunul se va putea elibera prin forţe proprii.

– În regulă. Vă simţiţi bine, doctore Bohrmann?

– Totul este excelent.

– Să aveţi grijă.

Frost arătă spre o piatră aproape rotundă, care bloca articulaţia rotativă a uneia din elice.

– Începem cu asta.

Încercară să rostogolească piatra într-o parte. După ce traseră o vreme de ea, piatra alunecă, eliberă motorul şi strivi câteva sute de viermi.

– Daaa, spuse Frost mulţumit.

Alte două bucăţi se lăsară îndepărtate în acelaşi mod. Piatra următoare era mai mare, însă după câteva minute se rostogoli şi ea într-o parte.

– Ce puternici suntem sub apă, se bucură Frost. Jan, mai avem de eliberat un singur motor. Nu par să fie avariate. Poţi să le mişti de la articulaţie? Nu le porni, încearcă doar să le roteşti!

Se scurseră câteva secunde, după care se auzi un zgomot de tors. Una dintre turbine se învârtea în articulaţie. Imediat începură să se învârtă şi celelalte.

– Foarte bine, strigă Frost. Acum faceţi o încercare. Porniţi-le!

Se îndepărtară câţiva metri de furtun, ca măsură de siguranţă, şi priviră cum porneau elicele.

Furtunul zvâcni, dar nimic altceva nu se întâmplă.

– Alarmă falsă, spuse van Maarten.

– Da, văd şi eu. Frost se uita la ele nemulţumit. Mai încercaţi. Învârtiţi în altă direcţie.

Nici aşa nu funcţionă, în schimb elicele începură să ridice noroiul. Apa deveni tulbure.

– Stop! Bohrmann făcu semne cu braţele sale segmentate. Opriţi acolo sus! Nu are nici un sens, ne stricaţi doar vizibilitatea.

Elicele se opriră. Noroiul se împrăştie, lăsând în urmă striuri deschise la culoare. Din partea de jos a furtunului abia dacă se mai vedea ceva.

– Bine. Frost deschise o cutie plată de pe marginea costumului şi scoase două obiecte de mărimea unor creioane. Problema o constituie bolovanul ăsta uriaş. Ştiu că nu o să-ţi placă, Gärraad, dar trebuie să aruncăm în aer porcăria asta.

Privirea lui Bohrmann se plimbă la viermii care puneau din nou stăpânire pe pământul ce fusese curăţat cu furtunul.

– Este riscant, îi răspunse.

– Punem o încărcătură mică. Eu propun să o plasăm la bază, acolo unde bucata de stâncă s-a înfipt în pământ. Cum s-ar spune, îi smulgem picioarele.

Bohrmann își luă avânt și pluti un metru în sus, în direcția bolovanului. În jurul lui apa era tot mai tulbure și mai plină de mâl. Aprinse lampa de pe cască și coborî în norul de sediment. Se lăsă cu prudență într-un genunchi și își apropie casca de locul în care bucata de stâncă se înfipsese în pământ. Mătură viermii la o parte cu greiferul. Unii își deschideau fulgerător botul plin de cârlige și încercau să se prindă de membrele sintetice. Bohrmann îi scutură de pe el și cercetă structura de sediment. Văzu vinișoarele fine, de un alb murdar. Când își băgă înăuntru greiferul, pietrele din jur se fărâmițară, eliberând bule fine.

– Nu, spuse Bohrmann. Nu e o idee bună.

– Ai tu alta?

– Da. Luăm o încărcătură mai mare, căutăm găuri și deschizături în treimea inferioară a bolovanului și o detonăm acolo. Cu ceva noroc, cade partea de sus, fără ca baza să aibă de suferit.

– În regulă!

Frost i se alătură în norul de sediment. Urcară. Vizibilitatea se îmbunătăți. Începură să cerceteze stânca, în căutarea unui loc mai bun. În cele din urmă, Frost găsi o crestătură mai adâncă și îndesă înăuntru ceva ce semăna cu o gumă tare, cenușie. Apoi înfipse în ea un bețișor de grosimea unui creion.

– Asta ar trebui să ajungă, spuse mulțumit. Se va cutremura serios. Ar trebui să stăm suficient de departe.

Fiecare își porni *trackhound*-ul și se lăsă tras până la marginea zonei luminate. Câțiva metri mai încolo, coasta se pierdea într-o beznă totală. Particulele din apă erau în număr moderat, astfel încât undele luminoase abia dacă erau reflectate de alge și alte substanțe plutitoare, și totuși trecerea se făcea abrupt. Lumina dispărea sub apă în ordinea lungimilor de undă, întâi roșul după doi sau trei metri, apoi portocaliul, după care și galbenul. La peste zece metri se mai vedea doar verde și albastru, până când absorbția și difuzia înghițeau și acest rest. Începând de acolo, lumea înceta să mai existe.

Bohrmann simți o împotrivire lăuntrică să părăsească siguranța relativă a suprafeței luminate pentru a se aventura în neființa absolută. Constată ușurat că Frost nu considera necesar să pună o distanță mai mare între ei și explozibil. Acolo unde albastrul se pierdea într-un negru de cerneală, descoperi în perete umbra unei deschizături. Poate că în spatele ei se afla o peșteră. Își imagină cum această rocă se scursese odată roșie și fierbinte ca un terci vâscos care se răcea încet, încremenind în forme bizare. I se făcu deodată frig. Îngheță la gândul că ar fi nevoit să rămână acolo jos o viață întreagă.

Privi în sus spre insula de lumini. În jurul reflectoarelor albe de pe grilaj nu se vedea nimic, cu excepția unei aure albastre.

– Bine, spuse Frost. Haide s-o facem.

Apăsă pe buton.

Din mijlocul bucăţii de stâncă ţâşni un val mare de bule amestecate cu aşchii şi praf. În casca lui Bohrmann se auzi un vâjâit. Se văzu un inel întunecat lărgindu-se, îi urmară şi alte bule, care îndepărtară bucăţile căzute în toate părţile.

Bohrmann îşi ţinu răsuflarea.

Încet, extrem de încet, partea de sus a stâncii începu să se încline.

– Daa, strigă Frost. Dumnezeu mi-e martor!

Stânca cădea tot mai repede, trasă în jos de propria greutate. Se rupse la mijloc peste jumătatea care mai stătea încă în picioare, căzu lângă furtun şi produse un nor nou, şi mai mare. Frost reuşi să sară de bucurie în ciuda greutăţii costumului de pe el, dând în acelaşi timp din mâini. Arăta ca Armstrong, care sărea pe lună pentru America.

– Aleluia! Hei, van Maarten! *Mijnheer!* Am învins rahatul ăla. Băgaţi viteză, încercaţi-vă norocul!

Bohrmann spera din tot sufletul să nu urmeze şi alte prăbuşiri în urma şocului. În noroiul care se ridicase auzi pornind motoarele şi deodată furtunul începu să se mişte. Se îndoi, apoi gura furtunului se ridică din norul de sedimente precum capul unui vierme gigantic şi începu să urce lent. Deschizătura se întoarse întâi spre el, apoi în direcţia opusă, de parcă ar fi studiat împrejurimile. Dacă nu ar fi ştiut ce este chestia aia din faţa lui, Bohrmann s-ar fi crezut pe jumătate mâncat.

– A mers! strigă Frost.

– Sunteţi cei mai tari, observă van Maarten sec.

– Asta nu e nici o noutate, îl asigură Frost. Opriţi-l din nou, înainte să mă mănânce pe mine sau pe Gärraad. Ne mai uităm o dată la locul unde a fost blocat. Apoi venim sus.

Furtunul mai urcă puţin, îşi lăsă botul în jos şi se bălăngăni lipsit de viaţă în lumină. Frost plecă înot. Bohrmann îl urmă. Privi spre insulă şi înapoi. Ceva îl irita, fără să poată spune despre ce este vorba.

– E tulbure chestiunea asta, spuse Frost referindu-se la nor. Vezi care-i treaba, Gärraad! Tu vezi mai multe decât mine în fiertura asta.

Bohrmann îşi aprinse reflectoarele de pe *trackhound.* Apoi se răzândi şi le stinse.

Ce era asta? Îi jucau simţurile vreo festă?

Privirile îi alunecară din nou spre insula de lumini. De data asta o privi mai mult timp. I se părea că reflectoarele dădeau acum mai multă lumină decât înainte, dar asta era imposibil. Luminaseră tot timpul la capacitate maximă.

Nu era vorba de reflectoare. Aura albastră era cauza. Se mărise.

– Ai văzut? Bohrmann arătă cu o mână spre insulă. Frost se uită în direcţia indicată.

– Nu văd... Frost tăcu brusc. Aşa ceva!

– Lumina, spuse Bohrmann. Lumina albastră.

– Ariel şi Uriel, şopti Frost. Ai dreptate. Se întinde.

În jurul insulei se formase un halou mare, de un albastru-închis. Distanţele puteau fi estimate cu greu sub apă, din moment ce indicele de refracţie al apei făcea ca totul să pară cu o pătrime mai aproape şi

cu o treime mai mare decât era de fapt, însă în mod evident sursa luminii albastre se afla la o distanţă considerabilă în spatele insulei. Lămpile de halogen de pe grilaj îl orbeau. Cu toate astea, lui Bohrmann i se păru că vede fulgerând. Apoi albastrul îşi pierdu brusc din intensitate, slăbi şi se stinse.

– Asta nu-mi place deloc, spuse Bohrmann. Cred că ar trebui să plecăm de-aici.

Frost nu-i răspunse. Continua să fixeze insula.

– Stan? Auzi? Ar trebui să...

– Nu fi aşa grăbit, răspunse Frost încet. Tocmai primim musafiri.

Arătă spre marginea superioară a insulei. Două umbre alungite tocmai treceau în viteză pe acolo. Burţi luminate în albastru. În momentul următor dispăruseră.

– Ce-a fost asta?

– Rămâi calm, băiete. Porneşte-ţi POD-ul.

Bohrmann apăsă pe senzorul de pe burta *exosuit*-ului.

– N-am vrut să te neliniştesc, spuse Frost. Mă gândeam că, dacă îţi spun la ce foloseşte, devii nervos şi te uiţi tot timpul după...

Nu apucă să spună mai mult. Din mijlocul grilajului ţâşniră două trupuri ca două torpile. Bohrmann văzu capetele cu formă bizară. Animalele veneau direct spre ei, cu viteză incredibilă şi maxilarele împinse în faţă, cu boturile larg deschise. Frica îi cuprinse inima ca un pumn de gheaţă. Se desprinse de pământ, pluti înapoi şi îşi feri capul cu braţele. Nici una din reacţiile astea nu avea sens cu adevărat, însă instinctele preistorice triumfară asupra spiritului său civilizat şi supertehnologizat. Îi dictau să ţipe, şi Bohrmann făcu întocmai.

– Nu-ţi pot face nimic, spuse Frost rostind cuvintele apăsat.

Cu puţin înainte de a ajunge la ei, atacatorii schimbară direcţia. Bohrmann se luptă să ia aer şi să-şi controleze atacul de panică. Frost înota alături de el, cu lovituri rapide de labe.

– POD-ul este testat, funcţionează.

– Ce mama dracului este POD-ul ăsta?

– Un Protective Ocean Device. Cea mai bună apărare împotriva rechinilor. POD-ul produce un câmp electric care te înconjoară ca un zid protector. Nu se pot apropia de tine la mai mult de cinci metri.

Bohrmann gâfâia, încercând să depăşească şocul. Animalele dispăruseră în spatele insulei, descriind un cerc larg.

– Ăştia au fost mai aproape de cinci metri, spuse recăpătându-şi glasul.

– Doar prima dată. Acum şi-au învăţat lecţia. Linişteşte-te! Rechinii dispun de organe electrosenzoriale extrem de sensibile. Câmpul îi stimulează excesiv, deranjându-le sistemul nervos. Le provoacă crampe musculare dureroase. Am momit rechini albi şi rechini-tigru, după care am activat POD-ul şi nu au putut străpunge câmpul.

– Doctor Bohrmann? Stanley? se auzi vocea lui van Maarten. Sunteţi în regulă?

– Totul e în ordine, spuse Frost.

– Cu sau fără POD, ar trebui să veniţi sus.

Ochii lui Bohrmann cercetau cu nervozitate insula de lumini. Știa în mare ce îi povestea Frost aici. Rechinii dispuneau pe partea din față a capului de mici adâncituri, electro-receptori numiți și ampule Lorenzini. Cu ajutorul lor percepeau și cele mai slabe impulsuri electrice, cum ar fi cele provocate de mișcările musculare ale altor animale. Dar nu știa că exista un POD care putea perturba acest simț electric.

– Erau rechini-ciocan, spuse Bohrmann.

– Și încă mari, da. Fiecare avea vreo patru metri, cred.

– La dracu'.

– La rechinii-ciocan funcționează deosebit de bine. Frost chicoti. Uită-te la capul ăla pătrat. Au mai multe ampule decât orice alt rechin.

– Și acum?

Văzu o mișcare. Cei doi rechini își făcură din nou apariția din întunericul din spatele insulei. Bohrmann nu se clinti. Observă animalele pregătindu-se de atac. Se năpustiră spre ei hotărâți, fără mișcările tipice de pendulare a capului, prin care rechinii o luau prin apă pe urmele mirosului. Apoi brusc se opriră, de parcă ar fi dat de un zid. Boturile li se deformară. Înotară dezorientați în direcția opusă, apoi se întoarseră și începură să dea târcoale nervoși scafandrilor, dar păstrând o distanță respectuoasă.

Într-adevăr, funcționa.

Frost avusese dreptate. Fiecare exemplar măsura pe puțin patru metri. Corpul era tipic rechinilor. Capul însă avea acea formă ciudată, de unde li se trăgea și numele. Părțile laterale erau alungite în niște aripi turtite, pe ale căror vârfuri exterioare erau dispuși ochii și orificiile nazale. Partea din față a ciocanului era netedă și dreaptă ca o secure.

Începu să se simtă ceva mai bine. Probabil că se purtase ca un idiot. Se gândi că animalele nu puteau oricum distruge *exosuit*-ul.

Cu toate astea, voia să plece de acolo.

– Cât ne ia până sus? întrebă.

– Cu *trackhound*-ul, câteva minute. Nu mai multe decât la coborâre. Înotăm pe deasupra insulei de lumini. Acolo activăm programarea și ne lăsăm trași în sus.

– În regulă.

– Să nu-i dai drumul mai repede, auzi? Altfel te pomenești că intri în sistemul de iluminare.

– OK.

– Te simți bine?

– Da, la naiba! Totul este minunat. Cât timp ține protecția?

– POD-ul se alimentează lejer patru ore din acumulator. Frost se împinse în sus cu mișcări regulate, ținând consola *trackhound*-ului în greiferul mâinii drepte. Bohrmann îl urma.

– Ei bine, dragilor, spuse Frost. Din păcate trebuie să vă părăsim.

Rechinii începură urmărirea. Încercară să se apropie. Corpurile le zvâcneau și boturile se deformau. Frost râse și continuă să înoate spre insula de lumini. Silueta lui plutea mică și albăstrie, cu conturul estompat pe fundalul dat de suprafața uriașă și strălucitoare. Alb și albastru, culorile adâncului.

Bohrmann se gândi la norul albastru pe care îl văzuseră în depărtare. Bineînțeles!

Brusc, își aminti de el. De spaimă, uitase complet că îl văzuse formându-se chiar înaintea apariției rechinilor. În urma aceluiași fenomen se modificase și comportamentul balenelor și apăruseră probabil o serie întreagă de alte catastrofe și anomalii. Dacă era adevărat, atunci nu aveau de-a face cu rechini obișnuiți.

Și de fapt, de ce erau animalele aici? Rechinii aveau un auz excepțional. Poate că fuseseră momiți de zgomot. Dar de ce îi atacau? Nici el, și nici Frost nu emanau vreun miros. Nu se potriveau în schema prăzii. Și oricum, atacurile rechinilor erau extrem de rare în apele adânci.

Se apropiau de marginea superioară a insulei.

– Stan? Ceva nu e în regulă cu ăștia doi.

– Nu-ți pot face nimic.

– Și totuși.

Unul din rechini își întoarse capul lat și aplatizat și se dădu puțin mai la o parte.

– Cu toate că ai și tu dreptate, raționă Frost. Ce mă uimește pe mine este adâncimea. Rechinii-ciocan nu au fost observați niciodată la adâncimi mai mari de 80 de metri. Mă întreb, oare ce caută...

Rechinul se întoarse. Se opri în loc câteva clipe, cu capul ușor ridicat și spatele curbat în sus, în poziția clasică de atac. Apoi lovi de câteva ori puternic cu coada și țâșni ca o săgeată spre Frost. Vulcanologul fu atât de surprins, încât nici măcar nu încercă să se apere. Animalul se cambră scurt și puternic, apoi înotă în câmpul produs de POD și îl lovi pe Frost cu partea laterală a corpului.

Frost se învârti ca un titirez, cu mâinile și picioarele rășchirate.

– Hei! Consola îi scăpă din mâini. Ce dracu'...

Pe deasupra grilajului apăru ca din neant un al treilea trup. Țâșni peste rândul de sus al reflectoarelor cu o deosebită eleganță. Întunecat, aripă dorsală mare, capul ca un ciocan.

– Stan! țipă Bohrmann.

Nou-venitul era uriaș, cu mult mai mare decât ceilalți doi rechini. Ciocanul i se lăsă pe spate în momentul în care își împinse în față rândurile de dinți, căscând botul imens. Apucă brațul drept al lui Frost și începu să-l scuture.

– La dracu', țipă Frost. Ce animal e ăsta? Făpturile iadului! Îmi dai drumul imediat, tu...

Rechinul își scutura ca turbat capul mare, pătrat, folosindu-și coada la balansare. Avea cu siguranță între șase și șapte metri. Frost era aruncat încoace și încolo ca o frunză. Brațul îmbrăcat în armură dispăruse până la umăr în botul rechinului.

– Dispari! striga întruna.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Stan, strigă van Maarten, lovește-l peste branhii. Încearcă să-l nimerești în ochi.

Bineînțeles, își spuse Bohrmann. Cei de sus îi văd. Văd totul!

Se întrebase uneori cum ar fi să întâlnească un asemenea uriaș, să fie atacat de el sau să fie de față când era atacat altcineva. Închipuirea

pălea în fața realității. Bohrmann nu era nici deosebit de curajos, nici exagerat de fricos. Unii îl considerau un aventurier. El însuși s-ar fi descris ca un tip curajos care nu ocolea riscul, dar nici nu îl căuta cu lumânarea. Însă oricum ar fi sunat pe vremuri caracterizarea, nimic nu mai era valabil în acest moment, în fața colosalului agresor.

Bohrmann nu o luă la sănătoasa, ci înotă spre ei.

Unul din rechinii mai mici se apropia de el dintr-o parte. Ochii îi zvâcneau, iar branhiile i se zbăteau spasmodic. Se părea că trebuie să-și înfrângă reținerea de a înota în câmpul electric. Cu toate astea, acceleră și îl lovi pe Bohrmann.

Parcă s-ar fi lovit de o mașină în plină viteză. Bohrmann se trezi aruncat într-o parte. Se îndrepta spre insula de lumină. Singurul lui gând era că nu poate da drumul consolei, indiferent ce s-ar fi întâmplat. *Trackhound-ul* era biletul lui de întoarcere. Fără programarea cursului va rătăci prin întuneric, până la epuizarea rezervelor de oxigen.

Asta în cazul în care mai apuca să trăiască atât.

Îl apăsă brusc presiunea apei, trăgându-l în adânc. Coada rechinului imens trecu pe deasupra lui, biciuind apa. Bohrmann încercă să-și recapete controlul asupra mișcărilor și îi văzu pe cei doi rechini mai mici apropiindu-se în același timp. Maxilarele se deschideau și se închideau ritmic. Se apropiaseră atât de tare de insula de lumină, încât li se distingea coloritul natural în albastrul oceanic. Peste burta albicioasă se ridica spatele de culoarea bronzului. Gingiile și interiorul gâtlejului străluceau în roz-portocaliu, ca somonul proaspăt tranșat, prevăzute pe maxilarul de sus cu cele trei pumnale caracteristice, și jos cu colți ascuțiți. Cinci rânduri suprapuse, tari ca oțelul, gata să mărunțească orice ar fi nimerit între ele.

– Gäärraaad! țipă Frost.

Bohrmann îl văzu pe Frost în lumina lămpilor cu halogen, lovind cu greiferul liber în capul rechinului cel mare. Apoi, dintr-o singură mișcare a capului, rechinul rupse brațul îmbrăcat în armură al *exosuit*-ului și îl azvârli în lături. Prin deschizătură oxigenul țâșnea în bule mari. Maxilarele se căscară, apoi se strânseră peste brațul neprotejat al lui Frost, secționându-l sub umăr.

Se formă un nor de sânge amestecat cu bule de aer. Incredibil de mult sânge, împrăștiat rapid de mișcările biciuitoare ale rechinului. Frost nu mai striga, țipătul ascuțit și nearticulat deveni un gâlgâit, când apa mării îi pătrunse în costum, umplându-l. Țipătul amuți. Rechinii mai mici își pierdură interesul pentru Bohrmann. Orice ar fi fost chestia care îi dirija, pe moment foamea preluă controlul asupra comportamentului lor. Se năpustiră în vârtejul înspumat, mușcară din corpul neînsuflețit al vulcanologului și îl rotiră prin aer, încercând să îi străpungă armura.

Și van Maartens se auzea țipând, printre bruiaje.

Gândurile lui Bohrmann se învălmășiră. Simțea cum șocul îl paralizează. În același timp, o parte a minții lui gândea foarte clar, spunându-i că nu se poate baza pe instinctele animalelor. Puterea și pofta de mâncare le era manipulată. Nu era vorba de hrană. Instinctele ieșeau

la suprafață, dar chestia aia care se afla în capetele lor avea un singur scop: uciderea oamenilor aflați aici jos.

Trebuia să se întoarcă la peretele de stâncă.

Cu greiferul stâng lovi câmpul de taste de pe consolă. Dacă nimerea acum tasta greșită, atunci activa programarea care urma să îl ducă sus pe *Heerema.* Atunci ar fi pierdut, din moment ce câmpul POD nu mai ținea rechinii la distanță. Apăsă tasta corectă. Elicea porni. Mișcă joystickul cu rapiditate, astfel încât câinele să îl tragă departe de insula cu lumini, spre peretele de stâncă. Simți accelerația, însă în comparație cu coborârea, când robotul i se păruse rapid și plin de mobilitate, acum părea să se târască insuportabil de încet.

Bohrmann dădu din labe și alunecă în apa albastră, în direcția terasei. Nu puteai face multe într-o asemenea situație, însă una din regulile scufundătorilor spunea că stâncile îți oferă protecție. Bohrmann se îndreptă spre peretele negru de lavă. Ajuns în fața lui, se întoarse și privi în sus spre insula de lumini. Norul de sânge se mărise, în el țâșneau cozi zvâcninde și aripioare, vârtejuri înspumate. Se vedeau căzând bucăți din costumul lui Frost. Priveliștea era îngrozitoare, dar ce îl înspăimânta cu adevărat nu era măcelul în sine, ci faptul că doar doi rechini mai luau parte la el.

Rechinul cel mare lipsea.

Pe Bohrmann îl cuprinse o frică paralizantă. Opri elicea și privi în jur.

Rechinul apăru din norul de sedimente, cu botul larg deschis. Se apropia cu viteză incredibilă. De data asta, Bohrmann se blocă. Rămăsese fixat pe întrebarea dacă trebuia să pornească din nou *trackhound*-ul sau nu, când simți capul de ciocan izbindu-l cu toată puterea. Lovitura îl proiectă în peretele de stâncă. Ateriză pe pietriș cu o bufnitură seacă. Rechinul înotă mai departe, descrise un cerc strâns și se întoarse cu viteza unei mașini de curse. Bohrmann țipă. Lumea se transformă într-un hău de dinți ascuțiți, apoi toată partea stângă îi dispăru într-un bot căscat, de la umăr până la șold.

S-a zis cu mine, își spuse Bohrmann.

Fără a se opri, rechinul pluti pe deasupra și îl împinse prin apă. În căști auzea bâzâit și pocnituri. Auzea dinții scrâșnind pe învelișul de titaniu al *exosuit*-ului. Capul rechinului se bălăngănea în toate părțile, lovind casca lui Bohrmann de mai multe ori de stâncă. Lumea se învârtea cu el. Aliajul de titan era destul de rezistent pentru a suporta o vreme loviturile, în schimb capul lui Bohrmann se lovea înăuntru de partea interioară, de vedea stele verzi. Era complet neputincios, soarta îi era pecetluită. Va ajunge sfâșiat și devorat de rechin. Viața lui nu mai valora nimic.

Și tocmai această neajutorare îi trezi mânia.

Încă mai respira.

Încă se mai putea apăra!

Deasupra lui tocmai se contura umbra ciocanului. Lățimea capului măsura mai mult de un sfert din întreaga lungime a rechinului, astfel încât umflăturile laterale se aflau la mare distanță unele de altele.

Bohrmann vedea doar marginea, fără ochi sau nară. Începu să lovească în ea cu consola. Animalul nu părea însă deosebit de impresionat. Rechinul continuă să îl împingă spre marginea zonei luminate, acolo unde așteptaseră să se producă explozia. Odată ajunși în apa întunecată, nu va mai putea nici să zărească animalul.

Nu aveau voie să părăsească lumina.

Pe Bohrmann îl apucă o furie crescândă. Ridică mâna stângă, prinsă în botul rechinului, și îl lovi în palatul gurii. Era norocos că rechinul îi înghițise toată partea odată. Dacă i-ar fi prins doar o mână sau doar un picior, de mult ar fi pățit ca Frost, dar armura din jurul taliei nu avea puncte slabe ca inelele de la articulații. Era prea mare și prea masivă pentru a putea fi pur și simplu mușcată în două, chiar și de colosul ăsta. Rechinul părea să fi înțeles și el acest lucru. Începu să scuture din cap și mai puternic. Bohrmann nu mai avea mult până să-și piardă cunoștința. Probabil că avea deja mai multe fracturi de coaste, dar cu cât animalul îl învârtea mai tare, cu atât devenea mai furios. Își îndoi mâna dreaptă în spate, spre locul în care se termina capul de ciocan, își luă avânt și izbi de mai multe ori cu consola...

Dintr-odată fu liber.

Rechinul îl scuipase afară. Probabil că nimerise un loc sensibil, un ochi sau o nară. Trupul uriaș țâșni pe lângă el și îl trânti de stânci. Un moment rechinul chiar păru să se retragă. Bohrmann se gândea febril cum ar putea folosi situația nou creată. Nu-și făcea iluzii cu privire la urcarea pe *Heerema.* Pe moment scăpase de rechin, dar avea doar câteva secunde la dispoziție. Se grăbi să tragă *trackhound*-ul spre el și își înlănțui tubul subțire cu amândouă brațele.

Nu avea voie să-l piardă cu nici un preț.

Rechinul dispăru în întuneric și ieși la iveală ceva mai încolo, o umbră albastră.

Bohrmann privi disperat spre peretele din spatele lui.

Crăpătura din stâncă!

La oarecare distanță, uriașul trup al rechinului-ciocan alunecă mai jos în largul mării. Bohrmann se împinse de-a lungul peretelui, spre crăpătură. Sub insula de lumini îi văzu pe ceilalți doi rechini, care încă se mai luptau pentru ultimele rămășițe ale lui Frost. Grupul se scufunda, ieșind din zona luminată. Se întrebă când vor abandona corpul zdrențuit și vor veni spre el, și apoi nu se mai întrebă nimic. În lumina crepusculară, rechinul cel mare făcu o întoarcere incredibil de rapidă și se îndreptă din nou spre el.

Bohrmann se strecură în nișă.

Era strâmtă. Îl incomoda costumul cu rezervoarele dispuse pe spate, astfel încât abia putu să intre. Brațele îi erau apăsate de ambele laturi ca într-o menghină. În timp ce încerca să se strecoare mai adânc în crăpătură, apăru rechinul. Placa osoasă a ciocanului se izbi de marginea stâncii. Animalul sări înapoi. Descrise un cerc atât de strâns, încât păru că își urmărește propria coadă și lovi a doua oară.

Din pereţii de la intrarea peşterii se desprinseră bucăţi de lavă, tulburând apa. Bohrmann îşi apăsă braţele şi mai tare pe lângă corp. Nu avea idee cât de adâncă era crăpătura. Rechinul se dezlănţuise afară, răscolind sediment şi bucăţi de piatră. În ascunzătoarea sa, Bohrmann fu învăluit de apă tulbure. Lumina albastră a insulei dispăru aproape complet.

– Doctor Bohrmann?

Van Maarten. Foarte slab.

– Doctor Bohrmann, pentru numele lui Dumnezeu, răspundeţi!

– Sunt aici.

Van Maarten scoase un sunet ce semăna cu un oftat de uşurare. Abia se distingea în tărăboiul făcut de rechin. Sub apă, zgomotul este cu totul altfel decât în aer, un conglomerat înfundat, sunând a gol, format din toate vibraţiile posibile, suprapuse unele peste altele. Bohrmann începu să tremure, când atacul încetă brusc. Stătea vârât în nişa lui, orb în ceaţa neagră de particule. Lumina insulei abia dacă se zărea.

– M-am băgat într-o crăpătură din stâncă, îi spuse.

– Trimitem roboţii jos, spuse van Maarten. Şi doi oameni. Mai avem două costume.

– În nici un caz. POD-ul nu funcţionează.

– Ştiu. Am văzut ce i s-a întâmplat... Vocea lui van Maarten cedă. Oamenii coboară totuşi, au la ei harpoane cu explozibil şi...

– Cu explozibil? Ce idee genială! spuse Bohrmann sarcastic.

– Frost era sigur că nu vă trebuie aşa ceva.

– Nu. E-n regulă.

– POD-ul a funcţionat de fiecare dată...

Ceva îl lovi frontal pe Bohrmann, împingându-l cu putere şi mai mult în interiorul crăpăturii. Fu atât de surprins, încât uită să ţipe. Văzu ciocanul în lumina tulbure. Îl lovise pe verticală. Rechinul încerca să înoate în peşteră culcat pe o parte.

Deştept băiat, îşi spuse Bohrmann înverşunat. Inima îi bătea spărgându-i pieptul. Dar asta o să-ţi pice prost.

Începu să lovească în ciocan, având grijă să nu scape câinele din mâini. Vedea ca prin ceaţă maxilarele rechinului deschizându-se şi închizându-se la loc. Capul colţuros lovea în sus şi-n jos, dar fălcile nu ajungeau până la el. Ochiul de pe latura de sus se rotea sălbatic în toate părţile. Bohrmann ridică greiferul cu consola şi lovi cu putere.

Ciocanul zvâcni înapoi.

Nu va ieşi singur de aici, îşi spuse Bohrmann. Începu să apese capul rechinului cu toată puterea, folosindu-şi *trackhound*-ul. Nu putea să fi pătruns prea adânc. Cât de mult îl controla oare masa gelatinoasă? Ea dirija comportamentul animalelor, însă putea oare să şi facă un rechin să înoate înapoi?

După toate aparenţele putea, pentru că rechinul dispăru din peşteră.

Fusese exemplarul cel mare.

Bohrmann aşteptă.

Din întuneric se repezi din nou ceva spre el. De data asta, ciocanul venea spre el pe orizontală. Era unul din animalele mai mici. Capul i se lovi de vizorul bombat al căştii. Maxilarele se desfăcură şi rândurile de dinţi zgâriară plexiglasul. Corpul rechinului întuneca atât de mult gura spărturii, încât Bohrmann nu mai vedea aproape nimic, însă puţinul acela îi ajungea. Încercă să se împingă şi mai tare în interiorul nişei, şi dintr-odată i se păru că pereţii cedează. Se prăbuşi pe spate în neant.

Întuneric beznă.

Mişcă la întâmplare greiferul stâng pe consolă. Întrerupătorul pentru lanterna de pe *trackhound* se afla deasupra tastelor de programare.

Unde era blestemata aia de tastă?

Aici!

Reflectorul se aprinse. În lumina tremurătoare văzu că spărtura se lărgise formând o peşteră încăpătoare. Îndreptă conul de lumină spre deschizătură şi văzu apărând capul de rechin. Ciocanul se balansa în toate direcţiile, însă animalul nu putea intra mai mult de atât.

Ce se întâmplă? se întrebă Bohrmann.

Apoi înţelese.

Rechinul era înţepenit.

Îşi luă avânt şi lovi ca un nebun în capul pătrăţos. Animalul atârna probabil deja pe jumătate în deschizătură. Brusc îşi dădu seama că nu era o idee prea bună să lovească rechinul până sângera, şi îl împinse cu toată greutatea înapoi. Sub apă măsura nu prea avea cine ştie ce efect, aşa că îşi luă avânt şi se lăsă să cadă cu pieptul, cu umerii şi cu braţele pe capul care încerca să-l înşface, până când reuşi să-l împingă înapoi. Conul de lumină de pe *trackhounds* zvâcnea încolo şi încoace, luminând gâtlejul roz cu branhiile pulsânde.

E blestemata *ta* de problemă cum ieşi de aici, se gândi Bohrmann. Dar eu *vreau* să ieşi! Asta e peştera mea, aşa că dispari!

– Dispari!

– Doctor Bohrmann?

Rechinul se retrase şi mai mult. Apoi dispăru.

Bohrmann se lăsă să cadă înapoi. Braţele îi zvâcneau. Era atât de tensionat, încât pentru o clipă nu ştiu cum va reuşi să se oprească. Apoi deodată îl cuprinse o epuizare teribilă şi se prăbuşi în genunchi.

– Doctor Bohrmann?

– Nu mă călcaţi pe nervi, van Maarten. Bohrmann tuşi. Faceţi ceva şi scoateţi-mă de aici.

– Trimitem numaidecât roboţii şi oamenii.

– Pentru ce aveţi nevoie de roboţi?

– Coborâm tot ce ar putea să înspăimânte şi să distragă atenţia animalelor.

– Astea nu-s animale. Sunt doar învelişurile animalelor. Ăştia ştiu ce este un robot. Ştiu exact ce facem noi aici.

– Rechinii?

Se părea că Frost nu îi spusese lui van Maarten totul.

– Da, rechinii. Aştia nu mai sunt rechini, după cum nici balenele nu mai sunt balene. Ceva îi dirijează. Cei care coboară trebuie să fie atenţi. Bohrmann tuşi din nou, de data asta mai puternic. Nu văd nimic în porcăria asta de peşteră. Ce se întâmplă afară?

Van Maarten tăcu un moment.

– Dumnezeule! exclamă apoi.

– Hei! Vorbiţi cu mine.

– Au apărut şi alte animale. Zeci. Sute! Sfarmă reflectoarele de pe insula de lumini. Distrug tot ce pot.

Bineînţeles că o fac, îşi spuse Bohrmann. Chiar despre asta e vorba. Să ne împiedice să aspirăm viermii de acolo. Asta e toată povestea.

– Atunci putem să renunţăm!

– Poftim?

– Puteţi uita acţiunea de salvare, van Maarten.

Atât de puternic era vuietul din cască, încât van Maarten fu nevoit să repete răspunsul.

– Dar oamenii sunt pregătiţi de scufundare.

– Spuneţi-le că aici jos îi aşteaptă fiinţe dotate cu inteligenţă. Rechinii ăştia sunt inteligenţi. Chestia din capetele lor e inteligentă. Nu va merge cu doi scafandri şi un prieten de tinichea. Gândiţi-vă la altceva. Că eu mai am oxigen pentru două zile.

Van Maarten ezită.

– În regulă. Ţinem sub observaţie situaţia. Poate că se retrag în orele următoare. Credeţi că deocamdată sunteţi în siguranţă acolo în peşteră?

– De unde să ştiu eu? Aş fi în siguranţă în faţa unor rechini obişnuiţi, dar imaginaţia prietenilor noştri nu cunoaşte limite.

– O să vă scoatem de acolo, Gerhard! *Înainte* să vi se termine aerul!

– V-aş ruga s-o faceţi.

În deschizătură începu să pătrundă ceva lumină. Curenţii de la soclul vulcanic duceau cu ei particulele de sediment. Dacă era adevărat ce spunea van Maarten, atunci lumina se va stinge în curând.

Va rămâne singur în oceanul întunecat. Până când venea cineva să se lupte cu câteva sute de rechini-ciocan.

Cu o inteligenţă necunoscută.

Nici un rechin cu simţurile nealterate nu ar fi intrat vreodată în câmpul electric. Nici un rechin-ciocan nu ar fi atacat doi scafandri în costume atât de rezistente şi, dacă totuşi ar fi făcut-o, ar fi renunţat rapid. Rechinii-ciocan erau consideraţi potenţial periculoşi şi uneori enervant de curioşi, în general însă ocoleau tot ce li se părea suspect.

În mod normal, nu înotau nici în crăpăturile dintre stânci.

Bohrmann se ghemui în peştera sa, având aer pentru următoarele 20 de ore şi un sistem de protecţie împotriva rechinilor care nu funcţiona. Spera să nu mai aibă loc vreun măcel atunci când vor coborî oamenii lui van Maarten. *Oricând* ar fi coborât.

Un măcel în întunericul ăsta deplin.

Stinse reflectorul de pe *trackhound* ca să nu consume bacteriile. Se trezi imediat înconjurat de bezna ca de cerneală. Prin deschizătură pătrundea o lumină extrem de slabă.

Care se stingea văzând cu ochii.

***Independence*, Marea Groenlandei**

Johanson nu-şi găsea locul.

Fusese pe punte unde oamenii lui Li, sub supravegherea lui Rubin, tocmai pregăteau mutarea masei gelatinoase în simulator. Rezervorul fu golit complet şi decontaminat. Racii infectaţi cu *Pfiesteria* fură mutaţi în azot lichid. Totul se desfăşura respectând cele mai stricte măsuri de siguranţă. Johanson şi Oliviera hotărâseră să înceapă testele în diferite faze, de îndată ce masa gelatinoasă se afla în rezervor. În timp ce Crowe şi Shankar lucrau împreună la descifrarea celui de al doilea semnal *Scratch*, se consultau stabilind ordinea testelor.

– Spaima noastră este adâncă, spusese Li într-o scurtă cuvântare improvizată. Suntem cu toţii profund afectaţi. S-a încercat demoralizarea, distrugerea noastră. Dar nu ne dăm bătuţi. Probabil că vă întrebaţi dacă acest vapor mai este un loc sigur, iar eu vă răspund: da, *este sigur!* Câtă vreme nu îi mai permitem adversarului să pătrundă, la bordul lui *Independence* nu avem de ce ne teme. Cu toate acestea, trebuie să ne grăbim. Nu putem amâna încercările de a stabili contactul. Mai ales acum. Trebuie să-i convingem să oprească teroarea îndreptată împotriva rasei umane!

Johanson ieşi pe puntea de decolare, unde personalul de bord era ocupat cu adunarea resturilor de la petrecerea întreruptă. Soarele era din nou pe cer, iar marea arăta ca de obicei. Nici urmă de lumini albastre sau de fulgere. Nu se vedea nici un vis de lumină, care să se transforme în coşmar.

Se întoarse înapoi pe firul gândurilor, înainte ca Li să-i fi adus paharul de vin, în încercarea ei de a-l chestiona cu privire la escapada lui nocturnă. Pricepuse rapid două lucruri. În primul rând, că Li ştia ce i se întâmplase. În al doilea rând, Li nu ştia ce îşi mai amintea el şi dacă spunea adevărul, şi asta îi dădea de furcă.

Înseamnă că îl minţiseră. Nu căzuse.

Şi cât de puţin lipsise ca să le accepte explicaţia. Dacă Oliviera nu i-ar fi spus sus pe rampă că în noaptea precedentă crezuse că-l vede pe Rubin cum intră pe o uşă secretă de pe puntea hangarului, nu şi-ar mai fi amintit nici asta şi s-ar fi mulţumit cu explicaţia pe care i-o serviseră Angeli şi ceilalţi. Dar observaţia lui Oliviera declanşase ceva. Creierul lui începea să se reprogrameze. Imagini misterioase se năşteau şi dispăreau la loc. În timp ce fixa cu privirea marea liniştită, privi şi spre interior. Se văzu stând cu Oliviera pe ladă şi bând vin, şi îl văzu pe Rubin pătrunzând pe uşa peretelui din hangar. Uşa aia fusese la oarecare distanţă, însă o altă imagine îi sugera că se afla chiar în faţa ei, ceea ce pentru Johanson era o dovadă suficientă că uşa misterioasă exista cu adevărat.

Însă ce se întâmplase în continuare?

Coborâseră în laborator. Apoi el se întorsese singur pe puntea hangarului. Dar pentru ce? Avea vreo legătură cu ușa aia?

Sau totul nu exista decât în imaginația lui?

Poate că te-ai transformat într-un bătrân ciudat fără să bagi de seamă, își zise. Ar fi o chestie destul de penibilă. Să meargă să o tragă la răspundere pe Li și să fie nevoit să recunoască totuși că nu mai era în toate mințile. Nu era o imagine prea înălțătoare. În timp ce încă se mai gândea la asta, soarta îi întinse o mână de ajutor. I-o trimise pe Weaver. Johanson se bucură când văzu silueta mică și compactă traversând puntea spre el. În ultimul timp avuseseră puțină tangență unul cu altul. Dacă la început văzuse în ea o conjurată, observase destul de repede că nu putea fi înlocuitoarea Tinei Lund. Se înțelegeau bine, dar între ei nu se stabilise o legătură mai profundă, nici la Chateau, și nici pe *Independence*. Poate că sperase să poată repara astfel ceea ce i se întâmplase Tinei. Dar lucrurile stăteau altfel. Johanson nu mai era deloc sigur dacă asupra lui apăsa vreo vină și nici dacă va experimenta împreună cu Weaver ceva din intimitatea la care ajunsese cu Lund. Pe moment, avea mai degrabă impresia că se înfiripa ceva între ea și Anawak, și adevărul era că ei doi erau mult mai potriviți unul pentru altul.

Deci intimitate nu vor avea.

Însă încredere, da. Era ceva cu totul diferit. Nu putea avea decât de câștigat încrezându-se în Weaver. Era mult prea lucidă pentru a găsi vreo împlinire romantică în întâmplările misterioase. Îl va asculta și îi va spune clar dacă îl crede sau dacă îl consideră nebun.

Johanson îi povesti în câteva cuvinte ce își mai amintea, ce îl contraria, în ce privințe se îndoia de sine însuși și ce simțise în timpul încercării generalului Li de a-l trage de limbă.

După ce se gândi o vreme, Weaver îl întrebă:

– Ai fost să te uiți?

Johanson scutură din cap.

– Încă n-am avut ocazia.

– Ai fi avut destule ocazii. Ți-e frică să te duci pentru că te temi că nu vei găsi nimic.

– Probabil că ai dreptate.

Weaver încuviință.

– Bine. Atunci coborâm amândoi acolo.

Weaver pusese punctul pe i. Într-adevăr, teama și nesiguranța lui Johanson creșteau cu fiecare pas pe care îl făceau spre puntea hangarului. Și dacă nu găseau nimic? Era aproape sigur că nu vor găsi nici o ușă acolo jos, și atunci trebuia să se obișnuiască cu gândul că suferă de schizofrenie. Avea 56 de ani. Era un bărbat atrăgător, inteligent, șarmant, cu mare trecere la femei.

Se pare că în același timp era și un moșneag senil și flecar.

Temerile i se confirmară. Trecură de mai multe ori prin dreptul peretelui, însă nu găsiră nimic care să indice existența vreunei treceri.

Weaver îl privi.

– E în regulă, murmură Johanson.

– Nici o problemă, răspunse Weaver. Şi, spre marea lui surpriză, adăugă: peretele este nituit, plin de ţevi şi linii de sudură, există o mie de modalităţi de a ascunde o uşă. Încearcă să-ţi aminteşti *locul exact* în care ai văzut-o!

– Deci mă *crezi?*

– Te cunosc bine, Sigur. Nu eşti genul care bate câmpii. Nu te îmbeţi ca porcul şi nu iei droguri. Eşti un om care ştie să se bucure de plăcerile vieţii, şi cei ca tine au un simţ al detaliului care celorlalţi le lipseşte. Eu sunt mai mult genul care ia lucrurile de-a gata. Probabil că eu n-aş vedea uşa nici dacă s-ar deschide sub nasul meu, pentru că pur şi simplu nu mi-ar veni ideea că ar putea exista ceva atât de neobişnuit. Nu ştiu *ce anume* ai văzut acolo, dar... da, te cred.

Johanson zâmbi. Îşi urmă impulsul de a o săruta pe Weaver pe obraz şi, destul de entuziasmat, coborî rampa spre laborator.

Laboratorul

Rubin era în continuare foarte palid şi când vorbea vocea îi suna ca un croncănit de papagal. Nu lipsise mult să moară. Greywolf fusese cât pe ce să-l trimită pe lumea cealaltă. Biologul se arăta înţelegător. Zâmbea ţeapăn, amintindu-i lui Johanson de sora Ratched din *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* după ce Jack Nicholson îşi pusese mâinile în jurul gâtului ei. Când privea în stânga sau în dreapta, îşi întorcea trunchiul cu totul, îi făcea pe toţi părtaşi la starea lui fizică demnă de milă şi trâmbiţa că nu-i poartă pică lui Greywolf.

– Erau împreună, aşa-i? horcăi Rubin. Trebuie să fie îngrozitor pentru el. Şi eu sunt cel care a vrut să mai deschidă o dată ecluza. Bineînţeles că nu avea dreptul să mă atace, dar îl înţeleg *atât* de bine.

Oliviera schimba câte o privire cu Johanson, dar în rest îşi ţinea gura.

În rezervor pluteau bucăţi mari din masa gelatinoasă. Începuseră iar să lumineze. Pe moment însă, cei trei biologi erau mai interesaţi de nor. Oamenii lui Li băgaseră în simulator două tone şi jumătate din chestia aia, şi cantităţi mari de substanţă topită. În mijlocul microorganismelor care pluteau liber şi al bucăţilor de materie se afla un robot burduşit cu senzori extrem de sensibili, care măsurau necontenit componenţa chimică a apei, transmiţând datele culese pe monitoarele consolei. Partea exterioară a robotului era prevăzută cu ţevi care printr-o apăsare pe buton ieşeau, se deschideau, se închideau şi intrau la loc. Extrem de robust şi de mobil, nu era mai mare decât un Spherobot.

Johanson stătea la consolă ca un căpitan de navă spaţială şi aştepta, cu ambele mâini plasate pe joystickuri. Reduseseră la minimum lumina din rezervor şi din laborator, pentru a observa mai bine ce se întâmplă înăuntru. Astfel reuşiră să fie martori la revenirea treptată a

masei din rezervor. Bucățile de gelatină începeau să lumineze mai intens, cu râuri de apă albastră pulsând în interiorul lor.

– Cred că începe, spuse Oliviera. Se remodelează.

Johanson dirijă robotul sub una din bucăți, deschise un tub de recoltare și îl introduse în masa gelatinoasă. Marginea tubului era perfect ascuțită. Tăie un eșantion, se închise singură și intră la locul ei. Bulgărele de gelatină nu reacționă în nici un fel. Se deformă ușor, învăluit în fâșii albastre de nori. Johanson așteptă un moment, după care repetă procedura în alt loc.

Lumini minuscule se aprinseră în bulgărele de gelatină. Avea mărimea unui delfin adult. Cu cât îl privea mai mult în timp ce umplea tuburile de recoltare, cu atât Johanson era mai convins că estimarea lui era corectă. Mărimea unui delfin. Nu, mai mult chiar. Avea și formă de delfin.

În același moment, o auzi pe Oliviera:

– Incredibil. Arată ca un delfin.

Johanson aproape că uită ce avea de făcut. Observă fascinat cum și celelalte bucăți își schimbau forma. Unele aduceau a rechini, altele păreau să imite caracatițele.

– Cum e posibil așa ceva? întrebă Rubin horcăind.

– Programarea, spuse Johanson. Nu poate face altfel.

– De unde știu ei cum se face?

– Pur și simplu știu. Au învățat.

– Cum?

– Dacă sunt capabili să imite forme și mișcări, înseamnă că sunt maeștri ai deghizării, spuse Oliviera. Voi ce credeți?

– Nu știu ce să zic, răspunse Johanson sceptic. Nu sunt sigur că ce vedem noi înseamnă mimetism. Îmi face mai degrabă impresia că... și-ar aminti ceva.

– Să-și amintească?

– Știi ce se întâmplă atunci când gândim. Se aprind anumiți neuroni, grupuri și conexiuni. Ia naștere un model. Creierul nostru nu-și poate modifica forma, însă din schemele neuronale rezultă o anumită formă. Dacă am ști să le citim, am putea spune destul de exact la ce se gândește individul respectiv.

– Vrei să spui că *se gândesc* la un delfin?

– Ăsta nu arată ca un delfin, spuse Rubin.

– Ba da, este... Johanson se opri. Rubin avea dreptate. Forma se schimbase iar. Acum semăna cu un fel de calcan, care se ridica bătând ușor din aripi. Din vârfurile aripilor creșteau filamente subțiri care palpau în jur.

– Uitați-vă la asta!

Forma de calcan se transformă în ceva ca un șarpe. Întreaga masă se risipi brusc. Deodată păreau să țâșnească în toate părțile, mișcându-se sincron, mii de pești minusculi; se contopiră din nou, formațiunea își schimba aspectul tot mai rapid, de parcă s-ar fi derulat un program. În fracțiuni de secundă, formele cunoscute alternau cu

forme ciudate. Toate bucățile gelatinoase participau la fenomen. În același timp, se apropiau unele de altele. Se aprinseră fulgerele deja familiare, și timp de o secundă îngrozitoare, Johanson crezu că vede conturul unei ființe umane.

Curgeau toate una într-alta, materia și zdrențele de nori.

– Se contopește! gemu Rubin. Privea cu ochi strălucitori la monitoarele din fața lui. Datele se succedau rapid. Apa este saturată cu o substanță nouă, o legătură chimică!

Johanson conducea robotul prin universul care colapsa, continuând să adune probe. Se simțea ca la raliu. Cât va reuși să adune? Când era cazul să se retragă? Masa părea să-și fi revenit complet. Se forma un centru. Totul colapsa. Se întâmpla și la scară mare ceea ce văzuseră deja la scară mică. Din celule separate se crea o nouă ființă. Avea înaintea ochilor un organism fără organe vizibile, fără ochi, urechi sau alți receptori, fără inimă, creier și intestine, un bulgăre omogen, și care, totuși, era capabil de procese complexe.

Se formă ceva uriaș. Pompele aruncaseră înapoi în mare aproape jumătate din ceea ce pătrunsese pe punte. Și totuși, ceea ce rămăsese avea dimensiunile unui camion mic. Prin geamul oval al rezervorului puteau să vadă cum masa gelatinoasă se strânse ghem, solidificându-se. Johanson trase robotul spre marginea formațiunii, unde aburi groși albaștri se îndreptau fără odihnă spre centrul nou format. Trei tuburi mai rămăseseră fără probe. Johanson le scoase și riscă o nouă înaintare în masa gelatinoasă.

Ființa se retrase fulgerător, formând mii de tentacule care apucară robotul. Johanson pierdu controlul asupra aparatului. Atârna nemișcat în strânsoarea ființei care se scufunda spre podeaua rezervorului, inventându-și în același timp un fel de picior bolovănos. Amintea dintr-odată de o ciupercă uriașă cu o coroană de brațe flexibile.

– La dracu', înjură Oliviera. Te-ai mișcat prea încet.

Degetele lui Rubin alunecară peste tastatura calculatorului.

– Am o grămadă de date aici, îi răspunse. O dezlănțuire moleculară. Chestia asta *folosește* un feromon! Deci am avut dreptate.

– Anawak a avut dreptate, îl corectă Oliviera. Și Weaver.

– Bineînțeles, voiam să spun că...

– Am avut dreptate cu toții.

– Asta am vrut să spun și eu.

– E ceva cunoscut, Mick? întrebă Johanson fără a-și ridica privirea de pe monitoare.

Rubin clătină din cap.

– N-am idee. Ingredientele sunt cunoscute. Despre rețetă nu mă pot pronunța. Avem nevoie de probe.

Johanson se uită cum din partea superioară a ființei lua naștere o funie groasă, al cărei vârf se ramifică într-un mănunchi de antene fine. Funia se aplecă spre robot. Antenele pipăiră mașinăria și recipientele cu probe.

Totul arăta ca o cercetare structurată, studiată.

– Văd bine? Oliviera se apleca în față. Vrea să deschidă tuburile?

– Alea nu pot fi deschise așa ușor. Johanson încercă să recapete controlul asupra robotului. Tentaculele care îl țineau strâns reacționară, lipindu-se și mai tare de mașină.

– Se pare că s-a îndrăgostit, oftă Johanson. Bine! Atunci așteptăm!

Antenele își continuară inspecția.

– Poate oare să vadă robotul? întrebă Rubin.

– Cu ce? Oliviera scutură din cap. Poate să-și schimbe forma, dar nu poate să-și facă ochi.

– Poate că nici nu are nevoie de așa ceva, spuse Johanson. Poate că *percepe* altfel lumea înconjurătoare.

– La fel fac și copiii, răspunse Rubin privindu-l cu îndoială. Dar ei au creier în care stochează ce au priceput. Chestia asta cum înțelege ce a priceput?

Brusc, creatura eliberă robotul. Antenele și tentaculele se retraseră, dispărând în structura masivă. Organismul se aplatiză, până ajunse să acopere complet podeaua rezervorului, într-un strat subțire.

– Pardoseală plutitoare, o persiflă Oliviera. Deci poate să facă și asta.

– *Arrivederci*, spuse Johanson și duse robotul înapoi în garaj.

Combat Information Center

– Ce vreți să ne spuneți de fapt?

Crowe își propti bărbia în mâini. Între arătător și inelar fumega țigara obligatorie, care de data asta ardea aproape singură. Crowe nu avea timp să tragă din ea. Împreună cu Shankar, încerca să descifreze mesajul trimis de Yrr.

Un mesaj care fusese însoțit de un atac.

După decodarea primului mesaj, computerul se descurcase relativ repede cu cel de-al doilea. Yrr răspunseseră în codul binar, ca și prima dată. Era încă neclar dacă datele ofereau și acum o imagine. Deocamdată o singură serie părea să aibă sens, o informație care era aproape caraghios de ușor de descifrat, pe fundalul gândirii străine la care se așteptau.

Era reprezentarea unei molecule, o formulă chimică.

H_2O.

– Foarte original, spuse Shankar acru. Știam de ceva vreme că trăiesc în apă.

Ce-i drept, Yrr cuplaseră și alte informații la formula apei. Computerul calcula ca un nebun, și Crowe începu să aibă o idee cam ce ar putea fi.

– Poate este o hartă, spuse.

– La ce te gândești? La o hartă a fundului mării?

– Nu. Asta ar însemna să trăiască pe fundul mării. Dacă vizitatorul nostru cel violent din simulator face parte din inteligența străină,

atunci mediul lor de viață ar fi mai degrabă largul mării. Oceanul este un univers prin care plutești. Omogen și același în toate direcțiile.

Shankar se gândi.

– Asta în cazul în care nu îi cercetezi structura specifică. Minerale, acizi, baze și așa mai departe.

– Care nu sunt peste tot la fel, încuviință Crowe. Prima dată ne-au trimis o imagine din două rezultate matematice. Mesajul acesta este incomparabil mai complicat. Dar dacă avem dreptate, atunci și această bogăție de variante este limitată. Nu sunt sigură, dar părerea mea e că ne-au mai trimis o imagine.

Joint Intelligence Center

Weaver îl găsi pe Anawak stând la calculator. Pe monitor pluteau unicelulare virtuale, însă Weaver avu impresia că nu era foarte atent.

– Îmi pare rău pentru ce a pățit prietena ta, spuse încet.

Anawak privi în tavan.

– Știi ce este ciudat? Vocea lui Anawak suna răgușit. Că moartea ei mă afectează atât de mult. Moartea nu m-a impresionat niciodată deosebit de tare. Ultima dată am plâns când a murit mama. A murit tata și mi s-a făcut rău de groază că nu puteam regreta moartea lui. Știi povestea. Dar Licia? Dumnezeule! Nu aveam nici măcar vreo ambiție legată de ea. O studentă care m-a călcat pe nervi înainte să încep să o plac.

Weaver ezită. Îi atinse timid umărul. Degetele lui Anawak o mângâiară pe mână.

– Să știi că programul tău funcționează, spuse el.

– Asta înseamnă că oamenii din laborator nu mai trebuie decât să ajusteze biologia în mod adecvat.

– Da. Asta e problema. Rămâne doar o ipoteză.

Prevăzuseră unicelularele virtuale cu un ADN capabil să învețe, care trecea prin mutații permanente. În fond, după acest model, fiecare celulă în sine era un mic computer autarhic care își modifica permanent programul. Fiecare nouă informație modifica structura genomului. Dacă un anumit număr de celule trăia o experiență, atunci această experiență îi modifica structura genetică. Dacă celulele modificate se contopeau apoi cu alte celule, transmiteau mai departe acea informație și, în consecință, ADN-ul acesteia din urmă se modifica. În acest mod, colectivul nu învăța permanent ceva nou, iar contopirea asigura mereu o răspândire egală a informației. Orice nouă cunoaștere dobândită de indivizi izolați îmbogățea experiența generală a colectivului.

Gândul acesta era aidoma unei revoluții. Ceea ce ar fi însemnat că și cunoașterea poate fi moștenită. După ce discutaseră problema cu Johanson, Oliviera și Rubin, erau mai derutați decât oricând pentru că, pe de o parte, ideea fusese preluată cu entuziasm, iar pe de altă parte, ea ridica un mare semn de întrebare.

Camera de control

– Atunci când un ADN cunoaşte mutaţii, acest lucru duce la o modificare a informaţiei genetice, explică Rubin. Şi acest lucru este problematic la toate fiinţele.

În mijlocul evaluării testului, el se furişase afară din laborator, pretextând o nouă migrenă. În schimb, stătea în camera secretă de control împreună cu Li, Peak şi Vanderbilt. Discutau protocoalele înregistrate. Fiecare din cei aflaţi acolo era la curent cu programul pe care îl puseseră la punct Weaver şi Anawak, şi, de asemenea, cu teoria lor. Dar în afară de Rubin, nimeni nu ştia ce semnificaţie avea.

– Un organism are nevoie ca ADN-ul lui să rămână intact, spuse Rubin. Altfel se îmbolnăveşte sau se îmbolnăvesc urmaşii lui. Radiaţiile radioactive, de exemplu, provoacă pagube ireparabile ale ADN-ului, ca rezultat se nasc mutanţi sau apare cancerul la cei afectaţi.

– Dar cum ar fi cu dezvoltarea evolutivă? întrebă Vanderbilt. Dacă ne-am transformat din maimuţe în oameni, atunci ADN-ul nu se poate să fi rămas tot timpul la fel.

– Corect, dar evoluţia are loc pe o perioadă de timp destul de lungă. Şi îi alege tot timpul pe cei a căror rată naturală de mutaţii conduce, în condiţiile date, la o adaptare optimă. Nu este vorba aproape niciodată despre insuccesele evoluţiei, chiar dacă pe acestea natura le elimină în număr mare. Dar între modificarea genetică radicală şi eliminare se mai află şi reparaţiile. Gândiţi-vă la bronzare. Lumina soarelui modifică celulele straturilor de piele superioare, ceea ce duce la modificări ale ADN-ului. Ne facem maro şi, dacă nu suntem atenţi, ne înroşim şi ne ardem. În primul caz, corpul respinge celulele distruse. În cel de-al doilea, le repară. Dacă nu ar exista aceste reparaţii, atunci nu am putea trăi. Toate micile mutaţii s-ar suprapune, nu s-ar închide nici o rană şi nu am supravieţui nici unei boli.

– Am înţeles, spuse Li. Dar care este situaţia la unicelulare?

– Este exact la fel, spuse Rubin. Dacă ADN-ul cunoaşte mutaţii, atunci trebuie reparat. Priviţi, astfel de celule se înmulţesc prin diviziune. Dacă ADN-ul nu ar fi reparat, atunci nici o specie nu ar rămâne stabilă. Indiferent care celulă luaţi, natura este interesată să menţină rata mutaţiei la un nivel suportabil. Dar acum intervine semnul de întrebare în teoria lui Anawak. Un genom este reparat întotdeauna global, pe întreaga lui lungime. Trebuie să vă imaginaţi că enzimele răspunzătoare de reparaţii patrulează ca poliţia prin întregul ADN, în căutarea greşelilor. De îndată ce găsesc un loc cu probleme, demarează reparaţiile. Pentru ca informaţia iniţială, cea corectă, să se menţină, enzimele de reparaţie se comportă ca nişte paznici ai cunoaşterii din genom. Făcându-şi rondul, ele recunosc imediat gena originală şi pe cea defectuoasă. Ca şi cum aţi încerca în zadar să-l învăţaţi pe un copil să vorbească. De îndată ce acesta învaţă un cuvânt, vin enzimele reparatoare şi reprogramează creierul la stadiul anterior învăţării, deci în stadiul de necunoaştere. Astfel o acumulare de cunoştinţe nu este posibilă.

– Înseamnă că teoria lui Anawak nu se susține! constată Li. Ea ar funcționa doar în cazul menținerii modificărilor din ADN-ul unicelularelor.

– Pe de o parte este corect. Fiecare nouă informație ar fi considerată o greșeală, iar enzimele ar repara rapid genomul, acționând în așa fel încât totul ar reveni la normal, cum s-ar spune.

– Presupun, spuse Vanderbilt râzând, că acum urmează să ne relatezi cealaltă variantă.

Rubin încuviință ezitând.

– Există o altă variantă, spuse el.

– Care ar fi?

– Habar n-am!

– Stai o clipă, spuse Peak. Se îndreptă în scaun și tresări. Avea piciorul bandajat. Părea și în rest destul de afectat de ultimele evenimente. Tocmai ați spus că...

– Știu! Dar teoria este pur și simplu minunată, strigă Rubin. Vocea i se pițigăie. Ori de câte ori vorbea mai mult, fără să facă pauză, în glasul lui se simțeau urmările atacului lui Greywolf. Teoria asta ar explica totul. Doar atunci am avea certitudinea că vietatea din rezervor este într-adevăr dușmanul nostru. Am sta față în față cu Yrr. Cu ființele vinovate de tot rahatul ăsta! Și sunt convins că este vorba despre ei! În această dimineață am fost martorii unor fenomene unice. Gelatina aia a cercetat un robot subacvatic, și modul în care a operat nu avea nimic, dar nimic de-a face cu un comportament instinctual sau cu o curiozitate animală. Era inteligență cognitivă pură! Explicația lui Anawak *trebuie* să fie corectă. Simularea pe computer a lui Weaver funcționează.

– Cine mai poate ține pasul cu explicațiile astea, oftă Vanderbilt ștergându-și fruntea de sudoare.

– Păi da. Rubin își depărtă brațele. Posibilitatea schimbării este doar în greșeală! Și enzimele reparatoare mai fac greșeli. Rar, ce-i drept, una la 10 000 de reparații. O pereche de baze care nu poate fi adusă în stadiul originar. Nu e mult, dar e suficient să se nască un hemofolic, un suferind de cancer sau unul fără cerul gurii. În ochii noștri acestea sunt defecte, însă ele demonstrează că principiul reparării nu are valabilitate nelimitată.

Li se ridică și măsură încăperea cu pași lenți.

– Deci dumneavoastră sunteți convins că Yrr și unicelularele sunt una și aceeași ființă? Ne-am găsit adversarul?

– Cu două rezerve, adăugă Rubin repede. În primul rând, trebuie să rezolvăm problema ADN-ului. În al doilea rând, *trebuie* să existe ceva ca o regină. Colectivul poate fi oricât de inteligent, părerea mea este însă că ce avem noi aici, jos, este doar partea executivă a întregului.

– O regină? Cum trebuie să ne-o imaginăm?

– La fel și totuși altfel. Să luăm ca exemplu furnicile. Și regina este tot o furnică, dar una specială. De la ea pornește totul. Yrr sunt ființe organizate în bancuri, colective de microorganisme. Dacă Anawak are

dreptate, atunci ele întruchipează o a doua cale a evoluției spre viața inteligentă, dar, și așa, ceva trebuie să o dirijeze.

– Așadar, dacă am găsi regina asta... începu Peak.

– Nu. Rubin scutură din cap. Să nu ne facem iluzii. Poate fi mai mult de una. Ar putea fi milioane. Și dacă sunt deștepte, nu se vor arăta la față. Rubin făcu o pauză. Dar ca să funcționeze ca regine, trebuie să împărtășească aceleași principii cu ceilalți Yrr. Contopirea și memoria genetică. Ei bine, suntem pe cale să extragem o substanță olfactivă pe care celulele o emit pentru a semnala că vor să fuzioneze. Un feromon a cărui rețetă Oliviera și Johanson o caută asiduu. Cu ajutorul acestui feromon, al acestui miros, celulele vor fuziona garantat și cu regina. Cheia comunicării pentru Yrr este mirosul. Rubin zâmbi mulțumit de sine însuși. Tot el ar putea fi cheia și pentru rezolvarea tuturor problemelor noastre.

– Bine, Mick. Vanderbilt îi zâmbi apreciativ. Ne-ați intrat iar în grații. Chiar dacă ați făcut-o de oaie pe punte.

– N-a fost vina mea, spuse Rubin jignit.

– Lucrați pentru CIA, Mick. În departamentul meu. Aici nu există *n-a fost vina mea.* Am uitat să menționăm asta când v-ați angajat?

– Nu.

Vanderbilt își îndesă batista în pantaloni cu mișcări stângace.

– Mă bucur să aud asta. Jude va vorbi imediat cu președintele. Va putea să-i spună ce băiat bun sunteți. Vă mulțumim pentru vizită. Înapoi în mină, ocnaș!

Sala de conferințe Flagg

Shankar și Crowe păreau mult mai puțin siguri pe ei decât la descifrarea primului semnal. Toată echipa simțea atmosfera de deprimare și irascibilitate care nu fusese provocată doar de evenimentele groaznice de pe punte. Era tot mai evident că nimeni nu înțelege comportamentul lui Yrr.

– De ce ne trimit mesaje și în același timp ne atacă? întrebă Peak. Nici un om nu ar face așa ceva.

– Nu mai gândiți în aceste categorii, spuse Shankar. Nu sunt oameni.

– Vreau doar să înțeleg.

– Nu veți înțelege nimic dacă vă bazați doar pe logica umană, spuse Crowe. Poate că primul mesaj a fost un avertisment. Știm unde sunteți. Cel puțin asta este ceea ce ne-au răspuns.

– Poate a fost o manevră menită să ne inducă în eroare? propuse Oliviera.

– Care ar fi fost inducerea în eroare, după părerea ta? întrebă Anawak.

– Să ne abată atenția.

– De la ce? De la scena pe care au făcut-o, transformându-se în pomul de Crăciun?

– Foarte departe de adevăr nu este, observă Johanson. Ceva oricum le-a reuşit. Am crezut că îi interesează să intre în contact cu noi. Sal are dreptate, nici un om nu ar face aşa ceva. Poate că ştiu asta. Ne-au ameţit, s-au arătat în toată splendoarea, noi aşteptam bucuroşi revelaţia cosmică şi în schimb primim una peste bot.

– Poate că ar fi trebuit să trimiteţi altceva jos, în locul aberaţiilor de probleme matematice, îi spuse Vanderbilt lui Crowe.

Pentru prima dată de când o ştia Anawak, Crowe părea să-şi fi pierdut liniştea. Îl privi furioasă pe directorul CIA.

– Aveţi o idee mai bună, Jack?

– Nu este sarcina *mea* să am o idee mai bună, ci sarcina *dumneavoastră,* răspunse Vanderbilt agresiv. În sarcina dumneavoastră cade comunicarea cu ăia.

– Cu cine? *Dumneavoastră* sunteţi cel care încă mai crede că în spatele acestor lucruri stă vreun mulah.

– Dacă trimiteţi mesaje care nu au alt efect decât că le trădează ălora poziţia noastră, atunci asta e un rahat de problemă pe care trebuie să o rezolvaţi *dumneavoastră.* Aţi băgat informaţii detaliate despre omenire în tâmpenia aia de impuls acustic. Le-aţi trimis o invitaţie să ne atace!

– Trebuie întâi să faci cunoştinţă cu cineva, abia apoi poţi vorbi cu el! răspunse Crowe cu răceală. Nu poţi pricepe asta, măgarule? Vreau să ştiu cine sunt ei, aşa că le povestesc câte ceva despre noi.

– Mesajele dumneavoastră sunt o fundătură...

– Dumnezeule, de abia am început!

– ... Aşa cum o fundătură este tot SETI ăla exagerat. Abia aţi început? Felicitări. Câţi oameni vor trebui să moară până când veţi începe *cu adevărat?*

– Jack, interveni Li. Suna ca „şezi“ sau „aport“.

– Programul ăsta tâmpit de contactare...

– Jack, ţine-ţi gura! Nu vreau ceartă, vreau rezultate. Întrebare: cine are rezultate, dintre cei prezenţi aici?

– Noi avem, răspunse Crowe îmbufnată. Miezul celui de-al doilea mesaj este o formulă: Apă. H_2O. O să descifrăm şi restul dacă nu ne bate nimeni la cap!

– Şi noi am făcut progrese, începu Weaver.

– Şi noi! interveni Rubin repede. Am făcut un mare pas înainte, mulţumită... ăă... ajutorului oferit de Sigur şi Sue. Rubin tuşi. Vocea încă nu îşi revenise la normal. Poate vrei să prezinţi tu rezultatele, Sue?

– Vezi să nu te osteneşti prea tare, şuieră Oliviera. Cu voce tare spuse: am izolat substanţa prin care celulele îşi iniţiază fuzionarea. Este vorba despre un feromon şi am aflat şi cum funcţionează. I-o datorăm lui Sigur care i-a smuls prin luptă organismului probe de ţesut aflat în diferite faze.

Oliviera puse pe masă un recipient transparent, închis cu capac. Era plin până la jumătate cu un lichid limpede ca apa.

– Feromonul este aici înăuntru. L-am descifrat şi îl putem produce şi noi. Reţeta este surprinzător de simplă. Nu se poate spune cu

siguranţă cum anume intră fiinţele în contact şi nici cine sau ce iniţiază fuziunea. Dar presupunând că cineva sau ceva are iniţiativa, pentru simplificare să spunem că regina, rămâne să mai stabilim cum pot fi chemate de la distanţă miliardele de celule individuale, lipsite de ochi şi urechi. La asta serveşte feromonul. Mirosul nu este foarte potrivit pentru o comunicare subacvatică având în vedere că moleculele se împrăştie prea repede, dar, pe distanţe scurte, funcţionează perfect. Şi după cum se pare, comunicarea feromonică a celulelor se rezumă la această singură substanţă. Nu există un vocabular, ci doar un singur cuvânt: *contopire!* Încă nu ne este clar cum comunică între ele celulele contopite. Este clar că folosesc o formă de comunicare. Şi într-un computer neuronal sau într-un creier omenesc, lucrurile stau la fel. Unităţile au nevoie întotdeauna de un fel de mesageri. În biologie, această substanţă care transmite mesaje se numeşte ligand. Atunci când o celulă vrea să-i transmită ceva altei celule, nu prea poate să meargă în vizită, aşa că îi trimite un mesaj prin intermediul acestui ligand. La rândul ei, aceasta are nevoie de o uşă cu sonerie, ca orice casă cumsecade, aşadar, în limbaj ştiinţific de un receptor. Ligandul sună la uşă, mesajul sunetului se propagă în cascade de semnal până în interiorul celulei, îmbogăţind genomul cu o nouă informaţie.

Oliviera făcu o pauză.

– După toate aparenţele, microorganismele din rezervor comunică între ele prin liganzi şi receptori. Bineînţeles că imaginea celulelor ca nişte case, cu uşi care trimit să sune un mesager zâmbitor, este una eronată. Fiecare celulă emite un nor întreg de molecule olfactive şi nu are un singur receptor, ci aproximativ 200 000. Prin intermediul lor percepe feromonii şi se alipeşte colectivului. 200 000 de sonerii pentru a schimba informaţii cu celulele vecine e impresionant. Procesul fuzionării se face după modelul alergării la ştafetă: o celulă receptează feromonii din colectiv şi se cuplează la celulele din jur. În momentul cuplării, produce şi ea feromoni pentru a atrage următoarele celule şi aşa mai departe. Procesul are loc din interior în exterior. Pentru a înţelege mai uşor aceste lucruri, anticipăm puţin şi presupunem că, în cazul celulelor pe care le-am studiat, este vorba într-adevăr de presupuşii noştri duşmani. Astfel că îi vom numi, cu siguranţă pripită, Yrr.

Oliviera îşi încrucişă degetele.

– Ne-a sărit imediat în ochi faptul că celulele nu dispun pur şi simplu de receptori, ci de perechi de receptori. Ne-am spart capul gândindu-ne care poate fi motivul, şi într-un târziu ne-am prins. Are legătură cu menţinerea stării de sănătate a colectivului. Astfel că le-am dat receptorilor denumiri ale funcţiilor. *Receptorul universal* recunoaşte: eu sunt Yrr. *Receptorul special* spune: eu sunt un Yrr în stare de funcţionare, sănătos, cu ADN-ul intact şi potrivit pentru colectiv, pentru marele *pow wow.*

– Nu ar putea face chestia asta şi cu un singur receptor? întrebă Shankar încruntându-se.

– Nu. Probabil că nu. Oliviera căzu pe gânduri. Este un sistem foarte bine pus la punct. După modelul nostru, trebuie să ne imaginăm celula Yrr ca pe o tabără militară înconjurată de un şanţ de apărare. Un militar care se apropie din afară se legitimează printr-un semn universal de recunoaştere: uniforma. Aceasta îi spune soldatului din tabără: sunt unul dintre voi. Dar am văzut cu toţii destule filme de război cu Michael Caine pentru a şti că în uniformă se poate ascunde un trădător care îi împuşcă pe toţi grămadă, dacă reuşeşte. De aceea, Michael Cain trebuia să se legitimeze şi printr-un semn special de recunoaştere. Trebuia să cunoască parola. Am descris cât de cât corect problema din punct de vedere militar, Sal?

Peak încuviinţă din cap.

– Ireproşabil.

– Atunci sunt liniştită. Aşadar, când fuzionează doi Yrr, se întâmplă următoarele: celula care s-a contopit deja cu restul colectivului produce o moleculă olfactivă, un feronom. Prin intermediul acestui feromon, celulele se alipesc de receptorii lor universali, iniţiind legătura primară. A avut loc pasul de recunoaştere: „Eu sunt Yrr“. Al doilea pas presupune declaraţia: „Sunt un Yrr sănătos“, care se efectuează prin cuplarea receptorilor speciali. Până aici, toate bune şi frumoase. Există însă şi Yrr nefuncţionali şi bolnavi, cu defecte de ADN. Duşmanul nostru este un organism care apare în masă şi care pare să se dezvolte permanent, fiind obligat astfel să elimine celulele care nu sunt capabile să se dezvolte mai departe. Trucul pare a fi acela că toate celulele deţin un receptor universal, însă doar celulele sănătoase, cele capabile să se dezvolte mai departe, deţin receptorul special. Celulele bolnave pur şi simplu nu îl au. Şi acum intervine adevărata minune, cea care ar trebui să ne înspăimânte. Celula defectă nu dispune de parolă. Ei nu i se va permite să fuzioneze cu celelalte, ci va fi respinsă. Însă nu este destul. Yrr sunt unicelulare, şi unicelularele se înmulţesc prin diviziune. Bineînţeles că o specie care se dezvoltă în mod constant nu poate permite să se nască o a doua populaţie defectă, aşa că trebuie să împiedice celula defectă să aibă timp de înmulţire. În acest moment, feromonul preia o dublă funcţie: odată cu respingerea celulei bolnave, feromonul rămâne ataşat de receptorul universal al acesteia şi se transformă într-o otravă cu acţiune rapidă. Apoi iniţiază aşa-numita moarte programată a celulei, un fenomen care în mod normal nu este cunoscut la unicelulare. Celula defectă moare fulgerător.

– Cum vă daţi seama că o fiinţă unicelulară este moartă? întrebă Peak.

– E simplu. Metabolismul se opreşte. În plus, un Yrr mort nu mai luminează. Pentru Yrr, iluminatul constituie o necesitate biochimică. Un exemplu bun în acest sens este *Aequoria*, o meduză din Pacific. Pentru a lumina, aceasta produce un feromon. Aici, situaţia este asemănătoare: se emite o substanţă olfactivă, astfel încât luminiscenţa intervine automat, iar descărcările luminoase, fulgerele, indică nişte reacţii biochimice deosebit de puternice în cadrul legăturilor celulare. Atunci când luminează, Yrr gândesc şi comunică. Atunci când mor, îşi pierd această capacitate.

Oliviera privi în jur.

– Vreau să vă spun acum de ce ar trebui să ne îngrijoreze acest lucru. Yrr au reușit să pună la punct un proces de selecție complex, recurgând la mijloace simple. Dacă un Yrr este sănătos și dispune de o pereche intactă de receptori, atunci feromonul pregătește fuziunea. Dacă nu are receptor special, atunci feromonul își exercită efectul mortal. O specie care funcționează astfel vede moartea cu alți „ochi" decât omul. În societatea Yrr, moartea este o chestiune extrem de necesară. Nu le-ar veni niciodată ideea de a menaja celulele defecte. Din perspectiva lor ar fi ceva de neînțeles, ceva de-a dreptul idiot. *Trebuie* să omori ceea ce îți amenință propria dezvoltare. Este logic. Atunci când colectivul lor este pus în pericol, Yrr reacționează cu logica morții. Nu știu ce înseamnă îndurarea sau mila, nu fac excepții, după cum nici logica uciderii nu are nimic de-a face cu cruzimea. Asemenea idei le sunt complet străine. *Ergo,* nu vor pricepe de ce ar trebui să ne menajeze, din moment ce noi reprezentăm o amenințare pentru ei.

– Pentru că biochimia lor nu permite o astfel de etică, concluzionă Li. Oricât ar fi de inteligenți.

– Frumos, observă Vanderbilt. Și cu ce ne alegem concret de pe urma faptului că le cunoaștem micul secret Chanel Nr. 5? Putem fuziona cu ei, dacă am înțeles corect. Grozav. *Eu* aș putea fuziona cu ei!

Crowe îi aruncă o privire scrutătoare.

– Ca și cum te-ar lăsa...

– Să mă pupi undeva.

– Ar fi drăguț dacă ați lăsa păruiala pe mai târziu, spuse Anawak. Împreună cu Karen, m-am gândit cum am putea determina unicelularele să gândească. Lui Sigur, Mick și Sue tocmai le ies peri albi pe tema asta. Din punct de vedere biologic este o aberație, însă asta ne-ar putea da răspunsul la o mulțime de întrebări.

– Am programat celulelor noastre virtuale un ADN artificial și am aranjat să cunoască permanent mutații, continuă Weaver ideea lui Anawak. Ceea ce reprezintă o formă de învățare. Am ajuns dintr-odată înapoi acolo de unde plecaserăm, și anume la neurocomputer. Vă mai aduceți aminte că am descompus un astfel de creier electronic în cele mai mici unități programabile și ne-am întrebat cum ar putea deveni din nou un întreg capabil să gândească. A funcționat abia atunci când fiecare celulă a fost capabilă să învețe individual. Însă singura modalitate prin care o celulă biologică ar putea învăța în timpul vieții este mutația ADN-ului, ceea ce, de fapt, este o imposibilitate. Totuși, am prevăzut celulele virtuale cu această posibilitate. Și cu un feromon asemenea celui pe care tocmai l-a descris Sue.

– Nu numai că am obținut din nou computerul nostru integral și funcțional, continuă Anawak, dar dintr-odată am avut în fața noastră celule Yrr autentice și vii, trăind în condiții naturale. Mica noastră creație dispune de câteva adausuri suplimentare – celulele plutesc în spațiu tridimensional. Am prevăzut acest spațiu cu proprietăți întâlnite în condițiile de pe fundul mării, deci presiune, curenți, frecare și așa mai departe. Ce-i drept, întâi a trebuit să găsesc răspuns la întrebarea:

cum se recunosc între ei membrii unui colectiv? Substanța olfactivă este doar jumătate din răspuns. Cealaltă jumătate constă în capacitatea de a limita mărimea unui colectiv. Aici intră în joc ceea ce au descoperit Sue și Sigur și anume că ampliconii Yrr diferă în mici domenii hipervariabile. Vă amintiți care sunt consecințele acestui fapt: celulele și-au modificat ADN-ul *după* naștere. Noi credem că exact așa se întâmplă și că acele domenii hipervariabile sunt codul care le permite să se recunoască reciproc și să-și limiteze colectivul, de exemplu.

– Celulele Yrr codate la fel se recunosc între ele, iar colectivele mai mici se pot contopi, formând unele mai mari, concluzionă Li.

– Exact, spuse Weaver. Așadar, am codat celulele. Fiecare celulă dispune în acest moment deja de un fel de cunoștințe de bază referitoare la mediul lor de viață. Acum a obținut informații suplimentare, pe care nu le dețineau toate celulele. După cum era de așteptat, au fuzionat întâi celulele cu aceeași codare, formând colective. Apoi am încercat ceva nou: să cuplăm două colective de codare diferită. Am reușit, și atunci s-a întâmplat incredibilul: nu numai că fuzionarea a reușit, dar celulele celor două colective și-au împărtășit reciproc codările individuale, ajungând toate la același nivel. S-au programat cu un cod nou, unitar, un nivel al cunoașterii superior, împărtășit de fiecare celulă în parte. La final, ambele colective au fuzionat într-unul singur. Pe acesta l-am cuplat cu un al treilea colectiv, și din nou a apărut ceva nou, ce nu mai existase înainte.

– Pasul următor a fost să observăm modul în care învăță Yrr, spuse Anawak. Am format două colective de codare diferită. Am supus celulele dintr-un colectiv unei experiențe specifice. Am simulat atacul unui dușman. Nu am fost deosebit de originali, am ales un rechin care ia o mușcătură zdravănă din colectiv și le-am învățat să îl ocolească data viitoare. Când vine rechinul, i-am ordonat noi colectivului, renunți la forma sferică și te faci plat ca o cambulă. Pe celălalt colectiv nu l-am învățat trucul, și a fost mușcat. Apoi am pus să fuzioneze ambele colective și am trimis un rechin pe capul lor. L-au evitat. Învățase întreaga masă. La final, am împărțit colectivul în mai multe mulțimi mici și am observat că toate știau cum să evite un rechin.

– Vasăzică învață prin domeniile hipervariabile? întrebă Crowe.

– Da și nu, spuse Weaver aruncând o privire pe notițele ei. E posibil să o facă, dar pe calculator durează totul mult prea mult. Masa care ne-a atacat pe punte are reacții foarte rapide și probabil gândește la fel de rapid. O formațiune supraconductoare, un creier imens, variabil. Nu, nu ne-am putut limita la acele domenii mici. Am programat ca întregul ADN să fie capabil să învețe, mărindu-i astfel enorm viteza de gândire.

– Cu ce rezultat? se interesă Li.

– Rezultatul se bazează doar pe câteva experimente pe care le-am făcut cu puțin timp înaintea acestei întâlniri. Dar avem dovezi suficiente pentru următoarele afirmații: un colectiv Yrr, indiferent de mărimea lui, gândește cu viteza unui calculator simultan de ultimă generație. Se împărtășesc cunoștințele individuale și se studiază datele

necunoscute. La început, unele colective nu fac față noilor solicitări, dar învață de la celelalte. Până la un anumit punct, procesul de învățare se desfășoară liniar, dincolo de acesta însă comportamentul colectivelor nu mai poate fi prevăzut...

– Un moment, o întrerupse Shankar. Vreți să spuneți că programul începe să aibă o viață proprie?

– Am apelat la situații complet necunoscute pentru Yrr. Cu cât era problema mai complexă, cu atât se contopeau mai des. În scurt timp au început să dezvolte strategii noi, pe care noi nu le programaserăm. Deveniseră creativi. Deveniseră curioși. Și învățau exponențial. Am putut desfășura doar câteva experimente și este în continuare *doar* un program pe computer, însă celulele noastre artificiale au învățat să adopte orice formă dorită, să imite și să se preschimbe, luând formele altor vietăți, să formeze extremități pe lângă sensibilitatea cărora cele zece degete ale noastre sunt doar niște cioturi boante, să cerceteze obiectele la nivel nanomolecular, să împărtășească *oricare* din aceste experiențe *oricărei* alte celule și să rezolve probleme în fața cărora oamenii ar da greș.

Timp de o clipă se lăsă tăcerea. Pe fețele celor mai mulți dintre ei se vedea că își aminteau evenimentele de pe punte. În cele din urmă, Li rupse tăcerea:

– Dați-ne un exemplu de o astfel de problemă.

Anawak încuviință.

– Așadar, eu sunt un colectiv Yrr, da? Și o întreagă platformă continentală e acoperită de viermi pe care eu i-am crescut, i-am îndopat cu bacterii și i-am dus acolo ca să destabilizeze pe toată linia hidratul de metan aflat la fața locului. Problema mea este că, deși viermii și bacteriile dau rezultate, mai am nevoie de un ultim element pentru marea alunecare de teren.

– Corect, spuse Johanson. Nu i-am dat niciodată de capăt. Viermii și bacteriile pregătesc terenul, dar mai lipsește un amănunt pentru ca totul să se transforme într-o catastrofă.

– Și anume, fie o ușoară scădere a nivelului mării, ceea ce ar duce la o diminuare a presiunii care apasă pe hidrați, fie o încălzire a apei de lângă coastă. Corect?

– Exact.

– Cu un grad?

– Ar trebui să fie de ajuns. Dar hai să spunem cu două.

– Bine. Ne-am dumirit. În fața platformei continentale norvegiene, la o adâncime de 1 250 de metri, se află vulcanul noroios Håkon-Mosby. Vulcanii noroioși nu scuipă lavă, ci gaz, apă și sedimente din miezul fierbinte al Pământului. Apa aflată deasupra unui astfel de vulcan nu este fierbinte, dar este mai caldă decât în alte părți. Fuzionez, deci, cu un colectiv mare. Unul foarte mare. Iau forma unui furtun cu două capete deschise și, pentru că vreau să devin un furtun foarte mare, mă rezum la un perete exterior cu o grosime de numai câteva straturi celulare. Și așa am nevoie de mulți semeni de-ai mei, mii de miliarde de celule, însă având un perete atât de subțire reușesc să

ating o lungime de câţiva kilometri. Perimetrul meu este cât al craterului vulcanic, în jur de 500 de metri. Absorb apa caldă a vulcanului noroios şi o transport, aidoma unei conducte colosale, până în locul în care viermii şi bacteriile şi-au început opera de distrugere. Aşa am obţinut alunecarea de teren. Şi în felul acesta este posibil să încălzesc apa de lângă Groenlanda şi de la calotele polare, provocând astfel topirea gheţarilor şi implicit oprirea Golfstreamului.

– Dacă Yrr cei din computerul dumneavoastră reuşesc să facă lucrurile astea, spuse Peak incredul, atunci de ce sunt în stare cei adevăraţi?

Weaver îşi răsfrânse buzele şi îl privi.

– Cred că pot face mai mult decât atât.

Înotul

Weaver se simţea încordată şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. Părăsind sala de conferinţe, îl întrebă pe Anawak dacă nu ar avea chef să dea o tură prin bazin. O chinuia o durere de umeri îngrozitoare. Şi asta în condiţiile în care practica aproape orice sport de care este capabil corpul uman.

Poate că asta e problema, îşi spuse Weaver. Poate ar trebui să mai faci şi câte un sport mai puţin solicitant.

Anawak o însoţi. Se schimbară în costumele de baie, fiecare în cabina sa, după care se întâlniră înfăşuraţi în halatele de baie. Weaver ar fi vrut să îl ţină de mână pe drumul spre bazin, i-ar fi plăcut de fapt să facă altceva cu el în acest moment, însă nu ştia cum poţi face aşa ceva fără să arăţi ca un idiot. Pe vremuri, înainte de schimbarea radicală survenită în viaţa ei, luase tot ce-i ieşise în drum, dar nimic nu însemnase dragostea. Acum se simţea intimidată şi blocată. Cum să flirteze? Cum te puteai băga în pat cu cineva, când în noaptea de dinainte muriseră oameni şi întreaga lume se prăbuşise în abis?

Cât de prost puteai fi, de fapt?

Sala de înot de pe *Independence* era uriaşă şi uimitor de confortabilă pentru un vapor de război, iar piscina avea dimensiunile unui mic lac. Simţi privirea lui Anawak pe spatele ei, când lăsă halatul să-i cadă la pământ. Brusc, îşi dădu seama că era prima oară când o vedea aşa. Costumul era îngust şi foarte decoltat la spate, şi bineînţeles că i se vedea tatuajul.

Păşi intimidată până la marginea bazinului, se desprinse şi se scufundă cu un salt elegant. Înota chiar sub suprafaţa apei, cu braţele întinse înainte, şi îl auzea pe Anawak urmând-o. Poate se va întâmpla aici, îşi spuse. Simţi cum i se strânge stomacul. Începu să dea din picioare şi mări viteza, sfâşiată între speranţa şi teama că ar putea să o ajungă din urmă.

Fricoaso! Şi de ce nu?

Să se scufunde pur şi simplu şi să facă dragoste. Sub apă.

Să se contopească...

Îi veni brusc o idee.

Era aproape caraghios de simplă şi, din păcate, puţin lipsită de pietate. Dar dacă funcţiona, era genial. Atunci i-ar putea convinge pe Yrr să se retragă pe cale paşnică. Sau cel puţin să-şi reconsidere acţiunile.

Dar chiar era strălucită ideea ei?

Atinse cu vârful degetelor peretele de faianţă al bazinului. Ieşi la suprafaţă şi îşi şterse apa din ochi. În momentul următor, gândul de adineaori i se păru pur şi simplu vulgar. Apoi îi simţi din nou farmecul tulburător. Cu fiecare metru cu care Anawak avansa spre ea, Weaver devenea tot mai nehotărâtă, iar când acesta o ajunse, îi repugnă, aproape.

Trebuia să se mai gândească.

Dintr-odată el fu foarte aproape de ea.

Weaver se lipi de marginea bazinului. Pieptul îi palpita. Inima îi bătea ca atunci când plutise pe apa îngheţată a canalului; senzaţia asta în stomac şi bătăile inimii, care păreau să spună: acum... acum... acum...

Simţi o atingere pe talie şi deschise buzele.

Teamă!

Spune ceva, se îndemnă singură. Trebuia să fie ceva. Vreun subiect despre care să poată vorbi.

– Sigur pare să se simtă mai bine.

Vorbele îi săriseră din gură ca nişte broaşte. În ochii lui Anawak se văzu o umbră de dezamăgire. Se îndepărtă puţin de ea, îşi dădu la o parte părul ud şi îi zâmbi.

– Da, ciudăţenia lui de accident.

Idioată tâmpită ce eşti!

– Are însă o problemă. Weaver îşi puse coatele pe marginea bazinului şi se ridică. Să nu-i spui că ţi-am zis. Dar vreau să ştiu părerea ta.

Sigur are o problemă? *Tu* ai o problemă! Idioato! *Idioato!*

– Ce fel de problemă? întrebă Anawak.

– A văzut ceva. Mai bine spus, *crede* că a văzut ceva. După cum povesteşte el, îl cred, dar atunci se ridică întrebarea ce poate însemna asta şi... fii atent, îţi povestesc!

Camera de supraveghere

Li o asculta pe Weaver în timp ce aceasta îl punea la curent pe Anawak cu îndoielile lui Johanson. Stătea nemişcată în faţa monitoarelor şi trăgea cu urechea la conversaţia celor doi.

Ce pereche frumoasă, se gândi amuzată.

Conţinutul discuţiei o amuza mai puţin. Boul ăla de Rubin periclitase toată operaţiunea. Puteau doar să spere că Johanson nu îşi va mai aminti şi mai multe din ceea ce drogul ar fi trebuit să-i şteargă din memorie. Acum subiectul îi preocupa deja pe Weaver şi Anawak!

De ce vă ocupaţi de astfel de poveşti, copilaşi? se întrebă Li. Poveştile urâte de adormit copiii, ale unchiului Johanson! De ce nu vă băgaţi odată în pat? Şi un orb îşi dă seama că asta vreţi, doar voi nu vă prindeţi. Li oftă. De când femeile fuseseră acceptate în marină,

asistase la multe astfel de încercări neajutorate de apropiere. Ăstora doi din bazin chiar nu le venea nici o altă idee, decât să-şi bată capul cu Johanson?

– Ar trebui să ne obişnuim cu gândul că Rubin se dă de gol, îi spuse lui Vanderbilt.

Omul de la CIA stătea în spatele ei, cu cana de cafea în mână. În încăpere erau doar ei doi. Peak era pe punte, unde grăbea lucrările de curăţare şi verifica echipamentul de scufundare.

– Şi ce se întâmplă atunci?

– Există opţiuni clare pentru această eventualitate.

– Nu este însă cazul să ne gândim deja la ele, Judybaby. Rubin nu a ajuns încă până acolo. Şi bineînţeles că ar fi mai frumos dacă nici nu am fi nevoiţi s-o facem.

– Ce s-a întâmplat, Jack? Scrupule?

– Uşurel. O fi planul tău, dar eu răspund de reuşita lui. Poţi fi convinsă că scrupulele mele se vor menţine în limite compatibile. Vanderbilt chicoti. În cele din urmă, am o reputaţie de apărat.

Li se întoarse spre el.

– Chiar ai o reputaţie?

Vanderbilt sorbi zgomotos din pahar.

– Ştii ce apreciez eu atât de tare la tine, Jude? Că eşti aşa o scârbă. De aceea îmi daţi senzaţia că sunt un tip cumsecade. Înseamnă şi asta ceva!

Combat Information Center

Crowe şi Shankar îşi spărgeau capetele.

Calculatorul arăta nişte imagini contorsionate. Linii paralele care se despărţeau brusc, se curbau, pentru ca apoi să se contopească. Între ele se căscau spaţii mai mari, de formă neregulată. *Scratch* era format dintr-o serie întreagă de grafice care, suprapuse, parcă ofereau o singură imagine, doar că nu le ieşea. Nu se potriveau deloc. În plus, Crowe nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar putea însemna liniile acelea.

– Apa este baza, medită Shankar. La fiecare moleculă de apă este cuplată o informaţie suplimentară. Ce semnificaţie are? Reprezintă o caracteristică a apei?

– Posibil. Ce proprietăţi ar putea fi vizate?

– Temperatura.

– Da, de exemplu. Sau concentraţia de sare.

– Sau poate că nu este vorba de proprietăţi fizice sau chimice, ci chiar de Yrr. Liniile ar putea reprezenta concentraţiile populaţiei lor.

– Conform mottoului aici locuim noi? Ceva în genul ăsta?

Shankar îşi frecă bărbia.

– Cam aşa, nu?

– Nu ştiu, Murray. Noi le-am spune lor unde ne sunt oraşele?

– Nu. Dar ei nu gândesc ca noi.

– Mulţumesc că te-ai gândit să-mi aminteşti. Crowe făcu un cerc de fum. Bine, să mai vedem o dată. H_2O. Apă. Partea asta a mesajului e uşor de înţeles. Apa este lumea noastră.

– Ceea ce reprezintă replica exactă la mesajul nostru.

– Corect. Le-am dezvăluit faptul că trăim la aer curat. După care ne-am descris forma şi ADN-ul.

– Să presupunem că răspunsul lor este într-adevăr replica exactă la mesajul trimis de noi, spuse Shankar. Liniile astea ar putea fi o reprezentare a formei lor?

Crowe îşi răsfrânse buzele.

– Nu au formă. Adică bineînţeles că unicelularele au formă, dar nu sunt definite de aceasta. Mai degrabă colectivul este perceput ca având o formă, prin care însă nu se pot defini nici atât. Gelatina are o mie de forme şi nici una.

– Bine. Forma cade. Ce altă informaţie ar putea prezenta interes? Numărul indivizilor?

– Murray! Ăsta ar fi un număr cu atâtea zerouri, că am umple tot vasul *Independence*. În plus, se divid pe bandă rulantă, mor pe bandă rulantă... Probabil că nici ei nu ar fi în măsură să ne dezvăluie numărul exact. Nu contează individul, spuse Crowe ţinând ţigara în colţul gurii. Acesta e complet lipsit de importanţă. Contează doar întregul. Ideea de Yrr, dacă vrei, un Yrr idealizat. Genomul Yrr.

Shankar o privi peste ramele ochelarilor.

– Nu uita că le-am oferit numai informaţia că biochimia noastră se bazează pe ADN. Deci răspunsul ar fi trebuit să fie: şi a noastră la fel. Crezi în mod serios că s-au apucat să-şi descifreze genomul pentru noi?

– S-ar putea!

– Dar de ce ar face una ca asta?

– Pentru că, strict vorbind, este singura afirmaţie pe care o pot face despre ei. Genomul şi fuziunea sunt punctele centrale ale întregii lor existenţe. Totul ne conduce la această concluzie.

– Da, dar cum vrei să descrii un ADN care suferă mutaţie după mutaţie?

Crowe privea nedumerită modelul de linii.

– Să fie totuşi vorba despre nişte hărţi?

– Hărţile cui?

– Bine, oftă Crowe. O luăm de la început. H_2O este baza. Noi trăim în apă...

Patru ochi

Li îşi reglase banda de alergare la viteză maximă. În alte împrejurări ar fi alergat în sala de fitness, pentru a menţine unitatea trupei. Însă de data asta nu voia să fie deranjată. Purta conversaţia zilnică cu Offut Air Force Base.

– Cum stai cu moralul, Jude?

– Excelent, sir. Atacul ne-a afectat profund, însă avem totul sub control.

– Oamenii sunt motivați?

– Mai motivați ca oricând.

– Îmi fac griji. Președintele părea obosit. Stătea singur cuc în sala comandamentului, la baza militară. Bostonul este complet evacuat. La New York și Washington am renunțat deja. Și primim mesaje de groază din Philadelphia și din Norfolk.

– Știu.

– Țara se duce de râpă, în timp ce toată lumea nu mai vorbește decât despre inteligența neomenească din ocean. Aș fi curios să știu cine nu și-a putut ține gura.

– Ce importață are asta, sir?

– Ce importanță are? Președintele bătu cu palma în masă. Dacă America preia conducerea, nu mai accept ca vreun imbecil de la ONU să acționeze de capul lui! Doar pentru că fiecare dobitoc are impresia că rahatul lui de țărișoară ar trebui să intre în joc. Știi ce se întâmplă aici afară, cu ce viteză se mișcă lucrurile?

– Știu exact ce se întâmplă.

– Sau a vorbit unul din cercul tău apropiat?

– Cu tot respectul, sir, ipoteza Yrr nu reprezintă ceva ce nu le-ar putea trece și altora prin cap. După știința mea, majoritatea presupunerilor se învârt tot în jurul fenomenelor naturale și al terorismului internațional. Azi-dimineață s-a trezit un cercetător din Phenian să...

– A spus că noi am fi în spatele evenimentelor. Președintele ridică mâna a lehamite. Am auzit tot. Cică ne-am ataca singuri orașele, cu ajutorul unor submarine extrem de silențioase, pentru a da apoi vina pe săracii comuniști nevinovați. Ce aberație! Președintele se apleacă spre camera de filmat. Dar în fond asta nici nu mă interesează. Nu mai pot eu acum de popularitatea mea. Vreau să văd că se rezolvă problema, vreau opțiuni noi pe masă! Jude, la naiba, *nici o* țară nu este acum în măsură să o ajute pe alta! Chiar și Statele Unite ale Americii trebuie să ceară ajutor! Suntem atacați, otrăviți, cetățenii noștri se refugiază în interiorul țării. Eu trebuie să mă retrag într-un refugiu, ca o cârtiță. În orașe domnesc jaful și anarhia. Armata și forțele de ordine sunt suprasolicitate fără speranță. Oamenii pot alege între alimente contaminate și medicamente fără efect.

– Sir...

– Dumnezeu Își ține încă mâna protectoare deasupra Vestului, exceptând faptul că te mușcă ceva de degete, de îndată ce îți vâri vreun picior în apă. Populațiile de viermi din apele americane și asiatice devin tot mai mari, iar La Palma se află în pragul catastrofei. Nu sunt nefericit la gândul că ici-colo se mai clatină câte un guvern, dar în ce mâini vor cădea atunci depozitele de armament? De întrebarea asta nu ne putem ocupa acum.

– Ultimul dumneavoastră discurs...

– Te rog să nu vorbeşti despre asta. Ţin discursuri înflăcărate de dimineaţa până seara. Nici unul din scriitorii ăştia de discursuri nu le notează. Nici unul nu pricepe ce vreau să-i spun acestei ţări şi lumii întregi, în faţa lui Dumnezeu. Le spun să răspândească încrederea. Poporul american trebuie să vadă hotărârea comandantului său, care va face tot ce este necesar pentru a câştiga această luptă, chiar şi în faţa unui duşman care îşi ascunde faţa sub o mie de măşti. Trebuie să insuflăm curaj lumii. Nu, nu vrem să păcălim pe nimeni, trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău, dar vom *răzbi!* Asta le spun, dar, când încearcă să-i încurajeze pe oameni, devin patetici, nu ştiu să inspire încredere şi din vorbe le răzbate propria frică. Mă întreb dacă vreunul dintre ei ascultă ce le spun.

– Dar oamenii *vă ascultă*, îl asigură Li. În momentul de faţă, sunteţi unul din puţinii oameni pe care îi mai ascultă cineva. Dumneavoastră şi nemţii.

– Da, nemţii. Ochii preşedintelui se îngustară. E adevărat ce se aude? Nemţii plănuiesc o misiune proprie?

Li era gata să cadă de pe bandă. Ce prostie mai era şi asta?

– Nu, nu fac aşa ceva. *Noi* conducem lumea. Noi suntem cei desemnaţi de Uniunea Europeană. Germania coordonează Europa, dar conlucrează îndeaproape cu noi. Uitaţi-vă la situaţia din La Palma.

– Şi atunci de ce îmi spune CIA că nu aşa ar sta lucrurile?

– Pentru că Jack Vanderbilt lansează zvonuri din astea.

– Hai, Jude!

– Ba da, este şi rămâne un intrigant.

– Copilă, când va fi vremea să îţi ocupi locul pe care îl meriţi, Vanderbilt nu va fi nici măcar în apropiere.

Li expiră încet. Se lăsase purtată de emoţii. Lăsase jos garda şi poate că în momentul ăsta arătase prea mult din ce simţea. Nu era bine. Trebuia să-şi recapete alura suverană.

– Bineînţeles, spuse Li zâmbind, că nu îl privesc pe Jack ca pe o problemă, ci ca pe un partener.

Preşedintele încuviinţă din cap.

– Ruşii ne-au trimis o echipă care a informat pe larg CIA despre situaţia de pe ţărmul Mării Negre. Avem legături strânse cu China. Chestia asta cu nemţii este probabil o prostie. Nu am senzaţia că joacă pe cont propriu, dar ştii ce zvonuri circulă prin mass-media în astfel de vremuri. Este o imagine măreaţă să vezi câţi oameni de naţiuni diferite se regăsesc întru Dumnezeu, atunci când necuratul se ridică din mare. Preşedintele îşi trecu palma peste ochi. Deci cât de mult am progresat? Nu am vrut să te întreb în faţa celorlalţi, Jude, nu vreau să te pun în situaţia penibilă de a fi nevoită să înfrumuseţezi situaţia, dar fii sinceră. Ce – progrese – am – făcut?

– Suntem aproape de reuşită.

– Cât de aproape?

– Rubin spune că, dacă totul merge bine, este gata într-o zi sau două. Am avut un succes în laborator. Yrr comunică cu ajutorul unei substanțe olfactive. Au reușit s-o producă în laborator și...

– Scutește-mă de amănunte. Și Rubin spune că reușește?

– Este foarte sigur, sir. Și eu de asemenea.

Președintele își răsfrânse buzele.

– Mă bazez pe tine, Jude. În rest, e vreo complicație cu oamenii de știință?

– Nu, minți ea. Totul este în regulă.

Cum de îi punea întrebarea asta? Oare Vanderbilt...

Calmează-te, Jude. A fost o formulare întâmplătoare. Nu ar fi în interesul lui Vanderbilt. Grăsanul era gură-spartă, dar nu se împușca singur în picior.

– Sir, spuse Li. Am făcut progrese mari. V-am promis să duc treaba la bun sfârșit, așa cum am hotărât împreună și o voi face. Vom salva lumea. Statele Unite ale Americii o vor salva. *Dumneavoastră* veți salva lumea.

– Așa ca în filme, nu?

– Mai bine chiar.

Președintele încuviință sumbru. Apoi zâmbi, dintr-odată. Nu era chiar zâmbetul strălucitor de altădată. Dar în el se mai citea ceva din voința de izbândă pentru care Li îl admira și adula.

– Dumnezeu să te apere, Jude, spuse președintele.

Întrerupse legătura. Li rămase pe banda de alergare și se trezi întrebându-se dacă într-adevăr vor reuși.

Combat Information Center

Orice ar fi dovedit mesajul despre dușmanul din adâncuri, stomacul lui Shankar chiorăia atât de convingător, demonstrând constrângerile biochimiei umane, încât Crowe nu îl mai putu asculta și îl trimise la masă.

– Nu trebuie să mănânc acum, insista Shankar.

– Fă-mi plăcerea asta, spuse Crowe.

– Nu avem timp să mergem la masă.

– Sunt conștientă de asta. Dar nu ne ajută cu nimic, nici dacă ne vor găsi oasele albite. Eu măcar mă hrănesc cu Lucky Strike. Du-te, Murray. Mănâncă ceva, întoarce-te întremat și rezolvă problemele cu un rânjet constructiv.

Shankar plecă și Crowe rămase singură.

Simțise nevoia să fie puțin singură. Nu avea nimic împotriva lui Shankar. Era strălucitor și de mare ajutor. Dar Shankar era fixat pe acustic. Se descurca greu cu gândirea neumană, iar Crowe avusese întotdeauna cele mai bune idei atunci când în jurul ei nu era nimeni și nimic în afară de fum.

Fumă o țigară și începu raționamentul de la început.

H_2O. Noi trăim în apă.

Mesajul arăta ca un model de tapet. Un raport din H_2O. Mereu același, dar fiecare H_2O cuplat cu niște date suplimentare. Milioane de asemenea perechi de date, aliniate unele după altele. În transcriere grafică, deveneau imagini care indicau niște linii. Era foarte probabil ca datele suplimentare să descrie caracteristici ale apei sau ale unei ființe care trăia în ea.

Sau poate că acest gând era greșit.

Despre ce puteau vorbi Yrr?

Despre apă. Și altceva?

Crowe se gândi. Deodată își aminti un exemplu. Două afirmații. În primul rând, *aceasta este o găleată*. În al doilea rând, *aceasta e apă*. Dacă le alăturăm, obținem *o găleată de apă*. Moleculele de apă erau toate la fel, însă datele care descriau găleata nu. Prezentau diferențe legate de forma găleții, de structura suprafeței și de eventuale modele. Astfel că mulțimea datelor care descriau găleata, descompusă în o mie de afirmații izolate, era o chestiune diferențiată. Se adăuga informația că această găleată este plină ochi cu apă. Ușor de realizat, alipind pur și simplu fiecărei afirmații referitoare la găleată afirmația suplimentară „apă“.

Altfel spus: Se cupla H_2O cu datele care descriau ceva ce nu avea nici o legătură nu apa. Și anume o găleată.

Noi trăim în apă.

Și unde este această apă? Cum se pot face referiri privind locul a ceva ce nu are nici măcar o formă?

Descriind cu ce se învecinează.

Țărmurile și fundul mării.

Suprafețele goale reprezentau uscatul, marginile lor erau malurile.

Lui Crowe aproape îi căzu țigara din gură. Începu să dea comenzi computerului. Dintr-odată înțelese de ce suprafețele suprapuse nu ofereau o imagine. Pentru că nu descriau un spațiu bidimensional, ci unul tridimensional. Trebuiau îndoite pentru a se potrivi. Trebuia să le îndoi, până când obțineai ceva tridimensional.

O sferă.

Pământul.

Laboratorul

În același timp, Johanson se concentra asupra probelor pe care le luase din țesutul Yrr. După douăsprezece ore de muncă plină de concentrare în laborator, Olivera nu mai era în stare să privească prin microscop cu ochii deschiși. Dormise prea puțin în nopțile precedente. Expediția începea încet-încet să-și ceară tributul. Cu toate că făceau progrese uriașe, toți erau chinuiți de îndoieli. Fiecare reacționa în felul său. Greywolf se retrăsese pe punte. Se îngrijea de cei trei delfini rămași, interpreta datele furnizate de aceștia și evita întâlnirile cu

ceilalţi. Unii se dovedeau în mod evident irascibili, iar alţii rămâneau stoici pe poziţii, iar Rubin îşi compensa spaima cu migrenă, acesta fiind al doilea motiv, pe lângă binemeritatul somn de frumuseţe al lui Oliviera, pentru care Johanson stătea singur în laboratorul mare, cufundat în penumbră.

Stinsese lumina principală. Singurele surse de lumină erau veiozele şi monitoarele computerelor. Din simulatorul care zumzăia necontenit, răzbătea o lumină albastră abia sesizabilă. Masa acoperea podeaua fără să se clintească. Ar fi putut trece drept moartă, dar între timp Johanson o cunoştea deja mai bine.

Câtă vreme lumina, era extrem de vie!

Se auziră paşi pe rampă. Anawak băgă capul înăuntru.

– Leon.

Johanson îşi ridică privirea de pe hârtii.

– Ce frumos din partea ta!

Anawak zâmbi. Apoi intră, îşi trase un scaun şi se puse călare pe el, cu mâinile încrucişate pe spătar.

– E trei dimineaţa, spuse. Ce dracu' faci aici?

– Lucrez. Ce faci *tu* aici?

– Nu pot să dorm.

– Poate ar trebui să ne oferim o gură de Bordeaux. Ce părere ai?

– O, asta e... Anawak păru încurcat. Un gest frumos din partea ta, dar nu beau alcool.

– Niciodată?

– Niciodată.

– Ciudat. Johanson se încruntă. În mod normal, observ chestiile astea. Ne purtăm cu toţii puţin altfel aici, aşa-i?

– Da, se poate spune. Anawak făcu o pauză. Păru că vrea să vorbească despre ceva, apoi însă întrebă: Şi cum merge treaba?

– Bine, răspunse Johanson şi adăugă ca din întâmplare: am rezolvat problema voastră.

– Problema noastră?

– A ta şi a lui Karen. Problema cu memoria ADN-ului. Aţi avut dreptate. Funcţionează, şi ştiu şi cum.

Anawak căscă ochii mari.

– Şi asta o spui aşa, în treacăt?

– Trebuie să mă ierţi. Sunt prea obosit pentru arabescurile de rigoare. Dar ai dreptate, momentul trebuie sărbătorit.

– Cum de ţi-ai dat seama?

– Aceste misterioase domenii hipervariabile, îţi aduci aminte, sunt *clustere*. Acestea se găsesc peste tot pe genom şi codează anumite familii de proteine. Hmm... înţelegi de fapt despre ce vorbesc?

– Ajută-mă să pricep.

– *Clusterele* sunt subclase de gene. Gene răspunzătoare de ceva, bunăoară cu formarea receptorilor sau producerea unor substanţe. Dacă pe un segment de ADN se află o aglomerare de asemenea gene, fenomenul se numeşte *cluster*. Şi genomul Yrr are o mulţime. Şmecheria

este că celulele Yrr sunt reparate în mod sigur. Dar la Yrr reparația nu începe în mod global pentru întregul genom, și nici enzimele nu analizează tot ADN-ul în căutarea greșelilor, ci reacționează doar la semnalele specifice. Ca la o cale ferată. Când recunosc semnalul de pornire, încep reparația, când ajung la un semnal de oprire, încetează. Pentru că acolo începe...

– *Clusterul.*

– Exact. Care este protejat.

– Își pot proteja de reparații părți ale genomului?

– Cu ajutorul represorilor pentru reparații. Gărzi de corp biologice, dacă vrei să le spui așa. Protejează *clusterele* de enzimele reparatorii. De aceea aceste zone sunt libere să treacă prin mutații fără întrerupere, în timp ce restul ADN-ului se repară cuminte, pentru a menține informațiile centrale ale rasei. Deșteaptă chestie, nu-i așa? În felul ăsta, fiecare Yrr devine un creier care se poate dezvolta la nesfârșit.

– Și cum comunică?

– Așa cum a spus Sue, de la celulă la celulă. Prin liganzi și receptori. Receptorii captează liganzii, impulsurile emise de alte celule, și pun în mișcare o cascadă de semnale pe direcția centrului celular. Genomul cunoaște o mutație și conduce impulsurile spre celulele următoare. Totul decurge fulgerător. Grămada asta de gelatină din rezervor gândește cu viteza unor supraconductori.

– Într-adevăr, o biochimie complet nouă, șopti Anawak.

– Sau una veche de tot. Doar pentru noi e nouă. Probabil că în realitate există de milioane de ani. Poate că de la începutul vieții. O ramură paralelă a evoluției. Johanson râse încet. O ramură încununată de succes.

Anawak își sprijini bărbia în mâini.

– Dar ce putem face cu informația asta?

– Bună întrebare. Rareori m-a încercat, ca azi, un asemenea sentiment de neputință. Faptul că atât de multă știință mă face să progresez atât de încet. Nu face decât să ne confirme temerile. Sunt în toate privințele altfel decât noi! Johanson ridică brațele și căscă lung. Nu știu dacă încercările lui Crowe de a ne pune în contact cu ei vor da rezultate. Pe moment, am mai degrabă impresia că se întrețin grozav de bine cu noi, dar încercând, în același timp, să ne căsăpească. Poate că pentru ei nu reprezintă o contradicție. Dar sunt foarte sigur că nu e genul meu de conversație.

– Nu avem de ales. Trebuie să găsim o cale de comunicare. Anawak își supse obrajii. Fiindcă veni vorba de asta, ce crezi, toți care suntem pe vaporul ăsta tragem în aceeași direcție?

Johanson deveni atent.

– De ce spui asta?

– Pentru că... Anawak făcu o grimasă. Bine, nu te supăra pe ea, dar Karen mi-a povestit ce ai văzut în noaptea aia de dinaintea accidentului tău ciudat. Sau ce crezi că ai văzut.

Johanson îl cântări din priviri.
– Şi ce părere are despre asta?
– Te crede.
– Şi mie mi s-a părut la fel. Şi tu?
– Greu de spus. Anawak ridică din umeri. Eşti norvegian. Voi susţineţi sus şi tare că există troli.
Johanson oftă.
– Nu mi-aş mai fi amintit nimic dacă nu era Sue, spuse apoi. Ea mi-a adus aminte. În noaptea în care am stat împreună pe lada de pe puntea hangarului. Spune că l-aş fi văzut pe Rubin care pretindea că stă în pat din pricina migrenei. Asta pretinde el! De atunci îmi trece câte o secvenţă prin faţa ochilor. Îmi amintesc nişte lucruri pe care e imposibil să le fi visat. Uneori mai lipseşte puţin să văd întreaga imagine, dar apoi... stau în faţa unei uşi deschise, mă uit spre o lumină albă, intru, şi de acolo mi se rupe filmul.
– Ce te face să fii atât de sigur că nu ai visat?
– Sue.
– Dar ea nu a văzut nimic.
– Şi Li.
– De ce tocmai Li?
– Pentru că, la petrecere, s-a interesat puţin cam prea bătător la ochi de capacitatea mea de a-mi aminti cele întâmplate. Cred că voia să mă tragă de limbă. Johanson îl privi. M-ai întrebat dacă urmărim toţi acelaşi lucru. Eu cred că nu. Deja la Chateau m-am îndoit de lucrul ăsta. Nu am avut încredere în Li de la început. Între timp, nu mai cred nici că Rubin suferă de migrenă. Nu ştiu *ce* să cred, dar în mod clar am senzaţia că se întâmplă ceva!
– Intuiţie masculină, spuse Anawak zâmbind nesigur. După părerea ta, ce ar putea să urmărească Li?
Johanson privi spre tavan.
– Ea ştie asta mai bine decât mine.

Biroul de comandă

Din întâmplare, Johanson privi chiar spre una din camerele video ascunse. Fără să ştie, se uita fix spre Vanderbilt care îi luase locul lui Li şi spuse:
– Ea ştie asta mai bine decât mine.
– Ce băieţel isteţ, susură Vanderbilt. Apoi o sună pe Li folosind canalul sigur. Nu ştia dacă doarme, dar îi era totuna.
Li apăru pe monitor.
– Am spus că nu există nici o garanţie, Jude, observă Vanderbilt. Johanson mai are puţin şi îşi recapătă memoria.
– Da? Şi ce dacă.
– Nu te îngrijorează deloc?
Li zâmbi subţire.

– Rubin a muncit din greu. Tocmai a fost aici.

– Şi?

– E grozav, Jack! Ochii lui Li sclipiră. Ştiu că nu îl iubim prea tare pe căcăciosul ăla mic, dar trebuie să recunosc că de data asta s-a întrecut pe sine.

– Aţi făcut deja testele practice?

– La scară mică. Dar cel mic este tot ca ăla mare. Funcţionează. Peste câteva ore îl voi anunţa pe preşedinte. Apoi voi coborî împreună cu Rubin.

– Vrei să o faci personal? strigă Vanderbilt.

– Cum altfel? *Tu* nu încapi în barca aia, răspunse Li şi întrerupse convorbirea.

Puntea

Sistemele electrice zumzăiau fantomatic în hangarele şi pe punţile pustii de pe *Independence*. Ele imprimau porţilor ecluzei nişte vibraţii abia perceptibile. Puteau fi auzite în imensul spital părăsit şi în cantina goală, iar dacă îşi punea cineva vârfurile degetelor pe dulapurile din cabinele echipajului, putea simţi vibraţiile pe care le producea.

Pătrundeau până jos de tot în burta vaporului, acolo unde Greywolf zăcea cu ochii deschişi la marginea debarcaderului, privind fix la tavanul cu drugi de oţel.

De ce pierdea întotdeauna?

Se simţi copleşit de tristeţe şi de senzaţia că făcuse totul pe dos. Chiar şi simpla lui venire pe lume fusese o greşeală. Totul îi mersese pe dos. Şi acum nu putuse nici măcar să o salveze pe Licia.

Nimic nu ai protejat, îşi spuse. Absolut nimic. Ai avut tot timpul doar o gură mare, după care te-a cuprins o spaimă şi mai mare. Un băieţel mic şi plângăcios într-un corp de uriaş, care ar vrea atât de mult să însemne ceva pentru alţii şi pentru el însuşi.

Atunci la spital, cu băiatul pe care îl salvase de pe *Lady Wexham*, atunci fusese cu adevărat mândru. Făcuse treabă bună pe *Lady Wexham*. Ajutase mulţi oameni, după care îl mai recâştigase şi pe Anawak. Un fotograf făcuse o poză şi a doua zi ziarul le reunise destinele.

Dar acum balenele o luau razna din nou, delfinii sufereau, întreaga natură suferea în tăcere, şi Licia era moartă.

Greywolf se simţea golit pe dinăuntru şi lipsit de valoare. Era scârbit de propria persoană. Era hotărât să nu vorbească cu nimeni despre asta, se va achita doar de sarcinile lui până când se va sfârşi coşmarul ăsta.

Şi atunci...

Lacrimile îi curgeau pe obraz. Fața era imobilă. Continua să privească fix în tavan, dar nu se vedeau decât barele de oțel. Răspunsul nu se afla acolo.

Imaginea completă

– Această sferă, spuse Crowe, este Pământul.

Atârnase pe perete mai multe imagini mărite și se plimba încet de la una la alta.

– Ne-am spart capetele mult timp cu privire la natura acestor linii, însă credem că ele redau câmpul magnetic al Pământului. În orice caz, spațiile rămase goale sunt continentele. În mare, cu aceasta am descifrat mesajul.

Li privi imaginea îngustându-și ochii.

– Sunteți sigură? Aceste presupuse continente nu seamănă în nici un fel cu continentele pe care le cunosc eu.

Crowe zâmbi.

– Nici nu ați putea, Jude. Sunt continentele așa cum arătau ele acum 180 de milioane de ani, unite într-unul singur. Pangea. Continentul originar. Probabil că și dispunerea liniilor magnetice corespunde acelei vremi.

– Ați verificat?

– Dispunerea liniilor magnetice este dificil de reconstituit. În schimb, ne e cunoscută configurația maselor de uscat din vremea aceea. A durat ceva până ne-am prins că ne-au trimis un model al Pământului, dar apoi totul s-a potrivit la fix. Este foarte simplu, în fond. Au luat apa ca informație centrală și au cuplat-o cu date geografice.

– De unde știu ăia cum arăta Pământul acum 180 de milioane de ani? se miră Vanderbilt.

– Își amintesc, spuse Johanson.

– Își amintesc? De Oceanul originar? Dar pe vremea aceea doar ființele unicelulare... Vanderbilt se opri.

– Corect, spuse Johanson. Doar ființele unicelulare. Și câteva experimente pluricelulare în stadiu timpuriu. Azi-noapte am găsit ultima piesă din puzzle. Yrr *dispun* de un ADN hipermutant. Să presupunem că procesul lor de conștientizare datează de la începutul erei jurasice, de acum mai bine de 200 de milioane de ani. De atunci învață fără întrerupere. Știți frazele alea clasice din filmele S.F. de genul *Nu știu ce este, dar se îndreaptă spre noi!* sau *Faceți-mi legătura cu președintele.* O altă propoziție din asta obligatorie este: *Ne sunt superiori*, și aproape de fiecare dată filmul sau cartea ne rămâne datoare cu o explicație. În cazul de față, o putem furniza. Yrr ne *sunt* superiori.

– Pentru că își stochează cunoștințele în ADN? întrebă Li.

– Da. Diferența asta este cea mai importantă. Noi nu avem o memorie a rasei. Cultura noastră se bazează pe transmiterea cunoștințelor pe cale orală sau scrisă, sau prin imagini. Însă nu putem transmite mai departe experiențele personale. Odată cu trupul, ne moare și spiritul.

Atunci când spunem că nu trebuie repetate greşelile trecutului, exprimăm o dorinţă ce nu poate fi împlinită. Poţi uita doar lucrurile pe care ţi le aminteşti. Însă nici un om nu-şi poate aminti ceva ce a trăit alt om înaintea lui. Ne putem însemna amintirile şi ni le putem readuce în memorie, dar *nu am fost de faţă personal*. Fiecare pui de om trebuie să înveţe mereu aceleaşi lucruri, trebuie să pună mâna pe plita fierbinte ca să înţeleagă că arde. La Yrr este altfel. Celula învaţă şi se divide. Îşi dublează genomul cu tot cu suma informaţiilor sale, aşa cum noi, de exemplu, ne-am duplica creierul cu toate amintirile noastre. Noile celule nu moştenesc cunoştinţe abstracte, ci chiar experienţa nemijlocită, de parcă ar fi fost de faţă. De la începutul existenţei lor, Yrr sunt capabili de această formă de amintire colectivă.

Johanson întrebă, privind-o pe Li:

– Vă este clar, de fapt, *cine* este adversarul nostru?

Li încuviinţă încet din cap.

– Le-ai putea fura aceste cunoştinţe doar dacă ai reuşi să distrugi colective întregi.

– Mă tem că pentru asta ar trebui distruşi *toţi*, spuse Johanson, ceea ce este imposibil din mai multe motive. Nu ştim cât de deasă este reţeaua lor. Este posibil să formeze lanţuri celulare întinse pe sute de kilometri. Sunt majoritari. Spre deosebire de noi, Yrr nu trăiesc doar în prezent. Nu au nevoie de statistici, de simboluri şchioape. În comunităţi suficient de mari, ei înşişi sunt statistica, suma tuturor valorilor, propria lor cronică. Recunosc evoluţii care se întind pe perioade de mii de ani, în timp ce noi nu suntem în măsură să acţionăm nici măcar în interesul propriilor copii şi nepoţi. Noi suntem cei care vrem să le luăm locul. Yrr compară, analizează, recunosc, pronostichează şi acţionează pe baza unei amintiri mereu prezente. Nici o realizare creativă nu se pierde, totul contribuie la dezvoltarea noilor strategii şi concepte! Un proces nesfârşit de selecţie, orientat spre găsirea celei mai bune soluţii. Apelezi la experienţă, modifici, îmbunătăţeşti, înveţi din greşeli, profiţi de cunoştinţele noi, calculezi, acţionezi.

– Ce chestiune rece şi scârboasă, spuse Vanderbilt.

– Crezi? Li scutură din cap. Eu admir aceste fiinţe. În câteva minute, pun la punct strategii pentru care noi am avea nevoie de ani întregi. Simplul fapt de a şti tot ce *nu* funcţionează! Pentru simplul motiv că îţi aduci aminte de asta, că ai fost tu însuţi cel care a făcut greşeala, chiar dacă încă nici nu existai din punct de vedere fizic.

– Probabil că de aceea Yrr se descurcă mai bine în mediul lor de viaţă decât noi în mediul nostru, spuse Johanson. La ei, fiecare realizare spirituală este colectivă şi adânc înrădăcinată în genele lor. Trăiesc în toate vremurile, concomitent. În timp ce oamenii îşi înţeleg eronat trecutul şi ignoră viitorul. Întreaga noastră existenţă este fixată pe individul izolat, pe aici şi acum. Noi trădăm înţelegerea superioară în favoarea scopurilor personale. Nu putem trăi dincolo de moarte, astfel că ne căutăm nemurirea în manifeste, cărţi şi opere. Încercăm să intrăm în istorie, lăsăm în urma noastră însemnări, ideile noastre sunt povestite

mai departe, sunt prost înțelese, trucate, după dispariția noastră se transformă în lavine ideologice. Suntem atât de obsedați să ne supraviețuim nouă înșine, încât scopurile noastre spirituale se suprapun rareori cu ceea ce ar servi drept scop omenirii. Spiritul nostru ia cu asalt tot ceea ce este estetic, individual, intelectual, teoretic. Nu vrem să fim animale. Pe de o parte corpul nostru este templul nostru, pe de altă parte îl desconsiderăm privindu-l ca pe o simplă unitate funcțională. Așa că ne-am obișnuit să punem spiritul deasupra trupului, și privim cu repulsie și dispreț constrângerile la care suntem supuși pentru a supraviețui.

– Iar la Yrr nu există această scindare, cugetă Li cu voce tare. Din motive necunoscute, părea să fie extrem de mulțumită. Corpul *este* spiritul, spiritul *este* corpul. Nici un Yrr nu va face ceva care să contravină interesului comunității. Supraviețuirea este un interes al speciei, nu al individului, iar acțiunea este întotdeauna decizia tuturor. Grandios! Nici un Yrr nu va primi vreodată vreo medalie pentru ideea lui cea bună. Participarea la rezultat duce la satisfacție. Un Yrr nu are pretenții mai mari în ceea ce privește faima. Mă întreb dacă celulele posedă ceva de genul conștiinței de sine.

– În alt mod decât știm noi, spuse Anawak. Nu știu dacă se poate vorbi despre conștiința de sine a unei celule individuale. Dar fiecare celulă este creativă în mod individual. Este un instrument de măsură, care preschimbă experiențele în creativitate și le introduce în colectiv. Probabil că un gând este luat în considerație abia atunci când impulsul său este destul de puternic, adică atunci când este adus de un număr suficient de Yrr în același timp. Este comparat cu alte idei, și supraviețuiește ideea mai puternică.

– Pură evoluție, încuviință Weaver. Gândire evolutivă.

– Ce adversar! Li părea plină de admirație. Fără vanități, fără pierderi de informații. Noi, oamenii, vedem tot timpul doar o parte a întregului, ei au privire de ansamblu asupra timpului și spațiului.

– Din cauza asta ne distrugem planeta, spuse Crowe. Pentru că nu ne dăm seama ce distrugem. Asta trebuie să fi înțeles cei de-aici de jos, precum și faptul că suntem lipsiți de o memorie a rasei.

– Da, are sens. De ce să negocieze cu noi? Cu domniile voastre sau cu mine? Mâine am putea fi morți. Cu cine să vorbească atunci? Dacă am avea o memorie a rasei, aceasta ne-ar feri de propria prostie, dar nu suntem construiți așa. Este o chestie iluzorie să vrei să te înțelegi cu oamenii. Au învățat asta. Este o parte a cunoștințelor lor și stă la baza deciziei lor de a lupta împotriva noastră.

– Și nici un dușman nu va fi în stare să elimine aceste cunoștințe, spuse Oliviera. Într-un colectiv Yrr, toți știu totul. Nu există minți luminate, cercetători, generali sau comandanți pe care i-ai putea înlătura de la putere pentru a-i lăsa pe ceilalți fără baza informațională. Poți să omori câți Yrr vrei, câtă vreme supraviețuiesc câțiva, supraviețuiesc și cunoștințele tuturor.

– O secundă, spuse Li întorcându-se spre Oliviera. Nu spuneați că ar trebui să existe ceva ca niște regine?

– Da. Ceva de genul ăsta. Or fi cunoştinţele Yrr comune tuturor celulelor, însă acţionarea colectivă s-ar putea să fie iniţiată din anumite centre. Eu înclin să cred că aceste regine există.

– Tot unicelulare?

– Trebuie să aibă aceeaşi biochimie ca gelatina pe care o ştim. Este de presupus că sunt tot unicelulare. O unitate extrem de organizată, la care nu putem ajunge decât comunicând cu ea.

– Pentru a obţine mesaje misterioase, spuse Vanderbilt. Aşadar, ne-au trimis o imagine a Pământului din epoca preistorică. În ce scop? Ce vor să ne spună cu asta?

– Totul, spuse Crowe.

– Aţi putea fi puţin mai exactă?

– Ne spun că aceasta este planeta lor. Că o stăpânesc de cel puţin 180 de milioane de ani, dacă nu mai mult. Că dispun de o memorie a rasei, că se orientează după câmpul magnetic şi că sunt prezenţi peste tot unde este apă. Spun: voi sunteţi ancoraţi în timp şi spaţiu. Noi suntem pretutindeni şi mereu. Acestea sunt faptele. Asta ne spune mesajul lor, şi eu una cred că ne spune al naibii de multe.

Vanderbilt se scărpină pe burtă.

– Şi ce le răspundem noi? Că ar trebui să-şi vâre în cur ifosele de stăpâni?

– Nu au aşa ceva, Jack.

– Şi atunci ce?

– Păi, mă gândesc că logicii lor care le dictează să ne extermine nu îi putem răspunde cu logica noastră, care spune că vrem să supravieţuim. Singura noastră şansă este să le semnalizăm că le recunoaştem supremaţia...

– Supremaţia unicelularelor?

– Şi să îi convingem că nu mai suntem periculoşi pentru ei.

– Dar suntem, spuse Weaver.

– Exact, răspunse Johanson. Vorbăria nu ne ajută la nimic. Trebuie să le semnalizăm că ne retragem din lumea lor. Trebuie să încetăm să poluăm marea cu otravă şi cu zgomot, şi asta repede. Atât de repede, încât să le poată veni ideea că ar putea trăi şi *cu* noi.

– Asta trebuie să hotărâţi dumneavoastră, Jude, spuse Crowe. Noi vă putem face doar recomandări. Dumneavoastră trebuie să le transmiteţi mai departe. Sau să ordonaţi.

Dintr-odată, toate privirile se întoarseră spre Li.

Li încuviinţă.

– Sunt foarte de acord să urmăm această cale, spuse ea. Dar să nu ne pripim. Dacă ne retragem din mări, trebuie să le trimitem un mesaj în care acest lucru să fie formulat extrem de clar şi de convingător. Li privi în jurul său. Vreau ca toată lumea să lucreze la asta. Şi *fără* grabă sau panică. Nu avem voie să grăbim lucrurile. Acum nu mai contează câteva zile în plus sau în minus, ci contează ca mesajul să fie formulat corespunzător. Acestă rasă ne este atât de străină în toate cele, cum n-aş fi crezut vreodată că ar fi posibil. Dar, dacă există fie şi cea mai

mică șansă să ajungem la un consens cu ea, ar trebui să încercăm. Prin urmare, vă rog să faceți tot ce este posibil.

– Jude, spuse Crowe zâmbind. Mă faceți să mă apuce entuziasmul pentru armata americană.

În timp ce părăsea încăperea împreună cu Peak și cu Vanderbilt, Li întrebă încet:

– A reușit Rubin să producă destulă chestie din aia?

– A reușit, răspunse Vanderbilt.

– Bine. Vreau să alimenteze un Deepflight. Mi-e indiferent care. În două-trei ore ar trebui să acționăm.

– De ce ne grăbim dintr-odată atât de tare? întebă Peak.

– Johanson. Are o privire, de parcă nu ar mai avea mult să-și amintească. Nu am chef de discuții, asta-i tot. Din partea mea, mâine poate face cât scandal vrea.

– Ești într-adevăr pregătită?

Li îl privi.

– I-am promis președintelui Statelor Unite că suntem pregătiți, Sal. Ceea ce înseamnă că suntem.

Puntea

– Bună, Jack.

Anawak se apropie de delfinariu. Greywolf ridică scurt privirea și apoi se întoarse din nou spre camera video în miniatură pe care o deșurubase. La apropierea lui Anawak, două dintre animale își scoaseră capul din apă și îl salutară cu măcăieli și fluierături. Se apropiară înot, să-și ia porția de mângâieri.

– Te deranjez? întrebă Anawak aplecându-se să mângâie delfinii.

– Nu. Nu mă deranjezi.

Anawak se rezemă lângă el. Nu era prima dată când venea aici după atac. De fiecare dată încercase să îl atragă pe Greywolf într-o conversație, și de fiecare dată eșuase. Uriașul era complet închis în sine. Nu mai lua pare nici măcar la ședințe, ci însoțea imaginile video ale delfinilor de scurte comentarii scrise. Oricum nu se vedea cine știe ce în ele. Înregistrările cu gelatina care se apropia nu aduceau nimic nou. Lumină albastră care se pierdea în adânc. Umbrele câtorva orci. După care delfinii se speriaseră și se înghesuiseră sub carena vasului, astfel că pe imagini nu se mai vedeau decât plăcile de oțel. Greywolf insistase să lase delfinii rămași să mai patruleze, îndeplinindu-și funcția de sisteme biologice de alarmă. Anawak se îndoia tot mai mult de folosul pe care îl aduceau echipele de delfini, dar nu spuse nimic. Bănuia că Greywolf voia pur și simplu să continuie ca și până acum, pentru a nu cădea în gaura inactivității.

Stătură o vreme tăcuți unul lângă altul. În spatele lor, un grup de soldați și tehnicieni ieșeau din burta punții. Demontaseră poarta

de sticlă spartă. Unul din tehnicieni se duse la consola de comandă de pe chei. Pompele începură să lucreze.

– Să plecăm de aici, spuse Greywolf.

Urcară de-a lungul bazinului. Anawak privi cum puntea se umplea încet cu apă.

– Inundă iar puntea, observă Anawak.

– Da. E mai simplu să lăsăm delfinii afară cu puntea sub apă.

– Îi trimiţi afară?

Greywolf încuviinţă din cap.

– Te ajut, se oferi Anawak. Dacă ai chef.

– Bună idee. Greywolf deschise camera de luat vederi şi introduse în ea o şurubelniţă minusculă.

– Chiar acum?

– Nu, trebuie să repar întâi chestia asta.

– Nu vrei să faci întâi pauză? Am putea merge să bem ceva. Cu toţii avem nevoie de un pic de odihnă din când în când.

– Nu am chiar atât de mult de lucru, Leon. Scormonesc printre echipamente şi am grijă să le meargă bine animalelor. Tot timpul fac pauză.

– Atunci vino la şedinţe.

Greywolf îi aruncă o privire scurtă şi continuă să lucreze în tăcere. Conversaţia lâncezea.

– Jack, spuse Anawak. Nu te poţi ascunde permanent.

– Cine a spus ceva de permanent?

– Păi, ce altceva faci aici?

– Îmi fac treaba. Greywolf ridică din umeri. Sunt atent la ce spun delfinii, interpretez imaginile video, şi sunt aici când cineva are nevoie de mine.

– Nu eşti aici. Nu ştii nici măcar ce am descoperit în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– Ba da. Ştiu.

– Pe bune? se miră Anawak. De la cine?

– Sue a mai trecut pe aici. Chiar şi Peak a venit o dată, să vadă dacă e totul în ordine. Fiecare îmi povesteşte câte ceva, nici măcar nu trebuie să întreb.

Anawak privea fix în faţa lui. Dintr-odată îl apucă furia.

– Păi, atunci nu ai nevoie de mine, spuse încăpăţânat.

Greywolf nu răspunse.

– Deci vrei să putrezeşti aici?

– Ştii doar că prefer compania animalelor.

Chiar dacă unul dintre ele a omorât-o pe Licia, vru să întrebe Anawak, dar se opri în ultimul moment.

Ce avea de făcut acum?

– Şi eu am pierdut-o pe Licia exact ca şi tine, spuse el în cele din urmă.

Greywolf se opri o clipă în loc. Apoi continuă să meşterească cu şurubelniţa la camera video.

– Nu-i vorba despre asta.

– Dar despre ce e vorba?

– Ce vrei de fapt, Leon?

– Ce vreau? Anawak rămase pe gânduri. Simţi cum îi creşte furia. Nu era corect. În ciuda durerii prin care trecerea Greywolf, pur şi simplu nu era corect. Nu ştiu, Jack. Sincer să fiu, mă întreb şi eu acelaşi lucru.

Anawak se întoarse cu spatele, vrând să plece.

Când mai avea puţin până la tunel, îl auzi pe Greywolf spunând încet:

– Aşteaptă, Leon.

Amintirea

Johanson moţăia.

Era mort de oboseală. Ultima noapte îl marcase. Stătea în faţa consolei cu monitoare, în timp ce Oliviera continua să producă feromoni Yrr în laboratorul steril. Hotărâseră să introducă o parte din ei în simulator. Din masă se vedea puţin, doar că multitudinea de unicelulare tulbura apa. Se părea că se desfăcuseră temporar, pierzându-şi şi luminozitatea. Dacă adăugau extract de feromoni, poate că ar fi provocat fuziunea, putând astfel să supună formaţiunea şi altor teste.

Probabil, se gândi Johanson, ar trebui să trimită mesajele lui Crowe în rezervor, pentru a vedea reacţia colectivului.

Îl durea puţin capul şi cunoştea şi motivul. Nu era de la prea multă muncă sau de la lipsa de somn. Îl dureau gândurile blocate acolo.

Amintirile care nu voiau să-i revină.

De la ultima şedinţă era tot mai rău, de când o remarcă a lui Li repusese în mişcare proiectorul de diapozitive din mintea lui. Doar câteva cuvinte, dar îi umpleau mintea şi îl împiedicau să se concentreze la munca lui. Gândurile astea erau deosebit de obositoare, şi capul lui Johanson căzu în cele din urmă încet spre spate. Căzu într-un somn uşor. Plutea la suprafaţa conştiinţei, prins în panglica fără de sfârşit de care îl legau cuvintele lui Li.

Să nu ne pripim. Să nu ne pripim. Să nu...

De undeva pătrunseră zgomote la urechea lui. Era gata Olivera cu sintetizarea feromonului? Se trezi brusc din somn, clipi în lumina laboratorului şi închise din nou ochii.

Să nu ne grăbim.

Crepuscul.

Puntea hangarului.

Un zgomot metalic de obiect care este târât încet. Johanson tresare. La început, nu ştie unde este. Apoi simte peretele de oţel la spate. Cerul s-a luminat deasupra mării. Se adună de pe jos şi priveşte spre peretele de vizavi.

O parte a peretelui e deschisă.

S-a deschis o poartă, luminând puternic. Din interior răzbate o lumină albă. Johanson alunecă jos de pe ladă. Probabil că a stat pe ea ore în şir, atât de tare îl dor oasele. E bătrân. Se îndreaptă încet spre

pătratul luminos. Acolo începe un gang, acum îl vede, cu pereții goi. De-a lungul tavanului se întind tuburi de neon. După câțiva metri apare un perete care o cotește brusc.

Johanson trage cu ochiul și ascultă.

Se aud voci și zgomote. Se dă un pas înapoi. Ce o fi în spatele cotiturii? Oare să intre?

Johanson ezită.

Nu vă pripiți. Nu vă pripiți.

Ezită.

Brusc se rupe bariera.

Intră. Pe ambele părți doar pereții goi, în față cotitura. Gangul este atât de lat, că ai putea trece cu mașina prin el. Din nou zgomote, voci, de data asta mai aproape. Sursa lor trebuie să se afle chiar după al doilea colț. Pașii îl conduc încet spre cotul gangului, spre stânga, și aici e...

Laboratorul.

Nu, nu *acel* laborator. *Un* laborator. Mai mic și cu tavanul mai jos. Dar trebuia să se afle direct deasupra punții modificate a vehiculelor, acolo unde instalaseră simulatorul. Și acest laborator avea un simulator, un aparat de dimensiuni mult mai reduse, nu mai mare decât o cutie, iar în interior plutește ceva ce emite o lumină albastră, întinzându-și tentaculele...

Johanson se holbează la scenă, neputând să-și creadă ochilor.

Întreaga încăpere este o copie perfectă, la scară mică, a zonei de sub ea. Mai multe mese de laborator se înșiră una lângă alta. Aparatură. Recipiente cu nitrogen lichid. O consolă cu monitoare. Un microscop electronic. În fundal, pe o ușă de sticlă securizată, simbolul de pericol biologic. Și mai în spate, o ușă deschisă duce într-un gang îngust.

Sunt și oameni.

În fața simulatorului mic se află trei persoane. Stau de vorbă fără să-l observe pe intrus. Doi bărbați stau cu spatele la ei, o femeie stă întoarsă pe jumătate și își notează ceva într-un carnet. Privirea femeii se plimbă de la bărbați la simulator, cade asupra încăperii, apoi pe Johanson...

Femeia deschide gura și bărbații se întorc brusc spre el. Pe unul îl știe. Face parte din suita lui Vanderbilt, nimeni nu știe exact cu ce se ocupă, dar ce fac agenții CIA?

Pe al doilea bărbat chiar că îl cunoaște!

Este Rubin.

Johanson e așa perplex, încât nu poate decât să stea și să se uite. Vede spaima din ochii lui Rubin, ca și întrebarea cum ar putea salva situația. De fapt abia această privire îl face pe Johanson să încremenească, pentru că își dă seama dintr-odată că aici se desfășoară un joc ciudat, în care sunt folosiți și el, și ceilalți, Oliviera, Anawak, Weaver, Crowe...

Sau care dintre ei mai joacă vreun rol în jocul ăsta?

Și în ce scop?

Rubin se apropie încet de el. Pe față i se lățește un zâmbet chinuit.

– Sigur, Dumnezeule! Nici tu nu ai somn?

Privirea lui Johanson se plimbă prin încăpere și peste fețele celor prezenți. E suficient să-i privească o secundă în ochi, ca să își dea seama că nu ar trebui să se afle acolo.

– Ce faceţi aici, Mick?
– O, nimic, doar...
– Ce înseamnă asta? Ce se întâmplă aici?
Rubin se postează în faţa lui.
– Pot să vă explic asta, Sigur. Ştiţi, nu aveam de gând să folosim acest al doilea laborator, a fost înfiinţat doar pentru situaţii de urgenţă, în cazul în care ar ieşi din uz laboaratorul cel mare. Tocmai inspectam sistemele, să fie pregătite pentru cazul în care...
Johanson arătă spre fiinţa din simulator.
– Aveţi una din... chestiile alea aici în rezervor!
– O, asta? Rubin privi în spate, apoi se întoarse din nou spre Rubin. Asta... păi da, trebuie să-l încercăm, să fim siguri. Nu v-am spus nimic despre asta fiindcă nu era necesar pentru că...
Fiecare cuvânt este o minciună.
Bineînţeles că Johanson nu este treaz sută la sută, dar îşi dă seama că Rubin tocmai se încurcă în propriile minciuni.
Se întoarce şi o ia înapoi pe gang.
– Sigur! Doctore Johanson!
Paşi în urma lui. Rubin lângă el. Degetele care îl trag nervos de mânecă.
– Staţi puţin.
– Ce – faceţi – voi – aici?
– Nu e ce credeţi, eu...
– De unde ştiţi ce cred eu, Mick?
– Este o măsură de siguranţă.
– Ce?
– O măsură de siguranţă! Laboratorul ăsta e o măsură de siguranţă!
Johanson se smulse din strânsoare.
– Cred că ar trebui să vorbesc cu Li despre asta.
– Nu, asta...
– Sau mai bine cu Oliviera. La naiba, poate că ar trebui să vorbesc cu toată lumea despre ce faceţi voi aici, ce spuneţi, Mick? Vă bateţi joc de noi?
– Cu siguranţă nu.
– Atunci spuneţi-mi odată ce înseamnă asta.
În ochii lui Rubin se citi panică pură.
– Sigur, asta n-ar fi o idee prea bună. Nu aveţi voie să vă pripiţi. Auziţi? *Nu vă pripiţi!*
Johanson îl priveşte. Scoate un pufăit involuntar şi îl lasă pe Rubin acolo. Aude cum vine după el, simte frica lui Rubin în ceafă.
Nu vă pripiţi!
Lumina albă.
Explodează în faţa ochilor lui, şi o durere surdă îi cupinde tot capul. Pereţii, gangul, totul e ca în ceaţă. Podeaua vine mai aproape...

Johanson rămase cu privirea fixată pe tavanul laboratorului.
Totul îi era iar prezent în minte.

Sări în picioare. Oliviera lucra în continuare în laboratorul steril. Răsuflând din greu privi spre simulator, spre pupitrul de control, mesele de lucru.

Apoi privi din nou spre tavan.

Acolo sus exista un al doilea laborator. Exact deasupra lor. Şi era strict secret. Rubin trebuie să-l fi lovit, după care i-au administrat ceva care să-i şteargă amintirea din memorie.

În ce scop?

Ce naiba se petrecea aici?

Johanson îşi strânse pumnii. Îl cuprinse furia. Din câţiva paşi fu afară şi alergă pe rampă în sus.

Puntea

– Ce să fac sus la voi? zise Greywolf. Nu vă pot ajuta.

Furia lui Anawak se domoli. Se întoarse şi veni încet înapoi, în timp ce bazinul se umplea cu apă.

– Nu este adevărat, Jack.

– Ba da, e adevărat. O spuse pe un ton neutru, de parcă nu ar fi fost vorba despre el. În Marina militară chinuiau delfinii şi n-am putut face nimic să îi opresc. Mi-am adunat puterile să apăr balenele, dar ele au căzut victimă altor puteri. Cândva am hotărât să văd animalele ca pe nişte oameni mai buni, ceea ce este o prostie, dar e totuşi o cale să te împaci cu viaţa, şi acum un animal mi-a luat-o pe Licia. Nu pot ajuta pe nimeni.

– Nu-ţi mai face singur rău, la naiba.

– Astea sunt faptele!

Anawak se duse din nou lângă el.

– Că ai ieşit din marină a fost un act corect şi consecvent. Ai fost cel mai bun antrenor pe care l-au avut vreodată în programul delfinilor, şi a fost decizia ta să pui capăt colaborării, nu a lor. Problema a fost în mâinile tale.

– Da, dar s-a schimbat ceva după ce am plecat?

– Pentru tine s-a schimbat ceva. Ai demonstrat că ai coloană vertebrală.

– Şi ce am realizat cu asta?

Anawak tăcu.

– Ştii tu, spuse Greywolf. Cel mai rău e sentimentul acela că locul tău nu e nicăieri. Iubeşti un om şi îl pierzi. Iubeşti animalele, şi chiar ele îl omoară. Încet-încet, încep să urăsc orcile astea. Înţelegi ce-ţi spun? Încep să urăsc balenele!

– Toţi avem problema asta şi...

– Nu! Eu am văzut-o pe Licia murind în gura unei orci şi n-am putut face nimic ca să o salvez. Asta e problema *mea!* Dacă acum cad şi mor nu ar avea nici o importanţă pentru dăinuirea sau sfârşitul lumii. Pe cine interesează? Nu am realizat nimic important ca să se spună că prezenţa mea pe planeta asta a fost o idee bună.

– Pe mine mă interesează, spuse Anawak.

Greywolf îl privi. Anawak se aşteptă la un comentariu cinic, dar nu se auzi nimic în afara unui sunet uşor ce venea din gâtul lui Greywolf, ca un oftat înăbuşit.

– Şi, înainte să uiţi asta, spuse Anawak, să ştii că şi pe Licia o interesa.

Johanson

Johanson era suficient de furios să îl apuce pe Rubin, să-l târască pe puntea de decolare şi să-l arunce peste bord. Poate că ar fi făcut-o, dacă biologul i-ar fi ieşit în cale. Dar Rubin nu era nicăieri. O întâlni în schimb pe Weaver, care tocmai cobora.

O clipă nu ştiu ce să facă. Apoi îşi impuse să se liniştească.

– Karen! strigă Johanson zâmbind. Vii să ne vizitezi?

– Sinceră să fiu, voiam să merg pe punte. La Leon şi Jack.

– A, da, Jack. Johanson se strădui să se calmeze. Nu-i merge prea bine, nu-i aşa?

– Nu. Cred că a fost mai mult între el şi Licia decât credea el însuşi. E greu să îl abordezi acum.

– Leon e prietenul lui. O să reuşească.

Weaver încuviinţă şi îl privi întrebător. Se prinsese repede că discuţia asta nu era o discuţie adevărată.

– Ţi-e bine? îl întrebă.

– Minunat. Johanson o prinse de braţ. Tocmai am avut o idee senzaţională, cum am putea forţa contactul cu Yrr. Vii cu mine pe acoperiş?

– Voiam să...

– Zece minute. Vreau să aud părerea ta. Mă calcă pe nervi statul ăsta permanent în încăperi închise.

– Eşti prea dezbrăcat pentru o vizită pe acoperiş.

Johanson se privi. Purta doar blugi şi un plover. Geaca groasă de puf rămăsese în laborator.

– Mă călesc, îi răspunse.

– Pentru ce?

– Să nu mă prindă gripa. Să nu mă ajungă bătrâneţea. Să scap de întrebările aiurea! Ce ştiu eu? Johanson îşi dădu seama că vorbea deja prea tare. *Contenance,* îşi spuse. Ascultă, trebuie să-i spun cuiva ideea asta care are legătură cu simulările voastre. Şi nu am chef s-o fac pe rampă. Vii odată?

– Da, bineînţeles.

Urcară rampa împreună şi ajunseră în interiorul insulei. Johanson se forţa să nu privească permanent spre tavan, căutând camere video ascunse şi microfoane. Oricum nu le-ar fi văzut. În schimb, spuse pe ton lejer:

– Jude are dreptate când spune că nu trebuie să ne pripim. Cred că vom avea nevoie de câteva zile până când ideea va fi gata de pus în practică, pentru că se bazează pe...

Și continua în același stil. Johanson debita niște prostii care sunau a discurs științific, în timp ce o scotea pe Weaver din insulă afară la aer curat, și merse gesticulând înaintea ei, până ajunseră la babord la unul din locurile de aterizare a elicopterelor. Se făcuse mai rece și vântul bătea mai puternic. Peste mare se lăsase ceața și valurile crescuseră în înălțime. Se zbăteau sub ei ca niște animale preistorice, cenușii și greoaie, trimițând în sus miros de apă rece și sărată. Johanson înghețase de frig, dar furia îi menținea căldura interioară. În cele din urmă ajunseră destul de departe de insulă.

– Sinceră să fiu, spuse Weaver, nu înțeleg nici un cuvânt.

Johanson se întoarse cu fața în direcția vântului.

– Nici nu trebuie. Cred că aici afară nu ne pot auzi. Ar fi trebuit al naibii de multă muncă să asculte ce vorbim pe puntea de decolare.

Weaver își îngustă ochii.

– Despre ce vorbești, de fapt?

– Mi-am adus aminte, Karen. Știu ce s-a întâmplat alaltăieri noapte.

– Ai găsit ușa aia?

– Nu. Dar știu că este acolo.

Îi spuse pe scurt toată povestea. Weaver îl ascultă fără să i se clintească un mușchi pe față.

– Vrei să spui că există la bord un fel de a cincea echipă?

– Da.

– Dar pentru ce?

– Ai auzit ce a spus Jude. Să nu ne pripim. Mă refer la faptul că noi toți, tu și Leon, Sue și cu mine, și Mick bineînțeles, Sam și cu Murray, le-am furnizat ălora o descriere completă a lui Yrr. S-ar putea să ne înșelăm, nu este exclus să fim departe de adevăr, dar totul pledează în favoarea teoriei noastre: că știm, cel puțin teoretic, cu ce fel de inteligență avem de-a face și cum funcționează aceasta. Am lucrat ca apucații să aflăm aceste lucruri. Și dintr-odată să nu ne pripim?

– Pentru că nu mai este nevoie de noi, spuse Weaver pe un ton lipsit de orice inflexiune. Pentru că Mick lucrează la asta într-un alt laborator cu altă echipă.

– Noi suntem doar furnizorii, încuviință Johanson. Ne-am îndeplinit sarcina.

– Dar de ce? Weaver clătină incredulă din cap. Ce scopuri ar putea urmări Mick, care nu coincid cu ale noastre? Ce alternative există? Trebuie să ajungem la o înțelegere cu Yrr! Ce poate să vrea altceva?

– Este vorba despre o poveste paralelă aici. Mick face joc dublu, dar nu este ideea lui.

– Dar a cui?

– Jude e în spatele poveștii.

– De la început ai fost cu ochii pe ea, nu-i așa?

– Și ea la fel. Cred că fiecare dintre noi a priceput destul de repede că nu îl poate lua de prost pe celălalt. Mereu am avut senzația asta în

prezența ei, doar că mi se părea caraghios. Nu aveam nici un motiv concret să nu o cred.

Rămaseră o clipă tăcuți.

– Şi acum? întrebă Weaver.

– Acum am apucat să mă răcoresc, spuse Johanson şi încercă să se încălzească cu brațele. Jude va vedea că stăm aici de vorbă. Probabil că pe mine mă are în mod special în vizor. Nu poate şti sigur despre ce vorbim, dar bineînțeles că bănuieşte că mai devreme sau mai târziu îmi voi recăpăta memoria. E presată de timp. În dimineața asta ne-a ordonat să stăm pe loc. Dacă îşi urmăreşte propriile planuri, atunci trebuie să acționeze acum.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să ne dăm seama destul de repejor ce au de gând să facă. Weaver se gândi. De ce nu îi adunăm şi pe ceilalți?

– Prea riscant. Ar bate imediat la ochi. Sunt sigur că toate încăperile de pe vas sunt sub supraveghere. După aceea, încuie uşa şi azvârle cheia. Vreau să o încolțesc cumva pe Jude, dacă pot. Vreau să ştiu ce se întâmplă aici şi pentru asta am nevoie de tine.

– În regulă, încuviință Weaver. Spune-mi ce să fac.

– Să îl găseşti pe Rubin şi să îl obligi să vorbească, în timp ce eu mă ocup de Li.

– Ai idee unde îl pot găsi?

– Poate în laboratorul ăla misterios. Ştiu unde este, dar nu am nici cea mai vagă idee cum poți ajunge acolo. Dar poate că se preumblă pe vapor pe undeva. Johanson oftă. Îmi dau seama şi eu că toată chestia asta pare decupată dintr-un film prost. Poate că aberez eu. Poate că sunt paranoic, dar în cazul ăsta îmi voi pune cenuşă în cap. *Acum* însă vreau să ştiu ce se întâmplă aici!

– Nu eşti paranoic, Sigur.

Johanson o privi şi-i zâmbi recunoscător.

– Să ne întoarcem.

Pe drum spre insulă şi în interiorul ei continuară cu sporovăiala despre mesajele cifrate şi contactul paşnic cu Yrr.

– Atunci cobor până la Leon, spuse Weaver. Să vedem ce părere are el despre propunerea ta.

– Bună idee, spuse Johanson. Ne vedem mai târziu.

O privi pe Weaver coborând rampa. Apoi coborî la LEVEL 02 şi aruncă o privire în CIC, unde Crowe şi Shankar stăteau la computerele lor.

– Şi ce mai faceți voi? îi întrebă pe ton de conversație.

– Cugetăm, răspunse Crowe, învăluită în norul ei obligatoriu de fum. Faceți vreun progres cu feromonul?

– Sue tocmai sintetizează o nouă tranşă. Ar trebui să fie vreo două duzini de ampule între timp.

– Înseamnă că ați ajuns mai departe decât noi. Noi tocmai am ajuns să ne îndoim de faptul că matematica ar fi singura cale, răspunse Shankar. Pe chipul întunecat îi păru un zâmbet acru. Cred că oricum ăştia ştiu să calculeze mai bine decât noi.

– Şi care ar fi alternativa?

– Emoţia. Crowe suflă fumul pe nări. Amuzant, nu? Să le vii tocmai lor cu chestii sentimentale. Dar dacă sentimentele lor sunt de natură biochimică...

– Cum sunt şi ale noastre, observă Shankar.

–... Atunci s-ar putea ca substanţa olfactivă să ne fie de folos. Da, mulţumesc, Murray. Ştiu, şi dragostea e chestie de chimie.

– Apropo, există cineva faţă de care ai înclinaţii chimice, Sigur? glumi Shankar.

– Nu, momentan interacţionez cu mine însumi. Johanson privi în jur. Spuneţi, aţi văzut-o cumva pe Jude?

– A fost mai înainte în LFOC, spuse Crowe.

– Mulţumesc.

– A, da, şi Mick te căuta pe tine.

– Mick?

– Au stat aici de vorbă. Mick voia să meargă la laborator, acum câteva minute.

Bine. Înseamnă că Weaver va da de el.

– Grozav, răspunse. Ne poate ajuta la sintetizare. Dacă nu îl apucă din nou migrena. Sărăcuţul de el!

– Ar trebui să se apuce de fumat, spuse Crowe. Fumatul e bun împotriva durerii de cap.

Johanson rânji şi intră în LFOC. O mare parte a prelucrării electronice a datelor fusese transferată pe sistemele de acolo, pentru a le permite lui Crowe şi Shankar să lucreze nederanjaţi în CIC. Din difuzoare se auzea un fâşâit slab, pigmentat de fluierături şi clinchete ocazionale. Pe unul din monitoare se văzu trecând umbra unui delfin. Se părea că Greywolf scosese iar delfinii.

Nu se vedeau nici Li, nici Peak sau Vanderbilt. Johanson îşi continuă drumul prin JIC. Totul gol, la fel ca şi celelalte încăperi de comandă şi control. Se gândi să se uite şi la popota ofiţerilor, dar probabil că acolo nu i-ar găsi decât pe câţiva din oamenii lui Vanderbilt sau câţiva soldaţi. Li putea să fie la fel de bine în sala de antrenament sau în apartamentele ei. Nu avea timp să controleze tot vaporul.

Dacă Rubin era pe drum spre laborator, atunci Weaver îi va da repede de urmă. Trebuia să discute cu Li înainte!

Perfect, îşi spuse Johanson. Dacă eu nu te găsesc pe tine, atunci o să mă găseşti tu pe mine. Se duse fără grabă în cabina lui, intră şi se postă în mijlocul încăperii.

– Bună, Jude.

Unde or fi fost camerele, microfoanele? Nu avea nici un rost să le caute, dar erau aici.

– Vă daţi seama ce s-a întâmplat adineauri? Mi-am adus aminte că deasupra laboratorului mai există un altul, în care obişnuieşte Mick să dispară când îl loveşte migrena. Mi-ar plăcea să ştiu ce face acolo, exceptând momentele în care îşi pocneşte colegii-n cap.

Privirea lui Johanson cerceta mobilierul, sursele de lumină, televizorul.

– Presupun că nu-mi veţi da aceste informaţii de bunăvoie, nu-i aşa, Jude? De aceea am luat câteva măsuri. Vedeţi dumneavoastră, în scurt timp întreaga mea echipă ar putea fi la curent cu amintirile mele fără ca dumneavoastră să aveţi posibilitatea să împiedicaţi acest lucru. Era al naibii de gogonată, dar spera ca Li să înghită găluşca. Ar servi acest lucru intereselor dumneavoastră? Ce spuneţi, Sal? A, Jack, era să uit de dumneavoastră. Ce părere aveţi?

Johanson măsura camera cu paşi lenţi.

– Eu am timp. Dumneavoastră? Sunt convins că nu. Johanson îşi desfăcu braţele şi zâmbi. Sau putem trata confidenţial toată povestea asta. Poate că se ascund intenţii onorabile în spatele acestui tărâm misterios creat de oamenii dumneavoastră. Poate e vizată siguranţa internaţională, mai ştii? Singura mea problemă e că nu îmi place deosebit de tare să fiu doborât la pământ, Jude. Mă puteţi înţelege, nu-i aşa? Mi-ar face mare plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, dar se pare că migrena lui Rubin a cuprins între timp grupe întregi de populaţie. Sunteţi toţi la pat, cu dureri de cap?

Johanson făcu o pauză. Şi dacă pe Li o lăsa indiferentă? Dacă nici nu îl auzea? Atunci însemna că umblă ca un idiot prin cameră, vorbind de unul singur.

– Jude?

Privi în jur. Ba da, îl auzeau. Era sigur că îl auzeau.

– Jude, mi-am dat seama că l-aţi sponsorizat şi pe Mick cu un simulator din ăla. Am luat la cunoştinţă că este mult mai mic decât al nostru, dar ce studiază el acolo, ce nu ar putea studia şi în simulatorul nostru? Că doar nu pactizaţi cu Yrr pe la spatele nostru? Ajutaţi-mă să mă dumiresc, Jude, fiindcă nu am absolut nici o idee ce...

– Doctor Johanson.

Johanson se întoarse instantaneu. În uşa deschisă apăruse silueta înaltă şi întunecată a lui Peak.

– Vai, dar ce surpriză! exclamă Johanson încet. Dragul meu, bătrânul Sal! Să pun de-un ceai?

– Jude doreşte să vă vorbească.

– A, Jude. Johanson mimă un zâmbet din colţul gurii. Ce doreşte de la mine?

– Veniţi cu mine.

– Păi cred că se poate aranja.

Weaver

Când Weaver intră în laborator, Oliviera tocmai aducea o cutie metalică portabilă din laboratorul de maximă securitate.

– L-ai văzut pe Mick?

– Nu, nu mai văd decât feromoni. Oliviera înălţă cutia la nivelul ochilor. Era deschisă pe ambele părţi. O lădiţă cu probe, plină cu suporturi pentru fiole. Înăuntru se aliniau câteva duzini de tuburi pline cu un lichid limpede. Dar a sunat mai înainte şi ne-a ameninţat cu apariţia lui. Trebuie să apară în orice moment.

– Miros de Yrr? întrebă Weaver aruncând o privire spre fiole.

– Da. În dimineaţa asta introducem câteva în rezervor. Să vedem dacă putem convinge celulele să fuzioneze. Asta ar însemna binecuvântarea teoriei noastre, ca să spun aşa. Oliviera privi în jur. Te întreb şi eu: l-ai văzut cumva pe Sigur?

– Mai înainte, pe puntea de decolare. Are câteva idei interesante, cum am putea s-o ajutăm pe Sam. Mă întorc imediat.

– Aşa să faci.

Weaver se gândi. Putea merge să verifice puntea hangarului. Dar dacă Johanson avea dreptate, asta ar fi sărit imediat în ochi. Şi, pe lângă asta, nu se putea aştepta ca uşa interzisă să se deschidă tocmai atunci când îi dădea ea târcoale.

O luă prin tunel spre punte.

Bazinul era umplut aproape complet. Pe diguri, tehnicienii care mai rămăseseră din echipa lui Roscovitz supravegheau procesul. Îi văzu pe Greywolf şi pe Anawak în apă.

– Aţi dat drumul delfinilor? le strigă.

Anawak se trase pe mal.

– Da. Se apropie de ea. Ce ai făcut între timp?

– Nu prea multe, sinceră să fiu. Cred că toţi trebuie să ne punem ordine în gânduri.

– Am putea face asta împreună, spuse Anawak încet.

Weaver îi întâlni privirea şi se gândi cât de mult i-ar plăcea să îl ia în braţe pe loc. Să uite toată povestea asta îngrozitoare şi să facă ce trebuia să facă.

Dar povestea stăpânea totul. Şi mai era aici şi Greywolf, care o pierduse pe Licia.

Weaver zâmbi slab.

LEVEL 03

Peak şchiopăta în faţa lui. Johanson îl urma fără un cuvânt. O luară în jos, apoi traversară o parte a aripii spitalului şi o luară de-a lungul unui coridor. După o bifurcaţie, se opriră în faţa unei uşi închise.

– În ce zonă ne aflăm? întrebă Johanson în timp ce degetele lui Peak alunecau peste tastatură. La urechi îi ajunse un piuit electronic. Uşa se dădu în lături. De cealaltă parte, coridorul se prelungea.

– Deasupra noastră se află CIC, spuse Peak.

Johanson încercă să se orienteze. Dimensiunile vaporului erau greu de estimat. Dacă CIC se afla deasupra lor, atunci probabil că laboratorul secret se afla chiar la picioarele lor.

Ajunseră la o a doua uşă. De data asta, lui Peak i se scană retina înainte să poată intra. Johanson văzu o încăpere care arăta precum CIC, cufundată în zumzetul aparaturii electronice. Se auzeau zgomote şi voci înăbuşite. Cel puţin o duzină de oameni lucrau aici. Pe mai multe monitoare se vedeau înregistrări prin satelit şi imagini de la camerele subacvatice, porţiuni izolate ale rampei, interiorul punţii de comandă în care se aflau Buchanan şi Anderson, puntea de decolare şi puntea hangarului. Îi văzu pe Crowe şi pe Shankar stând în CIC, pe Weaver stând pe punte cu Anawak şi Greywolf şi pe Oliviera în laborator. Pe alte monitoare se vedea interiorul unor cabine. Şi cabina lui. Judecând după unghiul de filmare, camera era amplasată chiar deasupra uşii. Probabil că fusese o filmare reuşită, cu el monologând în mijlocul încăperii.

Li şi Vanderbilt stăteau la o masă mare, intens luminată. Comandanta se ridică în picioare.

– Bună, Jude, spuse Johanson cu voce prietenoasă. Ce frumos e aici la voi!

– Sigur. Li îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet. Cred că trebuie să vă prezentăm scuzele noastre.

– O nimica toată. Johanson privi în jur făcând ochii mari. Sunt destul de impresionat, trebuie să recunosc. Toate lucrurile importante par să existe în dublu exemplar.

– Vă pot arăta planurile, dacă vă interesează.

– O explicaţie ar fi arhisuficientă.

– O veţi primi. Li îşi compuse o figură încurcată. Dar înainte de asta aş vrea să vă spun cât de rău îmi pare că aţi aflat în felul acesta. În nici un caz Rubin nu ar fi trebuit să meargă atât de departe.

– Să uităm ce a făcut Rubin. Ce face acum? Ce face în acest laborator?

– Caută o otravă, spuse Vanderbilt.

– O... Johanson înghiţi cu greu... otravă?

– Doamne, Sigur. Li îşi frângea mâinile. Nu ne putem baza pe faptul că vom ajunge la o rezolvare paşnică cu Yrr. Ştiu că trebuie să vi se pară îngrozitor, ca şi cum v-am fi înşelat încrederea şi am duce un joc dublu, dar... vedeţi, nu am vrut să vă inducem în eroare. Pentru a afla ceva despre Yrr, era absolut necesar ca dumneavoastră să lucraţi la o soluţie paşnică. Cu toţii aţi realizat lucruri grozave. Dar nu aţi fi ajuns până aici, dacă sarcina ar fi constat în inventarea unei arme.

– Despre ce dracu' vorbiţi? Ce fel de armă?

– Pacea şi războiul sunt două lucruri diferite. Cine munceşte pentru pace nu are voie să se gândească la război. Mick studiază alternativa. Pe baza celor aflate de *dumneavoastră*.

– Lucrează la o otravă care să distrugă Yrr?

– Ar fi trebuit să vă încredinţăm *dumneavoastră* sarcina asta? întrebă Vanderbilt. Ce s-ar fi întâmplat atunci?

– O secundă! Johanson ridică mâinile. Sarcina noastră este să stabilim *contactul*. Să le explicăm celor de acolo de jos că trebuie *să înceteze*. Nu să îi distrugem.

– Sunteţi un visător, spuse Vanderbilt dispreţuitor.

– Dar am putea reuşi, Jack! La naiba, noi... Johanson scutură descurajat din cap. Pur şi simplu nu putea să înţeleagă.

– *Cum* vreţi să reuşiţi?

– În doar câteva zile am învăţat extraordinar de multe. Va exista o cale.

– Şi dacă nu?

– De ce nu ne-aţi informat? De ce nu am vorbit deschis despre asta? Doar suntem toţi în aceeaşi barcă!

– Sigur. Li îl privi serioasă. Ceea ce facem noi aici nu se identifică sută la sută cu însărcinarea pe care am primit-o de la Natiunile Unite. Ştiu că trebuie să luăm contact cu ei şi chiar asta încercăm să facem. Pe de altă parte, nu va plânge nimeni dacă pur şi simplu eliminăm acest duşman. Nu sunteţi de părere că trebuie luate în consideraţie ambele variante?

Johanson rămase cu privirea aţintită la ea.

– Ba da, sunt. Dar la ce foloseşte tot circul ăsta?

– Pentru că, în ochii comandamentului general, *dumneavoastră* nu prezentaţi încredere, răspunse Li. Pentru că există temerea că vă veţi opune, când veţi auzi că strădaniile voastre de stabilire a contactului pregătesc baza unei ofensive militare. Părerea generală este că oamenii de ştiinţă se comportă ca în filmele de gen, vor să protejeze şi să studieze orice formă de viaţă străină, chiar dacă e răuvoitoare şi periculoasă...

– Filme? Vă referiţi la filmele acelea, în care armata vrea să arunce în aer tot ce nu e în stare să înţeleagă?

– Chiar răspunsul dumneavoastră ne demonstrează că am avut dreptate, spuse Vanderbilt mângâindu-şi burta.

– Încercaţi să ne înţelegi, Sigur...

– Aţi înscenat tot acest hocus-pocus, deoarece aţi crezut că ne vom purta ca într-un *film de la Hollywood?*

– Nu. Li scutură puternic din cap. Bineînţeles că nu. Voiam doar să vă puteţi concentra netulburaţi asupra cercetării şi asupra contactului cu ei.

Johanson făcu un gest larg spre monitoarele din sală.

– Şi de ce ne pândiţi?

– Ceea ce a făcut Rubin a fost o greşeală, repetă Li privindu-l insistent. Nu avea dreptul să facă asta. Această supraveghere serveşte exclusiv siguranţei dumneavoastră. Ne-am desfăşurat în secret munca de căutare a unei soluţii militare, pentru a nu risca să deveniţi nesiguri şi a vă împiedica să vă îndepliniţi sarcina.

– Şi în ce anume constă această... sarcină? Johanson se apropie şi mai mult de Li şi o privi în ochi. Să facem pace sau să vă furnizăm vouă, ca nişte tonţi, cunoştinţele necesare unei ofensive pe care aţi hotărât-o de mult?

– Trebuie să ne gândim la ambele variante.

– Cât de avansat este Mick cu varianta lui militară?

– Are câteva idei care ar putea funcţiona, dar deocamdată nimic concret. Li inspiră adânc şi îl privi hotărâtă. De aceea, în numele siguranţei, vă rog ca deocamdată să nu le spuneţi nimic celorlalţi. Oferiţi-ne timpul de care avem nevoie pentru a le spune noi, ca să nu întrerupem munca spre care miliarde de oameni îşi îndreaptă speranţele. Foarte curând vom lucra împreună la toate variantele. Acum, când aţi realizat incredibilul dând un chip duşmanului, nu mai avem nici un motiv să ţinem ceva în secret. Şi *dacă* vom lucra împreună la obţinerea unei arme, atunci o vom face în speranţa că nu vom fi nevoiţi niciodată să o...

– Să vă spun ceva, Jude? şuieră Johanson. Se apropie de ea atât de mult, încât n-ar mai fi încăput nici un lat de palmă între feţele lor. Nu cred nici un cuvânt din ce spuneţi. De îndată ce veţi avea nenorocita aia de armă, o veţi folosi. Nici nu vă imaginaţi de ce vă veţi face vinovată. Sunt fiinţe *unicelulare,* Jude! *Miliarde şi miliarde de unicelulare!* S-au născut la începutul lumii. Nu avem nici cea mai mică idee ce rol joacă ele în ecosistemul nostru. Nu ştim ce se va întâmpla cu oceanele, dacă le otrăvim. Nu ştim ce se va întâmpla cu noi. Dar în primul rând *nu vom fi capabili să oprim ce au început ei!* Puteţi înţelege asta? Cum vreţi să porniţi Golfstreamul fără Yrr? Cum vreţi să scăpaţi de viermi fără Yrr?

– Dacă îi învingem pe Yrr, spuse Li, atunci ne putem pune şi cu viermii şi bacteriile.

– Poftim? Vreţi să vă puneţi cu bacteriile? Toată planeta asta *e formată* din bacterii! Vreţi să exterminaţi microorganismele? Cât de mare vă e infatuarea de fapt? Dacă aţi putea, aţi condamna la moarte şi viaţa de pe Pământ. *Voi* aţi fi cei care distrug planeta, nu Yrr. Ar muri o mulţime de specii de animale din mări, după care...

– Atunci mor şi gata, ţipă Vanderbilt. Ignorant tâmpit ce sunteţi, rahat de om de ştiinţă bătut în cap! Dacă mor câţiva peşti şi în schimb supravieţuim noi...

– Nu vom supravieţui! strigă Johanson înapoi. Nu pricepeţi? Toate sunt legate între ele. Nu ne putem lupta cu Yrr. Ne sunt superiori. Nu putem face nimic împotriva microorganismelor, nu putem face nimic nici măcar împotriva unei infecţii virale banale, dar nu e vorba despre asta. Omul poate trăi doar mulţumită faptului că pământul este stăpânit de bacterii.

– Sigur... spuse Li pe un ton rugător.

– Deschideţi uşa, ceru Johanson întorcându-i spatele. Nu am chef să mai continui această conversaţie.

– Ei bine. Li încuviinţă, strângând din buze. Atunci n-aveţi decât să credeţi ce doriţi. Sal, deschide uşa pentru doctor Johanson.

Peak ezită.

– Sal, nu ai auzit ce ţi-am spus? Doctor Johanson doreşte să plece.

– Nu vă putem convinge, totuşi? întrebă Peak. Vocea îi suna neajutorată şi chinuită. Că facem ceea ce trebuie?

– Uşa, Sal, spuse Johanson.

Peak se urni încruntat și apăsă pe un întrerupător aflat în perete. Ușa se deschise, culisând.

– Și următoarele, v-aș ruga.

– Bineînțeles.

Johanson ieși.

– Sigur!

Se opri.

– Ce vreți, Jude?

– Mi-ați reproșat că nu-mi dau seama ce răspundere am. Poate că aveți dreptate. Dar acum cântăriți-o pe a dumneavoastră. Dacă mergeți acum la ceilalți și le dezvăluiți tot ce știți înseamnă să îngreunați în mod dramatic munca pe acest vapor. Știți asta. Poate că nu aveam dreptul să vă mințim, dar gândiți-vă bine dacă dumneavoastră aveți dreptul să ne dați de gol.

Johanson se întoarse încet. Li stătea în ușa camerei de control.

– Mă voi gândi foarte bine la acest lucru, îi răspunse.

– Atunci haideți să găsim un compromis. Lăsați-mi timpul necesar să găsesc un compromis și până atunci lăsați totul așa. În seara asta vom discuta. Până atunci, nici unul dintre noi nu întreprinde nimic ce l-ar pune pe celălalt într-o situație nedorită. Credeți că puteți fi de acord cu această propunere?

Johanson scrâșni din dinți.

Ce se întâmpla dacă răspândea vestea bombă? Ce se va întâmpla *cu el,* dacă refuza acum?

– În regulă, spuse Johanson.

Li zâmbi.

– Mulțumesc, Sigur.

Weaver

I-ar fi plăcut să rămână pe punte. Anawak făcea tot ce putea să-l mai înveselească pe Greywolf. Lângă unul ar fi vrut să rămână pentru că se simțea atrasă de el, iar pe celălalt, a cărui tristețe era aproape palpabilă, nu ar fi vrut să îl lase baltă. I se părea îngrozitor să îl vadă atât de trist pe acest uriaș care emana putere prin toți porii. Dar și mai îngrozitor era ce îi povestise Johanson. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai înspăimântător ce se întâmpla la bordul vasului *Independence.* Ceva îi spunea clar că se aflau cu toții în mare pericol.

Poate că între timp venise Rubin.

– Ne vedem mai târziu, le spuse. Am ceva de rezolvat.

În același moment își dădu seama cât de artificial, de exagerat de relaxată îi sunase vocea. Anawak se încruntă.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă.

– Nimic deosebit.

Pur şi simplu nu era bună la aşa ceva! Urcă repede rampa şi o luă pe coridorul care se întindea în spatele ei. Uşa laboratorului era deschisă. Intră şi îl văzu pe Rubin adâncit într-o conversaţie cu Oliviera. Stăteau la una din mesele laboratorului. Rubin se întoarse spre ea.

– Bună. Ai vrut să mă întrebi ceva?

Weaver apăsă pe întrerupătorul aflat pe rama interioară, închizând uşa în spatele ei.

– Da. Ai putea să-mi explici ceva.

– Sunt bun la explicat, zâmbi Rubin.

– Chiar aşa?

Weaver se apropie de cei doi. Cercetă din priviri masa laboratorului. Era plină de tot felul de chestii. Într-un suport văzu cuţite pentru secţionat de diferite mărimi. Apoi spuse:

– Ai putea să-mi explici la ce foloseşte laboratorul de deasupra noastră, ce faci tu acolo şi de ce l-ai pus la pământ pe Johanson acum două nopţi, când ţi-a dat de urmă?

Puntea hangarului

Johanson fierbea de mânie. De atâta furie, nu ştia încotro s-o apuce şi în cele din urmă alergă spre puntea hangarului, unde începu să cerceteze peretele. Îşi amintea exact unde ar fi trebuit să fie uşa, dar nici acum nu găsea vreo urmă care să arate că acolo ar fi o trecere camuflată.

Observă deodată zone întregi de rugină pe lacul gri al peretelui. De fapt, le văzuse tot timpul. Nu le dăduse importanţă, pentru că pe vapoare rugina şi vopseaua cojită nu reprezentau nimic neobişnuit. Dar acum îşi dădu brusc seama ce nu era în ordine.

Pe un vapor nou nu exista rugină. Şi *Independence* era un vapor nou-nouţ.

Se dădu câţiva paşi înapoi. Dacă urmăreai ţevile spre stânga în sus, vedeai cum ajung la o fâşie lungă de rugină. Ceva mai încolo se aflau siguranţele. Şi sub ele se cojea vopseaua.

Aici era uşa.

Era incredibil de bine camuflată. Dacă nu ar fi căutat-o cu atâta încrâncenare, nu ar fi găsit-o niciodată. Şi când verificase uşa împreună cu Weaver, se lăsaseră înşelaţi de camuflaj. Nici măcar acum nu recunoştea conturul uşii, ci numai o alăturare aparent aleatorie de detalii, care împreună reuşeau să ascundă o uşă.

Pe aici intrase.

Weaver!

Îl găsise oare pe Rubin? Ce trebuia să facă acum? Să o cheme înapoi, conform înţelegerii pe care o făcuse cu Li? Ce valoare avea înţelegerea aia? Ar fi avut dreptul să negocieze cu comandanta?

Începu să umble pe puntea mare și pustie, nehotărât și respirând cu greu. Dintr-odată, vaporul i se păru o închisoare. Chiar și hangarul sumbru, scufundat în lumina galbenă, i se părea apăsător.

Trebuie să se gândească.

Avea nevoie de aer curat.

Porni cu pași mari spre tribord și ieși pe platforma liftului exterior. Vântul puternic îi răvășea părul și hainele. Marea devenise și mai neliniștită. În câteva secunde, fața îi fu acoperită de un strat subțire de spumă de mare. Se duse până la marginea platformei și privi în jos spre peisajul selenar al Mării Groenlandei, brăzdat de șanțuri adânci și aflat în continuă mișcare.

Biroul de comandă

Li stătea în fața monitoarelor. Îl văzu pe Johanson pipăind peretele și umblând frustrat prin hangar.

– Ce-a fost cu înțelegerea aia caraghioasă? mârâi Vanderbilt. Chiar credeți c-o să-și țină pliscul până diseară?

– Îl cred în stare, spuse Li.

– Și dacă nu?

Johanson dispăru în trecerea spre liftul exterior. Li se întoarse spre Vanderbilt.

– Asta e o întrebare inutilă, Jack. Bineînțeles că veți rezolva problema asta. Și asta chiar acum.

– Un moment. Peak ridică mâna. Nu era prevăzut așa ceva.

– Cum adică s-o rezolv? întrebă Vanderbilt nerăbdător.

– Adică s-o rezolvați, răspunse Li. Vine furtuna. Nu ar trebui să fie afară pe vremea asta. E suficientă o pală de vânt...

– Nu. Peak scutură capul. Nu așa era vorba.

– Sal, țineți gura.

– La naiba, Jude! Îl putem reține câteva ore, asta va fi suficient!

– Jack, spuse Li fără să-i acorde lui Peak vreo privire. Fă ce ți-am spus. Și te rog s-o faci personal.

Vanderbilt rânji.

– Îmi va face plăcere, draga mea. Mare plăcere.

Laboratorul

Fața lui Oliviera, deja de la natură alungită, se lungi și mai mult. Se holbă întâi la Weaver și apoi la Rubin.

– Ei bine? spuse Weaver.

Rubin se albi ca varul.

– Nu am absolut nici o idee despre ce vorbești.

– Mick, ascultă-mă. Weaver se postă între el și masă și îl cuprinse aproape prietenoasă cu brațul pe după umeri. Nu sunt o vorbitoare

grozavă. Totdeauna am stat prost la capitolul conversație. Pe cei ca mine nu îi inviți la cocktail și nu îi urci pe podium. Prefer discuțiile concise și rapide. Deci te mai întreb o dată, și nu mă călca pe nervi cu minciunile tale. Acolo sus mai e un laborator. Chiar deasupra noastră. Are ieșirea pe puntea hangarului, bine camuflată, numai că Sigur te-a văzut intrând și ieșind. Pentru asta i-ai tras una în cap. E adevărat?

– Ar fi trebuit să bănuiesc. Oliviera îi aruncă lui Rubin o privire scârbită.

Biologul scutură din cap și încercă să se elibereze din strânsoarea lui Weaver, dar nu reuși.

– Asta e cea mai mare prostie pe care... Nu!

Cu mâna liberă, Weaver scosese unul din cuțitele din stativ. Îi puse vârful cuțitului lângă vena jugulară. Rubin tresări. Weaver îi apăsă vârful lamei mai adânc în carne și se încordă. Biologul era prins în brațele ei ca într-o menghină.

– Ai înnebunit? gemu Rubin. Ce te-a apucat?

– Mick, eu nu sunt o tipă gingașă. Sunt foarte puternică. Când eram mică, am vrut odată să mângâi o pisică și am strivit-o din greșeală. Groaznic, nu? Am vrut doar s-o mângâi și trosc-pleosc... Așa că, gândește-te bine ce spui. Pentru că pe tine *nu* vreau să te mângâi.

Vanderbilt

Jack Vanderbilt nu ardea de nerăbdare să-l omoare pe Johanson, dar în același timp n-avea nici un interes deosebit să-l lase în viață. Chiar îl plăcea oarecum. În același timp, îl lăsa rece. Era vorba despre un ordin, și ordinul era formulat explicit. Din moment ce Johanson reprezenta un risc pentru siguranța statului, trebuia acționat.

Îl urma Floyd Anderson. Primul ofițer avea, ca majoritatea celor de la bord, o dublă funcție. Era într-adevăr marinar, dar lucra în primul rând pentru CIA. Aproape toți cei de la bordul navei, cu excepția lui Buchanan și a câtorva membri ai echipajului, lucrau într-un fel sau altul pentru CIA. Anderson luase parte la operațiuni secrete în Pakistan și în Golf. Era un bun soldat.

Și un ucigaș.

Vanderbilt se gândi ce turnură luaseră lucrurile. Crezuse până în ultima clipă că era mâna teroriștilor în joc, dar acum era nevoit să recunoască faptul că Johanson avusese dreptate de la început. Era și păcat să-l omoare, mai ales din ordinul lui Li. Vanderbilt n-o putea suferi pe vrăjitoarea aia cu ochi albaștri. Era paranoică și intrigantă, o minte bolnavă. O ura și totuși nu se putea sustrage logicii perfide cu ajutorul căreia călca peste cadavre. Cu toată nebunia ei, avea dreptate. Și de data asta.

Își aminti deodată cum îl avertizaze pe Johanson în privința ei, atunci în Nanaimo.

E nebună, capisce?

Era clar că Johanson nu pricepuse.

Cum ar fi putut s-o facă? La început, nimeni nu-şi dădea seama ce nu era în ordine la Li. Că reacţiona exagerat, mânată de teoriile conspiraţioniste din capul ei şi de trufia exagerată. Că minţea şi înşela, jertfind tot şi pe toată lumea ca să-şi atingă scopurile. Judith Li, preferata preşedintelui Statelor Unite. Nici măcar ăla nu-şi dădea seama. Cel mai puternic om din lume nu avea nici cea mai vagă idee pe cine creştea sub aripa lui.

Toţi va trebui să ne ferim spatele, îşi spuse Vanderbilt. Doar dacă nu ia cineva arma în mână şi rezolvă problema.

Cândva.

Traversară coridoarele în pas alert. Johanson nu le-ar fi putut face o bucurie mai mare decât să iasă pe platforma liftului exterior. Cum de se exprimase nebuna aşa frumos? O pală de vânt...

Biroul de comandă

Abia apucase Vanderbilt să iasă din încăpere, când Li se auzi strigată de unul din oamenii de la consolă. Îi atrase atenţia asupra unuia dintre monitoare.

– În laborator se întâmplă ceva, spuse bărbatul.

Li privi la scena de pe monitor. Weaver, Rubin şi Oliviera stăteau unul lângă altul. Foarte aproape. Weaver îi pusese lui Rubin un braţ pe după gât şi se lipea de el.

De când se înţelegeau ăştia doi atât de bine?

– Sunetul mai tare, ceru Li.

Se auzi vocea lui Weaver. Încet, dar suficient de clară. Îl întreba pe Rubin despre laboratorul secret. La o privire mai atentă, se vedea spaima din ochii lui Rubin şi ceva sclipitor în mâna lui Weaver, care era mult prea aproape de gâtul lui.

Li văzuse şi auzise destul.

– Sal! Ia trei oameni. Arme cu explozibil. Repede. Coborâm.

– Ce ai de gând? întrebă Peak.

– Să restabilesc ordinea. Li plecă de lângă monitor şi se îndreptă spre uşă.

– Întrebarea asta ne-a costat două secunde, Sal. Nu ne faceţi să ne pierdem timpul, că vă împuşc grămadă. Oamenii la mine. Într-un minut vreau să-i scot lui Weaver mofturile din cap. Perioada de graţie pentru oamenii de ştiinţă s-a terminat.

Laboratorul

– Porc nesimţit ce eşti, spuse Oliviera. L-ai lovit pe Johanson în cap? Ce înseamnă asta?

În ochii lui Rubin se citea frica. Privirea îi era îndreptată spre tavan.

– Nu este adevărat, eu...

– Nu te uita după camere, Mick, spuse Weaver încet. Ești mort, înainte să apuce să te ajute careva.

Rubin începu să tremure.

– Te mai întreb o dată, Mick, ce faceți acolo?

– Am produs o otravă, se bâlbâi Rubin.

– O otravă? se auzi vocea lui Oliviera ca un ecou.

– Ne-a ajutat munca ta, Sue. A ta și a lui Sigur. După ce ați găsit formula feromonului, a fost simplu să îl producem și noi în cantități satisfăcătoare și... l-am cuplat cu un izotop radioactiv.

– Ce-ați făcut?

– Feromonul este infestat radioactiv, dar celulele nu-și dau seama. Am experimentat...

– Poftim? Aveți un rezervor sub presiune?

– Un model mic... Karen, ia cuțitul, că nu ai nici o șansă. Să știi că văd și aud tot ce se întâmplă aici...

– Nu te abate de la subiect, spuse Weaver. Mai departe, ce ați făcut apoi?

– Am observat cum omoară Yrr celulele defecte, care nu au receptor special. Exact așa cum ne-a explicat Sue. După ce ne-a fost clar că moartea celulară programată face parte din biochimia lor, trebuia să găsim o cale să inducem moartea celulară și indivizilor sănătoși.

– Cu ajutorul feromonului?

– Este singura cale. Nu putem interveni în genom câtă vreme nu l-am descifrat complet, ceea ce ar dura ani întregi. Așa că am cuplat substanța olfactivă cu izotopul radioactiv, într-un mod care să nu le permită celulelor Yrr să îl recunoască.

– Și ce face acest izotop?

– Anulează efectul protector al receptorului special. Astfel, feromonul devine o capcană a morții pentru toți. Omoară și celulele sănătoase.

– De ce nu ne-ați spus nimic despre asta? Oliviera scutură capul uluită. Nimeni dintre noi nu iubește creaturile astea. Am fi putut găsi o soluție împreună.

– Li are propriile planuri, șuieră Rubin.

– Dar nu funcționează așa!

– A *funcționat!* Am făcut teste.

– Asta e o nebunie, Mick! Nu știți ce puteți declanșa. Ce se întâmplă dacă specia asta dispare? Yrr stăpânesc 70 la sută din planeta noastră, dispun de o biotehnologie străveche, extrem de dezvoltată. Se găsesc în alte organisme, probabil că în toate viețățile marine, descompun substanțe, probabil metan și dioxid de carbon, nu avem idee ce se poate întâmpla cu această planetă dacă îi nimicim.

– Cum adică pe toți? întrebă Weaver. Otrava nu atacă doar câteva celule? Sau o colectivitate?

– Nu, declanșează o reacție în lanț, gâfâi Rubin. Moartea celulară programată. De îndată ce fuzionează, se distrug singure. Când se

cuplează feronomul, este deja prea târziu. Odată declanşat, procesul nu mai poate fi oprit. Recodăm celulele Yrr, este ca un virus mortal pe care îl transmit unul altuia.

Oliviera îl apucă pe Rubin de guler.

– Trebuie să opriţi aceste experimente, spuse hotărâtă. În nici un caz nu aveţi voie să faceţi aşa ceva. Fir-ar să fie, nu înţelegi că fiinţele astea sunt adevăraţii stăpâni ai Pământului? Ele *sunt* Pământul! Un superorganism. Oceane inteligente. Habar n-aveţi în ce vă băgaţi.

– Şi dacă nu o facem? Rubin râse răguşit. Nu-mi veni mie cu principiile astea autosuficiente. Atunci murim cu toţii. Vreţi să aşteptaţi următorul tsunami? Exploziile de metan? Era glaciară?

– Nu suntem nici de o săptămână aici şi am reuşit deja să luăm legătura cu ei, spuse Weaver. De ce să nu încercăm să ne înţelegem?

– Prea târziu, gemu Rubin.

Cercetau din priviri tavanul şi pereţii. Nu ştia cât timp mai aveau până la venirea lui Li şi a oamenilor ei. Poate venea şi Vanderbilt. Nu mai putea dura mult.

– Cum adică prea târziu?

– E prea târziu, vacă proastă ce eşti! ţipă Rubin. În mai puţin de două ore folosim otrava.

– Sunteţi nebuni, şopti Oliviera.

– Mick, spuse Weaver. Vreau să ştiu exact cum o veţi face. Sau îmi aluneacă mâna pe gâtul tău.

– Nu sunt autorizat să-ţi...

– Vorbesc serios.

Rubin începu să tremure şi mai tare.

– Deepflight 3 este prevăzut cu două torpile pentru otravă. Am băgat-o în proiectile...

– Sunt deja la bord?

– Nu, eu trebuia să echipez barca pentru...

– Cine coboară cu barca?

– Li şi cu mine.

– Coboară Li personal?

– A fost ideea ei. Nu lasă nimic la voia întâmplării. Rubin încercă să râdă. Nu vă puteţi măsura cu ea, Karen. Nu o puteţi împiedica. *Noi* vom salva lumea. Numele *noastre* vor rămâne în posteritate...

– Tacă-ţi gura, Mick! Weaver începu să îl împingă spre uşă. Mergem acum în laboratorul ăla. Barca nu va mai fi alimentată. Tocmai s-a schimbat scenariul.

Puntea

– E ceva între tine şi Karen? întrebă Greywolf în timp ce depozita echipamentul în containere.

Anawak ezită.

– Nu. De fapt, nu.

– De fapt?

– Ne înţelegem bine. Cred că asta e tot.

Greywolf îl privi.

– Poate măcar tu ar trebui să începi să faci lucrurile cum trebuie, spuse apoi.

– Nu ştiu nici măcar dacă o interesez. Brusc, Anawak îşi dădu seama că tocmai recunoscuse în faţa lui Greywolf şi a lui însuşi. Chiar nu ştiu, Jack. În problemele astea sunt cam bleg, din păcate.

– M-am prins, răspunse Greywolf sarcastic. A trebuit să-ţi moară tatăl ca să poţi păşi în lumea celor vii.

– Hei...

– Calmează-te. Ştii că am dreptate. De ce nu te duci după ea? Aşteaptă să o faci.

– Am venit aici pentru tine, nu pentru Karen.

– Ştiu şi apreciez asta. Acum du-te.

– La naiba, Jack, zise Anawak scuturând din cap. Nu te mai îngropa aici. Vino sus cu mine, până nu îţi cresc branhii.

– Momentan aş prefera branhiile.

Anawak privi nehotărât spre tunel. Bineînţeles că s-ar fi dus după Weaver, dar mai era şi un alt motiv, pe lângă sentimentele pe care tocmai le recunoscuse. Ceva o neliniştise. Se purtase ciudat, era încordată şi parcă prea veselă. Se gândi la ceea ce-i povestise despre Johanson.

– Bine, stai aici şi acreşte-te, îi spuse lui Greywolf. Sunt sus, dacă te răzgândeşti.

Anawak părăsi puntea şi trecu pe lângă laborator. Era încuiat. Se gândi să se uite înăuntru. Poate îl întâlnea pe Johanson. Îl stârnea povestea aia a lui. Se răzgândi totuşi şi urcă în fugă rampa spre puntea hangarului, ca să arunce o privire peretelui fatal.

Dar nu o făcu.

Când păşi pe puntea hangarului, îi văzu pe Vanderbilt şi pe Anderson care tocmai o luau prin ieşirea spre platforma exterioară.

Brusc, se nelinişti.

Ce făceau ăştia aici?

Şi unde dispăruse Weaver, de fapt?

Abisul

Se pornise vântul şuierător din vest. Bătea dinspre Eiskap, spărgând valuri înspumate de coca lui *Independence* şi absorbind din mare ultimul rest de căldură.

Sub suprafaţa sălbatică se formară turbulenţe şi vârtejuri, dar cu cât pătrundeai în adânc, cu atât marea devenea mai liniştită. Cu doar câteva luni în urmă, apa rece ca gheaţa, grea de atâta sare, se prăbuşea în adânc, formând aici adevărate cascade. Continua să domnească un frig teribil, însă acum marea se amesteca cu apa dulce a maselor de gheaţă polară care se topeau rapid, şi care erau alimentate de ceva timp

cu căldură. Marea pompă nord-atlantică, numită și plămânul oceanelor pentru că, odată cu apa răcită, ajungeau în adâncuri cantități enorme de oxigen, se oprea încet, dar sigur. Transportorul curenților marini stătea în loc, fluviul de la tropice seca.

E adevărat că pompa nu-și încetase încă de tot activitatea. Chiar dacă nu se mai vedeau cascadele, cantități mici de apă continuau să coboare. Prin liniștea lipsită de lumină cădeau spre fundul bazinului Groenlandei, metru cu metru, sute și mii de metri.

La adâncimea de trei kilometri și jumătate, chiar deasupra fundului mâlos al mării, întunericul făcea loc unei lumini albastre.

Se întindea pe o suprafață uriașă. Nu era un nor, ci o formațiune cu pereți subțiri, de forma unor tuburi, ancorată de fundul mării prin nenumărate piciorușe gelatinoase. În interiorul tubului, milioane de excrescențe sub formă de antene se unduiau formând valuri regulate, o câmpie de ațe gelatinoase mișcându-se sincron. Pe deasupra lor, bucăți mari dintr-o substanță albicioasă se mișcau în direcția unui obiect masiv. Lumina albastră nu era suficientă pentru a permite recunoașterea formei acestui obiect, lumina doar slab două cupole deschise. Mai mult nu se vedea din Deepflight-ul scufundat, care se oprise într-o rână în mâlul de pe fundul oceanului.

Trecuse ceva vreme de când organismul tot umplea ambarcațiunea cu bulgării albi și înghețați. Între timp nu prea mai încăpeau, și transportul încetă. O parte a tubului se desprinse, se lăsă deasupra micii nave și începu s-o învăluie. Substanța transparentă se strânse în jurul fuzelajului, deveni tot mai densă și apăsă cupolele în jos. Se formară suprafețe care străluceau albastru și se lipiră apoi unele de altele, până când întreaga barcă fu învăluită într-un înveliș compact, spre care se ondula un tub lung și subțire.

Tubul începu să pulseze. Prin interior pulsa apa. Apă adusă de departe. Gelatina subțire ca voalul o absorbea dintr-un uriaș balon organic care plutea la oarecare distanță deasupra bărcii, fiind plin cu apă mai caldă pe care substanța gelatinoasă o luase dintr-un vulcan noroios de lângă coasta Norvegiei. Din cauza apei mai calde și, prin urmare, mai ușoare din interiorul său, balonul ar fi trebuit să se ridice la suprafață, dar greutatea sa îl menținea într-un echilibru perfect.

În sacul de gelatină care învăluia ambarcațiunea subacvatică pătrundea căldura.

Bulgării albi reacționară instantaneu. În câteva secunde, cristalele hidratului se topiră. Metanul comprimat se umflă, mărindu-și volumul de o sută șaizeci și patru de ori, umplu Deepflight-ul cu gaz și încordă apoi învelișul de gelatină până când acesta se întinse ca pereții unui balon. Coconul de gelatină se rupse de tub și se închise. Gazul nu mai putea ieși. O luă cu toată puterea în sus, la început încet, apoi tot mai repede, folosindu-se de presiunea care scădea, și luând cu sine atât coconul cât și barca închisă în el.

Laboratorul

Weaver, cu Rubin încleştat în strânsoare şi apăsând cuţitul la gâtul lui, nu apucă nici măcar să iasă din laborator. Uşa se deschise culisând. Trei soldaţi înarmaţi până în dinţi se năpustiră înăuntru şi îndreptară armele spre ea. O auzi pe Oliviera ţipând îngrozită. Weaver se opri, fără a-i drumul lui Rubin.

Li intră în laborator, urmată de Peak.

– Nu veţi merge nicăieri, Karen.

– Jude, gemu Rubin. Era şi timpul! Scăpaţi-mă de nebuna asta!

– Să vă ţineţi gura, îl repezi Peak. Sunteţi singurul vinovat pentru problemele astea.

Li zâmbi.

– Acuma sincer, Karen, spuse pe cel mai dulce ton al ei. Nu credeţi că exageraţi puţin?

– Ţinând cont de ceea ce povesteşte Mick, aici de faţă? Weaver scutură din cap. Nu, nu prea cred.

– Şi ce anume povesteşte Mick?

– O, Mick este foarte vorbăreţ. Nu-i aşa, Mick? Ne-ai spus frumos tot ce am vrut să ştim.

– Minte, se văită Rubin.

– Ne-a spus de reacţiile în lanţ, de otrava din torpile şi despre Deepflight 3. A mai menţionat şi că voi doi vreţi să faceţi o excursie. Peste vreo oră, două.

– Ţ, ţ, se auzi Li.

Făcu un pas înainte. Weaver îl apucă pe Rubin şi îl trase înapoi, spre Oliviera, care stătea înlemnită lângă masă. Ţinea încă în mâini cutia cu fiolele pline cu extractul de feromoni.

– Să vă spun ceva. Mick Rubin este unul din cei mai buni biologi din lume, doar că suferă de complexe de inferioritate, spuse Li. I-ar plăcea atât de mult să fie celebru! Înnebuneşte la gândul că numele lui ar putea să nu fie menit posterităţii. Asta explică nevoia lui exagerată de a-şi împărtăşi ideile, însă vă rog să treceţi cu vederea această slăbiciune. Rubin şi-ar vinde şi mama pentru puţină faimă. Li făcu o pauză. Dar asta nu mai are nici o importanţă acum. Din moment ce ştiţi ce avem de gând, veţi înţelege şi necesitatea acestei măsuri. Am făcut tot posibilul pentru ca situaţia să nu scape de sub control, dar din moment ce toată lumea pare să fie deja la curent, nu prea mai am de ales.

– Fiţi rezonabilă, Karen, spuse Peak pe ton rugător. Daţi-i drumul.

– N-o voi face, răspunse Weaver.

– Avem nevoie de el. După aceea putem discuta despre toate lucrurile astea.

– Nu, nu mai discutăm deloc. Li îşi scoase arma şi o îndreptă spre Weaver. Dă-i drumul, Karen. Acum pe loc sau vă împuşc. Este ultimul meu cuvânt.

Weaver privi ţeava neagră a pistolului.

– Nu veţi merge aşa departe, zise.

– Serios?

– Nu aveţi nici un motiv pentru asta.

– Faceţi o greşeală, Jude, spuse Oliviera cu voce răguşită. Nu puteţi folosi otrava aceea. I-am explicat deja lui Mick că...

Li întoarse arma, o îndreptă spre Oliviera şi trase. Femeia fu azvârlită peste masa de laborator şi alunecă pe jos. Cutia cu fiole îi scăpă din mâini. Timp de o secundă se uită întrebătoare la gaura de mărimea unui pumn din pieptul ei, apoi ochii îi deveniră sticloşi.

– Nu! strigă Peak. Pentru numele lui Dumnezeu, *ce faceţi aici?*

Arma era îndreptată din nou spre pieptul lui Weaver.

– Dă-i drumul, spuse Li.

Liftul exterior

– Doctor Johanson!

Johanson se întoarse. Îl văzu pe Vanderbilt apropiindu-se, cu Anderson pe urmele lui. Anderson, cu o figură stoică şi neutră, îşi aţintise ochii negri şi rotunzi ca nişte nasturi într-un punct, în timp ce Vanderbilt rânjea larg.

– Probabil că sunteţi furios pe noi, spuse cel din urmă.

Felul în care se apropia de el rânjind avea ceva exagerat de camaraderesc. Johanson privi încruntat spre ei. Se afla la capătul platformei, la doar câţiva metri distanţă de margine. Rafale puternice de vânt îl loveau în faţă. Sub el se înălţau valurile. Tocmai avusese de gând să intre.

– Ce vă aduce aici, Jack?

– Nimic concret. Vanderbilt ridică mâinile într-un gest de scuză. Ştiţi, voiam doar să vă spun că regretăm cele întâmplate. A fost totul atât de inutil. La cearta noastră mă refer. Toată povestea asta prostească, nu credeţi?

Johanson tăcu. Vanderbilt şi Anderson continuau să se apropie. Făcu un pas spre lateral şi nou-veniţii se opriră-n loc.

– Avem ceva de discutat? întrebă Johanson.

– V-am jignit adineauri, spuse Vanderbilt. Voiam să-mi cer scuze.

Johanson ridică din sprâncene.

– Foarte nobil din partea dumneavoastră, Jack. Accept scuzele. Altceva?

Vandebilt îşi ţinea faţa în bătaia vântului. Părul rar, de un blond-deschis, flutura ca iarba de dune.

– E al naibii de frig aici afară, spuse punându-se din nou în mişcare. Anderson îi urmă exemplul. Lăsară o anumită distanţă între ei. Păreau că vor să îl încercuiască pe Johanson. Nu ar mai fi avut loc să treacă nici printre ei, nici prin stânga sau prin dreapta.

Era atât de evident ce urmăreau, încât aproape că nu fu surprins. Simţea doar o frică teribilă, împotriva căreia nu putea face nimic, amestecată cu furie disperată. Făcu involuntar un pas înapoi şi în acelaşi

moment își dădu seama că fusese o greșeală. Era foarte aproape de margine. Nici nu mai aveau mare lucru de făcut. O lovitură puternică l-ar arunca într-una din plasele care înconjurau vasul sau chiar peste.

– Jack, spuse Johanson încet. Doar nu vreți să mă omorâți?

– Dumnezeule, ce vă face să spuneți așa ceva? Vanderbilt căscă ochii, făcând pe surprinsul. Vreau să vă vorbesc.

– Și ce caută Anderson aici?

– A, se afla prin apropiere. Pură coincidență. Ne-am gândit că...

Johanson se repezi asupra lui Vanderbilt, se lăsă în jos și eschivă spre dreapta. Se depărtase de margine. Anderson sări la el. Timp de câteva secunde, manevra improvizată păru să aibă succes, apoi Johanson simți cum cineva pune mâna pe el și îl smucește înapoi. Pumnul lui Anderson își luă avânt și ateriză pe fața lui.

Johanson se prăbuși și alunecă peste platformă.

Primul ofițer îl urmă fără vreo grabă deosebită. Labele îi dispărură sub subsorile lui Johanson și îl ridicară. Johanson încercă să-și înfigă degetele sub palmele lui Anderson și să slăbească strânsoarea, dar era de parcă ar fi vrut să bage mâna în beton. Picioarele îi pierdură contactul cu podeaua. Începu să dea sălbatic din picioare, în timp ce Anderson îl trăgea spre marginea platformei, unde aștepta Vanderbilt, privind critic în jos.

– Niște valuri de tot căcatul azi, spuse directorul CIA. Sper că nu vă deranjează prea tare dacă vă aruncăm peste bord, doctor Johanson. Va trebui să înotați puțin. Își întoarse capul spre Johanson și scrâșni din dinți. Dar nu vă fie teamă, nu va dura mult. Apa are vreo două grade. Chiar o să vă placă. Cum se liniștește totul, simțurile slăbesc, încetinesc bătăile inimii...

Johanson începu să țipe.

– Ajutor! strigă din răsputeri. Ajutor!

Picioarele i se bălăngăneau deasupra marginii. Plasa era chiar sub el. Nu se întindea decât pe vreo doi metri. Nu era destul. Anderson îl va arunca fără probleme pe deasupra.

– A-j-u-t-o-r!

Spre surprinderea sa, ajutorul sosi.

Îl auzi pe Anderson icnind. Dintr-odată, se trezi din nou cu platforma sub picioare. În câmpul lui vizual intră cerul, când Anderson căzu, luându-l cu el. Mâinile primului ofițer continuau să fie încolăcite în jurul lui, apoi se desfăcură. Johanson se rostogoli într-o parte, se târî de lângă Anderson și sări în picioare.

– Leon! strigă.

Sub ochii lui se desfășura o imagine grotescă. Anderson se zbătea, încercând să se pună iar pe picioare. Anawak se încleștase din spate în geaca lui. Se prăbușiseră cu toții la pământ. Anawak tocmai încerca să iasă de sub bărbatul căzut la podea fără să-i dea drumul, ceea ce era o imposibilitate.

Johanson vru să intervină.

– Stop!

Vanderbilt îi tăie calea. În mână ţinea un pistol. Păşi în jurul celor doi bărbaţi aflaţi pe jos, până când ajunse cu spatele spre pasajul ce ducea în interior.

– Frumoasă încercare, spuse. Dar acum ajunge. Doctor Anawak, fiţi amabil şi permiteţi-i domnului Anderson să se ridice. Îşi face numai datoria.

Forţat, Anawak îşi desprinse degetele din gulerul lui Anderson. Primul ofiţer ţâşni în picioare. Nu aşteptă ca adversarul lui să se ridice singur în picioare, ci îl săltă în sus ca pe sac. În clipa următoare, corpul lui Anawak zbura spre marginea platformei.

– Nu! strigă Johanson.

Anawak încercă să se agaţe de ceva. Se lovi şi alunecă pe podea, ajungând periculos de aproape de margine.

Capul lui Anderson se întoarse spre Johanson, ochii lipsiţi de expresie se fixară asupra lui. Întinse un braţ, îl smuci spre el şi îl lovi cu pumnul în stomac. Johanson se luptă să tragă aer în piept. În intestine i se răspândeau valuri de durere. Se îndoi ca un briceag de buzunar şi căzu în genunchi.

Durerea era insuportabilă. Nu se mai ridică.

Se ghemui horcăind, în timp ce vântul îi biciuia părul în jurul urechilor, şi aşteptă lovitura următoare.

PARTEA A PATRA

ÎN CĂDERE

Conform studiilor, de la o anumită sub- respectiv meta-clasă în jos, omul nu mai este în stare să recunoască inteligența ca atare. Percepe ca fiind inteligent doar ceea ce se situează în cadrul comportamentului propriu. Dincolo de acest cadru, în microcosmos de exemplu, ar trece-o cu vederea pur și simplu. De asemenea, nici într-o inteligență superioară, într-un spirit net superior, nu va vedea decât haos pentru că nu este capabil să descifreze raționamentele complexe ale aceluia. Deciziile unei asemenea inteligențe sunt pentru el imposibil de înțeles, deoarece au la bază o serie de parametri care îi depășesc capacitatea de procesare intelectuală. La fel cum un câine vede în om doar puterea căreia i se supune, nu spiritul. Comportamentul uman i se pare lipsit de sens pentru că noi acționăm pe baza unor raționamente care îi depășesc înțelegerea. La rândul nostru, nu Îl vom putea percepe pe Dumnezeu, dacă acesta există, drept inteligență, deoarece gândirea Lui ar trebui să aibă la bază un tot de raționamente a cărui complexitate să se sustragă înțelegerii noastre. Prin urmare, în ochii noștri, Dumnezeu este haotic și de aceea nici nu ar fi persoana potrivită care să facă să câștige echipa locală de fotbal sau să împiedice războaiele. O astfel de ființă s-ar afla dincolo de limitele puterii umane de înțelegere. De unde decurge în mod necesar întrebarea dacă metaființa Dumnezeu este capabilă la rândul ei să ne perceapă pe noi, cei aflați în această subclasă, drept ființe inteligente. Poate că nu suntem decât un experiment într-o eprubetă...

Samantha Crowe, din *Cronici*

Deepflight

Dar Anderson nu-l mai lovi.

Cu câteva secunde în urmă, delfinii semnalaseră prezența unui obiect necunoscut, alarmând echipajul de pe *Independence.* Imediat după aceea obiectul fu depistat și de sistemele sonarului. Ceva de formă și mărime nedefinită, care se apropia rapid. Nu suna ca o torpilă și nu se vedea nici o sursă de la care ar fi putut proveni. Oamenii de pe puntea de comandă și cei de la instrumentele de control deveniseră extrem de îngrijorați nu doar pentru că obiectul cu pricina se apropia cu viteză sporită și într-o liniște deplină, ci și pentru că se ridica pe verticală din adâncuri. Priviră fix la monitoare și văzură ceva rotund și albăstrui ivindu-se din bezna hăului. Se apropia o sferă tremurătoare, cu diametrul de peste zece metri care lua viteză și devenea tot mai mare.

Când Buchanan dădu ordin să se tragă în obiectul acela ciudat, era deja prea târziu.

Sfera se sparse exact sub chilă.

În decursul ultimelor minute, gazul din interior continuase să se extindă, grăbindu-i ascensiunea. Acum se apropia în viteză, o minge de gelatină subțire, întinsă până la refuz, care se rupse brusc în partea de sus, se desfăcu și rămase în urmă sub forma unei cârpe fluturânde. Gazul eliberat își continuă goana spre suprafață, ducând cu sine ceva mare și dreptunghiular.

Deepflight-ul pierdut se repezi rostogolindu-se spre *Independence,* cu prora înainte, și își înfipse în chilă torpilele capabile să spargă un blindaj.

Urmă o clipă cât o eternitate.

Apoi explozia.

Puntea de comandă

Uriașul vapor se cutremură.

Buchanan, care prevăzuse dezastrul, își menținu echilibrul cu chiu, cu vai, cramponându-se de masa cu hărți. Alții nu avură de ce să se țină și căzură la pământ. În sălile de control de sub insulă, vaporul tremură atât de puternic, încât se sparseră monitoarele și obiecte din echipament zburară prin aer. În CIC, Crowe și Shankar se treziră doborâți

de pe scaune. Peste tot pe *Independence* izbucni haosul, țipetele se amestecau cu alarma pătrunzătoare care pornise brusc, toate zornăiau, tunau și zdgrăngăneau, în vreme ce prin holurile, încăperile și nivelele vaporului se propaga un bubuit înfundat.

La doar câteva secunde după impact, cea mai mare parte a cocotelor de la ulei, cum erau numiți în jargonul marinei tehnicienii de la cazan și de la propulsie, erau morți. În partea de mijloc a vaporului, acolo unde depozitele se întâlneau cu sala mașinilor, cu cele două turbine pe gaz LM-2 500, explozia lăsase în urmă un crater uriaș. Învelișul vaporului se căsca în acel loc pe o lungime de peste 20 de metri. Apa pătrundea cu puterea unor ciocane și îi răpunea pe toți cei care nu fuseseră uciși deja de explozia bărcii. Cine reușise să rămână în viață și încerca să scape din infern se văzu confruntat cu închiderea ușilor. Singura scăpare a lui *Independence* era să-și sacrifice oamenii din catacombele vaporului, închizându-i pe dinafară odată cu masa furioasă de ape, pentru a împiedica răspândirea inundației.

Liftul exterior

Platforma fu zguduită de o lovitură puternică. Țâșni în sus ca un leagăn și îl azvârli pe Floyd Anderson peste Johanson. Primul ofițer vâsli cu brațele, ținându-și degetele rășchirate, dar nu găsi nimic de care să se țină. Corpul îi făcu un salt care în alte împrejurări ar fi părut caraghios. Se izbi cu fruntea de platformă, se întoarse pe spate și rămase nemișcat, cu ochii largi deschiși.

Vanderbilt se clătină. Pistolul îi scăpă din mână și alunecă, oprindu-se la câțiva centimetri de marginea platformei. Îl văzu pe Johanson care încerca să se adune de pe jos, alergă la el și îi trase un picior în coaste. Acesta se prăbuși într-o parte, cu un țipăt înnăbușit. Vanderbilt nu avea nici cea mai mică idee ce s-ar fi putut întâmpla, exceptând faptul că putea fi doar ce-i mai rău, dar ordinul primit spunea să îl înlăture pe Johanson și el era ferm hotărât să-l ducă la îndeplinire. Se aplecă să-l arunce de pe platformă și pe cât posibil dincolo de plasă pe bărbatul care sângera și gemea, când cineva se izbi de el dintr-o parte.

– Porcule! strigă Anawak.

Se văzu confruntat deodată cu o pereche de palete sălbatice. Anawak îl lovea ca un apucat. Vanderbilt se dădu înapoi. Avu nevoie de un moment în care să-și revină din surpriză. Își ridică mâinile protectoare în jurul capului, se eschivă lateral și îl izbi pe atacator cu piciorul în genunchi.

Anawak se clătină și piciorul cedă sub el. Vanderbilt își căută echilibrul. Majoritatea celor care făceau cunoștință cu Jack Vanderbilt aveau o idee complet greșită despre forța și mobilitatea lui. Îi vedeau doar gabaritul. Adevărul era că directorul CIA trecuse prin toate școlile de atac și apărare, și chiar și cu cele două chintale ale lui, tot îi mai reușeau câteva sărituri remarcabile. Își luă avânt, se

catapultă prin aer şi îl lovi pe Anawak cu cizma în piept. Anawak se prăbuşi pe spate. Gura i se deschise ca pentru un O, dar nu scoase nici un sunet. Vanderbilt ştia că celălalt tocmai rămăsese fără aer. Se aplecă deasupra lui, îl apucă pe Anawak de păr, îl trase spre el şi îşi înfipse cotul în plex.

Îi ajungea deocamdată. Acum înapoi la Johanson. În apă cu el, şi apoi şi cu celălalt.

Când se ridică, îl văzu pe Greywolf venind spre el.

Vanderbilt luă poziţia de atac. Se roti în jurul axei cu piciorul drept întins în faţa lui, lovi, şi ricoşă.

Ce-a fost asta? îşi spuse buimac. Oricare altul s-ar fi prăbuşit după un astfel de atac sau cel puţin s-ar fi încovoiat de durere. Indianul ăsta uriaş continua pur şi simplu să înainteze. În ochi avea o privire de neconfundat. Vanderbilt înţelese instantaneu că trebuia să câştige lupta asta pentru că altfel nu avea să-i supravieţuiască. Încrucişă braţele pregătind a doua lovitură, îşi luă avânt şi simţi cum pumnul îi fu dat pur şi simplu la o parte. În momentul următor, mâna stângă a lui Greywolf se îngropă în bărbia lui dublă. Vanderbilt lovi cu picioarele. Fără a se opri, indianul îl împinse spre margine, îşi luă avânt şi lovi.

Imaginea din faţa ochilor lui Vanderbilt explodă.

Totul deveni roşu. Auzi cum i se sparge nasul. Următoarea lovitură îi zdrobi oasele obrazului stâng. Din gâtlej îi ieşi un ţipăt ca un gâlgâit. Pumnul îl lovi din nou, nimerindu-l între maxilare. Dinţi sparţi. Vanderbilt ţipa acum mai tare, de durere şi de furie. Parcă înnebunise. Atârna neputincios în strânsoarea uriaşului şi nu-l putea împiedica nicicum să-i facă faţa zob.

Picioarele îl lăsară.

Greywolf îi dădu drumul şi Vanderbilt căzu cât era de lung. Nu mai vedea multe, doar o bucăţică de cer, asfaltul cenuşiu al platformei cu marcajul galben, totul ca printr-un voal colorat, şi acolo, aproape de tot, era arma lui. Mâna dreaptă pipăi după ea, o apucă, o strânse în mână. Smuci braţul în sus şi trase.

Timp de o secundă, se lăsă liniştea.

Îl nimerise oare? Trase şi a doua oară, dar de data asta ţinti în aer. Braţul îi fusese întors spre spate. Îl văzu scurt pe Anawak deasupra lui, apoi cineva îi zbură pistolul din mână, şi văzu din nou ochii lui Greywolf plini de ură.

Îl năpădi durerea.

Ce se întâmplase? Nu mai stătea pe spate, era în picioare. Sau atârna? Nu mai ştia deloc unde era sus şi unde era jos. Nu, plutea. Zbura cu spatele înainte. Printr-o perdea de sânge, recunoscu platforma. Şi marginea. De ce era în afara marginii? Trecu peste el, se îndepărtă cu tot cu plasele protectoare şi Vanderbilt înţelese că viaţa lui se va sfârşi acum.

Frigul îl lovi ca un şoc.

Apa stropi în toate părţile. Verdele brăzdat de spumă, o grămadă de bule. Vanderbilt se scufunda, incapabil să se mişte. Apa mării îi

spălă sângele din ochi, în timp ce corpul se îndrepta spre adâncuri. Nu era nici un vapor, nu era nimic, doar un verde lipsit de contur, tot mai întunecat, din interiorul căruia se apropia o umbră.

Umbra se mişca rapid. Era prevăzută cu un bot, care se căscă exact în faţa lui.

Apoi nu mai fu nimic.

Laboratorul

– Pentru numele lui Dumnezeu, *ce credeţi că faceţi?*

– Dă-i drumul.

Cuvintele răsunau în capul lui Weaver. Exclamaţia îngrozită a lui Peak, ordinul dur al lui Judith Li, înainte ca întregul laborator să facă o săritură bruscă şi să se oprească în poziţie înclinată. După bubuitul exploziei urmă o gălăgie indescriptibilă, când totul se prăbuşi în jurul lor, sfărâmându-se. Weaver fu aruncată prin aer, şi Rubin odată cu ea. În mijlocul haosului de instrumente şi recipiente care zburau prin aer, aterizară unul lângă altul în spatele masei de laborator. Un bubuit ca de tunet mătură încăperea. Totul vibra. Undeva se sparse un geam, cu zgomot puternic. Weaver se gândi la laboratorul de maximă securitate şi speră din suflet ca pereţii din sticlă securizată şi ecluzele închise ermetic să facă faţă. Se târî de-a buşilea peste fundul lui Rubin, care se rostogolea privind sălbatic în jurul său.

Privirea lui Weaver căzu pe lădiţa cu fiole. Alunecase chiar la picioarele ei. O văzu în acelaşi timp cu Rubin.

Timp de o secundă, fiecare îşi estimă şansele. Apoi Weaver se năpusti înainte, dar Rubin se dovedi mai rapid. Apucă lada, sări în picioare şi fugi în încăpere. Weaver înjură şi se văzu nevoită să iasă din spatele mesei. Orice s-ar fi întâmplat şi orice ar fi avut Li de gând, trebuia să pună mâna pe lada aia.

Doi dintre soldaţi zăceau la pământ. Unul nu se mişca, celălalt tocmai se aduna de pe jos. Cel de-al treilea soldat rămăsese în picioare, cu arma pregătită. Li se aplecă să ia arma de la bărbatul nemişcat, un obiect negru, masiv. În momentul următor o luă pe Weaver în vizor. Peak stătea ţeapăn lângă uşa încuiată.

– Karen! se auzi vocea lui Peak. Staţi pe loc. Nu veţi păţi nimic, dar opriţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Vocea i se pierdu sub zgomotul armei de foc. Weaver sări ca o pisică în spatele mobilei de laborator din apropiere. Nu avea idee cu ce trăgea Li, dar muniţia desfiinţă masa de parcă ar fi fost din carton. Cioburi de sticlă zburau în jur, un microscop de vreo cincizeci de kilograme căzu la pământ chiar lângă ea. În acest infern se amesteca şi sunetul uniform al alarmei de bord. Deodată îl văzu pe Rubin, care fugea din nou spre ea cu ochii măriţi de groază.

– Mick! strigă Li. Eşti idiot? Vino aici!

Weaver plonjă din ascunzătoarea ei. Se lăsă să cadă pe biolog şi îi smulse lădiţa cu fiole. În acelaşi moment vaporul se cutremură din

nou și încăperea se înclină într-o parte. Rubin alunecă pe podea, se izbi de un raft și îl răsturnă. O grămadă de pahare și recipiente cu probe se prăvăliră peste el. Începu să urle și să se zbată ca un gândac cu burta-n sus. Weaver o văzu cu coada ochiului pe Li întorcând arma spre ea, în timp ce al treilea soldat sărea peste masa distrusă. Și el avea în mână una din chestiile alea negre, imense, pe care o pregăti deja în timp ce sărea.

Nu avea pe unde fugi. Așa că se lăsă să cadă lângă Rubin.

– Nu trageți! o auzi pe Li ordonând. Este prea...

Soldatul trase. O rată. Proiectilul se înfipse în geamul securizat al simulatorului cu niște pocnete ca de gong și străpunse geamul oval dinspre stânga spre dreapta.

Se lăsă dintr-odată o liniște apăsătoare. Doar alarma suna la intervale regulate în felul ei indiferent și hârâit. Toți înlemniră, ațintindu-și privirea ca hipnotizați asupra rezervorului. Weaver auzi un singur pârâit puternic. Întoarse capul și văzu cum se ramificau crăpăturile pe placa de sticlă.

Erau tot mai multe.

– O, Doamne, gemu Rubin.

– Mick! strigă Li. Hai odată!

– Nu pot, se jelui Rubin. Piciorul. Sunt blocat aici.

– Totuna, spuse Li. Nu avem nevoie de el. Să ieșim.

– Dar nu puteți să... începu să zică Peak.

– Sal, deschideți ușa!

În cazul în care Peak răspunse ceva, nu se auzi nimic. Cu un zgomot infernal, geamul se făcu țăndări. Tone de apă de mare se năspustiră spre ei. Weaver o luă la fugă. În spatele ei, masele de apă vuiau prin laborator, distrugând tot ce mai rămăsese în picioare.

– Karen! îl auzi pe Rubin. Te rog nu mă lăsa...

Vocea îi amuți. Era spumă peste tot. Weaver îl văzu pe Peak șchiopătând prin ușa deschisă a laboratorului. Li îl urma. În timp ce ieșea, Li lovi cu palma într-un punct aflat lângă ușă și Weaver înțelese cu groază ce însemna asta.

Li voia să îi încuie acolo.

Apa o lovi în spate, împingând-o înainte. Căzu dureros în genunchi, sări iar în picioare. Era udă până la piele, dar ținea încă strâns lădița cu fiole. Gâfâind și ținând piept apei care acum o trăgea înapoi, se luptă să ajungă la ușa care se închidea încet, parcurse ultimii metri dintr-un singur salt, se lovi de tocul ușii și ajunse împleticindu-se afară pe rampă.

Liftul exterior

Greywolf și Anawak îl ajutară pe Johanson să se ridice în picioare. Biologul, crunt lovit, era conștient.

– Unde e Vanderbilt? întrebă murmurând.

– La pescuit, răspunse Greywolf.

Anawak se simțea de parcă ar fi nimerit sub roțile unui tren. Abia dacă era în stare să stea în picioare, atât de tare îl durea locul în care îl lovise cotul lui Vanderbilt.

– Jack, repeta mereu. Doamne, Jack! Greywolf îl salvase. Asta părea să fi devenit o tradiție. De unde ai apărut?

– Am fost puțin cam nepoliticos mai înainte, spuse Greywolf. Am vrut să-mi cer scuze.

– Nepoliticos? Ai înnebunit? N-ai nici un motiv să-ți ceri scuze!

– Eu zic că e bine să vrei să-ți ceri scuze, icni Johanson.

Greywolf zâmbi chinuit. Chipul îi devenise precum ceara, pe sub pielea arămie. Ce s-a întâmplat cu el? se întrebă Anawak. Umerii lui Greywolf se aplecară în față, pleoapele i se zbătură...

Deodată, văzu că tricoul lui Greywolf era plin de sânge. Timp de o secundă se alină la gândul că era vorba de sângele lui Vanderbilt. Apoi își dădu seama că pata devenea tot mai mare și că tot sângele ieșea din burta lui Greywolf. Întinse brațele să-l prindă pe uriaș, când le ajunse la urechi un nou tunet din măruntaiele lui *Independence.* Vaporul se clătină. Johanson aproape că își pierdu echilibrul. Anawak îl văzu pe Greywolf căzând în față și dispărând peste marginea platformei.

– Jack!

Căzu în genunchi și alunecă până în locul în care dispăruse Greywolf. Indianul zăcea lungit într-una din plasele de siguranță, privind în sus. Sub el se spărgeau valurile.

– Jack, dă-mi mâna!

Greywolf nu se clinti. Stătea acolo fixându-l pe Anawak, cu mâinile apăsate pe burtă. Printre degete îi țâșnea sângele.

Vanderbilt! Îl nimerise, porcul dracului.

– Jack, totul va fi bine. Cuvintele lui Anawak sunau ca o replică de film. Dă-mi mâna. O să te trag sus, o scoatem noi la capăt.

Johanson apăru lângă Anawak, târându-se în patru labe. Se lungi pe burtă și încercă să ajungă la plasă, dar era prea mare distanța.

– Trebuie să te ridici cumva, spuse Anawak neajutorat. Apoi luă o decizie: Nu, rămâi acolo. Cobor eu la tine. Eu te ridic și Sigur te ajută de sus.

– Las-o baltă, spuse Greywolf cu voce chinuită.

– Jack...

– E mai bine așa.

– Nu vorbi tâmpenii, îl repezi Anawak. Nu-mi veni cu rahatul ăsta de Hollywood, lăsați-mă pe mine, salvați-vă pe voi, bla-bla.

– Leon, prietene...

– Nu! Am spus că nu!

Din gura lui Greywolf se scurse un firicel de sânge.

– Leon...

Greywolf zâmbi. Păru dintr-odată complet relaxat.

Apoi se ridică dintr-o smucitură, se rostogoli peste marginea plasei și se aruncă în valuri.

Laboratorul

Rubin nu-și credea ochilor. Apa din rezervor se revărsa bolborosind pe deasupra lui. Se întreba ce Dumnezeu se întâmplase în ultimele câteva secunde. Totul o luase razna. Apoi simți dintr-odată cum vârtejurile de apă îi ridică dulapul de pe picior, se eliberă și ieși pufnind la suprafață.

Doamne ajută, se gândi. Ce-a fost mai rău a trecut.

Apa din simulator nu era suficientă pentru o inundație adevărată. Era multă, dar după ce se revărsa în toată încăperea nu va depăși un metru adâncime.

Rubin se frecă la ochi.

Unde era Li?

Lângă el plutea trupul unui soldat. Ceva mai în spate, alt soldat se ridica buimac din apă.

Li plecase.

Îl lăsaseră aici.

Rubin rămase descumpănit în apă, holbându-se la ușa încuiată. Încetul cu încetul, începu să-și limpezească gândurile. Trebuia să iasă de aici. Pe vapor sărise ceva în aer. Probabil că se scufundau deja. Dacă în următoarele minute nu ajungea într-o zonă situată mai sus, risca să dea de greutăți serioase.

În momentul în care vru să se ridice, în jurul său apa începu să lumineze.

Văzu fulgerele.

Într-o fracțiune de secundă înțelese că din rezervor nu cursese doar apa! Încercă să se ridice, alunecă și căzu la loc. Stropi mari săriră în toate părțile. Rubin ajunse cu capul sub apă, vâsli din mâini și simți cum ceva îi opune rezistență.

Ceva neted. Care se mișca.

Fulgeră chiar în fața ochilor lui, apoi brusc rămase fără aer, când gelatina începu să îi acopere fața. Rubin începu să tragă de ea ca nebunul, dar nu putea s-o apuce. Îi aluneca printre degete, iar atunci când reușea să pună mâna pe ea gelatina își schimba forma instantaneu sau pur și simplu se dizolva, locul fiind ocupat imediat de un nou țesut.

Nu, își spuse. Nu, nu!

Deschise gura și simți cum masa gelatinoasă îi pătrunde înăuntru. Asta îl înnebuni complet. O extremitate subțire i se târa pe esofag în jos, altele îi pătrunseră în nări. Se sufoca, lovi sălbatic în jurul lui, se zvârcoli și deodată începură să-l doară urechile. O durere îngrozitoare, de parcă un călău nemilos i-ar fi băgat cuțite în urechi, și un ultim gând clar îi spuse că gelatina era în drum spre creierul lui.

De la accidentul de pe punte, Rubin se întrebase necontenit dacă organismul cerceta creierul uman din pură curiozitate sau dacă era o acțiune cu scop precis, dacă de milioane de ani obișnuia să pătrundă în tot ce, după părerea lui, merita să fie studiat.

Acum nu se mai întreba nimic.

Greywolf

Aşa de paşnic. Aşa de liniştit.
Probabil că Vanderbilt se simţise altfel în momentele acelea. Se temuse. Moartea îi fusese groaznică, exact aşa cum meritase să fie. Dar dacă nu ţi-era frică, atunci era cu totul altceva.
Greywolf se scufunda.
Îşi ţinu respiraţia. În ciuda durerii îngrozitoare din abdomen, voia să-şi ţină respiraţia cât mai mult timp. Nu pentru că ar fi crezut că astfel îşi prelungeşte viaţa. Era un ultim act de voinţă, un act de control. El urma să hotărască momentul când îi va pătrunde apa în plămâni.
Licia era jos. Tot ce îşi dorise vreodată şi ce fusese important pentru el se afla sub apă. Era doar consecvent urmând această cale. Era timpul.
Dacă în timpul vieţii ai fost un om bun, vei renaşte cândva în trupul unei orci.
Văzu o umbră neagră trecând pe desupra lui. Apoi încă una. Animalele nu-i dădură importanţă. Exact, spuse Greywolf, sunt prietenul vostru. Pe mine mă lăsaţi în pace. Ştia, bineînţeles, că explicaţia era mai profană şi că animalele pur şi simplu nu îl vedeau. Orcile nu erau prietenii nimănui. Nu mai erau de mult ele însele, ci erau folosite de o rasă care nu se dovedea mai puţin lipsită de scrupule decât omul.
Dar şi asta se va rezolva. Cândva. Şi lupul cenuşiu va deveni orcă.
Putea exista un ultim gând mai frumos?

Greywolf expiră.

Peak

– Spune-mi, ai înnebunit de tot?
Glasul lui Peak răsună între pereţii rampei. Li alerga înaintea lui. Peak încerca să ignore durerea pulsândă din picior şi să ţină pasul cu ea. Li aruncase arma automată, ţinând în schimb pistolul în mână.
– Nu mă călca pe nervi, Sal.
Li se îndreptă spre următoarea trecere. Urcară pe rând spre nivelul următor. Aici începea gangul spre zona secretă. Din burta vaporului răzbăteau scâncete şi tunete enervante. Podeaua se clătină puternic şi se înclină, astfel încât se văzură nevoiţi să se oprească o clipă. Probabil că unii pereţi nu mai făcuseră faţa presiunii. Pe moment *Independence* stătea în plan înclinat, acum gangul ducea în sus. Din camera de control, bărbaţi şi femei ieşeau în fugă. Priveau spre Li aşteptându-i ordinele, însă comandanta trecu pur şi simplu mai departe.
– Să nu te calc pe nervi? Peak îi tăie calea. Simţi cum îl părăseşte groaza, lăsând în urmă furie în stare pură. Împuşti oameni la întâmplare. Ordoni să fie omorâţi alţii. Ce naiba e asta? Este *un abuz!* Aşa ceva nu s-a prevăzut şi nu s-a discutat niciodată!
Li îl privi în faţă. Chipul îi era complet imobil, însă ochii albaştri scăpărau. Peak nu o mai văzuse niciodată aşa. Brusc înţelese că această

femeie soldat cultivată, răsplătită cu numeroase distincții, avea un defect serios de gândire.

– *S-a discutat* cu Vanderbilt, spuse Li.

– Cu CIA?

– Cu *Vanderbilt* de la CIA.

– Ai hotărât cu mizerabilul ăla așa o nebunie? Peak își strâmbă gura a scârbă. Mă faci să borăsc, Jude. Acum ar trebui să ajutăm la evacuarea vasului.

– S-a mai discutat și cu președintele Statelor Unite, adăugă Li.

– Imposibil!

– Mai mult sau mai puțin.

– Dar nu așa! Nu te cred!

– *Ar fi* de acord. Li se înghesui pe lângă Peak. Și acum fă loc odată! Pierdem timpul.

Peak începu să alerge în urma ei.

– Oamenii ăștia nu v-au făcut nimic. Și-au riscat viața. Sunt în aceeași tabără cu noi! De ce nu am putut pur și simplu să-i reținem?

– Cine nu este cu mine, este împotriva mea. Nu ai observat încă lucrul ăsta, Sal?

– Johanson nu era împotriva ta.

– Ba da, chiar de la început. Li se întoarse pe călcâie și îl privi în ochi. Ce ai de fapt, ești orb sau tâmpit, sau care e problema? Nu vezi ce s-ar întâmpla dacă America nu câștigă lupta asta? Oricine ar fi cel care câștigă, ne-ar înfrânge în același timp pe noi.

– Dar aici nu e vorba despre America! E vorba despre întreaga lume.

– Lumea *este* America!

Peak se holba la ea.

– Ești nebună, îi șopti.

– Nu, sunt realistă, măgar tâmpit! Și trebuie să faci ce spun *eu*. Ești sub comanda *mea!* Li se puse din nou în mișcare. La treabă! Avem de îndeplinit o sarcină. Trebuie să cobor cu barca subacvatică, înainte ca vasul ăsta să sară în aer cu noi. Ajută-mă să găsesc cele două torpile cu otrava lui Rubin, după care îți poți da demisia, din partea mea.

Rampa

Weaver rămase o secundă pe loc, neștiind în ce direcție s-o apuce, când deodată auzi voci de la capătul superior al rampei. Peak și Li dispăruseră. Probabil că erau pe drum spre laboratorul secret al lui Rubin, să ia otrava. Weaver alergă spre cotitură și îi văzu pe Anawak și pe Johanson coborând sprijiniți unul de altul.

– Leon! exclamă. Sigur!

Fugi spre cei doi și îi îmbrățișă. Trebui să se întindă mult, dar simțea imperios nevoia să-i strângă la piept. În special pe unul dintre ei. Se pare că efectul fu mai mare decât cel scontat, pentru că îl auzi pe Johanson gemând puternic.

Weaver tresări.

– Scuză-mă...

– Sunt doar oasele. Johanson își șterse sângele din barbă. Spiritul e doritor și așa mai departe. Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat cu voi?

Podeaua bubui sub tălpile lor. Din carena lui *Independence* răzbătea un scârțâit prelung. Vaporul se mai înclină un pic spre prora.

Se puseră rapid la curent. Anawak era vizibil afectat de moartea lui Greywolf.

– Are vreunul din voi idee ce s-a întâmplat cu vaporul? îi întrebă.

– Nu, dar mă tem că nu ne putem gândi acum la asta. Weaver privi agitată în jur. Cred că trebuie să rezolvăm două lucruri odată. Să împiedicăm imersia lui Li și să ne putem cumva la adăpost.

– Vrei să spui că își pune planul în aplicare?

– Bineînțeles că o face, mârâi Johanson. Își lăsă capul pe spate. De pe puntea de decolare zgomotul răzbătea până la ei. Auziră uruitul rotoarelor.

– Vedeți? Șobolanii părăsesc vaporul.

– Ce a apucat-o pe Li? întrebă Anawak scuturând din cap. De ce a împușcat-o pe Sue?

– Și pe mine a vrut să mă omoare. Li va omorî pe oricine îi stă în cale. Nu a interesat-o niciodată o rezolvare pașnică a situației.

– Dar în ce scop?

– Nu mai contează, spuse Johanson. Probabil că nu mai are mult timp la dispoziție. Cineva trebuie s-o oprească. Nu are voie să ducă jos chestia aia.

– Exact, spuse Weaver. În schimb vom duce jos *asta*.

Johanson părea să vadă abia acum cutia din mâinile lui Weaver. Căscă ochii la ea.

– Astea sunt extractele de feromon?

– Da. Moștenirea lui Sue.

– Bine, dar cum ne ajută asta acum?

– Ei bine, am o idee. Weaver ezită. Nu știu dacă funcționează. Ideea mi-a venit ieri, dar nu mi se părea o chestie care să poată fi pusă în practică. Între timp s-au mai schimbat lucrurile.

Le explică la ce se gândise.

– Sună bine, hotărî Anawak. Dar asta presupune să ne grăbim. De fapt, avem doar câteva minute. Când se duce la fund șandramaua, ar trebui să fim undeva pe uscat.

– În primul rând, nu știu cum am putea s-o punem în practică, recunoscu Weaver.

– Dar știu eu, spuse Anawak arătând spre rampă. Avem nevoie de câteva injecții subcutanate. Mă ocup eu de asta. Voi coborâți și pregătiți barca. Anawak se gândi. Și ne mai trebuie... Stai puțin! Crezi că găsești îl laborator pe cineva care...

– Da. Găsesc. Unde mergi după seringi?

– La spital.

Deasupra lor, zgomotul devenea tot mai puternic. Văzură un elicopter apărând în dreptul trecerii spre liftul de la babord şi zburând apoi la înălţime mică desupra valurilor. Puntea hangarului se auzi gemând. Întregul vapor începu să se deformeze.

– Grăbeşte-te, spuse Weaver.

Anawak o privi în ochi. Timp de un moment privirile li se contopiră. La naiba, îşi spuse Weaver, de ce abia acum?

– Să fii convinsă, răspunse el.

Evacuarea

Spre deosebire de majoritatea celor de pe *Independence*, Crowe ştia destul de exact ce se întâmplase. Camerele de pe carenă transmiseseră pe monitoare ascensiunea sferei luminoase. Mingea era formată din gelatină, asta era sigur, şi atunci când se spărsese, gazul din interior se dilatase. Gaz metan, probabil. În mijlocul bulelor sălbatice, Crowe crezu că recunoaşte o siluetă familiară: era un submarin, ce se năpustea spre *Independence*.

Un Deepflight înarmat cu torpile.

Imediat după explozie izbucnise iadul. Shankar se lovise cu capul de consolă şi sângera puternic. Crowe îl ajută, după care în CIC se năpustiră soldaţii şi tehnicienii, şi îi scoaseră afară. Sunetul răguşit al alarmei îi mâna de la spate. Oamenii se înghesuiau în pasaje, dar deocamdată echipajul de pe *Independence* părea să controleze situaţia. Un ofiţer îi luă în primire şi alergă cu ei spre o scară situată spre pupa, care ducea în sus.

– Ieşiţi afară pe puntea de decolare prin insulă, le spuse. Nu vă opriţi. Aşteptaţi instrucţiuni.

Crowe îl împinse pe Shankar, care era încă buimac, în sus pe scară. Era micuţă şi delicată, în timp ce Shankar era mare şi greu, dar îşi adună toată puterea de care era în stare.

– Mişcă-te, Murray!

Mâinile lui Murray se agăţară de scară. Se trase cu greu în sus.

– Mi-am imaginat altfel intrarea în contact cu altă civilizaţie, spuse tuşind.

– Înseamnă că nu ai văzut ce filme trebuia.

Ar fi avut nevoie de o ţigară, să se liniştească. Se gândi necăjită la cea pe care o aprinsese cu câteva secunde înainte de explozie. O uitase aprinsă în CIC. Ce păcat! Ce n-ar fi dat acum pentru o ţigară! Să mai fumeze una, înainte să dea ortul popii cu toţii. Ceva îi spunea că şansele de supravieţuire nu erau prea mari.

Nu, îi trecu deodată prin cap. Ce tâmpenie! Nici nu depindem de bărcile de salvare.

Avem elicoptere!

Simţi o uşurare imensă. Shankar ajunse la capătul de sus al pasajului. Mai multe mâini se întinseră spre el. Crowe îl urmă întrebându-se

dacă nu trăia tocmai un gen de contact în care rasa umană avea experiență, agresiv, nemilos și mortal.

Soldații o traseră în interiorul insulei.

Hei, Miss Alien, își spuse în gând. Tot mai ești fascinată de posibila existență a vieții în cosmos?

– Aveți o țigară? îl întrebă pe unul din soldați.

Bărbatul se holbă la el.

– Nu sunteți întreagă? Ieșiți odată afară!

Buchanan

Buchanan stătea pe puntea de comandă împreună cu al doilea ofițer și cu căpitanul vasului, fiind la curent cu ultimele evenimente și dând instrucțiuni. Își păstrase stăpânirea de sine și sângele rece. După cum se părea, explozia distrusese o parte a camerelor de depozitare și a sălii mașinilor. Depozitele nu ar fi reprezentat o problemă prea mare, dar în sala mașinilor avusese loc o reacție în lanț a sistemelor de carburant și de lichide. Prin urmare, avură loc și alte explozii. Se prăbușiră pe rând toate sistemele. Necesarul de electricitate de pe vapor era asigurat de o serie întreagă de grupuri electrogene acționate de motoare. Pe lângă cele două turbine cu gaz LM-2 500, *Independence* primea energie de la șase generatoare electronice Diesel care tocmai se opreau pe rând. Era de presupus că jos, în catacombele de sub punțile pentru vehicule și mărfuri, nu mai era nimeni în viață. Buchanan sortise pieirii echipajul din sala mașinilor în clipa în care ordonase închiderea porților de ecluză, dar în momentele acestea nu își permitea luxul să piardă timpul gândindu-se la așa ceva. Trebuia să părăsească nava. Nu avea curaj să estimeze cât timp va mai fi stabilă situația acolo jos. Vaporul fusese lovit undeva în mijloc. Totuși, nu putuseră împiedica inundarea unora din încăperile cu mărfuri aflate spre prora, astfel că acum *Independence* începu să alunece înainte.

În carenă era prea multă apă. Sub presiunea puternică își va croi drum până în vârful prorei și va sparge porțile spre nivelul următor. Dacă mai cedau și porțile de la pupa, atunci întregul vas amenința să se scufunde.

Buchanan nu își făcea nici un fel de iluzii că acest lucru nu se va întâmpla. Singura întrebare era când. Rezolvarea acesei crize depindea doar de el și de capacitatea lui de a estima corect situația. Bănuia că următoarea victimă va fi puntea vehiculelor de sub laborator și o parte din cabinele alăturate. Singurul lucru care îl consola cât de cât era acela că nu se aflau marinari la bord. Pe timp de război ar fi trebuit să evacueze nu mai puțin de 3 000 de oameni. Acum nu erau mai mult de 180, care se aflau cu toții la nivelele superioare.

Căzuseră câteva din monitoarele care transpuneau *Big Picture* din CIC pe punte. Chiar deasupra capului lui Buchanan se aprinse telefonul roșu sigilat cu plumb, care în situațiile de criză făcea legătura direct

cu Pentagonul. Își plimbă privirea peste aparatele de comunicație, instrumentele de navigare și mesele de hărți dispuse în manieră practică și logică. Nimic din toate astea nu le era de ajutor acum.

Obiecte inutile.

Pe acoperiș, personalul de la decolare lucra în mare grabă. Oamenii erau duși de pe insulă pe punte, unde erau îmbarcați în elicopterele pregătite care așteptau cu motoarele pornite, toate acestea desfășurându-se în pas alergător. Buchanan vorbi scurt cu centrala de dirijare a aparatelor de zbor, după care își îndreptă privirile din nou afară, dincolo de geamurile verzi ale punții de comandă. Un elicopter tocmai decolase și se îndepărta în viteză de vapor. Trebuia să se grăbească. Dacă prora continua să se încline, atunci întreaga punte de decolare avea să se transforme într-un imens tobogan. Aparatele de zbor erau bine asigurate, dar situația putea deveni critică.

LEVEL 03

Anawak nu întâlni mulți oameni. Se temea să nu dea nas în nas cu Li sau Peak, dar se părea că aceștia aveau treabă în altă parte. Alergă de-a lungul coridorului spre spital, suflând din greu și cu pieptul arzând de durere.

Spitalul era părăsit. Nici urmă de Angeli sau restul personalului. Anawak intră în tot felul de încăperi pline de paturi, înainte de a ajunge în sfârșit într-o cameră cu echipament medical. Înăuntru arăta ca după cutremur. Dulapurile erau deschise, podeaua era acoperită de cioburi care îi scrâșneau pe sub picioare. Deschise toate sertarele unul după altul și scormoni pe fundul rafturilor acoperite de dărâmături, fără să găsească o singură seringă.

Unde erau nenorocitele alea de seringi?

Unde erau de obicei, când mergeai la doctor? Întotdeauna prin niște sertare. Știa sigur. În dulapurile alea micuțe, vopsite în alb, cu multe setare.

Jos, în burta vaporului, se auzeau vuiete. Un geamăt surd ajunse până la el. Oțelul se contorsiona.

Anawak se repezi în camera de vizavi. Și acolo se prăbușise totul, dar câteva dulăpioare date cu lac păreau bine înfipte pe picioare. Le deschise, căută peste tot, împrăștie conținutul în jurul lui și în cele din urmă găsi în ultimul sertar ceea ce căuta. Înșfăcă grăbit cam o duzină de seringi sterile și le băgă în geacă. Acum trebuia să ajungă înapoi.

Ce idee nebunească!

Fie Weaver avea dreptate, ceea ce însemna că aveau un plan genial, fie își făcuseră o imagine complet greșită despre realitate. Pe de o parte plauzibil, planul ei părea să fie totodată naiv și imposibil de realizat, cel puțin comparativ cu mesajele ingenioase trimise de Crowe. Pe de altă parte...

Crowe? Oare unde era?

Samantha Crowe, cea care cu multă vreme în urmă îi apăruse în vis și îi arătase drumul spre Nunavut.

La urechi îi ajunse un dangăt teribil, de parcă s-ar fi spart un clopot. Podeaua se înclină și mai tare. Din adâncurile vaporului îi ajungea la urechi un vuiet înfundat.

Apa!

Anawak se întrebă dacă mai avea timp să iasă de acolo. Apoi nu se mai întrebă nimic și o luă la goană.

Laboratorul

Weaver nu știa ce o așteaptă dincolo. I se părea riscant să deschidă ușa laboratorului. Însă dacă voiau să pună planul în aplicare, laboratorul reprezenta ultima șansă.

Podeaua se cutremură. Chiar la picioarele ei se auzea vuind și vâjâind. Johanson stătea lângă ea, respirând cu greu.

– Haide odată, o grăbi.

Weaver văzu simbolul roșu de *Emergency* clipind deasupra tastelor. Li reușise într-adevăr să acționeze încuietoarea de urgență și să închidă ermetic laboratorul, în timp ce ieșea în goană. Formă combinația de cifre și ușa se deschise. Apa se revărsă pe lângă picioarele lor. Țâșni din sala luminată puternic, însă, în loc să curgă pe rampă în jos, apa se adună în jurul gleznelor lui Weaver, crescând. Brusc, înțelese care era motivul. *Independence* era atât de înclinată, încât nu se putea scurge pe rampă spre punte. Probabil că din cauza înclinației, această porțiune a rampei se transformase deja în podea orizontală.

Weaver se trase înapoi.

– Trebuie să fim atenți, zise ea. Chestia aia s-ar putea să fi ieșit din rezervor.

Johanson aruncă o privire înăuntru. Văzu două trupuri neînsuflețite plutind în imediata apropiere a rezervorului spart. Păși atent prin apa care se scurgea, pătrunzând în sala mare. Weaver îl urmă. Prima ei grijă fu să se uite la containerele din laboratorul de maximă securitate, dar acelea păreau a fi neatinse. Se simți ușurată. O infectare cu *Pfiesteria* era ultimul lucru care le mai lipsea.

Spre pupa, podeaua se vedea ieșind de sub apă. În partea cealaltă însă apa era cu atât mai adâncă.

– Toți sunt morți, șopti Weaver.

Johanson privi cu atenție în jur.

– Uite!

Puțin mai departe de soldați mai plutea un corp.

Era Rubin.

Weaver își învinse scârba și teama.

– Avem nevoie de unul dintre ei, spuse. Nu contează care.

– Pentru asta trebuie să intrăm mai mult.

– Da. N-avem ce face.

Weaver se puse în mișcare.

– Karen ai grijă!

Era Johanson. Vru să se întoarcă, însă ceva o izbi din spate. Picioarele alunecară de sub ea. Scoase un țipăt și plonjă în apă, ieși pufnind la suprafață și se întoarse pe spate.

Unul din soldați era acolo, ținând o armă neagră și masivă îndreptată spre ea și spre Johanson.

– O nu, spunea soldatul lungind cuvintele. Ooo, nuuu.

Privirea îi trăda o spaimă de moarte, amestecată cu un început de nebunie.

Era foarte tânăr. Weaver nu-i dădu mai mult de nouăsprezece ani. Arma îi tremura în mâini. Se dădu un pas înapoi și începu să se uite când la unul, când la altul.

– Hei, spuse Johanson. Vrem să vă ajutăm.

– Ne-ați lăsat cu... cu asta... ne-ați lăsat singuri cu asta.

Asta le mai lipsea. *Independence* se scufunda, trebuia să o oprească pe Li, să ajungă cumva la un mort pentru a-și pune planul în aplicare și acum mai aveau de-a face și cu tinerelul ăsta cuprins de panică.

– Cum vă numiți? îl întrebă Johanson deodată.

– Ce? Ochii soldatului se aprinseră. Apoi ridică arma și o îndreptă spre Johanson.

– Nu! strigă Weaver.

Johanson ridică mâna în semn că totul era în ordine. Privi țeava puștii și își coborî vocea.

– Vă rog să ne spuneți cum vă numiți.

Soldatul ezită.

– Este important să știm cum vă cheamă, repetă Johanson pe tonul înțelegător al unui preot.

– MacMillan. Sunt... mă numesc MacMillan.

Weaver începu să înțeleagă ce urmărea Johanson. Primul lucru pe care îl făceai când voiai să readuci pe cineva la normal era să îi amintești cine este.

– Bine, MacMillan, foarte bine. Ascultați, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vaporul ăsta se scufundă. Trebuie să facem un experiment care ne-ar putea salva pe toți...

– Pe toți?

– Aveți familie, MacMillan?

– De ce mă întrebați?

– Unde trăiește familia dumneavoastră?

– La Boston. Fața băiatului se schimonosi. Începu să plângă. Dar Bostonul este...

– Știu, spuse Johanson insistent. Ascultați, mai putem face ceva să fie totul în ordine. Și la Boston. Dar pentru asta avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Avem nevoie acum! Fiecare secundă pierdută s-ar putea să anuleze ultima șansă a familiei dumneavoastră.

– Vă rog, spuse Weaver. Ajutați-ne.

Soldatul continua să privească de la unul la altul. Fornăi puternic. Apoi lăsă arma în jos.

– Ne scoateți de aici? întrebă.

– Da. Weaver încuviință. Promit.

Doamne, ce vorbești, se gândi. Nu poți să promiți nimic. Absolut nimic.

Li

Laboratorul secret rămăsese uimitor de intact. Se afla mai sus decât celălalt. Podeaua era acoperită de cioburi, dar în rest totul părea să fie la locul lui.

Câteva monitoare pâlpâiau.

– Unde a pus tuburile, cugetă Li.

Își băgă arma la loc în toc și privi în jur. Încăperea era pustie. Se aștepta să vadă lumina albastră în rezervorul sub presiune, apoi își aminti cum anunțase Rubin că otrava fusese testată cu succes. Privi prin unul din geamurile de supraveghere. Nimic. Nu se vedeau nici organismul, nici lumina albastră.

Peak umbla de colo-colo printre mesele de laborator și dulapuri.

– Aici, strigă.

Li fugi spre el. Un raft era răsturnat. Pe jos erau împrăștiate mai multe tuburi subțiri, de forma unor torpile, fiecare lung de vreun metru. Ridicară tuburile pe rând. Două erau în mod evident mai grele decât celelalte, iar Li dădu și peste marcaje. Rubin le făcuse pe margine, cu un marker rezistent la apă.

– Sal, spuse Li fascinată, avem în mâinile noastre noua ordine mondială.

– Frumos. Peak privi nervos în jurul lui. De pe una din mese se rostogoli o eprubetă care se sparse cu un clinchet ușor. Alarma continua să se audă. Atunci să scoatem repede de-aici noua ordine mondială.

Li izbucni în râs. Îi întinse lui Peak unul din tuburi, ea îl luă pe celălalt și ieși în fugă din laborator.

– Peste cinci minute voi trimite în infern creatura aia impertinentă, Sal, te poți baza pe asta!

– Cu cine vrei să cobori? Crezi că Mick mai trăiește?

– Mă doare-n cur dacă mai trăiește.

– Te pot însoți eu.

– Mulțumesc, ești prea generos. Ce-ai de gând? Să îți dea lacrimile acolo jos, fiindcă îmi permit să omor niște muci albaștri?

– Asta este altceva, știi foarte bine! Este o diferență enorm de mare, dacă...

Ajunseră la pasaj. Din cealaltă parte se apropia cineva. Fugea spre ei, privind în jos.

– Leon!

Anawak ridică privirea, îi recunoscu și se opri brusc. Erau foarte aproape unii de alții, doar pasajul îi despărțea.

– Jude, Sal. Anwak se holba la ei. Așa ceva!

Aşa ceva? Mai mare râsul! Omul ăsta nu ştia să se prefacă deloc. De la prima privire Li îşi dăduse seama că Anawak ştia totul.

– De unde veniţi? îl întrebă.

– Am... am vrut să-i caut pe ceilalţi şi...

Nu conta cât ştia. Nu aveau timp de pierdut. Poate că doar îşi căuta prietenii, poate avea vreun plan. Nu avea nici o importanţă. Anawak îi stătea în cale.

Li scoase arma.

Puntea de decolare

Crowe se aflase chiar în spatele lui Shankar când ieşiră pe acoperiş, însă apoi o opriseră.

– Aşteptaţi, îi spusese un bărbat în uniformă.

– Dar trebuie să...

– Sunteţi în grupul următor.

Între timp, două Super Stallion părăsiseră deja acoperişul. Alte două aşteptau de cealaltă parte a insulei. Erau parcate unul în spatele celuilalt. Shankar se întoarse spre ea, în timp ce fugea spre elicopter alături de câţiva soldaţi şi civili. Imensul teren de aterizare era tot mai înclinat. Era atât de mare, încât aveai impresia că nu vaporul se înclinase, ci marea răscolită, acoperită de spumă.

– Ne vedem mai târziu! strigă Shankar. Tu vii cu pasărea următoare.

Crowe privi în urma lui, cum alerga în sus pe rampa care dispărea sub coada lui Super Stallion. Evacuarea părea să se desfăşoare destul de ordonat. Era bine şi aşa. Trebuia doar să aibă răbdare.

Privirea îi cerceta împrejurimile. Unde erau de fapt ceilalţi? Leon, Sigur, Karen...

Plecaseră deja de pe vapor?

Un gând liniştitor. Uşa elicopterului se închise în spatele lui Shankar. Rotoarele începură să se învârtă mai repede.

Carena

La 30 de metri sub puntea de decolare, apa pătrunsă pe vapor apăsa în pereţii camerelor de depozitare de la prora şi ai cabinelor echipajului de la nivelul de jos.

Pereţii rezistară.

Pe apă plutea o torpilă. Fusese lansată la explozia submarinului, însă nu detonase. Astfel de cazuri erau rare, dar se mai întâmplau. Torpila se scufundase într-una din camerele de depozitare pe un grilaj care, pe jumătate desprins din locul în care fusese fixat, se răsucea prin întuneric. Pe grilaj, torpila se rostogolea lent încoace şi încolo. În acelaşi timp aluneca uşor în faţă, urmând înclinaţia vaporului.

Pereţii despărţitori rezistară, însă grilajul scârţâi şi gemu sub presiunea la care era supus. Acolo unde încă mai era ancorat, ţevile de oţel

se îndoiră sub tensiune. În peretele de oțel se formau spărturi fine. Unul din șuruburile groase de susținere ieși încet de la locul lui, trăgând filetul după el...

Ieși cu un pocnet brusc.

Tensiunea se eliberă. Grilajul țâșni în sus, alte șuruburi zburară afară, peretele se prăbuși. Torpila primi o lovitură care o catapultă, aruncând-o direct într-un loc în care se întâlneau pe de o parte camerele de depozitare dinspre prora, deasupra uriașelor săli comune ale soldaților, și pe de altă parte, puntea dezafectată pentru vehicule, aflată chiar sub laborator.

Era una din cele mai sensibile linii de contact ale vaporului.

Încărcătura explozivă își făcu datoria.

LEVEL 03

– Nu, spuse Peak.

Lăsă să-i cadă din mână torpila și îndreptă pistolul spre Li.

– N-o să faci asta.

Li rămase nemișcată. Avea arma îndreptată spre Anawak.

– Sal, încep să mă satur de atâta încăpățânare, șuieră ea. Fii amabil și nu te purta ca un idiot.

– Jos arma.

– La naiba, Sal! Te aduc în fața curții marțiale, te...

– La trei te împușc, Jude. Jur. Nu vei mai omorî pe nimeni. Lasă arma jos. Unu... doi...

Li expiră profund și coborî brațul cu pistolul.

– În regulă, Sal. În regulă.

– Aruncă arma.

– De ce nu discutăm despre asta și...

– *Aruncă arma!*

Li îl privi, având în ochi o ură fără margini. Arma căzu la pământ.

Anawak își aruncă privirea spre Peak.

– Mulțumesc, îi spuse. Ajunse la pasaj dintr-o săritură și dispăru în el. Li îl auzi fugind în jos. Pașii se îndepărtau. Înjură.

– Comandant general Judith Li, spuse Peak pe ton oficial. Vă iau comanda pentru lipsă de discernământ. Începând din acest moment sunteți sub comanda mea. Puteți să...

Urmă o lovitură teribilă. Din adânc răzbătură zgomote teribile. Vaporul căzu în față ca un lift care se prăbșește, iar Peak se trezi azvârlit prin aer. Se lovi puternic, apoi se rostogoli și sări din nou în picioare.

Unde îi era arma? Unde era Li?

– Sal!

Se întoarse. Li îngenunchease în fața lui. Ținea arma îndreptată spre el.

Peak înlemni.

– Jude, spuse scuturând din cap. Înţelegi că...
– Idiotule, spuse Li şi apăsă pe trăgaci.

Puntea de decolare

Crowe se clătină. Puntea se înclina şi mai tare. Super Stallion aluneca cu rotoarele pornite spre elicopterul parcat în faţa lui. Se ridică uruind, încercă să câştige altitudine şi să se îndepărteze de celălalt elicopter.
Crowe îşi ţinu respiraţia.
Nu, se gândi. Nu se poate. Nu e adevărat. Nu când mai e aşa de puţin până la salvare.
Auzi ţipete în jurul ei. Oamenii cădeau la pământ, alţii fugeau. O traseră după ei şi se trezi la podea. De jos văzu cum Super Stallion urcă peste elicopterul parcat, cum una din mitralierele de la uşa glisantă se agaţă de ampenajul celeilalte, cum colosul de fier începu să se învârtă în aer.
Stallion scăpă de sub control.
Crowe sări în picioare. Începu să alerge, cuprinsă de panică.

Puntea de comandă

Buchanan nu-şi credea ochilor.
Fusese aruncat brusc pe scaunul lui, pe minunatul său Captain's Chair cu suporturile comode pentru braţe şi picioare pentru care îl invidia toată lumea, o încrucişare între scaun de bar, scaun de birou şi fotoliu de comandă gen Captain Kirk, care acum nu mai era bun decât să se lovească de el până îi dă sângele. Pe punte, zburau toate care-ncotro. Buchanan se ridică şi se repezi la geamurile laterale, chiar la timp pentru a vedea Super Stallion învârtindu-se şi lăsându-se pe-o parte.
Chestia aia se agăţase de ceva!
– Afară toată lumea! ţipă Buchanan.
Aparatul continua să se învârtă. Personalul de pe punte o luase la fugă, toţi încercând disperaţi să se pună la adăpost, în timp ce Buchanan nu se putu abţine să nu privească spre elicopterul blocat, care se înclina tot mai mult.
Dintr-odată se desprinse şi începu să urce.
Buchanan inspiră adânc. Timp de câteva secunde, pilotul păru să fi recăpătat controlul asupra aparatului. Apoi îşi dădu seama că avea o poziţie prea înclinată. Coada elicopterului lung de 30 de metri urcă abrupt în sus, se auzi un uruit şi mai puternic, apoi Super Stallion începu să se prăbuşească, cu rotoarele înainte.
Buchanan îşi acoperi faţa cu mâinile şi se dădu înapoi.
Era un gest inutil. La fel de bine ar fi putut să întindă braţele şi să-şi întâmpine astfel sfârşitul.

Peste 33 de tone de oțel pregătit de luptă, alimentat cu 9 000 de litri de combustibil se prăbușiră pe punte, transformând partea din față a insulei într-un iad în flăcări. Geamurile se făcură țăndări. Un tăvălug de flăcări se năpusti pufăind spre clădire, pârjolind interiorul și aruncând monitoarele în aer, scoțând ușile din țâțâni. Focul îi ajunse din urmă pe cei care fugeau prin pasaje, îi prefăcu în scrum și, impasibil, își continuă drumul prin coridoarele insulei.

Puntea de decolare

Crowe fugea cât putea, să își salveze viața.

Lângă ea se prăbușeau fragmente în flăcări. Fugea spre pupa lui *Independence*. Între timp, vaporul se scufundase atât de mult, încât trebuia să alerge în sus gâfâind din greu. În ultimii ani plămânii ei inhalaseră mai multă nicotină decât aer curat.

De fapt, presupusese totdeauna că va muri cândva de cancer la plămâni.

Se împiedică și alunecă pe asfalt. Când se ridică, văzu toată partea din față a insulei cuprinsă de flăcări mistuitoare. Și cel de-al doilea elicopter ardea. Oamenii fugeau pe punte ca niște făclii aprinse, înainte de a se prăbuși la pământ. Imaginea era îngrozitoare, dar și mai îngrozitoare era concluzia că abia dacă mai exista vreo șansă să supraviețuiască scufundării vasului.

Detonările puternice provocau formarea unor mingi de foc deasupra insulei. Focul urla dezlănțuit. Se auzi un pocnet asurzitor și o ploaie de scântei căzu chiar la picioarele lui Crowe.

Shankar își pierduse viața în acel infern.

Ea nu voia să moară.

Sări în picioare și fugi mai departe spre pupa, neavând nici cea mai vagă idee ce va face în continuare.

LEVEL 03

Li înjură.

Strângea prima torpilă bine sub braț, dar a doua se rostogolise pe undeva. Căzuse în pasajul care ducea în jos sau se rostogolise poate pe coridor, spre prora.

Peak, tâmpitul dracului!

Li păși peste cadavrul acestuia, cugetând dacă va fi suficientă o torpilă plină de otravă. Dar atunci avea o singură șansă. Poate una dădea greș, poate nu se deschidea pentru a elibera otrava în apă. Clar, era mai bine cu două.

Privea concentrată de-a lungul coridorului.

Deodată auzi deasupra ei un uruit puternic. De data asta, vaporul se cutremură și mai tare. Ce se întâmpla iar? Vaporul sărea în aer!

Trebuia să iasă de aici. Nu mai era vorba doar de misiune, Deepflight-ul va trebui să îi salveze și viața.

Scăpă torpila pe jos.

– Rahat!

Întinse mâna să o prindă, dar torpila se rostogoli pe lângă ea. Dacă ar fi fost umplută cu explozibil, acum sigur ar fi sărit în aer. Dar era doar lichid înăuntru. Fără explozibil, doar un lichid, suficient pentru a șterge o rasă inteligentă de pe fața Pământului.

Își desfăcu mâinile și picioarele, încercând să se țină de ceva. După câteva secunde, rămase nemișcată. O durea tot corpul, de parcă ar fi lovit-o careva cu drugi de fier. Poate că nu arăta că se apropia de cincizeci de ani, dar în momentul acela se simțea de parcă ar fi avut o sută. Se ridică sprijinindu-se de perete și privi în jur.

Dispăruse și a doua torpilă.

Îi venea să țipe.

Zgomotele din subteran provocate de apa care pătrundea în vapor erau înfricoșător de aproape. Nu va mai dura mult. De sus se auzea forfotind.

Și căldura asta.

Li se opri. Într-adevăr. Se făcuse mai cald.

Trebuia să găsească torpilele.

Decisă, se desprinse de perete și începu să le caute.

Laboratorul

MacMillan, soldatul, mergea imediat în spatele lor cu arma la ochi, când laboratorul fu zgâlțâit de lovitură. Se prăbușiră toți trei în apă. Când Weaver reuși să se ridice, deasupra lor bubuia îngrozitor, de parcă ceva mare ar fi sărit în aer.

Apoi se stinse lumina.

Weaver se trezi holbându-se într-o beznă de cerneală.

– Sigur? strigă.

Nici un răspuns.

– MacMillan?

– Sunt aici.

Simți pământ sub picioare. Apa îi ajungea până la piept. La naiba, asta mai lipsea! Și aproape ajunseseră la unul din soldații morți.

Ceva trecu pe lângă umărul ei. Întinse mâinile. O cizmă. Ținea o cizmă în mână, și din carâmb ieșea un picior.

– Karen?

Vocea lui Johanson, aproape de tot. Încetul cu încetul, ochii i se obișnuiră cu întunericul. În clipa următoare se aprinse lumina roșie de siguranță, cufundând laboratorul într-o atmosferă crepusculară ca de purgatoriu. Chiar lângă ea văzu capul și umerii lui Johanson ieșind ca o umbră din apă.

– Vino aici, îl strigă. Ajută-mă.

Uruitul și bubuitul înăbușit nu mai venea acum doar de jos, ci și de sus. Ce se întâmpla aici? Dintr-odată avu senzația că în laborator se făcuse mai cald. Johanson își făcu apariția lângă ea.

– Cine este?

– Nu contează. Ajută-mă.

– Trebuie să ieșim de aici, gâfâi MacMillan. Repede.

– Da, imediat, vom...

– Rapid!

Privirea lui Weaver căzu pe suprafața apei, ceva mai departe.

O lumină slabă, albastră.

Un fulger luminos.

Apucă mai strâns piciorul mortului și începu să se îndrepte spre ușă. Johanson apucase brațul bărbatului. Sau era o femeie? O nimeriseră oare pe Oliviera? Weaver speră din suflet să nu fie sărmana Sue cea pe care o cărau cu ei. Se lupta să înainteze, călcă pe ceva, alunecă într-o parte și ajunse cu capul sub apă.

Cu ochii deschiși se holba în întuneric.

Ceva șerpui spre ea.

Se apropia extrem de rapid și arăta ca un țipar lung și strălucitor. Nu, nu era țipar. Mai degrabă un vierme uriaș, lipsit de cap. Și mai veneau și alții.

Weaver ieși la suprafață.

– Să plecăm de aici.

Johanson o trase de partea cealaltă. Pe sub apă se vedeau tentaculele strălucitoare care porneau în toate părțile, cel puțin o duzină de bucăți. MacMillan ridică arma. Weaver simți cum ceva îi alunecă pe gleznă în sus și începe să smucească de ea.

În momentul următor, mai multe din chestiile alea o înconjurară și începură să se cațere în sus pe ea. Încercă să le rupă. Johanson îi sări în ajutor și își îngropă degetele între corpul ei și tentacule, dar parcă ar fi fost prinsă în încleștarea unui șarpe anaconda.

Vietatea trăgea de ea.

Vietatea? Se luptă cu miliarde de vietăți. Miliarde și miliarde de unicelulare.

– Nu pot scăpa de ele, gâfâi Johanson.

Gelatina se târa de-a lungul pieptului și gâtului lui Weaver. Ajunse din nou sub apă, care strălucea tot mai puternic. În urma tentaculelor venea ceva mai mare. Era masa organismului.

Weaver se luptă din răsputeri să iasă la suprafață.

– MacMillan, gâlgâi ea.

Soldatul ridică arma.

– Cu asta nu rezolvați nimic, strigă Johanson.

MacMillan păru deodată extrem de calm. Ochi și ținti spre masa organismului care continua să se apropie.

– *Cu asta* rezolv ceva, răspunse soldatul.

Răsună un staccato uscat, în momentul în care MacMillan deschise focul.

– Proiectilele cu explozibil rezolvă întotdeauna!

Salva de foc pătrunse în organism. Apa stropi în toate părțile. MacMillan trase o a doua încărcătură și chestia gelatinoasă explodă în fâșii. Bucăți de gelatină le trecură pe lângă urechi. Weaver se luptă să tragă aer în piept. Dintr-odată era liberă. Johanson puse mâna să o ajute. Începură să tragă de cadavru într-o grabă nebună. Nivelul apei scăzu și acum înaintau mai repede. După ce vaporul se înclinase mai puternic în față, cea mai mare parte a apei se aduna acum în zona dinspre prora a laboratorului, în timp ce ușa aproape că rămânea pe uscat. Era greu să nu aluneci pe podeaua înclinată, însă deodată apa nu le mai ajungea decât până la glezne.

Aruncară mortul afară pe rampă. Și de acolo se retrăsese apa. Weaver crezu că aude un strigăt înnăbușit.

– MacMillan?

Se uită în laborator.

– MacMillan, unde sunteți?

Organismul luminiscent se aduna din nou. Fâșiile se contopeau la loc. Nu se mai vedea nici un tentacul. Creatura se aplatizase.

– Închide ușa, strigă Johanson. Mai poate ieși. E încă destulă apă aici.

– MacMillan?

Weaver se cramponă de tocul ușii și continuă să se uite cercetător în încăperea scăldată în lumină roșie, însă soldatul dispăruse.

MacMillan nu reușise.

O ață subțire și strălucitoare se apropia. Weaver sări înapoi și trânti ușa. Ața acceleră, dar de data asta nu mai fu suficient de rapidă. Ușa se închise.

Experimente

Pe Anawak explozia îl surprinse în pasaj și îl scutură serios. Îi venea greu să respire și îl durea genunchiul. Înjură. Tocmai în genunchiul care îi provocase destule neplăceri de la prăbușirea avionului se găsise și Vanderbilt să-l lovească.

Mai multe treceri erau blocate. Vaporul stătea acum într-o poziție extrem de înclinată. Singurul drum ducea peste rampa punții hangarului, așa că fugi înapoi și alese altă rută, până când ajunse suficient de sus ca să poată ieși pe rampă. Cu cât urca mai mult, cu atât se făcea mai cald. Ce se întâmpla acolo sus? Zgomotul nu vestea nimic bun. Ieși pe puntea hangarului împiedicându-se și văzu un fum gros și negru ieșind pe porțile deschise.

Deodată i se păru că aude cum cineva strigă după ajutor.

Făcu câțiva pași în hangar.

– E cineva aici? strigă Anawak.

Vizibilitatea era proastă. Lumina de un galben pal abia dacă ținea piept fuioarelor negre. Strigătul de ajutor, în schimb, se auzea mult mai clar.

Vocea lui Crowe!

– Sam?

Anawak alergă spre norii de funingine.

– Sam? Unde ești?

Nimic.

Mai așteptă un moment, apoi se întoarse și fugi spre rampă. Observă prea târziu că aceasta avea acum înclinația unei trambuline de schi. Picioarele îi cedară. Se prăvăli în jos rostogolindu-se, rugându-se în același timp ca măcar câteva dintre seringi să mai rămână întregi. Era de așteptat ca oasele lui să nu scape tefere din încercarea asta. Dar nu auzi niciunde pocnind sau pârâind. Când în sfârșit ajunse jos, căzu în apă, ceea ce îi îndulci aterizarea. Se scutură, ieși din apă în patru labe și îi zări ceva mai departe pe Weaver și pe Johanson cărând un trup spre punte.

Podeaua era acoperită de o peliculă subțire de apă.

Bazinul artificial! Dădea în coridor. Dacă *Independence* continua să se inunde, avea să inunde toată această zonă.

Trebuia să se grăbească.

– Am seringile, le strigă.

Johanson își ridică privirea.

– Era și timpul.

– Cine e? Pe cine ați adus? Anawak se adună de pe jos, alergă spre cei doi și privi cadavrul.

Era Rubin.

Puntea de decolare

Crowe stătea cocoțată pe marginea acoperișului, privind speriată la insula care ardea.

Lângă ea tremura întins pe jos un bărbat cu figură de pakistanez. Purta bonetă de bucătar. În afară de ei doi nu mai era nimeni sus, altora poate nu le venise ideea să se refugieze aici sau poate nu reușiseră să urce. Bărbatul se ridică gâfâind.

– Știți ceva? spuse Crowe. Acesta este rezultatul discuției dintre două rase inteligente.

Bucătarul o privi de parcă i-ar fi crescut brusc coarne.

Crowe oftă.

Fugise spre locul sub care se afla platforma liftului de la tribord. Acolo unde se căsca pasajul spre puntea hangarului. Strigase de câteva ori înăuntru, dar nu primise nici un răspuns.

Se vor scufunda odată cu vaporul în flăcări.

Dacă existau pe undeva bărci de salvare, nu ajutau probabil cine știe ce. Pe un portavion te gândeai în primul rând că oamenii vor fi salvați cu ajutorul aparatelor de zbor. Dacă existau bărci de salvare, atunci era nevoie și de cineva care să le desprindă de la locul lor și să le lase la apă. Dar toți acești cineva dispăruseră în iadul de flăcări.

Fumul negru ajungea până la ei. Fum respingător, impregnat cu gudron. Nu voia să inhaleze așa ceva în ultima ei oră de viață.

– Aveți o țigară? îl întrebă pe bucătar.

Se aștepta ca acesta să o declare complet nebună, în schimb îl văzu scoțând la iveală un pachet mic de Marlboro și o brichetă.

– *Lights*, spuse bărbatul.

– O? Din motive de sănătate? Crowe zâmbi și pufăi, în timp ce bucătarul îi oferea un foc. Foarte înțelept.

Feromonul

– Îi injectăm chestia asta sub limbă, în nas, în ochi și în urechi, spuse Weaver.

– De ce tocmai acolo? întrebă Anawak.

– Pentru că de acolo poate ieși cel mai ușor, mă gândesc.

– Atunci bagă-i și sub unghii. Și sub unghiile de la picioare. Cel mai bine ar fi să băgăm peste tot. Cu cât mai mult, cu atât mai bine.

Puntea era părăsită, probabil că personalul tehnic se refugiase. Îl dezbrăcară pe Rubin până la chiloți, totul într-o grabă nebună, în timp ce Johanson umplea seringile lui Anawak cu feromonul extras. Se rupsese una singură. Rubin era culcat deasupra digului artificial. Apa măsura acolo doar câțiva centimetri, dar era în creștere. Ca măsură de precauție, luaseră bucățile de gelatină care-i acopereau o parte a capului și le aruncară puțin mai sus, pe uscat. Îi mai atârna ceva dintr-o ureche. Anawak scoase bucata afară.

– Puteți să i-o băgați și în cur, spuse Johanson. Avem destul.

– Crezi că o să funcționeze? întrebă Weaver cu îndoială.

– Cantitatea mică de Yrr pe care o mai are în el nu ar trebui în mod normal să producă atâția feromoni câți am băgat noi în el. *Dacă* își vor da seama de truc, vor crede că provine de la el. Johanson se ghemui lângă ei. Le întinse o mână de seringi pline cu feromoni.

– Cine vrea s-o facă?

Weaver simți cum o apucă scârba.

– Nu vă înghesuiți toți odată, spuse Johanson. Leon?

În cele din urmă o făcură cu toții. Pompară soluția de feromoni cât de repede puteau, până când reușiră să introducă în Rubin aproape doi litri. Probabil că jumătate din cantitate curgea deja afară.

– A crescut apa, observă Anawak.

Weaver ascultă cu atenție. Vaporul scârțâia și gemea din toate încheieturile.

– S-a făcut și mai cald.

– Da, pentru că arde puntea.

– Și! Weaver îl apucă pe Rubin de subsuori și îl ridică. Haideți s-o facem înainte să apară Li pe-aici.

– Li? Credeam că Peak a scos-o din luptă, spuse Johanson.

Anawak îi aruncă o privire în timp ce cărau cadavrul lui Rubin pe punte.

– Chiar crezi asta? Doar o cunoşti. Pe aia nu o scoţi aşa uşor din luptă.

LEVEL 03

Li turba de furie.

Alerga întruna pe coridor, se uita prin uşile deschise. Undeva trebuia să fie blestemata aia de torpilă! Doar că nu se uita ea ca lumea. Cu siguranţă se afla chiar sub nasul ei.

– Caută, vacă proastă ce eşti, se îndemna singură. Eşti prea tâmpită să găseşti o ţeavă. Vacă proastă. Curvă idioată!

Podeaua cedă din nou. Li se clătină şi se ţinu de perete. Se mai spărseseră nişte ziduri. Gangul se înclină şi mai tare. *Independence* stătea acum atât de aplecat, încât probabil nu mai era mult până când primele valuri vor ajunge la marginea dinspre prora a punţii de decolare.

Nu mai putea dura mult.

Deodată văzu torpila.

Se rostogolea din spatele unui pasaj deschis. Li scoase un ţipăt de triumf. Sări spre ea, o ridică şi începu să alerge pe coridor în sus, spre pasajul de coborâre. Cadavrul lui Peak îl bloca pe jumătate. Li trase afară trupul greu, apoi coborî scara şi sări pe ultimii doi metri în jos, ţinându-se de bară ca să nu cadă cât era de lungă.

Găsi şi a doua torpilă.

Li era în delir. Restul va fi o joacă de copii. Alergă mai departe şi constată că nu era chiar atât de uşor, căci unele dintre pasaje erau blocate de diverse obiecte. Ar fi durat prea mult să le dea la o parte.

Cum putea ieşi de aici?

Trebuia să meargă înapoi. În sus şi apoi pe puntea hangarului, să o ia peste rampă.

Rapid, strângând la piept cele două torpile ca pe cea mai preţioasă comoară, începu să urce.

Anawak

Rubin era greu. După ce îşi îmbrăcară costumele de neopren – Johanson reuşi s-o facă doar oftând şi gemând –, îl traseră cu forţe unite pe debarcaderul de pe puntea de comandă. Puntea avea un aspect absurd. De ambele părţi, debarcaderele se înălţau în aer ca nişte trambuline uriaşe. Podeaua de scânduri era vizibilă în zona dinspre pupa. Între timp, o mare parte a apei din bazin împinsese în sus cele patru zodiace ancorate, începând să se scurgă pe coridorul ce ducea spre laborator. Anawak ascultă gemetele oţelului şi se întrebă cât va mai rezista întreaga construcţie acelei solicitări.

Cele trei ambarcațiuni subacvatice atârnau oblic de tavan. Deepflight 2 trecuse în locul bărcii pierdute, iar celelalte două erau deschise.

– Cu ce barcă vrea Li să coboare? întrebă Anawak.

– Deepflight 3, răspunse Weaver.

Studiară funcțiile pupitrului de control și încercară diferitele întrerupătoare unul după altul. Nu se întâmplă nimic.

– Trebuie să funcționeze. Privirea lui Anawak cerceta consola. Roscovitz spunea că puntea dispune de un circuit electric propriu. Se aplecă și mai mult peste pupitru și citi inscripțiile mai atent: Aici e. Asta e comanda pentru coborâre. Bine, luăm Deepflight 3. Atunci Li nu mai poate face nimic, chiar dacă mai apare pe aici.

Weaver execută manevra de coborâre, însă în locul bărcii din mijloc începu să coboare cea din față.

– Nu spuneai să luăm Deepflight 3?

– Ba da, probabil că există un truc, dar nu îl cunosc. Știu să le cobor doar pe rând.

– Nu contează, spuse Johanson nervos. Nu avem timp de pierdut. Ia *Deepflight 2*.

Așteptară până când ambarcațiunea ajunse la înălțimea debarcaderului. Weaver sări pe ea și deschise calotele celor două tuburi din interior. Corpul lui Rubin părea să fi devenit deosebit de greu, plin de apă și de lichidul pe care îl injectaseră în el. Capul i se bălăngănea necontrolat, iar ochii apoși priveau fix, în timp ce îl trăgeau pe barcă. Îl împinseră până când cadavrul lui Rubin se prăbuși în tubul copilotului.

Era momentul.

Visul lui cu aisbergul. Știuse că va coborî odată și odată. Aisbergul se va topi, iar el se va scufunda spre fundul oceanului necunoscut...

Ca să întâlnească pe cine?

Weaver

– Nu pleci tu, Leon.

Anawak ridică surprins capul.

– Ce vrei să spui?

– Exact ceea ce am spus. Unul din picioarele lui Rubin mai era afară. Weaver îl împinse înăuntru. I se părea îngrozitor să se poarte așa cu un mort, chiar dacă Rubin fusese un trădător. Dar pe moment nu-și permiteau să dea dovadă de pietate. Eu cobor.

– Cum? De ce spui asta?

– Pentru că așa este mai corect.

– Nu, în nici un caz. Anawak o cuprinse pe după umeri. Karen, se poate sfârși tragic, este...

– Știu cum se poate sfârși, spuse Weaver încet. Nici unul dintre noi nu are o șansă prea mare, dar a voastră e mai mare. Luați bărcile și urați-mi noroc, bine?

– Karen! De ce?

– Vrei neapărat să auzi motivele, aşa-i?

Anawak se holbă la ea.

– Îmi permiteţi să observ că pierdem timpul, îi grăbi Johanson. De ce nu rămâneţi voi sus şi ies eu?

– Nu. Weaver continua să îl privească pe Anawak. Leon ştie că am dreptate. Pilotez Depflight-ul şi cu mâna stângă, la asta sunt mai bună decât voi amândoi. Am fost cu *Alvin* în Atlantic, la o mie de metri adâncime. Mă pricep mai bine la ambarcaţiuni subacvatice decât oricare din voi şi...

– Aiurea, strigă Anawak. Şi eu pot să pilotez chestia asta la fel de bine.

–... Şi pe lângă toate astea, acolo jos e lumea *mea*. Oceanul albastru şi adânc, Leon. De când eram mică. De când aveam zece ani.

Anawak deschise gura, vrând să răspundă ceva. Weaver îi puse degetul pe buze şi clătină din cap.

– *Eu* mă duc.

– Tu te duci, şopti el.

– În regulă. Weaver privi în jur. Deschideţi ecluza şi lăsaţi-mă să ies. N-am idee ce se va întâmpla atunci. Poate că Yrr ne vor ataca direct, poate că nu se va întâmpla nimic. Să gândim pozitiv. După ce am ieşit, aşteptaţi un minut dacă situaţia vă permite şi plecaţi cu a doua ambarcaţiune. Să nu veniţi după mine. Rămâneţi aproape de suprafaţă şi aveţi grijă să vă îndepărtaţi de vapor. Eu s-ar putea să fiu nevoită să mă scufund mult. După aceea... Weaver făcu o pauză. Ei bine, va veni cineva să ne pescuiască, nu? Chestiile astea au la bord emiţătoare prin satelit.

– Cu o viteză de douăsprezece noduri îţi trebuie două zile şi două nopţi până în Groenlanda sau în Svalbard, spuse Johanson. Nici nu ajunge combustibilul.

– O să fie cumva.

Weaver îşi simţi inima grea. Îl strânse în braţe pe Johanson. Îşi aminti cum scăpaseră împreună de tsunami pe Insulele Shetland.

Se vor revedea!

– Eşti o fată curajoasă, spuse Johanson.

Apoi luă faţa lui Anawak între mâini şi îl sărută pe gură lung şi profund. Ar fi vrut să nu îi mai dea drumul niciodată. Vorbiseră atât de puţin, făcuseră atât de puţin din ceea ce era cel mai bine pentru ei...

Nu era momentul să devină sentimentală.

– Să ai grijă de tine, spuse Anawak încet. Cel târziu peste câteva zile vom fi din nou împreună.

Dintr-o săritură, ajunse pe locul pilotului. Deepflight se balansă puţin. Weaver se puse pe burtă, se târî în poziţia corectă şi acţionă sistemul de închidere. Cele două cupole coborâră încet şi se închiseră. Îşi aruncă privirea pe instrumente. Totul părea să fie intact.

Weaver ridică în sus degetul mare.

Lumea celor vii

Johanson se duse la pupitrul de control, deschise ecluza și puse barca în mișcare. Priviră cum se scufunda Deepflight-ul și cum se deschideau porțile de oțel. Apăru marea întunecată. Nu pătrunse nimic înăuntru. Weaver trase din interior piedica să elibereze ambarcațiunea. Căzu pe apă și se scufundă. În cupolele de sticlă, aerul licărea slab. Întâi se estompară culorile, apoi conturul, până când din *Deepflight* nu mai rămase decât o umbră.

Apoi dispăru.

Anawak simți o înțepătură în inimă.

Rolurile de eroi din această poveste sunt deja distribuite, și sunt roluri pentru morți. Tu aparții lumii celor vii.

Greywolf!

Poate că ai nevoie de un mijlocitor, care să-ți spună ce vede spiritul pasăre.

Greywolf fusese mijlocitorul despre care vorbise Akesuk. Greywolf îi explicase ce însemna visul lui, și avusese dreptate. Aisbergul se topise, însă drumul lui Anawak nu ducea în adânc, ci spre lumină.

Ducea în lumea celor vii.

Ducea la Crowe.

Anawak tresări. Bineînțeles! Cum de fusese atât de procupat de sacrificiul său eroic, încât uitase ce sarcină îl aștepta la bordul lui *Independence?*

– Și acum? întrebă Johanson.

– Planul B.

– Care înseamnă?

– Trebuie să mai merg odată sus.

– Ai înnebunit? Pentru ce?

– Vreau să o găsesc pe Sam. Și pe Murray.

– Nu mai e nimeni acolo, spuse Johanson. Vaporul trebuie să fie deja complet evacuat. Erau amândoi în CIC când i-am văzut ultima oară. Probabil că au plecat printre primii.

– Nu. Anawak scutură din cap. Cel puțin nu Sam. Am auzit-o cum striga după ajutor.

– Ce? Când?

– Înainte să cobor la voi. Sigur, nu vreau să te enervez cu problemele mele, dar eu de prea multe ori am întors capul în viața mea. De atunci s-a mai schimbat câte ceva. Nu mai sunt așa. Înțelegi? Nu pot ignora asta.

Johanson zâmbi.

– Nu. Nu poți s-o faci.

– Fii atent! Fac o singură încercare. Între timp tu cobori Deepflight-ul și îl pregătești de plecare. Dacă nu o găsesc pe Sam în următoarele câteva minute, vin înapoi și plecăm de-aici.

– Și *dacă* o găsești?

– Atunci tot mai avem Deepflight 4, să ieșim toți de aici.

– În ordine.

– Chiar e în ordine?

– Bineînțeles. Johanson desfăcu brațele. Ce mai aștepți?

Anawak ezită. Își mușcă buzele.

– Și dacă nu mă întorc în cinci minute, atunci pleci fără mine. Bine?

– Am să aștept.

– Nu. Aștepți cinci minute. Maximum.

Se îmbrățișară. Anawak fugi în josul debarcaderului. Acolo unde începea tunelul care ducea spre laborator, totul era inundat, însă *Independence* părea să se mențină încă într-o poziție cât de cât stabilă. Vaporul nu se mai înclinase în decursul ultimelor minute.

Pentru cât timp oare, se întrebă Anawak.

Apa îi ajungea la glezne. Intră mai adânc în apă, înotă un timp, atinse podeaua cu picioarele și merse câțiva metri, înainte ca totul să devină iar abrupt. În apropiere de rampa hangarului puntea se înclina spre apă, însă mai rămâneau totuși câțiva metri de aer. Anawak înotă pe lângă ușa închisă până la cotitură și privi în sus. În timp ce anumite părți ale rampei erau pe orizontală, altele deveniseră extrem de abrupte. Porțiunea de până la puntea hangarului se înălța întunecată. Sus de tot plutea un clopot negru de fum. Va fi nevoit să urce în patru labe până sus. Îi era frig, în ciuda costumului de neopren. Chiar dacă reușeau să scape cu Deepflight, nu aveau garanția că vor supraviețui.

Ba da. Trebuia să supraviețuiască! Trebuia să o revadă pe Karen Weaver.

Începu să urce hotărât.

Mergea mai ușor decât crezuse. Oțelul rampei era canelat pentru a asigura aderența vehiculelor și a soldaților în marș, pentru care fusese prevăzută. Degetele lui Anawak se încleștau de tot ce ieșea relief. Se trăgea în sus proptindu-și cizmele în adâncituri, se apuca cu mâinile. Temperatura creștea pe măsură ce urca, și nu îi mai era atât de frig. În schimb, în plămâni îi pătrunse fum lipicios, lăsându-l și fără puținul oxigen care mai era. Cu cât urca, cu atât norii de fum erau mai denși. De pe puntea de aterizare îi pătrunse iar în urechi zgomotul asurzitor.

Crowe strigase după ajutor după ce incendiul izbucnise. Dacă supraviețuise până în acel moment, atunci poate că mai trăia și acum.

Se târî gâfâind pe ultimii câțiva metri în sus și, spre surprinderea lui, constată că în hangar vizibilitatea era mai bună decât pe rampă. În tunel se aduna fumul, în timp ce aici ieșirile spre liftul exterior asigurau circulația aerului. Aduceau fumul înăuntru, lăsându-l, în același timp, să iasă imediat. Era cald și asfixiant ca într-un cuptor. Anawak își apăsă mâneca jachetei pe gură și pe nas și alergă pe puntea hangarului.

– Sam! o strigă.

Nici un răspuns. La ce se așteptase? Că va fugi spre el cu brațele larg deschise?

– Sam Crowe! Samantha Crowe!

Probabil că era nebun.

Dar mai bine să fie nebun decât mort în timpul vieţii. Greywolf avusese dreptate. Mersese prin viaţă ca un cadavru ambulant. Felul ăsta de nebunie era preferabil de o mie de ori.

– Sam!

Puntea

Johanson era singur.

Nu se îndoia că Floyd Anderson îi rupsese câteva coaste. Cel puţin el aşa simţea. Fiecare mişcare îl durea îngrozitor. Când luaseră cadavrul lui Rubin şi îl băgaseră în barcă ar fi putut să urle de durere, dar strânsese din dinţi ca să nu devină o problemă pentru ceilalţi.

Acum simţea însă cum îl lasă puterile.

Se gândi la vinul din cabina sa. Ce păcat! Tocmai acum i-ar fi căzut bine un pahar de Bordeaux. E adevărat că nu i-ar fi vindecat fracturile, însă ar fi conferit întregii situaţii o notă de suportabilitate. Tocmai potrivită pentru a ciocni de unul singur, fiindcă, în afară de el, nu părea să mai trăiască nimeni care să savureze plăcerile vieţii. Dacă se gândea mai bine, nici unul din oamenii încântători sau îngrozitori pe care îi cunoscuse în ultimele săptămâni nu prea împărtăşiseră dragostea lui pentru frumos.

Poate că totuşi era un dinozaur.

Un *Saurus Exquisitus,* îşi spuse, în timp ce cobora Deepflight 3 la nivelul malului.

Îi plăcea. *Saurus Exquisitus.* Exact asta şi era. O fosilă care îşi savura calitatea de fosilă. Era fascinat de trecut şi de viitor care se amestecau mult prea des, astfel încât de multe ori nu mai ştia în ce epocă trăieşte pentru că trecutul şi viitorul înaripau fantezia în aceeaşi măsură.

Bohrmann...

Neamţul ar fi ştiut să aprecieze un Bordeaux bun. În rest, nimeni. Lui Oliviera îi plăcuse, dar la fel de bine ar fi putut să-i pună în faţă ceva de duzină luat de la supermarket. Din echipa de la Chateau Disaster, cine era suficient de cultivat pentru a aprecia un Pomerol copt, în afară poate de...

Judith Li.

Încercă să ignore pentru ultima dată durerea din coaste, sări pe Deepflight, gemu şi rămase în poziţie de drepţi, cu genunchii tremurânzi. Apoi se ghemui, deschise clapeta cu mecanismul de închidere şi descuie calotele.

Le privi ridicându-se încet şi luând poziţie verticală. Cele două tuburi aşteptau deschise în faţa lui.

– Toată lumea la bord, strigă Johanson.

Bizar! Se balansa de unul singur pe puntea înclinată, într-o ambarcaţiune subacvatică. Pe ce drumuri te duce viaţa, Judith Li?!

Mai degrabă ar fi golit sticlele în Marea Groenlandei. Puteai face un serviciu frumosului și dacă aveai grijă să îl refuzi anumitor oameni.

Li

Când ajunse pe puntea hangarului, abia mai putea respira.

Totul era întunecat din pricina fumului negru. Încercă să vadă ceva prin întuneric și i se păru că distinge o siluetă undeva în spate, care fugea încoace și încolo.

Apoi îl auzi:

– Sam! Sam Crowe!

Anawak era ăsta care striga?

Ezită o clipă. Dar ce rost mai avea să îl împuște acum? În orice moment ultimele ziduri de la prora puteau ceda. Vaporul se putea rupe în două. Când se va întâmpla asta, *Independence* se va duce la fund ca o piatră.

Fugi spre rampă și se uită într-o gaură plină de fum. I se strânse stomacul. Li nu era nici fricoasă și nici nu se simțea prea obosită în urma coborârii, dar se întrebă cum va putea să coboare cu cele două torpile în mână. Dacă le mai pierdea odată atunci vor ateriza undeva în apa întunecată.

Își puse picioarele de-a curmezișul și începu să coboare rampa pas cu pas. Era întuneric și apăsător. Cel mai rău era fumul care i se părea că o va asfixia. Tălpile îi bocăneau pe oțelul canelat.

Deodată își pierdu echilibrul, căzu pe fund și întinse picioarele înainte. Se mișca în jos cu viteză amețitoare. Ținea cele două torpile în mâinile încleștate, simțea cu durere suprafața aspră a rampei și protuberanțele care o loveau în spate, se dădu peste cap și văzu apa neagră năpustindu-se spre ea.

Stropi în toate părțile. Fundul apei se îndepărtă. Li se învârti, ieși la suprafață și se luptă să ia aer.

Nu dăduse drumul la tuburi!

Din pereții tunelului răzbătu un vaiet surd. Li se împinse cu picioarele luându-și avânt și înotă fără zgomot în tunel, o coti și se îndreptă spre punte. Apa nu era foarte rece, probabil că provenea din bazin. În tunel se stinsese lumina, însă puntea dispunea de un sistem propriu de alimentare. Mai în față se lumina puțin. Apropiindu-se, Li văzu atât debarcaderele care se înălțau abrupt, clapa de închidere de la pupa care acum atârna amenințătoare deasupra bazinului artificial, cât și cele două ambarcațiuni subacvatice, din care una plutea la înălțimea debarcaderului.

Două ambarcațiuni?

Deepflight 2 dispăruse.

Iar pe Deepflight 3 se vântura Johanson, îmbrăcat în costumul de neopren.

Puntea de decolare

Crowe nu mai rezista.

Bucătarul pakistanez o fi avut el ţigări, dar în rest nu era de mare ajutor. Se ghemuise la marginea pupei şi se văicărea, nefiind în stare să facă nici un plan. La drept vorbind, nici Crowe nu reuşea pentru că pur şi simplu nu ştia ce ar fi putut face mai departe. Privea perplexă la flăcările mistuitoare. Dar ura din toată inima gândul de a se da bătută. Pentru cineva care timp de zeci de ani trăsese cu urechea în spaţiu sperând să primească semnale de la inteligenţe străine, era absurd gândul de a se da bătut. Pur şi simplu nu se potrivea în repertoriu.

Deodată se auzi un pocnet ca de tunet. Deasupra insulei se formă un nor uriaş de flăcări, care fulgera şi pocnea de parcă ar fi fost artificii. Puntea fu cuprinsă de un val de vibraţii puternice, apoi fântâni arteziene de foc se repeziră spre ei.

Bucătarul scoase un strigăt. Sări în picioare, făcu un pas înapoi, se clătină şi căzu peste bord. Crowe încercă să îl prindă de mâini. Timp de o secundă bărbatul rămase în echilibru, cu faţa schiminosită de spaima de moarte, apoi se clătină şi se prăbuşi în adânc ţipând. Corpul i se lovi de trapa oblică de la pupa, după care ieşi din raza vizuală a lui Crowe. Ţipătul se opri brusc. Crowe auzi un plescăit, după care se retrase îngrozită de lângă margine şi întoarse capul.

Se afla în mijlocul flăcărilor. În jurul ei, asfaltul ardea. Era o căldură insuportabilă. Doar partea dinspre puntea de comandă fusese iertată. Acum simţi pentru prima dată cum o cuprinde disperarea şi că îşi pierde speranţa. Situaţia era fără ieşire. Putea să amâne deznodământul, dar nu îl putea schimba.

Căldura o forţa să se dea înapoi. Fugi spre puntea de comandă şi apoi de-a lungul ei.

Acolo era trecerea spre liftul exterior.

Oare ce trebuia să facă?

– Sam!

Acum mai avea şi halucinaţii! O strigase cineva pe nume? Imposibil.

– Sam Crowe!

Nu, nu erau halucinaţii. Cineva *o striga* pe nume.

– Aici! ţipă Crowe. Sunt aici!

Privea în jur cu ochii căscaţi. De unde venise vocea? Nu era nimeni pe puntea de decolare.

Apoi pricepu.

Se aplecă peste margine, atentă să nu cadă. Aerul era plin de funingine, şi cu toate astea vedea cu claritate platforma înclinată a liftului de sub ea.

– Sam?

– Aici! Aici sus!

Ţipa cât o ţinea gura. Deodată cineva ieşi în fugă pe platformă şi privi în sus.

Era Anawak.

– Leon! îl strigă. Sunt aici!

– Doamne, Sam. Anawak privea în sus spre ea. Rămâi acolo. Vin să te iau.

– Cum, băiete?

– Vin sus.

– Nu se mai poate urca, strigă ea. Aici arde tot. Insula, puntea. E un infern în flăcări, versiunea hoolywoodiană e un rahat pe lângă asta.

Anawak alerga agitat în toate părţile.

– Unde e Murray?

– E mort.

– Trebuie să plecăm de aici, Sam.

– Mulţumesc pentru idee.

– Eşti bună la sport?

– Ce?

– Poţi să sari?

Crowe se holbă în jos. Bună la sport! Dumnezeule! Fusese odată. Înainte de a se fi inventat ţigările. Şi aici erau cel puţin opt metri, poate chiar zece. Ca să-i pună capac, înclinaţia transformase platforma într-un tobogan.

– Nu ştiu.

– Nici eu. Ai tu o idee mai bună, care ar putea funcţiona în următoarele zece secunde?

– Nu.

– Putem ieşi de aici cu Deepflight. Anawak desfăcu braţele. Sari odată! Te prind eu.

– Nici să nu te gândeşti, Leon. Mai bine dă-te la o parte.

– Nu ţine discursuri. Sari!

Crowe aruncă o ultimă privire peste umăr. Flăcările se apropiau. Se întindeau spre ea, prelingându-se flămânde tot mai aproape.

Închise ochii şi îi deschise din nou.

– Vin, Leon!

Puntea

Unde dracu' întârzia Anawak?

Johanson stătea ghemuit pe nava ce se balansa lent şi privea în jos. Până acum nu apăruse în apa întunecată de la ecluze nimic care să indice prezenţa Yrr. La urma urmei, pentru ce să vină? De ce ar fi trebuit să îi mai atace? Trebuia doar să aştepte scufundarea lor. Până la urmă, reuşiseră să învingă chiar şi vasul *Independence.*

Cele cinci minute se scurseseră.

În fond, putea să plece. Oricum mai rămânea o barcă pentru Crowe şi Anawak.

Şi Shankar?

Arunci ar fi patru. Nu putea să plece. Dacă Anawak venea cu Crowe şi cu Shankar, vor avea nevoie de ambele bărci.

Începu să fredoneze *Simfonia I* de Mahler.

– Sigur!

Johanson sări în picioare. O durere fulgerătoare îi străbătu pieptul, lăsându-l fără aer. Chiar sub ambarcaţiune, pe debarcader, stătea Li cu pistolul aţintit asupra lui. Lângă ea se vedeau două tuburi lunguieţe.

– Daţi-vă jos de-acolo, Sigur. Nu mă obligaţi să vă împuşc.

Johanson apucă funia de care era suspendat Deepflight-ul.

– Cum adică să vă oblig? Credeam că vă face plăcere chestia asta.

– Jos de-acolo.

– Mă ameninţaţi, Jude? Johanson râse sec, în timp ce gândurile îi goneau prin cap. Trebuia cumva să o oprească. Să improvizeze. Să blufeze cumva, până apărea Anawak. În locul dumneavoastră eu nu aş apăsa pe trăgaci, altfel s-a zis cu submarinul ăsta.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Veţi vedea atunci.

– Vă ascult.

– Ascultatul e plictisitor. Haideţi, comandant general Li. Nu fiţi aşa sensibilă. Împuşcaţi-mă şi o să aflaţi.

Li ezită.

– Ce-aţi făcut cu submarinul, idiotul naibii?

– Ştiţi ceva? O să vă spun. Johanson se forţă să se ridice. Chiar vă ajut să îl reparaţi, dar înainte trebuie să îmi explicaţi *mie* ceva.

– Nu avem timp de aşa ceva.

– Mare păcat!

În culmea furiei, Li îl străfulgeră cu privirea. Lăsă pistolul în jos.

– Spuneţi.

– Cunoaşteţi deja întrebarea. De ce?

– Chiar mai trebuie să întrebaţi? Li pufni. Puneţi-vă la treabă creierul ăla performant. Cum credeţi că ar arăta lumea fără Statele Unite ale Americii? Noi suntem singurul factor de stabilitate rămas. Există un singur model durabil pentru succesul naţional şi internaţional, adevărat şi absolut valabil pentru orice om din orice societate, şi anume modelul american. Nu putem permite lumii să rezolve problema cu Yrr. Nu putem permite acest lucru Naţiunilor Unite. Yrr au provocat mari pagube omenirii, dar ei dispun şi de un potenţial imens de cunoştinţe. În mâinile cui vreţi să vedeţi că ajung aceste cunoştinţe, Sigur?

– În mâinile celui care ştie să le folosească cel mai bine.

– Exact.

– Dar am lucrat împreună la asta, Jude! Nu suntem cu toţii în aceeaşi tabără? Putem ajunge la o înţelegere cu Yrr. Putem să...

– Nici acum n-aţi priceput? Ne este interzis să colaborăm. Contravine intereselor ţării mele. Noi, Statele Unite, trebuie să intrăm în posesia acestor cunoştinţe şi în acelaşi timp trebuie să facem tot posibilul

pentru ca ele să nu mai ajungă la nimeni altcineva. Nu există alternativă, în afară de aceea de a elibera lumea de Yrr. Simpla coexistență cu ei ar însemna să ne recunoaștem înfrângerea, înfrângerea omenirii, a credinței în Dumnezeu, a încrederii în supremația noastră. Însă cel mai rău lucru în cazul acestei coexistențe ar fi acela că ar atrage după sine o nouă ordine mondială. În fața lui Yrr am fi cu toții la fel. Orice țară supertehnologizată ar putea comunica cu ei. Toți ar face speculații cum să pactizeze cu ei ca să ajungă în posesia cunoștințelor lor, și poate în final totuși să îi învingă. Cel care ar reuși așa ceva ar ajunge să stăpânească planeta. Li făcu un pas spre Johanson. Înțelegeți ce înseamnă asta? Rasa asta dispune de o biotehnologie la care până în ziua de azi nu am îndrăznit decât să visăm. Nu putem intra în legătură cu ei decât pe cale biologică, așa că în toată lumea s-ar face experimente cu microbi în cel mai legitim mod cu putință. Nu putem permite așa ceva. Nu există alternativă în afara aceleia de a distruge Yrr, și nu există nici o alternativă la America! Nu putem lăsa pe nimeni în locul nostru, nici măcar pe cârpele alea de la ONU, în care orice vagabond are un loc și un vot.

– Nu sunteți în toate mințile, spuse Johanson. Se opri să tușească. Ce fel de om sunteți, Li?

– Un om care Îl iubește pe Dumnezeu...

– Vă iubiți cariera! Sunteți însetată de putere!

– Și țara mea! țipă Li. În ce credeți dumneavoastră? Eu știu în ce cred. Doar Statele Unite ale Americii au sarcina de a salva omenirea...

– Pentru a clarifica o dată pentru totdeauna cum sunt împărțite rolurile, nu?

– Ei și? Toată lumea cere ca SUA să facă treaba murdară și acum uite că o facem! Și exact așa este corect! Nu putem permite ca lumea să-și împartă cunoștințele luate de la Yrr, așadar, *trebuie* să îi distrugem și să apărăm aceste cunoștințe. După aceea vom conduce pentru totdeauna destinele acestei planete și nici un dictator, nici un regim care nu ne este prieten nu va mai putea pune sub semnul îndoielii supremația noastră.

– Ceea ce puneți la cale *este* distrugerea omenirii.

Li scrâșni din dinți.

– Of, voi, oamenii de știință, veniți una-două cu argumente din astea. Nu ați crezut niciodată că acest dușman poate fi înfrânt și nici că distrugerea lui ne va rezolva problema. Stați și vă smiorcăiți toată ziua că exterminarea lor ar putea distruge ecosistemele planetei. Dar Yrr *distrug* deja planeta! *Ne exterminǎ!* Prin urmare, nu ar trebui să acceptăm niște probleme de mediu dacă prin aceasta redevenim pe termen lung rasa conducătoare de pe planetă?

– Sunteți singura de aici care vrea să conducă planeta, sărmană nebună. Cum vreți să stăpâniți viermii și cum veți împiedica...

– Îi otrăvim întâi pe ăștia, apoi pe ceilalți. De îndată ce Yrr nu ne vor mai sta în cale, avem mână liberă acolo jos.

– Dar otrăviți *omenirea!*

– Știți ceva, Sigur? Decimarea omenirii reprezintă și o șansă. Planetei îi face bine ca oamenii să se mai împuțineze din când în când. Ochii lui Li se îngustară. Și acum dați-vă din calea mea.

Johanson nu se urni. Se ținea de frânghie, clătinând încet din cap.

– Submarinul nu poate fi folosit, spuse.

– Nu cred nici un cuvânt!

– Atunci încercați-vă norocul!

Li încuviință din cap.

– Asta și fac.

Ridică mâna în care ținea pistolul și trase. Johanson încercă să evite glonțul. Îl simți trecându-i prin stern, după care îl cuprinse un val de răceală și de durere.

Nenorocita a tras.

L-a împușcat.

Degetele i se desprinseră pe rând de pe frânghie. Se clătină, încercă să spună ceva, se întoarse și căzu pe burtă în tubul pilotului.

Liftul exterior

În momentul în care o văzu pe Crowe sărind, Anawak se îndoi că încercarea avea să se termine cu bine. Se zbătu prin aer și sări mult prea în stânga. Anawak plonjă lateral și înapoi și deschise brațele sperând că lovitura nu îi va arunca pe amândoi în mare.

Cu toate că era o făptură atât de delicată, îl lovi cu puterea unui autobuz în mers.

Anawak căzu pe spate. Crowe peste el. Alunecau împreună pe pantă. O auzea țipând și auzea și propriul său țipăt și încerca din toate puterile să-și proptească tocurile cizmelor în podea, în timp ce capul îi bubuia pe asfalt. Era a doua oară pe ziua de azi când făcea cunoștință într-un mod neplăcut cu liftul exterior, și Anawak speră din tot sufletul să fie ultima dată, oricum ar fi evoluat lucrurile.

Se opriră chiar la marginea prăpastiei.

Crowe îl privea cu ochi mari.

– Te simți bine? îl întrebă cu voce răgușită.

– Mai bine ca oricând.

Se rostogoli de pe el, încercă să se ridice, și căzu la loc cu o strâmbătură.

– Nu merge, spuse Crowe.

Anawak sări în picioare.

– Ce s-a întâmplat?

– Piciorul. Piciorul drept.

Anawak îngenunche lângă ea și îi pipăi glezna.

– Cred că e rupt, gemu Crowe.

Anawak se opri. I se părea lui sau vaporul tocmai se mai înclinase în faţă?

Platforma scârţâi de-a lungul şinelor.

– Pune-ţi braţul în jurul gâtului meu.

O ajută să se ridice. Putea să sară într-un picior, ţinându-se de el. Ajunseră cu greu în interiorul hangarului. Abia dacă puteai să-ţi vezi mâna în faţa ochilor. Iar podeaua era şi mai înclinată.

Cum să facem să trecem rampa, se gândi Anawak. Probabil că acum era foarte abruptă.

Simţi deodată cum îl apucă furia.

Erau în Marea Groenlandei. În nordul extrem. El venea din nordul extrem. Era inuk. Inuk sută la sută! Se născuse în Arctica şi aparţinea acestui loc. Dar în nici un caz nu vor muri aici, nici el şi nici Crowe.

– Să mergem, spuse cu voce tare. Mai avem.

Deepflight 3

Li fugi spre pupitrul de control. Prea mult timp pierdut, îşi spuse. Nu ar fi trebuit să mă las atrasă de Johanson în disputa asta fără sens.

Ridică Deepflight-ul şi îl trase peste debarcader până ajunse chiar deasupra ei. Văzu imediat cele două locuri goale. Spărgătoarele de blindaj erau în suporturile lor, iar cele două torpile mai mici fuseseră îndepărtate pentru a face loc pentru tuburile cu otravă. Excelent! Deepflight-ul era bine înarmat.

Împinse repede tuburile în locurile speciale şi le blocă. Sistemul era bine gândit. De îndată ce tuburile erau eliberate, în norul albastru de exemplu, o capsulă detonantă avea grijă să expulzeze otrava sub presiune. Împrăştierea otrăvii cădea în sarcina apei, iar restul îl făceau, involuntar, chiar Yrr. Asta era partea cea mai grozavă a planului: moartea programată a celulelor, concepută de Rubin. Odată infectat, colectivul se va autodistruge într-o minunată reacţie în lanţ.

Rubin făcuse treabă bună.

Li verifică pentru ultima dată dacă tuburile erau bine fixate, manevră Deepflight-ul înapoi spre ecluză şi îl coborî până la suprafaţa apei. Nu mai avea timp să îmbrace costumul de neopren. Va trebui să fie atentă. Se repezi în jos pe scară, fugi spre barcă şi se căţără pe ea. Deepflight-ul se balansa. Privirea îi căzu pe locul pilotului şi îl văzu înăuntru pe Johanson, stând nemişcat, cu faţa în jos.

Idiotul ăsta retardat. De ce n-a putut să pice într-o parte şi să cadă în ecluză? Acum mai trebuia să scape şi de cadavrul lui.

Simţi brusc un uşor regret. Îl admirase şi îl plăcuse într-un fel.

Poate că în alte împrejurări...

Un bubuit scutură vaporul.

Nu, era prea târziu să mai scape de el. Şi, de fapt, nici nu conta. Ambarcaţiunea putea fi manevrată la fel de bine şi de pe locul copilotului. Comenzile puteau fi trecute în partea cealaltă. Putea scăpa de Johanson şi sub apă.

Undeva se auzi oţelul pârâind.

Li se târî repede în tub şi acţionă butonul de închidere a cupolelor. Acestea coborâră, închizându-se. Degetele îi alunecară peste armătură. Interiorul se umplu de un bâzâit slab, se aprinseră luminile şi cele două monitoare mititele. Toate sistemele erau pregătite. Deepflight-ul aştepta liniştit pe apa neagră-verzuie a Mării Groenlandei, gata să se scufunde în adânc prin poarta de trei metri grosime, iar Li se simţea cuprinsă de euforie.

Reuşise!

Refugiul

Johanson era la lac.

Se întindea în faţa lui liniştit şi plin de stele. Cât de mult îşi dorise să se mai întoarcă o dată acolo! Privi peisajul sufletului său, pătruns de veneraţie şi fericire. Se simţea ciudat, parcă nu avea trup, nu simţea nici frig, nici cald. Ceva era altfel decât de obicei. I se părea că el însuşi este lacul, căsuţa din spatele lui, pădurea neagră şi tăcută care-l înconjura, zgomotele desişului, luna pestriţă, totul. El era toate astea, şi toate erau în el.

Tina Lund.

Ce păcat! Îi părea atât de rău că nu era şi ea aici. S-ar fi bucurat să o vadă savurând atâta linişte, pacea aceea adâncă. Dar era moartă. Murise în teribila revoltă a naturii împotriva mucegaiului reprezentat de civilizaţia care se întindea de-a lungul coastei. Fusese pur şi simplu ştearsă de acolo, la fel cum dispăruse tot, în afara acestei imagini de pe retina lui. Lacul era pentru totdeauna. Noaptea aceasta nu se va termina niciodată. Iar solitudinea sa va fi desăvârşită, un nimic binefăcător, plăcerea ultimă a egoistului.

Oare asta îşi dorea? Chiar voia să fie singur?

Pe de o parte, de ce nu? Solitudinea avea o serie de avantaje nepreţuite. Împărţeai cu tine însuţi timpul atât de preţios. Îţi ascultai propriul glas şi auzeai lucruri uimitoare.

Pe de altă parte, de unde începeai să te simţi singur?

Brusc, îl cuprinse frica.

Frica era dureroasă. Îi pătrundea în piept, lăsându-l fără aer. Dintr-odată i se făcu frig. Începu să tremure. Stelele din lac se umflară, transformându-se în luminiţe roşii şi verzi, scoţând un zumzăit electric. Întreaga imagine deveni strălucitoare, dreptunghiulară, iar el nu mai era lângă lac, nu mai era lacul, ci stătea înghesuit într-un tunel, într-o ţeavă, un tub.

Brusc, își recăpătă conștiința.

Ești mort, își spuse.

Nu, nu era mort de tot. Dar simțea că mai avea doar câteva secunde. Se afla în interiorul ambarcațiunii menite să ducă otrava în adânc, pentru a pedepsi crima lui Yrr, în cazul în care fusese o crimă, printr-una și mai mare, o crimă la adresa lui Yrr *și* a omenirii.

Ce sclipea acolo în fața lui nu erau stele, ci sistemele de pe Deepflight. Erau pornite. Johanson ridică privirea, se uită prin cupola de sticlă și văzu marginea punții dispărând în sus.

Erau în ecluză.

Cu un extraordinar efort de voință, reuși să întoarcă capul. Pe locul de alături recunoscu profilul frumos al lui Li.

Li.

Judith Li îl împușcase.

Aproape mortal.

Submarinul se scufunda tot mai mult. Plăcile nituite din oțel treceau pe lângă ei. Imediat vor fi afară. Atunci nimeni și nimic nu o va mai putea opri pe Li să arunce în mare încărcătura mortală.

N-avea să permită așa ceva.

Îl trecură sudorile în timp ce se chinuia să-și scoată mâinile de sub piept și să întindă degetele. Aproape că-și pierdu cunoștința. Acolo erau consolele. Se afla pe locul pilotului. Li cuplase comenzile pe partea ei. Manevra ambarcațiunea de pe locul copilotului, dar asta se putea schimba.

O apăsare pe taste, și controlul era din nou la el.

Unde era tasta?

Îl instruise tehniciana-șefă a lui Roscovitz, Ann Browning. Fusese foarte meticuloasă, iar el o ascultase cu atenție. Lucrurile de genul acesta îl interesau. Deepflight-ul anunța începutul unei noi ere în tehnica scufundării, și pe Johanson îl interesase întotdeauna viitorul. *Știa* unde e funcția asta! De asemenea *știa* la ce folosesc celelalte instrumente și ce trebuia să faci pentru a obține efectul dorit. Trebuia doar să-și aducă aminte.

Adu-ți aminte.

Degetele i se târau pe tastatură ca niște păianjeni muribunzi, mânjiți cu sânge. Cu sângele lui.

Adu-ți aminte!

Acolo. Tasta. Și lângă ea...

Nu mai putea face mare lucru. Viața îl părăsea, dar îi mai rămăsese un ultim rest de putere. Va fi de ajuns.

Să te mănânce iadul, Li!

Li

Judith Li se uita prin cupolă. La câțiva metri în fața ei se ridica peretele de oțel al ecluzei. Se scufunda încet spre mare. Încă un metru,

poate doi, și va porni elicele. Apoi drept în jos și lateral. Dacă *Independence* se scufunda în următoarele minute, voia să fie cât mai departe cu putință.

Când va da peste primele colective de Yrr? Un colectiv mai mare îi putea face probleme, era conștientă de asta, și nu avea idee nici *cât* de mari puteau deveni. Poate o atacau și orcile. În ambele cazuri își va croi drum cu armele. Nu avea nici un motiv de îngrijorare.

Trebuia să aștepte norul albastru. Momentul ideal pentru trimiterea otrăvii era chiar înainte de fuziune.

Nenorocitele alea de unicelulare o să se mire.

Ce gând haios! Se puteau mira unicelularele?

Deodată se miră și ea. Ceva tocmai se modificase la armături. Se stinsese unul din beculețe, cel care îi arăta trecerea comenzii pe partea ei...

Comanda!

Pierduse controlul comenzii! Toate comenzile trecuseră pe partea pilotului. În schimb, se aprinse un display care arăta pe grafic patru torpile, două înguste și două mai mari, spărgătoarele de blindaje.

Unul din ultimele două era aprins.

Li gemu îngrozită. Bătu cu pumnii în consolă, să recape controlul asupra ambarcațiunii, însă comanda nu putea fi anulată. Afișajul i se oglindea în albastrul ochilor, continuând să numere neîndurător:

00.03... 00.02... 00.01...

– Nu!

00.00

Chipul îi împietri.

Torpila

Spărgătorul de blindaje pe care Johanson îl eliberase țâșni din tubul său. Parcurse prin apă trei metri, după care se izbi de peretele de oțel al unei ecluze și explodă.

O undă de presiune enormă cuprinse Deepflight-ul. Se izbi de peretele posterior. Din ecluză țâșni o enormă fântână arteziană. A doua torpilă porni în timp ce ambarcațiunea se mai dădea peste cap. Cu un zgomot asurzitor sări în aer jumătate din punte. O minge de foc mistui Deepflight-ul cu cei doi pasageri ai săi și cu încărcătura otrăvitoare, de parcă n-ar fi existat niciodată. Fragmente din submarin se înfipseră în tavan și în pereți, sfâșiind rezervoarele pentru balast dinspre pupă, care se inundară instantaneu, în timp ce prin craterul, care fusese odată podeaua unui bazin artificial, pătrundeau mii de tone de apă.

Pupa vasului se lăsă în jos.

Începu să se scufunde cu viteză uimitoare.

Fuga

Crowe și Anawak reușiseră să ajungă până la marginea rampei, în momentul în care vaporul fu străbătut de unda de șoc a exploziei.

Zguduitura îi doborî la pământ. Anawak se trezi învârtit prin aer, văzu pereții plini de fum ai tunelului rampei rotindu-se în jurul lui, înainte să cadă cu capul în jos în hăul întunecat. Crowe se rotea pe lângă el în cădere liberă și dispăru din câmpul lui vizual. Oțelul canelat îl lovi în umeri, în spate, în piept și în bazin zdrelindu-i pielea. Se ridică, făcu un salt, fu cuprins de un val de presiune și aruncat, astfel încât timp de câteva secunde Anawak avu impresia că este aruncat din nou în sus. În ureche îi pătrunse un zgomot indescriptibil, de parcă s-ar fi năruit tot vaporul. Își continuă căderea, descrise un cerc larg spre apa spumegândă și se scufundă.

Imediat simți cum este aspirat. Urechile îi vâjâiau. Dădea din mâini și din picioare încercând să reziste, fără să aibă idee unde este sus și unde este jos. Nu indicau toate semnele că *Independence* se va scufunda cu prora înainte? Cum de se inunda pupa?

Puntea. Explodase.

Johanson!

Simți cum îl lovește ceva peste față. Un braț. Anawak îl apucă strâns, își luă avânt împingându-se cu picioarele, fără să aibă impresia că înaintează, se trezi aruncat într-o parte și tras imediat înapoi, în toate direcțiile odată. Îl dureau plămânii, de parcă ar fi respirat foc lichid. Îi veni să tușească și simți cum i se face rău de la traseul împleticit de sub apă.

Brusc, capul îi ieși la suprafață.

Amurgea.

Crowe apăru lângă el. Continua să o strângă de braț. Crowe se înecă și tuși, ținând ochii închiși, și ajunse din nou sub apă. Anawak o trase afară. În jurul lui totul spumega și bolborosea. Își lăsă capul pe spate și văzu că era la baza tunelului ce ducea pe rampă. Acolo unde fusese cotitura spre laborator și spre punte se învolbura apa.

Nivelul apei creștea și era îngrozitor de rece. Apă înghețată direct din ocean. Costumul lui de neopren îl ferea în oarecare măsură de îngheț, însă Crowe nu purta nimic de genul ăsta.

O să ne înecăm, își spuse Anawak. Sau o să înghețăm. Oricum, aici ne găsim sfârșitul. Suntem închiși în burta vaporului care se scufundă. Ne vom scufunda cu tot cu *Independence.*

O să murim.

O să mor.

Îl cuprinse o frică fără nume. Nu voia să moară. Nu voia să se termine totul. Iubea viața, o iubea atât de mult, avea atât de multe de recuperat. Nu putea muri acum. N-avea timp. Altă dată cu plăcere, dar acum nu era bine deloc.

Frica era insuportabilă.

Ajunse din nou sub apă. Ceva trecuse pe lângă capul lui. Nu era deosebit de tare, dar îl apăsa în jos. Anawak dădu din picioare și se eliberă. Ieși la suprafață căutând aer, văzu ce îl nimerise și inima îi săltă de bucurie.

Unul dintre zodiacele de pe punte fusese adus de apă. Probabil că unda de șoc a exploziei îl eliberase. Plutea învârtindu-se pe apa spumegândă care urca în tunelul rampei. O barcă pneumatică intactă, cu motor de bord și cabină pentru ploaie. Făcută pentru opt persoane, în orice caz destul de mare pentru două și plină de echipament pentru cazurile de urgență.

– Sam! o strigă.

Nu o vedea. Doar apă neagră care bolborosea.

Nu, se gândi, nu merge așa. Adineauri era lângă mine.

– Sam!

Apa continua să urce. Era inundat mai mult de jumătate de tunel. Anawak întinse brațele, se ridică pe marginea de cauciuc a zodiacului și privi în jur. Crowe dispăruse.

– Nu, urlă Anawak. Nu, la naiba!

Se urcă în barcă. Se legăna puternic cu el. Se târî în patru labe pe celalată parte și privi în jos.

Acolo era!

Plutea pe lângă barcă, ținând ochii închiși. Valurile îi măturau fața. Nu o văzuse din cauza bărcii. Mâinile lui Crowe se mișcau încet, neajutorate. Anawak se aplecă, o prinse de încheieturile mâinilor și începu să o tragă spre el.

– Sam! îi strigă la ureche.

Pleopele îi tresăriră. Apoi tuși și scuipă apă. Anawak se propti cu picioarele de marginea bărcii și începu să tragă de ea. Brațele îl dureau atât de tare, încât nu credea să reușească, însă voința îi dicta ca singura variantă acceptabilă aceea de a o salva pe Crowe.

Nu cumva să te întorci fără ea acasă, părea să-i spună, altfel poți să te arunci chiar acum în apă.

Trăgea de ea gemând și scâncind, urlând și înjurând, și dintr-odată o văzu în barcă.

Anawak căzu în fund.

Nu mai avea putere.

Să nu te dai bătut, îi șoptea vocea interioară. Nu te ajută cu nimic faptul că te afli în zodiac. Trebuie să ieși din interiorul vaporului, dacă nu vrei să te scufunzi cu el cu tot.

Zodiacul se învârtea tot mai rapid. Dansa spre hangar, pe coloana de apă care se înălța. Peste puțin timp urmau să fie măturați în sala uriașă. Anawak se ridică în picioare și căzu imediat înapoi. Ei bine, își spuse, atunci ne târâm. Se duse în patru labe până la cabina pilotului și se ridică. Privirea îi căzu pe instrumente. Erau aliniate în jurul

volanului micuţ, aproape ca pe *Blue Shark*. O imagine cunoscută. Se putea descurca.

Anawak privi în sus. Se îndreptau cu viteză spre marginea superioară a rampei. Se ţinu bine şi aşteptă momentul potrivit.

Se treziră brusc afară din tunel. Un val îi scuipă direct în hangar, care începea şi el să se umple.

Anawak porni motorul.

Nimic.

Hai odată, îşi spuse în gând. Nu-ţi da aere, rahatule! Porneşte odată!

Tot nimic.

Porneşte! Afurisitule! Afurisitule!

Motorul porni pe neaşteptate şi zodiacul o zbughi din loc. Anawak căzu pe spate. Reuşi să se prindă de una din barele cabinei şi se trase înăuntru. Mâinile se încleştară pe volan. Gonea prin hangar, luă o curbă strânsă şi se îndreptă cu toată viteza spre ieşirea către platforma de la puntea de comandă.

Acesta se micşora sub ochii lui.

În timp ce se apropia de ea, ieşirea se micşora tot mai mult. Era incredibil cât de repede se umplea puntea. Apa pătrundea de jos şi pe lateral, în valuri cenuşii şi brăzdate. Din cei opt metri înălţime ai hangarului mai rămăseseră, în câteva secunde, doar patru.

Mai puţin de patru.

Trei.

Motorul urlă chinuit.

Mai puţin de trei.

Acum!

Ţâşniră afară ca din puşcă. Acoperişul cabinei se frecă tare de marginea de sus a trecerii, apoi zodiacul zbură peste creasta unui val, pluti un moment în aer şi căzu cu zgomot pe apă.

Marea era furtunoasă. Monştrii cenuşii se îndreptau spre ei. Anawak se încleştă de volan până i se albiră degetele. Ţâşni pe următorul munte de apă şi căzu în hăul căscat în spatele lui, urcă şi se prăbuşi din nou. Apoi reduse viteza. Era mai bine aşa. Acum putu să observe că valurile erau înalte, dar nu foarte abrupte. Întoarse zodiacul cu o sută optzeci de grade, se lăsă ridicat pe coama următorului val uriaş şi privi în larg.

Imaginea era înfiorătoare.

Din marea de culoarea ardeziei, insula de pe *Independence* se ridica învăluită în flăcări spre un cer sumbru acoperit de nori. Arăta de parcă un vulcan ar fi erupt în mijlocul oceanului. Puntea de decolare se afla şi ea sub apă, doar ruina arzândă se mai împotrivea, încăpăţânată, sorţii implacabile. Pusese o distanţă considerabilă între ei şi vaporul care se scufunda, însă duduitul flăcărilor ajungea până la ei.

Anawak privea spectacolul ţinându-şi răsuflarea.

– Forme inteligente de viaţă. Crowe apăru lângă el palidă ca moartea, cu buze vineţii şi tremurând din tot corpul. Se înfipse în geaca lui, ţinând piciorul rănit într-un unghi nefiresc. Nu fac decât necazuri.

Anawak tăcu.

Priviră împreună cum se scufunda *Independence.*

Partea a cincea

Contactul

Căutarea unei inteligențe străine reprezintă întotdeauna căutarea propriei inteligențe.

Carl Sagan

Vise

Trezeşte-te!

Sunt trează.

De unde ştii? În jurul tău domneşte un întuneric deplin. Te apropii de centrul lumii. Ce vezi?

Nimic.

Ce vezi?

Văd în faţa mea luminile roşii şi verzi ale instrumentelor. Afişajele care mă informează despre presiunea interioară şi exterioară, provizia de oxigen de pe Deepflight, unghiul de înclinare sub care cobor, rezervele de combustibil şi viteza. Instrumentele măsoară compoziţia chimică a apei şi îmi arată datele într-un tabel. Senzorii măsoară temperatura din exterior şi îmi furnizează cifra.

Ce mai vezi?

Văd particule zburând prin apă. Ca o zăpadă în lumina reflectoarelor. Substanţe organice care se duc la fund. Apa este saturată cu legături organice. Cam tulbure. Nu, foarte tulbure.

Vezi încă prea multe. Nu vrei să vezi totul?

Totul?

Weaver reuşise să pună o mie de metri între ea şi suprafaţa apei, fără să fie atacată. Nu întâlnise nici orci, nici Yrr. Deepflight-ul funcţionează ireproşabil. Se înşurubează în jos într-o spirală mare, elipsoidală. Din când în când în raza de lumină nimeresc câţiva peşti micuţi, care dispar cu repeziciune. În jur pluteşte detritus. Krill, raci minusculi, nici unul mai mare decât un punct alb în conul de lumină al reflectoarelor. Bogăţia de particule trimite toată lumina înapoi la emiţător.

De zece minute se holbează în coconul de un cenuşiu murdar creat de reflectoarele de pe Deepflight. Întuneric luminat artificial. Lumină care nu limpezeşte nimic. Zece minute în care a pierdut orice noţiune de sus şi jos. Îşi controlează instrumentele o dată la câteva secunde, primind informaţii pe care privitul pe geam nu le poate dezvălui, cât de rapidă este, cât de abrupt urcă, cât timp s-a scurs.

Computerul pe care se poate baza.

Ştie, bineînţeles, că poartă dialogul cu propria voce. Este chintesenţa experienţelor trăite, a lucrurilor învăţate şi încercate în viaţa ei, a presimţirilor avute. Ceva din ea vorbeşte în acelaşi timp cu ea, ceva a

cărui existență îi fusese ascunsă până în acel moment. Chestia din capul ei pune întrebări, prezintă propuneri, o zăpăcește.

Ce vezi?

Văd prea puțin.

Puțin e chiar exagerat spus. Doar oamenilor le vine ideea absurdă să se bazeze pe un anumit simț, acolo unde s-a dovedit că acesta dă greș. Toată stima pentru instrumentele tale, dar pentru a înțelege unde duce călătoria ta, conul de lumină este în mod clar nepotrivit, Karen. Lumina aceasta este un spațiu strâmt. O închisoare. Eliberează-ți mintea. Vrei să vezi tot?

Da.

Atunci stinge reflectoarele.

Weaver ezită. Oricum avea de gând s-o facă. Este necesar, pentru a vedea în întuneric lumina albastră, când va fi vremea. Dar când va fi vremea? Observă cu surprindere cât de mult s-a cramponat de conurile astea caraghioase de lumină. Mult prea mult. Ca de o lanternă sub plapumă. Stinge pe rând spoturile puternice, până mai rămân aprinse doar luminițele instrumentelor. Ploaia de particule a dispărut.

O învăluie un întuneric absolut.

Apele polare sunt albastre. În Pacificul de Nord există puțină viață care conține clorofilă, la fel ca în anumite zone de jur împrejurul continentului Arctic. Acest albastru aflat la câțiva metri sub suprafața apei are ceva dintr-un cer. La fel cum astronautul dintr-o navă spațială vede cum verdele familiar devine tot mai întunecat cu cât se îndepărtează de suprafața Pământului, până când în cele din urmă îl înconjoară întunericul absolut al universului, așa se scufundă și ambarcațiunea în direcție opusă, spre un univers lipsit de lumină plin de secrete, spre un *inner space*. În fond, nu are nici o importanță dacă urci sau cobori. În ambele cazuri, odată cu imaginile familiare dispar și senzațiile familiare sau ceea ce transformă senzorialul uman în sentimente, înainte de toate văzul, urmat de forța gravitațională. Spre deosebire de spațiul cosmic, marea este guvernată de legile gravitației, dar cine se află la drum la o mie de metri adâncime în acel întuneric absolut, acela trebuie să se încreadă în afișajul digital, care îi spune dacă se mișcă în sus sau în jos. Nici urechea internă, și nici privirea aruncată afară nu permit astfel de afirmații.

Weaver a trecut la viteza maximă de coborâre. Deepflight-ul a traversat scurt acest cer polar așezat cu capul în jos, și apoi foarte repede s-a întunecat. Când batometrul arătă 60 de metri, instrumentele mai măsoară doar patru procente din lumina de la suprafață, și aprinde reflectoarele, o astronaută care se străduiește să lumineze universul cu o lampă.

Trezește-te, Karen!

Sunt trează.

Da, sigur, ești trează și superconcentrată, dar ești în visul greșit. Întreaga omenire visează cu ochii deschiși un vis despre o lume care

nu există. Visăm despre tabele taxonomice şi medii ale valorilor statistice, incapabile să perceapă natura obiectivă. Ceea ce este contopit şi unit, împletit în modul cel mai intim, noi încercăm să desfacem şi să transformăm în înşiruire şi suprapunere, iar în vârf ne plasăm pe noi înşine. Comunicăm prin simboluri şi decupaje pe care le ridicăm la rangul de adevăruri, confecţionăm succesiuni şi ierarhii, distorsionăm spaţiul şi timpul. Întotdeauna avem pretenţia să vedem ceva ca să îl putem înţelege, însă în momentul în care îl facem vizibil, îi refuzăm înţelegerea. Omul care vede este orb, Karen. Priveşte în întuneric. Cauza primă a vieţii este întunecată.

Întunericul este amenințător.

Fals! Ne lipseşte de coordonatele existenţei noastre vizibile. Este atât de rău? Natura este obiectivă şi extrem de variată! Sărăceşte abia atunci când o privim prin ochelarii prejudecăţii, pentru că o judecăm după cum ne place sau nu ne place. Ne privim mereu pe noi înşine în pâlpâitul orbitor. Toate acele reprezentări de pe monitoarele computerelor şi televizoarelor noastre arată ele lumea reală? Însumarea tuturor impresiilor noastre redă ea oare varietatea, câtă vreme trebuie să comunicăm folosind prototipuri cum ar fi „pisică“ şi „culoarea galbenă“? Este, fără îndoială, un lucru remarcabil modul în care creierul uman reuşeşte să smulgă bogăţiei de variante asemenea valori medii, un truc grozav pentru a face posibilă împărtăşirea imposibilului, dar preţul plătit este abstractizarea. În final, obţinem o lume idealizată, în care milioane de femei încearcă să arate ca zece manechine, în care familiile au unu virgulă doi copii şi în care un chinez atinge în medie vârsta de 63 de ani şi o înălţime de 1 metru 70. Ne obsedează atât de mult norma, încât uităm că normalitatea se află în anormal, în deviaţia de la normă. Istoria statisticii este o istorie a erorilor. Ne-a ajutat să obţinem o privire de ansamblu, negând însă variaţia. Ne-a înstrăinat de lume.

Şi, în schimb, ne-a apropiat pe unii de alţii.

Chiar crezi?

Nu am încercat noi să găsim o cale de comunicare cu Yrr? Şi nu-i aşa că am reuşit? Am găsit ca bază matematica.

Atenţie! Este ceva complet diferit. În calcularea teoremei lui Pitagora nu există loc pentru mai multe variante. Viteza luminii rămâne mereu viteza luminii. Formulele matematice nu pot fi schimbate dacă descriu acelaşi spaţiu fizic. Matematica nu permite nici un fel de apreciere. Formula matematică nu trăieşte în grotă sau în pom, nu poate fi mângâiată şi nici nu îşi arată colţii dacă te apropii prea tare de ea. Nu există o medie a mai multor legi gravitaţionale, ci numai o singură lege. E adevărat, am comunicat folosind limbajul matematicii, dar asta înseamnă oare că ne şi înţelegem reciproc? I-a apropiat matematica pe oameni unii de alţii? Felul în care este etichetată lumea respectă particularităţile istorice ale fiecărei culturi în parte, şi fiecare cerc cultural vede lumea altfel. Inuiţii nu au nici măcar un singur cuvânt pentru

zăpadă, dar au sute de cuvinte pentru diferitele feluri de zăpadă. Poporul dani din Noua Guinee nu cunoaşte noţiunea de culoare.

Ce vezi?

Weaver scrutează întunericul. Barca îşi urmează liniştită drumul, înclinată tot la 60 de grade, cu viteza de 12 noduri. A parcurs deja o mie cinci sute de metri. Izolarea fonică a lui Deepflight nu permite să se audă nici măcar un geamăt sau un trosnet. Pe locul alăturat se află Rubin. Weaver încearcă să se gândească la el cât mai puţin. Este ciudat să zboare prin noapte alături cu un mort.

Un mesager mort, spre care se îndreaptă toate speranţele.

Deodată o lumină.

Yrr?

Nu, altceva. Sepii. A nimerit într-un banc întreg. Se trezeşte plutind printr-un Las Vegas subacvatic. În noaptea eternă din adâncul mării, nici hainele colorate, şi nici dansurile nu pot impresiona posibilele partenere. Când sunt în căutarea unei însoţitoare, burlacii se dau mari cu luminile lor. Rânduri întregi de organe strălucesc cu bacterii luminiscente în fotofori, nişte mici buzunare transparente care se pot închide şi deschide, o furtună de scântei, un ţipăt codat din adâncurile mării. În cazul de faţă nu pare să fie vorba de seducerea ambarcaţiunii lui Weaver. Sunt fulgere de intimidare. Dispari, par a spune, şi, când Weaver nu dispare, animalele îşi deschid larg fotoforii şi o înconjoară, învăluiţi cu toţii într-o haină de lumină ce străluceşte uniform. Printre ele se văd organisme mai mici, luminoase, cu miez roşu sau albastru: meduzele.

Apoi se alătură ceva ce Weaver nu vede, dar îi este semnalat de sonar. O masă mare şi compactă. Preţ de o clipă se gândeşte la un colectiv de Yrr, dar colectivele luminează, iar chestia asta de aici este neagră ca marea din jur. Are o formă lunguiaţă, viguroasă într-o parte şi tot mai suplă în partea opusă. Weaver se îndreaptă exact spre ea. Ridică Deepflight-ul puţin mai sus şi alunecă pe deasupra fiinţei, şi în acelaşi moment îşi dă seama peste ce a trecut în zbor.

Balenele trebuie să bea apă. O imagine absurdă fiind vorba despre vieţuitoare ale mărilor, însă pericolul de a muri de sete în ocean este pentru o balenă la fel de mare ca pentru un naufragiat. Meduzele sunt formate aproape exclusiv din apă, şi anume apă dulce, la fel ca sepiile care oferă cantităţi mari din acest lichid vital, de aceea caşalotul coboară după sepii şi meduze. Se scufundă pe verticală până la o mie, două mii, uneori chiar trei mii de metri adâncime şi rămâne acolo mai mult de o oră, după care revine pentru zece minute la suprafaţă pentru a respira, şi din nou se scufundă.

Weaver a dat peste un caşalot. Peste un bandit nemişcat cu vedere bună. Traversează imperiul întunericului şi al vederii pătrunzătoare. Toţi cei de aici de jos văd bine.

Ce vezi? Ce nu vezi?

Mergi de-a lungul unei străzi. Observi la oarecare depărtare un bărbat care vine spre tine. Ceva mai încolo, o femeie îşi scoate căţelul

la plimbare. Clic, un instantaneu! Descrie câte ființe sunt pe stradă și care este distanța dintre ele.

Suntem patru.

Ba nu, suntem mai mulți. Văd trei păsări în pomi, deci suntem șapte. Bărbatul e la optsprezece metri de mine, femeia la cincisprezece. Câinele la treisprezece și jumătate, aleargă înaintea ei, în lesă. Păsările se află la o înălțime de zece metri, și între ele este câte o jumătate de metru. Nu! În realitate, pe strada asta își fac veacul miliarde de ființe. Doar trei dintre ele sunt oameni. Unul e câine. În afara celor trei păsări, prin pomi mai sunt alte 57 pe care nu le văd. Chiar și pomii sunt ființe, iar în frunzișul și în scoarța lor trăiesc miliarde de insecte. Penajul păsărilor este plin de acarieni, la fel ca porii pielii noastre. Câinele reunește în blana sa trei duzini de purici, paisprezece căpușe, doi țânțari, iar în intestine și stomac, mii de viermi minusculi. Saliva îi este saturată cu bacterii. La fel de populați suntem și noi, iar distanța dintre toate aceste ființe este practic zero. În aer plutesc spori, bacterii și virusuri, formează lanțuri organice în care zalele suntem noi, ne împletesc pe toți într-un singur superorganism și la fel se comportă și în mare.

Ce ești tu, Karen Weaver?

Sunt singura formă de viață pe un perimetru larg, dacă fac abstracție de Rubin, care nu mai este o formă de viață, fiind mort.

Ești o particulă.

O particulă în varietate. Nu semeni pe deplin cu nici un alt om, după cum nici o celulă nu seamănă cu alta în toate detaliile. Întotdeauna, ceva e diferit. Așa trebuie să privești lumea. Ca pe o plajă de asemănări. Nu este consolator să te poți considera particulă dacă, în schimb, ți se recunoaște unicitatea?

Ești o particulă în spațiu și timp.

Batometrul clipește.

Două mii de metri.

Șaptesprezece minute. Merg de șaptesprezece minute.

Asta îți spune ceasul?

Da.

Pentru a înțelege lumea, trebuie să descoperi un alt timp. Trebuie să-ți aduci aminte, dar nu poți s-o faci. De două milioane de ani, omul este miop. *Homo sapiens* și-a petrecut cea mai mare parte a evoluției sale cu vânătoarea și adunatul merindelor. Acest lucru i-a modelat creierul în forma pe care o are astăzi. Viitorul strămoșilor noștri consta doar în evenimentele care urmau să se întâmple chiar atunci imediat, tot ce depășea acel moment pierzându-se în ceață, la fel ca și întâmplările de mult apuse. Trăiam clipa, interesați în primul rând de perpetuarea speciei. Marile catastrofe erau uitate sau intrau în mitologie. Capacitatea de a uita era un dar al evoluției, dar în ziua de azi a devenit blestemul nostru. Nici acum spiritul nostru nu dispune de un

orizont temporal care să pătrundă cu mai mult de câțiva ani în trecutul sau în viitorul nostru. Câteva generații și trecem sub tăcere, ignorăm, uităm. Nu suntem în stare să ținem minte cele întâmplate în trecut și să învățăm din cele petrecute, și de aceea suntem incapabili să ne vedem viitorul. Oamenii nu sunt făcuți să vadă întregul și locul ocupat de ei în acest întreg. Nu împărtășim memoria lumii.

Aiurea! Lumea nu are amintiri. Oamenii își amintesc, nu lumea. Chestia asta cu memoria lumii este o prostie ezoterică.

Crezi? Yrr își amintesc totul. Ei *sunt* memoria.

Weaver se simte amețită.

Verifică aprovizionarea cu oxigen. În capul ei, gândurile încep să facă tumbe. Scufundarea asta pare să se transforme într-o excursie halucinantă. În întunericul Mării Groenlandei, gândurile îi fug în toate părțile.

Unde sunt Yrr?

Aici.

Unde anume?

Ai să îi vezi.

Ești o particulă în timp.

Te scufunzi prin întunericul tăcut, laolaltă cu nenumărate ființe aidoma ție, o particulă de apă rece și sărată, obosită și îngreunată după călătoria care i-a absorbit toată căldura, călătorie care a adus-o de la tropice până aici sus, în această regiune neospitalieră, până vă veți aduna în bazinul oceanic al Groenlandei și Norvegiei, într-o piscină uriașă plină de apă grea și rece ca gheața. De acolo treci peste lanțul muntos subacvatic dintre Groenlanda, Islanda și Scoția, ajungând în bazinul atlantic. Drumul nesfârșit duce în abis, peste grămezi de lavă și depuneri de sediment. Sunteți un curent uriaș, tu și cu ceilalți, iar lângă Terra Nova primiți întăriri de la masele de apă din Marea Labradorului care nu sunt la fel de dense și de reci. În dreptul Bermudelor, O.Z.N.-urile rotunde se apropie traversând oceanul dinspre Mediterană, vârtejuri de apă caldă extrem de sărată, care vin în zbor din strâmtoarea Gibraltar pentru a se întâlni cu voi. Mediterana, Labradorul, Groenlanda, toate aceste mase de apă se amestecă și plecați mai departe spre sud, în adâncul mării.

Devii martor la nașterea Pământului.

Drumul tău duce de-a lungul lanțului muntos de sub Atlantic, una din acele creste care străbat toate oceanele. Împreună sunt mari cât toate continentele, iar înșiruite ating 60 000 de kilometri lungime, încoronate de rânduri întregi de vulcani activi și stinși. Crestele muntoase se înalță la 3 000 de metri deasupra fundului mării, mai au peste ele aproape încă tot atâta apă și despică pământul. Acolo unde li se sprijină axa, magma din camerele subterane pătrunde la suprafață, însă, în loc să se evapore exploziv, roca fluidă izvorăște leneșă sub presiunea oceanului rece. Se insinuează printre flancurile crestelor

oceanice şi le împinge la o parte cu încăpăţânarea copiilor graşi şi impertinenţi, un fund al mării nou-născut, care mai trebuie încă să-şi găsească forma. Coastele se desfac infinit de încet. Acolo unde lava desenează meandre roşii strălucitoare în întunericul oceanului, Pământul este fierbinte. Cutremurele de pământ scutură hăul din care curge lava, precum şi regiunea de ambele părţi ale crestei. Mai departe spre exterior, coastele se răcesc. Rocile mai vechi formează acolo o topografie care devine tot mai veche, mai rece şi mai densă cu cât te depărtezi mai tare de creastă, până când pământul vechi, rece şi greu cade în nesfârşitele abisuri, câmpiile oceanice care se întind pe fundul mărilor, presărate cu munţi şi acoperite cu straturi de sediment afânat, benzi transportoare ale unor epoci trecute, îndreptându-se la vest spre America şi la est spre Europa şi Africa, până când într-o zi se vor împinge sub masele de uscat, pentru a se scufunda adânc în scoarţa terestră şi a se topi în cuptoarele astenosferei care, peste câteva milioane de ani, o va trimite înapoi în râpele crestelor oceanice, sub formă de magmă incandescentă.

Un circuit uimitor! Fundul mării călătoreşte neobosit în jurul Pământului, despicat de presiunea din interior şi tras de greutatea plăcilor de la fund care se ridică spre suprafaţă. O continuă apăsare, smucire şi zgâlţâire, dureri ale facerii geolitice şi ceremonii de înmormântare care dau formă chipului Pământului. Africa se va uni cu Europa. Se vor reuni! Continentele se deplasează. Nu se mişcă însă ca nişte spărgătoare de gheaţă prin crusta casantă, ci se lasă purtate pasiv, de când Rodinia, continentul prim şi originar, a fost rupt în epoca precambriană. Nu se întâmplă nimic altceva, doar bucăţile tind să se îndrepte unele spre altele, îmbinându-se pentru a forma Gondwana şi Pangea, pentru a fi despărţite din nou, o familie risipită cu o amintire veche de 165 de milioane de ani despre ultima masă de pământ unitară cu un singur ocean în jur, legată de viteza de curgere a rocii vâscoase şi condamnată să umble pe o sferă, căutându-se.

Eşti o particulă.

Din toate astea, tu apuci doar o suflare. În timp ce fundul Atlanticului s-a deplasat cu cinci centimetri, tu ai călătorit deja un an întreg. În călătoria asta vezi viaţă lipsită de soare. Lava se răceşte rapid, formând crăpături şi falii. În pământul nou şi poros pătrunde apa mării. Curge în jos pe kilometri întregi, până deasupra camerelor de magmă din interiorul Pământului, se întoarce înapoi în sus, saturată de căldura dătătoare de viaţă şi de minerale, neagră ca smoala de la sulfide şi ţâşneşte din formaţiunile înalte cât casa, de forma unor coşuri de fum, fierbinte fără să fiarbă. La această adâncime apa de 350 de grade nu fierbe, se mulţumeşte să curgă şi să împartă bogăţia de substanţe nutritive în imediata sa vecinătate, o ofertă de o sută de ori mai mare decât în apele înconjurătoare. În timpul călătoriei tale în universul necunoscut, ai atins avanpostul comunităţilor de viaţă străine, care nu au nevoie de lumina soarelui. În jurul acestor fumegători negri

trăiesc viermi lungi de câțiva metri, scoici cât brațul, cete întregi de raci albi și orbi, pești și, înainte de toate, bacterii. Sunt ființe care se autoalimentează, la fel ca plantele verzi care se hrănesc într-o anumită măsură cu lumina solară, de care se credea că depinde orice formă de viață. Dar aceste bacterii nu au nevoie de soare. Oxidează hidrogen sulfurat. Izvorul vieții lor îl reprezintă miezul Pământului. Bacteriile acoperă pe suprafețe extinse fundul mării pe care trăiesc comunitățile în jurul coșurilor fumegânde și trăiesc în simbioză cu viermii, cu scoicile și cu unii dintre raci, iar alți raci și pești trăiesc la rândul lor de pe urma scoicilor și viermilor, fără să le fie necesară nici măcar o singură rază de soare.

Poate că cele mai vechi forme de viață ale planetei nu s-au născut la suprafață, Karen, ci aici, în oceanul întunecat, și ceea ce vezi tu acum este adevărata grădină a Edenului. Cu siguranță, Yrr este cea mai veche din cele două rase, din care una a moștenit uscatul, pierzând în schimb leagănul vieții.

Imaginează-ți că Yrr este rasa dorită.

Cea dumnezeiască.

Verificarea sistemelor.

Weaver își cheamă înapoi gândurile transformate în particule, care tocmai au trecut de Africa. Trebuie să se constrângă să fie atentă la monitoare. Ar putea fi de o sută de ani pe drum. Afară se văd la oarecare depărtare lumini fantomatice, dar nu sunt Yrr, ci bancuri de mici creveți luminoși. Nu se vede foarte bine. Ar putea fi sepii mici sau ceva complet diferit.

Două mii cinci sute de metri.

Mai sunt vreo mie până la fund. În jurul ei nu ar fi trebuit să fie decât apă, însă sonarul începe brusc să clicuie frenetic. O atenționează că se apropie de ceva masiv. Trebuie să fie ceva de dimensiuni uriașe, și de fapt acel ceva se apropie de ea. O suprafață compactă care se apropie de sus, direct spre ea. Wever simte cum teama latentă care o încerca se transformă în panică. Face o curbă de 180 de grade, în timp ce obiectul imens se apropie tot mai mult. Microfoanele de exterior transmit în Deepflight un zgomot surd, nepământesc, care devine tot mai puternic, ca niște urlete și gemete grotești. Weaver este tentată să o ia la goană, însă curiozitatea este mai puternică. A pus destul spațiu între ea și acel ceva necunoscut, și se pare că ființa nu o urmărește pe ea.

Dacă este o ființă.

Mai ia o curbă și se îndreaptă cu viteză redusă direct spre locul acela. Se află acum la nivelul ei, foarte aproape. Deepflight-ul tremură cuprins de turbulențe.

Turbulențe?

Ce poate fi atât de mare? O balenă? Dar chestia asta de aici are dimensiunea a zece balene. Sau o sută. Sau chiar mai multe.

Weaver pornește reflectoarele.

În același moment își dă seama că s-a apropiat mai mult decât intenționase. Începe la marginea conului de lumină. Timp de o clipă Weaver este derutată complet, nefiind în stare să stabilească natura și proveniența suprafeței netede care trece pe lângă ea, până când vede deodată ceva strălucind în lumina reflectoarelor. Sunt niște linii lungi, drepte și curbate, care lui Weaver i se par familiare într-un mod îngrozitor:

USS Inde...

Șocul o face să țipe.

Țipătul ei răsună complet lipsit de ecou, amintindu-i că este închisă în tubul ei. Și cât este de singură. Se simte și mai singură acum, văzând cum se scufundă vaporul pe lângă ea și gândurile îi fug către Anawak, Johanson, Crowe, Shankar, toți ceilalți.

Leon!

Continuă să privească înspăimântată.

Marginea punții de decolare se ivește scurt și dispare. Restul rămâne ascuns în întuneric. Se mai văd doar bule de aer dansând nebunește.

După care efectul de absorbție cuprinde Deepflight-ul și îl trage în jos.

Nu!

Weaver se luptă din răsputeri să stabilizeze ambarcațiunea. Uite ce-i face curiozitatea! De ce nu a putut aștepta la distanța care se cuvenea? Sistemele îi indică tot felul de nereguli. Weaver încearcă să îndrepte nava în sus. Submarinul se luptă și se clatină, o urmează pe *Independence* în mormânt, apoi în sfârșit își demonstrează întreaga genialitate, scapă și țâșnește în sus.

În secunda următoare, pare să nu se fi întâmplat nimic.

Weaver își aude inima bătând. Îi vâjâie în urechi. Sângele îi pulsează în cap ca un piston. Stinge reflectoarele, apleacă cu grijă Deepflight-ul în jos și își continuă zborul spre străfundurile Bazinului Groenlandei.

După un timp, poate câteva minute sau câteva ore, începe să plângă. Totul iese la suprafață. Plânge în hohote. Ce înseamnă asta? Știa că se va scufunda *Independence,* o știau cu toții, dar atât de repede?

Ba da, știam și asta.

Însă nu știe dacă mai trăiește Leon. Și ce s-a întâmplat cu Sigur.

Se simte îngrozitor de singură.

Vreau înapoi.

Vreau înapoi!

– Vreau înapoi!

Scăldată în lacrimi, cu buzele tremurânde, începe să se îndoiască de sensul misiunii ei. Nu a dat cu ochii de Yrr, cu toate că e tot mai aproape de fundul mării. Verifică instrumentele. Computerul o liniștește.

Îi arată că a trecut aproape jumătate de oră de când a plecat şi că a atins 2 700 de metri adâncime.

Jumătate de oră. Cât trebuie să mai reziste aici jos?

Vrei să vezi tot?

Ce?

Vrei să vezi tot, particulă mică?

Weaver ridică nasul. Se aude un fornăit puternic, foarte pământesc în negura ţării imaginaţiei.

– *Tati*? întreabă printre lacrimi.

Fii calmă! Linişteşte-te!

O particulă nu întreabă cât de mult durează ceva. Pur şi simplu se mişcă sau stă pe loc. Împlineşte ritmul creaţiei, un servitor ascultător al întregului. Veşnicele întrebări despre cât durează ceva sunt proprii numai oamenilor, lupta asta continuă împotriva propriei naturi, împărţirea timpului de trăit. Pe Yrr nu îi interesează timpul. Poartă în genomul lor începutul vieţii celulare, când, acum 200 de milioane de ani, blocurile de stânci oceanice erau unite cu masa continentală care formează America de Nord actuală; când Groenlanda a început să se îndepărteze de Europa acum 65 de milioane de ani; când s-a format topografia Atlanticului în urmă cu 36 de milioane de ani, când Spania era încă tare departe de Africa; când pragurile subacvatice au coborât atât de mult, încât acum 20 de milioane de ani Oceanul Arctic a ajuns în sfârşit să comunice cu cel Atlantic, permiţându-ţi şi ţie, particulă, să faci o astfel de călătorie, care a început aici în Bazinul Groenlandei şi care te va duce mai departe, pe lângă Africa spre sud, spre Antarctica.

Eşti pe drum spre curentul circumpolar, staţia de triaj a curenţilor marini, spre circuitul etern.

De la frig la frig.

Cu toate că eşti doar o particulă, faci parte dintr-un întreg care corespunde cantităţii de apă a unei duzini de fluvii uriaşe. Curgeţi peste fundul mării, traversaţi ecuatorul şi ajungeţi în Bazinul Atlanticului de Sud, până în vârful cel mai de jos al Americii de Sud. Până aici, aţi avut un curs uniform şi liniştit. Însă dincolo de Capul Horn nimeriţi în turbulenţe furtunoase. Sărind şi clătinându-te, eşti atrasă în ceva ce seamănă cu circulaţia din jurul acelui *Arc de Triomphe* la ora prânzului, doar că la o scară mult mai mare. Curentul circumpolar se mişcă de la vest la est în jurul continentului alb, o manevră la care participă toate mările. Curentul circular nu se opreşte, nu se izbeşte niciodată de uscat. Îşi fugăreşte la nesfârşit propria coadă. Duce cu sine apa sutelor şi miilor de fluvii, absoarbe toate apele lumii, le sfâşie şi le amestecă, le şterge provenienţa şi identitatea. Chiar înaintea Atlanticului te ridică la suprafaţă, în frigul pătrunzător. Pluteşti la suprafaţă alături de valurile înspumate şi apoi te scufunzi încet, pentru a deveni o parte a marelui carusel circumpolar.

Te duce cât te duce și apoi te scuipă afară.

Pornești din nou către nord, la 800 de metri adâncime. Toate mările se hrănesc din curentul arctic circular. O parte din apă ajunge înapoi în mezaninul Atlanticului, alta în Ocenul Indian și cea mai mare parte în Pacific, unde ajungi și tu. Lipit de flancul vestic al Americii de Sud, curgi până la ecuator, unde alizeele despart apele și unde căldura tropicală te încălzește. Te ridici la suprafață și ești tras spre vest, înspre mijlocul haosului indonezian: insule și insulițe, curenți, vârtejuri, hăuri și vâltori, pare imposibil să treci pe acolo. Plutești spre sud pe lângă Filipine și prin Strâmtoarea Makassar dintre Borneo și Sulawesi. Te-ai putea înghesui prin Strâmtoarea Lombok, dar există strâmtoarea aceea la est de Timor, o rută ocolită, dar mai bună, prin care ajungi în sfârșit la Oceanul Indian.

Acum spre Africa.

Adâncurile calde ale Mării Arabiei te saturează cu sare. Călătorești spre sud de-a lungul Mozambicului, de data aceasta dusă de curentul Agulhas. Zbori tot mai repede, bucuroasă să ajungi în oceanul din care provii, te arunci în marea aventură care a curmat viața atâtor marinari, Capul Bunei Speranțe, și ești aruncată înapoi. Prea mulți curenți se întâlnesc aici. Arcticul *Place de l'Etoile,* cu circulația lui ca de vineri seara, se află mult prea aproape. Oricât te-ai strădui, nu prea poți înainta. În cele din urmă, te desprinzi împreună cu alții din curentul principal într-un vârtej și plutești în sfârșit pe Atlanticul de Sud. Laolaltă cu alte particule de felul tău te lași dusă de curentul ecuatorial spre vest, treceți în vârtejuri uriașe pe lângă Brazilia și Venezuela până în Florida și vă treziți despărțiți.

Ai ajuns în Caraibe, bazinul din care se naște Golfstreamul. Încărcată cu soarele tropical, îți începi ascensiunea spre Terra Nova și mai departe spre Islanda, plutești mândră la suprafața apei și împarți cu generozitate din căldura acumulată, de parcă ai avea rezerve nesfârșite. Pe nesimțite începi să te răcești, iar apa evaporată a Atlanticului de Nord îți lasă în urmă o cantitate de sare care devine tot mai grea, și brusc te trezești din nou deasupra Bazinului Groenlandei, punctul de plecare al călătoriei tale.

Ai făcut o mie de ani pe drum.

Particulele de apă urmează acest drum de peste trei milioane de ani, de când istmul Panama a despărțit Pacificul de Atlantic. Încă de atunci doar o alunecare a continentelor ar fi putut modifica circulația termohalină. Dar omul a stricat echilibrul climei. Și în timp ce se discută aprins dacă această încălzire va provoca topirea calotelor polare și implicit oprirea Golfstreamului sau nu, curentul a fost oprit de Yrr. Și așa particulele nu mai pot călători, Europa nu mai primește căldură, viitorul autoproclamatei rase dumnezeiești se află în balanță. Pentru că, spre deosebire de oameni, care nu își dau seama de urmările propriilor acțiuni și care nu își amintesc viitorul, lipsindu-le memoria genetică, înțelegerea despre cum începutul se transformă în sfârșit și

sfârşitul în viitor în concordanţă cu legile creaţiei, Yrr ştiu foarte bine ce se va întâmpla atunci când circulaţia apei se opreşte.

O mie de ani, micuţă particulă. Peste zece generaţii umane, iar tu ai făcut o dată înconjurul lumii.

O mie de astfel de călătorii, şi fundul mării s-a înnoit complet.

O sută de astfel de călătorii şi mările au dispărut, continentele s-au destrămat, în timp ce altele s-au alipit, s-au format noi oceane, faţa lumii s-a schimbat.

O secundă din călătoria ta, micuţă particulă, iar viaţa simplă apare şi dispare. Câteva nanosecunde, şi particulele elementare îşi schimbă locul. Reacţiile chimice au loc într-un timp şi mai scurt.

Şi undeva, între toate acestea, se află omul.

Deasupra tuturor, Yrr.

Oceanul care a dobândit conştiinţă de sine.

Ai călătorit în jurul lumii, aşa cum este şi aşa cum a fost, ca parte a marelui circuit fără început şi fără sfârşit, ce cunoaşte doar variaţia şi reîntoarcerea. Încă de la naştere, această planetă trece printr-o continuă schimbare. Toate fiinţele formează o unică ţesătură care acoperă pământul, fiind indisolubil legate între ele prin relaţiile de hrană. Simplul alternează cu complexul, multe forme de viaţă au dispărut pentru totdeauna, altele se nasc, unele au existat mereu şi vor popula Pământul până când el se va prăbuşi în Soare.

Şi undeva între toate acestea, omul.

Undeva în toate, Yrr.

Ce vezi?

Ce vezi?

Weaver se simte incredibil de obosită, de parcă ar fi pe drum de ani întregi. O particulă mică şi obosită, singură şi tristă.

– Mama? Tata?

Trebuie să se forţeze să privească afişajele electonice.

Presiune internă, în regulă. Oxigen, în regulă.

Unghiul de înclinare: zero.

Zero?

Deepflight-ul stă pe orizontală. Weaver tresare. Dintr-odată e trează de-a binelea. Şi indicatorul pentru viteza de coborâre indică zero.

Adâncimea: 3 466 metri.

În jur, întuneric.

Submarinul s-a oprit. Stă pe pământ. A atins fundul Bazinului Groenlandei.

Abia dacă îndrăzneşte să se uite la ceas, de teamă să nu vadă ceva îngrozitor. Că e pe drum de ore întregi, că nu va mai avea destul oxigen ca să se întoarcă la suprafaţă sau tot aşa. Însă afişajul digital o anunţă clipind liniştit că începuse coborârea în urmă cu 35 de minute. Nu fusese absentă cu adevărat. Doar aterizarea nu şi-o aminteşte, însă

probabil că a făcut totul corect. Elicele sunt oprite, iar sistemele – active. Ar putea urca imediat înapoi.

Și deodată începe.

Colectivul

Prima dată a crezut că o înșală simțurile. Un licăr albastru, slab și la oarecare depărtare. Apariția se învolbureză și se stinge apoi, ca un praf de un albastru profund, suflat de pe o palmă supradimensionată.

O nouă licărire, de data asta mai aproape și pe suprafață mai mare. Se întinde ca o boltă deasupra ambarcațiunii, astfel încât Weaver trebuie să privească în sus. Ceea ce vede îi amintește de un nor cosmic. Este imposibil de spus cât de departe și cât de mare este norul, însă îi dă senzația că nu ar fi ajuns pe fundul mării, ci la marginea unei galaxii îndepărtate.

Apoi albastrul se estompează. Timp de o secundă are impresia că se disipează, pentru ca imediat după aceea să își dea seama că simțurile o înșelaseră, căci norul se contopește de fapt cu altul mai mare, care se lasă încet peste barcă.

Brusc își dă seama că nu este o idee bună să rămână pe fundul mării dacă vrea să scape de Rubin.

Acum este momentul. Acum sau niciodată.

Weaver întoarce aripile laterale și pornește elicele. Deepflight-ul înaintează puțin pe jos, răscolește sedimentul și se înalță. Se aprind fulgere pe orizonturile nesfârșite și întunecate, și Weaver își dă seama că fuziunea a început.

Colectivul este uriaș.

Licărul albăstrui se apropie din toate părțile. Depflight-ul plutește în mijlocul norului care se contopește. Weaver știe că masa gelatinoasă se poate contracta formând un țesut extrem de rezistent și preferă să nu se gândească ce se poate întâmpla cu ambarcațiunea ei, dacă mușchiul de unicelulare se închide peste ea. Prin fața ochilor îi trece imaginea unui pumn care sparge un ou crud.

Se află la vreo zece metri deasupra solului.

Ar tebui să ajungă.

Acum.

O scurtă mișcare din deget, care hotărăște totul. E suficientă doar o secundă de neatenție, să tremure de nervozitate sau de frică, e destul să deschidă cupola greșită și ar muri instantaneu. La o adâncime de 3 500 de metri domnește o presiune de 385 de atmosfere. Nu îți modifici neapărat aspectul exterior, dar viața ți-o pierzi în mod sigur.

Dar Weaver deschide cupola care trebuie.

Lângă ea, tubul copilotului se pune pe verticală. Aerul țâșnește din el ca o explozie, trăgând cu el trupul lui Rubin. Weaver își accelerează avionul subacvatic, care abia dacă poate fi manevrat cu tubul

deschis şi îl lasă să se prăbuşească brusc, catapultându-l astfel definitiv pe Rubin afară. Acesta rămâne să plutească precum o siluetă neagră pe fundalul alb-albastru al furtunii care se apropie. Mediul de viaţă străin îi striveşte ţesuturile şi organele, îi zdrobeşte craniul, îi frânge oasele sub presiunea propriei musculaturi şi îi scoate afară lichidul corporal.

Totul este luminat.

Corpul lui Rubin este înşfăcat de gelatină pe când se află încă în plină răsucire şi apăsat de submarin. Din cealaltă parte organismul se apropie, de peste tot odată, de sus şi de jos. Se lipeşte de Rubin şi de submarin, devine tot mai compact, iar Weaver ţipă în spaima morţii...

Submarinul este liber.

Retragerea le-a fost aproape la fel de rapidă ca şi venirea. Dacă ar exista vreo noţiune care să poată descrie comportamentul lui Yrr din acest moment, s-ar spune că este profund îngrozit.

Weaver se aude scâncind.

În jurul ei, marea a rămas albastră. Lumini spălăcite se fugăresc în uriaşa masă de gelatină care înconjoară submarinul ca un zid închis, nesfârşit de înalt. Weaver întoarce capul şi priveşte chipul distrus al lui Rubin, slab luminat de instrumentele consolei. Organismul l-a presat lateral de cupola tubului lui Weaver şi acum se holbează în interior doar orbitele goale. Globii oculari i-au ieşit sub presiunea hidrostatică. Din orbite i se scurge un lichid negru, apoi cadavrul se desprinde încet şi cade înapoi în noapte. Din nou este doar o simplă umbră pe fundalul luminat, cu mişcări ciudate de plutire, de parcă ar executa un dans neajutorat, nesfârşit de lung în cinstea zeităţilor păgâne.

Weaver, agitată, se sileşte să se liniştească. În alte împrejurări i s-ar fi făcut rău de mult, dar acum nu are timp de sensibilităţi.

Inelul se retrage în continuare şi se umflă la margini. De jos înaintează întunericul. Valurile străbat poalele organismului. Se încreţeşte peste tot înaintând tot mai sus, iar cadavrul biologului se contopeşte cu întunericul. În acelaşi timp, de sus coboară tentacule suple, ascuţite la capăt, lungi ca lianele junglei. Înaintează cu mişcări coordonate şi precise, îl găsesc pe Rubin şi încep să îl pipăie. Weaver nu poate vedea corpul, însă acesta este indicat de sonar, iar mişcările prudente, ca de pipăit, ale antenelor lasă să se deducă silueta unui trup uman.

Din vârfurile tentaculelor cresc antene mai subţiri şi mai fine, care se ocupă intens cu diversele părţi din trupul lui Rubin, înainte de a trece mai departe. Între timp se opresc sau se ramifică. Uneori se suprapun, de parcă s-ar întâlni pentru o convorbire mută. Spre deosebire de tot ce a văzut până acum din Yrr, antenele emană o lumină albă cu nuanţe. Totul dă impresia unei coregrafii, ca un balet mut, iar Weaver începe să audă din depărtare muzica din copilăria ei: *La*

plus que lente de Debussy, valsul acela mai mult decât lent, piesa preferată a tatălui său. Weaver este uimită și încântată, și uită de frică. Bineînțeles că aici jos nu cântă nimeni *La plus que lente*, dar s-ar potrivi pentru că acest joc de recunoaștere este de o frumusețe paralizantă, și în acest moment nu poate recunoaște nimic altceva decât...

Frumusețe.

Și-a regăsit părinții în mijlocul acestei frumuseți.

Weaver își lasă capul pe spate.

Deasupra ei se boltește un clopot albastru, strălucitor, de dimensiuni gigantice, înalt ca o cupolă a cerului.

Weaver nu venerează nici un Dumnezeu, dar trebuie să-și readucă în memorie acest lucru, pentru a nu începe să murmure rugăciuni. În minte îi vin cuvintele lui Crowe care vorbea despre extratereștri mult prea tereștri, despre perspectiva mult prea centrată pe uman în reprezentarea celorlalți, în condițiile în care ar fi de dorit să lăsăm loc unor viziuni mai îndrăznețe. Poate că Sam ar critica tocmai puritatea acestei lumini, dorindu-și o iluminare de un simbolism mai discret decât tocmai albul sfințeniei. Însă ce vede acum nu se compară cu nimic. Este alb numai pentru că bioluminiscența produce adesea lumină albă, de asemenea și albastră, verde sau roșie. Nu se manifestă nici o divinitate aici, este doar manifestarea unicelularelor luminiscente vii. Și în afară de asta, ce zeitate apropiată omului s-ar manifesta prin tentacule?

Ceea ce aproape că îi fură mințile lui Weaver este înțelegerea faptului că în disputa dacă unicelularele sunt inteligente sau nu, nu mai există cale de întoarcere. Întrebarea dacă din autoorganizarea acestor celule se poate trage concluzia că este vorba de viață conștientă sau doar de o formă nebănuit de dezvoltată de mimetism este cea care se impune. Yrr plusaseră chiar pentru a-și asigura un loc în galeria de groază a istoriei, pătrunzând pe *Independence* unduindu-și tentaculele, asemenea unor monștri gelatinoși, pe lângă care marțienii lui Wells par niște copii. Toate astea își pierd orice importanță în fața acestui spectacol fantastic și exotic. Cele văzute de Weaver în aceste momente nu mai au nevoie de nici o altă dovadă pentru a afirma existența unei inteligențe indiscutabile, în mod definitiv inumană.

Privirea i se pierde în bolta albastră ajungând până la punctul maxim, de unde ceva coboară încet, o formațiune din care ies tentaculele. Este aproape rotundă și mare cât o lună. Pe sub suprafața albă se văd țâșnind umbre cenușii. Pentru câteva fracțiuni de secundă iau naștere desene complicate, nuanțe de alb pe alb, licăriri simetrice, rânduri pulsânde de linii și puncte, coduri criptice, o sărbătoare pentru orice semiotician. Lui Weaver, ființa îi face impresia unui computer viu, în și pe care au loc procese de o complexitate colosală. Poate să o vadă cum gândește, și atunci pricepe că această ființă gândește pentru tot ce este în jur, pentru toată masa

uriașă, firmamentul albastru, și brusc devine conștientă de ce are în fața ei.

A găsit regina.

Regina intră în contact.

Weaver abia dacă mai îndrăznește să respire. Presiunea de câteva tone a comprimat lichidele din Rubin, determinându-le în același timp să îi părăsească trupul distrus și să se împrăștie în apă. Din toate locurile în care i-au injectat soluția ies feromoni concentrați, la care Yrr au reacționat instinctiv. Fuziunea a fost scurtă și s-a terminat cu atât mai repede. Weaver nu știe încă dacă planul ei va da roade. Însă dacă are dreptate, atunci experiența asta trebuie să fi aruncat colectivul într-o confuzie babilonică, doar cu diferența că, în Babilon, toți se cunoșteau între ei, însă nu se mai înțelegeau, în timp ce colectivul înțelege, fără a recunoaște. Până în acest moment, mesajul prin feromoni nu a mai fost emis sau înțeles decât de Yrr. Colectivul nu îl recunoaște pe Rubin. În mod clar el este dușmanul, a cărui distrugere a fost decisă, însă dușmanul spune: să ne contopim.

Rubin spune: Eu sunt Yrr.

Ce se petrece oare în regină? Va înțelege șmecheria? Își dă seama că Rubin nu este un colectiv de Yrr, că toate celulele sale formează un întreg, că îi lipsesc receptorii? În mod sigur nu este primul om cercetat de Yrr. Tot ce găsesc la el îl clasifică pe Rubin ca dușman. După logica Yrr, cineva care nu este Yrr trebuie ignorat sau omorât, dar oare niște Yrr au luptat vreodată împotriva altor Yrr?

Oare pot fi siguri?

Măcar aici Weaver nu are îndoieli, știe că și Johanson, Anawak și toți ceilalți ar fi fost de aceeași părere. Yrr nu se omoară reciproc. Resping celulele bolnave sau cu defect și feromonul le provoacă moartea celulară, însă acest lucru nu este foarte diferit de felul în care corpul scapă de pielea moartă. Nu s-ar spune că celulele corpului se luptă unele cu altele, pentru că împreună formează o singură ființă și într-o anumită măsură așa este și la Yrr. Sunt miliarde nenumărate și totuși una singură. Chiar și colective diferite cu regine diferite sunt la urma urmei o singură ființă cu memorie unică, un creier care cuprinde întreaga lume, care poate lua decizii greșite fără a cunoaște însă vreo vină morală, care face loc ideilor individuale fără ca o singură celulă să poată pretinde vreodată vreo poziție specială, în interiorul căruia nu se dau pedepse și nu se poartă războaie. Există doar Yrr intacți și defecți, iar ceea ce este defect moare.

Însă un Yrr mort nu va emite niciodată feromoni cum face această bucată de carne în formă umană care este dușman și pare mort, nefiind în același timp nimic din toate astea.

Karen, lasă păianjenul în pace!

Karen este mică și a luat o carte în mână vrând să omoare un păianjen care și el este mic, dar care are vina de neiertat de a fi venit pe lume sub formă de păianjen.

De ce?

Păianjenul e urât.

Asta depinde de ochiul celui care îl privește. Cum de ți se pare urât?

Ce întrebare tâmpită! De ce e urât păianjenul? Pentru că așa e. Nu e nimic care să se uite la tine cu ochi mari de bebeluș, nu are nimic dulce sau drăgălaș, nu poți să-l mângâi, arată ciudat, pare rău și trebuie să dispară.

Cartea țâșnește în jos și păianjenul e terci.

Apoi, nu după mult timp, Karen va regreta amarnic fapta ei, în timp ce stă în fața televizorului și urmărește *Albinuța Maja*. Știa că albinele sunt OK. Dar în episodul la care se uită apare și un păianjen care, cu cele opt picioare ale lui și cu privirea fixă, ar justifica intervenția rapidă a cărții. Dar uite că păianjenul deschide o gură lipsită de buze și începe să vorbească cu o voce de copil încântătoare și subțirică. Nu trece la amenințări barbare, așa cum s-ar aștepta o fetiță din partea unui păianjen, ci se dovedește a fi bunătatea personificată, dulce și drăguț.

Dintr-odată nu-și mai poate imagina că poți omorî un păianjen. Ba mai rău, cel pe care l-a omorât îi apare în vis și începe să o acuze cu vocea aceea de copil, totul este îngrozitor și Karen începe să plângă cu sughițuri.

Atunci a învățat ce este respectul.

Atunci a încolțit ideea care, ani mai târziu, va da roade la bordul lui *Independence*. Cum ar putea o specie superinteligentă să o păcălească pe alta, ocolind complet intelectul, pentru a obține o amânare sau poate chiar ceva asemănător cu înțelegerea reciprocă. Și ca omul, obișnuit fiind să împartă note pentru gradul de dezvoltare în funcție de cât de mult se aseamănă cu umanul, să renunțe atât de mult la sine însuși, încât să încerce să semene cu Yrr.

Ce provocare pentru creatura supremă!

Oricare ar fi fost aceasta.

Deasupra ei plutește luna albă, gânditoare.

Și se lasă în jos.

Tentaculele îl încolăcesc pe Rubin până nu se mai vede decât un tors mumificat în gelatină și îl atrag în interior. Regina plutește în jos spre Deepflight, fiind de câteva ori mai mare decât ambarcațiunea. Întunericul oceanului dispare complet. Trupul reginei începe să cuprindă lent vehiculul. Totul luminează. În jurul lui Weaver pulsează lumină albă. Regina îmbrățișează ambarcațiunea și o asimilează propriilor gânduri.

Weaver simte cum o cuprinde iar frica. Rămâne fără aer. Rezistă impulsului de a porni elicele, cu toate că nu își dorește nimic mai mult

decât să iasă de aici. Vraja s-a risipit, făcând loc amenințării reale, însă știe că elicele nu vor reuși decât să enerveze această gelatină densă și flexibilă. Poate o vor amuza sau o vor lăsa indiferentă, însă oricum era mai bine să nici nu se gândească la fugă în acest moment.

Simte cum ridică submarinul.

Ființa asta o poate *vedea?*

Weaver nu își imaginează cum ar putea s-o vadă. Colectivul nu are ochi, dar oare poate să excludă această posibilitate?

Le-ar mai fi trebuit atâta timp la bordul lui *Independence!*

Speră din suflet ca ființa să o poată vedea sau să o perceapă în vreun alt fel prin cupola de sticlă. Și ca regina să nu fie tentată să deschidă cupola pentru a o pipăi. Ar fi o tentativă de intrare în contact poate bine intenționată, dar fatală.

Nu va face asta. Este inteligentă.

Inteligentă? O *ea?*

Cât de repede cădem înapoi în modul omenesc de a privi lucrurile!

Weaver izbucnește în râs. Și de parcă ar fi dat vreun semnal, lumina albă din jurul lui Weaver devine transparentă. Pare să se îndepărteze în mod misterios în toate părțile, până când Weaver înțelege că ființa pe care o numise regină se descompune. Se dizolvă, se împrăștie și timp de o clipă minunată o înconjoară pe Weaver precum praful de stele al unui cosmos tânăr. Chiar în fața cupolei dansează mici puncte albe. Dacă sunt unicelulare, atunci au o mărime considerabilă, sunt aproape cât boabele de mazăre.

Apoi Deepflight-ul se trezește afară, iar luna fuzionează din nou plutind acum sub ea, purtată de un disc nesfârșit de albastru adânc. Regina trebuie să fi ridicat destul de mult submarinul. Pe suprafața discului se întâmplă ceva pentru care Weaver găsește o singură noțiune: circulație intensă. Miliarde de ființe luminoase zboară pe deasupra sferei albastre. Pești ca niște himere, cu corpul sclipindu-le în modele complexe, țâșnesc din interiorul gelatinei, se întâlnesc din nou și se scufundă din nou în masă. De departe se vede ca o explozie de artificii, apoi se aprind cascade de puncte roșii chiar în fața bărcii, formând modele schimbătoare, mai repede decât le poate urmări ochiul omenesc. În timp ce se scufundă apropiindu-se de centrul alb iau formă încet, dar abia deasupra reginei își relevă adevărata natură, iar Weaver simte cum o ia amețeala. Nu este un banc de pești micuți, cum crezuse, ci o singură ființă uriașă cu zece brațe și corp lung și suplu.

Un calmar. Mare cât un autobuz.

Regina trimite un firicel luminos și atinge mijlocul calmarului, iar jocul de lumini al petelor roșii încetează.

Ce se întâmplă aici?

Weaver nu își poate lua privirea de la ei. În fața ochilor ei se aprind bancurile de plancton ca o zăpadă căzând de jos în sus. Un grup de sepii verde neon trece pe lângă ea, cu ochii plasați în vârful antenelor.

Prin albastrul nesfârşit zvâcnesc fulgere, care se pierd acolo unde lumina nu mai pătrunde până la Weaver.

Priveşte încontinuu.

Până când devine prea mult.

Deodată, nu mai suportă. Observă că submarinul începe să coboare iar spre luna strălucitoare, că ar putea să ajungă iar prea aproape de această lume îngrozitor de frumoasă şi de străină, de această dată fără a mai avea şansa să o părăsească.

Nu. Nu!

Închide repede tubul rămas deschis şi pompează presiune atmosferică. Sonarul arată o sută de metri până la fundul mării, în scădere. Weaver verifică presiunea internă, oxigenul, combustibilul. Nici o avarie. Toate sistemele funcţionează. Coboară aripile laterale şi porneşte elicele. Vehiculul subacvatic începe să urce, întâi încet, apoi tot mai repede, evadează din lumea străină de pe fundul Bazinului Groenlandei, îndreptându-se spre cerul natal.

Căderea inversă spre pământ.

Niciodată în viaţa ei Weaver nu a mai trecut prin atâtea stări diverse într-un timp atât de scurt. Dintr-odată îi vin în minte mii de întrebări. Unde sunt oraşele Yrr? Unde ia naştere biochimia lor? Cum produc acel *Scratch*? Cât a văzut ea de fapt din civilizaţia asta? Cât *a fost lăsată* să vadă? Totul? Sau nimic? Ce a fost ăsta, un oraş plutitor?

Sau doar un avanpost?

Ce vezi? Ce ai văzut?

Nu ştiu.

Nălucile

În sus şi-n jos. Sus, jos.

Plictisitor.

Valurile ridică Deepflight-ul şi îl lasă la loc. În sus şi-n jos. Sus, jos. A trecut ceva timp de când Weaver a plecat de pe fundul mării, acum pluteşte pe apă. Se simte puţin ca într-un lift schizofren. Sus, jos. Sus, jos. Sunt valuri înalte, dar uniforme. Rar câte o creastă care se sparge, mai degrabă ca un munte de ardezie cenuşiu şi monoton, aflat în continuă mişcare.

Ar fi prea periculos să deschidă cupola. Deepflight-ul s-ar umple de apă instantaneu. Aşa că rămâne întinsă acolo şi priveşte afară, în speranţa că marea se va linişti cândva. Mai are ceva combustibil. Nu destul ca să ajungă până în Groenlanda sau la Svalbard, dar cel puţin undeva în apropiere. Cât timp durează vântul îşi va cruţa rezervele, nu ar avea sens să se lupte cu valurile şi nu mai vrea să se scufunde. De îndată ce marea se va linişti, îşi va putea începe croaziera. Indiferent de destinaţie.

Nu ştie să spună ce a trăit. Dar dacă fiinţa de acolo de jos a ajuns la concluzia că omul are ceva comun cu Yrr, chiar şi numai mirosul, atunci poate că simţurile au învins logica. Atunci omenirea a mai primit timp. Un credit, care poate fi restituit cu bune intenţii, înţelegere şi fapte. Într-o bună zi, Yrr vor ajunge la un nou consens pentru că originea, evoluţia şi întreaga lor existenţă se bazează pe consens, şi atunci omenirea va fi hotărât care va fi acest consens.

Weaver refuză să se gândească mai departe. Nici la Sigur Johanson, nici la Sam Crowe şi Murray Shankar, nici la cei morţi, la Sue Oliviera, Alicia Delaware, Jack Greywolf. Nici la Solomon Peak, Jack Vanderbilt, Luther Roscovitz, la nimeni, nici măcar la Judith Li.

Nici la Leon, pentru că gânditul înseamnă frică.

Însă totuşi se gândeşte.

Sosesc unul după altul, de parcă ar veni la o petrecere, iau loc în capul ei şi se fac comozi.

– Gazda noastră este încântătoare, spune Johanson. Dar ar fi frumos din partea ei să aibă un vin decent la bord.

– La ce te aştepţi de la un submarin? vine seacă replica lui Oliviera. Să aibă pivniţă de vinuri?

– Sunt lucruri care se pot pretinde.

– Doamne, Sigur. Anawak scutură capul râzând. Ar trebui să o feliciţi. Tocmai a salvat lumea.

– Foarte lăudabil.

– A făcut-o? întreabă Crowe. A salvat lumea?

Tăcere încurcată.

– Lumea, hai să fim serioşi. Delaware îşi mută guma dintr-o parte în alta. Lumea nu se sinchiseşte dacă se învârte prin univers cu sau fără noi. Nu putem să salvăm sau să distrugem decât lumea *noastră*.

– Haugh! zice Greywolf plecându-şi capul.

Anawak se arată de acord:

– Pe atmosferă n-o interesează dacă noi o putem respira sau nu. Dacă omul îşi încetează existenţa, atunci se prăbuşeşte şi nenorocitul ăsta de sistem uman de valori, şi atunci o baltă de sulf bolborosindă va fi la fel de frumoasă ca Tofino la apusul soarelui.

– Foarte inspirat, Leon, se anunţă Johanson. Să bem vinul înţelepciunii. Omenirea e oricum în plin declin. Copernic a exilat Pământul din centrul lumii, Darwin ne-a luat de pe cap coroana fiinţei supreme a creaţiei, Freud a demonstrat că mintea omenească eşuează din pricina inconştientului. Rămăseserăm măcar singurii deştepţi organizaţi de pe planeta asta, şi acum vin chiriaşii mai vechi să ne azvârle afară.

– Dumnezeu ne-a părăsit, polemiză Oliviera.

– Nu de tot, spune Anawak. Karen a reuşit să ne prelungească termenul.

– Dar cu ce preţ! Johanson face faţă lungă. Au trebuit să moară câţiva dintre noi.

– O pierdere nesemnificativă, îl tachinează Delaware.

– Nu te preface că nu îţi pasă.

– Ce vrei? Mi s-a părut că sunt foarte vitează. În filme, în poveştile de genul ăsta mor întotdeauna cei bătrâni, iar tinerii supravieţuiesc.

– Asta pentru că suntem maimuţe, spune Oliviera sec. Genele bătrâne le fac loc celor tinere şi sănătoase, care garantează reproducerea. Altfel nu se poate.

– Nici măcar la cinematograf, încuviinţează Crowe. Dacă supravieţuiesc bătrânii şi mor cei tineri, se lasă cu bocete. În ochii celor mai mulţi, ăsta nu este happy-end. Incredibil, nu-i aşa? Şi happy-end-ul profund romantic este rezultatul unor constrângeri biologice. Nici vorbă de liberul arbitru. Are cineva o ţigară?

– Nici vin, nici ţigări, răspunde Johanson maliţios.

– Trebuie să priviţi lucrurile pozitiv, se amestecă Shankar în discuţie cu vocea lui cea blândă. Yrr reprezintă o minune, şi minunea asta ne supravieţuieşte. Mă refer la King Kong, la rechinul alb, de fiecare dată monstrul mitic e nevoit să moară. Omul care îl descoperă, îl priveşte şi îl admiră, se lasă vrăjit de unicitatea sa, după care îl omoară. Asta e ceea ce vrem? Ne-am lăsat fermecaţi de *Scratch*, de fiinţa străină şi necunoscută, pentru ce? Ca să o ştergem de pe faţa Pământului? De ce să luăm minunea şi să-i sucim gâtul?

– Pentru ca eroul şi eroina să-şi cadă în braţe şi să poată concepe o grămadă de urmaşi plictcoşi, mârâie Greywolf.

– Corect! strigă Johanson şi se bate cu pumnul în piept. E omorât şi omul de ştiinţă bătrân şi înţelept, în favoarea filistinilor lipsiţi de creier, al căror singur merit este acela de a fi tineri.

– Mulţumesc, spune Delaware.

– Nu mă refer la tine.

– Liniştiţi-vă, copii. Oliviera ridică mâinile. Unicelulare, maimuţe, monştri, oameni, minuni, toate sunt acelaşi lucru. Totul este masă biologică. Nu avem nici un motiv să ne enervăm. Specia noastră se prezintă altfel privită prin microscop sau transpusă în termeni din biologie. Bărbatul şi femeia se transformă în mascul şi femelă, principalul scop al individului este obţinerea hranei, mâncatul devine hrănire...

– Sexul devine împerechere, strigă Delaware amuzată.

– Exact. Războiul îl numim decimarea speciei şi, în cel mai rău caz, periclitarea ei. Iar de imbecilitatea noastră nu trebuie să răspundem pentru că putem pune totul pe seama genelor şi a instinctelor.

– Instincte? Greywolf îşi pune braţul în jurul lui Delaware. Nu am nimic împotriva lor.

Se aude un râset uşor, care este preluat conspirativ şi se stinge grijuliu.

Anawak ezită.

– Deci, ca să ne întoarcem la chestia cu happy-end-ul...

Toţi îl privesc.

– Știu că ne putem pune întrebarea dacă omenirea merită să mai existe. Dar omenirea nu există. Există doar oameni. Fiecare om în parte, mulți fiind în stare să înșire o grămadă de motive pentru care trebuie în orice caz să-și continuie existența.

– Și *tu* de ce vrei trăiești, Leon? îl întreabă Crowe.

– Pentru că... Leon ridică din umeri. E simplu. Pentru că există cineva *pentru care* vreau să trăiesc.

– Happy-end, oftă Johanson. Știam eu.

Crowe îi zâmbește lui Anawak.

– S-ar putea să te fi îndrăgostit în final, Leon?

– În final? Anawak se gândi. Da. Cred că în final m-am îndrăgostit.

Discuția continuă și vocile răsună în capul lui Weaver, până se amestecă cu vuietul valurilor.

– Visătoareo, își spune. Săracă visătoare.

E singură din nou.

Weaver plânge.

După vreo oră marea se mai liniștește. După încă o oră, vântul a slăbit atât de mult, încât valurile s-au transformat în niște dealuri întinse.

Trei ore mai târziu îndrăznește să deschidă cupola.

Cupola se deblochează cu un clic. Se ridică zbârnâind. Weaver e învăluită de frigul de gheață. Privește afară și vede cum în depărtare apare o cocoașă, după care dispare rapid. Nu este orcă, e ceva mai mare și se apropie de ea. La a doua ridicare și scufundare, o coadă uriașă iese din apă.

O balenă cu cocoașă.

Îi trece prin cap să închidă tubul. Dar cum li se poate opune ea tonelor unei balene cu cocoașă? Indiferent dacă stă culcată în tub sau dacă se ridică. Dacă balena nu vrea să o mai lase în viață, atunci nu o va lăsa.

Cocoașa se ridică încă o dată din cenușiul plin de încrețituri. Animalul este uriaș. Rămâne la suprafață, foarte aproape de ambarcațiune. Trece atât de aproape de ea, încât Weaver ar trebui doar să întindă mâna pentru a atinge capul brăzdat, acoperit de crustacee. Balena se întoarce pe o parte, și cu ochiul stâng o privește câteva clipe cercetător pe femeia micuță din aparat.

Weaver o privește și ea.

Balena expiră exploziv. Apoi se scufundă încet, fără să producă vreun val, dispare în apa cenușie și nu mai rămâne decât o amintire.

Weaver își încleștează mâinile de marginea tubului.

Nu a atacat-o.

Balena nu i-a făcut nimic.

Abia poate să-și creadă ochilor. Îi bubuie capul. Urechile îi vâjâie. În timp ce continuă să privească apa, vâjâitul și bubuitul se apropie tot mai tare și nu este în capul ei. Vine spre ea din aer, se transformă

într-un uruit, foarte aproape, tare de să-i spargă urechile şi Weaver întoarce capul.

Elicopterul a coborât foarte aproape de suprafaţa apei.

În uşa deschisă se înghesuie oameni. Soldaţi şi cineva care îi face semne cu ambele braţe. Cineva cu gura larg deschisă, încercând fără sorţi de izbândă să acopere zgomotul rotoarelor.

Va sfârşi prin a învinge zgomotul, dar pe moment e mai puternic aparatul.

Weaver plânge şi râde în acelaşi timp.

Omul este Leon Anawak.

Epilog

Din cronicile Samanthei Crowe

15 august

Nimic nu mai este cum a fost.

Astăzi se împlinește un an de când s-a scufundat *Independence.* M-am hotărât să țin jurnal. A trecut un an. Se pare că oamenii au mereu nevoie de o dată simbolică pentru a începe sau a termina ceva. Nu că ar lipsi consemnările despre evenimentele ultimelor luni. Dar acelea nu sunt gândurile mele, iar eu voi dori într-o zi să mă asigur de justețea amintirilor mele.

L-am sunat pe Leon în primele ore ale dimineții. El fusese alternativa mea la moartea pe rugul navei! La drept vorbind, mi-a salvat viața de două ori. Aș fi putut muri și după ce vaporul s-a scufundat, udă până la piele în apa rece ca gheața, cu piciorul rupt și fără cea mai mică speranță că ne va salva cineva. Zodiacul avea echipament pentru naufragiu la bord, dar mă îndoiesc că m-aș fi descurcat singură. Probabil că imediat după scufundarea lui *Independence* am mai și leșinat. Creierul meu refuză până în ziua de azi să-și amintească acea ultimă secvență. Știu doar că ne prăbușeam pe rampă, ultima mea senzație fiind apa. De trezit, m-am trezit la spital. Cu degerături, pneumonie, comoție cerebrală și o poftă nebună de nicotină.

Lui Leon îi merge bine. Locuiește la Londra, împreună cu Karen. Am vorbit despre cei care au murit. Despre Sigur Johanson care nu a mai apucat să-și revadă casa de pe lac, despre Sue Oliviera, Murray Shankar, Alicia Delaware și Greywolf. Leon simte lipsa prietenilor săi, mai ales într-o zi ca asta. Așa suntem noi, oamenii. Chiar și pentru a ne aminti de cei morți avem nevoie de repere ale tristeții pentru ca după aceea să putem ascunde durerea într-o ladă și să o depozităm până în anul următor, și data viitoare când o scoatem afară constatăm: era parcă mai mare în amintirea noastră. Morții cu morții. Ne-am îndreptat repede către cei vii. L-am cunoscut recent pe Gerhard Bohrmann. Un contemporan plăcut, echilibrat și relaxat. În locul lui, nu știu dacă aș mai pune vreun picior în apă, el însă este de părere că nu poate fi mai rău decât lângă La Palma. Continuă deci cu scufundările pentru a-și face o idee despre starea platformelor continentale pentru că între timp se pot face iar scufundări. Atacurile au încetat, într-adevăr, imediat după scufundarea lui *Independence.* Cu puțin timp înainte, stațiile de măsurare SOSUS înregistraseră semnale *Scratch* care puteau fi auzite de-a lungul și de-a latul oceanului. Câteva ore mai târziu, când echipa de salvare a ajuns la conul vulcanului pentru a-l scoate pe Bohrmann

din crăpătura dintre stânci, nu au mai găsit rechini acolo. Balenele şi-au reluat peste noapte stilul de viaţă obişnuit. Viermii au dispărut, la fel şi cetele de meduze şi de animale otrăvitoare, plajele au fost scutite de apariţia altor raci şi încet-încet a început iar să funcţioneze marea pompă, în lipsa căreia o nouă eră glaciară ne-ar fi bătut la uşă. Bohrmann spune că până şi hidraţii revin la starea iniţială. Karen nu ştie nici până în ziua de azi ce a văzut de fapt pe fundul Bazinului Groenlandei, dar planul ei trebuie să fi reuşit. Semnalele *Scratch* se suprapun cu perioada în care ea a intrat în contact cu regina, ştim asta de la sistemul de bord de pe Deepflight. Computerul a reţinut momentul în care Weaver a deschis cupola pentru a elibera trupul lui Rubin şi nu după mult timp teroarea s-a oprit.

Sau să spun mai bine că a fost amânată?

Profităm oare de şansa care ni s-a acordat?

Nu ştiu ce să spun. Europa îşi revine încet după tsunami. Deşi continuă să bântuie în estul Americii, molimele par să-şi fi pierdut din virulenţă şi o serie de noi substanţe imunologice îşi fac efectul. Acestea sunt veştile bune. Pe de altă parte, lumea este profund iritată. Cum să ne însănătoşim, privind la grămada de cioburi care ne alcătuieşte acum imaginea despre noi înşine? Religiile consacrate ne sunt încă datoare cu răspunsuri, în special creştinismul: Adam şi Eva, arhetipurile speciei umane, au făcut deja de mult loc ingredientelor biochimiei. Biserica s-a văzut nevoită să accepte că Dumnezeu a început cu proteine şi aminoacizi. Era o idee cu care se putea trăi. Importantă era vrerea Lui! Nu conta *cum* anume a fost creat omul, ci doar *că* a fost creat după cum a vrut Dumnezeu. Dumnezeu nu dă cu zarul, spune Einstein. El pune în aplicare planuri a căror reuşită se află dincolo de orice îndoială. Infailibilitatea este întotdeauna *a priori!*

Creştinimul a ţinut pasul şi cu ideea existenţei altor inteligenţe pe alte planete. De ce nu Şi-ar fi repetat Dumnezeu creaţia, ori de câte ori ar fi vrut? Chiar şi aspectul diferit al acestor fiinţe poate fi dorinţa Domnului. Pentru condiţiile de la noi, pe care Cel de Sus le-a hotărât conform voinţei Sale, omul este adaptat. Pe alte planete, Dumnezeu a creat alte condiţii, ceea ce înseamnă alte forme de viaţă. Oricum ar fi, El a creat întreaga viaţă după chipul şi asemănarea Sa pentru că noţiunea aceasta trebuie înţeleasă metaforic: creaţia nu corespunde imaginii în oglindă a lui Dumnezeu, ci imaginii pe care El a avut-o în minte în momentul creaţiei.

Problema este alta: dacă universul este într-adevăr populat de inteligenţe străine, toate create de Dumnezeu, atunci nu ar trebui ca povestea Fiului Domnului să se fi desfăşurat pe fiecare planetă în mod asemănător? Nu au trebuit să păcătuiască locuitorii planetelor de pretutindeni pentru a putea fi izbăviţi prin jertfa dumnezeiască?

Se poate argumenta că o rasă creată de Dumnezeu nu trebuie neapărat să păcătuiască. Evoluţia ar putea fi alta. Este posibil ca locuitorii altei planete să fi respectat poruncile Domnului, nefiind necesară apariţia unui Mântuitor. Şi acum urmează partea spinoasă: dacă această rasă a trăit permanent conform cuvântului lui Dumnezeu însemna că,

în ochii Lui, acea rasă era mai bună? S-a dovedit a fi mai demnă de El decât omul, iar Dumnezeu ar trebui să o prefere rasei umane. Atunci însă omenirea ar ajunge să fie o creaţie de mâna a doua, pedepsită deja pentru că a fost odată renegată din pricina repetatei insuficienţe morale. Acest lucru poate fi formulat chiar mai drastic: omul nu reprezintă chiar cea mai bună creaţie a lui Dumnezeu. Este o gafă. Dumnezeu nu a putut împiedica omul să cadă în păcat şi S-a văzut nevoit să-Şi jertfească Fiul pentru a-Şi îndrepta greşeala. Un fel de credit plătit cu sânge. Ce părinte acceptă aşa ceva cu inima uşoară? Dumnezeu trebuie să fi ajuns singur la concluzia că omenirea nu I-a reuşit.

Acum ştiinţa postulează existanţa a mii şi mii de civilizaţii străine în univers. Pare totuşi puţin probabil să găsim galaxiile populate exclusiv de copii cuminţi, de unde putem deduce că măcar unele din celelalte rase s-au făcut vinovate, ceea ce din nou presupune un Mântuitor. În astfel de cazuri, religiile nu sunt interesate de nuanţe, ci de dogme şi principii, cu alte cuvinte nu contează *câtă* vină are cineva, ci contează că o *are*. Altfel spus, Dumnezeu nu îţi permite să trişezi! Înşelăciunea rămâne înşelăciune. Pedeapsa este tot pedeapsă şi mântuirea, mântuire.

Prin urmare, istoria cu mântuirea s-ar fi petrecut în mai multe rânduri. Dar puteai fi sigur că Domnul nu găsise în alte locuri alte metode pentru a ispăşi greşelile creaţiei sale? Fără a-L lăsa pe Fiul Său să moară! Aici apare o nouă problemă: moartea lui Hristos a fost dureroasă, dar necesară, ea fiind calea dumnezeiască, deci singura cale posibilă. Dacă privim însă acest lucru din perspectiva alternativelor, apare întrebarea: a fost oare aceasta singura cale corectă? În ce lumină apare infailibilitatea Domnului dacă, pentru a-Şi spăla aici de păcate creaţia Şi-a lăsat Fiul să moară, iar acolo nu? Jertfirea Lui a fost oare o greşeală pe care nu a vrut să o mai repete pe o altă lume? Şi ce sens are să te rogi unui Dumnezeu care nu stăpâneşte bine lucrurile?

Prin urmare, creştinismul nu ar putea accepta decât inteligenţe care au în urma lor o istorie a patimilor. Altfel iese prost fie omenirea, fie Dumnezeu. Însă nici măcar apărătorii doctrinei creştine nu pot presupune existenţa unui univers plin de istorii ale patimilor, prin urmare, ce le rămâne de făcut?

Unicitatea noastră pe Pământ.

Dumnezeu a făurit această lume pentru noi. Noi suntem rasa dumnezeiască şi sarcina noastră este să stăpânim Pământul. Locuitorii altor lumi nu pot schimba acest adevăr chiar dacă ar veni să ne viziteze. Această planetă este locul nostru, iar ceilalţi îşi au şi ei locul lor. Pe planeta lui, fiecare este rasa dorită de Dumnezeu.

Dar acest bastion a căzut. Yrr au anulat ultima pretenţie fundamentală a creştinismului. Nu mai e pusă sub semnul întrebării doar supremaţia omului, ci şi planul Domnului. Sau mai rău: chiar dacă ne-am obişnui cu gândul că Dumnezeu a creat pe Pământ două rase de acceaşi valoare, înseamnă fie că Yrr au trăit o istorie a patimilor, fie trăiesc strict după poruncile Sale. Altfel ar fi păcătuit, iar atunci

s-ar pune din nou întrebarea de ce nu Şi-a pogorât Domnul mânia asupra lor.

Însă Yrr nu trăiesc după poruncile Sale. Respectarea celei de a cincea porunci le exclude biochimia. Ceea ce nu poate însemna decât că Dumnezeu a) nu există, b) nu deţine controlul sau c) aprobă comportamentul Yrr. Ceea ce ar însemna că noi ne înşelăm încă de la începuturile lumii. Nici măcar nu a fost vorba despre noi!

Astfel se zbat marile religii. Creştinismul, isamul şi iudaismul se mistuie. În timp ce ele mai definesc, analizează şi interpretează, structurile lor se prăbuşesc la scară mare şi odată cu ele bursele oricum sleite de puteri, care erau mai dependente decât credeam noi de cuvântul puternic financiar al lui Dumnezeu. În vreme ce budismul şi hinduismul, religii care acceptă alte forme de viaţă, cunosc un succes fără precedent. Cercurile ezoterice sunt la mare căutare, se nasc noi mişcări, religiile naturale arhaice renasc. Dintre vechile secte, cei mai zeloşi sunt mormonii, cărora Domnul le-a spus: am făcut nenumărate lumi! Însă nici mormonii nu pot spune de ce El a crescut doi copii în aceeaşi cameră.

De curând am auzit că un episcop catolic bate oceanele în lung şi-n lat împreună cu o delegaţie de la Roma, stropind valurile cu apă sfinţită şi poruncindu-i necuratului să-şi ia tălpăşiţa. Remarcabil! Ca specie obişnuită să luăm în derâdere poruncile lui Dumnezeu şi să profanăm creaţia Lui, îl trimitem acum pe unul din presupuşii Lui reprezentanţi să îl lămurească pe duşman. Avem tupeul să ne dăm drept avocatul unui creator ale cărui porunci le-am nesocotit. De parcă am vrea să Îi propovăduim Lui Evanghelia, pentru a-L convinge să nu ne pedepsească.

Lumea se năruie.

Între timp, ONU le-a retras Statelor Unite ale Americii comanda. Un alt act de neputinţă. În multe state ordinea publică s-a prăbuşit. Oriîncotro ai privi, hoarde de vagabonzi jefuiesc ţara. Peste tot există conflicte armate. Cel slab îl atacă pe cel mai slab decât el pentru că natura omului nu îi dictează să îl ajute pe celălalt. Omul este prizonierul moştenirii sale animalice. Cine zace la pământ devine o pradă, şi sunt destule de jefuit. Yrr nu ne-au distrus doar oraşele, ci ne-au pustiit şi în interior. Rătăcim lipsiţi de credinţă ca nişte copii alungaţi şi cruzi, care degenerează rapid căutând un nou început.

Dar există şi speranţă, primele semne că ne schimbăm modul de a gândi în ceea ce priveşte rolul nostru pe această planetă. Mulţi încearcă să studieze varietatea biologică pentru a înţelege ceea ce ne uneşte în ultimă instanţă, dincolo de orice ierarhie. Pentru că tocmai ceea ce ne uneşte ne asigură supravieţuirea. S-a întrebat omul vreodată ce efect va avea asupra urmaşilor săi moştenirea unei planete sărăcite? Cine doreşte să evalueze cu adevărat importanţa pe care o specie de animale o are pentru spiritul uman? Tânjim după păduri, după recife de corali şi după mări pline de peşti, după aer curat şi ape curate. Dar continuăm să dăunăm Pământului. Odată cu varietatea formelor de viaţă distrugem o complexitate pe care nu o înţelegem şi pe care în nici un caz nu

o putem crea la loc. Ce distrugem rămâne distrus. Cine vrea să hotărască la ce parte din marea țesătură a naturii putem renunța? Misterul întrepătrunderii elementelor nu se dezvăluie doar intact. Odată am mers prea departe și rețeaua a hotărât să se lepede de noi. Deocamdată este armistițiu. Indiferent de concluziile la care vor ajunge Yrr, am face bine să le facem decizia cât mai ușoară. Pentru că trucul lui Weaver nu va ține și a doua oară.

Astăzi, la un an după dispariția navei *Independence,* deschid ziarul și citesc: Yrr au schimbat lumea pentru totdeauna.

Au făcut-o oare?

Ei au o influență hotărâtoare asupra destinului nostru, și totuși nu știm aproape nimic despre ei. Credem că le cunoaștem biochimia, dar oare asta înseamnă cunoaștere? De atunci nu i-am mai văzut la față. Doar semnalele lor răsună prin mare neinteligibile, deoarece nu ne sunt adresate nouă. Cum reușește un bulgăre de gelatină să producă sunete? Cum le receptează? Două milioane de întrebări pe care nu are rost să ni le punem. Răspunsurile sunt la noi. Doar la noi.

Poate că ar trebui să urmeze o nouă revoluție a omenirii pentru a ne pune în sfârșit de acord moștenirea arhaică cu dezvoltarea inteligenței. Dacă vrem să ne dovedim demni de acest dar care încă mai este Pământul pentru noi, atunci cercetările noastre nu ar trebui să se îndrepte spre Yrr, ci în sfârșit spre noi înșine. Abia cunoașterea originii noastre, pe care printre zgârie-nori și calculatoare am învățat să o negăm, ne va arăta drumul spre un viitor mai bun.

Nu, Yrr nu au schimbat lumea. Ne-au arătat adevărata ei față.

Nimic nu mai este cum a fost cândva. Ba da, un lucru: eu încă mai fumez.

Căci ce am fi oare fără constante?

MULȚUMIRI

Fiind vorba de 800 de pagini toate doldora de cunoştinţe şi ştiinţă adevărată, era de aşteptat să consultăm lucrările multor savanţi. Mulţumiri speciale pentru:

Prof. dr. Uwe A.O. Heinlein, Miltenyi Biotec, pentru învăţămintele despre Yrr, pentru genele gânditoare şi înţelepciunea de pe fundul paharelor bine umplute.

Doctor Manfred Reitz, Institutul pentru Biotehnologie Moleculară Jena, pentru ideile despre lumea extratereştrilor şi multe alte chestii inspirate.

Hans-Jurgen Wischnewski, fost ministru de Stat, pentru o jumătate de secol în trei ore, prăjituri cu mac şi o seară plăcută.

Clive Roberts, Managing Director, Seaboard Shipping Co. Vancouver, pentru sfaturile lui de specialitate şi de socru, *and simply for being himself!*

Bruce Webster, Seabord, pentru timpul, răbdarea şi cele 26 de răspunsuri detaliate la întrebările mele pline de divagaţii.

Prof. dr. Gerhard Bohrmann, Geomar, Centrul de cercetare Kiel şi Universitatea Bremen, pentru scăpăratul special din hidrat şi pentru rolul principal pe care îl joacă nu doar în ştiinţă.

Dr. Heiko Sahling, Universitatea Bremen, pentru viermii fixaţi, autopsiaţi şi pisaţi în toate felurile şi pentru participare.

Prof. dr. Erwin Suess, Geomar, pentru o pauză de prânz însorită pe ocean şi pentru prezenţa literară.

Prof. dr. Christopher Bridges, Universitatea Düsseldorf, pentru diversele momente iluminatoare din adâncurile întunecate.

Prof. dr. Wolfgang Fricke, Universitatea tehnică Hamburg Harburg, pentru două zile deosebit de constructive în scopuri distructive.

Prof. dr. Stefan Kruger, Universitatea tehnică Hamburg Harburg, pentru neobosita înfundare a greşelilor legate de scufundarea vapoarelor.

Dr. Bernhard Richter, Lloyd-ul german, pentru asistenţa telefonică din timpul creativului punct culminant al catastrofei cu doctor Fricke.

Prof. dr. Giselher Gust, Universitatea tehnică Hamburg Harburg, pentru fluxul de păreri critice şi pentru un adevărat curent circumpolar de idei.

Tobias Haak, Universitatea tehnică Hamburg Harburg, pentru că şi-a pus capul la contribuţie în burta vaporului.

Stefan Endres pentru *whale watching*, indieni adevăraţi şi animale mari care sar peste avioane mici.

Torsten Fischer, Institutul Alfred-Wegener Bremerhaven, pentru şansa de a cerceta un vapor de cercetare.

Holger Fallei pentru o expediţie cu *Polarstern* în docul uscat, care a fost oricum, numai uscată nu.

Doctor Dieter Fiege, Institutul de cercetare Senckenberg Frankfurt, pentru o zi plină de viermi, în cel mai bun sens al cuvântului!

Bjorn Weyer, însărcinat cu apărarea flotei, pentru disponibilitatea lui de a colabora cu duşmanul, doar cel literar, se înţelege.

Peter Nasse pentru relaţiile lui importante, pentru ajutorul neprecupeţit şi plăcerea de a-l vedea într-o zi pe ecranul de proiecţie.

Ingo Haberkorn, Bundeskriminalamt (Oficiul Judiciar Federal) Berlin, pentru temeinicul management al crizelor în cazul contravenţiilor şi delictelor neomeneşti.

Uwe Steen, Serviciul cu publicul al poliţiei din Köln, pentru aportul său la întrebarea cine când cum unde reacţionează în vremuri iraţionale.

Dieter Pittermann pentru căile de comunicaţie cu insulele de forare, partea ştiinţifică a oraşului Trondheim şi pentru „Håper det er til hjelp".

Tina Pittermann pentru contactul cu *papa*, pentru cărţile bunicii şi pentru aşteptarea plină de răbdare a cărţilor bunicii.

Bunica Tinei pentru sus-numitele cărţi.

Paul Schmitz pentru fotografii, transplante de păr în barbă, doi ani de renunţare la muzică şi pentru certitudinea incontestabilă: *Never get old!*

Jürgen Muthmann pentru lămuririle cu privire la pescuitul peruan, răbdarea avută cu scriitorii care se tem să zboare şi pentru apropierea sufletească, în ciuda marii depărtări.

Olaf Peterson, lectorul meu de încredere de la editura Kiepenheuer & Witsch, pentru îmbogăţirea vocabularului meu propriu şi personal cu un cuvânt pe care trebuia să îl ştiu de mult: *Streichen* („a tăia").

Hekge Malchow, editor şi redactor, Kiepenheuer & Witsch, pentru încrederea acordată şi pentru cea mai groasă carte din istoria editurii.

Yvonne Eiserfey, care a aruncat o privire asupra cărţii pentru a verifica literele mARi şi literele miCI.

Jürgen Milz, prietenul şi partenerul meu, pentru înţelegerea şi pentru arta sa de a menţine un vaporaş pe apă chiar şi în timpul celor mai mari furtuni.

Îi mulţumesc întregii echipe de la Kiepenheuer & Witsch, de la marketing şi publicitate, presă, difuzare, redacţie, producţie, secretariat şi în special celor de la relaţiile cu publicul.

Îi mulţumesc din inimă şi lui Norbert Burger, care de mulţi ani ocupă funcţia de primar general al oraşului Köln, pentru că m-a pus în contact cu Hans-Jürgen Wischnewski, lui Hans-Peter Buschheuer pentru scrisoarea sa către Ben Wisch, Claudiei Dambowy pentru asistenţa

medicală, lui Jurgen Streich pentru materialul despre Greenpeace, lui Hejo Emons pentru imaginile video deosebit de interesante și informative din adâncul oceanelor, lui Jochen Cerhak tot pentru astfel de imagini și în special lui Wahida Hammond pentru nenumăratele ocazii în care mi-a oferit ajutorul prietenesc și pentru că era deja cazul să-i mulțumesc!

Le mulțumesc mai ales părinților mei Brigitte și Rolf Schätzing, cărora le datorez tot ce am mai bun, care m-au ajutat întotdeauna, au navigat împreună cu mine pe atâtea ape prietenoase și sălbatice, și care au știut să mențină cursul chiar și pe ceața cea mai deasă.

În marele circuit al naturii, sfârșitul este totodată un nou început. După această logică frumoasă, mulțumirile încep cu adevărat abia odată cu finalul. La fel cum toate zilele mele încep și se termină și apoi încep din nou cu cel mai frumos lucru pe care ți-l poți dori, și anume cu marea dragoste. Unii spun că Sabina ar fi lectorița mea secretă, alții o numesc pur și simplu marele meu noroc. Au dreptate și unii, și alții. Pentru tine, comoara mea, am scris această carte, în amintirea inscripției de pe micuțul capac de pe bere din portmoneul tău: *Alles... und Meer.*[1]

[1] Joc de cuvinte în limba germană. „Alles!... und Meer“, cu două înțelesuri: „Totul!... și mai mult“ și în același timp „Totul!... și marea“ (n.tr.)

În
largul coastelor statului
Peru dispare un pescar. Fără urmă.
Petroliștii norvegieni și cei japonezi descoperă
organisme ciudate care au pus stăpânire pe
fundul mării. Balenele din apele Columbiei Britanice trec prin schimbări înfricoșătoare și încep să atace
ambarcațiunile. Între aceste fenomene îngrijorătoare nu
pare să existe nici o legătură, dar biologul norvegian
Sigur Johanson nu crede în coincidențe. Cercetătorul Leon
Anawak, specialist în comportamentul balenelor, presimte și el o catastrofă. **Din adâncul oceanelor
natura amenință...** Iar oamenii de știință
se vor confrunta cu o situație de coșmar!
Frank Schätzing pune în scenă bătălia
naturii împotriva omului într-un
scenariu care îți taie răsuflarea,
alert și profund.

*rao international
publishing company*

ISBN 978-973-103-447-8

